

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

INFAMOUS LIKE US

NEW YORK TIMES
BESTSELLING AUTHORS

KRISTA & BECCA
RITCHIE

BOOK 10 IN THE LIKE US SERIES

İçindekiler

[Başlık](#)

[Yazarlardan Bir Not](#)

[Karakter Listesi](#)

[Celebrity Crush - Ocak](#)

[Celebrity Crush - Ocak](#)

[Celebrity Crush - Şubat](#)

[Celebrity Crush - Mayıs](#)

[Celebrity Crush - Haziran](#)

[Celebrity Crush -](#)

[Haziran Celebrity](#)

[Crush - Haziran](#)

1. [SULLIVAN ÇAYIRLARI](#)
2. [AKARA KITSUWON](#)
3. [BANKS MORETTI](#)
4. [BANKS MORETTI](#)
5. [BANKS MORETTI](#)
6. [SULLIVAN ÇAYIRLARI](#)
7. [SULLIVAN ÇAYIRLARI](#)
8. [BANKS MORETTI](#)
9. [AKARA KITSUWON](#)
10. [SULLIVAN ÇAYIRLARI](#)
11. [AKARA KITSUWON](#)
- [GBA Haberleri - Temmuz](#)
12. [SULLIVAN ÇAYIRLARI](#)
13. [BANKS MORETTI](#)
14. [SULLIVAN ÇAYIRLARI](#)
15. [BANKS MORETTI](#)
16. [BANKS MORETTI](#)
17. [AKARA KITSUWON](#)
18. [SULLIVAN ÇAYIRLARI](#)
19. [AKARA KITSUWON](#)
20. [SULLIVAN ÇAYIRLARI](#)
21. [AKARA KITSUWON](#)
22. [SULLIVAN ÇAYIRLARI](#)
23. [BANKS MORETTI](#)
- [GBA Haberleri - Temmuz](#)
24. [AKARA KITSUWON](#)
25. [AKARA KITSUWON](#)

26. [SULLIVAN ÇAYIRLARI](#)
 27. [BANKS MORETTI](#)
 28. [AKARA KITSUWON](#)
Celebrity Crush - Temmuz
 29. [AKARA KITSUWON](#)
 30. [AKARA KITSUWON](#)
 31. [SULLIVAN ÇAYIRLARI](#)
 32. [BANKS MORETTI](#)
 33. [SULLIVAN ÇAYIRLARI](#)
Celebrity Crush - Temmuz
 34. [SULLIVAN ÇAYIRLARI](#)
 35. [SULLIVAN ÇAYIRLARI](#)
 36. [BANKS MORETTI](#)
 37. [AKARA KITSUWON](#)
 38. [SULLIVAN ÇAYIRLARI](#)
 39. [BANKS MORETTI](#)
 40. [SULLIVAN ÇAYIRLARI](#)
 41. [AKARA KITSUWON](#)
 42. [BANKS MORETTI](#)
 43. [BANKS MORETTI](#)
 44. [BANKS MORETTI](#)
 45. [SULLIVAN ÇAYIRLARI](#)
 46. [BANKS MORETTI](#)
Celebrity Crush - Ağustos
 47. [AKARA KITSUWON](#)
 48. [AKARA KITSUWON](#)
 49. [BANKS MORETTI](#)
 50. [BANKS MORETTI](#)
 51. [AKARA KITSUWON](#)
 52. [SULLIVAN ÇAYIRLARI](#)
 53. [AKARA KITSUWON](#)
 54. [SULLIVAN ÇAYIRLARI](#)
 55. [BANKS MORETTI](#)
 56. [SULLIVAN ÇAYIRLARI](#)
 57. [AKARA KITSUWON](#)
 58. [SULLIVAN ÇAYIRLARI](#)
 59. [SULLIVAN ÇAYIRLARI](#)
 60. [SULLIVAN ÇAYIRLARI](#)
 61. [AKARA KITSUWON](#)
 62. [BANKS MORETTI](#)
 63. [AKARA KITSUWON](#)
 64. [AKARA KITSUWON](#)
Celebrity Crush - Aralık
 65. [BANKS MORETTI](#)
- [SONSÖZ](#)

GBA Haberleri -
Mayıs Teşekkürler!
Ayrıca Krista & Becca
Yazarlar Hakkında Telaffuz
Sözlüğü Teşekkür

INFAMOUS LIKE US

NEW YORK TIMES
BESTSELLING AUTHORS

KRISTA & BECCA
R T C H

Infamous Like Us Copyright © 2021 by K.B. Ritchie
Birinci Baskı - Dijital

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitap, inceleme amacıyla kısa alıntılar yapabilecek bir hakem dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya aktarılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tüm isimler, yerler, karakterler, olaylara veya kişilere benzerlikler, yaşayan veya ölü, tesadüfidir ve yazarların hayal gücünden kaynaklanır ve kurgusal olarak kullanılır.

Kapak Fotoğrafi: ©iStock
Kapak tasarımı Twin Cove Designs tarafından
yapılmıştır www.kbritchie.com

Yazarlardan Bir Not

YAZARLARDAN BİR NOT

Bu kitapta kullanılan İtalyanca, İtalyan göçmenler tarafından geliştirilmiş bir İtalyan-Amerikan dilidir. Tamamlanmamış bir dildir ve İtalyanca, İngilizce veya her ikisini de kullanır. Farklı İtalyanlar belirli bölgelerde farklı lehçeler konuşmaktadır ve Bizim Gibi serisinde kullanılanlar Doğu Yakası'nda öne çıkmaktadır. Kelimeler farklı topluluklarda telaffuz ve yazım açısından değişiklik gösterebilir. Kitabın sonunda Infamous Like Us için telaffuzları içeren bir sözlük yer almaktadır.

Infamous Like Us, Bizim Gibi Serisi'nin onuncu kitabıdır. Seri boyunca POV'lar değişse de, önceki romanlarda meydana gelen olayları anlamak için seri yayın sırasına göre okunmalıdır.

Infamous Like Us, Fearless Like Us'tan sonra okunmalıdır.

BİZİM GİBİ SERİSİ OKUMA SIRASI

1. [*Bizim Gibi Hasarlı*](#)
2. [*Bizim Gibi Aşıklar*](#)

3. Bizim Gibi Alfalar
4. Bizim Gibi Karışık
5. Bizim Gibi Günahkâr
6. Bizim Gibi Dik Başlı
7. Bizim Gibi Büyüleyici
8. Bizim Gibi Vahşi
9. Bizim Gibi Korkusuz
10. Infamous Like Us
11. Bizim Gibi Uyumsuzlar
12. Bizim Gibi Şanssızlar
13. Kimse Bizim Gibi Değil

Karakter Listesi

Bu listedeki tüm karakterler kitapta yer almayacak, ancak çoğundan bahsedilecektir.

Yaşlar, karakterin kitabın birinci bölümündeki yaşını temsil eder. Bazı karakterler doğum günlerine bağlı olarak tanıtıldıklarında daha büyük olacaklardır.

MEADOWS

Ryke Meadows & Daisy Calloway

Sullivan - 22

Winona - 16

KOBALTLAR

Richard Connor Kobalt & Rose Calloway

Jane - 25

Charlie - 22

Beckett - 22

Eliot - 21

Tom - 20

Ben - 18

Audrey - 15

HALALAR

Loren Hale & Lily Calloway
Maximoff - 25
Luna - 20
Xander - 17
Kinney - 15

ABBEYLER

Garrison Abbey & Willow Hale
Vada - 16

GÜVENLİK EKİBİ

Bunlar Cobalt'ları, Hales'leri ve Meadows'ları koruyan korumalar.

Kitsuwon Menkul Değerler A.Ş.

Güvenlik Gücü Omega

Akara Kitsuwon (patron) -
28 Thatcher Moretti (lider) -
30 Banks Moretti - 30
Farrow Hale - 30
Oscar Highland-Oliveira - 33
Quinn Oliveira - 23
Paul Donnelly - 28
Gabe Montgomery - 23

Price Kepler'in Üçlü Kalkan Hizmetleri

Güvenlik Gücü Epsilon

Jon Sinclair (lider) -
40'lar Greer Bell -
30'lar
...ve daha fazlası

Güvenlik Gücü Alfa Price

Kepler (baş) - 40'lar
Wylie Jones - 40'lar
Tony Ramella - 30
...ve daha fazlası

Celebrity Crush - 20 Ocak

Sullivan Meadows Korumalarıyla Poli İlişisini Doğruladı!

"Amerikan Kraliyet Ailesi" son günlerde gizemli Kraliyet Sızıntıları ile gündemde ve hiç kimse ünlü dağcı Ryke Meadows ve Fizzle varisi Daisy Calloway'ın kızı Sullivan Minnie Meadows kadar manşetleri süslemedi. Sullivan Meadows, korumaları Akara Kitsuwon & Banks Moretti ile ilişkisini duyurmak için Instagram'a girdi ve OMG'nin üstüne bir kiraz eklemek için Plan B'yi (yeni bir sızıntı) satın aldı.

Eğer iki erkekle yatıyorsa, bebeğin babası kim? Hamileyken olimpiyatlara nasıl katılacak?

Sullivan Meadows'un skandallarla dolu hayatını takip ederken tüm güncellemeler için *Celebrity Crush'a* abone olun.

Celebrity Crush - 31 Ocak

Sullivan Meadows'un Erkek Arkadaşları Aquatic Center'da Taraftarların Saldırısına Uğradı

Sullivan Meadows'un Yaz Oyunları için başını öne eğdiği ve gözünü ödülünden ayırmadığı yönünde söylentiler duyuyoruz. Görünüşe göre bu Olimpiyatçı için fırında çörek yok. Ancak Sullivan Meadows'un iki erkek arkadaşı, *aynı anda* bir Meadows kızıyla çıkmanın yarattığı yoğun tepkiyi görmezden gelemiyor. Sullivan olimpiik havuzda kulaç atarken hayranları Akara Kitsuwon & Banks Moretti'ye saldırdı. Posterlerdeki mesaj yüksek ve netti:

*Kitsulletti berbat.
Kitsulletti her şeyi mahvetti.*

Ahh. Bu egolarını incitmiş olmalı. Bir erkek arkadaşını bırakıp diğerini gerçek bir sevgili yapacak mı? Hayranlar *evet olmasını* umuyor.

Celebrity Crush - 4 Şubat

Sullivan Meadows Çokeşlilik Tartışmaları Arasında 22nd Doğum Gününü Erkek Arkadaşlarıyla Kutluyor

Sullivan Meadows'un Banks Moretti ya da Akara Kitsuwon'dan birini seçmesini isteyen hayranlarının tepkisine rağmen Sullivan kararından dönmüyor ve hatta iki katına çıkıyor. Aquatic Center'daki 22nd doğum günü kutlaması için her iki erkek arkadaşıyla da el ele halkın karşısına çıktı. Gerçekten hiç pes etmiyor. Doğum gününde bile yüzüyor!

Celebrity Crush - 15 Mayıs

Sullivan Meadows Yaklaşan Yaz Oyunları İçin Ziff Reklamları Çekecek

Görünüşe göre Sullivan Meadows Olimpiyatlara katılmayı hedefliyor - şimdiden spor içeceği reklamları için sıraya girmiş durumda. *Celebrity Crush*'ın merak ettiği şey: Sullivan Meadows *gerçekten* basınla konuşacak mı? Ocak ayının sonundaki Instagram duyurusundan bu yana, hayranlarından gelen mesajlara veya biz de dahil olmak üzere medya tarafından yöneltilen sorulara henüz yanıt vermedi! Cüretkârlık.

Ama gerçekten, Sullivan Meadows *sonunda* konuşacak mı?

Celebrity Crush - 10 Haziran

Sullivan Meadows Basına Kuşu Verdi

Sullivan Meadows'un görüntüleri viral oldu! Ve hayır, bu Sullivan Meadows'un Takım Seçmelerinde 200 metre serbest stilde rakiplerini geride bırakması değil. Ya da Sullivan'ın Olimpiyatlarda altı etkinlikte yarışmayı umduğu gerçeği değil - bunlardan dördünde altın madalyasını koruyacak ve iki yeni etkinlikte yer alacak: bayrak yarışları! Dünyayı gerçekten sallayan şey: GBA Sports'tan bir muhabir Sullivan Meadows'a dört yıl önce en sevilen Olimpiyatçı iken en tartışmalı hale gelmenin nasıl bir duygu olduğunu sordu.

Sullivan orta parmağıyla cevap verdi. İşte cevabı, millet! Hiçbirimizin ne düşündüğü umurunda değil.

Celebrity Crush - 12 Haziran

Seyirciler Arasından Üç Kişi Rahatsızlık ve Dikkatsiz Davranışları Nedeniyle Takım Duruşmalarından Çıkarıldı

Bu görüntüleri gördünüz mü? Görünüşe göre Sullivan Meadows'un hızlı yüzmekten daha çok endişelenmesi gereken şeyler var. Stadyum tribünlerindeki üç katılımcı Sullivan'a yüzmeyi bırakması için açık mesajlar verdi. Etkinlik güvenliği ve Sullivan'ın kişisel güvenliği (Paul Donnelly, Oscar Highland-Oliveira ve Thatcher Moretti olarak tanımlandılar) onları tribünlerden aşağı kovalayana kadar "Sürtük Sulli" sloganları atmaya başladılar. Katılımcılar, erkek arkadaşları onları yakalayana kadar bir yüzme platformunun yakınında Sullivan'a ulaşmaktan bir metre uzaktaydı.

Celebrity Crush - 23 Haziran

Sullivan Meadows Dramatik Olaydan Sonra Sarsılmış Görünüyor

Ne yazık ki bu kez video ya da kamera görüntüsü yok, ancak *Celebrity Crush'a* yakın kaynaklar bize Sullivan Meadows'un yakın zamanda "dramatik bir olay" yaşadığını söylüyor. Daha derine inmeye devam ettikçe, yasal engellerle karşılaşyoruz. Sullivan Meadows ne saklıyor? Ne oldu? Ve Takım Seçmelerinde altı etkinliğe de katılmaya hak kazandıktan sonra Philadelphia'da neden bu kadar sarsılmış görünüyor?

Tek bildiğimiz, iki erkek arkadaşı ve tüm ailesiyle birlikte Yaz Olimpiyatlarına doğru yola çıktığı. Önümüzdeki haftalarda Hales, Meadows ve Cobalt'larla ilgili daha fazla haber bekliyoruz! Sabırsızlıkla bekliyoruz.

SULLIVAN ÇAYIRLARI

Kaliforniya'nın gece göğünde havai fişekler patlıyor. Renkli ışık patlamaları görmüyorum ama gürültü etrafımda gürliyor ve yeri titretiyor. Tuvalet kabini bile kakofoniden sarsılıyor; bu da bana zamanımı bu lanet tuvalette harcamamam gerektiğini hatırlatıyor.

Ya da Banks'in dediği gibi bok çukuru.

Erkek arkadaşlarımdan birini düşündüğüm anda dudaklarım kalkıyor. *Erkek arkadaş.* Artık o kadar da tuhaf bir kavram değil. En azından benim için. Dünyanın *beni* anlayacağına olan inancımı kaybettim. Akara'ya sadece ölürsem onaylayacaklarına bahse girdiğimi söyledim.

Öldüğümde, iki erkeğe olan aşkıma kabul edeceklerdi çünkü ben gitmiş olacaktım ve eleştirecek ya da nefret edecek hiçbir şey kalmayacaktı. Ya da belki sadece nefret etmeye devam edeceklerdi.

Akara bana *kimsenin bizi ele geçirmesine izin vermeyeceğimizi* hatırlattı. İlişkimizi dünyaya onaylattığımızdan beri bu bizim sloganımız oldu.

Kimsenin bize ulaşmasına izin
vermeyeceğiz. Bizi
ayıramayacaklar.
Bize zarar
vermezler.
Kazanamayacaklar.

Rekabetçiyimdir ama gerçek bir olimpiyatta yüzmektense anonim yüzlere ve internet nefretine karşı yarışmanın daha zor olacağını hiç düşünmemiştim.

Bize zarar vermezler.

Ama lanet olsun, bazı günler çok acıyor. Kalın deri, Kobalt İmparatorluğu'ndan kiraladığım zırh gibi gelip gidiyor, ama Moffy acı

veren kısımların

Sadece beni insan yap. Jane Cobalts'ın da acıdığını söylüyor.

Beckett bana endişelenmememi, *tüm* ailemin yanımda olduğunu söyledi. Ve yanımdalar. Gerçekten. Kuzenlerim, teyzelerim, amcalarım, annem, babam ve kız kardeşim bu banyonun dışında bir yerlerde tıklım tıklım dolu tribünlerde. Meşgullüğüyle nam salmış en iyi arkadaşım Beckett bile beni desteklemek için baleye birkaç hafta ara verdi.

Ve işte buradayım, lanet olası bir tuvalet kabinine tıklımış durumdayım. Yaşadığım mega krizin mini bir krize dönüşmesini umuyorum. Nabzım yükseliyor, dizlerim titriyor. *Bum!*

İrkildim.

Bir havai fişek daha
patlar. Ve sonra bir tane
daha.

Bu sadece bir havai fişek.

Bu sadece lanet bir havai fişek.

Ölçülü bir nefes üflüyorum ve nabzımın yavaşlamasına izin vermeye çalışıyorum. Los Angeles'a bir hafta önce çılgın kalabalıklar, agresif paparazziler - daha fazla itme ve çekme - ile geldik ve bu lanet şehri ekstra kargaşa, ekstra stres, istilacı sorular ve kabarcıklı spot ışığı için suçlamak istiyorum.

Ama bu sadece kaçamadığım, atlatamadığım, alt edemediğim, alt edemediğim ya da alt edemediğim bir şöhret haftası olmadı.

Altı ay oldu.

Erkek arkadaşlarımla çocukluğumun ağaç evine tırmanmamın üzerinden altı ay geçti. İki korumayla çoklu bir ilişki içinde olduğumu dünyaya duyurmamın üzerinden altı ay geçti.

Her şey değişeli altı ay oldu.

Kapalı tuvalet kapağında otururken, derimin altında daha fazla endişe geziniyor, ancak kaynağı küstah sesler veya yaklaşan tehlike değil.

Elimdeki ince beyaz gebelik testine dikkatle bakarken sinirlerim tepeme çıkıyor.

Bum!

Boynumu sarsıyorum. *Güvendesin. İyisin Sulli.* Havai fişekler saatin tik takları gibi, bana acele etmem gerektiğini söylüyor. *Gitmem gerek.* Şenliklere katılmalıyım.

Beni buraya getiren tüm sıkı çalışmalardan zevk alıyorum. Yaz Olimpiyatları.

Bu kadar uzun sürdüğü için hiç şüphesiz biraz korkmuş olan erkek arkadaşlarımla birlikte olacağım. Ama tek bir cevap alana kadar gidemem.

"Sulli, kendine çeki düzen ver," diyorum nefesimin altında. Teste sertçe bakarken bacaklarım daha fazla titriyor.

Zaten çubuğa işedim ve tekrar özetledim.

Beş dakikalık bekleyişin üzerinden otuz saniye geçti ve yemin ederim bu kalın lacivert Ralph Lauren blazer ceketin içinde terlemeye başladım bile.

"Olimpiyatların açılış töreni bu," diye fısıldıyorum. "Ve sen tuvalette kendi kendine konuşuyorsun, bir yandan da..." Sözlerimi bitiremiyorum.

Birinin duyacağını düşündüğümde değil. Akara ve Banks daha ben girmeden tuvaleti aradılar. Hepsi temiz. Şimdi erkek arkadaşlarım kapının dışında nöbet tutuyor ve midem düğümleniyor.

Saatimi kontrol ediyorum. "Üç dakika daha," diyorum kendi kendime. Kendi sesimi duymak beni biraz daha sakinleştiriyor. Ne zaman toplum içinde olsam arka planda sürekli bir gürültü oluyor ve uzun zamandır bu kadar stresli bir durumda bu kadar sessizlik içinde yüzmemiştim.

Akara veya Banks'i buraya çağırabilirim.

Benimle beklemek için. Yaslanacak bir omuz olmak için. Beni rahatlatmak için. İkisi de yapardı. Ama lanet şey şu: Onlara söylemedim.

Yakın zamanda adet görmediğimi fark ettiğimde, konuyu Akara ya da Banks'e açmak istemedim. Zaten aylar önce prezervatifin yırtılmasından sonra *bir* korku yaşamıştık. Ve lanet olsun, Ocak sonundaki o hatadan beri dikkatliyiz. Plan B aldım. Regl oldum.

Hamile değilim.

Şimdi Temmuz'un sonundayız ve ben daha kötü bir durumdayım. B planı için çok geç. Elimde bir hamilelik testi var.

Olimpiyatlar tam anlamıyla *şimdi* başlıyor.

Hamilelik testi almak bile Harry Potter seviyesinde bir büyüclük gerektiriyordu - Luna'nın hamilelik çubuğunu belalı bir James Bond gibi cebime soktuğunda bana söylediği şey tam olarak buydu.

Luna hamilelik korkusu yaşadığından yardım için ona gittim. Anneme gitmeyi düşündüm ama babama söylemesinden ve onun da Banks ve Akara hakkında daha kötü şeyler düşünmesinden korktum. Şu anda benim yanımda ve onlarla da *yavaş yavaş* iyi bir ilişki kuruyor.

Yavaşça sikişmeye vurgu yapıyorum.

Eminim bana karşı dikkatli olmadıklarına inanırsa her şey Humpty Dumpty gibi parçalanacaktır. *Tekrar. Tüm dünya* gibi babam da B Planı aldığımı duydu. Gergin bir aile yemeği yedik ve sonunda babam bana küfretti.

korunmadıkları için erkek arkadaşlarına. Bunun üzerine prezervatifin de işin içinde *olduğunu* garip bir şekilde açıklamak zorunda kaldılar.

Biri kırıldı.

Bu yüzden *bundan* kaçınmaya çalışıyorum. Ama *bu* çok küçük ve büyük resmin yanında çok önemsiz kalıyor. Şu anda gerçekten hamile olabileceğim sarsıcı bir gerçek.

Dudağımın kenarını çiğniyorum. Ne kadar sert ısırduğımın farkında olmadan. Kanın acı, demir tadı dilime ulaşıyor. Lanet olsun. Elimin tersiyle ağzımı sildim.

Saati tekrar kontrol ediyorum.

Neyse ki Amerika Birleşik Devletleri bu yıl ev sahibi ülke olarak Uluslar Geçidi'nde son sırada yer alıyor. Yani biraz zamanım var.

"Bir dakika daha," diyorum. Nabzım hızlanıyor. Akara ve Banks sıçığını sanıyor. Gerçekten de öyle. Erkek arkadaşlarımı kenara çekip "Sinirden sıçmam lazım" diye fısıldadığımda diğer ABD'li sporcularla aynı hızadaydım.

İkisi de çok endişelendiler ve beni en yakın umumi tuvalete götürdüler. O an kalbim kelimenin tam anlamıyla beş beden büyüdü.

Şimdi kalbim bir topa dönüşüyor. Hiçbir zaman erkek arkadaşlarından sır saklayan bir kız arkadaş olmak istemedim. Özellikle de bu kadar büyük ve hayat değiştiren bir sırrı.

Onlara hamile olabileceğimi söylemek, sıcak ve davetkâr bir kucaklamadan çok kafama inecek bir darbe gibi geldi.

Bu yüzden yapmadım.

Henüz değil. Eğer olumsuzsa, onları daha fazla strese sokmanın bir anlamı yok diye düşündüm. İlişkimizi ve Olimpiyat yolculuğumu çevreleyen tüm tanıtımlarla, daha gergin oldular. Daha dikkatli. Gözlemci. Tehlike her an ensemdeymiş gibi hissediyorum ama ben yarışmak için buradayım.

Altın kazanmak için buradayım.

Teste girebilirim. Negatif sonuçları görebilirim. Kendi paranoyamı sona erdirir ve tam konsantrasyona geri dönerim. Tam zafer.

Amacımız bu.

Bir nefes alıyorum ve tuvalet kabinine bakıyorum. Akara ve Banks'i bu kadar yakın hayal ediyorum. Kalbim küt küt atıyor ve onlara seslenmek için ağzımı açıyorum.

Ama kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Gözlerim yanıyor.

Banks'in bir keresinde bana ne söylediğini hatırlıyorum. Neredeyse bir yıl önceki puma saldırısından sonra. Şöyle demişti: "İnsanlara söylemeye hazır olmadığın şeyler aslında sır değildir. Onlar sadece paylaşılmak için zamana ihtiyaç duyan savunmasız yanlarıdır."

Bu, paylaşılacak kadar hassas anlardan biri gibi geliyor.

Şu anda içimi dökmek için çok fazla şey var. Fokurdayan duygularımı bastırmaya çalışarak haşlanan gözlerimi siliyorum. Manşetleri şimdiden tahmin edebiliyorum:

Sullivan Meadows Açılış Töreni Sırasında Ağlıyor!

Sullivan Meadows Neden Ağlıyor?

Onun nesi var?

Hiçbir şey.

Lanet olası hiçbir şey ve sonra her şey. Gözlerimi kısıtım ve yine dudağımın kenarını çiğnedim. *Hey, hey, hey, dur, Sulli*, diyor Banks hızlıca ve yüzümü tutuyor.

Bazı günler dudaklarımı çiğnedim.

Bazı günler korku filmindeki taşlaşmış bir kız gibi Akara'nın kollarına sarıldım ve en büyük tesellim onlara sahip olduğumu bilmek ve hissetmek oldu.

Bazı günler, uyuyana kadar Banks'in göğsünde ağladım.

Hiçbir gün *pes edelim* demedim. O korkunç günlerde beni ayakta tutan şey onların sevgisi.

Sadece bugünün onlardan biri olmasını istemiyorum. Stadyum dolu.

Tüm *dünya* Açılış Töreni'ni izliyor.

Geçtiğimiz altı ay en sıcak spot ışıkları altında yaşamak gibi olabilir, ancak Olimpiyatlardaki bu haftalar mikroskop altında yaşamak gibi olacak. Saklanmak yok.

Sanırım şu an hariç.

"Zaman," diye fısıldıyorum kol saatime bakarak. Sonra çubuğun kapağını yavaşça çıkarıyorum.

İki satır.

Hamile.

Lanet olsun.

AKARA KITSUWON

Sulli'nin banyoda geçirdiği süre uzadıkça hoşnutsuzluk da artıyor. Telsiz kulaklığımı yeniden takıyorum, sonra Banks'e, sonra da çoğunlukla boş olan koridora bakıyorum. Ayak sesleri duyuluyor ve bir kameramanla spor muhabiri aceleyle ters yöne doğru hızlı adımlarla yürüyor. Tekrar bize bakıyorlar.

Çok güzel.

Çok güzel.

Yerlerinde durdular. Bizi yalnız görünce. Aylak av gibi. Sanki gerçek *Olimpiyatların* Açılış Töreninden daha fazla haber değerimiz varmış gibi.

Tam olarak şok edici değil.

Yüzlerimiz eğlence haberlerinin her yerindeydi. Dergiler Banks'i sert denizci, beni de belalı Muay Thai dövüşçüsü olarak resmediyor ve evet, insanlar hala taraf seçiyor. Bu sinir bozucunun da ötesinde.

Mükemmel bir dünyada, çoklu ilişkimizin "haber değerini" aşarlardı. Mükemmel bir dünyada, Sulli'nin birini seçmeyeceğini kabul ederlerdi.

O kararını çoktan verdi. Biz de

kendi kararımızı verdik.

Üçümüz birlikte, sonuna kadar.

Banks bir kürdanı öğütüyor. "El sallayalım mı?"

"Hayır." Yaklaşmak üzere olan kameramanı tersleme isteğini bastırıyorum. "Basınla iyi geçinmiyoruz."

Banks çarpık bir gülümseme takınır. "Bu boşvermiş Akara'ya bayılıyorum." Dudaklarım neredeyse kalkıyor. "Kimsenin bize ulaşmasına izin vermeyeceğiz."

Ben de aylardır bunu söylüyorum.

Banks daha fazla gülümsüyor. "İki gece önce bir trolle mücadele etmek için sahte bir Twitter hesabı açmaktan kıl payı kurtulduğumuz zaman hariç. Ondan bir hafta önce de bir muhabiri yere sermeye çok yaklaştım. Sonra sen beni dizginledin ve neredeyse onu yumruklayacaktın."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum. Dürüst olmak gerekirse, dün gece hâlâ sahte hesaplar açmayı düşünüyordum ki bu hiç profesyonelce değil ve erkeklerim için örnek teşkil etmesini istemediğim bir durum.

Yine de *düşünüyorum*.

Birazcık.

Çok, az.

Yani evet, Banks haklı. Son zamanlarda hiç siklemiyorum. Ama yine de bazı medya ve "hayranlar" derimin altında sürünüyor.

"Kimsenin bizi ele geçirmesine izin vermiyoruz, bu takip etmeye *çalıştığımız* bir mantra," diye fısıldıyorum ona. "Her zaman takip ettiğimiz bir şey değil." Kararlı bir şekilde ekliyorum, "Ve bizi ayıramayacaklar."

Banks güçlü bir şekilde başını sallar. "Amin."

Artık dünyaya karşı biz varız. Altı aydır böyleyiz ve ne kadar tehlikeli olursa olsun ya da ne kadar tehlikeli hale gelirse gelsin, rotamızı koruyacağımızdan hiç bu kadar emin olmamıştım. Banks ve Sulli'ye hiç bu kadar yakın hissetmemiştim.

"Akara Kitsuwon, değil mi?!" diye bağırıyor kırmızı rujlu ve mavi bluzlu muhabir bize. Etkileşime girip girmeyeceğimi görmek için suları test ediyor.

Sırtımı ona dönüyorum. Kürek kemiklerimin üzerinde GTFO yazıyor. Üçümüz medyayı reddettikçe, daha fazla soru ortaya çıkıyor. Ama Banks ve ben onlara verdiğimiz *her şeyin* çarpıtılabileceğini bilecek kadar uzun süredir korumalık yapıyoruz.

Yani onlara hiçbir şey bırakmadık.

Dezavantajı: Sulli, Olimpiyat basınında yer almayı reddettikten sonra "şımarık prenses" olmakla suçlanıyor.

Ne kadar çok çalıştığına, antrenman yapmak için harcadığı onca saate, ailesiyle geçirdiği onca ana rağmen Sulli'nin olmadığı bir şeymiş gibi gösterilmesinden nefret ediyorum. Bu yılki Olimpiyatlara bedava katılmadı.

Yerini hak etti.

"Gidiyorlar," diyor Banks bana sessizce, muhabir ve kameramanın çıkışını izlerken. Uzaktan havai fişekler patlıyor ve kafalarımız banyoya doğru dönüyor.

Umarım gürültü kız arkadaşımızı rahatsız etmiyordur.

"Bir süredir orada, değil mi?" Ona sordum.

"Yaklaşık on beş dakika." Arkamızdaki banyo kapısına kartal gözüyle bakıyor. Halka kapalı. Sadece o şeyi koruduğumuz için.

Bir bakışı paylaşıyoruz.

Ben buna Erkek Arkadaştan Erkek Arkadaşa diyorum ve hayır, Banks Moretti teknik olarak *benim* erkek arkadaşım değil ama ikimiz de onun erkek arkadaşız, bu yüzden bu saçmalık bana mantıklı geliyor.

Bir elini tıraşsız çenesinde gezdiriyor. "Belki basın onu da etkiliyordur."

"Ya da *idolüyle* birlikte Amerikan bayrağı taşıyacağı için gergin." Sanki yirmi sekiz yaşında bir girişimci-koruma görevlisi-erkek arkadaş değil de kıskanç bir çocukmuşum gibi *idolüne* alaycı bir vurgu yapıyorum.

Hey, en azından kusmadım.

Cidden, asla Tobias Kingly'nin hayranı olmayacağım. Onda yeterince var, bunlardan biri de Sulli.

Banks, "Bıraksalardı da o taşısaydı," diye karşılık veriyor. "Lanet olası spor politikaları."

Ulusal komite başlangıçta Sullivan'ı Açılış Töreni için bayrak taşıyıcı olarak seçti, ancak Sulli'nin "uygunsuz" bir ilişki içinde olduğuna dair kamuoyu tepkisi kararlarını değiştirmelerine neden oldu. Böylece ben ve Banks dışında herkesi yatıştırmak için Tobias Kingly'yi de seçtiler.

Sulli umursamadığını söyledi. Gözler onun üzerinde daha az. Banks önemsiyor.

Umurumda.

Saati tekrar kontrol ediyoruz. Endişe artıyor. Topuklarımın üzerinde sallanıyorum ve sırtım kapıya dönükken parmak eklemlerimi tahtaya vuruyorum.

Banks sesleniyor, "İyi misin, denizkızı?" Kızın duyabilmesi için sesini yükseltiyor.

"Siktir, üzgünüm! Bir saniye içinde çıkacağım!"

Banks bana kaşlarını çatı. "İyi olduğunu söylemedi."

"Evet, kesinlikle gergin." Bu bizi geriyor ve telsizler çatırdadığında banyoya dalmaya birkaç saniye kalmıştı.

"Fransa stadyuma girdi." Thatcher'ın sert sesi kulağımda. "Finlandiya harika görünüyor," diyor Donnelly.

"Uçuş görevlilerine benziyorlar," diye ekliyor Oscar. "Brezilya hâlâ herkesi yeniyor. Eller aşağı, en iyi görünen ülke."

Farrow, "Birileri önyargılı," diye yanıtlıyor.

Mikrofonumu tıklıyorum. "Sadece Thatcher'dan duyuyor olmalıyım, çocuklar." Duraklıyorum. "Ama Finlandiya uçuş görevlilerine benziyor."

Banks yanımda gülümsüyor.

"Yüksekten uçuyor," diye ekliyor Donnelly.

Thatcher'ın bir şeyler eklemesini bekliyorum. Herhangi bir şey. Belki de sadece onunla benim iletişim kurmamız gerektiğine dair bir *onay*. Ama iletişim kesildi.

Şimdiye kadar daha iyi bir yerde oluruz sanıyordum. Ama işler hala gergin. Garip. Ben ve arkadaşımın olmasını istediğim yer değil. Bırakın benim liderliğimi. "Georgia adında bir ülke mi var?" Gabe Montgomery diyor ki

İletişim. "Kahretsin, özür dilerim, bunu telsizden söylemek istememiştim!"

Gabe, Gabe'dir. Hala yeniyim. Yeşil. Biraz boş kafalı. Onu duyunca Quinn Oliveira'nın radyodaki konuşmalarını özlüyorum. Los Angeles'ta bile değil. Philly'de sıkışıp kaldı. Bacağının rehabilitasyonu altı aydan uzun sürüyor. Stüdyo 9'u yönetmekle meşgul, ki bunu gerçekten takdir ediyorum.

Teşekkürler, Quinn.

Mikrofonumu dudaklarıma götürüyorum. "Thatcher?" Bize ayrılmamız için işaret verecek, böylece ABD Takımı'na yeniden katılma fırsatını kaçırmayacağız. Ama belki de *daha fazlasını* istiyordumdur. "*Biz hâlâ arkadaşız*" diyen bir havai fişek gibi.

"Almanya." Harika.

Banks benim hoşnutsuz yüzümü yakaladı. "Thatcher hayatına devam etmişsin gibi hissediyor." Bir omzunu kaldırdı. "Kardeşimi seviyorum ama bozuk bir şeyi tamir etmekte o kadar da iyi değil. Ona çok uzun süre bakıyor."

İç çekiyorum. "Evet, Farrow'a geçtiğini hissediyorum." Olması gereken bu mu? Arkadaş olduğumuzu bile unutmamız mı gerekiyor? Artık yaşlandık. Moretti kardeşler Haziran'da otuzuna bastı, ben de yirmi sekiz yaşımdayım.

Onlarla ilk tanıştığımda 20 yaşımdaydım. Sekiz yıllık bir dostluk boşa mı gitti? Ne yüzünden? Sulli ile olan ilişkim mi yoksa onun kardeşiyle olan ilişkim mi?

İkisi de mi?

Ağırlığımı kaydırıyorum ve bu çirkin platform spor ayakkabıların tabanı altımdan kayıyor. Yalpalarken bileğime ağrı saplanıyor. Banks düşüşümü yakalayana kadar aşağı düşmek üzereydim.

"*Kahretsin.*" Dişlerimin arasından irkilerek emiyorum. "*Fudge...nugget.*" Koluma bir yumruk yemek istemediğim sürece hâlâ küfredemiyorum ama beynimde f-bombası bile patlamıyor. İşte bu kadar zamandır PG kanalına ayarlıyım.

Ben ayağıma ağırlık vermeye çalışırken Banks omzumu kavıyor. Yüzümü buruşturuyorum.

"O kadar kötü mü?" Banks çömelerek soruyor.

"Siktir *et* bu kıyafetleri." Platformları tekmelemek ve ateşe vermek istiyorum. Ama yapamıyorum. Uluslar Geçidi sırasında Sulli'nin önünde yürüyebilmek için, törenin sanatsal bölümünde sahne alan sanatçılarla aynı kostümleri giymeyi kabul etmemiz gerekiyordu. Beyaz naylon eşofmanlar, beyaz atletler. 2000'li yılların başındaki Backstreet Boys'un üyeleri gibi görünüyoruz.

Bu spor ayakkabının topuğu 5 *santim*. Banks gülmekten bir saniye.

"Hiç komik değil," diye karşılık veriyorum, gülümsememeye çalışarak.

Sırtışı büyüyor, kürdan hâlâ ağzında. "Önce beni yakalaman gerektiğini düşünmüştüm."

"Evet, ben de."

Gülüyor ve Banks hakkında sevdiğim şey, kasvetli durumlarda kendimi onunla birlikte gülerken bulmam. Bileğim berbat olabilir ama Sulli ve Banks'le geçirdiğim bu anı kaçırmayacağım. Kaçırmazdım. Bir telefon görüşmesi için değil. Serseri bir ayak bileği için değil.

Hiçbir şey için değil.

"Farrow'a kontrol etmesi için telsizle haber mi veriyorum?" Banks soruyor. "Hayır. Kırılmış gibi hissetmiyorum. Sadece çıkar."

Başını sallıyor. "Anlaşıldı, Dokuz."

Banks son aylarda beni daha sık arıyor. Tüm dünyanın istenmeyen görüşleriyle bize saldırması ve medyanın peşimizi bırakmaması arasında bir yerde, daha da yakınlaştık. Bunun nasıl mümkün olduğundan emin değilim. Zaten kalbimi verdiğim biriyle daha da yakınlaşmak. Ama oldu işte.

Ayakkabımı çekip çıkarırken irkiliyorum. Çömelirken omzunu kavıyorum ve dengesini korumak için diğer elimi kafatasının arkasına koyuyorum.

Ve sonra ayak sesleri duyulur.

İsviçre'nin parlak kırmızı blazer ceketleri ve beyaz pilili şortları koridora girer. İki adam. Tanıdık yüzler. İsviçreli yüzücüler Vogel ve Ackermann. Sessizler.

Sohbet bile etmedim.

Belirgin bir şekilde, Banks sikimle göz hizasındaiken onu tutmama odaklanmış durumdalar. Ellerimi çekmiyorum.

Göz

kamaştırıyorum.

Banks göz

kamaştırıyor.

Bizi geçmek zorundalar ve geçerken de bize bakıyorlar. Benim "Siz ikiniz sikişiyor musunuz?" adını taktığım bakış.

Tek gürültü havai fişeklerin *patlamasından* geliyor. Bu sessiz etkileşimin aldığı garip notaya bir vurgu gibi.

Banks'in soğuk ayazı ve benim sıcaklığım dudaklarını yapıştırmaya yetiyor. Bir dakikadan kısa bir süre sonra koridorun sonuna ulaşılar, köşeyi döndüler ve gözden kayboldular.

Banks'le aramda gerilim rüzgarları esiyor.

"Bozuk görünmüyor," diyor Banks. "Ama biliyorsun sadece bir MG'im var."

"Ben de." İkimiz de *tahmin yürütüyoruz*. Bir iç çekişle bileğimi döndürüyorum, acı bacağıma yayılıyor. *Lanet olsun*.

"Üzerine ağırlık koyabilir misin?"

Ayağımı yere koydum ve ağırlığının yarısını taşımaya çalıştım. Banks'ten uzaklaşıyorum. Pardon, yani *topallayarak*. Ondan uzaklaşıyorum ve sonra geri dönüyorum. "Bu nasıl görünüyor?"

Gülmemeye çalışarak ağzını siliyor. "Oldukça çirkin."

"Harika."

Ona döndüğümde elinin tersiyle göğsüme vuruyor. "Sadece bana tutun, Nine. Seni yakalayacağım."

"Banks Moretti ile güven düşüşleri Olimpiyat programında yoktu." Ayağımı yavaşça platform spor ayakkabıya geri koydum.

"*Kız arkadaşımızı kontrol edelim*," diyor, dikkatimiz banyoya kayıyor.

"Bir saniye daha! Sadece ellerimi yıkıyorum!" Sulli kapıdan bağırıyor. Bizi duymuş olmalı.

Sessizlik çöküyor, onunla aramdaki gerginlik daha da artıyor.

Banks ile olan ilişkim konusunda insanların kafası karışık. Soruları var. Ancak çoğu insan bunları yüzümüze karşı soramayacak kadar da kibar. Bu yüzden bu soruları içlerine atıyorlar ve bu çekingenliklerinin altında tek bir *bakış* yatıyor.

Siz ikiniz sikişiyor musunuz?

Herkes sorularını ve sansürsüz düşüncelerini bu saçmalığı ölçmemize yetecek kadar internette yayınlıyor.

Banks kulaklığını ayarlar, sonra Vogel ve Ackermann'ın kaybolduğu noktaya odaklanır.

Doğrusu, ilişkimizdeki en büyük korkularımdan biri Banks'in beni dışlamasıydı. Montana'da söylediği sözler tekrar tekrar aklıma geliyor. *"Biz Moretti çocukları böyle yaparız. Belimizi büken, kafamızı yaran şeyleri gömeriz ve bu konuda hiç konuşmayız."*

Yaşadığımız şey, bel kırıcı, kafa yarıcı bir şeydi. Beni gömmesini istemiyorum. Onu gömmesini. *Bizi* gömmesini.

Bu yüzden ne zaman kaydığını hissetsem, bu konuda konuşması için ona baskı yapıyorum.

"Ne düşünüyorsun, Banks?"

BANKS MORETTI

KORKAKLAR.

Onlar, biz değil.

Bir yanım bunu yüzüme söylemelerini istiyor. Ne düşündüklerini söylesinler. İnsanların internette konuştuklarını söylesinler.

Bir yanım bunu yapmadıkları için minnettar.

Sırada bekleyen iyi bir cevabım yok.

Bir sonraki hamlem ne o zaman? Kan donduran bir sağ kroşe atıp yarardan çok zarar mı vereceğim? Benim de Akara gibi bir kırılma noktam var ve patlatılmak istemiyorum.

Tanrım, neden bu kadar sinirliyim ki?

Savunmaya geçmek istemiyorum. Şu anda hiçbir şeyi savunamayacak kadar kafam karışık. Sulli'ye olan aşkım dışında. Ona olan aşkım.

Bunu anlıyorum.

Başımın arkasını duvara vuruyorum. Banyo kapısı yanımda. Havai fişek sesleri zayıflıyor ve eğer patlamalar Sullivan'ı korkutmuş olsaydı, bizi içeri çağırırdı, beni ya da Akara'yı uzaklaştırmazdı. Sinirleri tören öncesi gerginliği olmalı.

Ama o yalnız kalmaktan nefret ediyor ve ben de bu boşluğu doldurmak için can atıyorum. Umarım şu anda o boşluğu hissetmiyordur - umarım bu yalnız zamana gerçekten ihtiyacı vardır ve bu yüzden biz buradayız ve o da orada.

Dikkatimi banyodan uzaklaştırıyorum.

Zihnim Akara'nın sorusuna geri dönüyor.

Vogel ve Ackermann'a. İsviçre takımındaki yüzücüler.

Bize attıkları o bakışa. Kafalarında ne döndüğünü anlamak için Scooby Doo olmaya gerek yok.

Ben de arkadaşıma "Ne düşündüklerini tahmin edebiliyorum ama nasıl cevap vereceğimi bile bilmiyorum" diyorum. Gözlerimi Akara'ya dikiyorum. "Ve ben kardeşim değilim. Bir yığın bokun içinde biraz sözel bilgelik bulabilirim. Ama ne diyeceğimi bilemiyorum."

Akara sonunda gülümsüyor. "Sadece sen bilgeliğinin boktan kaynaklandığını söylersin."

"Sence daha iyi bir yerden mi doğdu?" Boş koridoru tarıyorum. "Ben fakir bir Güney Philly çocuğuyum. Senin gibi *güzel yüzlü* bir girişimci değilim." Yanağına hafifçe dokunuyorum.

Dudakları kalktı. "Hey, güzel yüzümün bilgeliğimle hiçbir ilgisi yok." Duraksıyor. "Ama benimki kesinlikle boktan daha yüksek yerlerden geliyor."

Küfür ettiğim için omzuna vurdum.

Hiç irkilmedi.

Bugünlerde, küfür ediyorsa genellikle bilerek ediyor, parmak eklemlerinin deriye değeceğini bilerek.

Kürdanı ağızımdan çıkarıyorum. "Boktan doğan bilgeliğimi seviyorsun."

"Bazı anları var." Telefonuna bakıyor, sonra cebine atıyor. "Üç ortalama beş yıldız üzerinden."

Kürdanımı ona doğrultuyorum. "Her zaman üç yıldızlı tavsiyeler araman benden çok senin hakkında konuşuyor."

Bir kahkaha atıyor, bakışlarının yumuşamasıyla birlikte mizah da azalıyor. Siyah saçlarını geriye itiyor, saç telleri gözlerinin içine düşüyor. "Eğer İsviçreli yüzücüler sadece -siz *ikiniz sikişiyor musunuz*- diye düşünüyorsa, cevabı biliyoruz Banks."

Gergin omuzlarımı kaldırıyorum. "Evet, birbirimizi becermiyoruz. Sadece aynı kızı beceriyoruz." Sulli'yle yaptığımız şey tek gecelik bir sikişten çok daha derinken bu kadar kaba konuşmaktan nefret ediyorum.

Birbirimize o kadar bağlıyız ki bu noktada bizi ayırması için tsunami olması gerekir. O zaman bile Sulli bir olimpiyatçı. Bize yüzerek dönmenin bir yolunu bulur.

Ve ona ve ona ulaşmaya çalışmayı bırakmadan önce boğulacaktım.

Akara yavaşça başını sallar. "O zaman muhtemelen bize sorarlar, birlikte çıplak yattınız mı?"

Evet.

Bizde

var.

"Taşaklarımız birbirine değdi mi?" Daha açık bir şekilde söylüyorum.

Buna gülüyor. "Dün gece Instagram'ımda bu yorumun kaç kez spam'lendiğini biliyor musun?"

"Nereden aldığımı sanıyorsun?" Trollerin onun, Sulli'nin ve benim Olimpiyat Köyü'ndeki fotoğrafımızın üzerinde dolaştığını gördüm. İkimiz de kollarımızı ona dolamıştık.

Akara düşünceli bir şekilde başını sallar. "En sinir bozucu yorum şu olabilir, *kızını başka bir erkeğin paylaşmasına izin verirken nasıl erkek olabilirsiniz?*"

"Evet. Ondan nefret ediyorum." Kendime güveniyorum. Erkekliğime. Ama kişisel iğnelemeler beni rahatsız ediyor.

Kendimi savunmada hissettiğimi düşünüyorum. Olmak istemediğimi.

Ama bana çok kişisel gelen *her şeyi her zaman savunacağımı* biliyorum. Akara ve benim birçok farklılığımız var ama bu yönden aynıyız. Herhangi bir muhalefetin benim için önemli olan şeylere bu kadar yaklaşabileceğini hiç düşünmemiştim. Hayatım, aşklarım, insanlarım, varlığım, bunların hepsi kutsaldır.

Beni ve onu çevreleyen merak ve suçlamaları düşünürken koridoru ve bizi sessizlik kaplıyor. Sanırım bunun var olacağını biliyorduk ama bu seviyeye geleceğini bilmiyorduk. "Ne olursa olsun," diye kestirip atıyorum sessizliği, "benim için hepiniz erkeksiniz, Nine."

Dudakları tekrar yükselir. "Minnettarım, Banksy." Sağ ayak bileğini destekliyor ve yanımdaki duvara yaslanıyor.

Dövmeli omzunu sıkıyorum, sonra onunla birlikte banyo kapısına bakıyorum.

"En sevmediğiniz soru nedir?" diye soruyor.

"Hepsi."

"Cop out."

Thatcher telsizden "Monako," diye anons eder.

Ben alfabeyi biliyorum. Eğer M ile başlayan ülkelerdeyse, Sulli ABD Takımı'na katılmak için daha fazla zaman kaybediyor demektir. Kapıya vurmayı düşünüyorum. Ama kız arkadaşımın yerinden fırlamasını istemiyorum. Muhtemelen Akara da bu yüzden tereddüt ediyor.

"Monako'dayız, denizkızı!"

"Çok yakında çıkacağım! Söz veriyorum!"

"Kaka molalarını saate bağlıyoruz, Sul," diye takılıyor Akara. "Zaman tutuyorsun. Üç dakika daha."

Hafif bir *"hardy-har-har"* sesi duyuyoruz.

Kürdanımı ağzıma geri sokuyorum. Akara ya da Sulli'ye henüz söylemediğim bir şey aniden aklıma geliyor. Anı beynimin önüne her yaklaştığında, onu zihnimden uzaklaştırıyorum.

Önemsiz.

Şimdi olmaz.

Sonra görüşürüz.

Belki de hiç.

Neden bu boku sürüklüyorsun?

Tüm bahaneler arka planda kalıyor ve aniden itiraf ediyorum, "Annem bana biseksüel olup olmadığını sordu."

Şok yüzünü dondurdu. "Biseksüel misin?" "Hayır, iki dilli," diye şaka yapıyorum. "*Evet*, biseksüel."

Kuru cevabımın üzerine atlıyor. "Gerçekten mi? Ne zaman? Ne dedin?" Cevap almaya hevesli. Tıpkı annemin cevap beklediği gibi.

"Aylar önce," diye itiraf ediyorum, çenemi kaşıyarak.

Atlantic City'de Sulli ile ilişkiyi doğruladığımda annemin nasıl heyecanlandığını hatırlıyorum. İlişkimin Akara'yı da kapsadığını duyduğunda nasıl tepki vereceğini bilmiyordum.

Hâlâ heyecanlı olduğu ortaya çıktı. Akara'yı seviyor. Ama sanırım benim de onun gibi biseksüel olma ihtimalim onu daha çok heyecanlandırıyor.

Daha uzun bir vuruş yapıyorum. Sessiz ol.

Akara diken üstünde. "Ve?" Hemen cevap vermiyorum.

Bana bir bakış attı. "Bu uçurum da neyin nesi?"

"Bu bir uçurum değil." Ağzım yukarı kıvrılıyor. "Bu *lanet* bir duraklama." "Gerçekten bana tekrar sordurtacak mısınız?"

"Anneme söyledim, *bilmiyorum*." Başımı birkaç kez salladım. "Bilmiyorum, Akara." Hissettiğim ve hissetmekte olduğum hayal kırıklığı yeniden yüzeye çıkmaya başlıyor. "Ne olduğumuzu bilmiyorum... bildiğimi sanıyordum. Düzgün olduğumu sanıyordum... belki hâlâ öyleyim. *Bilmiyorum*."

Bizden önce, bu ilişkiden önce, daha net bir fikrim vardı. Ve belki de insanlar sürekli sormasaydı hiçbir şeyi tanımlamak umurumda olmazdı.

İnternette.

Basından.

Şahsen. (Teşekkürler, anne).

Sanki bir tepeye doğru koşuyormuşum gibi daha sert nefes alıyorum.

"Biliyor musun?" Ona elimle işaret ediyorum.

"Hayır. Ben de bilmiyorum."

Daha sert bir nefes veriyorum. Keşke bir cevabı olsaydı, ama belki de ikimizin de kafasının karışık olması daha iyidir. Bana karşı bir çekim *hissetmediğini* söylese üzülmü müydüm?

Yapsa üzülmü müydüm?

Bilmiyorum.

Ama en azından aynı başlangıç çizgisindeyiz.

Geriye dönüp baktığımızda, cinselliğimizin derinliklerine inmemişiz. Çok fazla şey oluyordu. Sulli eğitimi. Medyanın saldırısı. Hayran mektupları ve nefret mektupları yığıldı ve ayıklamak yarım gün sürdü. Çoğunlukla, son altı aydır statükoyu koruduk ve yeni bir alana sıçramaya çalışmadık. Sadece uğruna savaştığımız şeyi koruduk. Üçümüz birlikte. Üçümüz halkın içinde.

Banyo kapısını kontrol ediyorum. "Bakın, biseksüel ya da queer ya da her ne haltsa olmak umurumda değil ama ben daha ne olduğumu anlamadan herkesin bana ne olduğumu söylemesi canımı sıkıyor."

Akara başını sallar. "Bu belirsizlik berbat." Sesini fısıltıya indiriyor. "Keşke hepsine *aynı kızla seks yapmamızın eşcinsel, biseksüel ya da heteroseksüel olmadığına anlamına gelmediğini* söyleyebilseydim. Ama istedikleri cevap bu bile değil."

Kürdanı ısıırıyorum. "Sanırım aramızda *cinsel* çekim olup olmadığını anlamamanın tek bir yolu var. Bu işe bir son vermek." Gerçi duygusal ve romantik çekim gibi başka çekim biçimleri de olduğunu biliyorum. Ama bence asıl takıldığımız bu.

Akara gülümsüyor, mizah dolu bir gülümseme. "Beni becermek mi istiyorsun Banks?"

"Bir öpücükle başlayacaktım." Bir elimi göğsüme götürdüm. "Şahsen ben yavaş hareket etmeyi severim ve senin beni kaldırabileceğinden emin değilim, Kitsuwon."

Gülüyor.

Kahretsin, ikimiz de gülüyoruz. Sonra ses kayboluyor ve bir biliş alışverişinde bulunuyoruz. İkimiz de cevaplar istiyoruz.

"Seni öpeceğim," diyor Akara bana. "Ama bu sefer gerçek bir öpücük. Yanaktan gagalama saçmalığı değil. Bunu anlamamızın tek yolu bu."

Doğruluk mu cesaret mi yarışmalarında yanaktan öpüştüğümüzü hatırlıyorum. Bunun ötesinde bir şey olmadı. Başımı eğiyorum. "Yoksa *ben* seni öperim."

"Yoksa *seni* öperim."

Bu, üzerinde ölmek istediğim bir tepe değil. "Sen lojistikçisin," diyorum tam banyo kapısı açılırken.

Kafalarımız yirmi iki yaşındaki güzele dönüyor. Afrodit'in onda hiçbir şeyi yok. Hala ve sonsuza dek bir duman gösterisi.

Sullivan Minnie Meadows - Ralph Lauren Team USA kıyafetini giymiş. Koyu kahverengi, ortadan ayrılmış saçları son altı ayda uzamış. Basenleri daha belirgin. Vücudu daha zayıf, emeklilik döneminde halterden kazandığı kas kütlesini kaybetmiş.

Yine de bana ve Akara'ya bench press yapabilir. Unutmamıza izin vermedi.

Onu görmek genelde beni çok etkiliyor. Sanki ortaokulda aşık olmuşum gibi. Ama şu *anda* onun pancar kırmızısı yanaklarını ve çekingen bakışlarını görmek başka bir şey yapıyor.

Kafamın içinde alarm zilleri çalıyor. Kıcımlı tekmeleyerek ona doğru gidiyorum. "İyi misin Sulli?" Kapıyı arkasından kapattım. Yüzündeki tedirgin ifade beni endişelendiriyor.

Akara bir bakışta onu inceler.

"Öyle mi?" Bizden başka her yere bakıyor ve saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapıp çözüyor. "Siz ne hakkında konuşuyordunuz?"

"Görüşürüz, fasulye. Gitmemiz gereken yerler var." Akara bir *parçasını* döndürüyor Üst dudağının üstündeki saçlar. Takma bıyık onun sinirlerini yatıştırma çabasıdır.

Lanet duvara bakıyor. İlk deneme başarısız oldu.

Çatlamış dudaklarına dokunuşunu izliyoruz.

Cebimi karıştırıyorum ve Sulli'ye bir tüp vanilyalı dudak nemlendiricisi uzatıyorum. "Teşekkürler..." Boğazını temizliyor, endişeli. Bir vuruştan sonra, cebine

Dudak nemlendiricisi.

Akara bileğini kaldırıp saatinden zamanı kontrol ediyor. "Çok önemli randevunuza geç kaldık Leydi Meadows. Atlayın bakalım." Kıcımlı öne doğru tokatlıyor.

Sulli normalde ona yumruk atardı. Ya da kıcını tokatlardı ama o ellerini başının üzerine koymuş, parmaklarını birbirine geçirmiş. Sulli'nin gözlerimde huzur bulmasına alışkınım. Benimle.

Ama bana, sonra Akara'ya, sonra tekrar bana bir bakış attığında nefes alış verişi garip bir şekilde kesiliyor. "Hayır, sonra olmaz. Aslında daha önce dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım var..." diye devam etti. "Sadece... ne hakkında konuşuyordunuz? Birbirinizi öpmekten mi?"

Kolumu geniş omuzlarının üzerine koyuyorum. "Ben Akara'yı öpüyorum." "Ben *Banks'i* öpüyorum," diye düzeltiyor Akara.

"Umut ediyor."

Pek şaşırması sayılmaz. Bize seks sırasında hiç "birbirimize dokunmak" isteyip istemediğimizi sordu. Tam olarak şöyle dedi: Birbirinizin açık saçık yerlerine dokunmakla *hiç ilgilendiniz mi?*

İkimiz de dürüstçe cevap verdik, *pek sayılmaz.*

Yapsaydık, sanırım çoktan yapardık. Yaptığımız işten keyif alıyoruz. Hâlâ öyle ama artık sorular çok büyük. Kafa karışıklığı çok güçlü.

Akara ona şöyle açıklıyor: "Daha önce cinsel çekim hakkında konuşuyorduk. Onunla aramızda bir şey olup olmadığından emin değiliz." Yaralanmamış ayak bileğine daha fazla ağırlık veriyor. "Bunu hiç test etmedik ya da böyle bir arzumuz olmadı. İşte öpücük burada devreye giriyor."

"Doğru. Evet, lanet olsun. Siz yapmanız gerekeni yapın. Ve... bekle, lanet olsun, sonunda ben hala denklemin bir parçasıyım, değil mi?"

"Tabii ki öylesin," diye araya giriyor

Akara. "Bu değişmiyor," diye iddia ediyorum.

Neredeyse, neredeyse gülümsüyor, ama elleri sonunda başından düşüyor... ve yüzüne. Yüzünü kapatıyor. Kaslarım geriliyor. Midem düğümleniyor.

"Sul?" Akara rahatlamak için onun bileğine dokunur.

"Ben iyiyim. Bunu yapabilirim," diye mırıldanıyor avuçlarının içinde. "Bunu yapabileceğimi biliyorum." Sanki bizden çok kendisiyle konuşuyor gibi.

"Yapabilirsin," diye başımı salladım Sulli'ye. Gerçi başımı salladığımı göremiyor. "Ülken için bayrağı taşımak üzeresin ve orada güzel, durdurulamaz bir kadın gibi görüneceksin."

Parmaklarının arasından bakıyor.

Bakışlarını tutuyorum. "Sen de tam olarak öylesin. Ve tüm yol boyunca seni destekleyeceğiz."

Sulli güçlü bir şekilde nefes alır. Elleri daha uzağa düşüyor. Yüzünden benim elime ve Akara'nın eline. Parmaklarımızı birleştiriyorum ve o da ellerimizi ters çeviriyor, bileklerimiz yukarı kalkıyor, hepimiz örgülü bilezikler takıyoruz. Mavi. Kırmızı. Turkuaz.

Yeşil gözleri benim bileğimdeki, onun bileğindeki ve onun bileğindeki aynı dövmeli ifadeyi heceleyen siyah mürekkebe takılıyor.

İleri ve İleriye.

"Bunu yapabilirim amına koyayım," diyor Sulli daha kendinden emin bir şekilde. Ellerimizi sıkıca kavırıyor ve tenimi kızartıyor. Ben onunkini sallamıyorum.

"Bir ülkenin bayrağını çoktan indirdiğini duyduk," diye yalan söylüyor Akara. "Orayı tamamen bombaladılar. Yani onlardan daha kötüsünü yapamazsın, Sul."

Ona bir bakış attım.

Yalan söylüyor. Yarım yamalak bir yalan ama Sulli'nin sinirlerini yok etmek için gökkuşağının üzerinde uçan bir domuz görmüş gibi yapardım. Yalanı da kabul ederdim. Sonunda.

"Siktir, gerçekten mi?" Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Hangi ülke?" Etrafımıza bakmaya çalışıyor ama koridor boş. Önce bana baktı.

Ben de dedim ki, "Kanada. Adam beceremedi. Yüzünün üstüne de düştü." "Şaka mı yapıyorsun?"

"Oldu," diye itiraf ediyor Akara. "Akçaağaç şurubu memleri şimdiden internetin her yerinde. Kimse senin hakkında konuşmuyor bile."

Derin bir nefes alır. "Teşekkürler Kanada. Üçlü için bir tane alıyorum." Sonunda saçlarını serbest bırakıyor. Saç telleri yanaklarının etrafında çılgınca yayılıyor.

Gözlerini bana çevirdiğinde başımı hafifçe eğiyorum. Elim onun kare şeklindeki çenesine kayıyor ve dudaklarımı yavaşça dudaklarına değdiren bir öpücük çalıyorum. Sulli öpücüğü biraz daha uzun tutunca göğsümde bir şeyler kabarıyor. Anı derinleştiriyor.

Yavaşça geri çektiğimde gözlerinde daha fazla endişe görüyorum.

Neler oluyor, Sulli?

Onu kollarıma çekmek istiyorum. Kendini bedenime, ruhuma gömmesine izin vermek istiyorum. Akara'yı bile kendime çekmek istiyorum. Böylece tek bir erkeğin değil, iki erkeğin güvenliğini hissedebilir.

Bir havai fişek *patlamasıyla* sığıyor ve Akara bir kolunu kalçalarına doluyor. Ben onun boynuna dokunurken o da benim bel kemerime ve onun serçe parmağına tutunuyor. Sulli nefesini üflüyor, "Havai fişeklerden *nefret ediyorum*. Gidip Şeytan'ın kış deliğini patlatabilirler. Senin ait olduğun yer orası!" diye bağırıyor tavana doğru.

"EVET!" Akara yukarı doğru bağırır. "SİKTİR YEAH!" Sulli çılgılık atar.

Gülüyorum ve büyük bir rahatlıkla hepimiz ABD Takımı'na doğru yola çıkıyoruz. "Topallıyor musun?" Sulli Akara'ya soruyor.

"Ben iyiyim. İyiyim. *Ben Kits'im*." Burkulan bileğini önemli bir şey değilmiş gibi göstermeye çalışıyor ama Sulli daha endişeli görünüyor. Sakatlığı onun için daha uzun süreli bir dikkat dağıtıcı.

Daha fazla sporcuyla buluşurken, ben soğukkanlılığımı korumaya çalışıyorum. Bu da gözlerinde yakaladığım endişeli bakışlardan kurtulmak anlamına geliyor. Sulli'nin poker suratı D-. F'ye yaklaşıyor. Ama ben de lanet bir zihin okuyucu değilim.

Ve ona hiçbir konuda baskı yapamam. Ben olsam yapmazdım. Tüm dünyada yayınlanmak üzere. *Yeri ve zamanı, Banks Roscoe Moretti*. Burası değil.

Muhtemelen boş yere endişeleniyor olabilirim. Şahin gözlüyüm, bir atletten diğerine dikkatle bakıyorum. Kimseye güvenmiyorum. Hepsi ABD takımında olsa bile.

İlişkimizi kamuoyuna açıklamanın kız arkadaşımın güvenliğiyle kumar oynamak anlamına geldiğini biliyordum. Ve yine de bu kumarı oynadım.

Sulli ve Akara'ya olan sevgimden dolayı aynı kumarı bugün de oynardım. Ama içime Tanrı korkusu salan bir an vardı.

Onu kaybedeceğimizi hissettiğim yerde. Avukatlar magazin basınının olayın ayrıntılarını yazmasını engelledi ve hepimiz geçmişini geride bırakmaya çalıştık. Ailesinin önerisi üzerine Sulli, başa çıkmasına ve ilerlemesine yardımcı olması için ayda birkaç kez bir terapistle gidiyor.

Akara her zaman en kötünün en kötüsünü hayal etme duygusuna sahipti, bu yüzden Sulli'yi neredeyse *kaybetme* fikrine o kadar takılmadı. *Ölümün bir sonuç olabileceğine* kendimi asla inandıramadım. Tehlikeyi engelledik ama ölmeye o kadar yaklaşmasına imkan yoktu. Kimse onu benden alamazdı.

Bu çok fazlaydı.

Bir daha deneyenin canı cehenneme.

BANKS MORETTI

OLIMPIYATLARDAN 1 AY ÖNCE

HAZİRAN

Bir iğne derimin üzerinde vızıldıyor, bileğimin etini siyah mürekkeple deliyor. Donnelly kolumu oturma odamızdaki tekerlekli sehpayaya dayamış. Kanepeye yaslanıp rahatlamaya çalışıyorum ama kaskatı kesiliyorum. Mürekkebin patlaması ve vücudumda ömür boyu sürecektir aptalca bir hata daha olması umurumda bile değil.

Hâlâ iki gün önceki olayın etkisinden kurtulmaya çalışıyorum. Gözlerimi zorlukla kırptığımı *hissedebiliyorum*. Zihnimin uğuldamasını sağlayan bir hipervijilans hali içindeyim. Nefesim düğümlenmiş. Beyin tetikte.

Karşımda, Akara bir sandalyeden izliyor ve göz göze geldiğimiz her seferinde bana adeta *nefes al Banks* diyor. *O güvende*.

Geri atmak istiyorum, *o zaman neden kaybolacakmış gibi ona bakıp duruyorsun?*

İkimiz de kendi yöntemlerimizle bununla başa çıkıyoruz. Ben, sanki fazladan bir silah doldurmam ve belki de birkaç kılıç kınından çıkarmam gerekiyormuş gibi, lanet olası bir Teneke Adam gibi gerildim. Onu ölümüne savunacağım.

Akara daha oyuncu.

"Lady Meadows" şöyle, "çalı fasulyesi" böyle. Kısmen aklını kötü şeylerden uzaklaştırmak için. Kısmen de Sulli'ye daha sıkı sarıldığı için. Onunla olan bağı. Hatta bugün Luna Hale'in ekibinden ayrılıp Sulli'nin ekibine geçti.

İki erkek arkadaşından oluşan iki daimi koruması var. Ama bu olaydan sonra, ona veremeyeceğimiz bir tabura ihtiyacı olduğunu hissediyorum. Ekstra geçici korumalar yeterli olmalı.

"Acıyor mu lan?" Sulli, Donnelly'nin becerikli çalışmasına bakarak merak ediyor. Kanepede yanımda oturuyor.

"Hayır. Çok az acıyor." Zihinsel olarak o kadar kontrollüyüm ki acı donuk. Uyuşuk. Odaklanmaya çalışıyorum. "On dört yaşında yaptırdığım sikik dövmem kadar acıtmıyor."

Donnelly kafasını kaldırmıyor. "Patlamış olan."

"O çirkin piç," diye onaylıyorum.

"Ne dövmesi yaptırdığını merak ediyordum," diyor Donnelly, mürekkebi silerken. "Tahminimce senaryo."

"Roma rakamları." Bileğimdeki kalın harflerin izini sürmesini izliyorum. El yazısı yok. Okunaklı. Net. Donnelly bize aynı ifadenin farklı çizimlerini gösterdiğinde hepimiz tasarıma karar verdik. Ona neden söylediğimi bilmiyorum ama sadece "Kardeşimin öldüğü gündü" diyorum.

Donnelly sonunda gözlerimle buluştu. "Onun için üzgünüm dostum. Sızıntıdan önce ne olduğunu bilmeliydim ama Güney Philly'de bu tür haberlere hiç dikkat etmedim." Onun da benim gibi Güney Philly demesine bayılıyorum. *Sow Philly*.

"İkimiz de çocuktuk, dostum." Omzumu kaldırdım. Duraklıyor ve bileğimi salladığımı fark ediyorum.

Kahretsin, bileğimi onun için sabit tutmaya çalışıyorum. Dövme yapmaya devam ediyor ve ben de ona "Kardeşimin ölümü zaten bir sürü gözün görebileceği bir manşet olmadı. Olan oldu."

Çirkin. Sefil.

Ailemde lanet bir el bombası.

Yine de hayat devam ediyor.

İleri ve İleriye. Mürekkeple yazdığı kelimelere bakıyorum. Sulli elini dizime koyuyor ve ben de kısa süre önce Olimpiyatlara katılmaya hak kazanan ve dört gün sonra ABD Takımı ile Hawaii'deki Eğitim Kampına gidecek olan güzel kız arkadaşıma bakıyorum. Fiziksel olarak sadece bunu sallamayı bırakan

Sabah. O kadar ki, "Hadi dövme yaptıralım. Hepimiz. Birlikte."

Akara ve ben tereddüt etmeden plana atladık.

Böylece çatı katının üç kat altına indik. Akara, Donnelly ve Quinn ile paylaştığım dairemde.

Eli dizimde, gözleri gözlerimde Sulli'nin dudakları yükseliyor.

Akara'nın da daha fazla gülümsediğini fark ediyorum.

Ne?

Ne yaptım ben?

Dizlerini göğsüne çekmeden önce yan tarafıma hafifçe dirsek atıyor. "Sky hakkında konuşmuştun." Sesi sessizdi. Sulli'nin *fısıldadığını* duymak hâlâ garip. Kulakları tırmalayacak bir desibelde *fısıldamak* gibi. Toplum içinde sesini alçaltma konusunda daha iyi. O yüzden bunu benim dairemde yapabilmesine şaşırmamalıyım.

Sözlerini kafamda patty-cake yapıyorum.

Sky'dan bahsetmiştin.

Evet.

Bu konuda daha iyiye gidiyorum. Sanırım hepimiz bazı şeylerde geliyoruz. Diğerlerinde daha kötüye gidiyoruz. Çünkü bu kadar dik oturmaktan sırtım beni öldürüyor.

Yatmadan önce Sulli'nin sırtımda yürümesini sağlayabilirim. Bakalım kıvrımları çözebilecek mi?

Akara ve Sulli'nin benimle ne kadar gurur duyduklarını hissettikçe, kaslarım gerilmeye ara veriyor. Omuzlarım gevşiyor.

En azından başım ağrımıyor. Teşekkürler, Farrow. Artık bir piercing sahibiyim. Kulağımın iç kıkırdağındaki gümüş halka bir nimet oldu. Migrenler o kadar seyrek ki keşke Farrow'la daha önce konuşsaydım diyorum. Doktora gitseydim. Sonunda gittiğime sevindim.

Donnelly *A* harfinin izini sürüyor.

Sulli izliyor ve yıpranmış bir bilekliği çekiştiriyor. "Benimkini sağdan mı yoksa soldan mı almalıyım?" Bana bileklerini gösteriyor.

"Benim oyum doğru. Bizimkiyle eşleştirin."

"Seninkini de sağdan mı alacaksın, Kits?"

"Öyleyim." Akara ağzına mor bir sakızlı solucan atar.

Sulli uzaktan ağzını açar.

Yeşil bir sakızı sallıyor, sonra onu ağzına atıyor. Ağzı açık kaldı. "*Kitler*."

"Ne? Bunlardan birini mi istiyorsun?" Kırmızı bir tane sallıyor. "Başka ne yapıyorum ki? Sadece hava mı yiyorum?"

Gülümsüyorum. Tanrım, onu seviyorum. *Onu kaybedebilirdin.* Bunu silmeye çalışıyorum.

"Al." Akara kırmızı sakızı fırlatmak için vites büyütür. "İyice aç, Sul."

Tekrar yakalamak için ağzını açıyor. Şeytani zihnini Sulli'nin Akara'nın sikini aldığını hayal ediyor. "Nasılım Banks? Formum iyi mi?"

"Onun dengi değilsin."

Akara bana gönülsüz bir bakış fırlattı. "Hey, canın cehennemine." Neredeyse gülecektim.

Donnelly sırtarak son küçük satırı mürekkeple çiziyor.

Sulli'nin açık ağzı bir gülümsemeye yer açmak için kapandı. "Sakızlı solucan istiyor musun, istemiyor musun, çalı fasulyesi?"

"Evet," diyor Sulli rekabetçi bir şekilde, "bana solucanını ver, Kits."

Bu cinsel ima onu okşamış gibi açıkça öne doğru ayarlıyor. Ama kırmızı sakızı döndürüyor. Sahte bir atış. Adamın şekeri atmadığını fark etmeden önce yakalamak için minderini üzerine oturuyor.

Kırmızı olanı yiyor.

Ona bir kanepe yastığı fırlatıyor. "Seni lanet olası sakızlı solucan."

Adam darbeyi savuşturuyor.

Donnelly'nin yıllardır dövme yaptığını söyleyebilirim - şu anki mesleği güvenlik olsa bile. Koltuk minderini dalgalanır dalgalanmaz iğnesini kaldırıyor, sonra hiç zaman geçmemiş gibi işine geri dönüyor.

Sulli ikinci bir yastık fırlatır.

Akara onu yakalıyor ve gülümsemesi gidip geliyor. Bir şeyle ağırlaşıyor. Bir hisle. Sulli'yi nasıl izlediğini görüyorum. Sanki paylaştığımız bu küçük mutlu anları içselleştiriyor.

İşler kötüye giderse diye onları saklıyormuş gibi. Hiç ışık kalmazsa diye. Bilmiyorum. Bir dahaki sefere diye mi?

Bir dahaki sefere olamaz.

Bu bir daha olamaz.

Bakışlarımız birbirini yakalıyor.

Bu sefer ona "*o hâlâ burada*" diyen bir bakış atıyorum. *O hiçbir yere gitmiyor, Akara.*

Parmak eklemlerine masaj yaparak bir nefes veriyor.

Sulli'nin alanına tehlike girerse Akara'nın G.I. Joe gibi davranacağını düşünmüştüm ama görünüşe göre yansıtmıyordum. Çünkü o *benim*.

Ben

denizciyim.

Tam anlamıyla.

Donnelly dövmemi bitirip taze mürekkebi temizledikten sonra, sert omuzlarımı açıp Akara'nın yerime oturmasına izin veriyorum. Sonra dairemizin kapısı çalındı.

"Ben bakarım," dedim onlara. "Muhtemelen Thatcher'dır."

Sulli ve Akara bu ihtimalden hiç hoşlanmamış görünüyor. Kardeşim bu ikisiyle arkadaşlık ödülü kazanamıyor ama belki de akli başına gelmiştir ve Akara'yla arasını düzeltmek istiyordur. Yeniden kanka olmak.

Bunu Akara için istiyorum.

Ama kardeşimin peşinden koşmasını da istemiyorum. Eğer Thatcher hayatına devam etmeye hazırsa, umarım Akara benim yeterli bir arkadaş olabileceğimi düşünür.

"Gideyim mi?" Sulli soruyor.

Akara ve ben hep bir ağızdan

"Hayır," diyoruz.

Sulli yine halhalını karıştırıyor. "Onunla o kadar da iyi bir ilişkim yok. Bu çok garip."

"Her şey yoluna girecek," diye ikna etmeye çalışıyorum. "Sadece endişeli. Herkesin sorduğu şeyi o da bize soracak. *Sen iyi misin? Nasıl hissediyorsun?* Cevaplaması kolay sorular."

"Evet, muhtemelen haklısın." Sulli çenesini dizine dayıyor. Kapıya doğru giderken Akara'ya "Benim için sorularını cevaplayabilir misin?" diye sorduğunu duyuyorum. Thatcher'la konuşmak istemiyorum."

Bunu düzeltmeliyim.

Nasıl olduğunu bilmiyorum. Kardeşim çok huysuzdu. Ve olaydan beri, altı-yedi aşırı endişeli bir kaktüs oldu. Belki de Akara'dan daha uzun bir güvenlik toplantısı istemek için buradadır.

Dünkü toplantı kısa kesildi.

Akara kısa kesti. Sulli'nin yanında olmak istedik. Onu teselli etmek için. Ona sarılmak. Güvenlik lojistiği lanet olsun, bizim için önemli olan tek şey oydu.

Elbette, *profesyonel olarak*, akıllıca değildi. *Kişisel olarak*, her şeydi. -Başka bir seçenek yoktu.

Akara Kitsuwon hiç siklemedi ve ben onun ayak parmaklarını öpebilirdim. O toplantıdan *çıkmayı* o kadar çok istedim ki, o da bunu bizim için gerçekleştirdi. Sadece bana değil, ikimize de ihtiyacı olduğunu anlamasına bayıldım.

Tahtaya bir kez daha vuruldu.

"Evet, geliyorum!"
Bağırıyorum.

Akara ve ben evden taşınmayı düşünmedik ama Sulli'nin yatak odasında bizimkinden daha fazla zaman geçiriyoruz.

Birincisi, orası daha büyük.

Bir diğeri ise, daha kişilikli olması. Bizimki sadece buradan oraya giden bir yol noktası. Bugün, daha fazla mahremiyeti olan bir yer oldu. Daha az kedi ve köpek. Karşılaşıp "*Nasılsın?*" diye soracak daha az insan.

Sana bir şey getireyim mi?

Eğer bu tür zorlayıcı bir endişe hissetmek istiyorsam, bunu Sulli ve Akara ile karşılamayı tercih ederim. Kardeşimle değil. Karısıyla değil. Farrow, Maximoff ya da Luna ile değil (Luna beni rahatsız ettiğinden değil - her zamanki cesur haliyle).

Başka bir vuruş.

"Tanrım, Thatcher." Gözetleme deliğine bakıyorum ve donup kalıyorum. Bu benim ikiz kardeşim değil.

BANKS MORETTI

"KİM O?" Donnelly dövme için bileğini temizlerken Akara beni inceleyerek soruyor.

Çenem sertleşiyor. Bedenim yontulması gereken tarih öncesi bir taş gibi kristalleşiyor. "Babam." Kısa bir nefes alıyorum. "Sakın kalkma. Onunla ben ilgilenirim."

"Ciddi misin?" Şok oldu.

Sulli şok oldu.

Bu sözler ağzımdan çıktığı için şok *oldum*. Kapıyı babama açmaktansa şeytanın kendisine açmayı tercih ederim. Ama lanet bir korkak olmayı ve bunu Akara'ya vermeyi reddediyorum.

Geri çekilmekten ve kaçırmaktan bıktım.

Son iki gün bana dizlerimin üzerinde yaşamaktansa ayaklarımın üzerinde ölmeyi tercih edeceğimi hatırlattı. Babamdan korkarak yaşamayacağım.

Kapıyı açtığımda ne istediği ya da ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ediyorum. Burada ne işi var ki? *Akara için çalışıyor*.

Bu hala doğru. Babam, Michael Moretti, geçici korumaları eğitiyor.

Eminim sadece Akara'yı istiyordur.

Görünüşe göre onun yerine vazgeçilebilir oğlunu alacak.

Kapıyı açıyorum ve daireye davet etmek yerine koridora çıkıyorum. Ve kapıyı arkamdan kapattım.

"Banks," diye selamlıyor babam, kahverengi gözleri az önce kapattığım kapıya kayıyor. "Uğrayacağını bilmiyordum," diyorum sıkıntıyla.

Çenesindeki tuzlu ve biberli tüyleri kaşıyor. Uzun bir yüzü, zeytin rengi teni, gür kaşları ve gür saçları var; geçici korumalar ona "Gümüş Tilki" lakabını takmış. Çok formda. Onun

Siyah tişörtü kaslarını şekillendiriyor ve kendini bir deniz komandosu gibi taşıyor. Onun bir deniz komandosu olduğunu öğrendiklerinde kimse şaşırıyor.

"Aramalıydım," diye fark eder. "Ya da aramamalıydım. Kardeşin muhtemelen cevap vermeyeceğini söyledi." Ellerini kot pantolonunun ceplerine sokuyor ve omuzlarını silkerek yukarı kaldırıyor. Tavırlarındaki bir şey bana *beni* hatırlatıyor.

Gözlerim yanıyor. Kırpmadan. "Thatcher haklı." Babamla aramda birkaç santim var ama o kendini bir şekilde daha uzun hissettiriyor. "Ve sadece sen değilsin. Şu sıralar telefonu pek açmıyorum." *O olaydan sonra değil.*

"Annenle hâlâ konuşmadın mı?" Güney Philly aksanından kurtulmuş. Nedense bu beni rahatsız ediyor.

Dilimi azı dişlerimin üzerinde gezdiriyorum. "Hayır, henüz değil. Arıyordu ama..." Omuzlarımı kaldırıyorum. Kahretsin, onu taklit ediyormuşum gibi hissediyorum.

Beni taklit ediyor.

Bu çok aptalca. Sadece arkamı dönüp içeri girmek istiyorum. "Ne yapıyorsun burada?" Neredeyse bıkkın bir halde soruyorum. "Akara meşgul-"

"Akara'yı aramıyorum. Seni kontrol etmeye geldim."

Yüzüm buruşuyor, öfkem yüzeyde kaynıyor. "*Neden?*"

Sanki her şey apaçık ortadaymış da ben aptallık ediyormuşum gibi bakıyor. "Sen benim oğlumsun."

Kollarımı gergin göğsümün üzerinden geçiriyorum. Az önce söylediği sözleri onlarca yıllık kurutulmuş et gibi kemiriyorum. Zor. Tüyler ürpertici. *Yenmez.* "Alınma ama bana pek babalık yapmadın."

Başka tarafa bakmasını bekliyorum. Duvara, yere, kapıya bakmasını. Benden başka her yere. Tıpkı anneme korkunç, affedilmez şeyler söylediği geceki gibi. Thatcher'a. Bana. Her şeyin sonunda gözlerimizin içine bile bakamadı.

Ama şimdi izliyorum, acımdan asla kaçmıyor. Gözlerimin içine bir pişmanlık parıltısıyla bakıyor. "Bunu anlıyorum."

"Öyle mi?"

"Seni terk ettim." Sertçe yutkunuyor. "Bir parçam onunla birlikte öldü... ve Tanrı'ya dua ediyorum ki bir çocuğu kaybetmenin acısını asla anlamayacaksın." Kendini toparlamak için arkasını dönmek zorunda kaldı. Arkasına bakmadan önce sertçe burnunu çektiğini duyuyorum. Gözleri biraz daha kızarmıştı. "Hepinizi kaybettim... ve onu geri alamıyorum. Ama sen hâlâ buradasın."

"Buradaydım," diye homurdanıyorum.

"Biliyorum." Yüz hatlarında acı parıldıyor. "Biliyorum."

Sert bir nefes üflüyorum. Dışarı çıkmak isteyen bu bastırılmış duygularla başımı sallama dürtüsünü bastırıyorum, ama onları içeri girmeye zorluyorum.

"Özür dilerim," diye itiraf ediyor. "Ne için?"

"Her şeyi." Sesi neredeyse çatlıyor. Boğazında bir yumru varmış gibi tekrar yutkunuyor.

Benimkinde bir taş var.

Bu kadar kolay olamaz. Özü. Yüzündeki çökük çizgilere bakılırsa, belki de değildir. *Neden şimdi?* Sorabilirim. Ama neden bu kadar uzun sürdüğünün bir önemi var mı? Biz Morettis'iz. Geçmişteki acı verici şeyleri ortaya çıkarmak çok uzun zaman aldı. Çakal, Road Runner'ı daha çabuk yakalar. Böyle bir şey olduğu için bile şanslıyım.

Bunu mezara götürebilirdi.

Kollarımı gevşetiyorum ve enseme ovuyorum. "Yani beni kontrol etmeye mi geldin?"

Tavrımdaki değişikliği hissediyor. Daha da rahatlıyor. "Evet."

Konu değiştirmek istiyor olmalıyım çünkü "Akara ve Sulli ile çoklu bir ilişki içinde olduğumu biliyor musun?" diye tükürdüm.

Akara babamla "tamamen profesyonel" kaldığını söyledi. Yani bunu da ortaya çıkarmadılar.

"Dünya biliyor," diyor. "Elbette biliyorum."

Yüz hatlarını okuyarak başımı iki yana sallıyorum. "Senin için sorun değil mi?"

"Bu senin hayatın." Omuzlarını tekrar kaldırıyor. "Kaliforniya'da açık bir üçlü grubun içinde olan yakın bir arkadaşım var. Bu benim için duyulmamış bir şey değil."

"Bizimki kapalı."

Başını sallıyor. "Eğer heteroseksüel değilsen, seni her zaman destekleyeceğimi biliyorsun."

Bu cevabı belirleme baskısı daha ağır basıyor. Babam annemin biseksüel olduğunu hep biliyordu. Birlikte olmadan önce, lisede Nicola ile çıkıyormuş. Heteroseksüel *olmamamla ilgili bir sorunu olacağını* hiç düşünmemiştim.

Hâlâ heteroseksüel
olabilirim. Tek
söylediğim
"Biliyorum".

Bir asansör sesi. Başımı koridora doğru salladım. Gözlerimi sese diktim. Kimse çıkmıyor. Boş koridoru, sağı solu tarıyorum ve sonra asansör

kapıları kapanıyor.
"Bankalar."

Neredeyse

zıplayacaktım.

Babam fark etti.

Bir elimi gür saçlarımda gezdiriyorum, telleri önce sol kulağımın arkasına, sonra sağ kulağıma doğru kıvrıyorum. "Ne?"

"Kız arkadaşının başına gelenleri hazmetmenin kolay olmadığını biliyorum ama iyi şeyleri hatırlamalısın. Sen *iyi bir şey yaptın* evlat. Yapabileceğin başka bir şey yoktu."

Ben Thatcher değilim. Ben babam değilim.

Kontrolüm dışındaki şeyler için kendimi suçlamıyorum.

Sadece fazladan mühimmat ve hedef arıyorum, böylece bu bir daha olmayacak. Bu beni geriyorsa, ne olmuş yani? Ben zaten gerginim.

"Anladım efendim," diyorum ona, ona *efendim* dediğim için nefret ederek. Ağzımdaki tattan tiksiniyorum.

"Yarın iyi olacak."

Elimde değil ama ters ters bakıyorum. "Sence yarın *iyi olacak mı?*" Hepimizin bunu geride bırakmaya çalıştığımızı biliyorum, ama bunun ne kadar hızlı olacağını kim söyleyebilir?

"Daha kötüsü de olabilirdi." Sanki bu bir anlık bir şeymiş gibi söylüyor. "Daha kötüsü olabilir miydi?" Neredeyse bağırıyorum.

"En azından tecavüze uğramadı. En azından kaçırılmadı, Banks." "Bu tartışmaya bile açık olmamalı!" Bağırıyorum, midem bulanıyor. Sulli'nin tecavüze uğradığını ya da kaçırıldığını *düşünmek* bile midemi bulandırıyor. "Kız arkadaşımın yüzüne silah doğrultulmasını alkışlıyor olmamız hiç hoş değil."

"*Alkışlamıyorum*," diye karşılık verir. "Ama sen kazandın."

"Bu benim için bir kazanç değil. Bir adamın ona *silah doğrultmasını* izlemek zorunda kaldım." Kelimeleri gıcırdatarak söyledim. "Ve ben on iki yaşında saf bir çocuk değilim. Çok uzun zamandır korumalık yapıyorum. Tekrar olabileceğini biliyorum. Ama tecavüze uğramadığı ya da kaçırılmadığı için *mutlu olmam* gerektiğini söylüyorsun, yani..." Kollarımı uzatıyorum. "Whoopty-fucking-do."

"Kastettiğim bu değildi," diyor açıkça, sonra iç geçiriyor. "Sayılır." Tekrar düşünüyor. "Sadece küçük kazançlarla mutlu olman gerektiğini düşünüyorum çünkü dediğin gibi, tekrar olabilir. O hızla tüm aileler içinde *en* ünlüsü haline geliyor. Sen ve Akara da öyle. Bu kaçabileceğin bir şey değil, bu yüzden ya onu kucaklayabilirsin ya da seni yönetmesine izin verebilirsin. Çünkü onunla savaşılamazsın."

Nefes nefese, sözlerini düşünmek için fazla zamanım

yok. Kapı açıldı.

Akara koridorda sıkışarak dışarı çıkıyor ve bana ciddi bir bakış fırlatıyor. "Seni duyabiliyor."

"Lanet olsun," diye küfrediyorum, sonra diğer apartman kapılarına bakıyorum. Umarım bir bok duymamışlardır.

Akara bana "Gizlilik Sözleşmesi imzaladılar," diye hatırlatıyor. Sertçe başımı sallıyorum.

"Akara," diye selamlıyor babam. "Hey, Michael."

Başımı sallayarak babama sessizce veda ediyorum ve daireye giriyorum. Donnelly dövme için Sulli'nin derisini dezenfekte ediyor.

Yeşil, yeşil gözleri üzerimde. Dudağının kenarını çiğniyor.

"Özür dilerim," diye nefes alıyorum, midem düğümleniyor. "Güvendesin. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğiz."

Başını sallıyor. "Evet, buna inanıyorum. İnanıyorum." Gözleri kızarıyor. "Yanıma oturabilir misin?"

Hiç duraksamadan Sulli'nin yanına geldim. Kolumu geniş omuzlarına doluyorum ve o da göğsüme yaslanıyor. Kulağının yanındaki noktayı öpüyorum ve fısıldıyorum, "Bunu atlatacağız."

Nefes veriyor.

Çok geçmeden Akara geri döndü. Onun ayaklarının dibine oturdu. Parmaklarını halhalının altında gezdiriyor ve onu iğnenin teninde çıkardığı vızıltıdan uzaklaştırıyor. "Bir sonraki durak," diyor Akara ona, "Olimpiyatlar."

Sullivan çok güçlü bir şekilde, "İleri ve ileriye" diyor.

SULLIVAN ÇAYIRLARI

ŞİMDİ

HAMİLEYİM. Hamileyim.

Hamileyim amına koyayım.

"Gerçekleşiyor. Sonunda buradayız!" Frankie Hansen yanımda ciyaklıyor ve ikimiz de ABD Takımı'yla birlikte stadyumun kanatlarında beklerken kolumu sıkıyor. Açık beyaz teni Ralph Lauren blazer ceketinin koyu lacivertiyle tezat oluşturuyor ve tamamen kendine çeki düzen vermiş. Dünya çapında bir *yakın çekim* için hazır.

Frankie, Warwick Üniversitesi'nde kısa bir süre koçluğunu yaptığım Olimpiyat adayından, Takım Seçmeleri'ndeki Olimpiyat rakibime ve şimdi de Los Angeles'taki takım arkadaşşıma dönüştü.

Ama lanet olsun, gerçekten, *hala* yarışıyoruz. 200m ve 400m serbest zamanlarımın sadece birkaç saniye gerisindeydi ve yine de Frankie'den ne kadar hoşlandığımı inkar edemem.

Aşırı hevesli, neşeli ve yorulmak bilmez - buradaki en yakın yüzme arkadaşım. Platin sarısı saçları ve kalın sarı kaşlarıyla Nubell Cookie's Oaty Nut Bar'ın yüzü. Yüzücüler söz konusu olduğunda ise, Olimpiyatlardan dönen Tobias Kingly, Christian Dean ve benimle birlikte kısa sürede Yaz Oyunlarının yüzü haline geldi.

Frankie şu anda Akara ve Banks yanımdan ayrıldığından beri şaşkınlık içinde olduğumu bilmiyor. Duvarı kuşatıp koruma işlerini yapıyorlar. Güvenliğe odaklanmışlardı. Çevreye bakıyorlar. Bana bakıyorlar. Güvenliğime.

İçgüdüsel olarak, *neredeyse* onlara dönüyorum. Erkek arkadaşlarımlın teselli yeri olmasına o kadar alışmışım ki. Hızlanan nabzımı sakinleştirmeye. Dünya çok sıkıymış gibi hissettirdiğinde beni rahatlatmalarına. Çok sıkı.

Ama onlardan büyük bir sır saklıyorum. Ve bu suçluluk duygusu yalancı gözlerimi başka yerlere dikmeme yetiyor.

"Bu çok gerçeküstü," diyor Frankie huşu içinde.

Hamileyim. "Evet, gerçekten öyle."

Bana sırtıyor, kolumu sallayınca yine ciyaklıyor ve ben de onun heyecanından faydalanmaya çalışıyorum. *Buraya kadar gelebildin Sulli.* Ciğerlerim şişiyor ve Frankie'ye gülümsüyorum. Zayıf olduğunu anlasa da anlamasa da umurumda değil. Sanırım görkemli Olimpiyat atmosferinden çok etkilenmiş. Açıkçası ben de hipnotize olmak istiyorum.

Bu yıl burada olmak için *çok* çalıştım. Çok kararlıydım, neredeyse *yüzerek beslendim*, nefes aldım ve uyudum. Su benim yatağım olabilir. Oda arkadaşlarım beni çatı katında zar zor görüyordu. Islak bir hayalet gibi girip çıkıyordum. Luna son altı aydır bana kelimenin tam anlamıyla Yüzen Hayalet Sulli diyordu.

"Hepimiz burada Amerika Birleşik Devletleri'nin çağrılmasını bekliyoruz," diyor Christian Dean internet hayranlarına, cep telefonunu havaya kaldırarak ve kanatlarda ABD Takımı'nı çekerek. "Merhaba deyin çocuklar!"

Jimnastikçilerden atletizm yıldızlarına, kürekçilerden cirit atıcılarına kadar 600'den fazla atlet, kamerayı tepelerinde gezdirirken birlikte tezahürat yapıyor.

İçten gelen küçük bir "woot woot" sesi çıkardım. Geçen Olimpiyatlarda kendime sadık kaldım, katılmak istemediğimde katılmadım ve kendime bu sefer de aynısını yapacağıma söz verdim.

Christian Dean kalabalığın arasından ilerliyor, saçları kısa ve havalı bir şekilde kesilmiş. Ben ona sadece Dean diyorum. Koyu kahverengi tenli bir siyah, manyetik bir gülümsemesi var, sırtüstü yüzüyor ve kuzenim Jane'inkine ciddi anlamda rakip olan A++ sosyal medya becerilerine sahip.

Takımın kendi deyiimiyle "hype man "i olarak sadece TikTok'ta 5 milyondan fazla takipçisi var. Halk onun Oyunlara giden yolda çektiği sahne arkası videolarına bayılıyor.

"Meadows!" Dean beni işaret ederek yanıma geliyor ve kolunu omzuma doluyor. Telefon hâlâ kayıta.

Hay sikeyim.

Selfie videosuna garip bir şekilde gülümsedim.

Dean izleyicilerine "O utangaç" diyor.

Aslında gülüyorum.

Çünkü evet, dört yıl önce içime kapanıktım ve birçok basın kamerasından kaçıyordum. Ve dört yıl önce birlikte ilk kez Olimpiyatlara katılmıştık. Dean oyunlarda benim en yakın arkadaşım. Elemelerden önce kulüpte aynı antrenörle çalışıyorduk ve benim çok fazla konuşmamamı ya da konuştuğumda da genellikle yüzme hakkında konuşmamı umursamıyordu.

Sporu bıraktıktan sonra, bir şekilde irtibatımız koptu.

Benim yaptığım.

Hiç kimseye *gerçek* arkadaşı olacak kadar güvenmedim. Onlara ailemden bahsedemedim. İnternete düşme korkusu olmadan hayatım hakkında konuşamazdım. Bu yüzden Dean'i de diğer herkesle birlikte kendimden uzaklaştırdım. Onları uzakta tutmak güvenliydi.

"Hey," diye telefonuna el sallıyorum.

Dean bana yandan sarıldı. "Amerika için altın madalya kazanacak.

Bu süperstara dikkat edin."

Omzuna hafifçe vurdum. "Onu eve götürüyorsun."

"Biz." İzleyicilerine, "Ben, Meadows, Kingly ve Hansen ile yüz metre *karişık* bayrak yarışı. Bunu izleseniz iyi olur. *Destansı* olacak, çocuklar."

Dudaklarımda aptalca bir gülümseme

beliriyor. Kahrolası *idolümle*

yüzüyorum. Tobias Kingly.

Buralarda bir yerde.

"Kingly!" Dean benden uzaklaşıyor ve kalabalığın arasında ilerliyor. Onu takip etmiyorum. Gösteri zamanı yaklaştıkça içimdeki beklenti daha da artıyor ve midemi bulandırıyor.

Televizyona çıkmak üzereyim.

Çok daha kötü olabilirdi. Medyanın hamile olduğumu öğrenmesi, gerçekleşmesine izin veremeyeceğim dehşet verici bir senaryo. Tanrım, bana soracakları onca soru....

Babası kim, Sulli?

Bilmiyorum. İkisinden biri. Banks ya da Akara.

Ne zaman hamile kaldın, Sulli?

Emin olamıyorum. Belki Takım Seçmeleri sırasında? Belki Hawaii'deki Eğitim Kampı'nda?

Ne kadar ilerlediniz?

Bilmiyorum. Bilmiyorum amına koyayım!

Keskin bir nefesle duvara bakıyorum. Ama erkek arkadaşlarımla göz göze gelmek yerine başka bir tanıdık yüz buluyorum.

Kalabalığın arasından sıyrılıp ona yaklaşıyorum.

Boynunda sahne arkası kordonu, üzerinde kargo pantolon ve düz gri bir tişört var. Sertleşmiş, pasaklı yüz hatları arasındaki gururlu gülümsemesi beni dört yıl öncesine götürüyor.

On sekiz.

Altın

kazanıyor.

Hayır, o benim yüzme koçum değil ama her zaman en büyük hayranım olmuştur. "Baba," diye selam veriyorum ve ben sarılmak için adım atarken kollarını anında açıyor.

Kollarını bana doluyor, ben de daha sıkı sarılıyorum.

Hamileyim, baba.

Gerçeği yutuyorum. Dersimi aldım: Babamın üzerine gerçek bombası atma. En azından toplum içinde. Belki ormana geri dönseydik, bunu patlatmayı ve o lanet anı tekrar hissetmeyi düşünürdüm. Daha iyi bir yargıya karşı olsa bile.

Ama her şeyden önce, erkek arkadaşlarıma söylemeden önce babama söylemek *yanlış geliyor*.

Gergin olduğumu hissetmiş olmalı. Geri çekildiğimde, sert kaya tırmanıcısı ellerini omuzlarımda tutuyor. "Kim ne derse desin, ne düşünürse düşünsün. Oraya çıktığında, sadece *kendin* ol. Önemli olan tek şey bu, şampiyon."

Şampiy

on.

Gülüm

süyoru

m.

Uzun zamandır babamın bana *şampiyon* dediğini duymamıştım. Yüzerken kendime güvenimi artırmak istediğimde bu lakabı kullanırdı.

Ve şimdi kesinlikle bir taneye ihtiyacım var. Sadece onun inandığı sebepten değil. Normal şartlar altında, ülkemin bayrağını taşıdığım için biraz gözüm korkardı. Bu çok büyük bir sorumluluk. Muhtemelen Dean'e devredeceğim bir sorumluluk. O bunu daha çok hak ediyor.

Akara ve Banks hemen, *asla ve kat'a olmaz derlerdi*. Dünya bana hak etmediğimi söylemeye devam ederken beni yükseltmeye o kadar hazırlar ki. Ama

Halk haklı, değil mi? Ünlü bir yüz olduğum için seçildim. Medyada tanınan.

Kim ne derse desin, ne düşünürse düşünsün. Oraya gittiğinde, sadece kendin ol.

Daha güçlü bir nefes alıyorum. "Sağ ol baba. Sanırım Kanada bayrak taşıyıcısından daha kötüsünü yapamam."

Kaşları sert bir şekilde çatıldı. "Ne?"

"Kanada," diyorum. "Lanet olası bayrağı beceremediler. Bu tamamen bir meme ve her şey..." Yüzünü buruşturan karanlık şaşkınlık karşısında sesim kısılıyor.

"Bunu kaçırmış olmalıyım."

Yalan söylediler.

Erkek arkadaşlarım yalan söyledi!

Kendimi gülümserken buluyorum. Akçaağaç şurubu memleri-Tanrım, bilmeliydim! Kitler çok bayat. Ve biraz da şirin. Sinirlerimi ne kadar yatıştırmaya çalıştıklarını.

Sanırım hepimiz birbirimize yalan söyledik ama onlarınki masum bir beyaz yalandı. Benimki o kadar değil.

Etrafıma bakındım. "Annem tribünde mi?" "Evet, teyzelerinle birlikte."

Annem de benim büyük bir hayranım ama altın madalya için çabalarken üzerimde kurduğum baskıdan endişeleniyor. Babam her zaman ona, kendisi gibi benim de bunu aşacağımı söylerdi ama ben rekabet aşkımı ve dürtümü hiçbir zaman üzerimden atamadım.

Açıkçası, emekliliğimden çıkıp dünyayı şok ettiğimi düşünürsek.

Connor Amca ve Lo Amca'nın yakınlarda olduğunu fark ettim.

Sessizce konuşuyorlar ve etkinliğin ve bizim güvenliğimizi gözden geçiriyorlar. Ailem güvenliğim konusunda aşırı endişeli ve ben de

teyzelerimi görmeye alıştım.

ve amcalar etrafta. Ellerinden geldiğince dikkatleri üzerimden çekmeye çalışıyorlar.

Onlardan daha çok takdir ediyorum.

"Sullivan Meadows!" diye bağılıyor bir kadın, beni grubun önüne doğru el sallayarak. Bir etkinlik koordinatörüne benziyor ve elinde Amerikan bayrağı var.

"Hoşça kal baba." Gitmek üzereyim.

"Seninle gurur duyuyorum, Sulli." Onun gözlerindeki duygu benim gözlerimde yaşların yükselmesine neden oluyor.

"Baba," diye köşeleri siliyorum.

Sanki o da geçmişe ısınlanmış gibi daha büyük, daha derin bir gülümsemeyle gülüyor. Sanki birlikte bir zaman kapsülü açmışız ve uzun zaman önce ben

sadece yanında ormanda koşan bir çocuk vardı. Adım atmaya kararlıydı. Olimpiyat anını hayal ediyordu.

Ve işte buradayım, bir kez değil. Ama iki kez.

şu anda kendimi onun küçük çocuğu gibi hissediyorum. Onun gözünde olmamak için çok mücadele ettiğim kişi, ve biliyor musun? Umurumda bile değil.

Ben onun küçük kızımı.

Ben artık bir kadını.

Ben her şeyim. Ve evet, hamileyim.

Bunu yapabilirsin, Sulli.

Çiğerlerim güven ve umutla yeniden şişiyor, bayrağın görüntüsünü takip ediyorum. Sonra erkek arkadaşlarıma cesurca bir bakış atıyorum. Çünkü bu anı onlarla birlikte hatırlamak istiyorum.

Önce Banks'in gözlerini yakaladım. Ağzı kıvrılmaya başlıyor. Bakışlarındaki sevgi beni on kat yükseltiyor. "*Seni seviyorum*" diyor.

Ben de cevap veriyorum, *seni daha çok seviyorum*.

Bu imkansız mış gibi kafasını sallıyor. Ve sonra Akara.

Kits bana gülümsüyor, gözleri parlıyor. Dört yıl önce korumam olduğu ve Ulusların Geçit Töreni sırasında beni koruduğu anı anımsatan bir gülümseme. Ama bu sefer on sekiz yaşından büyüğüm. Ve bana güzelliğin ötesindeymişim gibi bakıyor. Sanki *onunmuşum gibi*.

Bana bir öpücük gönderdi.

Ben de ona bir öpücük gönderiyorum. Akara onu yakalarmış gibi yapıyor ve öpücüğü Banks'in yanağına konduruyor. Banks kalabalığa bakmadan önce yan tarafına dirsek atıyor ve ben etkinlik koordinatörüne ulaşana kadar aşk acısı çeken bir köpek yavrusu gibi gülümsediğimi fark etmiyorum.

Başka bir memurla sohbet etmekle meşgul.

"Bu sırtıma bana mı?"

Soluma bakıyorum.

Tobias Kingly. Zeytin tenli, açık kahverengi saçlı ve yirmi dokuz yaşında kendinden çok emin. Koltuk altındaki orman, kartal ve boz ayı dövmesinin tamamı lacivert ceketinin altında yatıyor. Takım Denemeleri'nde kelebek zamanlarını sudan *çıkarmasından* bahsetmiyorum bile.

Gözlerimde yıldızlar var. "Ben, uh..." Biraz daha gülümsüyor, biraz

gölüyor.

"İki yüz metrelik uçuşta yeni dünya rekorunu kırdığını gördüm. Harikaydı."

"Kesin bir vurgu, ha?" Kaşlarını sallıyor. "Burada ikinci yılın, Meadows?"

Başımı sallıyorum. Geçen olimpiyatlarda pek konuşmamıştık. Birlikte bir etkinlikte olmamıza rağmen, Kingly ile gerçekten sohbet edemeyecek kadar yıldızların etkisindeydim.

"Üçüncüye kadar bekle. Baskı daha da kötüleşecek." Eliyle, kanadın üzerinde aniden parlayan spot ışığını engelliyor.

Gözlerimi kısıyorum.

"Planlar değişti!" Etkinlik koordinatörünün elinde Amerikan bayrağıyla bana ve Kingly'ye yaklaştığını anlamam bir saniye sürdü. "Bana bayrak taşıyıcılarını değiştireceğimiz söylendi."

"Neden?" Kingly kaşlarını çatar.

"Hala bayrağı tutuyorsunuz," diye açıklıyor. "Bayan Meadows, üzgünüm, siz yoksunuz. Bugün sadece Kingly var."

Midem garip bir şekilde bulandı. Sanırım ulusal komite internetteki duyarlılıktan etkilendi. İnternetteki kin ve nefreti gördüm. Birçok insan bayrağı *benim* taşımamın utanç verici olduğunu düşünüyor. Çok eşli bir ilişki içinde olduğunu açıkça ilan eden bir kız. Tek eşliliğe *hayır* dedim ve bu bir şekilde çok mu utanç verici?

Siktir et.

"Herkes zaten benim taşıdığımı düşünüyor," diyorum ona. "Şimdi bayrak taşıyıcılarını değiştirirsen daha büyük bir çile olacak."

"Ben sadece bana söyleneni yapıyorum," diyor, saati kontrol ederken.

Banks ve Akara önümde ilerliyor. Önde yürümek için ABD'li sporcular, koordinatörün yanında neredeyse duraklıyorlar ve bu rahatsız edici alışverişi görüyorlar.

Onlara başımı sallıyorum ve devam etmelerini işaret ediyorum.

Erkek arkadaşlarım bunu düzeltemezler ve ben de beni tacizci ihtimalinden korumalarını tercih ederim. Onlar odaklanıp yollarına devam ederken ben de ona "Onları arayamaz mısın? Bunu onlara söyle."

"Zaman yok. Olan oldu." Endişeli ve elinde bir pano, kulağında da bir iletişim sistemi var. "Pekâlâ, Amerika Birleşik Devletleri, neredeyse hazırız!" ABD Takımı heyecan içinde tezahürat yapıyor. Bayrak direğini Kingly'ye uzatıyor. "Onu dik tut. Yere değmesine izin verme. Ve bayrağı kimseye daldırmayın."

Dean içeri girer, Kingly ve bayrağı filme alır. "Amerika, Berlin Olimpiyatları sırasında bayrağı Hitler'e ve Nazi partisine daldırmayı reddetti. 1936. O zamandan beri bayrağımızı dalgalandırmadık."

Kingly gülüyor. "Dünya Tarihi için teşekkürler, Deano." Yumruk tokuştururlar.

Dean bana yumruk attı. Bayrak taşıyıcılığı görevinden alındığımı *kamera karşısında* açıklayacak kadar cesaretim yok.

Rahatlamış olmalıyım. Gözler üzerimde olmayacak. Ama ben değilim. *Utanmaktan* nefret ediyorum.

Sanki ülkemi hayal kırıklığına uğratiyormuşum gibi. Sanki çoklu ilişkilerimdeki diğer insanları hayal kırıklığına uğratiyormuşum gibi. Ailemi, erkek arkadaşlarımı, beni seven herkesi hayal kırıklığına uğratiyormuşum gibi.

"İşte başlıyoruz!" Dean tezahürat yapıyor. Kingly'nin bayrağı bana vermeyeceğinden habersiz.

Kitlelerin arasına karışıp Frankie'yi bulmadan önce, yüzme idolüm bana kısa bir süre bakıyor.

Kingly de "Olur böyle şeyler evlat." der.

SULLIVAN ÇAYIRLARI

@ollieoop7: Sullivan'ın şaft alacağını biliyordum! Onun yerinde olmak berbat lol

@therealone20192: Sürtük Sulli bayrağı taşımayı hiçbir zaman hak etmedi. O lanet olası iğrenç

@callowaysfan_forever: Doğru karar verildi imo. Meadows'u seviyorum ama Sulli Olimpiyatlara son dakikada katıldı. Diğer sporcular orada olmak için daha fazlasını verdi *shrugs*

Ağlıyor muydu? Yemin ederim gözyaşı döktüğünü gördüm haha

@vodkajuicer111: sürtük sulli bir eziktir git gangbanged ol kaltak

SIKTIR GIT.

Siktir git.

Ve iki kere siktir git.

Sosyal medya ve Olimpiyat yorumcuları bir süredir

ABD bayrak taşıyıcısının dramı, ancak sosyal paylaşım larımı kapatırken bile, bu kaos daha yüksek bir krizin arka plan gürültüsü.

Hamile.

Bütün gece ve Açılış Töreni'nden sonraki sabah, o büyük, göze batan kelimeyi kafamda ileri geri savurup durdum. Ping-pong maçı gibi

Beyin. Öğleden sonra işe yarar bir yere varmıyor.

Luna yanımdaki tek kişilik yatağa uzanıyor ve elinde rengârenk jel kalemlerle dolu plastik bir poşet taşıyor. Neon yeşili simler uzun, açık kahverengi saçlarında parıldıyor ve ben de parıltılı bir tutamı parmağıma dolayarak örmeye başlıyorum.

Jel kalem torbasını açıyor.

Los Angeles'ta oda arkadaşı değiliz. Ailelerimizle birlikte yakındaki bir otelde kalıyordu, ancak ona bir SOS mesajı attıktan sonra Olimpiyat Köyü'nde beni ziyaret ediyor:

En kısa zamanda buluşmamız lazım.

O kadar çok panik emoji ekledim ki ilk fırsatta buraya uçu.

"Beckett'la konuştun mu?" diye soruyor bana.

"Henüz değil. Şu anda bu lanet turşunun farkında olan tek kişi sensin."

Bebeğime gerçekten iğrenç bir *turşu* mu diyorum?

Ugh. Yüzümü yatağımın yastığına gömme isteğimi dizginliyorum. Luna temkinli bir şekilde kapıya bakıyor.

Kilitli.

Burada bizden başka kimse yok.

Şansım yaver gitti ve Olimpiyat Köyü'nde çok rağbet gören tek kişilik bir odaya yerleştim. Eğer "şans" kelimesini A.K.A.R.A. harfleriyle hecelerseniz.

Erkek arkadaşım *güvenlik* nedenlerini öne sürerek benim için mücadele etti. Özel muameleye rağmen, odam bir kraliçe için donatılmadı. Bazı değersiz spor yorumcularının beni resmetmeye çalıştığı gibi Prenses Sulli değilim.

Siktir et onları.

Diğer tüm Olimpiyat atletleriyle aynı demirbaşlara sahibim ve küçük banyoyu, düz duvarları, kaşındıran çarşafı ve çirkin halı kaplı zemini seviyorum. Odamdaki her şey *olimpiyatlara katıldığımı haykırıyor*.

Dean, sporcuların konaklama koşullarını sosyal medyada belgeledi ve Yaz Oyunlarından sonra geri dönüştürülecek olan kartondan yapılmış tek kişilik yatağın altını çizdi. Yataklarımızda ayrıca ortasına Olimpiyat halkaları basılmış kabarık yorganlar ve üzerinde "*Yoğun Aktivite Tavsiye Edilmez*" yazan bir tabela bulunuyor.

Tabii ki *atlamak* yok demek istediler ama benim aklım başka şeylere gitti. Banks ve Akara beni yatakta beceremeyecek. Not edildi.

Beni sert, sıcak ve terli bir şekilde kabul edip etmeyecekleri şimdi çok aptalca, önemsiz bir düşünce gibi görünüyor. Daha acil sorunlarım var. Bu kadar uzun süre görmezden gelemeyeceğim. Özellikle de Akara ve Banks benimle aynı odada kaldıkları için. Koridorun sonunda ya da bir otelde kalmıyorlar.

Hatta dün gece burada uyudular.

Kısmen erkek arkadaşım oldukları için. *Çoğunlukla da* korumalarım oldukları için. İki karyola duvara yaslanmıştı. Ve ben hala onlara *nasıl* söylemem gerektiğini düşünüyorum.

Kahretsin, hâlâ hamile olduğum gerçeğiyle boğuşuyorum.

Ben karmakarışık duygularıma dalmışken, erkek arkadaşlarım şu anda SFO ile bir güvenlik toplantısındalar. Onların yokluğunda bir geçici görevli yatak odamın kapısını koruyor. Yarı finale yükselmek için altı eleme müsabakası yarın başlıyor ve güvenlik ben yarışırken beni nasıl güvende tutacakları konusunda oldukça stresli.

Tamamen farklı bir nedenden dolayı yüksek stresliyim. Luna alçak sesle konuşuyor. "Sınava girdin mi?" "Evet." Örgüsünü bıraktım. "Pozitif çıktı."

Jel kalem çantasını karıştırmayı bırakıyor. "Oha," diye nefes alıyor. Çenesi yavaşça düşüyor. Gözleri doluyor.

"Biliyorum. Lanet olsun." Yatağa geri yığıldım. Kartondan yapılmış olmasına rağmen şaşırtıcı derecede yumuşak.

"Ya yanlış pozitifse?" Luna teori üretir. "Bu sadece bir testti. Gidip daha fazlasını getirebilirim."

"Bunu benim için tekrar yapmana gerek yok Luna." Dirseklerimin üzerine tünüyorum. "Biri seni biriyle görürse bu çok büyük bir risk olur. Hamilelik dedikodularına maruz kalırsın ve benim yüzümden bununla uğraşmak zorunda kalmamalısın."

"Mağazaya tam olarak kendim gitmedim." Sütü leylak rengi bir kalemin kapağını açıyor. "Yardım aldım."

"Yardım mı aldın?" *Kimden?!* Kalbim hızla çarpıyor. "Kahretsin, lütfen bana Eliot ve Tom'a söylemediğini söyle-"

"Hayır," diye araya hızlıca giriyor. "Sana bunu yapmam Sulli. Söz veriyorum."

Biraz rahatladım. Luna çok iyi bir sır tutucudur, bu yüzden kendime şunu hatırlatıyorum.

Güven. Luna'ya tüm kalbimle güveniyorum ve şimdi durmak istemiyorum.

"Testin benim için olduğunu düşünüyor. Sen temize çıktın. Ve ona sorabilirim başka bir tane al."

"Kim o?" Sonunda sordum.

"Kurbağa. Sakin davranıyor. İspiyonlamayacak."

Hay sikeyim. Sanki bir tren kazasını izliyormuşum gibi elimi yüzüme götürüyorum. Ve rayların üzerinde olan benim. Quinn hâlâ görevde olmadığından, Akara Luna'ya 7/24 çalışacak yeni bir koruma bulmaya çalışıyordu. Bu arada Frog da Luna'nın geçici korumalarından biri oldu.

Akara'nın *kuzeni*. Birkaç ay öncesine kadar hiç konuşmadığını söylediği bir kuzen. El sıkışarak bana kendini tanıttı. "*Ben Kannika Kitsuwon. Ama herkes bana Kurbağa der.*"

O sadece 18 yaşında. Kits'ten on yaş daha genç.

Ve o New York'lu. Philly'de doğup büyümek güvenlik ekibinde yer almak için bir ön koşul olduğundan, Akara annesinin isteği üzerine Frog için bir istisna yaptı. Kalıcı bir koruma pozisyonu için burada bile değil.

Bu uzun bir hikaye.

Akara'nın tekrarlamaktan nefret ettiği bir şey.

"Kurbağa da Akara ile akraba," diyorum. "Kits'e hamilelik testi istediğini *söyleyeceğinden* endişelenmiyor musun?"

Luna omuz silkiyor. "Söylemeyeceğini söyledi. Ona inanmamam için bana henüz bir sebep vermedi ve eğer erkek arkadaşına söylerse, Kurbağa'ya artık güvenemeyeceğimizi anlarız."

Çok zekice. Bunu düşündüm, iki parmağımı dudaklarıma götürdüm. "Sence Frog hamilelik testini çaldı mı?"

"Ona alması için para verdim ama sanırım bu mümkün." Daha fazla kalem karıştırıyor. "Akara New York'ta ne çaldığını söyledi?"

"CD'ler, sanırım." Kaşlarımı daha da çatıyorum. "Lanet olası CD'ler. İnsanlar artık onlarla ne yapıyor ki? Eski eser olduklarını sanıyordum."

"CD'ler başka boyutlara açılan portallar olabilir. Belki de bizim bilmediğimiz bir şey biliyordur."

Eğer durum buysa bir sürü CD kullanabileceğimi söylemek istiyorum. Sorunlarımdan kaçmak için. Ama midem bükülüyor ve bayat bir simit gibi düğümleniyor. Kaçan Sulli çoktan gitti.

Geriye doğru hareket etme fikri bile içimi ürpertiyor.

Bileğimdeki mürekkepli yazıya bakıyorum.

Luna ekliyor, "Tom CD'leri seviyor. Vintage havalı olduklarını düşünüyor." Homurdanıyorum.

Luna gülümsüyor ve ben bir anlığına odadaki fili unutuyorum.

Luna'nın Frog'dan başka bir test istediğini hayal ediyorum. "Bir şeyleri sorgulamaya başlamayacak mı? Senin gerçekten hamile olduğuna inanmaya başlayabilir ve sonra kuzenine söyleyebilir, o da senin olmadığını anlar. O zaman ikimiz de boku yeriz!" Tekrar yere çöküp tavandaki lekeye bakıyorum. "Bu çok riskli."

Luna yanıma uzandı.

Başımı çeviriyorum, gözlerimiz buluşuyor.

Diyor ki, "Muhtemelen haklısın. Kimse onlara söylemeden önce Akara ve Banks'e söylemeniz daha iyi olur. Ve Frog'u o kadar uzun zamandır tanımıyoruz."

Başımı sallıyorum ve nefes alıyorum.

Düşen leylak rengi jel kalem almak için ayağa kalkıyor.

Onu izliyorum. "Diyelim ki test doğru çıktı ve hamileyim." *Hadi şu lanet kasırgayı yuvarlayalım.*

Luna sessizleşiyor ve jel kalemlerine daha sert bakıyor. Kaşlarımı çattım. "Luna?" Dirseklerimin üzerinde tekrar yükseliyorum. "Ben korkunç bir insanım."

"Ne?" Şimdi tamamen doğruldum. Benim için yaptığı her şeyi, ayrıca panik ve erime halime destek ve seyirci olarak burada olduğunu düşünürsek, onun bir süperstar olduğunu söyleyebilirim.

Kalçasındaki gezegen dövmesini sütlü leylak rengi kalemle boyuyor. Galaksinin ince çizgili dövmesi jean şortunun paçasından görünüyor. Farklı kalem türleriyle zaten yarı renkli. Çizdikçe bana bakmaktan kaçındığını görüyorum.

"Luna," diye nefes alıyorum. "Sen korkunç bir insan *değilsin*. Buna zerre kadar inanmıyorum." Bu da nereden çıktı şimdi?

"Aklımın içinde olsaydın ne kadar kötü olduğumu bilirdin," diye fısıldıyor usulca. "İlk düşüncem sana *destek olmak olmalıydı*."

Ama değil miydi? "Beni destekliyordun. Buradasın." Kaslarım gerildi ve kıpırdamadan oturdum. O benim Philly'deki oda arkadaşım. Şu anda sahip olduğum en yakın arkadaşlarımdan biri.

Suçluluk duygusu gözlerini kızartıyor. "Az önce düşündüğüm şeyden nefret ediyorum."

Bir taş yutuyorum. "Aklından ne geçiyordu? Ve hey, burası yargılamasız bir bölge. Beni bilirsin, her zaman ayağımı ağzıma sokarım."

"Bu konuyu neden açtığımı bilmiyorum." Yine sustu, işkence çekmiş gibi görünüyordu.

Kalçasını dürtüyorum. "Gerçek seni özgür bırakacak." Annesi hep böyle derdi. Açıkça görülüyor ki bunu takip etmekte berbat bir iş çıkarıyorum.

Erkek arkadaşlarım endişeleniyor ama ikiyüzlülüğümü göstermiyorum.

Luna uzun bir nefes verir. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Muhtemelen kötü düşüncesinin yok olmasına izin vermeliyim. Ya arkadaşlığımızı değiştirirse? Ama Luna'yı rahatsız eden her neyse onu bağışlamayı tercih ederim. Arkadaşlar böyle yapar, değil mi? Kötü şeylerin üstesinden birlikte geliriz.

Ben de "Bana bırak." dedim.

Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Düşündüm de... *Benim başıma gelmediği için çok mutluyum.*"

Oh.

"Luna..." Başlıyorum ama başka ne diyeceğimi bilemiyorum. Kelimelerle aram iyi değildir.

"Sadece..." Dizine bir şeyler çizmeyi bıraktı. Kehribar rengi gözleri yeşil gözlerime bakıyor. "Dünya benim de annemle aynı yolda yürüyeceğimi düşünüyor. Seks bağımlısı olacağımı. Sürpriz bir bebek yapacağımı. Sanırım... hala olabilir, ama artık ilk değilim, bu yüzden... rahatladım."

Şu an mutlu görünmüyor. Sadece pişmanlık duyuyor. "Sorun yok," diye nefes alıyorum.

"Değil." Başı düşer.

"Evet, öyle." Başını kaldırana kadar ona dirsek atıyorum. "Ne hissetmek istiyorsan onu hissetmeye hakkın var ve biliyorsun, istediğin bir şey değilse ilk olmadığın için de mutluyum." Lisede zorbalığa uğradığı için çok sıkıntı çekmiş. İnsanlar onun kolay bir kum torbası olduğunu düşünebilir ama o tanıdığım en dirençli insanlardan biri.

"O zaman bebeği doğurmak istiyor musun?" Luna merak ediyor.

"Sanırım öyle." Bilekliğimi karıştırıyorum. "Plan B kürtajdan farklı bir şey... Annemin hamile kalmasının, *beni doğurmasının* ne kadar zor olduğunu bildiğim için bir bebeği aldırabileceğimi sanmıyorum..." Sessizleşerek sözümü kesiyorum. "Hiçbir parçam bunu gerçekten istemiyor."

Şimdi bile
değil. Yirmi
iki

yaşındayken.

İki erkek arkadaşla.

Yaz Oyunları'nda.

Ağır bir nefes alıyorum. "Sadece Akara ve Banks'e bunu nasıl anlatacağımı bulmam gerekiyor."

Babası kim? Bu düşünce içime işledi. Bu her şeyi baştan değiştirebilir.

Diğerinin bebeğini taşıdığım için birinin daha az hissetmesini istemiyorum.

Kıskançlık bugünlerde büyük bir etken değil ve ya o canavar *iğrenç* başını kaldırırsa?

Luna ışıltılı turkuaz bir jel kalem uzatıyor. "Onlara bir mektup yazabilirsin."

Fena fikir değil. Ben kalemi alırken Luna sırt çantasından bir defter çıkararak yere uzanıyor ve karnının üzerine yatıyor.

"İki mektup mu yazmalıyım? Her biri için bir tane mi?" diye sordum. "Kahretsin, ya bir mektup diğerinden daha iyi gelirse ve karşılaştırırlarsa - belki de sadece *bir tane* yazmalı ve ikisine de hitap etmeliyim. Ugh..." Gözlerimi ovuşturuyorum, stres artıyor.

Tekrar ayağa kalkan Luna defteri kucağıma bırakıyor. "Fazla düşünme." "Benim sorunum da bu zaten. Gerçekten fazla düşünmeden duramıyorum."

Luna gülümsüyor. "Ne zaman kafam karışsa, *kendime Moffy'nin yapacağının tam tersini yap* diyorum. Düşünmek yok, sadece *git*."

"Gerçekten mi?"

"Uh-huh. Ve bu b i r a z . . . bilirsiniz, beni bazı ilginç durumlara soktu. Hepsi harika değildi. Ama en azından bu konuda stres yapmadım."

İkimiz de gülümsüyoruz.

O haklı. En az stresi olan yolu seçmeliyim.

Öncelikle, stresin bir bebek için kötü olduğundan eminim.

"Bir mektup," diyorum ve defteri çevirip boş bir sayfa açıyorum. "Bir dahaki sefere yollarımız kesiştiğinde onlara verebilirim." Umarım yakında olur. Bu büyük sırrı taşımama rağmen, erkek arkadaşlarımın etrafında olmasını özlüyorum. "Karar verildi amına koyayım."

Yarı finallere katılmaya çalışmadan *önce* onlara söylemek muhtemelen en iyi zamanlama değildir. Ama *sonra söylemek* de iyi bir zamanlama değil.

Ben birkaç kelime karalarken kapı çalınıyor. "Ben hallederim." Luna yataktan atladı.

İlerleme durumuma bakıyorum.

Sevgili Bankalar. Sevgili Kitler.

Ben hamileyim. Ve bu küçük şampiyon bende kalacak.

Şampiyon. Bu kelime ağzımdan ikinci bir nefes gibi çıktı. Babamın özgüvenimi artırmak için bana *şampiyon* dediğini duyar gibiyim. Uzun bir süre mektuba baktım.

"Siz ikiniz içerde kalsanız daha iyi olur." Thatcher'ın sesi beni hayallerimden kopardı.

Onun burada ne işi var?

Luna 1.80 boyundaki Thatcher Moretti'yi içeri aldı. Sert, ciddi ve benim hayatım olan bu dağınık ağacın arasında garip bir kök.

Banks ve Akara ile olan ilişkimi hiç desteklemiyordu. Şimdi birlikte olmamızı desteklediğini söylüyor ama onun en sevdiği kişi olmadığım çok açık. Dağınık bir oda arkadaşı olmak da yardımcı olmuyor.

"Neler oluyor?" Gergin bir şekilde soruyorum.

Thatcher kapıyı kapatır ve arkasından kilitler. Tam güvenlik modunda. Siyah pantolon. Siyah düğmeli ceket. Mikrofon kablosu kulağına kadar uzanıyor.

Thatcher sert bir tavırla, "Öğle yemeği siparişlerinizi almaya geldim," diyor.

"O kadar dolu mu?" Güvenliğe %90 kapasitenin üzerindeyse kafeye gitmek istemediğimi söyledim. Diğer sporcuların aval aval bana bakmasını kabul edebilirim. Ancak Olimpiyat Köyü'ne geldiğimden beri selfie istekleri bombardımanına tutuldum ve odaklanmamı belli bir seviyede tutmak için bundan kaçınmaya çalışıyorum.

"Öğle yemeği vakti."

Kaburgalarım gerildi. En azından muhabirlerin ve basının Olimpiyat Köyü'ne girmesine izin verilmiyor. Bu küçük bir zafer.

"Peki ya spor salonu? Daha sonra antrenman yapmam gerekiyor." "Spor salonunun girişinin açık olduğundan emin olacağız."

Nefes veriyorum, sonra çenemi dizime dayıyorum. Luna tekrar yanıma geldiğinde, "İstersen öğle yemeğini kafede yiyebilirsin. Seni burada benimle hapsedmek istemiyorum."

"Beni tuzağa düşürmüyorsun." Yatağa uzanıyor. Ekstra güvenceye ihtiyacım olmalı çünkü ben gülümseyip ona dirsek atana kadar yan tarafıma dirsek atıyor.

İkimiz de biraz
gülüyoruz. Thatcher
kalıyor.

Havada bir gariplik var ve belki de sorun bende. Belki de ona kendini daha iyi hissettiremiyorum. İlişkimizi yeniden yazmak istiyorum ama tek düşünebildiğim, *keşke Akara ve Banks burada olsaydı*.

"Banks nerede?" Kit'in SFO toplantısını kaçıramayacağını bildiğim için soruyorum. Ama Banks kaçırabilir.

"Meşgulüm," diyor Thatcher sert bir sesle. "Akara beni yardım etmem için gönderdi." Luna ve benim aramda bakışıyor. "Öğle yemeği siparişleri?"

"Şaşırt beni," diye şarkı söylüyor Luna.

"Hayır, benim için sürpriz değil," diyorum hemen. "Çikolatalı protein smoothie iyidir."

Başını sallıyor ve yemin ederim yarım saniye tereddüt ediyor. Sonra gitmek için döndü. Luna'nın sözleri içime işlerken nabzım hızla atıyor.

Düşünmek yok, sadece git.

"Hey, Thatcher. Sana bir şey söyleyebilir miyim?" Kapıda duraklar.

Luna jel kaleminin ucunu ısıyor, gözleri kocaman.

Eğer gerçekten, *gerçekten* ne halt ettiğimi *düşünseydim*, belki de *düşünmemenin*, *sadece gitmenin anı hissetmekle* aynı damarda olduğunu fark ederdim. Ve anı hissetmek her zaman benim lehime sonuçlanmadı.

Ama yine de, sanırım hiçbir şeyi değiştirmezdim.

Bu yıl ne kadar zor geçerse geçsin, ne kadar gözyaşı dökersem dökeyim ve erkek arkadaşlarıma ne kadar sıkı sarılırsam sarılayım, kalbim hiç boş kalmadı. Bu büyük ve cüretkâr macerada müthiş bir şekilde doluydu. Hepsi sevdiğim adamlarla.

"Öyle mi?" Thatcher

sorar. Düşünmek yok.

Sadece git.

Anı hisset. Ne

olursa olsun.

İleri.

İleri.

"Hamileyim," diyorum.

Eli topuzdan düşer. Çenesi gerilir. "Bir daha söyle?"

Sanırım beni duydu, o yüzden zahmet etmedim. Onun yerine, *duygularını belli etmeyen* duruşu nabzımı hızlandırdığı için bazı lanet detaylar *veriyorum*. "Açılış Töreni'nde öğrendim. Banks ve Akara'nın haberi yok."

"Babası kim?" Thatcher sorar ve bunu söylediğinde hemen irkilir.

Bazı nedenlerden dolayı, irkilmedim bile. Soruyu hep bekledim.

Ve Luna'nın hiç sormamış olması sadece bir şok.

"Bilmiyorum. Onlara ne zaman söylemem gerektiğini de bilmiyorum." Kaşları kalktı. "Onlara *şimdi* söylemelisin."

"Şimdi mi?" Yüzüm kızardı.

"Mektubunu bitirmedi." Luna ters ters bakar.

"Mektup mu?" Thatcher kaşlarını çatar ve başını sallar. "Umurumda değil. Onlara bugün söylemelisin. Eğer hamileyseniz, güvenliğiniz daha da risk altında demektir."

Karnıma bir sopa yemiş gibiyim. "Güvenlik," diye fısıldıyorum, sanki bir lanetmiş gibi. "Düşünebildiğin tek şey bu mu? Senin için sadece bu muyum? Kardeşinin müşterisi miyim?"

Thatcher kollarını kavuşturur.

"Sulli-" "Ben onun kız arkadaşım."

Çenesi daha da sertleşir.

"Karın hamile," diyorum sesimin yükseldiğini duyarak ve yataktan fırlıyorum ama kollarımı açarak öfkeli bir duruşta kalıyorum. "Onunla birlikte olman gerekmiyor mu? L.A.'de onun güvenliği için endişelenmen gerekmiyor mu?!" *Benim değil.*

Çık git hayatımdan, Thatcher!

Kaynıyorum. Ama tüm bu dizginlenemez öfkeyi ona yöneltecek kadar da huysuz değilim. Thatcher'ın benim için hâlâ bir anlamı var. O Banks'in ikizi. Jane'in kocası.

Garip ilişkimizi parçalamaya çalışmıyorum ama bana patronluk taslamaya çalışmasından nefret ediyorum. Banks ve Akara'ya hayatımın en büyük haberini ne zaman söyleyeceğimi dikte etmeye çalışıyor. Ve yemin ederim mektubumu kınarsa, ona bir jel kalem fırlatacağım.

Acı, sert yüz hatlarında alevlenir.

Thatcher'ın en yumuşak parçalarının Jane'in bulunduğu yerde olduğunu fark ettim.

"Jane için ne kadar endişelendiğimi bilemezsin." Sesi acı veren bir sevgi tınısı taşıyor. "O beş aylık hamile ve benim endişelenmediğim tek bir gün bile yok..." Sertçe yutkunuyor ve sert bakışlarını duvara çeviriyor. Hatta bana dönmeden önce gözlerini kıstı. "Benim hissettiklerimi kardeşim ve Akara *senin* için milyonlarca kez hissedecek. Şu anki tehdit seviyeniz her şeyin ötesinde-"

"Biliyorum," diye araya girdim, sinirli bir şekilde.

"Biliyorum amına koyayım!" "O zaman söyle onlara."

"Yapacağım!"

"Şimdi."

Çılgılık atıp onu boğmak istiyorum.

Luna aramıza bakıyor. Sessizlik odayı rahatsız edici bir şekilde geriye. Kimse yerinden kıpırdamıyor.

"Sulli o rekabet etmek içinde ve Olimpiyatlar

Yarın." Luna borular içinde. "Bunu erkek

arkadaşlarına anlatırken seçme şansı olması gerekmez mi?"

Thatcher'ın "Hayır" cevabıyla aynı anda "Teşekkür ederim," diyorum.

Bön bön bakıyorum. "Ne?"

Aklını mı kaçırdı?

Thatcher, "Bu bir güvenlik meselesi," diyor ama o da kafası karışıkmiş gibi başını sallıyor. Yüzü bir duyguyla allak bullak oluyor. "Bunun kişisel bir mesele olduğunu da biliyorum. Bu seçimi senden almak istemiyorum."

"O zaman söyleme. Güven bana, onlara söyleyeceğim." "Ne zaman?"

"Yakında." Ona kesin bir zaman vermek zorunda mıyım?

Gözlerindeki endişeye bakılırsa, bir taneye ihtiyacı var. Neden Thatcher'ın bu haberi kardeşine ne zaman söylemem gerektiği konusunda bana *tavsiye* vereceğini düşündüm? Neden beni önemseyen biriyle konuştuğumu düşündüm?

Etrafımda acı birikiyor ve yüzerek çıkmak çok zor.

Thatcher yüzümdeki acıyı görmüş olmalı ki, "Peki ya bu gece?" diye ekledi.

"Yarın gece."

Düşünüyor, sonra kararlılıkla başını sallıyor. "Tamam.

Yarın akşama kadar." Biraz gevşemesini takdir ediyorum.

Bir saniyeliğine bana baktı. "Hamileyken bile yarışabilir misin?"

"Serena Williams," diyorum sertçe. "Avustralya Açık. Kerri Walsh Jennings. 2012 Londra Olimpiyatları. Kristie Moore, Sarah Brown. Hepsi hamileyken yarıştı," diyorum Thatcher'a. Bu isimlere yakın zamanda bakmama bile gerek kalmadı. On altı yaşındayken ve gözüm altın madalyadayken, belki bir gün bir ailem olur diye düşünmüştüm. Hamileyken yarışmaya devam edip edemeyeceğimi öğrenmek istedim. Pek çok kadın bunun mümkün olduğunu çoktan kanıtladı.

"Ne kadar ilerlemişlerdi?" Thatcher soruyor.

"Alysia Montano," dedim. "2014 ABD atletizm şampiyonası. Sekiz aylık hamileyken 800 metre koştu." Ben de beş haftadan fazla olamam.

Thatcher birkaç kez başını sallar. "Yeteneklerinden bir an bile şüphe etmiyorum Sulli."

"Biliyorum," diyorum. "Sadece kardeşinle olan ilişkimin nasıl idare ettiğimden şüphe ediyorsun."

Buna bir şey demiyor. Sadece kapıya geri döner. "Sürpriz bir öğle yemeği ve bir smoothie." Öğle yemeği siparişlerimiz havada asılı kalırken, o gidiyor.

Luna nefesini dışarı üflüyor. "Çok gergin."

"Evet," diye kabul ediyorum. Deftere geri dönüyorum. "Eminim herkes bu bebek haberinin dikkatimi dağıtacağını düşünecek."

Luna gülümser. "Olmayacak." Bunu bir soru gibi ifade etmiyor.

"Hayır," diyorum. "Çünkü bu bebek büyüdüğünde, altın madalya kazanamamamın sebebinin kendileri olduğunu düşünmelerini istemiyorum. Bu yüzden tek bir çözüm var." Kararlı bir nefes alıyorum. "Kazanmak."

BANKS MORETTI

Akara, Omega'ya "TEKRAR ÇALIŞTIRALIM" diyor.

Kimse sızlanmıyor ya da şikâyet etmiyor. Hepimiz, özellikle de ben, önümüzdeki iki haftanın ne kadar önemli olduğunun farkındayız. Kafam not uygulamamda.

Donnelly elini kaldırır. "Hangisi patron?" Akara parmağını avucuna götürür. "Hepsi."

Milyonlarca ve bir o kadar da geri zekâlı senaryo üzerinde çalıştık. Stadyum havuzu biletli misafirlere açık. Halka.

Bu da daha fazla bedenin etrafta dolaşacağı anlamına geliyor. Yabancılar. Muhabirler. Hayranlar. Bu ünlü ailelerden *nefret eden orospu* çocukları. Müşterilerimizden *nefret* edenler.

Sulli'den *nefret* eden.

Kapılı ve yüksek güvenlikli Olimpiyat Köyü'ndeki tek tehdit diğer sporculardı. Ancak yakında yüzme etkinlikleri daha karmaşık ve daha tehlikeli hale gelecek.

Akara dirseklerini konferans masasına dayar. "Kısa bir süre sonra 'Çekirdek 6 hedef alındı' senaryosuna geçeceğiz."

Çekirdek 6 = ebeveynler.

Donnelly küçük, açılır kapanır bir not defterine notlar karalıyor. Okuma gözlüğü burnuna tünemiş. Kahvem bayatlamış ve soğumuş ama yine de büyük bir yudum alıp dinliyorum. Soğuk hava küçük konferans odasına doğru esiyor. Sandalyeler Akara, Farrow, Oscar, Donnelly ve Gabe tarafından doldurulmuş. SFO için masaya hindi dürümleri ve şarküteri sandviçleri yayılmış.

Kayıp olan tek kişi kardeşim. Kapıya anlık bir bakış attım.

Sulli'nin ögle yemeği için gönüllü olmayı düşündüm. Sırf kız arkadaşımı görmek için. Ama bir brifingi kaçırmamalıyım. Kafam doğru çalışmadığı ve önceliklerim yanlış olduğu için işi berbat edemem.

"...gereken her yerde devreye girmemiz gerekiyordu," diye anlatıyor Oscar kararı.

"Farrow?" Akara ondan detay vermesini ister.

Farrow bir sakız balonunu rahatlıkla patlatıyor. Adam, botları yüzeye değmese bile ayakları masaya vuran birinin tavrına sahip. "Güvenlik Gücü Alfa ebeveynlere odaklanacak, ancak yardıma ihtiyaçları varsa yardım etmeliyiz. Bu kadar basit."

"Banks?" Akara bana baktı.

Kaşlarım çatıldı, iki Yale mezunundan sonra beni çağırması biraz canımı sıktı. Aptal değilim ama bu ders boyunca sessiz kalmayı tercih ederim.

Görüyor.

"Donnelly?" Akara üzerimden atlayarak soruyor.

Gülümseyip ayaklarımı geri tekmeleyecektim ama Oscar boğulurcasına bir ses çıkardı. "Ne oluyor, Kitsuwon? Banks'in cevap vermesini beklemeyecek miyiz?"

"Onda yok, çocuklar."

"Akıl okuyucu falan mı oldun?" Donnelly kalemi kulağının arkasına atarak merak ediyor.

"Eh, kulağa daha çok özel ayrıcalıklar gibi geliyor," diyor Farrow. Gabe öne doğru kayar. "Bunları nereden bulabilirim?"

Konferans salonu söylenmeyen cevapla yıkılır: *Sulli ile çıkıyor olmalısın.*

Garip bir sessizlik. Hepimiz içinde oturuyoruz. Yale çocukları sanki yataktaymışız gibi Akara ve bana bakıyorlar.

Ve öyleyiz.

Gerçek anlamda. Mecazi anlamda.

İçimde suçluluk duygusu kabarıyor. Akara, SFO'nun saygısını tam olarak kaybetmiş sayılmaz, ama onun bu umursamaz tavrı onlarla aramıza garip bir çizgi çekiyor.

Geriliyor. "Çocuklar-"

"Anladım," diye araya giriyorum, daha derin bir çukur kazmasını istemiyorum. "Ebeveynler hakkında konuşuyorduk." Geri adım atmaya çalışıyorum. "Eğer müşterimizi geride bırakmak zorunda kalırsak, telsizden

çağrı yaptığımızda geçici görevliler onların üzerine kaydırılacaktır."

Olimpiyatlar "en çok tehdit altında olanlara yardım" türünden bir güvenlik haline gelmiştir.

Birbirimizin arkasını kolladığımız olaylar oldu. Herkes bunun en iyi taktik olduğu konusunda hemfikir di çünkü bir tehdide karşı güçlendirilmiş bir bariyer oluşturalardı.

Akara senaryoları değiştiriyor. En yaşlı beşliyi (Jane, Maximoff, Charlie, Beckett, Sullivan) hedef alan tacizcilerden Bebek Ripley'i hedef alan tacizcilere ve müşterilerimizin stadyumdaki alanını işgal eden taraftarlara kadar her şeyi yeniden ele alıyoruz. Ve bunları atlattıktan sonra, Akara başka bir "Hamilelik Acil Durumu" anonsu yapıyor.

Farrow bir eliyle beyaz saçlarını tarıyor. "Jane ile mi yoksa Millie Kay ile mi?"

"Millie Kay. Sen başla."

Yavaşça sakız çiğniyor. "Ben ve Maximoff'un etrafında olacak. Bizim yanımızdan ayrılacağını sanmıyorum. Thatcher dışında hişbirinizi o kadar iyi tanımıyor."

Omzumu kaldırıyorum. *Doğru.*

Millie Kay Miller'a ne zaman çatı katında rastlasam, ya çıkıyordu ya da giriyordu. Neredeyse tek kelime etmiyor. Sanki yarımızdan korkmuş ya da etkilenmiş gibi. Bildiklerim: Yirmi dörd yaşında, Iowa'da doğmuş ve şu anda Maximoff ve Farrow'un çocuğunu taşıyan taşıyıcı anne.

Onların bebeği kardeşimin bebeğinden bir ay sonra doğacak.

"Millie Kay'in tıbbi yardıma ihtiyacı olması durumunda," diyor Akara, "stadyumdan mümkün olduğunca çabuk çıkmasını sağlamak için korumalar arasında tam bir rotasyon olacak." Akara ayrıntılara dalıp Jane'in hamileliğine geçerken onu dinliyorum.

Hamile acil durumları düşünmek zorunda kalmaktan nefret ettiğim bir şey. *Bu* durumdan kaçınmak için yaklaşık yedi farklı azize dua ettim. Ama böyle bir durumla karşılaşırsak, bir planımız var.

Kapı açılıyor.

Merhaba,

Cinderella.

Thatcher elinde bir çikolatalı smoothie ve strafor kapla içeri girer. Bakın, insanların bizi kıyaslamasından hoşlanmıyorum ve bunu kendime yaptığım zaman beni siksinler. Ama her şeyini kaybeden *benim*.

Kardeşimin Sulli'nin odasına giden yolu kaybetmediğini biliyorum.

"Ne var ne yok?" Akara yemeğe odaklanarak ona soruyor. "Sulli iyi mi?" Mikrofonuna dokunuyor, geçici korumayı telsizle aramak üzereyken Thatcher ona sert ve içten bir baş selamı veriyor.

Böylece Akara yavaşça elini bırakır.

Thatcher bir saniyeliğine bana bakıyor ve yemin ederim bakışlarında bir şeyler yırtılıyor. En iyi tahminim: Kardeşim kafasının içinde lanet olası bir çekişme yaşıyor.

Umarım benimle, Akara'yla ya da Sulli'yle ilgili değildir.

"Bizi özledin mi, Thatch?" Donnelly okuma gözlüklerini çıkarır.

"Beşe bahse girerim ki *evet*," diye ekliyor Oscar. "Sadece merhaba demek için bir mola verdi." Farrow gözlerini deviriyor. "Henüz bir şey söylemedi."

"Yani *hayır'a* beş mi koymak istiyorsun Redford?"

"Thatcher?" diye araya giriyorum. Kaşlarım çatıldı. *Karısıyla mı ilgili?* "Janie iyi mi?"

"Evet." Başını sallıyor, tıpkı önceki gibi sertçe. Gergin bir nefesin ardından smoothie'yi ve to-go kartonunu önüme koyuyor. "Bunları Sulli ve Luna'ya götür."

Kafa karışıklığı içimi kemiriyor ama garip bir aciliyet beni daha da zorluyor. Sandalyemi iterek ayağa kalkıyorum ve "Neden yapamadın?" diye fısıldıyorum. *Sulli'nin iyi olduğunu söyledi.*

Hayır.

Akara'ya *başını*

salladı. Bu aynı şey

mi?

Lanet olsun, zihnim beş sarsıcı hızda dönüyor.

Benim bu toplantıda olmamın daha önemli olduğunu düşünmez miydi? Bu yüzden ilk etapta yemek siparişlerini almaya gitti. Etkinlik sırasında o tribünde Jane'in yanında olacak ve ben de daha fazla başarısızlık senaryosunun olduğu Olympian'ı korumak için sahada olacağım.

Kulağıma doğru eğilirken çok kurnazdı. Fısıldayarak, "Gidip kız arkadaşınla konuşmalısın." dedi.

Akara'ya bir bakış

attım. Ağzını açıyor, *ne*

oldu?

Başımı sallıyorum, emin değilim ama Thatcher'ın gömleğini yumrukluyorum ve onu duvara doğru sürüklüyorum. Sürüklemek yaptığım şey için sert bir kelime, büyük, koordineli ayaklarının hareketlerimi takip etmekte iyi bir iş çıkardığını düşünürsek.

"*Bankalar.*"

"Thatcher," diye bağırarak bizi Yale'li çocuklardan, Gabe'den ve maalesef Akara'dan uzaklaştırıyorum.

Şunu doğru anlayın: *Metamour'um* Akara'yı yanıma almadan yola çıkmayacağım, hele ki Thatcher bana bir sürü saçmalık anlatırken.

Kardeşimi seviyorum.

Derin bir şey gibi. Ciddi yüz hatlarının altında, bir şeylerden dolayı üzgün olduğunu söyleyebilirim.

Ne için?

"Bekleyebilir mi?" Ona soruyorum.

"Hayır. Olamaz." Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Neler oluyor?"

Thatcher acil bir durumda telsizle haberleşirdi. Tanrım, kız arkadaşımın başı dertte olsa onu *asla* bırakmazdı. Sulli için kendini hızla giden bir trenin önüne atardı. Onun için buna inanmanın zor olduğunu biliyorum -Sulli'nin sıcakkanlı biri olmadığını düşünürsek- ama onun için hiç düşünmeden öldü.

Sulli'nin gözünde ben 67'lik ayıcıkсам, o da boz ayıdır.

Sırtımız konferans masasına dönükken Thatcher sinirli bir ses çıkarıyor.

"Söyleyemem."

"Söyleyemez misin?" Alay ediyorum.

"Sen lanet bir papağan mısın?" diye homurdanıyor. "Evet, söyleyemem." "Tanrım." Elimi kaldırıyorum, şimdi şaşkın ve endişeliyim.

Gözlerini kıstı ve sıcak bir nefes üfledi. "Git onunla konuş," diyor, Akara iki kişilik grubumuza kayarken sesi yükseliyor.

Akara hararetle fısıldıyor, "Sulli'nin iyi olduğunu söylediğini sanıyordum?" Beyzbol şapkasını ters takmış, kardeşimin konuşmasını bekliyor. Bu bir saniyesini alır.

Thatcher yüzünü sertçe ovuşturur. "Toplantıyı kısa kes." Tüm bunları birbirine karıştırır.

"O da neydi?" Akara telaş içinde daha sert nefes alarak soruyor. "*Toplantıyı kısa kesmemizi* söyledi," diye tercüme ediyorum.

"Acil bir durum mu?" Akara gergin bir şekilde sorar.

"*Thatcher*." Konuşmuyor. Sadece başını sallıyor. "Unut gitsin-" "Hayır," diyor Akara ve ben hep bir ağızdan.

Yale çocukları kesinlikle bakıyor. Hepimiz biraz daha dönüyoruz. Sırtımız onlara dönük. Akara fısıldıyor, "Seninle benim aramda her ne gerginlik varsa" -göğsünden Thatcher'inkine doğru işaret ediyor- "güvenliğin önüne geçmemeli. Ve bu *sevdiğimiz* birine mal olmamalı, dostum. Bu Jane'le ilgili olsaydı, dilimi ısırmazdım. Bana *o kadar* ileri gittiğimizi söyleme, sen ve ben."

Thatcher boynunu geriye doğru uzatır. Acı içinde tavana bakıyor. "Zaten çok fazla şey söyledim. Hiçbir şey söylememeliydim." İnliyor

el. "Bunu çözmem gerek."

"Bize gerçekleri anlatarak bunu düzelt" diye ısrar ediyorum.

"Yapamam!"

"Evet, yapabilirsin!"

"O hamile!" diye bağıyor. Bu beni fiziksel olarak geri çekti.

Akara eliyle ağzını kapattı.

"*Siktir. Siktir.*" Thatcher boka batmış gibi alnına dokunuyor.

Donup kaldım. Zar zor işliyorum.

Akara ağırlığını değiştiriyor, sonra elini bırakıyor. "Hamile olan Jane-Jane demek istiyorsun."

"Bir şey söylememem gerekiyordu," diyor Thatcher sıkıntıyla, bana ya da Akara'ya bakmıyor bile. "Lanet olsun." Acı içinde kapıya bakıyor.

Yani Sulli mi?

Sulli hamile.

Gözlerim fal taşı

gibi açıldı.

"Hayır, *hayır.*" Akara hafif bir kahkaha atarak başını sallar. "Bu hiç mantıklı değil dostum. Neden benden ya da Banks'ten önce sana söylesin ki?"

"Bilmiyorum ama keşke bilmeseydi."

"Kim hamile?" Gabe konferans masasından sorar.

"Çok hoş," diye mırıldandı Akara nefesinin altında. Thatcher'ın çıkışını tüm SFO duydu. Onu suçlayamam. Kardeşimi oraya ben ittim.

En azından Yale'li çocuklar Gabe'e çenesini kapatması için başlarını sallıyorlar. Onlar ona fısıldarken ben de Akara ile sert bir bakış alışverişinde bulunuyorum.

"Şimdi mi gidiyoruz?" Soruyorum. "Çünkü onun olabileceğini bilerek burada bekleyemem... o..." Neden söyleyemiyorum? Neden şimdi prezervatifin yırtıldığı zamankinden daha inanılmaz geliyor? Bu bilgiyle yalnız olduğunu bilmek her şeyden daha kötü. Ne kadar zamandır?

Bir yanım kardeşime söylediği için mutlu.

Belki de ona güvenmeye ihtiyacı vardı.

Tanrım, umarım tam bir aptal değildir ve onu itmiş ya da aptalca bir şey söylemiştir.

"Evet, sen ve ben gidiyoruz," diye onaylıyor Akara, bu da beni rahatlatıyor. Kardeşime hızlıca, "Sen devral. Yangın Alarmı Senaryosunu tartışmak üzereydik." *Hani şu bok çuvalının yangın alarmını çaldığı senaryo.*

Bir mermi gibi, hazır yemek kabını ve smoothie'yi kaptığım gibi konferans odasından dışarı fırlıyorum. Akara peşimde değil. Bana yol göstermiyor.

O benim yanımda.

Bunca zamandır farklı En Kötü Durum senaryolarının üzerinden geçiyorduk. Bunu hiç düşünmemiştik.

Kız arkadaşımızın hamile olması.

Bu "en kötü durum" bile mi? Bu konuda o kadar üzgün müyüm?

Duygularımı ayırmak zor. Yerine oturtmak zor. Şu anda benim için daha da *kötüsü*, Sulli'nin bu haberle nasıl başa çıktığı hakkında hiçbir fikrim yok. Akara'nın ne düşündüğü hakkında da hiçbir fikrim yok. Sulli ile flört edip etmediğini söylediği zamanki gibi inkâr mı ediyor? O eterin içine geri mi fırlatıldı ve onu çekip çıkarmam mı gerekecek?

AKARA KITSUWON

SULLIVAN MINNIE MEADOWS. Kariyerimin büyük bir bölümünü koruyarak geçirdiğim, rekabetçi, her zaman cesur Meadows kızı. Denizkızı olmayı dileyen kız. Sitcom'daki klişe polisler gibi donut yiyen kız. İçi ve dışıyla tüm Disney prenseslerinin toplamından daha seksi olan kız (üzgünüm ama üzgün değilim, Ariel).

Sulli sadece bir bebek değil.

O *benim* bebeğim. Bebeğimiz, ve şimdi... o hamile.

Bu *gerçekten kafama* dank ettiğinde, ilk düşüncem aklıma geldi:

Hiçbir yere gitmiyorum.

Hiçbir zerrem ya da mikroskop parçam kendini dışarı atmaya istekli değil. Fiziksel olarak Sulli'den vazgeçemem. Fiziksel olarak Banks'ten vazgeçemem. Ayrılmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum ve o acının içine bir daha *asla* girmem. Yani tutunmak ya da bırakmak artık bir soru bile değil.

Sevdiğim şeylere bağlıyım. Ve onları seviyorum.

Birlikte inşa ettiğimiz şeye bir şey olmasına izin veremem. Sağlam tutmak için savaştığımız şeye. Sağlam kalmalı. Neyle karşılaşırsak karşılaşalım.

Bir bebek bile.

Üzerimde bir baskı var. Çünkü bunun iyi yağlanmış, güçlendirilmiş dinamiğimizi daha kırılgan bir şeye dönüştürebileceğini *biliyorum*. Savunmasız. Ölümcül bir darbe riski altında.

Keşke parmaklarımı şıklatabilsem ve sihirli bir şekilde Sulli'nin yanında belirebilsem. (Evet, sihir diye bir şey yok.) Ama ona giden yol, çiviler üzerinde koşup sonra çiviler üzerinde *oturmak* gibi.

Banks ve ben sürücüsüz bir mekiğe bindik. Araçta başka kimse yoktu. Ortadaki koltukları seçtik. Kapılar kayarak kapanıyor ve servis bizi ofis binasından uzaklaştırıp sporcuların, antrenörlerin ve bazı güvenlik görevlilerinin kaldığı konutlara götürüyor.

Saatimi kontrol ettim. Bu beş dakikalık yolculuğun canı cehenneme.

Sabırsızım. Dava et beni.

Ya da yok - kesinlikle nakit *sıkıntısı çekiyorum* ve kredi kartı faturalarım kabarıyor. Davalar bu yılki bütçe planımda yok.

Para.

Güvenlik.

Sulli'nin güvenliği.

Bir bebek.

Bebeğimizin

güvenliği. SFO.

Takım.

Daha çok bebek geliyor.

Bebek Ripley.

Beynim sorumluluklarla dolu. Banks bir elini sarsılan bacağıma koyuyor.

"Özür dilerim," diye iç geçiriyorum, sonra başımı sallıyorum, telefonumu yumruk yapıyorum. "Ona mesaj atmalıyız."

"Ve ona ne söyleyeceğim?" Banks soruyor. "Hamile olduğunu duydum? Tebrikler mi?"

Kalp emojisi, başparmak emojisi, gururlu babalar hashtag'i?"

Neredeyse gülecektim ama ses kuru boğazıma takıldı. "Ben daha çok *hamile olduğunu duyduk* gibi bir şey düşünüyordum. *Sorun değil. Sana doğru geliyoruz.* Bunun gibi bir şey." Duraklıyorum. "Artı, birkaç kalp emojisi." Banks kısa bir tebessüm ediyor. "Ona yüz yüze söylesek daha iyi olmaz mıydı-

yüz yüze?"

"Muhtemelen." Koltuğa yaslanmaya çalışıyorum ama omuzlarım kaskatı. Vücudum, Muay Thai dövüşü için ringe çağrılmak üzere olan bir ergen gibi kaskatı. "Sence ne zamandır bununla tek başına uğraşıyor?" Farkına vararak inliyorum. "Dün gergindi, *lanet olsun.*"

Banks küfür ettiğim için bana zar zor vuruyor. Ve birkaç kez başını salladı. "Sinirleri bayrağı taşımakla ilgili değildi."

Beybol şapkamı çıkarıp daha kaba bir elimi siyah saçlarımda gezdiriyorum. "Bize söyleyemeyeceğini hissetti. Üzülürüz ya da kızarsınız diye mi?"

"Hayır," diye başını sallar Banks. "Muhtemelen sadece korkmuştur. Güvenlikle ilgili bir sürü sorunumuz var. Olimpiyat sahnesinde kalbinin sesini dinleyerek yüzmek üzere ve bu onu güvende tutma planlarımızda ve altın madalya kazanma hedefinde bir kırılma noktası."

Sulli'yi *tanımakla*, onu neyin tiksindirdiğini, gülümsettiğini ve kaşlarını çattırdığını anlamakla her zaman gurur duydum ama bazen Banks'in onu benden tamamen farklı bir şekilde gördüğünü düşünüyorum. Bunu yapmasını seviyorum çünkü her şeyi daha net bir perspektife oturtmaya yardımcı oluyor.

"O hamile," bu gerçeği yüksek sesle söyledim. Mekikte kamera yok. Basın yok. Şoför yok. Başka kimse yok. Gerçekten *işlemek* için yalnızız.

Banks, üzerinde siyah harflerle *güvenlik yazan* beyaz tişörtünün yakasını çekiştiriyor. Mekik çok sıcak ve ben uzanıp havalandırma deliklerini kurcalıyorum. Üzerimize soğuk hava üflenirken, "Babanın kim olabileceği geçen seferki kadar net değil" diyor.

Yaltaklanıyorum. "*Geçen sefer*. Bu nasıl *tekrar oldu*?"

"Bir sık bir amcığın içine girdiğinde-" Sözünü kesti, ona "Kapa çeneni, *Banks*" bakışı attığımda güldü. "Ne istediğine dikkat et, Nine."

Bu beni gülümsetiyor. Ta ki siklerimizin Sulli'nin içine girdiğini düşünene kadar. "Dikkatliydik," diyorum sanki biliniyormuş gibi. "Bir daha prezervatifin yırtıldığını hatırlıyor musun?"

"Hayır, ama küçük bir delik olabilirdi." Omuzlarını kaldırır. "Doğum kontrol hapı kullanmıyor, dostum. Kazalar olur."

Ryke'in *ilk* kez boğazımıza atlayışını hatırlıyorum. Kaza. Ağır bir nefes veriyorum. "Ryke bizi öldürecek." "Merak etme, seni güvende tutacağım."

Banks kız arkadaşımızın babası konusunda nasıl bu kadar rahat olabiliyor? "*Sizi* güvende tutmalıyım, Bay Ona Çoktan Dokunduk, efendim."

Banks'in Ryke'in yarasına tuz bastığı ve Sulli'ye *aşık* olduğunu itiraf ettiği zamanki ölüm dileğini unutmadım.

Banks biraz güler ve telsizler çatırdarken kulaklığını ayarlar. Onun güldüğünü duymak güzel. Özellikle de o olaydan sonra. Hipervijilans ve Banks yoğun bir kombinasyon olabilir ama zaman zaman gerekli olduğunu biliyorum.

Telefonumu sol elimden sağ elime geçiriyorum. Sağdan sola.

Soldan sağa. Ve yavaşça nefes veriyorum. "Her zaman Sulli ve benim bir bebeğimiz olursa bunun planlı olacağını düşünmüşümdür."

Banks gülümsüyor. "Kazara Hamilelik Kulübü'ne hoş geldiniz. Bu üyeliğin tek avantajı kafa karışıklığı ve baba olma ihtimaline dair belirsizliktir."

Rahatlamaya çalışıyorum. "Üyeliğimi iptal etmek bile istemiyorum. Onunla bir çocuk paylaşma fırsatı varken olmaz."

"O duyguyu bilirim."

Bu ikimizin de vazgeçeceği bir şey değil.

Kulağıma telsiz sesi geliyor. "Geçici muhafızlar Keagan ve Frog SFO'ya... Bu şey açık mı?" *Kurbağa*. Onu dinlerken burun kemiğimi sıkıyorum. "...evet, sanırım çalışıyor. Her neyse. Luna ve Sulli ile spor salonundayız. Huzur içinde yatın, orospu çocukları."

Banks kendini kaybetti. Çok gülüyor ve sanırım kahkahası benim "*neden ben?*" yüzüme yönelik. Frog neden hayatıma girmek zorundaydı? Neden onu geçici koruma yapmayı kabul ettim?

Mikrofonumu kaptım, cevap vermek üzereydim ama aklıma geldi. Spor salonu ofislere en yakın yer, az önce geldiğimiz yer. "Yanlış yöne gidiyoruz."

"Lanet olsun," diye küfrediyor Banks ve elinde içecek kabı ve smoothie ile mekiğin önüne doğru ilerliyor. Ben de onu takip ediyorum. Durdurma düğmesine basıp kendimizi dışarı atıyoruz.

Başka bir mekiği beklemeyi boş ver. *Koşuyoruz*.

Geldiğimiz yere geri koşuyoruz. Sulli'ye gidiyoruz.

SULLIVAN ÇAYIRLARI

OLİMPİK KÖY, en yeni ve en iyi egzersiz ekipmanlarıyla donatılmış üç katlı bir spor salonuyla donatılmıştır. Kesinlikle epik. Ama hayallerimdeki spor salonu değil. Orası her zaman Studio 9'un olacak.

Üçüncü kat en sessiz yer. Ben de kendimi diğer sporculardan uzak bir köşeye kapattım. Ağırlık sehpası, merdiven tırmanma aleti ve bisikletle donatılmış.

Bunların hiçbiri şu anda gerçekten kullanılmıyor.

Luna bisiklette geriye doğru oturuyor. Ben merdiven tırmanma aletinde boş boş oturuyor, nefesimi tutuyor ve ağırlık sehpasındaki Beckett ve Maximoff'u izliyorum.

Mektubu okuyorlar.

Jel kalemle yazdığım mektubum. Banks ve Akara'ya bugün vermeyi planladığım mektup. Ya da yarın, öngörülemeyen lanet faktörlere bağlı olarak. Belki bayılırım gibi.

Belki harfi kaybederim ve larenjit olurum.

Kim bilir?!

Çıldırmiyorum. Çıldırmiyorum. Açıkçası, gerçekten ama gerçekten çıldırıyorum. Dudağımın kenarını çiğniyorum. Moffy ve Beckett geldiğinde onlara gerçeği söylemek istedim. İçimde tutamadım ve bunun bir test olabileceğini düşündüm.

Bakalım mektup iyi mi?

"Bir şey söyleyecek misin?" En iyi arkadaşım Beckett'a ve ağabeyime en yakın şey olan Moffy'ye soruyorum.

"Vay canına!" Ripley o minicik bebek sesiyle söylüyor. Mavi gözleri büyüyor ve şaşırıyor. Moffy'nin yanına tırmanıyor ve babasıyla birlikte mektubu okuyormuş gibi davranıyor.

Bir buçuk yaşında, çok tatlı bir bebek.

Benimki de o kadar sevimli olacak mı? Yoksa benimki buruşuk yaşlı bir kadın ya da adam gibi mi görünecek?

"Bu Sulli Teyze'nin mektubu, ufaklık. Dikkatli ol," diyor Moffy kağıda dokunmaya çalışan oğluna.

Ripley'in nefesi kesilir. "Awe Sow-wee?" İri mavi gözleri benimkilerle buluşuyor. Tekrar nefes alıyor, sonra geveliyor. Kalbim kabarıyor. Luna'ya, "Awe Loo-nee?" diyor.

Luna gülümsüyor.

"Evet, o benim küçük dostum," diyorum ona. "Bana getirmek ister misin?" Moffy, Ripley'nin mektubu tutmasına izin veriyor. Bebek kâğıdı bir oyuncak gibi

Mona Lisa. Ağırlık sehпасından kaymadan önce kenarlara hafifçe dokunuyor.

Sonra yanlışıyla düşürür. "Olamaz! Olamaz!" Ripley o kadar sevimli bir sesle söylüyor ki Beckett, Luna ve Maximoff'un gülümsemesini yakalıyorum. Ama Beckett ya da Moffy'nin ne düşündüğünü bilmediğim için nabzım hızla atıyor.

Bebek çömeldi, mektubu aldı, sonra bana doğru koştu. "Awe Sow-wee." "Teşekkürler, Ripley."

Kıkırdıyor, gülümsemesi yumuşak, güzel yanaklarını pembe bir renkle çukurlaştırıyor. Sarılmak ister gibi davranıyor ama çekingen bir şekilde geri çekiliyor. Utangaç. Hızla babasının yanına koşar ve ağırlık sehпасına tırmanır. Maximoff'un kolunun arkasına saklanıyor.

Ripley pelüş hayvanlarını ve anne babasını ölesiye ezer ama diğer herkesle arasına mesafe koymayı sever. Sanki dünyanın zaten acımasız olduğunu biliyormuş gibi.

Ebeveyn olmak, küçücük bir varlığın büyümesini izlemenin karmaşıklığıyla uğraşmak, onları dünyanın çirkin spot ışıkları altında düşünceli, nazik insanlar olarak yönlendirmeye çalışmak - buna gerçekten hazır mıyım?

Olmak zorundayım.

Moffy bakışlarını bana doğru kaldırdı. İşte başlıyor. Onun düşünceleri. Onun bilgeliği. "İyi misin?"

Neredeyse beni kırıyordu. Onun empatisi. "Evet... Sanırım... Sanırım öyle." *Umarım öyledir.* "Sadece Kits ve Banks'e söylemem gerekiyor ve sonra oradan devam edeceğim."

Beckett uzun bir nefes verir. "Sanırım şoktayım."
"Oh hey, ben de oradaydım," diyorum ona.
"Anlıyorum."

Bana cesaret verici bir gülümseme vermeye çalışıyor. "Mektup gerçekten çok iyi." "Öyle mi?" Kısa sözlerimi tekrar okudum. "Sence beğenecekler mi?"

"Öyle olsa iyi olur," diyor Moffy sert ve korumacı bir tavırla. "Katılıyorum," diye katılıyor Beckett.

"Yoksa hayran kulübünüzün bu bölümünden çok büyük bir hesap sorarlar." Maximoff'ü işaret eder. "Yenilmezler Toplanın."

Luna, Spock'ın elini gösteriyor.

Beckett biraz daha gülümsüyor ama sarı-yeşil gözlerinin ardında hiç beklemediğim bir hüznün yatıyor.

"Sorun ne Beckett?"

"Sadece bu kadar hızlı olacağını düşünmemiştim. Sen, Jane ve Moffy gibi bir aileye sahipsin."

"Hey, beni kaybetmiyorsun," diye hatırlatıyorum ona. "Kaybedemezsin. Biz sonsuza dek en iyi arkadaşız. BFFFE's."

Luna biraz üzgün görünüyor. Fark ettiğimden daha fazla. Benim de arkadaşlığımızı bitireceğimden mi korkuyor?

Beckett sadece başını sallıyor.

Bebek sahibi olmak beni Beckett ve Luna'nın arkadaşlık çevresinden çıkarmayacak, değil mi? Hepimiz aynı yakınlıkta mı kalacağız? Maximoff ve Jane'i çatı katında çiftler şeylerini yaparken dinlemeye devam edebiliriz ve geç saatlere kadar s'mores ve sakızlı solucan yiyebiliriz.

Aramızda hiçbir şey değişmeyecek.

Her şey değişecek.

Hata mı yapıyorum?

"SULLI!" Frankie üçüncü kattan bağıyor.

Beckett ve Maximoff başlarını çeviriyor. Hepimiz platin sarısı yüzücünün kürek makinelerinin yanında dramatik bir şekilde el salladığını görüyoruz.

Sporcular bana doğru bön bön bakmaya başladı. Hatta bazıları kulaklıklarını indiriyor.

Siktir.

İçime kapanmak ya da korumamın arkasına saklanmak istiyorum. Ama Kits ve Banks burada değil ve geçici korumam Keagan'ı da çok az tanıyorum. Onu canlı kalkan olarak kullanacak kadar iyi değil.

Frankie bana sesleniyor, "Ütüyü pompala, süperstar!"

"Al şunu, kızım!" Cesaretlendirmelerimize bağırarak karşılık veriyorum, ama yüzümde daha az heves ve daha fazla *kutsal bok* gerginliği ile. Sanki *herkes*

Bakıyorum. Kanadalı bir atlet ağırlık sehpasından benim ve kuzenlerimin fotoğraflarını çekiyor.

O yakalar Beckett'in hoşnutsuz yüz ve siyah deri ceket serinliği. Kameralı telefonunun lensine bakmaktan kaçınıyorum.

Görme

zden

gel.

Görme

zden

gel.

Maximoff ve Jane'in her zaman yapabildiği gibi her şeyi engellemeye çalışıyorum. "Bu Frankie," diyorum onlara.

Kimse şok olmadı.

Frankie hakkında sadece çok konuşmakla kalmadım, aynı zamanda altın şansım için "en büyük tehdit" olarak görülüyor. Basın bu konuda susmuyor. Ama bayrak taşıyıcısı draması yerine yüzme rekabeti hakkında konuşmalarını tercih ederim.

Maximoff birkaç parmak çıtlattı, sonra tekrar bana odaklandı. "Jane'e bilmem ne hakkında bir şey söylemek ister misin?"

Jane'in spor salonundaki yokluğu hissediliyor ama bu onu davet etmediğim anlamına gelmiyor. Bugün kız takımıyla Olimpiyat hediyelikleri almakla meşguldü.

"Özellikle değil," diye itiraf ediyorum, yine de kendimi bok gibi hissediyorum. Jane'i kucaklamak istemeliydim. "Sadece Jane ile kıyaslanmak istemiyorum."

Beckett'in gözleri yumuşar. "Kız kardeşimle kıyaslanmayacaksın. En azından benim tarafımdan."

"Yine de hamile Beckett."

"Bu onu görmek için daha büyük bir sebep değil mi?" Maximoff kaşlarını çatarak sorar. "Onunla konuşmak mı?"

"Bir bebek sahibi olmaya çalışıyordu, Moffy. Ve herkes Jane için çok *mutluydu*. Kimse benim için o kadar mutlu olmayacak ve ben sadece..." Nefes alıyorum. "Şu anda hamile bir Jane görmek istemiyorum." Kocasına karşı olan huysuz duygularımı saklıyorum. Bunu Jane'e yükleyemezdim.

"Senin adına mutluyuz Sul," diyor Moffy güçlü bir sesle. "Bunu başarabilirsin. Her şeyi yapabilirsin. Sen harika bir insansın ve ben sana inanıyorum." Daha gençken de benzer şeyler söylemişti. Bir yürüyüşte bileğimi kırdığımı sandığımda beni çölde taşımıştı.

Ağaç evdeki ilişkiyi doğruladığımdan beri Maximoff Hale bana, Akara'ya ve Banks'e karşı olan *herkese* karşı doğanın en güçlü gücü oldu.

Bir gece yarısı talk show'unda kendisine bir soru yönelttiklerinde bize kefil oldu.

Sosyal medyada çok eşli ilişkileri savundu. Bir tacizciyi yumrukladı. (Farrow onu zapt etmek zorunda kaldı.)

Başaramayacağımı söyleyen herkesi kınadı. Aşkımın başarısız olacağını söyleyenleri. Benim çoklu romantizminden çok umutlu.

İçimde.

Sert yeşil gözlerinin içinde benim için koşulsuzca *mutlu* olduğunu görüyorum. O kadar ki, ayağa kalkıp yanıma geliyor ve kollarını bana doluyor.

Sıkı tutunuyorum. "Seni seviyorum, Mof." "Ben de seni seviyorum, Sul."

Gözlerim yaşıyor ve birbirimizden ayrıldığımızda iki adamın ayakları yanıyormuş gibi bana doğru koştuğunu görüyorum. Biri kaslı.

Bir hayalperest.

Çok endişeli bir *ben*. "Siktir." İşte başlıyoruz, ikinci bölüm. Elimde mektup, merdiven tırmanıcısından iniyorum.

Kulak misafiri olmayan geçici muhafız kümesinin yanında kısa bir süre duraklarlar. Akara hızlanmadan önce onlarla bir saniye kadar konuşuyor.

Onların varış noktası benim.

Kısmen, onları göreceğim için çok heyecanlıyım. Dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor, sonra nabzım gibi düzleşiyor. Kahretsin, nefes alıyor muyum?

Bunu yapabilirsin.

Sen harika bir insansın.

"Tribünlerde seni destekliyor olacağız, ateşli çocuk," diyor Beckett, birdenbire tam karşımda. "Yarın görüşürüz." Aklım erkek arkadaşlarımdayken otomatik olarak ona sarılıyorum. Fark etmiş gibi görünüyor ve geri çekildiğimizde gülümsüyor. "Boğulmayacaksın." İlk başta yüzme yarışlarımdan bahsettiğini düşünüyorum ama sonra "Seni seviyorlar. Bunu mahvedemezsin."

Hamilelik duyurusundan korktuğumu biliyor. "Teşekkürler Beckett." Çıkmadan önce elimi sıktı.

Maximoff Ripley'i kucığına aldı ve bana bir kez daha sarıldı. Bebek Ripley yüzünü babasının göğsüne gömüp benden saklanıyor.

Umalım da Banks ve Akara da benzer tepkiler vermesin.

Bir anda Moffy ve Beckett gittiler ve erkek arkadaşlarım geldi.

-Ve birden kafama dank etti. Yemeğimizi getiriyorlar.

Thatcher nerede?

Neden nefes nefese kaldılar? Neden bu kadar gergin görünüyorlar?

Sorular üzerime üşüşüyor, nabzım milyonlarca çentik atıyor. "Siz burada ne yapıyorsunuz?" Sesim suçlayıcı çıkıyor. Kendimden utanıyorum, başım dönüyor

adrenalin ile. "Kötü anlamda söylemedim, burada olmanıza sevindim. Sizin gitmeniz gereken bir VIFM yok mu?"

Banks, Luna'ya to-go kabını uzatıyor, sonra bana smoothie'yi veriyor. Her şey *gergin* hissediyorum. Banks bakışlarımı inceliyor, kasları gerilmiş. Kitler bir uçuşun eşiğindeymişim gibi duruyor ve bileğimi can havliyle kavıyor.

"Yaşasın yemek." Luna bisikletten atlıyor. Sanki bir karmaşanın içine inmiş gibi bir uh-oh surati yapıyor.

Bu karmaşa ticari markalı, sertifikalı Triad Türbülansı.

Akara konuşuyor. "Bu *çok önemli toplantı* senin kadar önemli değil, fasulye." Bana taktığı yanlış (ama sevimli, bunu kabul ediyorum) lakap dudaklarında eğlenceli durmuyor. Çok gergin.

"Kitler?" Nefes alışım düzensiz.

"Bankalar?" Sakın söyleme...?

Onlar...?

"Sulli," diyor Akara tüm endişesiyle. Banks'in bakışları karnıma düşüyor.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyorum. "Sana söyledi mi?!"

Bağırıyorum. Çok aptalım.

Spor salonu sessizliğe gömülürken yanan yüzümü elimle kapatıyorum. Kafalar dönerken. Sporcular yine aval aval bakarken.

Erkek arkadaşlarımın rahatlatıcı kollarını omuzlarımda hissediyorum. Beni koruduklarını hissediyorum ve boştaki elimle bir bele tutunuyorum. Akara olmalı, çünkü parmaklarım onun anahtar klipsine değiyor.

Öfkeli bir nefesle yüzümü açtım. "Thatcher sana söylememe izin vereceğine *söz verdi*." Sesimi alçaltıyorum. "Gitmem gerek." Onlardan uzaklaşmaya çalışıyorum.

"Nereye gidiyorsun?" Akara hızlıca sorar.

"Taşaklarını tekmelemek için!" Bağırمام umurumda değil.

"Beni taşaklarımdan tekmelemek zorunda kalacaksın çünkü onu ben zorladım, denizkızı." Banks pişman görünüyor. "Kardeşimden nefret etme, lütfen."

Acı dolu bir nefes alıyorum. Ondan nefret etmek istemiyorum. Tekrar başım dönüyor, Luna'ya dönüyorum. "Bu bir rüya mı?"

Parmağını ağzına sokuyor ve sonra rüzgârı kontrol ediyormuş gibi çıkarıyor. "Görünüşe göre bu evrendeyiz."

"Fuuuuck," diye nefes veriyorum, nefesimi toplamaya çalışıyorum. Başımı kaldırıp Banks'e bakıyorum. "Ondan nefret etmiyorum ama kardeşin tam bir pislik." Kızardım. "Onun yüzünden değil

aleti büyük, hiç görmedim."

Kelimelerin canı cehenneme.

Nefret ediyorum onlardan.

Banks'in gülümsemesinin gölgesi

var. Akara biraz güler.

Bu gerginliği azaltıyor ve ben de "Thatcher bana, o koca ağzını açmadan önce sana söylemem için yarın akşama kadar vaktim olduğunu söyledi" diye açıklıyorum.

Banks, "Bu çok saçma bir hareket,"

diye onaylar. Akara başını sallar.

"Thatcher bizim için öldü."

Banks'in Thatcher şakaları yapacak hali yok. "Bunu, kardeşimle yeniden en iyi arkadaş olmak için dizlerinin üzerine çökecek olan adam söylüyor."

Akara yüzünü buruşturur. "Ben bunu

yapmazdım." Her şey karmakarışık.

Luna, paket servis kabından bir parça suşi yiyor. "Eliot ve Tom ile buluşmam gerekiyor. Yarın görüşür müyüz?"

"Evet." Gitmeden önce Luna'ya

sarılıyorum. "Hoşça kal Luna," diyor

Akara.

Banks başıyla veda eder ve Luna çıkarken el sallar.

Akara yarı halka açık spor salonunu ve gözlerini dikmiş sporcuları tarıyor. "Daha özel bir yere gidelim."

Kendimizi bir aerobik odasında bulduk. Ahşap zemin, duvardan duvara aynalar, su ısıtıcısı çanları ve sepetlerde ayak bileği ağırlıkları... Ben bir yoga topunun üzerinde oturuyorum. Erkek arkadaşlarım üzerimde yükselirken hafifçe zıplıyorum.

Tanrım, çok uzunlar.

Onlarla aynı boyda olmak umurumda değil.

Üzerimde yüksel. Korum beni.

Lütfen, beni hep sev.

Buradan nereye gidersek gidelim.

"Gerçeği zaten biliyorsunuz ama bunu ikiniz için yazdım." Mektubu onlara uzattım.

Önce Akara alıyor ama birlikte okuyorlar.

Çok sessiz. Tek duyduğum ağır nefesim.

"Thatcher sana böyle söyledi, değil mi?" Bir an için tamamen yanılıp yanılmadığımı merak ettim. Ya yanlış varsaymışsam? "Doğru mu?"

Değil mi?!

"Evet," diye yanıtlıyor Akara, mektubu Banks'e verirken. Akara bana

"Hamile olduğunu biliyorduk, bu yüzden toplantıyı terk ettik" derken Banks kağıdı dikkatle arka cebine koyuyor.

SFO'nun patronu kendi toplantısını terk etti. Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Banks'i gönderebilirdi ama o da burada. Ciğerlerimde güçlü bir şey dalgalanıyor.

İkisine de tam anlamıyla sahip olmak benim için her şey demek.

"Bebeği doğurmak istedim," diyorum onlar bir şey söyleyemeden. Kalbim boğazıma düğümlendi.

"Aranıyor mu?" Akara kaşlarını çatar.

"Sanırım bu bir hata olabilir."

AKARA KITSUWON

HATA.

Hata mı? O

kelime...

Beni eziyor ve kendimi harflere tırmanırken hissediyorum.

Banks benim nefes aldığım kadar zor nefes alıyor. Sanki hala onun peşinden koşuyormuşuz gibi. Sanki hala Sulli'yi kovalıyormuşuz gibi.

"Bir hata olmak zorunda değil," diyorum sıkıca, boğazım düğümleniyor.

Yoga topunun üzerinde biraz zıplıyor ve boy aynasına bakıyor. Sanırım vücudunu inceliyor. Belki de karnının şiş ve yuvarlak olduğunu hayal ediyor. Belki de bana öyle geliyordur.

Hayal etmek.

Burası neden bu kadar sıcak? Beyzbol şapkamı çıkarıp arka cebime sokuyorum.

Banks konuşuyor, sesi derin ve neredeyse onunki kadar hırıltılı.

"İstedğin şeyi istiyorum Sulli, bunu biliyorsun."

"Biliyorum Banks." Sesi biraz çatallaştı. Ben bir şey söylemeden önce bana bakıyor. "Senin de bildiğini biliyorum, Kits."

Zar zor başımı sallayabiliyorum. Boynum gerildi. *Onu kaybedemem. Üçümüzü de kaybedemem.* Saçlarımı birkaç kez geriye itiyorum ama siyah teller kirpiklerime düşmeye devam ediyor.

Saçımı kestirmem lazım.

Ne kadar yararsız bir *geçişirme* düşüncesi.

"Neden bir tane olduğunu düşünüyorsun?" Banks soruyor. "Bir hata mı?"

"Daha kötü bir zaman olamazdı, değil mi? ABD Takımı için yüzerken *uluslararası* haberlerdeyim. Dünya beni her zamankinden daha yakından izliyor." Yoga topundan sıçırıyor, sonra kollarını atletik vücudunun etrafına doluyor.

İleriye doğru bir adım atmaya çalışıyorum.

Bir adım geri atıyor, sonra hafifçe bizden uzaklaşıyor. Başını eğdi. Nabzım yükseliyor. Ve göğüs kafesimde bir taş var. "Sul-"

"Neden utanıyorum?" diye soruyor, sesi titreyerek.

"Çünkü dünya köpek pisliği. Çünkü bu planlanmamıştı. Çünkü insanların kötü fikirleri olacak ama günün sonunda bir şeyi hatırlamanız gerekiyor Leydi Meadows." Onu güldürmek için gülümsemeye çalışıyorum.

Dudaklarını kaldırmak için savaşıyor. "Ne?"

"Banks ve ben seni *seviyoruz*. Sana tapıyoruz. Ayaklarına kapanıp sana tapıyoruz." Gerçekten de kız arkadaşımızın ayaklarının dibinde diz çöktüm.

Banks, gülümsemesinin gölgesiyle aynı şeyi yapar.

Sulli şaşkın bir ses çıkarıyor ve duygularını geri çekiyor. "Dur." Gülümsüyor. "Ayağa kalk."

Biz yapmıyoruz ama Banks bir dizini kaldırıp dirseğini kalçasına dayıyor. Elini onun elinin içine sokuyor. "Olanlar planlı ya da plansız bir aşk eyleminden kaynaklandı ve öyle olmadığını söyleyenin canı cehenneme."

Çenesi titriyor. "Siktir... Fark etmemiştim..." Cam gibi olmuş gözlerini siliyor. "Bunu duymaya gerçekten ihtiyacım vardı." Kendimizi toparlayıp ayağa kalktığımızda Sulli, "Sizce de kötü bir zamanlama değil mi?" diye soruyor.

Banks omzunu kaldırır. "Olimpiyatlar o kadar uzun değil, denizkızı. İki hafta sonra evde olacağız."

"Bu bir anlık bir şey," diye kabul ediyorum.

Sulli aerobik odasının yer döşemelerine bakarak, "Benim için bir bip değil," diye mırıldanıyor. Yeşil gözleri yine cam gibi. "Ve kahretsin, belki de sadece kötü zamanlama değildir, tamam mı? Belki daha fazlasıdır."

Banks kaşlarını çatır. "Ne demek istiyorsun?" Gözlerim yanıyor.

Aramıza bakıyor, korkmuş. Emin değil. "Dünyamıza bir bebek getirmek adil mi? Kısa bir süre önce bana bir silah doğrultuldu." Sesi kırıldı. "İstemiyorum... ya bu onların başına gelirse? Ya çocuğumuz Xander gibi dışarı çıkmaya korkarsa? Ya daha bir birey olma şansı bile bulamadan dünya onlardan nefret ederse? Ya zorbalığa uğrarlarsa, çünkü biz

çoklu bir ilişkide? Ya onlarla hiç birlikte olmama kararı vermemizi isterlerse?"

Ağlıyor.

Kalbim düğüm düğüm oldu. Yüzünü ellerinin arasına gömmeden önce Banks ve ben öne atılıyoruz ve Banks bir kolunu Sulli'nin omuzlarına doluyor. Ben de Sulli'yi belinden kucaklıyorum.

Benim gömleğime yapışıyor, onun gömleğine. Alnı Banks'in göğsüne değiyor. Başının arkasını okşuyor ve gözyaşları yavaşlarken onunla endişe alışverişinde bulunuyorum.

Sulli'nin her şeyi sorgulamasını beklemeliydik. Ama nedense bir karara varacağımızı düşünmüştük.

"Hey, Sul," diye nefes alıyorum, "keşke cevapları bilseydim, ama sadece sen ve Banks'in bana verdiklerine sahibim."

Nefesini tutuyor, sonra yukarı bakıyor. "Peki o nedir, Kits?"

"Umut." Bakışlarım acıyor. "İkiniz de aşkımızın tehlikeye, belirsizliğe, değişime, her türlü acıya dayanabileceğine inanıyordunuz, peki çocuğumuz neden aynı şeye dayanamıyor?" Çenesini kaldırıyorum.

Banks yanağındaki bir damla gözyaşını parmaklarıyla siler. Düşünüyor, nefesi sığ geliyor.

Banks ona "Sen ünlü biri olarak büyüdün," diye hatırlatıyor. "Bence iyi yetişmişsin."

"Ama annemle babam alışılmadık bir aşk yaşamıyorlardı..." diyerek geçmişini düşünmeye başladı. Ebeveynleri arasında yaş farkı vardı. Dedikodularla uğraşmışlar. Yalanlarla. Manşetlerle. Paparazziler. Hecklers. Ve yine de Sulli ve Winona'ya sahip olmayı seçtiler. "Medyanın hayatımı belirlemesini istemiyorum." Sesi biraz titriyor. "İstemiyorum amına koyayım. Onlara henüz izin vermedik."

Tek bir nefes veriyorum.

Daha iyi bir yere ulaşıyoruz.

Banks başını sallıyor.

"Amin."

Sulli tişörtlerimizi bıraktı. Elleri başının üstünde, soluk soluğa. "Ya ben kötü bir anneysem? Jane gibi değilim-"

Banks, "İyi bir anne olmak için Janie olmak zorunda değilsiniz," diyor. "Tıpkı iyi bir baba olmak için Thatcher olmak zorunda olmadığımı bildiğim gibi." Başını öne eğiyor. "Sadece babam gibi olmamak zorundayım."

Yüzümü buruşturuyorum. "Ve ben de benimkine nasıl uyacağımı bulmalıyım." İmkansız.

Çok imkansız.

Babamla sadece on yedi yıl geçirdim ve aramızdan ayrıldığı on bir yıl boyunca onu idolleştirdim, anıtlıştırdım - ne kadar yükseğe çıkarsam çıkayım asla ulaşamayacağım bir zirveye.

Sen de iyi bir baba olacaksın, Nine.

Yapmayacağım. Asla yapamam.

Yapacaksın. Çünkü sen benimsin. Bana söyleyeceği şeyi duymak beni yıkıyor. Başımı çeviriyorum.

"Kitler?"

Sulanan gözlerimi çimdikliyorum.

"Ben iyiyim." Banks avucunu sırtıma koydu.

Sulli elimi tutuyor ve şimdi nedenini bilmiyorum ama keder beni delip geçiyor. Bacaklarım neredeyse tutmuyor, çömelıyorum ve yüzümü avuçlarıma gömüyorum.

"Kahretsin," diye boğuluyorum ve bu lanet için beni dövmüyorlar. "Özür dilerim..."

Banks omzumu sıktı. "Ne için özür diliyorsun, dostum?" Yanımda çömeldi. Sulli önümde diz çöktü.

"Hepimiz yerde olmamalıyız." Sesim boğuk çıkıyor. "Ve bizi buraya ben getirdim." Basınç göğsümden çıkmıyor.

"Babanı özlüyorsun," diyor Sulli sessizce. "Bu konuda üzgün olabilirsin, Kits." "Çok uzun zaman oldu. Bunu atlatmam gerek."

Gözlerimi daha da sıkıyorum.

Kederini haykırmak için.

"Bunu kaç kez diledim biliyor musun?" Banks bana söylüyor ve ben elimi bırakıyorum. Bakışlarımız içime işleyen bir derinlikle birleşiyor. "Kardeşimle ilgili anıların şarapnel parçaları gibi olduğunu düşünürdüm, her birini çıkarırsam acım dinerdi ama sonra o da giderdi. Sky'dan ne kadar nefret etsem de onu *seviyordum* ve herhangi bir anıyı kaybetmektense acı çekmeyi tercih edeceğimi fark ettim." Boynumun arkasını okşuyor.

Şimdi ağlıyorum. Lanet

olsun. Kahretsin.

Sulli elimi sıkıyor. Ben

de daha sıkı sıkıyorum.

"Kahretsin," diye yüksek sesle küfrediyorum, ağırlık ciğerlerimi eziyor. Banks haklıydı. Babamı düşünmeyi bırakabilirdim. Sesini geri itebilir ve bana söylediklerini unutabilirdim. Ne yapmamı tembihlediğini. Ve belki o zaman bu yedi tonluk hisle karşılaşmayı bırakabilirdim.

Ama sonra onunla karşılaşmayı bırakırdım.

"Bir baba olarak nasıl biriydi?" Sulli merak ediyor. "Eğer çok zorsa cevap vermek zorunda değilsin."

Sorması çok hoş.

Onu düşünüyorum. Beyzbol şapkamın kenarını tokatladığını, sonra da yukarı kaldırdığını hayal ediyorum. Yardımsever gülümsemesini ve İsveç Balığı'na açılan elini görüyorum. "Eğlenceli. Düşünceli."

Bu acıyı hissedince, kendimi kapatmaya mecbur hissediyorum. Vedalaşmak. Olabileceğim en iyi baba olmak. Banks ve Sulli'yi benimle birlikte yere serecek biri değil. Duygularımı bencilce hissediyorum. Özellikle de Sulli hamileyken.

Kahretsin.

Yüzümdeki gözyaşı izlerini ovalıyorum. "Ben iyiyim." Nefes alıyorum.

Nefes veriyorum. Nefes alıyorum. "Pozitif mi?" Banks bir saniyeye daha ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi soruyor.

"Evet." Çoktan ayağa kalktım.

Başını sallayarak bana sert bir bakış fırlatıyor. Ben de ona bir tane atıyorum. "Ben iyiyim."

"Pekala."

Sulli ve Banks benimle birlikte ayağa kalktılar.

"Berbat durumdayız," diyor Sulli, burnunu gömleğinin altına sürterek.

"Hey, toparlandık," diyorum. "Her zamankinden daha güçlüyüz. Dirençliyiz." Ve evet, aynada lekeli yüzüme bakmıyorum. Kendimi bu gerçeklikten çıkarıp gerçek olmasını istediğim gerçekliğe atmayı tercih ediyorum. "Bunu yapabiliriz. Üçümüz."

Banks kısa bir tebessüm ediyor. "Akara umut sarhoşu." "Akara 2.0, bebeğim." Tek istediğim üçümüzü bir arada tutmak.

"Bebeğim," diye iç geçiriyor Sulli, elindeki en büyük sorunu hatırlayarak. "Peki ya bu bir hata değilse? Bebek sahibi olmak?"

Bir nefes verdim. "O zaman bebeği sen doğur. Güvenlik risklerini biz hallederiz."

Banks bana "Olimpiyatlardayken kimse bilemez" dedi. 100%.

Hamileliği bir sır olarak kalmalı. "Artık sadece ailesi ve güvenliği biliyor, bu yüzden bir sorun olmamalı-"

"Güvenliği bir saniyeliğine unutabilir miyiz?" Sulli araya giriyor ve yoga topunu tekmeleyerek uzaklaştırıyor. "Çünkü bu benim Plan B'yi aldığım zamandan çok farklı."

Banks sertleşiyor.

"Babayı tanımıyoruz ve içinizden biri biyolojik baba olmadığını anladığında ne olacak?" derken yüzünü okumaya çalışıyorum.

Midem takla atıyor. Banks'in baba olmadığı bir senaryodan çok korkuyorum. Bu üçlüyü *seviyorum*. Burada inşa ettiğimiz şeyi seviyorum ve onu kaybetmenin nasıl bir his olduğunu biliyorum.

Hepimiz eşitiz ama bebek benim ve Sulli'ninse, bunun Banks'in bize karşı hislerini değiştirmesini istemiyorum. Sanki çitin dışındaymış ve pencereden içeri bakıyormuş gibi. Onun kalmasını istiyorum.

Ama tıpkı onun *beni* kalmaya zorlayamadığı gibi. Ben de onu zorlayamam.

"Bir aile olarak birlikteyiz. Üçümüz de," diyorum Sulli'ye ve belki duymak ister diye Banks'e de. "Biyolojik babanın kim olduğu önemli değil."

"Evet, bence Akara haklı," diyor Banks. "Şu anda bu senin ve bebeğin sağlığı kadar önemli değil. Diğer her şeyle zamanı geldiğinde ilgilenebiliriz." Sulli'ye başını sallıyor. "Peki ne diyorsun? Bu bebeği doğurmak istiyor musun, denizkızı?"

Sulli derin bir nefes alarak benden Banks'e bakıyor. "Beni neyin korkuttuğunu değil de ne istediğimi düşünürsem, cevabı biliyorum." Ve şöyle diyor: "Bu bebeği ikinizle birlikte doğurmak istiyorum. Ve bunu yaptığımızda gurur duymak istiyorum."

Olacağız.

Banks ve ben bu duyguyu ifade ediyoruz ve kendimizi birbirimize sarılırken buluyoruz. Banks'in kolları bizi sararken benim kollarım da bir şekilde onları sarıyor. Sulli bize sarılmak için kendini sandviçten çıkarmaya çalışıyor ama onu gerçekten bedenlerimizin arasında erittik.

"Sağlık meselesi hakkında. Thatcher'a hamile olduğumu söyledikten sonra Farrow'a mesaj attım" diye açıklıyor. "Beni bir kadın kliniğine götüreceksin. Yarın yarı finale yükselmek için eleme turları olduğu için randevu ertesi sabah. İkiniz de orada olmak istersiniz diye."

Banks, "Orada olacağız," diyor.

"Tam zamanında ve her şey yolunda," diye teminat veriyorum.

Farrow biliyordu, birden fark ettim. Güvenlik toplantısı sırasında hamile olduğunu biliyordu. Ve belli etmedi.

Sulli hamilelik testini nasıl aldı ki? Banks'le aramda fark edilmeyen pek bir şey yok ama bu fark edildi.

Sulli bize şöyle diyor: "Farrow hamileliği doğrulayacağını ve her şeyin yolunda olduğundan emin olacağını söyledi. Yanlış pozitif olabilir."

Olabilir. Mutlu muyum? Üzgün mü?

Sanırım hepimiz bir huzursuzluk içinde yüzüyoruz. Bu yüzden üçümüz öyle ya da böyle umutlanmamak için bir anlaşma yaptık. Yarından sonraki gün, cevabımızı alacağız.

GBANewYork.com - 22 Temmuz

Sullivan Meadows Altı Yarı Finale Yükseldi: 200m & 400m Serbest ve Bireysel Karışık, artı 100m Karışık Bayrak ve Karışık Bayrak

Sullivan Meadows bu gece serbest stilde tam bir hakimiyet sergiledi. Meadows, 400m serbestte 3:38:23'lük derecesiyle elemeleri birinci sırada bitirerek daha önce kırdığı Olimpiyat rekorunu yeniledi. Genel yeteneklerini sergileyen Meadows, bireysel karışıkta da elemeleri geçti ve hem 200m hem de 400m IM yarı finallerinde yüzecek. Her iki bayrak yarışında da ABD takımının ilerlemesine yardımcı olan Meadows'un takım çalışması gerçekten göze çarpıyordu.

Meadows'un galibiyet serisini sürdürüp sürdüremeyeceğini görmek için yarın akşamı izleyin.

SULLIVAN ÇAYIRLARI

"Ben ROGER KNOLLS, Olimpiyat yorumcunuz. Yüzme kadınlar yarı finalleri bu gece Pasifik saatiyle Los Angeles'ta gerçekleşecek." Elli yaşlarında, iyi konuşan GBA (Global Broadcasting Association) sunucusunun tuzlu ve biberli saçları, boynuz çerçeveli gözlükleri ve bir avuç dolusu notu var ama beyaz pelüş bir sandalyede oturuyor. Bir masanın arkasında değil.

Kamera dışı doğru açılarak ikinci bir "sohbet" koltuğunu ortaya çıkarıyor. Çocukluk idolüm tarafından işgal edilmiş. Basın için şık bir görüntü çizen beyaz gömleğinin birkaç düğmesi açık ve koltuk altı dövmesi kıvrılmış kollarının arasından görünüyor.

Kameraya kral gibi gülümsüyor. Karizmatik. Doğuştan yetenekli. Küçük bir kıskançlık duygusu yükseliyor. Bir objektifin önünde bu kadar cana yakın olsaydım, belki ben de basın bölümlerini kabul ederdim.

Roger devam ediyor: "ABD Takımı'nın kadın adaylarına bir göz atmak üzere benimle birlikte oturan kişi Tobias Kingly'den başkası değil." Kingly'ye dönüyor. "Erkekler 400 metre kelebek ve serbest stilde sekiz kez altın madalya kazanan ve dünya rekoru kıran Tobias Kingly.

Biraz gülüyor. "Çok sıkı çalışma, fedakarlık ve antrenman gerektirdi. Burada, L.A.'de elimden gelenin en iyisini yapmayı umuyorum Roger ve umarım bu birkaç altın daha demek olur."

"Biz de öyle umuyoruz." Birlikte hafifçe gülüyorlar.

"Uggh." Akara kliniğin muayene odasının köşesine monte edilmiş televizyona tiksintiyle bakıyor. "Bana bunun yumruklanabilir bir surat olmadığını söyleyemezsin?" Banks'e soruyor.

Banks sanki hava durumunu anlatıyormuş gibi, "Onu yumrukladım," diyor.

"Kimse bizim neslimizin en büyük yüzücüsüne yumruk atmıyor," diye karşılık veriyorum, bu ilk kez de olmuyor. Onun "yumruklanabilir yüzü" hakkındaki tartışmamız aylardır devam ediyor. Ben tek Kraliyet savunucusuyum.

Banks başını sallar. "Haklısın, çünkü ikimiz de seni yumruklamıyoruz."

Bir an için içimde kabarıyor. Bana neslimizin en iyisi diyor.

Akara gülümsüyor ve Banks'in iltifatının beni nasıl ters köşeye yatırdığını fark ediyor. "Sen şu anki GOAT'sin, Sul."

Başımı sallıyorum. "Ben *senin* GOAT'ınım." *Tüm zamanların en iyisi.* "Diğer herkes için Kingly en iyisidir." Akara ya da Banks tartışmadan önce, "Şşşt, yine konuşuyor." diyorum.

Sanki beş saniye sonra benimle alay edeceklermiş gibi bakışıyorlar. Bu yüzden Banks Akara'ya "Klinikte olmamız iyi bir şey. Sanırım bir hastalığı var."

"Kral hastalığı," diye takılıyor Akara. "Ne kadar çok salya akıtırsa, o kadar ölümcül olacak."

Onları kapatıyorum ve sonra uzaktan kumandanın sesini yükseltiyorum. Gülüyorlar ama televizyon sesi bastırıyor.

"...Frankie Hansen bu akşam 200 metre kurbağalama yarı finallerinde kolayca başarılı olabilir. Finallerde dikkat edilmesi gereken bir sporcu olmasını sağlayacak etkili bir tekniği var" diyor Kingly. "Yarı final yarışlarında birinciliğe ulaştığını görebiliyorum. Kurbağalama ve serbest stilde rekabetçi."

"Peki ya takım arkadaşı ve rakibi Sullivan Meadows?"

Kumanda avucumda terliyor. Geçen olimpiyatlarda Kingly'ye beni hiç sormadılar. *Biliyor* olurdum çünkü görüntüleri ölümüne tekrar izlerdim.

"Meadows bir güç merkezi."

Şaşkın gülümsememe dokunuyorum. Yüzme idolüm az önce bana *güç merkezi* dedi. Bunu mezar taşıma yaz. Beni şu sözlerle gömün.

Akara, Banks'e "Kürekleri getir, onu kaybettik," diye şaka yapar. "Şşşt!" Gözlerimi televizyondan ayırmadan havaya vuruyorum.

Kingly sözlerine şunları da ekliyor: "Altı yarı final müsabakası var ve bu gece arka arkaya yüzecek, dolayısıyla dayanıklılığı ne kadar başarılı olacağına büyük bir etken olacak."

"Frankie'ye karşı şansı nedir?"

Kingly, "Frankie serbest stil yarışlarında zayıf olan taraf," diyor. "Ama Meadows'un en büyük rakibi Frankie değil. Kendisi."

"Bununla ne demek istiyorsun?"

"Evet," diyorum televizyona, koltuğumun kenarına oturarak. Popomun altında o süper ince tıbbi kağıtla birlikte bir muayene masası oluyor.

"Aklını oyuna vermesi gerekiyor. Yarışma zamanı geldiğinde bunu yapıp yapmayacağını söyleyemem."

"Ne?" Neredeyse bağıracaktım, çenem yere düştü.

Banks bir kürdanı dişlerken "Ne hıyar ama," diyor. Akara televizyona ters ters bakıyor. Artık şaka yapmıyor.

"Kafasının oyunda olmayacağını düşünmenizin bir nedeni var mı?" Roger sorar.

Kingly ellerini şöyle açar, *tahmin edin*. "Meadows'un adı milyonlar tarafından biliniyor ve sadece yüzücü olduğu için değil. Eğer dikkatli olmazsa, bu dikkat dağıtıcı unsurların Los Angeles'taki şansını azaltmasına izin verecek."

"Sen kimsin lan? Dünya televizyonlarında benim hakkımda böyle şeyler mi söylüyorsun? SEN PİSLİKSİN!" Kumandayı 2 boyutlu televizyon suratına fırlatma isteğine karşı koyuyorum.

Birden Kingly'den *nefret etmeye başladım*.

Haklı olup olmaması umurumda değil. Burada dikkatimi dağıtacak çok şey var mı? *Tabii ki var*. Bir yüzücüden daha fazlası olarak tanınıyor muyum? *Tabii ki*. Ailem ünlü, ben de doğduğumda ünlüydim. Ve şimdi erkek arkadaşlarımla birlikte magazin dergilerine kapak oluyorum.

Ancak neredeyse on yıldır saygı duyduğum yüzücü Kingly'nin beni küresel bir sahnede bu şekilde ifşa etmesi gerekmiyordu. Ulusa şüphe salmak zorunda değildi.

Akara kumandayı almak için yanına gelir. Roger, "Dikkatini dağıtan şeylerden biri erkek arkadaşları olabilir mi?" diye sorunca duraklar. Deferini çevirir.

Hepimiz ürkütücü bir şekilde hareketsiziz.

Kingly boğazını biraz temizler ve Roger'ın devam etmesini bekler.

"Yakın zamanda Olimpiyat Köyü'nde bir şeyler olduğunu duyduk. Sporcular Sullivan Meadows ve erkek arkadaşlarını spor salonundaki aerobik odasından çıkarken gördüklerini ve gözle görülür bir şekilde üzgün göründüklerini söylediler." Bir sayfa daha çeviriyor. "Aktarıyorum, 'Akara Kitsuwon'un gözleri ağılıyormuş gibi kızarmış ve şişmişti.'"

Midem bulanıyor.

Akara öldürücü

görünüyor.

Banks boynunu geriye atıyor ve tavana bakıyor. "Benimle dalga geçiyor olmalısın."

Kingly kaşlarını çatar. "Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Orada değildim. Bu konuda konuşmayacağım."

Kingly'ye karşı biraz yumuşadım. "Belki de en büyük pislik sen değilsindir." Akara gergin bir şekilde "O hâlâ bir pislik," diyor, sonra bana ve Banks'e bakıyor.

"Daha dikkatli olmalıyız."

Nadiren öyleyiz. Ama bu artık ilişkimizi saklamakla ilgili değil. Bebeğimizi güvende tutmak için hamileliğimi gizli tutmak zorundayız. Şimdiden kışımın altında bir ateş yaktığımı hissediyorum.

Banks güçlü bir şekilde başını sallıyor ve ben de Roger'ın Kingly'ye "Bu sabah zaman ayırdığınız için teşekkürler. Dışarıda seni destekliyoruz."

"Minnettarım Roger." El sıkışır ve görüntü 15 saniyelik bir reklama kesilir.

Ziff Power

Resmi Protein İçeceği

Yaz Oyunları

Ziff Power etiketli bir şişe Fizzle's çikolatalı içecek mavi bir grafik üzerinde 360 derece dönüyor. Ardından reklam, içeceğin çok daha uzun bir reklamına geçiyor.

Ben ve babamla.

Hemen televizyonu kapattım. Fizzle'ın CEO'su Stokes amcam ve diğer amcalarım bu yıl Olimpiyatlarla içecek anlaşması yaptıklarında nasıl nirvanaya ulaştığı konusunda şakalaştılar.

Fizzle ürünleri her yerde.

Muayene odasının etrafına bakıyorum. Akara ve Banks çoğunlukla kollarını kavuşturmuş bir şekilde ayakta duruyorlardı ve televizyonun da kapalı olmasıyla dikkatimi dağıtacak hiçbir şey kalmamıştı.

Komik, değil mi?

Yüzmek dikkatimi bebekten uzaklaştırıyor. Tam tersi olması gerekmez mi?

Banks, Akara'ya "Sporcular dedikodu yapıyor," diyor.

"Her zaman dedikodu yapacaklardı," diyor Akara boş televizyona bakarak. "Sadece bunu basına taşıyacaklarını düşünmemiştik."

Dudaklarım büküldü. "Klinikte kimsenin dedikodu çıkaracağını düşünmüyorsun değil mi?"

"Hayır," diyor Akara daha kesin bir şekilde, ama ne kadarının beni yatıştırmak için olduğundan emin değilim. "Karşılaştığımız herkes Gizlilik Sözleşmesi imzaladı."

Çoğu sporcu da imzalamak zorunda ama bu onları durdurmadı. Pozitif kalmaya çalışıyorum. "Henüz hiçbir şey sızmadı."

Banks birkaç kez başını sallar, "İyi işaretler."

Gözlerimi bir an için onun rahatlatıcı, nazik bakışlarına dikiyorum ve üç derin nefes alıyorum.

Biz iyiyiz.

Biz iyiyiz.

Dünya Akara'nın ağladığını biliyor. Hiç de garip değil. Herhangi bir şey için üzölmüş olabilir. Kimse hamile olduğumu düşünmeyecek.

Çünkü... olmayabilirim.

Kabaran bir duyguyu itmeye çalışıyorum. Ama keder bir an için daha da artıyor ve şimdi bu bebeğin gerçek olmasını ne kadar çok istediğimi biliyorum.

"Ne düşünüyorsun, denizkızı?" Banks'in bakışları hâlâ üzerimde. Benimki hala onun üzerinde.

"Umutlanmayacağımızı söylediğimizi biliyorum ama..." Banks ve Akara'ya bakarak biraz soluklanıyorum. "Kendime ait bir ailem olsun istiyorum. Küçük şampiyonumuzu kucağıma almak ve ona annemle babamın bana öğrettiği her şeyi öğretmek istiyorum. Onları benim öğrendiğim ve içinde büyüdüğüm korkusuzlukla yetiştirmek ve babalarını benim kadar sevmelerini istiyorum."

Banks kollarını kavuşturur. "Eğer burada itiraf ediyorsak, cevabın *hayır* olmasından daha çok korkuyorum."

"Ben de," diye itiraf ediyor Akara, telefonunu elden ele dolaştırırken. "Gerçekten mi?" Nefes alıyorum.

Banks, "*Blue Lagoon'u* düşünmeye başladım." diyor.

Bu bahar, benimle ve Kits'le birlikte ilk kez *Blue Lagoon'u* izledi.

En sevdiğim filmlerden birine atıfta bulunduğunu duymak bile gözlerimi yaşırtıyor. Bunu hayal ettiğini bilmek.

Sesi derin ve boğuk. "Ve üçümüzü çocuklarımızla birlikte adamızda hayal edip durdum. Ve mutlu oldum." Sertçe yutkunuyor.

Acaba Banks bizi hala bir adada hayal ederek mutlu oluyor mu? Çünkü hepimizin en güvende olduğu yer orası.

Kaçırılma ölüm tehditleri yok.

Sadece mutluluk.

Akara, "Ben de *Blue Lagoon*'u düşünmüştüm," diye saçmalıyor. Banks onun kolunu iter.

Homurdanıyorum.

Çıkardığım sese ikisi de biraz gülüyor.

Biraz gülümsüyorum. Ve kızarıyorum, onların gözünde kendimi çok şirin hissediyorum ve Koca Ayak Sulli gibi değil... ya da sanırım yenisi, *Sürtük Sulli*.

Düşüncelerimi bir kenara attım.

Siktir git.

"Cidden," diyor Akara bize.

"Cidden *Blue Lagoon*'u mu düşündün?" Şaşkınlıkla sordum.

"Hayır."

Elimdeki mermiyi fırlatıyorum ve onun bir yastık değil, sert bir *kumanda* olduğunu unutuyorum. Akara kumandayı vücuduna çarpmadan yakalıyor.

Yüzümü buruşturdum, "Özür dilerim."

O noktalar ve uzak at Ben. "Dikkatli ol ne senin eller fırlat, güç merkezi."

Powerhouse'a yüzümü buruşturuyorum. "Sakın yapma, Kits."

"Ne? Hoşuna gitti sanmıştım. Bunu söylediğinde gözlerini kaçırdın.

."

"Bu, küçük bir pislik haline gelmeden önceydi."

"Dünyadan Sullivan'a, o *koca* bir pislik," dedi Akara kasıtlı olarak Lanet olsun.

Asist için Banks'e bakıyorum.

Ellerini kaldırdı. "Bence o sadece sıradan bir pislik."

İçimi çekiyorum ve Akara'ya soruyorum: "*Mavi Göl* değilse, o zaman ne düşünüyordun?"

Yüz hatları bu kez daha ciddi bir hal alıyor. "Tamamen sevdiğim her şeyin nasıl güvenli ya da kolay bir karar olmadığını. Üçümüz bir sonraki adımı attık ve ben geriye gitmek istemiyorum. İleriye doğru. İleriye. Her zaman."

Güçlü bir arzu ve istek duygusu havada asılı duruyor. Etrafımızda yüzüyor. Ve birden, eğer hamile değilsem kaybedecek daha çok şeyimiz varmış gibi geliyor.

Hâlâ klinikteki muayene masasında oturuyor ve vajina şemalarına bakıyorum. Neyse ki önlükle tam bir fiziksel muayene yapmak zorunda kalmadım. Sadece bir kaba işedim ve şimdi laboratuvar sonuçlarının gelmesini bekliyorum.

Akara ve Banks yatağın iki yanında duruyorlar. Bu hepimiz için büyük bir sürpriz olmasına rağmen gerçekten destekleyici.

Odadaki bir adam her şeyi *çok* sessiz ve *çok* garip bir hale getiriyor ve ben Olimpiyatlar için Los Angeles'tayken o benim nöbetçi doktorum oluyor.

Farrow Redford Keene Hale.

Dövmeler kollarından aşağı ve boynuna kadar uzanıyor. Siyah kot pantolonun içine kemer takılmış siyah bir V yaka giyiyor. Delinmiş dudağı, burnundaki çember ve kaşındaki çengellerle Farrow'un hiçbir özelliği *doktor olduğunu göstermiyor* ama yine de ona klinikte dolaşan herkesten daha çok güveniyorum.

"Çok fazla gerginlik hissediyorum," diye anons ediyorum. Bunun işleri daha iyi hale getireceğine inanmıyorum ama en azından sessizliğin sona ermesini çok istiyorum.

Farrow duvara yaslanmış, sırtını ellerin nasıl yıkanması gerektiğini gösteren *Wash Your Hands* posterine dayamış. (İnsanların bunun için bir postere ihtiyaç duyduğunu bilmiyordum.) Farrow başını bana doğru çeviriyor. "Gitmemi ister misin?"

"Hayır," dedim. "Kalabilirsin." O da laboratuvar raporlarını bekliyordu ve bu klinik Dr. Hale'in gece boyunca tesislere girmesine izin verecek kadar nazikti. Çok fazla evrak işi olduğunu söyledi. Farrow'u tanıyorum (onunla birlikte yaşıyorum), muhtemelen kapıların dışındaki diğer doktor ve hemşirelerle havadan sudan konuşmaktan ve sohbet etmekten kaçınıyordur.

"Gerginlik yok Sul," diyor Akara bana.

"Sadece biraz gerginlik var," diye düzeltiyor Banks. "Gerginlik yok," diye karşı çıkıyor Akara.

Farrow kaşlarını kaldırır. "Bilmek istemiyorum." Akara

Banks'e "Gördün mü bilmek istemiyor," der.

Banks nefesinin altından alay etmekle inlemek arasında bir ses çıkarır.

Şimdi neler olduğunu bilmek *istiyorum*. "Bu tarçınlı çörekle mi ilgili?" Merak ediyorum. *Tarçınlı rulo*, "fırında çörek" için kod adımızdır çünkü fırında bir çörek varsa, bunun tatlı türden olmasını umuyorum. En sevdiğim.

"Hayır," diyor Banks. "Farrow'un kardeşimle en iyi arkadaş olmasıyla ilgili."

Farrow'un kaşları havaya kalktı. "Ne?" "Evet, ne?" Kaşlarımı çatıyorum.

Banks açıkça, "Thatcher'ı Akara'dan çaldın," diyor.

Farrow iki elini de kaldırır. "Bunu ben yapmadım." Akara'ya döner. "Onu geri alabilirsin." Bunu söyler söylemez sanki ciddi değilmiş gibi irkilir.

"Thatcher'la olan arkadaşlığın beni endişelendirmiyor," diyen Akara, Banks'e çeneni *kapa* der gibi bir bakış atar.

Arkadaşlıklar.

Akara ve Banks kadar aileden olmayan arkadaş türlerini anlamıyorum. Arkadaşlık dramalarının dışında olmak benim olmak istediğim yer. Hedef tahtasından çok ama çok uzakta. Gözlemlemek daha eğlenceli zaten.

Farrow'un cep telefonu bip sesi çıkarıyor. Hastane önlüğü ya da beyaz önlüğü olmadan, doktorumdan çok oda arkadaşıma benziyor. Bu da sinir bozuculuğunu biraz azaltıyor. Gözlerini bana dikti. "Laboratuvar sonuçlarınızla hemen döneceğim." Odadan çıktı.

"Gerçeklik anı." Terli avuçlarımı kotuma silmek için ellerindeki tutuşumu gevşetiyorum. En az on beş dakika bekleyeceğimizi sanıyordum.

Belki otuz saniye sonra kapı çalındı. Hepimiz sessizleşiriz.

BANKS MORETTI

HAMİLE.

Farrow duyuruyu yapıyor ve ben milyonlarca farklı dünyayı sarsan, ruhumu kabartan duyguya geri dönebilirim. Sevinç. Korku. Gurur. Güvensizlik.

Lanet olası güvensizlikler.

Bunları bir kenara bırakıyorum ve en önemli şeyi kucaklıyorum. *Sulli. Akara.* Bizim üçlümüz. Birlikte geleceğimiz. Bir bebek.

Lanet bir *bebek*.

Gülümsemeye başladım.

(Bak, anne, bir kızı hamile bıraktım.) Belki. Akara'nın bebeği olabilir. Kafamın içindeki mizah, bir yastık osuruğu gibi sönüyor.

Sulli'nin elimi tutuşu bu haberle daha da sıkılaşıyor. "Hamile miyim? Emin misin?"

"Eminim," diyor Farrow kolayca. "Bana verdiğiniz bilgiye göre yaklaşık 4 haftalısınız. Bir ultrason çektireceğim ve fetüsün kalp atışlarını doğrulayacağım." Ona gülümsüyor. "Tebrikler."

Şaşkın bir gülümseme dudaklarında oynatıyor.

Elimde olsa Farrow'a cennetin kapılarının anahtarlarını fırlatabilirdim. Sulli'den şüphe etmediği ya da onu utandırmadığı için. Ama bunun yerine, odadaki mutluluğu yükseltiyor.

Eğildim ve yanağından öptüm. Pazumu kavırıyor, başımı başının yanında tutuyor. "Hiçbir yere gitmiyor musun?" Korkuyor, bu da bir iç yumruk, bir ruh yumruğu, bir sık tekmesi. Ve varlığımdaki her şey Sulli'yi yatıştırmak istiyor.

"Hiçbir yere gitmiyorum." Her zaman olduğu gibi söz veriyorum. Daha önce giden Akara'ydı ama benim de ekstra güvenceye ihtiyaç duymasını anlıyorum. En büyük korkularından biri geride kalmak ve bir bebek, kurduğumuz lanet sistemi daha da karmaşık hale getiriyor. "Ben her zaman senin yanıdayım. Ya da önünde. Ya da arkadayım. Nerede olmam gerektiğine bağlı olarak."

"Ona nereye gitmesini söylersem," diye gülümsüyor Akara.

Ağzım yukarı kıvrılıyor. "Kıçıma emir vermeye doyamıyorum."

"Sana doyamıyorum."

Ben de seni seviyorum, Nine. Kelimeleri söylemiyorum çünkü ona "Gitmiyorsun değil mi Kits?" diye soruyor.

"Asla." Akara onun başının üstünü öpüyor. "Ben her zaman senin diğer yanıdayım." Sulli'nin yanında benim de var olduğumu ima ediyor.

Bu beni etkiliyor. Akara'nın sadece Sulli'ye değil, bana da ne kadar sıkı tutunduğu.

Sulli mutluluğumuzu emiyor. "Bunu yapıyoruz amına koyayım. Bir bebeğimiz olacak."

"Bizim bebeğimiz," diye takılıyor

Akara. Sulli sırtıyor. "Bizim

küçük fudgsicle'ımız."

Hepimiz gülüyoruz. Aman Tanrım, Sulli'ye çok aşığım. Ve ona bağlı olduğumu biliyorum, ama bazen *bu kadar* derinden aşık olmak dipsiz bir kratere atlamak gibi hissettiriyor. Sonsuza kadar düşeceğim bir yere.

Düşerken diğer iki çift el için uzandığım yerde
Ben.

Farrow, Akara'ya "Tebrikler Kitsuwon," der ve soğuk bir üfleme yapar Farrow'un bizim bilmediğimiz bir şey bildiğini düşünüyor. Bu *doğru olamaz*. Kimse DNA'mızı almadı. "Ve sana, Banks."

Neredeyse kalp krizi geçiriyordum. Gergin bir nefes verdim. Farrow'un da benden bahsetmesinin sadece yarım saniye sürdüğünü biliyordum ama Tanrım, daha uzun sürmüş gibi geldi.

Akara kartal gözüyle beni izliyor. Ona, çocuk onun biyolojik çocuğuysa *sorun olmayacağını* söylemek istiyorum. Harika bir amca olacağım. Babalıktan çok amcalık için hazırlanıyorum. Ama Farrow'un önünde bu sözleri söylemeyi midem kaldırmıyor. Sırf kaçıp gitsin ve muhtemelen Thatcher'a söylesin diye.

Kardeşimi sonuna kadar seviyorum ama konu Akara olunca bana karşı aşırı korumacı olmasını istemiyorum. Taraf tutmasına ya da beni savunmasına gerek yok. Artık Akara Kitsuwon ile kaybet-kaybet yarışında değilim. Yellowstone'dan beri böyle bir şey yaşamadık ve bu çok uzun

zaman önceymiş gibi geliyor.

"Teşekkürler Farrow," diyorum önce.

Akara minnettarlıkla başını sallamaya çalışıyor ama hâlâ yüzümü okumaya çalışıyor. Sulli Farrow'a odaklanıyor. "Kimsenin bizi tebrik edeceğini düşünmemiştim."

Gülümsemesi geriliyor. "İşte burada yanılıyorsun Meadows." Kaşlarını kaldırıyor. "Benden çok daha fazlası bebek sahibi olacağınızı duyunca mutlu olacak."

"Kim gibi?"

"Göreceksin."

"

Bence bu Sulli'ye daha fazla umut veriyor. Kesinlikle bana da veriyor. Bazı ahmak tepkilerle mücadele etmeye hazırlanıyordum ve Akara ve ben hala Alfa ve Epsilon'u susturmak zorunda kalırsak şaşırırmam. Price'ın adamları.

"Herhangi bir sorunuz var mı?" Farrow soruyor.

"Bir şey yapmalı mıyım? Bir şeyden kaçınmalı mıyım? Doğum öncesi vitaminler... ya da..." Şakağına dokunuyor. "Tamam, muhtemelen bunların hiçbirisi mantıklı gelmedi. Şu anda beynimin alfabe çorbası gibi olduğunu hissediyorum."

"Sorun değil," diyor Farrow rahatlıkla. "Bir listem var. Birlikte üzerinden geçeceğiz." Bana ve Akara'ya bakıyor. "İkinizin de istediği bir şeyse babalık testi de yaptırabilirim."

"Hayır," diyorum, tam da Akara'nın "İstemiyoruz," dediği anda. Bunu dün gece konuşmuştuk. Kısaca.

Babalık testi yok.

Sulli de gemideydi. İşimizi kolaylaştıracak her neyse.

Akara, Farrow'a "Biyolojik babanın kim olduğunu doğumda öğreneceğiz ama bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek" diye açıklıyor.

Farrow tamamen anlamış gibi başını sallıyor. Ve sonra dikkati Sulli'ye yönelir. "Şuradaki tezgâhın üzerinde bir önlük var. Üstünü değiştirebilirsin, ben de on dakika içinde dönerim. Kulağa hoş geliyor mu?"

Başını salladı. "Evet, kulağa hoş geliyor."

Farrow rahat adımlarla oradan ayrılır, kapı sert bir *gümbürtüyle* kapanır. Arkasında.

Akara bana doğru döndü. "Tereddütlerin mi var?"

"Hayatta olmaz."

"Üzgün müsün?"

"Hayır," diye karşı çıkıyorum, biraz öfkeyle.

"Ben iyiyim, Akara." Sulli elbiseyi almak için masadan atlıyor.

Yarım saniye kadar onu izledikten sonra Akara bana soruyor:
"Prezervatif kırıldığında, uçümüzü hiç bu kadar uzak bir gelecekte hayal etmiş miydin?"

Bir bebekle neye benzeyeceğini?"

"Pek sayılmaz," diye itiraf ediyorum. "B planını uyguladı." Bakışlarımı Sulli'ye çeviriyorum. Muayene masasına dönüp önlüğü bırakırken bizi izliyor. Ağır bir nefes veriyorum. "Bu senaryo için hazırlandın mı? Bebeğin benim olduğu senaryoya mı?"

Akara başını yavaşça sallar. "Hayır, ikinizin arasında doğacak bir bebeğin neye benzeyeceğini hayal bile etmiyordum."

"Sevimli, gün gibi ortada." Kendi yüzümden onun yüzüne doğru hareket ediyorum. Ben çirkin bir orospu çocuğu değilim. O da öyle güzel ki.

Sulli gülümsüyor.

Akara'nın dudakları yükseliyor. "Evet, çok sevimli olurlar. Ama benimki kadar sevimli değiller."

Sulli homurdanıyor ama gülümsemeye devam ediyor.

"Buna itiraz edemem," diyorum. Akara yakışıklı bir adam. Benden çok daha fotojenik. O magazin kapaklarında boy gösteriyor, bense altı-yedi yaşındayım. Bir devin yanında dururken gösteriyi çalmak zor.

Ciddiyet Akara'nın dudaklarını tekrar aşağı çekiyor. "Bebeğin benden olma ihtimaline hazır mısın?"

"Evet." *Hazır olmak istiyorum.* Bu yeterli değil mi? Saçmalıyormuşum gibi iç geçiriyor.

"Çocuk için harika bir amca olurdum."

"Çocuğumuza eğlenceli bir amca olmayacaksın," diyor Akara sert bir şekilde, gözleri ateş saçarak.

"Kötü bir amca olmamı mı istiyorsun?"

"Senin amca olmanı hiç istemiyorum!" Akara sanki resmi görmüyormuşum gibi bağıırıyor.

Bir elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. Sulli tişörtünü gergin bir şekilde çıkarıyor ve Akara ile ben göğüslerini kaldıran push-up sütyenine dikkat kesiliyoruz.

Yanlamasına sık beni. Sulli'nin dudağının kenarını ısırıldığını ve arzumuzu incelediğini görünce ısı toplanıyor ve güneye doğru ilerliyor. *Evet, seni sonsuza dek arzuluyoruz, denizkızı.*

"Oh hey, um... bana aldırma, lanet olsun." Gülümsüyor, biraz sersemlemiş. "Sadece devam et. Ne yapman gerekiyorsa yap."

Kalkan ereksiyonumu görmezden gelmeye çalışıyorum.

Akara siyah saçlarını geriye itiyor. Göğüslerinden bana, onun göğüslerine ve sonra bana bakıyor.

"Gözlerini buraya çevir," dedim ona.

"Biraz zor."

"O duyguyu bilirim."

Kısa bir kahkaha atarak gülümsüyor. "Banks." Ciddiyet geri geldi. Harika. "Baba olacaksın. Eşit bir baba. Tıpkı benim senin çocuğuna baba olacağım gibi. Muhtemelen bize amca bile dememeliler çünkü biz de onların ebeveyniyiz."

Bu fikri sevdim. Bayıldım, gerçekten. "Benim çocuğuma harika bir baba olacaksın," diyorum ona, "ama gerçekten seninkine baba olmamı istiyor musun?"

"Neden yapmayayım ki?"

"Boktan bir rol modelim var,

Nine." "Umurumda değil."

Benim var. Ya eğlenceli amca olarak daha iyiysen? Olmak istediğim şey bu olmasa bile.

Telefonu çalıyor.

"Ateş et." Sert bir şekilde cebini karıştırır.

O bunu yaparken Sulli de kot pantolonunu çıkarıyor. Kıyafetleri bana uzatıyor, ben de onları muayene masasının üzerinde katlıyorum. İkimiz de Akara'ya bakıyoruz.

"Sıkıntılı görünüyor," diyor Sulli bana yumuşak

bir sesle. "Bu iyi değil," diye katlıyorum.

Akara kızgın ve acı dolu bir ses çıkarır. "Ben Quinn. Az önce mesaj attı, *Gabe daireye taşınacağını söyledi. Bu yanlış, değil mi?* Ona ne söylemem gerekiyor?"

"Gerçeği," diyorum. "Gabe odamızı alıyor ve biz de Sulli'nin yanına taşınıyoruz."

"Gabe'in onun yerini alacağını düşünüyor... Böyle düşünmesinden nefret ediyorum." Akara, Quinn'in duygularını yatıştırmak istiyor.

Omega pek çok değişim geçirdi ama bir süre Yale çocukları, sonra ben, Thatcher ve Akara, ortada da Quinn vardı. İki grup ona küçük bir kardeş gibi davranıyordu.

Bacağı kırıldığı için orta sahanın yerini Gabe doldurdu ve Quinn'le aynı yaşta. Yirmi üç. Kağıt üzerinde, Gabe'in Quinn olduğunu düşünmek kolay olabilir.

Ama ben her seferinde Quinn'i seçerdim. Eller aşağı. Hiç tereddüt etmeden. "Quinn'e onu özlediğimizi söyle," diyor Sulli.

"Ona Gabe'in Animal Planet'in ne olduğunu bilmediğini söyle," diye araya giriyorum. Akara bana "*Ne oluyor lan?*" der gibi bakıyor.

"En keskin alet o değil, dostum."

"Hayır, bunu biliyorum. Ama *Animal Planet'in* ne olduğunu bilmiyor muydu?"

"Galaksimizin bir parçası olduğunu sanıyordu. Jüpiter'in yanında. *Hayvan* adında bir gezegen."

Sulli kahkahalara boğulur.

Akara gülümser. "Benimle kafa buluyorsun."

"Ben öldüm." Konuşmanın nasıl başladığını bile hatırlamıyorum. Adamla her konuştuğumda IQ'm erimeye başlıyor. Bir Einstein ya da beni aya gönderecek bir zihinsel matematik sohbeti aramıyorum. Ama Gabe'in bana kendi zekamı sorgulattığı zamanlar oldu. Burada aptal olan ben miyim yoksa onun kafası gerçekten bu kadar havayla mı dolu?

Akara mesaj yazmaya başlar. Yarıda duraklıyor. "Lanet olsun, beni arıyor."

"Al şunu," diye öneriyor Sulli. "Muhtemelen moral konuşmasına ihtiyacı var."

"Geri döneceğim." Akara telefonu kulağına götürür. "Quinn..." Kapı arkasından kapanırken sesi kesiliyor.

Odaya sessizlik çöküyor. Sulli kollarını elbisenin içinden geçirirken ben de arkasına geçip çıplak sırtındaki ipleri bağlıyorum. Düğüm atarken parmak eklemlerim yumuşak tenini sıyrıyor.

Nefes alış veriş yavaş ve kolay geliyor. "Teşekkürler." Başını biraz çeviriyor. Omzunun üzerinden bana bakan Sulli'nin gözlerinde sadece sevgi var. "Kits'e katılıyorum, bilesin diye söylüyorum. Bence sen onun biyolojik çocuğuna iyi bir ebeveyn olursun, tıpkı onun da seninkine iyi bir ebeveyn olacağı gibi."

"Ben de buna inanmak istiyorum, bilesin diye söylüyorum." Önlüğünü bağlamayı bitirdim. Muayene masasına zıplıyor, ben de Sulli'nin yanına tırmanıyorum. İkimiz de uzun boyluyuz, ayaklarımız yere değiyor. "Benim babam seninkine hiç benzemiyor. Ailesi söz konusu olduğunda korkunç seçimler yaptı."

"O zaman elinizde ne yapmamanız gerektiğine dair bir yol haritası var. Hangi yollardan gitmemeniz gerektiğine dair. Bu da bir şeydir Banks."

Bir elimi kalçasına koyuyorum. Elimi kendi elinin içine alıp parmaklarımızı birleştiriyor. Diğer elimle bir paket sigara çıkarıyorum. Hala plastik içinde. Açılmamış.

Sigarayı tekrar

bıraktım. Baharda.

Neden bu lanet sigaraları yanımda taşıyorum, hiçbir fikrim yok. Yapabileceğimi bildiğim için mi? İşler sarpa sararsa diye bir koltuk değneği oldukları için mi? Bunun tekrarlamaya mahkum olduğum bir hata olduğunu bildiğim için mi?

O zaman ben de babam gibi miyim?

Bunu elimin tersiyle itiyorum. Onun beni bırakıp gittiği gibi birini *terk etmeyi* aklım almıyor. Bırakın bir çocuğu.

Ben onun gibi değilim.

Bunu hatırlamaya çalışıyorum.

"Belki de bir anlamı vardır," diyorum ona, sonra sakın nefes alışını gözden geçiriyorum. "İyi misin?"

"Evet, kafama dank ediyor." Yanıma doğru eğiliyor, ben de bir kolumu ona doluyorum. "Bunları alabilir miyim?" diye soruyor, sigaralara bakarak.

"Lütfen. Al onları."

Sigaraları aldı. "Giderken bunları çöpe atacağım."

"Bana uyar." Bir an düşünüyorum ve o "Aşırma o kadar kötü mü?" diyene kadar sigaralara baktığımı fark etmiyorum.

Başımı salladım. "Şu anda değil zaten. Sadece düşünüyordum da..." Yumuşak bir kahkaha attım. "Hayat garip bir yolculuk ve bir sigaradan daha fazlasını özlemeye başlayana kadar *gerçekten* atladığımı sanmıyorum. Seni ve Akara'yı özlemeye başlayana kadar değil... ve şimdi bir bebek."

Sulli bakışlarıma tutunuyor. Ona derin derin bakıyorum, moteldeki ilk öpüşmemizi hatırlıyorum. İlk tanıştığımız anı hatırlıyorum. Aradaki her bir parçayı hatırlıyorum.

"Bazen," diye nefes alıyorum, "daha önce ne kadar hayalet olduğumu merak ediyorum. Sadece arka planda. İnsanların hayatlarında süzülüyordum. Onlara yardım ediyordum. Onlar için orada olmak. Bundan başka bir amacım yoktu."

"Korktuğun şey bu mu?" Sulli merak ediyor. "Yine arka planda olmaktan mı?"

Beni yumrukluyor - bu olasılık. Gözlerim yanıyor. "Senin ya da Akara'nın bana böyle davranmasının mümkün olmadığını biliyorum. Ama bunun beni korkutmadığını söylersem yalan söylemiş olurum." O konuşmadan hemen ekliyorum: "Biyolojik babası kim olursa olsun bu çocuğu *seveceğim* ve hiçbir yere gitmeyeceğim." Tekrar söz veriyorum. "Gitmeyeceğim. Benim genlerimi taşıyan bir çocuk *özlemiyle yanıp* tutuşma çünkü bu beni daha iyi hissettirecek. Ben bundan daha güçlüyüm."

Gülümsemeye başlar. "Öyle olduğunu biliyorum Banks. Ama ben buradayım, biliyorsun, eğer tekrar konuşmaya ihtiyacın olursa?"

Ona sıkıca sarılıyorum. Çenesini kaldırıyor ve bir elimi kare şeklindeki çenesinde gezdiriyorum. Dudaklarımız birbirine yaklaştığında fısıldıyorum, "Teşekkür ederim."

"Sana teşekkür etmem gerektiğini hissediyorum." "Ne için?"

"Bana aşık olduğun için."

"Seni sevdiğim için bana teşekkür etmene gerek yok, denizkızı. Sana olan sevgim verilip alınabilecek bir hediye değil. Sadece sonsuza dek oradadır ve ne istersen onu yaparsın."

Beni öpüyor.

Öpücüğü içime çekerek onu kendime yaklaşıtıyorum. Nabzım güçlü bir şekilde atarken parmaklarının altında duygular birikiyor. Umutsuz bir arzuyla saçlarımı kavırıyor ve elim, üzerine konuştuğum özlemle çenesini sarıyor. Dillerimiz doğal, duygulu vuruşlarla birleşiyor, dudakları dudaklarımın altında kabarıyor. Keşke dakikalar sürdüğünü söyleyebilseydim ama kulağıma telsiz sesi geldi.

"...Horozlar..." Crackle. "Horozlar... Tekrar ediyorum, horozlar..." Statik. "Banks?" Elim kulağıma giderken Sulli geri çekiliyor.

Telsiz parazitinden irkildim. Ama sonunda, ses daha duyulabilir hale geldi. "...Horozlar burada." Los Angeles'ta ne halt ediyorlar? Olimpiyatlarda mı?

Akara içeri süzülüyor, göğsü aylardır süren bir öfkeyle inip kalkıyor. "Duydun mu?" diye soruyor bana.

"Evet." Yanıyorum.

"Neler oluyor?" Sulli soruyor. "Biri bana söyleyecek mi?"

Akara'ya bakıyorum. Bu onun kararı. Bu güvenlik.

Bir seçim yapar. Ve anons eder, "Rochesterlar burada."

SULLIVAN ÇAYIRLARI

OLIMPIYATLARDAN 5 AY ÖNCE

ŞUBAT

Öfkeli bir yumrukla beyzbol sopasını kavıyorum.

Venom, sanki görünmez bir koro tarafından besleniyormuşum gibi kan dolaşıma sızıyor, kalbimde davullar çalıyor ve kafamın içinde armoniler çılgık atıyor.

Git. Yürü. Yürü. Git. Git.

Ayaklarım kaldırıma çarpıyor. Öfke beni ileriye taşıyor. Siktir et onu.

Siktir et

onu.

Siktir et

onu!

Kız kardeşimle uğraşanlar dışında, hayatım boyunca hiç kimseye acı çektiirmek istemedim. Bu şekilde değil. Ama bunu hak eden biri varsa, o da eski erkek arkadaşımıdır.

Will Rochester Maui'deki tatilinden eve döndü. Siktiğimin *Maui'si*. The Royal Leaks ile bana ve aileme bomba üstüne bomba yağdırdıktan sonra bir adaya kaçtı. Ve yaralarını sarmıyor. Hayır, güneşleniyor!

Instagram'da bir yatta bronzlaşırken, hindistan cevizinden meyveli kokteyller içerken ve Pasifik'te jet-ski yaparken çekilmiş fotoğraflarını paylaşıyor. Jet-ski'sini bir kayaya çarpmasını dilemekten yoruldum.

Birincisi, artık Hawaii'de değil.

Philly'ye geri döndü.

Ve ailesinin evinin önünde "buluşmak" istediğimde DM'imi reddetmedi.

Rochester'ların Kraliyet Sızıntıları'nın arkasındaki köstebek olduğunu öğrenmemizin üzerinden bir ay geçti ve bu bir ay içinde öfkem dinmedi. Onu yeni doğmuş bir bebek gibi kucakladım. Besledim. Çiçek açıp eskisinden daha öfkeli bir şeye dönüşmesine izin verdim. Şu an için.

Tüm ailem adına, onunla yüzleşeceğim.

"Hey, bunu bir düşünelim," diyor Akara, ben ve Banks'le aynı uzun adımları atarak. Bir banliyö sokağında hararetli bir şekilde yürüyoruz. Rochester'lar birkaç sokak ötede, ailemle aynı sitede oturuyorlar.

Bir yarasa almak için çocukluk evime hızlı bir uçuş ve şimdi asıl varış noktasına yürüyerek gidiyoruz.

"Bunu düşünmek için bir ayım vardı, Kits," diyorum ona. "Onu da, aptal yontulmuş çenesini de, yavan kişiliğini de, hilekâr göt deliğini de sikeyim!"

"Sana göt deliğini mi gösterdi?" Akara alaycı bir öfkeyle şakalaşıyor.

Homurdanıyorum, gülmeye, neşelenmeye ya da bu yoldan sapmaya çalışacak halim yok.

Akara Banks'e bakar. "Bana destek ol, dostum."

"Kızımızı duydun," diyor Banks. "Siktir et onu."

Akara yüzünü buruşturur, "Sen de mi?"

Ben araya girdim, "Ben kararımı verdim, Kits. Birinin eski sevgilimle konuşması gerekiyor ve bu kişi ben olmalıyım."

Banks, gözlerini bir hedefe odaklanmış gibi ileriye dikmiş, "Tam isabet," diyor. Planı açıkladığımdan beri Banks, Will'le yüzleşmeye yüzde yüz hazırды.

Öte yandan Akara daha temkinli davranıyor. Önümüzde zıplıyor ve yüz yüze konuşmak için geriye doğru yürüyor. "Konuşmak için beyzbol sopasına mı ihtiyacın var?"

"Gözdağı vermek için." Will'in beni itip kakabileceğini düşünmesine gerek yok.

Akara kollarını açıyor. "Sen bir aşık değil misin, savaşçı değil misin?" Ben de ona hep bunu söylüyorum. O benim savaşçım, savunucum oldu. İkisi de öyle. Ve sıkıştıklarında, sopayı kullanırlardı. Ben kullanmazdım.

"O zaman sopayı sen tut." Beyzbol sopasını ona fırlattım.

Çok iyi refleksleri var ama Akara sopanın sert göğsüne çarpıp kaldırırma düşmesine izin veriyor.

"Ciddi misin?!"

Bağırıyorum. "Sopa yok."

"Sopayı alıyoruz!" Banks sopayı aldı.

"Teşekkür ederim," diyorum yüksek sesle, hâlâ hararetle. Akara Banks'e ters ters bakıyor. "Bırak şu lanet sopayı."

"Erkek arkadaşına emir vermeyi kes, *Kits*." diye araya giriyorum. "O benim erkeğim, *Sul*. Ona emir vermek benim işim."

Banks'e "Sopa sende kalsın" dedim. "Patronunun sana yapmak istemediğin bir şeyi yaptırmasına izin verme."

Banks'in sırtışının gölgesi var.

Akara neredeyse gülümsüyor. Sonunda gülmeye başlar. "Bunun şu anda gerçekleştiğine inanmıyorum."

Banks açıkça "Kavganıza karışmayacağım, o yüzden siz ikiniz bu işi halledin" diyor. Sopasını rahatça omzuna koyar.

"Sadece bir saniye dur," Akara ellerini kaldırıyor ve ben ona çarpmadan önce yavaşlayarak duruyorum. Banks yanımda. Yanımızda bir malikane belirliyor ama üç katlı beyaz tuğlalı ve sütunlu yapı Rochester'lara ait değil. "Belki de Sul, üç kovboy gibi silahlarımızı ateşleyerek gitmeyiz."

Banks, "Daha iyi bir yol yok." diyor.

"Banks'e katılıyorum. Kovboyluk yap, *Kits*."

İki parmağını siyah saçlarının arasından geçiren Akara bıkkınlık içinde düğümlemiş bir nefes veriyor. "*Lanet olsun*."

Omzuna vurdum.

Bunun olacağını biliyordu ve zar zor tepki verdi. Bir saniye sonra sıkıca başını sallıyor. "İyi. Tamam. Tamam. Her zaman arkanızı kollayacağım. Ama bilin ki bu *kötü* bir karar ve bunu sadece sizi çok sevdiğim için yapıyorum."

"Biliniyor," diye başımı sallıyorum. "Çok net. İşler boka sararsa beni suçlayabilirsin."

Banks başını sallar. "Bu işler böyle yürümez, denizkızı."

Akara bana, "Yetki bende. Hata yaparsam ben yaparım."

Yüzümü buruşturuyorum. "Hayır, öyle değil. Üçlü grubumuzda hepimiz eşitiz."

"Bu bir *güvenlik* meselesi. Biz eşit değiliz." Elleriyle gösteriyor. "Ben buradayım." Elini yukarı kaldırarak bir merdiven basamağı taklidi yapıyor. "Banks burada." Onu ortaya koyuyor. "Sen buradasın." Beni en alta koyuyor.

Bu bir yüzme meselesi olsaydı ve beni son sıraya koysaydı daha çok aşağılanırdım. Onlar güvenlik işinde oldukça eğitilmiş ve yetenekliler. Ben değilim ve hakkında hiçbir şey bilmediğim bir alanın patronuymuşum gibi davranamam. *Bu* onlara hakaret olur.

Bu plan bozulursa kendimi tam bir bok gibi hissedeceğim. Ama veda etmeye ve sinmeye hazır değilim. Sonunda beni daha iyi hissettirecek şeyin bu olduğunu biliyorum.

Anlayışla başımı sallıyorum. "Adaletin yerini bulması

gerekiyor." "Tamam, Yarasa Kız," diye takılıyor Akara.

"Sopamı Banks'e verdim, çok teşekkür ederim."

"Aslında, onu bana verdin-"

Banks araya giriyor, "Siz ikiniz migrenimi azdırmadan gidelim."

Şaka yapıyor olsa da, bu bizi harekete geçiriyor ve tartışmamızı sona erdiliyor. Banks'in bir migrenle karşılaşmasını asla istemem. Daith piercinginden ve doktor ziyaretinden beri şiddetli bir migren geçirmedim.

İleriye doğru yürüyen Akara yanıma dönüyor. Kaslı kolunu omzuma attığında şaşıyorum. Zırh gibi hissettiriyor.

Beni savaşa hazırlıyor. Öfkeme rağmen gülümsememi kontrol etmek imkânsız. Tabanlarımın altında yanan ateşi körüklemeye hazır iki erkek arkadaşım var.

Ve hatta Akara'nın endişesini ve ihtiyatını takdir ediyorum. Şüphelerini dile getirecek kadar önemsiyor. Ve bizi yanımızdan ayrılmayacak kadar seviyor.

Adımlarımıza devam ediyoruz.

Şubat soğukunda, polar astarlı jean ceketimin altında titremem gerekirken öfke ve adrenalin içimi dışımı ısıtıyor. Akara ceketim, çizgili tişörtüm ve İspanyol paça pantolonumla *Stranger Things'ten fırlamış gibi* göründüğümü ve Eleven karakteri olmadığımı söyleyerek şaka yaptı bile. Zihnimle Will'e zarar veremem.

Keşke.

Bu bize çok zaman kazandırır.

İki evi daha geçtikten sonra nihayet taş bir konağa ulaşıyoruz. Güneş, devasa evi çevreleyen iskelet halindeki kiraz çiçeği ağaçlarının üzerinde parlıyor. Çimler sonsuza dek uzanıyor ve uzun, kıvrımlı bir araba yolu kaldırıma ve süslü bir taş posta kutusuna çıkıyor.

Hızım oldukça yavaşladı.

Ne oluyor lan? Posta kutusunun yanına siyah bir Escalade park etmiş.

Hayır, hayır, *hayır*. Nabzım garip bir şekilde atıyor. Çılınca. SUV, güvenlik şirketlerindeki bazı araçlarla aynı model ve marka.

"Rochesterlar güvenlik tuttu mu?" diye sordum. Daha kötü bir düşünce: Triple Shield'ı tuttular.

Midem bulanıyor. Annemin yirmili yaşlarının başından beri koruması olan Price Kepler neden açık bir düşman için çalışmak gibi iğrenç bir şey yapsın ki?

Yapacağına inanmıyorum.

Price çamura *batmış* biri olabilir ama hayatı boyunca ailemi korudu. Bize ihanet etmez.

Banks bir kürdan çiğniyor. "Bilmiyorum." Sopayı indiriyor ve sapını daha sıkı kavriyor.

Akara Escalade'de bir delik açıyor ve ardından cipin kapıları açılıyor.

Nefesimi tutuyorum.

Şoförü tanıdım. Arkaya taranmış altın sarısı saçları, kısa koyu sarı sakalı ve iri, kaslı bir yapısı vardı. Lily Teyze ve Willow Teyze, Wylie'nin kırk yaşlarında bir Thor benzeri ya da History Channel'daki bir Viking olduğu konusunda ateşli yorumlar yaparlardı.

Lo Amca'nın ona Walmart Thor demesiyle sona erdi. Wylie Jones babamın 7/24 korumasıdır. Onu sonsuza kadar koruyacakmış gibi hissettiriyor.

Belki de teyzelerim haklıdır. Wylie her zaman yıldırım kullanan bir tanrı gibi tehditkâr ve buyurgan görünmüştür.

Sağ kolu yolcu koltuğundan atlıyor. Greer.

Eski korumam ve şu anda küçük kız kardeşimin koruması. Onu son gördüğümünden beri tıraş olmuştu. Bakır sakalı artık sadece kırmızı kirli sakal.

İkisi de donanma gazisi olan Wylie, askerlik sonrası güvenlik işi için Greer'ı tavsiye eden kişiydi. Akara bana Greer'in işe alındığında bu yüzden hemen bir Meadows detayına yerleştirildiğini söyledi. Greer'ın pozisyon için "savaşması" gerekmemiş. Aslında Wylie ve Greer sadece aile üyelerimin korumalığını yaptı.

Sonuna kadar Meadows Takımı'ndalar.

Onları burada, Rochester'ın malikanesini korur gibi görmek çok *garip*.

Biz ilerlemeye devam ederken Wylie ve Greer birkaç adım atarak mahallenin sakin sokağının ortasında bizimle buluşuyor.

"Neler oluyor?" Önce Akara soruyor.

"Sen neden buradasın?" Ben araya giriyorum.

Banks sessiz kalır, gözleri Wylie'den Greer'a kayar.

"Mahalleden geçiyorduk," diye açıklıyor Wylie herkese, ama bana bakıyor. "O sopayı taşıdığınızı ve sokağa doğru gittiğinizi fark ettik." Banks'in elindeki sopayı inceliyor. "Biz de şüphelerimde haklı çıkma ihtimalime karşı etraftan dolaştık ve buraya geldik." Kollarını kavuşturdu ama duruşu nedensizdi. Sakin. "Burada yanılmış olmayı umuyordum, Sulli."

Kalbim, komşunun bahçesine tuvalet kağıdıyla zarar verirken yakalanmışım gibi çarpıyor. Ama ben yanlış bir şey yapmadım. Yapmışım gibi hissettirmesinden nefret ediyorum.

"Yanılıyorsun." Akara hemen beni savundu. "Burası senin yerin değil Wylie."

Wylie, Akara'ya sert bir bakış atar.

Güvenlik ekipleri içindeki koruma dinamikleri, stratejik bir masa oyunundaki karmaşık parçalar gibidir. Charlie'ye karşı Catan oyunu oynamak gibi- her şeyi çözmeye çalışırken beynim zonkluyor.

Bildiğim kadarıyla: Wylie, Greer ve Price (Triple Shield'daki Meadows korumaları) Akara ve Banks'in sınırları aşıp benimle çıkmalarından memnun değiller. Ve şimdi hepsi birlikte çalışmak zorunda.

Belki korumalarım beni *neredeyse* hamile bırakıyordu diye de kızmışlardır. Ama köpekbalığı haftası geldi. B planı işe yaradı. Artık Olimpiyatlar yolundayım.

"Burası benim yerim," diyor Wylie. "Aile üyeleri Price'a ailenin diğer üyelerini Rochester'*lardan uzak* tutması talimatını verdi. Mahallede drama istemiyorlar. Çocuklar hâlâ burada yaşarken olmaz."

Çocuklar ergen.

Küçük kız kardeşim. Kız takımı. Xander ve Ben.

Aile üyelerine takıldım. Bu da ne demek oluyor? Price ve Triple Shield'a Rochester'ları korumaları için kim talimat veriyor? Ve *ailenin* hangi *üyelerinin Rochesterların* peşinden gideceğini düşünüyorlar?

Ben, tabii ki.

Ben ikinci kategorideyim.

Ceketimin altında yanıyorum. "Buraya eski erkek arkadaşım la konuşmaya geldim. Bunu yapmaya iznim var."

"Saygısızlık etmek istemem ama bence geri çekilmelisiniz, efendim," diyor Banks, derin bir sesle. Greer nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor, ama sanırım ben pastel boya sesi *duyuyorum*-

Yiyen.

Banks duymuş olmalı çünkü gözleri Greer ve Frost'a kaydı.

Wylie avucunu Greer'ın göğsüne dayıyor. Greer ileri bir adım atmamış olsa bile onu sabit tutuyor. Wylie Banks'e, "Bana saygı göstermek istiyorsanız, arkanızı dönüp diğer tarafa yürüyeceksiniz" diyor.

"Böyle bir şey olmayacak," diyor Akara. Kararlı sözler. Beni ayağa kaldırıyor. Bu plana tam olarak katılmıyordu ama beni korumak için her zaman tam olarak katıldı.

Wylie ciddi görünüyor. "Kraliyet Sızıntıları'nı yaratan insanlarla ilişki kurma ihtiyacını anlıyorum. Hepimiz bu konuda kızgınız-"

"Ama bu seni etkilemedi ki," diye çıkışıyorum Wylie'ye. "O pislik ve ailesi *benimkine* zarar verdi. Öylece çekip gitmemi bekleyemezsin."

"Bunu bekliyorum," diyor Wylie sert bir sesle. "Çünkü burada babanla birlikte duruyordum ve o da bu seçimi yapmak zorundaydı."

Ne...?

Babam

mı?

Geriye doğru sallanıyorum, bir an için dengem bozuldu. "Rochester'larla yüzleşmeye mi çalıştı?"

Wylie başını sallar. "Annen, Lily Teyzen ve Connor Amcan Price'a Triple Shield'ın barışı korumasını sağlaması talimatını verdiler. Rochester'ları yasal yollardan hallediyorlar. Sadece biraz zaman alacak."

Annem.

Lily Teyze.

Connor Amca.

Başım

dönüyor.

Yasal yollara başvurmak için *zamanım* yok, ki bu yıllar sürebilir. Will'le *hemen* konuşmam gerek.

Gözlerim Rochester'ın malikanesine kaydı. *Babam çekip gitti.*

Benim için aynısını yapmak neden bu kadar zor?

Öfkeli nefesler ciğerlerimi düzensiz bir şekilde şişirip indiriyor. Ailemi düşündükçe kararlılığım zayıflamaya başlıyor. İntikam peşinde daha büyük bir karmaşa yaratmayı.

Akara bana dönerek fısıldıyor: "Seninleyiz Sul. Neye karar verirsen ver."

Banks'ten sopayı alıyorum. Ağırlığımı bir baston gibi sopaya veriyorum, vücudum ağırlaşıyor ve olduğum yerde sabitleniyorum. "Ne düşünüyorsun?" Banks'e soruyorum, ama o cevap veremedi, ben karar vermeye vakit bulamadan, benim için karar veriliyor.

Will Rochester -eski erkek arkadaşım- aceleci bir tempoyla araba yolundan aşağı iniyor. Yalnızdı. Gözlerini bana dikmiş, rüzgâr bulaşık suyu sarısı saçlarını ve J.Crew gömleğini savuruyor.

Hazırlıksız yakalandım. Sokakta sadece erkek arkadaşlarımla değil, iki korumayla daha duruyordum. Will'e göre bu çok şaibeli görünüyor olmalı. Benim istediğim bir toplantıya *dört* korumayla gelmek.

Doğruluyorum, sopa elimde gevşiyor.

Eski sevgilim bize yaklaştıkça yüzündeki şaşkınlık ve öfke daha da artıyor. Kaldırımın kenarındaki yerimize ulaşmak için çimenlerin üzerinde yürüyor. "Bu da ne?" Will soruyor. Selamlama yok. Sadece Wylie, Greer, Akara ve Banks'e doğru öfkeli bir el sallıyor.

Yanıyorum. "Sana güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyordum..."

"Sadece konuşuyoruz, değil mi?" Will yarasayı görür ve gözleri fal taşı gibi açılır. "Tanrım... sen delisin. Tıpkı kardeşimin sen ve ailen hakkında beni uyardığı gibi."

Akara tersler, "Hey-"

Banks tehditkâr bir adım atıyor.

Wylie ve Greer geride dursa da nefretleri, öfkeleri ve Will'e ölümcül bakışları çok nettir. Şu anda Akara ve Banks'ten hoşlanmıyor olabilirler ama hepsinin ortak bir düşmanı var.

Will aramıza baktı. "Sikerim böyle işi." Gözleri bana dikildi. "Siktir git, Sulli."

"Yapma," diye uyarıyor Akara, öfkeyle.

Banks kaynıyor, elleri yumruk olmuş.

Will görüyor ve bana incinmiş bir bakış fırlatıyor. "İnanılmaz." Hışımınla garaj yoluna geri döndü.

Erkek arkadaşlarımın dillerini kanayana kadar ısırıklarını söyleyebilirim. Banks öfkeyle birkaç adım uzaklaşıyor. Görevde olmasalardı, Triple Shield'in önünde olmasalardı, acaba bu iş ne kadar farklı olurdu?

Öfkemin yerini utanç aldı. *Will* için kötü hissettiğim için. Çok fazla acıya sebep oldu. *Aylarca* akıl sağlığımı ve mahremiyetimi çaldı. Peki o zaman neden kendimi bir bok yığının gibi hissetmeme neden oldu? Neden sesimi kaybettim? Şu anda kendimden nefret ediyorum.

Susmayı ve çekip gitmeyi seçmek zorunda kalmaktan nefret ediyorum.

Konuşup ona gerçekten ne hissettiğimi söyleyemediğim için nefret ediyorum. Şansım varken bunu kullanmadığım için nefret ediyorum.

Muhtemelen mesajlarımı, aramalarımı ve sosyal medyada beni engelleyecektir. Bir daha böyle bir şansım olacağından şüpheliyim.

BANKS MORETTI

ŞİMDİ

Tarih 23 Temmuzrd

Konu: Rochester'**ın** durumu

Kimden: pricekepler@tripleshield.com

Kime: akarakitsuwon@kitsuwonsecurities.com

FW: banksmoretti@kitsuwonsecurities.com,
pauldonnelly@kitsuwonsecurities.com,
thatchermoretti@kitsuwonsecurities.com *ve diğerleri.*

Akara:

Rochester'larla çatışmaya girmeyin.

*Adamlarınıza çatışmaya girmemelerini söyleyin. Omega'nın müşterileriyle kişisel ilişkileri olduğundan, adamlarınıza müşterilerine bu gece ve Olimpiyatların geri kalanında **meşgul olmamalarını** tavsiye etmelerini söylemek de iyi olacaktır.*

En iyisi,

Fiyat

** Price'ın e-postasını hepinize iletiyorum. Hiçbirimizin hoşuna gitmese de haklı olduğu bir nokta var. - Akara*

Sırtını duvara dayayan Akara, ben telefonumu cebime koyarken bana hızlı bir bakış attı. "Okudun mu?"

Sertçe başımı sallıyorum. "Şimdi sana e-posta mı gönderiyor?" "Evet."

Yüzücülerin zihinsel olarak yaklaşan yarı final yarışlarına hazırlandıkları "hazırlık odasını" onunla birlikte taramadan önce onun hoşnutsuz yüz hatlarını yakalıyorum. Sulli de aralarında ve bakışlarımı kız arkadaşımızın üzerinde olması gerekenden daha uzun süre tutuyorum.

Bir matın üzerinde esniyor. Hantal kulaklıkları antrenörlerin ve diğer sporcuların konuşmalarını engelliyor. Kendinde ve Tanrı aşkına, onun iyiliği için ben de *kendimde olmalıyım*.

Aşırı dikkatli ve ultra keskin. Ama asıl tehditlerin biletli katılımcıların tribünleri doldurduğu stadyumda olduğunu biliyorum.

Burada daha güvende.

Soğuk kal.

Gardınızı düşürmeyin.

Ben etrafını incelerken Akara fısıldıyor: "Price'la şu anda hiçbir kişisel ilişkimiz yok. Bana bir *merhaba mesajı* bile atamıyor. Sanki Sulli'yle birlikte olduğum için beni göz hapsine almış gibi."

"Her zaman *müşterilerle arkadaş olmak için değil, onları korumak için buradayız* tavrını takındı," diyorum içimden. "Bir müşteriyle çıkan birini asla sevmeyecekti. Bırakın bir Meadows kızını." Giriş ve çıkışları gözden geçiriyorum. "Price'ın kızın B Planı'nı kullandığını duymasının bir faydası olduğunu sanmıyorum. Kızın gerçekten..." olduğunu öğrendiğinde size e-posta göndermeyi bırakıp salyangoz postaya dönebilir.

Hamile.

O kelimeyi söylememe gerek yok. Söylemezdim de. Çoğu insanın duyamayacağı bir yerde olabiliriz ama yine de halkın içindeyiz.

Akara bu fikir karşısında gözlerini devirir. "Çok önemsiz biri." "Pasif agresif."

"İkisi

de."

Başımı

salladı

m.

Akara başının arkasını duvara yaslıyor. Saat dört yönündeki harekete odaklanıyor. Avustralyalı bir yüzücü zıplayarak omuzlarını ve kollarını gevşetiyor.

Akara mikrofonunu dudaklarına götürür. "Akara'dan SFO'ya, ilettiğim e-postayı okumayı unutmayın." Elini bırakıyor ve sonra bana, "Rochesterlar konusunda hiçbir şey yapamamaktan nefret ediyorum" diyor.

Akara'nın diyalogunu memnuniyetle karşılıyorum çünkü bu beni Sulli'yi hedef alan bir tehdit konusunda daha az paranoyak yapıyor. Ona bakıyorum. "Evet ama Rochester'lara haddini bildirmek için sol taşağımı versem de bu gece harekete geçmezdim."

Olimpiyat yüzme yarı finalleri. Sulli'nin altı kez arka arkaya yarıştığı yer.

Kız arkadaşımın altın şansını mahvetmeyeceğim.

Bu yüzden Triple Shield ve Kitsuwon Securities'in bu gece pasif sınırlar konusunda anlaşmış olmalarına sevindim.

Ayrılın.

Bırakın Rochesterlar lanet stadyum tribünlerinde çürüsün.

Hepimiz neden burada olduklarını tahmin ediyoruz. Meadows, Hales ve Cobalt'ları kişisel olarak hedef aldıkları, hisse senetlerini batırdıkları ve tek bir tokat bile yemeden çekip gittikleri gerçeğini yüzlerine vurmak için mi? Ne kadar yenilmez ve dokunulmaz olduklarını göstermek için mi?

Belki de sadece Olimpiyatları izlemek istiyorlardır.

Durum ne olursa olsun, onları gözüm görmüyor.

Akara da öyle. Arka odadayken olmaz. Fısıldıyor,
"Aynı."

İkimiz de biliyoruz ki Sulli'nin hedefi pahasına intikam almak hiç akıllıca değil. İntikam arka planda kalıyor.

"Hey, hemen geliyorum." Akara bir elini omzuma koyuyor. Birinin onu aradığını şimdi fark ediyorum. "Kızımıza göz kulak ol Banksy." Aceleyle hazırlık odasından çıkıyor, telefonu kulağına götürüyor.

Herkese şahin gözüyle bakıyorum. Ayak parmağı kıpırdarsa, onu görmeyi planlıyorum. GBA Haber'den iki kamera ekibi bir köşeye konuşlanmış. Tanrıya şükür kimseyle röportaj yapmalarına ve Sulli'yi rahatsız etmelerine izin verilmiyor. Olimpiyatçıların B-Roll'ünü çekiyorlar.

En azından Jack Highland-Oliveira, o dikkat dağıtıcı lens probleminin burada olmasının saçmalık olduğunu söylediğimde bana böyle demişti.

Akara'nın gidişiyile birkaç kez göz kırpıyorum ve zihnim kötü yönlere koşuyor ve nefesim kesiliyor.

Nasıl bir baba olacağım?

Kafamda bu kadar öfke uyandıran bir soru olacağını hiç düşünmemiştim. Ama çok gürültülüydü. Gecenin üçünde metal müzik çalan bir ergen gibi, bu soru beni geceleri uyutmayacak. Bütün gün benimle kaldı.

Onu ne zaman uzaklaştırmaya çalışsam, tekrar içeri giriyor. Gerçek bir cevabı yok. Baba olmanın benim için nasıl bir şey olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Yapamıyorum.

kavramsallaştırmak, bu yüzden şimdi bunu düşünmekle işkence çekiyorum.

İşime odaklanmak - güzel kız arkadaşımın korumalığını yapmak - başka bir kendi düşüncelerime *hoş geldiniz*. Ve böylece Sulli'ye odaklandım.

Bir banka taşındı. Bağdaş kurmuş oturuyor, hâlâ müzik dinliyor, konsantre olmuş yüzü bir yavru köpek sürüsü kadar sevimli. Daha çok düşündükçe alnı kırışıyor.

Tamam, kesinlikle yavru köpeklerden daha tatlı. Ağzım yukarı doğru kıvrılıyor.

200 metre IM yarışında ilk sırada ve Sulli'ye geniş bir alan bırakıyorum. İhtiyacı olan her şeyi. Başını kaldırıp benimle göz göze geldiğinde ve beni yaklaştırdığında neredeyse şoktan bayılacaktım. Ona.

Şaka yapmıyorum, sanki başka bir piç kurusunu çağırmış gibi omzumun üstünden salak salak duvara bakıyorum.

Sulli az önce ne yaptığımı fark ederek gülümsüyor.

Neredeyse kendime gülecektim. Beni iki kez çağırmasına gerek yok. Kıcımlı kaldırıyorum ve onun bankına ulaşıyorum. "Nasılsın?"

"Duramıyorum... düşünmem gerekenler dışında her şeyi düşünüyorum," diye itiraf ediyor Sulli stresli bir nefesle. Benim yükseldiğimi gördü. "Bir saniye oturabilir misin?"

Oturdum, radyomu ayarladım ve kollarımı kalçalarımaya dayadım. "Dikkatini dağıtmıyor muyum?"

"Düşüncelerim daha büyük bir dikkat dağıtıcı." Kulaklıkları boynuna doğru çekiyor. "Sadece burada olmaya ihtiyacım var. Şu anda. Ve kafamın içinde sıkışıp kalmamaya."

"Evet," diyorum derinden, "bunu anlıyorum. Ben de aklımı başıma toplamaya çalışıyorum." Gözlerimiz birbirini, içimin derinliklerine inen bir enerjiyle arıyor. Ve bu bağlantıyı koparmak ve çevresini taramak zorunda kalmaktan nefret ediyorum. Ama yapıyorum. Ve diyorum ki, "Birlikte anın içinde kalalım, denizkızı."

Sulli endişeli bir nefes daha veriyor, sonra bana yaklaşıyor. "Genellikle *All Saints*'i dinlemek yeterli oluyor." Kulaklıklarını tamamen çıkarıyor. "Ama bu bana sadece... tarçınlı ruloyu düşündürüyor."

Kulaklığını alıyorum. "Başka bir şarkı ister misin?"

Başını sallıyor. "Seni dinlemeyi seviyorum Banks."

Bu benim yumuşak bir parçama ulaşıyor. Bir tür gülümseme takınmış olmalıyım çünkü gözleri dudaklarımda geziniyor, sanki hareketi izliyor.

Kulaklıkları arkama yerleştirdikten sonra ellerini ellerimde topluyorum. Bir şey beni alt ediyor -aşk, aptallık, zekâ, ona olan *tutku*- içinde boğulduğum dert her neyse, kendimi *şarkı söylerken* buluyorum.

Ben şarkı söyleyemem.

Ama işte buradayım, Sulli'ye yumuşak, yavaş ve detone bir şekilde şarkı söylüyorum. Tim Buckley'nin "Song to the Siren" şarkısının sözleri cızırtılı, kaba ama ondan başka kimsenin gerçekten duyamayacağını bildiğim kadar sessiz çıkıyor.

Dizlerime yapıştı. Gözleri neredeyse camlaşıyor ve müzik içinden akarken yanağını tutuyorum. Biraz sallanıyoruz.

Kameralar üzerimizde. Atletler

izliyor. Daha az

umursayamazdım.

İzle.

Sulli bana Juliet'in Romeo'ya baktığı gibi bakıyor. Sanki efsanevi bir masalda yıldızlarımız kesişmiş ve işte buradayız.

"Yüz benimle," diye fısıldıyorum, sesim kırılarak. "Ah kalbim." Şimdi şarkı sözlerini değiştiriyorum ve "Rakiplerini duman edeceksin. Evet, öyle."

Sulli içten bir gülümsemeyle güler. "...vay canına." Güçlü bir nefes alıyor. "Bu şarkıyı daha önce hiç duymamıştım."

"Banks Roscoe Moretti'nin orijinal sözleriyle karışık eski bir şarkı." Neredeyse şarkıyı neden düşündüğümü söyleyecektim ama bu onun aklını başına getirmeye yardımcı olmayabilirdi.

Sulli'nin yüzünde şu an ezilmiş bir gülümseme var. "Kahretsin, bu hayatımın en romantik *10 Things I Hate About You* anıydı."

Ben de sonunda gülümsüyorum. "O filmi hiç izlemedim."

"Heath Ledger Julia Stiles'a şarkı söylüyor... oldukça dramatik ve en iyi, en şirin şekilde. Ama bu... bu daha iyiydi."

"İlk defa bir kıza şarkı söyledim." "Gerçekten mi?"

"Gerçekten de öyle." Onu bir aşağı bir yukarı süzüyorum. "Sanırım bunu son kez yapmayacağım."

"Bana olduğu sürece."

"Sadece sana, denizkızı. Ve belki Akara'ya."

"Kesinlikle Akara." Biraz dönüyor. "Pislikten bahsetmişken."

"Ha ha," diyor Akara kuru bir sesle, yaklaşırken yüzünde bir gülümseme beliriyor. Telefonu sallıyor. "Baban aradı, Banks."

Gergin olmamaya çalışıyorum. *Burada güvende.* "Ne hakkında?"

"Y a r ı ş l a r d a n önce sıcaklık pozisyonlarını gözden geçiriyorduk. Her şey iyi görünüyor."

Sulli rahatlar.

Birkaç kez başımı salladım. Bu gece herkesin işini yapacağına güveniyorum. Ama başımı dik tutuyorum.

Sulli bankta daha fazla yer açar. "Oturun, Kits."

Akara kız arkadaşımızın diğer tarafına doğru eğiliyor, telefonu hâlâ elinde. Sonra Sulli'nin yüzme koçu yaklaşıyor. "Sullivan'la bir dakika görüşebilir miyim?"

Önce o cevap veriyor, "Evet, tabii." Sulli ayağa kalkıp ayaklarını sürüyerek uzaklaşıyor, bize yalvaran bir bakış atıyor ve "bir *yere gitme*" diyor.

Akara'nın bazı telefon görüşmeleri için ayrılmasına rağmen, silah olayından bu yana onun detaylarına daha çok takıldı. Bizimle olduğu zamanları seviyorum, o yüzden bu değişiklikten şikayetçi olmamın imkanı yok.

Koçun ona ipuçları vermesini izliyoruz.

"Siz ne hakkında konuşuyordunuz?" Akara merak ediyor.

Birden suçluluk duygusu sardı. Son zamanlarda Sulli ile neredeyse eşit miktarda zaman paylaşıyoruz. Tanrım, genelde üçümüz birlikteyiz. Her nasılsa Sulli'yle birçok kez yalnız kalmayı başardım. Onun son zamanlarda yaşadığından daha fazla. Ve kendimi çok kötü hissediyorum.

"Zihnini toparlamaya ve rahatsız edici düşünceleri engellemeye çalışıyordu," diye açıklıyorum. "Ben de ona şarkı söyledim." Bunu ona söylerken neden bu kadar gerginim?

Akara bana bir surat yaptı. Yarı eğlenmiş, yarı şaşkın. "Şarkı söyleyemiyorsun."

"İyi olduğunu söylemedim." Akara

gülüyor. "Hangi şarkı?" "Song to the Siren." Tim Buckley."

Bunu düşünüyor, belki de şarkı sözlerini düşünüyor ve dudakları yavaşça kalkıyor.

"Biliyor musun?" Merak ediyorum.

"Evet." Daha fazla gülümsüyor. "Bu iyi bir tane." Başka bir düşünceyle kakhaha atıyor.

"Ne?"

"Kendine yeterince değer vermiyorsun, dostum." Bakışlarımı yakalıyor. "İlişkiler ve romantizm hakkında hiçbir şey bilmediğini iddia ediyorsun ama birlikte olduğumuzdan beri Sulli'nin ayaklarını yerden *kesiyorsun*. Bu romantizm işinde iyisin."

Her şeyi biliyor. "Ona kendi saçından bir parça fırlatıyorsun ve kuyruklu yıldız gibi patlıyor. Kırk yılda bir, alçakça bir cazibem oluyor."

"Çok yanıyorsun Banks. Seni sevmemenin ne kadar imkânsız olduğunu biliyor musun?" Tekrar Sulli'ye odaklanır. "Öte yandan ben, beni sevmek emek ister." Şaka yapıyormuş gibi davranıyor. Ama sözlerinin altında bir gerçek yattığını düşündüğünü söyleyebilirim.

"Lütfen," diyorum nefesimin altında. "İkimizin arkadaş olması beş dakikadan az sürdü, Nine. Bu iş değil." Akara her zaman kolay bir müttefik olmuştur. Pek çok insan için. Ama çok az kişiye karşı savunmasızdır. "Sulli'nin seni yıllardır sevdiğini biliyorsun."

Akara hazırlık odasını tararken bunu içine çekiyor. "Bazen Sulli'nin ileri geri konuşmalarımızın çok masum, çok... eğlenceli olduğunu düşünmesinden endişeleniyorum ama biz hep böyle yaptık."

Düşündüğüm şeyi mi söylüyor? "Romantik olmakta senden daha iyi *olduğumu mu* düşünüyorsun?"

"Evet," diyor ciddi bir şekilde. Güvensiz görünüyor. Akara lanet olası Kitsuwon- kendine güvenen flörtçü *romantik* olma konusunda güvensiz. Sulli ile her gün, her saat *zahmetsizce* yaptığı bir şey. Hem de bunu yaptığının farkında bile değilken!

Elimde değil.

Gülüyorum.

Bana ters ters bakıyor. "Paylaştığım için özür dilerim."

"Ben değilim." Etrafımızı taramadan önce bakışlarını yakalıyorum. "Akara, onu Kış Festivali'nde kızakla gezdirdin."

Kaşları acı dolu bir düşünceyle çatılır. "Bu planlanmıştı. Romantik olmak bir güvenlik operasyonu gibi *stratejik* olmamalı. Spontane ve beklenmedik olmalı. Babam bu konuda benden çok daha iyiydi..."

Bakışlarım yumuşuyor. "Şimdi kendine yeterince kredi vermiyorsun." Mikrofonumun kablosunu düzeltiyorum. "Onunla birlikte olmana bayılıyor ama içimden bir ses bunu duyman gereken kişinin ben olmadığımı söylüyor." Omzunu sıkıyorum ve Sulli yaklaşırken ayağa kalkıyorum.

Akara benimle birlikte ayağa kalkıyor, özellikle de Sulli tedirgin görünürken. "Sorun ne Sul?" diye soruyor.

"Şans bileziğimi unutmuşum." Team Trials'dan bugüne, yüzmeden önce örgülü turkuaz bileziğini öptü. "Sanırım babamda bıraktım. Mesajıma cevap vermedi." Kaşlarını daha da çatı. "Sorun değil. Ona ihtiyacım yok."

"Gidip getirebilirim," diye teklif ettim.

"Hayır, lanet olsun, endişelenme. Zamanımız yok."

"Deneyebilirim." Yapılacak en akıllıca şey Ryke'ın korumasına telsizle haber vermek olurdu. Ama Tanrı biliyor ya, *Wylie'yle* sohbet etmek istemiyorum. Hatta kız arkadaşımın bileziği gibi bir şey yüzünden beni görmezden gelebilir.

"Radyo Wylie," dedi Akara bana. Hay sikeyim.

İstemeyerek de olsa emirlere uyuyorum. "Bankalardan Wylie'ye, Sulli'nin uğurlu bileziği kayıp. Babasında mı?"

Sessizlik.

Tekrar

deniyorum.

Daha fazla

sessizlik.

Akara mırıldanıyor, "Küçük pislikler."

"Greer'i Petty Pricks Pack'e koyardım."

"Başkan olarak Price."

Sulli gergin bir şekilde ayaklarının üzerinde sallanıyor.

Şakalaşmalarımızı dinlemiyor bile. "Ben gidiyorum," diyorum ona.

"Tamam, çabuk ol."

"Soğukkanlı kal." Kulaklığımı ayarlıyorum. Gerçek: Bileziği ilk kızgınlığından önce geri alma şansımın düşük olduğunu biliyorum, ama şimdi gitmek Akara'ya kız arkadaşımızla biraz yalnız zaman verdiğim anlamına geliyor.

O da bunu hak ediyor.

BANKS MORETTI

KLOR, kubbeli stadyumun arasında tanıdık koku daha güçlü. Hava daha yapışkan, daha nemli ve alt merdivenlerde sıkışıp kaldığım için arkam olimpik havuza, merkezdeki gösteriye dönük. Görevim: Sulli'nin bileziğini almak. Durum: Tribünlerde yerlerini almaya çalışan bir dizi insanın arkasında bekliyorum.

Yukarı çıkmam lazım.

Ünlüler benim ulaşmaya çalıştığım orta bölümde toplanmışlar. Alpha, Omega ve Epsilon, müşterilerinin arkasındaki sıralarda oturuyor ve sessiz, dikkatli görünüyorlar. Yale çocukları şaka bile yapmıyor. Donnelly, Oscar ve Farrow kalabalık seyircileri inceliyor.

Geçici korumalarımız, etkinlik güvenliğinin yanı sıra tribünlerin alt ve üst kısımlarında görev yapmaktadır. *Etkinlik güvenliği* derken askeri güvenlikten bahsediyorum.

Amerika Birleşik Devletleri Yaz Oyunları için Olimpiyat güvenliğine milyonlarca dolar harcadı. Ulusal Muhafız Ordusu'nun park halindeki arabaların altında el yapımı patlayıcı kontrolü yapan tarama cihazları ve yanıp sönen aynalar kullandığını gördüm. Özel Kuvvetler, devlet adamları ve sporcular için koruma görevi üstlendi ve bizim gibi özel güvenlikle birlikte sessizce çalışıyor. Ve burada *tonlarca* özel güvenlik görevlisi var. Los Angeles'ta olduğu için, diğer yüksek profilli ünlüler tribünleri dolduruyor ve kendi kişisel korumalarını da yanlarında getiriyorlar.

Olimpiyatlardan önce Kitsuwon Securities ve Triple Shield, en kötü durum senaryolarına fiziksel olarak hazırlanmak için iki haftalık tatbikatlar yaptı.

Adam kaçırma gibi.

En azından tecavüze uğramadı. En azından kaçırılmadı, Banks.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Babamın sözleri aklımdan çıkmıyor ve bir mezarcının kürek istemesi gibi onları kafamdan atmak istiyorum. Yapabilseydim onları kazardım.

Etrafıma bakıyorum.

Her yerde güvenlik görevlileri görüyorum.

"Hepsi iyi şeyler Banks," diye mırıldanıyorum kendi kendime.

Yine de nabzım atıyor. Gözlerim önümde duran genç bir kızın küçük parmak kıpırtılarına takılıyor. Çantasını kurcalıyor, fermuarını çekiştiriyor.

Thatcher, kardeşimin beni izlediğini hissediyorum. Elbette, benim aşırı dikkatli duruşuma kartal gözüyle bakıyor ve ben de ona bana her zaman söylediği şeyi söylemek istiyorum: *AO'na dikkat et. Hedef ben değilim.*

Endişesi çok fazla.

Çok fazla.

Bakışlarımı kaydırıyorum.

Janie onun önünde turkuaz ponponları kardeşlerine ve kuzenlerine dağıtıyor. Ripley, Maximoff'un kucağında, bir ponpon püskülüne uzanıyor. Sulli'nin on altı yaşındaki kız kardeşi Winona gururla S harfini kaldırıyor. Kız takımının geri kalanı, ayrıca Ben Cobalt ve Xander Hale, *Sulli'yi* heceleleyen diğer harfleri tutuyor!

Xander'da ünlem işareti var.

Önlerinde, *We Are Calloway'in* kamera operatörleri belgesel dizi için ünlülerden bazılarını çekiyor. On sekiz yaşındaki Jesse Highland objektifini Jane ve kardeşime yöneltiyor. Jack'in söylediğine göre, küçük kardeşi Jesse *We Are Calloway* için Olimpiyatları çekmeye yardım etmek üzere işe alınmış. Bu yazdan sonra Pennsylvania Üniversitesi'ne gidecek ve Jack'in izinden gidecek.

Ve Jack, onu göremiyorum.

Akara, Jack'in basın mensuplarıyla birlikte havuzun yakınında konuşlanmasıyla ilgili bir şeyler söyledi. Sulli'nin sudaki görüntülerini istiyor olmalı ama her gün Sulli'yi takip etmeyecek. Yarışmaya konsantre olabilmek için "hayattan bir gün" çekimi fikrini reddetti.

We Are Calloway'in Sulli'nin dikkatini dağıtmaktan başka bir işe yaramadığı düşünüldüğünde, Tanrı'nın bir tür mizah anlayışı var.

Merdivenleri çıkmak için bekliyorum. Küçük bir gümbürtü şakağıma vurmaya başlıyor. Gök gürültüsünü andıran bir migrenin başlangıcı, eminim. Ben değilim

İyileşti ama en azından seyrekleşti. En azından artık kışımı yere koymayacak.

Merdiven çıkıyorum.

Sonra durdum. Aman Tanrım. Bunun sıcak bir saniye süreceğini biliyordum, ama sıcak bir yarım saat olacağını düşünmemiştim.

Durduğum yere yaklaştıkça, ilk birkaç sıranın etrafında, daha fazla gözün üzerimde olduğunu hissediyorum.

Ben.

İşte o zaman Rochester'ları görüyorum. Wyatt, Will, Wesley, Winnifred, ve onların aileleri. Mavi kanlı, varlıklı WASP'lar, siyah tasarım takımlar giymişler ve Doğu Yakası sosyetesiymiş gibi giyinmişler - ki öyleler. Will'in küçük kardeşi Wesley Rochester'ın bana yönelik alaycı sırıtışını silmek isterdim.

Soğuk ve ölümcül bakışlarımdan kaçan Will'e fısıldıyor.

Kafamın arkasında Will Rochester'ın aylar *öncesinden* "*Siktir git Sulli*" dediğini duyuyorum ve neredeyse kırmızı görüyorum.

"Thatcher'dan Banks'e, çatışmaya girmeyin." Kardeşim telsizde ve kulağında. "Geri çekilin."

Gözlerimi onlardan ayırıyorum.

Bileziğini al.

Gir ve çık.

"Whoa." Yakındaki bir ses odaklanmamı tetikliyor. Başım saat 10 yönüne doğru sarsılıyor.

Merdivenlerin yanında oturmuş, sarışın, topuzlu, üniversite çağında bir kız telefonunu bana doğrultuyor. Kayıt yapıyor ya da fotoğraf çekiyor. "Sen hangisisin?"

Ünlü olmadan önce, dürüstçe cevap verirdim. Güzelce, aslında.

Ama sabrım kısa devre yaptı. Bu onun hatası değil. Gerçekten değil. "Uzun olan" dedim.

Burnu kırıyıyor. "Hayır, demek istediğim, siz Thatcher Moretti misiniz yoksa Banks Moretti mi?"

Midem bulanıyor. *Görmezden gel.* Ama lanet olsun, yaptığım hiçbir şeyin kardeşime geri dönmesini istemiyorum. "Banks," diyorum ona.

Nefes nefese kaldı. "Bugün Sullivan Meadows yüzeceği için gergin misin?"

Hayranların tam isimlerini kullanmalarının komik olduğunu düşünürdüm. *Sullivan Meadows. Maximoff Hale. Jane Cobalt.* Tanrım, kimse ona *Jane Moretti* bile demiyor.

Evlilik.

Kalp atışlarım hızlanırken kelimeyi hızla uzaklaştırıyorum.

Daralan bakışlarım telefonunun kamerasıyla buluşuyor. Rastgele bir kızın insta-hikayesi için kaydolmadım. Bu yüzden vücudumu döndürüp kıza yaklaşıyorum. Kaslar sertleşti. *Hadi ama*. Bir merdiven yukarı.

Bir tane daha.

Onunla arama gittikçe daha fazla mesafe koyuyorum. Ama ben tırmandıkça daha çok göz bana takılıyor. Bakışlar omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti kaydırıyor.

Altı-yedi.

Saklanamı

yorum.

"Hey." Tanıdık, keskin kenarlı bir ses kalabalığın arasına karışıyor. "Biraz yer açabilir misiniz? Tanrım, bu bir gece yarısı Avengers gösterimi değil. Hepimizin merdivenlerde ölü gibi durmasına gerek yok."

Loren Hale.

Ryke Meadows, "Lanet olası hareket," diye ekliyor.

Kalabalık bir elektrik akımına kapılmış gibi, herkes hızını artırıyor. Ryke ve Loren kendi sıralarının kenarında duruyorlar. İkisi de kalabalığa dik dik bakıyor ve bunun kamuoyundaki imajları için ne anlama geldiğini umursamıyorlar.

Hafif bir gülümseme takındım. O cephede bir akrabalık hissediyorum. Bunun özgürleştirici olduğunu ilk söyleyen Akara olurdu. Artık verecek sikim kalmadı.

Yeterince yaklaştığımda Ryke başıyla bana işaret ediyor. "İyi misin Banks?" "Evet, efendim." Sıkı bir nefes aldım. Bana saldırdıktan sonra *efendim* dediğim için nefret ediyordum.

Bir süre önce "*evet efendim*" dediği için. Ama bu onu rahatsız etmiyor gibi görünüyor.

"Bana *efendim* demenize gerek yok." diye hatırlattı.

"Evet." Ona tekrar başımı sallıyorum. "Sulli'nin diş teli sende-"

Daha sözümü bitirmeden küfrediyor ve elini cebine atıyor. "Unutmuşum amına koyayım. Lanet olsun."

Lo gülüyor. "Bir daha sikişirsek bizi kapı dışarı ederler. Burada *çocuklar* burada."

Ryke homurdanarak, "Deniyorum," dedi.

Aileler tribünleri dolduruyor ama ben fark etmemeye çalışıyorum.

Nasıl bir baba olacağım?

İşte burada.

Yine o soru.

Bir an için donup kaldım. Babam babalıkta fena çuvalladı. Annemi, kardeşimi ve beni hiç düşünmeden terk etti. Bok vurduğunda

ve bir oğlunu kaybetti, hepimizi kaybetmeye karar verdi. Bir an için
-Bunu yapabileceğime inanıyorum. Çocuğumu terk etmek. Onları *terk* etmek.

Ama ben babamın
oğluyum. Onun
DNA'sını taşıyorum.

Onun anlamadığım bazı yönleri var. Hayatım boyunca kök salmamak çok kolay oldu. Ve eğer kendimi hiçbir şeye bağlamazsam, o zaman onu terk etmekle suçlanamam. Onun gibi olmaktan korkuyorum.

Kalıtsal bir *şeye* sahip olduğumdan, onu çıkaramıyorum.

Ve bir yanım, belki de bunca zaman ciddi bir ilişkiye atlamamanın, başından beri içimdeki babam olduğunu düşünüyor. Annemden sonra bir daha evlenmedi ve bildiğim kadarıyla o zamandan beri de ciddi bir ilişkisi olmadı.

Artık farklıyım, kendimi temin
ederim. Sulli var.
Akara bende.
Ben ondan farklıyım.
Soğukkanlı kal.

Bu düşüncelere göz kırpyorum. Etrafımdaki boşluğa odaklanıyorum. Merdivenin ortasında sıkışmış, Ryke'ın Sulli'nin bileziğini bulmasını bekliyorum.

"Siktir, siktir, siktir." Pantolonunun her cebini boşaltırken nefesinin altında küfrediyor.

Loren aklını kaçırmış gibi kardeşine bakıyor. "*Çocuklar*," diye fısıldıyor Loren bir hatırlatma olarak. "Hassas kulaklar. Hassas ruhlar. O küçük şeyler."

O küçük şeylerden bir tane alacağım.

Tıraşsız çenemde gergin bir el gezdiriyorum. Tanrım, Ryke'ın kızının hamile olduğundan haberi yok. Ve ben kız arkadaşımın babasının önünde bu büyük sırrı kucaklayarak duruyorum.

"Üzgünüm, Banks." Kızının ceplerini karıştırmaya devam ederken bir anlığına bana baktı.

Kızını hamile bıraktım, Ryke.

Emin değilim. Akara'nın olabilir çünkü muhtemelen o gece ikimiz de onu siktik. Sürpriz.

Dede olacaksın.

Ryke'a söylememem gereken şeyleri söyleyecek kadar yüzsüz olabilirim ama bunu ona asla söylemem. Sulli'nin hamileliğini Sulli olmadan asla açıklamam. Bu boktan bir hareket. Pek çok şey olabilirim ama bok çuvalı değilim.

Aramasının devam etmesini izliyorum. "Sorun değil."

Bir bilezik en son endişeleneceğimiz şey. Şakağımdaki zonklama artıyor ve parlak floresan ışıklarından gözlerimi kısıyorum. Hay sikeyim. Cebime uzanıp ağırı kesici çıkardım. Çabucak birkaç tane patlattım. Su yok ama idare ediyorum.

"Lanet olası A," diye

küfreder Ryke.

"Kardeşim," diye uyarır

Lo.

"Biliyorum. Biliyorum," diye homurdanıyor Ryke Lo'ya ve sonra bana bakıyor. "Bende olduğunu sanmıyorum." Bu sözleri söyler söylemez yüzüne suçluluk ve endişe yayılıyor. "Otelde ceketimin içinde unutmuş olmalıyım."

"Alması için birini arayabilir miyiz?" Lo, kardeşi için sorun çözmeye çalışarak ona sorar.

Havuzda bir hareketlilik yakaladım. "Zamanımız olduğunu sanmıyorum."

Yüzücüler hazırlık odasından çıkıyor. Kalabalık, yarışların başlamasını heyecanla bekleyerek alkışa boğuluyor. Sulli'nin kız kardeşi ve kuzenleri ayağa fırlıyor, tezahürat yapıyor, ponpon ve işaretler sallıyor. Janie, Daisy teyzesiyle birlikte yüksek sesle ıslık çalıyor.

Sesler stadyum boyunca

yankılanıyor. Kulaklarımı tırmalıyor.

Gözlerimi zor kırpiyorum.

Ben havuza geri dönene kadar daralmış bakışlarla seyircileri tarıyorum.

Yüzücüler kollarını ileri geri sallıyor ve yavaşça başlangıç bloklarına yaklaşıyor. Merdivenlerde dolaşan herkes aceleyle yerlerine oturuyor.

Ben hariç herkes.

Havuza geri dönmek istiyorum.

Hazırlanma odasının çıkışına yakın bir yerde, Akara'nın renkli bir duvarın önünde metanetle durduğunu görüyorum; maviler, pembeler ve sarılar birbirine karışıyor ve arkasında büyük beyaz harflerle *Los Angeles Olimpiyatları* ve yılı yazıyor. Basın tribünleri saat üç yönüne sadece birkaç metre uzaklıkta ve büyük mercekler suya ve on kulvara çevrilmiş durumda. Ancak kulvarları sadece sekiz yüzücü dolduracak.

Görevliler ellerini arkalarında kavuşturarak havuzun etrafına dağılmışlardır ve yarışmacıları değerlendirmekle görevlidirler.

Bilinçaltımda *güvenlik* yazan kordonuma ve rozetime dokunuyorum.

Kız arkadaşımın yarışmasını havuz kenarından izleyebilmem bir lütuf ve sadece en yakın korumalarına verilen bir hediye. Ve bu geceyi tamamen boşa harcamaya çalışmıyorum.

Ama daha iyi bir erkek arkadaş olsaydım, öpmesi için bileziği hazırlardım - en azından *bir* ısı için. Ona elim boş ulaşmak üzere olduğumu bilmek

bağırsak yumruğu.

Sulli kollarını sallıyor. Yüzücü şapkası takmış, diz hizasında, vücut derisinden bir Team USA mayosu giyiyor. Bileziği önemsemediğini söyledi ama Sulli çok inatçı ve bunun konsantrasyonunu bozmaması için dua ediyorum.

"Her şey yolunda." Loren'in sözleri havada asılı kalıyor ve aptalca bir an için benim için söylendiğini düşünüyorum. Eli Ryke'ın omzunda, kardeşini teselli ediyor. "Çirkin bir bilezik olmadan da kazanacak."

Ryke ona bir bakış fırlatır. "Daisy onun için yaptı."

"Hala söylediklerimin arkasındayım." Lo kuru bir gülümseme takınır.

Akara'yla birlikte olmalıyım. Ryke'a çabucak, "Yardımanın için teşekkürler," diyorum. O bir şey söyleyemeden, merdivenlerden aşağı koştum. Birkaçını atlayarak. "Kaltak!" diye bağıyor bir piç.

Hemen durdum.

Garip konuşmalar normal kargaşaya karışıyor ve Connor ile Lo'nun Ryke'ı merdivenlerden aşağıya, alt sıralara doğru inmekten alıkoyduklarını görüyorum.

Nerede bu pislik?

"Sullivan bir sürtük!"

Onu buldum. Ellerini ağzının etrafında birleştirmiş. Bok yiyen bir sırtış. On altı, on yedi yaşından büyük olamaz. Arkadaşları kıs kıs gülüyor ama etrafındaki insanlar daha kötü bakışlar atıyor.

Telsizler kulağımda çıtırdıyor. "Fiyattan Banks'e... tacizcileri dikkate almayın. Devam edin."

Price için çalışmıyorum.

Ama Yaz Oyunları'nda hepimizin birlikte çalışması gerekiyor. *Takım çalışması*. Olimpiyat meşalesini yakan ateş de olabilir ve onu söndürmek aptallık olur.

Hareket

etmeye devam

ediyorum.

"Sluuuuut!"

Dişlerimi sıkıyorum. Yüzücüleri rahatsız edecek kadar yüksek sesle konuşmuyor ama tribünlerin onun olduğu bölümünde insanlar rahatsız edici bir şekilde yer değiştiriyor.

"Kıçına iki sik birden alıyor! Sluuut-" "Hey!"

Başımı geriye ve yukarı doğru sallıyorum. Bağıran ilk kişi Ryke değildi. Sulli'nin kız kardeşiydi.

Winona Meadows aceleyle sırasından çıkar. Ryke'in onu durdurabileceğinden daha hızlı. "Nona!" diye uyarıyor. Greer hızla sırasından çıkar. Winona'ya ayak uydurmaya çalışıyor.

Ryke, Greer'in hemen arkasında.

Winona bir mermi gibi hızla bölümler arasındaki merdivenlere daldı. Ben daha aşağıdayım. İnişini ve bu gence doğru varışını izliyorum. "Kendini çok mu havalı sanıyorsun?! Kendini çok mu *komik sanıyorsun*?!"

Gülüyor.

Ağır çekimde cehennemi görüyorum. Kız -beni kaydeden uzun saçlı kız- ayağını koridora *sokuyor*. Benden başka hiçbir koruma bu görüş açısına sahip değil.

"WINONA!" Avazım çıktığı kadar bağıriyorum. Duracağını düşünerek. Yavaşlayacak.

Yapmıyor.

O lanet bir Meadows.

Tam Winona'nın ayağı kızın bileğine takıldığı sırada dik, *beton* merdivenleri hızla çıkıyorum. Kız öne doğru düştü. Yüzüstü merdivenin sert çimento kenarına doğru.

Daha hızlı koşarken kaslarım çığlık atıyor. Daha sert, ve düşüyorum, Winona'yı kollarının altından yakalamak için dizlerimi betona vuruyorum, yüzü betona çarpmadan önce.

"Aman Tanrım!"

Çığlık atıyor.

"O iyi mi?!"

İnsanlar ayakta. İnsanlar koridoru dolduruyor. Bizi sıkıştırıyorlar.

Winona'yı kendime doğru çektim. Başı garip bir pozisyonda karın kaslarıma çarpıyor. Ama onu hemen hareket ettirmekte tereddüt ediyorum. Sığ, şok olmuş nefesler alıyor. "Banks?"

"Başını vurmadin," diyorum ona.

İnsanlar bana sürekli "O iyi mi?" diye soruyor. Bir başkası "Onu hareket ettirmeyin" diyor.

"O iyi. Onu biraz yalnız bırakabilir misiniz?" Başımı sallayarak iyilikseverlere oturmalarını işaret ediyorum.

Winona merdivenleri yemeye ne kadar yaklaştığını fark ederek daha düzensiz nefes alıyor. Burnunu kırabilir, dişlerini dökebilir, beyin sarsıntısı geçirene kadar takla atabilir, kafasını yarabilirdi.

"Bacakların iyi mi? Hareket edebilir misin?"

"I..." Başını yukarı kaldırıyor. "Evet-"

"Winona!" Ryke kızına ulaştı. Daisy ve korumaları da öyle. Wylie, Greer ve Price'ın sıcaklığını hissediyorum ve Winona'nın kız kardeşinin erkek arkadaşı olmama rağmen Price bana fısıldama cüretini gösteriyor, "Bu iş bizde Banks."

Her tarafa bakıyorum. Ama gitmiyorum.

Winona'nın ayağa kalkmasına yardım ettim. Dizlerim acıyla kavruluyor ve kükrüyor. Korkulukmuşum gibi gömleğimi yumrukluyor.

"Onu öldürebilirdin, seni trol!" Kinney, Winona'ya çelme takan kıza bağırıyor. Lo ve Lily kızlarıyla hızlı hızlı konuşuyor ve Vada ailesi tarafından oturmaya ikna edilmeye çalışılıyor.

Audrey tripper'ı işaret ediyor ve annesiyle konuşuyor. Ben babasıyla hararetli bir tartışma içinde. Ve dizginlenmeyen tek kişi ünlü bile değil.

"Şu viral video hakkında iyi hissediyor musun?" Tüylü saçlı sörfçü çocuk Jesse Highland merdivenlerden içeri girdi. Kamera yanında, trip atana doğru bağırıyor. "Sil onu."

Ofluyor, kararsız görünüyor. "Söylediğiniz hiçbir şeyi yapmak zorunda değilim." "*Jesse*," diye bağırıyor başka bir kamera operatörü. "Buraya gel. *Hemen*."

Hareket etmiyor.

Kamera operatörü fısıldayarak "İşini kaybetmek mi istiyorsun?" diye sorar.

Winona, Jesse bunu düşünürken onu izler. "Sorun yok, Jesse."

Gömleğimi bırakıyor ve titreyen kollarıyla annesinin elini tutuyor.

Jesse isteksizce geri çekiliyor ve ben havuza döndüğümde nabzım atmaya başlıyor.

Yüzücüler çoktan bloklarına çıktılar. Ama tribünleri izliyorlar.

Bizi izliyor.

Sulli kız kardeşinin serbest düşüşünü ve neredeyse yüzüstü yere çakılışını gördü.

Milyonlarca TV izleyicisi muhtemelen diziyi izledi ama ben daha çok

Sulli'nin odaklanması konusunda endişeliyim. Hedefleri.

Gözünde gözlük var, bana baktığını biliyorum. Ve

kulağımı iki kez çekiyorum.

Derin bir nefes alır.

Olimpiyatlar sırasında ü ç ü m ü z d e konuşamadığımız anlar olacağını bilerek işaretler bulduk.

Geriye dönüp baktığımda, *her şeyin yolunda olduğuna* dair bir işaret uydurmalıydık.

Ama ben kulak çekmeyi tercih ederim. Bu da basitçe *seni seviyorum* demek.

Kulak memesi yüzme şapkasından görünüyor. Ve hızlıca çekiştiriyor.

Şimdi daha güçlü nefes alıyorum ve ağrıyan dizlerimle havuza doğru yoluma devam ederken topallamamaya çalışıyorum. Akara'ya. Bir kasını bile oynatmamak için kendini zorluyor ve beni kurtarmaya geliyor. Neredeyse gülümseyeceğim. Kollarını kavuşturmuş, pazılarını sıkıyor.

Görevliler on yüzücüye yarışa yeniden başlamaları talimatını verir. Başlangıç pozisyonunu alırlar. Kollar dizlerin üzerinde kavisli ve platformun ön kenarını kavramak üzeredir.

"İşaretinizi alın," diye komut veren marş stadyumun sessizliğe gömülmesine neden oldu.

Son birkaç sıraya ulaştım. Bir sonraki *bip sesini* bekliyorum.

Bunun yerine, bir *sıçrama* var.

Herkesin nefesi kesildi.

Yanlış bir başlangıç gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

AKARA KITSUWON

YANLIŞ BAŞLANGIÇ ACIMASIZCA ve ben irkiliyorum.

Sulli'nin kızgınlığı geçene kadar tüm tepkileri kilitlemeliyim. Price'ın Kitsuwon Menkul Kıymetler'in başkanının öyle olmasını umduğu gibi tamamen soğukkanlı ve duygusuz olmalıyım. Basının benden beklemediği gibi. Banks ve Sulli ile aramda dramatik bir hikâye bağlayabilmek için kamerayı yüzüme çevirmeyi bekliyorlar.

Önceden ters ters bakıp, *sana çalışacak bir şey vermediğimi* düşünebilirdim. *Git başka bir kamera orospusu bul.*

Şimdi, *şimdi*, umurumda değil. Beni *lanet* bir kamera fahişesi yap. Beni ne istersen yap - çünkü gerçekten önemli olan tek şey havuzdaki kız, bana doğru gelen adam ve adamlarım.

Diğer herkes ekşi bir turşu emebilir.

Bip sesinden önce suya atlayan on sekiz yaşındaki Fransız yüzücü Anna Laurent hüngür hüngür ağlamaya başlar. Ellerini yüzüne götürerek suya basıyor, titriyor ve hayatı sona ermiş gibi ağlıyor. Daha çok irkiliyorum.

Sulli olabilirdi.

Şükürler olsun ki değildi.

Bugün hepimiz şansımızı zorluyoruz. Winona'nın yüzüstü beton merdivenlere çarpmasına saniyeler kalmıştı. Banks'e düşüşünü gördüğüm için hâlâ gerginim ve Sulli'nin de kız kardeşinin düşüşünü izledikten sonra yarışmaya yüzde yüz hazır olmadığına bahse girerim.

Banks onu yakaladı. Üçümüz açıklanamaz anlar yaşadık, sanki zamanın akıntıları bizi birbirimizle mükemmel bir simetriye yerleştirdi ve bugün Banks'i *oraya* bir şey koydu. Sulli'nin kız kardeşine olan sevgisi. Onun

Sulli'ye olan aşkı. Hatta belki de bana olan sevgisi - çünkü kız arkadaşım la baş başa kalabilmem için gittiğini biliyorum.

Orada olması, Winona'yı kurtaran şeydi. O merdivenlerde olmaması gerekiyordu. Kayıp bir bileziği almaya gitmemesi gerekiyordu. Ve bana geri dönüyor olmaması gerekiyordu. Dönüp onun düşüşünü yakalamaya hazır dı.

Her şeyi şansa ya da tesadüfe bağlayabilirim ama yapmayacağım. Yapamam.

İçimdeki ruhani parçalar bunun daha fazlası olduğunu biliyor.

Ama evet, eminim içine bir parça şans da karışmıştır. Umalım da hepsi tükenmemiş olsun.

"Fransa için korkunç bir hatalı başlangıç," diyor bir spor yorumcusu kulaklığından sessizce. Basın tribününde bana en yakın olan o. "Hakem ve yetkililer Laurent'in geri dönme şansı hakkında karar verirken yüzücüler yeniden başlamayı bekliyor. Evdeki izleyicilere hatırlatmak isterim ki, hakemler FINA'nın tüm kurallarını ve kararlarını uyguluyor ve yanlış başlangıç kuralı yok. Bu muhtemelen Laurent için yolun sonu."

Laurent havuzdan çıkar, elini ağzına kapatır. Gözleri kapalı bir şekilde çömelıyor ve koluna doğru hıçkırarak ağlıyor. Olimpiyat hayalleri yıkıldı.

Bunun Sulli olmasına izin verme.

Fransız yüzücüyle empati kurmam gerekirdi ama bunun yerine kız arkadaşım için korkuyorum. Dört yıl önce de aynı sinirlerin içimde dolaştığını hatırlıyorum - çünkü Sulli için hissettiğim bu güçlü şey hep vardı.

O zamanlar yaşıyordu ve nefes alıyordu.

Ama korkumu ya da çömelip tırnaklarımı yatağa nasıl geçirdiğimi göstermezdim. Şimdi endişenin yüzümü kapladığını hissediyorum ve buna izin veriyorum.

"Yetkililer yüzücülere blokta kalmalarını söylüyor. Laurent diskalifiye edildiği için yarışa devam edecekler."

Sulli başını çeviriyor, gözlüklü gözleri bana doğru bakıyor. Gülümsüyorum ve *altı diyorum*. Kızgınlık döneminde yenmesi gereken sadece altı kız kaldı. Bu iyi bir şey.

Anna Laurent'ın düşmesi Sullivan Meadows'un düşmesinden iyidir.

Konu yarışmaya geldiğinde kız arkadaşım da aynı öldür ya da öl zihniyetini paylaşıyor. Daha hazır görünüyor, duruşunda kararlılık var ve

Kollarını sallıyor ve eğiliyor, başlangıç platformunu kavramayı bekliyor. Bana bir kez daha bakıyor.

Kulağımı
çekiştiriyorum.
Dudakları
kalkıyor.

Dört yıl önce Sulli'yle çıkmıyordum. Onu henüz öpmemiştim. Onunla yatmamıştım. Onu çıplak, arzulu ve istekli görmemiştim. Yüzmekten daha fazlası için ağladığını görmemiştim. En derin korkularını nasıl bastıracağını öğrenmemiştim. Onu başka bir adamla tutmamıştım. Bana aşık olduğunu ve hamile olduğunu söylediğini duymamıştım. Ona benim için ne kadar önemli olduğunu söylememiştim.

Dört yıl önce bugünden ışık yılı kadar farklıydı, ancak bazı şeyler gerçekten de aynı.

Bu duygular.

Beni alt ediyorlar. Göğsüm kabarıyor ve gözlerimi Sulli'den alamıyorum. Suya dalmasına saniyeler kala değil. "İşaretini al," diye komut verdi.

Bip.

Yedi yüzücü de havuzda. Kolları kelebek kulaçta başlarının üzerinde ilerliyor. Onunla birlikte suyun altındaymışım gibi oksijeni kafesliyorum.

Hadi, Sul.

Hadi, Sul.

"Hadi ama Sul," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

"Meadows lider durumda," diye anlatıyor spiker. "Amerika Birleşik Devletleri'nin kadınlar 200 metre IM için kalifiye olan tek yüzücüsü. Kelebekten sonra sırtüstüne geçecekler ama burada kurbağalama çok önemli. Her şey bacaklardan ibaret ve Meadows gaz kaçırmak istemiyor."

Sulli havuzun sonuna ilk ulaşan oluyor. Hafifçe nefes alıyorum.

"Meadows için harika bir dönüş ve Meadows ilk ellide. Avustralya ve Japonya'nın önünde, yakın arkada. Meadows liderliğini sürdürürken sırtüstü güçlü."

Sözlerine gülümsüyorum ve stadyumdan gelen sesleri duyuyorum.

Kubbede yankılanan tezahüratlar, suyun şırıltısı ve yüzücüler elli metrelik havuzun bir ucuna ulaşp dönerken stadyum spikerinin gürleyen bir mikrofondan yaptığı konuşma. Sulli'nin özlediği, sevdiği ve *bayıldığı* müzik bu. "Meadows hızla kurbağalama ayağına gelir - dönüşü yapar ve tekmeler. Oh hayır."

Yüzüm düşüyor.

Sulli'nin gözlükleri yüzünden kayıyor.

"Meadows gözlüklerini kaybediyor. Gözlükleri artık burnunun altında ve gözlerini tamamen kapatmış durumda. Hızını koruyor ama uzun sürmeyecek- Avustralya ve Japonya hız kazanıyor."

Hayır, hayır, *hayır*.

Bağırarak için dilimi ısıyorum. Tribünde değilim. Havuz kenarından bağırarak, ama *kahretsin*, Sulli'ye devam etmesi için bağırarak istiyorum. Bu onda var. O iyi.

O iyi.

"Meadows açıkça elinden geleni yapıyor ama gözlükler ağzına dolanmış durumda ve onları tükürmek ya da kurtarmak için mücadele ediyor. Bunu izlemek acı verici."

İçim sızlıyor.

İrkiliyorum.

Elimi alnıma götürdüm. Banks nerede? Etrafta onu aramak istiyorum ama dikkatimi Sulli'den ayıramıyorum. Onu desteklememe ihtiyacı var ve keşke onu alkışlayabilseydim. Ama elimden gelen en iyi şey sessizce mırıldanmak, "Buna sahipsin Sul. Bunu yapabilirsin, Sul. Haydi. *Hadi*."

"Meadows çok geride kalıyor-oh, Meadows'tan kötü dönüş. Gözlükler, en iyi vuruşu olan serbest stile geçerken tekniğini ve hızını açıkça etkiliyor."

Elimi ağzıma götürüyorum. Hala bir heykel gibi, sadece son elli metreyi bekliyorum.

"Avustralya birinci. Japonya iki...ve Meadows bunu başarabilecek mi, finale yükselebilecek mi? Meadows beşinci oldu, ama bu yeterli olacak mı?"

Sulli gözlüklerini çıkarıyor ve kafasını su skorborduna çeviriyor. 200m IM için sadece iki yarışma var. İlki çoktan bitmiş. Sulli ikinci etabın bir parçası ve bu iki grup arasında en hızlı sekiz kişi finalleri görecek.

Yani kendi yarışında beşinci ama kesinlikle toplamda beşinci değil.

Hemen Sulli'nin adını ve sıralamada nereye düştüğünü arıyorum.

Hadi ama. Lütfen, finale çıkmasına izin verin. Lütfen.

Dokuz.

Dokuz numara.

Benim

numaram.

Benim

numaram.

Adının yanında.

Gözlerimi kırıştırıyorum, kalbim paramparça oluyor.

Sulli.

Eğer yapabilseydim, o sayıyı silip *sekiz* yazmak için her şeyi yapardım. Tercihen *bir* numara, ama şu anda sadece finallerde *bir* şansı olmasını istiyorum. Geçen olimpiyatlarda, finallere kolayca girmişti.

Hiç bu kadar erken çıkmamıştı.

"Saniyenin onda üçünden daha az bir farkla Meadows yarışı 9th sırada tamamladı. Tribünlerden hayal kırıklığı. Unutmayın, Meadows Bu etkinlikte ABD'li yüzücü ve bu yıl ev sahibi ülkeyi temsil ediyor."

Tamam, artık beni gıcık ediyor. Yorumcuya ters ters bakıyorum.

Farkında değil, küçük televizyon ekranına sabitlenmiş durumda ve bir şey söylesem bile beni duyamaz. Mikrofon kulaklığı takılıyken olmaz.

"Eğer bugün o klipleri izlediyseniz, ailesi de burada izliyor. Meadows bir saniyeliğine başını sallıyor. Henüz sudan çıkmadı. Havuz başında, erkek arkadaşı Akara Kitsuwon dehşet içinde onu izliyor."

Müthiş.

Sadece harika.

Yüzümü değiştirmiyorum. Ve dehşete *kapılmıyorum*. Endişeliyim. Arada bir fark var.

"İkinci erkek arkadaşı Kitsuwon'a yaklaşıyor." *Benim ya da onun için ikinci değil.*

Spor spikeri gelişini duyurmadan önce Banks'i görüyorum. Kürdan çiğniyor, kaşları endişeyle çatılmış ve sürekli Sulli'ye bakıyor.

"İyi değil," diye fısıldıyorum.

"Gördüm." Gerçekten derinden, boğuk bir sesle, neredeyse duyulmayacak şekilde konuşuyor. "Kalbimden vuruldum."

"Tam içinden." Burnum alevlendi. "Beş etabı daha var. Daha bitmedi. Sadece daha fazla özgüvene ihtiyacı var."

"Ve yeni bir çift gözlük."

"Muhtemelen onları daha iyi sabitlemek için çift kapak yapacaktır." Parmak eklemlerime masaj yapıyorum, sonra duruyorum. Banks topallıyor mu? "Topallıyor musun?"

Geriliyor. "Dizlerimi çok kötü kırdım." "Git buzla."

"Dokuz-"

"Bu bir emirdir."

"Git konuş onunla. Birimize ihtiyacı var." "İkimize de ihtiyacı var," diye düzeltiyorum.

Banks azalan bir gülümsemeyle kırıtıyor. "Şu anda alabileceği tek şey bir tane." Elini omzuma koyuyor ve ağırlığını bana verdiğini hissedebiliyorum. Dizlerini gerçekten incitmiş olmalı.

Ayrılmadan önce ona "Bu duyguyu sevmiyorum," diyorum. O da başını sallıyor. "Evet, biliyorum."

Belirli bir anda birini diğerine tercih etme hissi. Sulli Banks'e karşı. Banks Sulli'ye karşı. Hepimizin birbirimize ihtiyacı var, hepimiz birbirimizi istiyoruz, ancak kimin ihtiyaçlarının önce geldiğini seçmemiz gereken zamanlar var.

Ve şimdi, Sulli'ye doğru gidiyorum.

SULLIVAN ÇAYIRLARI

"SİKTİĞİM GÖZLÜKLER" deyip duruyorum, tek hissettiğim bu.
Şu lanet gözlükler. Bana madalyaya mal olan ne aptalca bir hata.

İçimi parçalıyor ve tırmalıyor.

"Hey, gözlükleri boş ver, güçlü fasulye." Akara benim şeridimde
çömeliyor. "*Çalı* fasulyesi mi demek istiyorsun?"

"*Güçlü* fasulye. Fasulyelerin en kudretlisi. Jack adındaki adamların
bile tırmanamayacağı dev fasulye sırtıklarından yapılmış olan."

Gülüyorum.

Kits, üzüntü dayanılmaz boyutlara ulaştığında beni güldürme
yeteneğine sahip. Gözyaşlarım gözlerimde normalden daha kolay
toplanıyor.

"Hey," diye fısıldıyor Akara, gözlerimin cam gibi olduğunu görünce.

"Onlar üzgün gözyaşları değil, Kits. Ben sadece..." *Lanet olası
duygusal.* Hormonal sanırım.

Bana sarılmak istiyor gibi
görünüyor. Erkek arkadaşımın
bana sarılmasını çok isterdim.

Ama suya batmış durumdayım. Bir sonraki yarış otuz dakika sonra.
Kadınlar 400 metre serbest stil ve benim ısım ilk sırada, bu yüzden bir
elimle havuzun kenarına tutunuyorum ve diğer elimle Ziff Power çikolatalı
protein shake'i içiyorum.

Gözlüklerimi iki kez kapattım ve sabitledim. Aynı hatayı ikinci kez
yapmayacağım. Hayatta olmaz.

Ve en azından Banks iyi. Akara dizlerine buz koyduğunu söyledi. Kız
kardeşim iyi.

Akara, "Diğer beş etap için finale yükseleceksiniz," diye garanti veriyor. "Kolayca. Geçen olimpiyatlarda olduğu gibi."

Geçen olimpiyatlar gibi.

Erkek arkadaşlarımın olmadığı
bir yerde. Hiç öpülmemiştim.

Romantizm *düşüncesini* bile görmezden *geldim*. Eğer bir an için Akara'nın kenarda seksi olduğunu düşündüysem, dedim ki, *kimin umurunda? Yüzmek benim ilk ve tek aşkımdır. Önemli olan tek şey yüzmek.*

Şimdi, benim için önemli olan tek şey bu değil.

Dudaklarını dudaklarımda hissettim. Güçlü kollarını belimde hissettim. Ellerinin vücuduma damladığını hissettim. Arzularını, şehvetlerini ve aşklarını hissettim ve daha fazlasını istedim - onlar için istedim.

Bende var.

"Sulli?" Akara düşüncelerimde boğulduğumu görebiliyor.

"Ya dört yıl önce yüzmekten başka hiçbir şeyi sevmediğim için harika biriysen?" Boğazımda şişen bir yumru ile sessiz, cılız bir sesle soruyorum. "Ya kendimi çok fazla parçaya böldüysem ve bu spora en küçük parçayı verdiysem?"

"Buna hiç inanmıyorum." Akara derin derin içime bakıyor. "*Her şeyden vazgeçip* asla senin olduğun yere gelemeyecek o kadar çok sporcu var ki. Sen buradasın çünkü yüzmek için doğmuşsun. Ve sen, herkesten daha çok, sevgini parçalara ayırmadan birden fazla şeyi sevebileceğini bilmelisin."

Bunun beni yıkamasına izin verdim ve onun sözleri beni ve moralimi yükseltti.

Dört yıl öncesine kıyasla daha fazla sevgiyle doluyum. Bu beni daha ileriye götürmeli, geride tutmamalı.

"Teşekkürler, Kits." Protein içeceğinin kenarını ağzıma götürmek üzereydim. Ama Akara yaklaşıyor ve beni öpüyor.

Öpülesi dudaklarına karşı gülümsüyorum.

Öpücüğünü uzuvlarımda mırıldanan şehvetli bir tatlılıkla derinleştiriyor. Neredeyse kollarının arasında süzülebilirdim.

TV kameraları kesinlikle kayıta ve dedikodular havuz boyunca ve tribünlere kadar yayılıyor. Ama Banks ile klinikteki öpüşme gibi, bunun da daha uzun sürmesini isterdim.

Akara geri çekilmek zorunda. O da benim gibi gülümsüyor ama biraz tereddüt ediyor.

Sanırım neredeyse gergin. "Bu senin dikkatini dağıtacak mı, Sul?"

"Tam tersi." Protein karışımını yudumluyorum. "Bu beni motive edecek." Her şeyi engellemeye çalışmaktan bıktım. Hamile olduğumu unutmaya çalışmaktan bıktım. Dört yıl önceki Sullivan Minnie Meadows olmaya çalışmaktan bıktım.

Ben yeni bir kadını. Yarışın sonunda öpmek istediğim iki erkek arkadaşım var. Kime doğru yüzmek istiyorum. Banks'in bana söylediği şarkı kafamı dolduruyor.

Bana doğru yüz.

Bankalara doğru
yüzün.

Akara'ya yüzün.

Bebeğimize doğru
yüzün.

Onlara doğru
yüzün.

AKARA KITSUWON

WE ARE CALLOWAY 4EVER - Facebook Sayfası

Hales, Cobalts ve Meadows hayranları için - en sevdiğimiz aileleri takip eden belgesel dizileri ve güncel olayları tartışıyoruz!

42m bu sayfayı beğendi

1 saat önce gönderildi:

SON DAKİKA

Sullivan trajik bir gözlük arızasının ardından 200 metre IM yarışını kaybediyor, ancak diğer 5 yarışta finale yükseliyor!

15.7k beğeni - 600 paylaşım - 2.4k yorum:

Cynthia Bird: Bu gece öldüreceğini biliyordum! Gözlük olayı tesadüfî bir kazaydı.

Talia Rey: Hansen denen kızı kesinlikle yenecek. Sullivan'ın eve 5 altın götürmemesine imkan yok.

Sav Lionel: Kendinde olmadığını düşünen var mı? Akara ve Banks'in çok iyi olduğunu biliyorum (onları görsem boğulurdum) ama o yüzerken onların orada olması sağlıklı olamaz.

Hiromi Toda: *Sav Lionel* Akara onu öptü, sonra da 400 metre serbestte döktürdü. Şansını mahvettiklerinden şüpheliyim.

Agatha Thompson: @Sav Lionel iki erkekle birlikte olmamalı. Sorun da bu zaten. Bu iğrenç bir şey.

Talia Rey: @Agatha Thompson eğer burası Reddit olsaydı, seni yerden yere vururdum.

Agatha Thompson: @Talia Rey burası Reddit değil, Facebook.

Karter P: @Sav Lionel eğer bu yıl altın madalya alamazsa bunun onların hatası olduğunu biliyoruz. Sadece evde kalmalıydılar

Hiromi Toda: @Karter P onlar onun korumaları, evde kalamazlar.

Karter P: @Hiromi Toda buna gerçekten inanıyor musun? SFO çok sahte. Koruduklarını iddia ettikleri kişilerle çıkıyorlar.

Mary Westermore: LÜTFEN Banks'in Winona Meadows'u düşmekten kurtarmasıyla ilgili bir yazı başlığı açabilir miyiz? EFSANEVI!

"İNSANLARIN NESİ VAR BÖYLE?" Banks, biraz acı çekmiş ve çok kızmış bir sesle, nefesinin altından ateşli bir şekilde homurdanıyor.

Duş almış ve gömleksiz, ikimiz de eşofman giymişiz ve aynı köhne karyolada oturuyoruz. Omuzlarımız Sulli'nin Olimpiyat Köyü'ndeki odasının duvarına dayalı; uzun gecemizi sonlandırmak için hızlı bir sosyal medya kontrolü yapıyoruz.

Tam da bayıldığım şey.

"SFO sahte" komplolarını ve ilişkimin yargılayacak yeri olmayan insanlar için nasıl "iğrenç" olduğunu okumak. Konfetileri patlatın ve *Agatha'nın* üzerine yağdırın. O çok dürüst. Çok zeki.

Çok muazzam.

Onu seviyorum.

Yorumlar arasında geziniyor ve olumlu yönleri odaklanmaya çalışıyorum. Sessizce Banks'e "Aynı bok, farklı gün." dedim.

Hırçın, hararetli bir ses çıkarıyor ve dikkatimi Facebook sayfasından ayırıyorum, telefonum elimde.

Banks kendi cep telefonunda delikler açıyor. Çene kasları titriyor.

Burnu alevleniyor. Tüm vücudunun yanımda kasıldığını ve esnediğini hissediyorum.

Eğer bu Banks'i bu kadar kötü etkiliyorsa, belki de onu sosyal medya kontrollerinden çekmeliyim. Bu görevi sadece teknik ekibe vermeliyim. İşin bu kısmını bırakmayı düşündüm ama kontrol manyağı *olabiliyorum*. Ve Jack Highland-Oliveira'ya koşmadan kamuoyu algısının sıcaklığını anlamayı seviyorum.

"Onu öldüreceğim," diye homurdanıyor Banks, o kadar alçak sesle ki kelimeleri neredeyse kaçırıyorum.

Benim gibi bir hayran sayfasında olamaz.
"Ne okuyorsun?" Bakmak için eğildim, karyola gıcırdıyordu.
Bana #SullivanMeadows etiketinin trend olduğu Twitter'ı gösteriyor.

@lowandbehold23: umut o Sürtük Şoklar
üzerinde havuzsu #SullivanMeadows

@CoolBeanz_haha: Biz hepsi köklendirme için
sen #SullivanMeadows!!!! Berbat
etme!!!!

@tee2hee: Avustralya'ya yenildikten sonra o sürtüğe tecavüz edeceğim
#SullivanMeadows

@calloways-thots1: #SullivanMeadows en seksi erkeklerle birlikte.
Kuralları ben koymuyorum #facts #LAOlympics

@RykeMeadowwsNumber1Stan: @calloways-thots1 içinde
Hangi dünya? Ryke, Banks ve
Akara'dan çok daha seksi.

@calloways-thots1: @RykeMeadowwsNumber1Stan ew Ryke yaşlı

@RykeMeadowwsNumber1Stan: @calloways-thots1 sen yaşlısın!
Yıllanmış gouda gibi kokuyorsun

Keşke saçma gouda tweetine gülebilseydim. Ama Banks'i rahatsız ettiğinden emin olduğum tweet'e takıldım.

@tee2hee: *Avustralya'ya yenildikten sonra o sürtüğe tecavüz edeceğim*
#SullivanMeadows

Kıpırdamadan duruyorum. Göğsümde söndürmem gereken bir ateş yanmaya başlıyor. Aynı anda sadece birimiz heyecanlanmalı. En fazla *iki*, ve tercihen, o ve o olacak ve ben içimde var olan, çalkalanan tutkulu duygulardan beslenmeyeceğim. Karıştırıyor.

Yanıyor.

"Onlar insan değil Banks," diye fısıldıyorum sertçe. "Onlar ekranlarının ve klavyelerinin arkasına saklanan anonim troller ve kışkırtma amaçlı boş tehditler savuruyorlar." Banks benim patlayabileceğimi biliyor ama internette patlayamayız.

Bu kötü bir karar.

Banks, tecavüz tweet'ine bakıp bakıp duruyor.

"*Banks.*" Telefona uzandım.

Sarsarak uzaklaştırıyor. "Her bir tecavüz tehdidine karşılık bir düzine ölüm tehdidi var ve biliyorum, cevap vermenin dağınık ve aptalca *olduğunu biliyorum*. Ama bu adamlara kafadan hasta olduklarını söylememek beni öldürüyor Akara."

Ona hayran sayfalarına bağlı kalmasını söylemek istiyorum. Daha güvenli. İyi ile kötü birbirine karışmış. Teknik ekip hashtag'leri halledebilir. Yazılıma sahipler, bu yüzden daha iyi bir iş çıkaracaklardır.

Ama kelimeler boğazımın arkasında katran gibi duruyor. Onları serbest bırakamıyorum.

Banks içimde hissettiğim her şeyi söylüyor. Benim yapmak istediğim şeyi yapmak için can atıyor. Ama ben bu güvenlik şirketinin *patronuyum*. Kitsuwon Menkul Değerler'in itibarını düşündürmek zorundayım. Korumalarım için oluşturduğum örnek hakkında.

Bir yanım Banks'i kışkırtıyor. Duyguları konusunda bu kadar kaygısız olabilmesine. Bir yanım da onu durdurabilecek güce sahip olduğum için nefret ediyor ve bunu yapmalıyım. Akıllıca olurdu.

Bu doğru bir karar bile olabilir.

Kalbinin sesini dinle, Nine.

Kaskatı kesildim, artık kafamın içinde *babamı* dinlemem gerektiğinden emin değildim. "Farrow'la kavga ettiği için Donnelly'nin Twitter hesabını askıya aldırırım- nefret edenler," diye hatırlatıyorum ona.

Banks hâlâ heyecanlı görünüyor. "Hep bunu söylüyorsun."

"Çünkü buraya daha önce de gelmiştik." Bu Banks'in nefrete cevap vermeyi düşündüğü ve benim onu ikna ettiğim ilk sefer değil. Sonunda kendi Instagram'ında Sulli hakkında olumlu şeyler paylaşmaya razı olacak.

"Üstesinden gelemiyorum," diye itiraf ediyor Banks, sert bir eli saçlarında gezinirken. "En kötü kabusumdan kurtulduklarını hayal edip duruyorum."

"Yapmayacaklar," diyorum göğsüm alev alev yanarken. "Biri ona zarar vermeden önce yeri yakacağımızı biliyorsun. Ve bu hasta kalleşler bilgisayardan çıkmıyor, Banks. Çok uzakta."

"Yakın hissediyorum."

"Evet," diye sıkıca nefes alıyorum. Böyle bir şeyin asla olmayacağını söyleyebilirim ama bu, dışarıda birilerinin sevdiğimiz kişi hakkında böyle aşağılık şeyler *düşündüğünü* görmenin ve bilmenin canımızı acıtmadığı anlamına gelmiyor.

Banks bakışlarımı mengene gibi tutuyor. "Ben *Sulli*."

Onun adını söylediğinde, o umutsuz aşkın kan dolaşımımın derinliklerine sızdığını hissediyorum.

Ben Sulli.

Geçmiş düşünüyorum. Banks'e "Farrow'la buraya daha önce de gelmişim," diyorum. "Maximoff'un cinayet fotoğraflarının olduğu Instagram hesabına kafayı takmıştı. Bunun gerçek bir tehdit olduğuna inanıyordu ve o zamanlar milyonda bir ihtimal gibi görünüyordu." Gergin bir nefes alıyorum. "Tehdidin gerçek olduğunu öğrendiğimizde bile Farrow'a hesaba bakmayı bırakmasını söyledim. Olaya çok yakındı."

Banks gözlerini benimkilere diyor. "Bana sosyal medyaya bakmayı bırakmamı mı söyleyeceksin?"

"Yapmalıyım." Durakladım. "Seni Twitter'dan yasaklamalıyım. Hesaplarınızı sildirmeliyim."

Banks beni inceliyor. "Ama sen değilsin?" "Hayır, değilim."

"Neden?"

"Çünkü o *Sulli*." Daha büyük bir nefes alıyorum, "Ve sen Banks'sin. Ve bu beni kötü bir patron yapsa bile, ikimizi de geride tutmaktansa seninle özgür olmayı tercih ederim."

Gülümsemenin gölgesini kırıyor. "Sanırım kardeşim haklıymış."

"Ne demek istiyorsun?"

"Her zaman senin istisna olduğumu söyledi." Bir kahkaha attım. Evet.

Banks Moretti benim favorim ve bunu saklamaya ya da benim için ne anlama geldiğinin altını çizmeye çalışmaktan bıktım. Benden bu kadar ve zaten gizlenemeyecek kadar açık. Belki de hep öyleydi. "Eğer Yale'deki çocuklar özel ayrıcalıklar için sana daha fazla saçmalık yaparlarsa, onlara gelip benimle tartışmalarını söyle."

Banks duvarın daha yukarısına otururken bir dizini büküyor. Hafifçe yüzünü buruşturuyor. "Bu beni hiç rahatsız etmedi. Bu konuda surat asabilirler."

Eşofmanının altında, bu gece düştüğü için diz kapakları siyah-mavi. Ben yaraya dikkat çekmeden önce tecavüz tweet'ine tıklıyor.

"Bekle."

Duraklıyor.

Koridorda biri "Aferin Viktor!" diye bağıyor. Konuşmalar tezahüratlarla alevleniyor. Kardeşlik evi kargaşası, ama biz kardeşlik sıralarında değiliz. Sadece Olimpiyat Köyü'ndeyiz. Sporcular için yapılan ince duvarlı konut binasında gece geç saatlere kadar gürültü eksik olmuyor.

Sulli Olimpiyatların büyük sosyal kısmını atlamayı umursamadı. Dört yıl önce bu kutlamalara katılmamıştı. Çok odaklanmıştı.

Çok kararlı.

Konuşmalar kesilince Banks'e dedim ki, "Kendi hesabından bir tweet at, bütün magazin gazetelerinde yeniden yayınlanır ve manşet olur. O zaman Sulli'nin üzerinde eskisinden daha fazla göz olacak."

Banks kaşlarını çattı. "Yani yanıt vermiyor muyuz?" "Hayır, veriyoruz. Sadece kendimiz olarak değil."

Ağzı yukarı doğru kıvrılıyor. "Sahte bir hesap mı açıyoruz?" "Bir *hayran* hesabı."

Aslında sırtlıyor. "Tamam, tamam." Çıkış yapıyor ve yeni bir hesap oluşturmaya başlıyor. Kullanıcı adını birkaç dakika tartıştıktan sonra @Love4Sullivan'ı seçiyoruz.

"Profil fotoğrafı su olmalı. Havuz gibi," diyorum ona.

İnternette bir tane buluyor. Yüklüyor. "Anladım. İlk tweet mi?" "Götür onu." Banks'e dizginleri veriyorum.

"Emin misin?"

"Evet." Buna ihtiyacı var. Bunun ona mı yoksa bize mi faydası olacak, bilmiyorum. Hatalarla ilgili bir şey bu, genellikle çok geç olana kadar onları yaptığını bilmiyorum.

Banks'e doğru eğilerek bir cevap tweet'i yazmasını izliyorum.

@Love4Sullivan: @tee2hee gerçekten bir kızı tecavüz etmekle mi tehdit edeceksin? Neyin var senin?

Düşündüğümde daha ölçülüymüş. "Aramadığına şaşırdım *teehee* isimleri."

"Bu iğrenç, vicdansız, lanet olası şeyi *neden* düşündüğünü bilmek istiyorum." Banks arkasına yaslanır. "O zaman ona isimler takacağım."

"Gerçekten cevap vereceğini düşünüyor musun?"

Omuz silkiyor, sonra elini bir kutuya sokuyor. Ağzına mısır gevreği tikiştiriyor. Kutuya odaklanıyorum. "Ne yiyorsun?"

"Mısır gevreği. Biraz ister misin?"

Göğsünün üzerinden uzanıp kutuyu kaptım. Granola O's. Tobias Kingly'nin yüzü lanet kutunun üzerinde, kendini beğenmiş bir şekilde bana bakıyor. "Gerçekten mi?"

"Acıkmıştım," diye itiraz ediyor Banks.

Mısır gevreğini fırlattım. Ve kutu döşeme tahtalarının üzerinde kayıyor.

Banks başını bana doğru eğdi. "Bizim önemsiz kişiler olmamamız gerekiyor." "Onun karton suratı gidip yerde yemek yiyebilir." Banks'e hatırlatıyorum, "O

Sulli'nin kafasındaki şüphe."

Banks güçlü bir şekilde başını sallar. "Sulli'ye ne olduğunu söyleyene kadar -en büyük- benim için de ölüydü. Sadece ne yiyeceğimi onun belirlemesine izin vermiyorum."

"Ben de seni balina gibi seviyorum, Nona-Kurbağa." Sulli banyodan üzerinde havludan başka bir şey olmadan çıkıyor. Uzun bacaklarını, atletik vücudunu ve sevimli, dağınık topuzunu içime çekiyorum. Bir anda elimin havlunun kıvrımları arasından kaydığını hayal etmeye başlıyorum.

Uyluğunun iç kısmını sıyırarak. Parmak uçlarım gittikçe onun sıcaklığına yaklaşıyor. Sulli'nin derinliklerine inmek istiyorum.

"Bize yanıt verdi," diye fısıldıyor Banks bana, ama yeterince sessiz değil. Sulli duyabiliyor ve ben acilen onun telefonunu okurken bize odaklandığını hissediyorum.

@tee2hee: @Love4Sullivan sen de ona tecavüz

edebilirsin, bakıyorum.

Banks öfkeleniyor. Çabuk cevap yazıyor.

"Tamam, evet... görüşürüz." Sulli telefonu kapatır. "Neler oluyor çocuklar?" İkimiz de cinayet planlarken yakalanmışız gibi başımızı kaldırdık.

SULLIVAN ÇAYIRLARI

"GÜVENLİK MALZEMESİ, SUL," diye cevaplıyor Akara beni. Ama gergin yüz hatları *daha fazlası* olduğuna inanmamı sağlıyor. Banks'in telefonunun başında sanki bir okul sonrası grubundalarmış ve ben de havalı çocuklardan benimle arkadaş olmalarını isteyen bir ezikmişim gibi duruyorlar.

Bu öyle bir şey değil.

Dışlanmıyorum.

Onlar benim erkek arkadaşlarım, Tanrı aşkına.

Değil mi?

Beynimin mantıklı kısımları güvensizliğime karşı koyuyor. "Güvenlik şeyleri mi?" Tekrar ediyorum. "Erkek arkadaş meselesi değil mi?"

"Şey..." Akara yüzünü buruşturur.

Banks bana bakışlarını yumuşatıyor, başı biraz eğik. "Kısmen erkek arkadaş meselesi."

"Bir çeyreklik," diye düzeltiyor Akara.

Banks açıkça aksini düşünüyor. Akara'ya yanılmış gibi sert bir bakış atıyor.

Akara *haksız değilmişim* gibi bir bakış atıyor.

Ve onların sessiz bakışlarını ayırt edebildiğim için kendimle gurur duyuyorum. Sadece *grubun* bir parçası olan insanlar *grubu* anlayabilir, değil mi? Bu yüzden ben de o lanet çemberin içindeyim.

Matematik pek iyi olduğum bir alan değil ama olsun, matematiğimi seviyorum.

"Bir çeyrek, yarım her neyse, bana ne olduğunu söyleyecek misin?" Tek kişilik yatağımın yanından geçip onlara yaklaşırken ıslak ayak izleri bırakıyorum. Bu gece yüzdüğüm için kaslarım ağrıyor ve acıyor.

Duvara dayalı kanepeler gibi bir karyolada oturuyorlar ve Akara Banks'in elini iterek açıkça telefonu kaldırmasını söylüyor.

"Kits?" Acı beni bıçaklıyor.

Yüzünü buruşturdu. "Bir şey yok, Sul."

"Bu hiçbir şey değil. Bir şeymiş gibi davranıyorsun."

Banks telefonunu elinde tutuyor, ekrana bakıyor ve derin bir nefes alarak bana "İyi bir şey değil" diyor. Yüzü sertleşti, karamsarlaştı, burnu büyüdü.

Banks kızgın mı? Gözlerimi biraz kaçırıyor. Onu aşırı korumacı gördüm. Kızgın. Hatta kızgın, ama Akara'nın ondan daha alıngan olduğunu söyleyebilirim.

Banks'in sinirini ne bozmuş olabilir?

"Dean ve Kingly'nin viral videosu mu?"

"Ne videosu?" Banks soruyor.

Video değil o zaman.

"Sadece... sinir bozucu bir şey." Bir nefes veriyorum. "Dean kendini ve Kingly'yi bir yatağın üzerinde zıplarken kaydetmiş, kaç zıplayısta kırılacağını görmek için. Luna onlara 'en iyi Olimpiyat kankası' ya da onun gibi bir şey dendiğini söyledi. Ki bu tamamen yanlış, çünkü Olimpiyatlardaki en iyi platonik kankalık siz ikinizsiniz."

Lanet olsun.

Ben *platonik* der demez, uzaklaşıyorlar ve farkındalık beni geri tepiyor. "Siktir, özür dilerim. Unutmuşum... *Siktir*. Siz ikiniz henüz öpüşmediniz, ya da belki de öpüştünüz ve ben orada değildim."

"Yapmadık," diye sözümü kesiyor Akara, neyse ki. Nefes alıyorum. "Doğru, tamam."

"Yani, hâlâ platonik olabiliriz," diye açıklıyor. "Cinsel çekim yok."

"Bunu test etmedik," diye ekliyor Banks, havada bir gariplik var.

Sanırım

çoğunlukla belirsizlik nedeniyle.

"Havalı." *Güzel mi?* Tanrım, konuşma geçişlerinde berbatım. Alnımdaki düş suyu damlasını siliyorum. "Biliyor musun B. -ikinci nokta- eğer yatakta zıpladığım komik bir video çekseydim, 'saygısız' olarak adlandırılır ve muhtemelen ulusal medya tarafından azarlanırdım. Oysa Kingly övgüler alıyor."

"Bu adil değil," diye katılıyor Banks. "Erkek olduğu için onu farklı bir standarda tabi tutacaklar."

Banks ve Akara'nın Kingly'yi normal bir standartta tuttuğunun farkındayım. Muhtemelen televizyondan izleyenlerden ya da buradaki herhangi birinden daha normal. Hatta

Ben. Onu aşırı, dokunulmaz *tanrısal* seviyelere yükselttim çünkü... çünkü ona saygı duydum.

Bir yanım hâlâ aynı pembe gözlükle bakabilmeyi diliyor.

Banks telefonuna geri döndüğünde, zihnim onların gizli gündemine geri dönüyor.

Bir düşünceyle irkildim. "Siktir, internet hala şu gözlük olayına mı takmış durumda?"

Banks başını sallıyor.

Gerçekten kötü olduğumu söyleyebilirim.

"Bayrak taşıyıcısı draması mı?" Bir kafa sallama daha.

"Kimse tarçınlı rulo hakkında bir şey sızdırmadı, değil mi?" Bir saniyeden kısa bir süre panikledim. Banks'in daha içten bir kafa sallayışını görünce.

"Sul," Akara beş arabalık bir yığının içine giriyormuşum gibi irkiliyor. "Tahmin etmeyi bırakır mısın?"

"O kadar kötü mü?"

Sessizlikleri kocaman bir *evet demek*.

"Cum, fuck," diye mırıldanıyorum ve telefona, Banks'in nasıl yazdığına bakıyorum. Kafa karışıklığı meraktan bile daha fazla birikiyor ve bu kafa karışıklığını sanki beni kazanmaktan alıkoyan bir dağmış gibi tırmanmak istiyorum.

Belki telefonu alırsam...?

Dağınık bir topuz yaptığım sırlıslıklam saçlarımla havlumu göğsümün etrafında yeniden sarıyorum.

Akara göğüslerime bakıyor.

Anında gülümsedim.

Nefesi sığlaşıyor. Öpülesi dudaklarını yalıyor. Bir elini siyah saçlarında gezdiriyor ve bakışlarını göğüslerimden kaçırsa bile, bakışları geri dönüp vücudumdan aşağı damlıyor.

Benim seksi olduğumu düşünüyor.

Onun arzusunun altında kendimi seksi hissediyorum ve geçen Olimpiyatları hatırlamadan edemiyorum. On sekiz yaşında, Akara'nın beni çekici bulduğuna dair tüm umutlarım tükenmeye başlamıştı. Bir kum saatindeki kum gibi, öpüşme, tutkulu, vahşi bir seks yapma ya da Dünya Serisi türünde bir aşka düşme olasılığımızın uçup gitmesini izledim.

Ama şimdi, sanırım her zaman bu yolun, bu şekilde olması gerekiyordu. Akara ve Banks benimle.

Telefonu al. Unutmadım.

O kadar yaklaştım ki dizlerim Akara'nın dizlerine çarptı. Onun üzerinde yükseliyorum. Havlunun kanadı onun şehvetli bakışlarını çıplak kalçalarımaya doğru çekiyor. "Bir ipucu alabilir miyim?" Ayaklarını birbirinden ayırıyorum.

"Bu sosyal medya."

Hiç şaşırtıcı değil.

Bacaklarını açarak aralarına oturuyorum. Sırtımı gğşsne yasladığımda kaslarının ısındığını ve uyarılmış bir şekilde esnediğini hissediyorum.

İçimdeki sertlik için acı çekmeye başladım. Akara ve Banks için zonkluyorum. Ama konsantre oluyorum. "Başka bir ipucu mu?" Sesim daha hırıltılı çıkıyor.

Banks başını çevirir. Donup kalıyor. O bana bakarken ben de Banks'e bakıyorum ve ağrıyan bacaklarımı ayırıp Akara'nınkilere doğru açıyorum. Havlu amımı gizliyor, ama baştan çıkarıcılık onların gezinen bakışlarının her yerinde.

Tepkilerini sıvı uyarılma gibi şişeliyorum ve dumanlar havayı sarhoş ediyor. Beni sarhoş ediyor. Akara'nın karşısında eriyorum.

Elleri havlu boyunca kalalarımından aşağı kayıyor. Kışkırtıcı, *eziyet edici*. Onun tenini tenimde hissetmek için titriyorum ama parmak uçları kumaşın kenarında duruyor. "Kits."

"Bizi baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun?" diye fısıldıyor salarımaya doğru. "Belki."

"Ben bu oyunda daha iyiyim, Leydi Meadows."

Tanrım, Akara çok seksi ve baştan çıkarma konusunda daha iyi olduğundan şüphem yok. Daha fazla pratik yapmış ve seksapelini konuşturuyor. "*Belki de* amacım budur dedim." İşte o zaman telefona uzandım.

"Siktir," diye küfrediyor Banks cep telefonunu ele geçirdiğimde.

Ekranı çeviriyorum ve midemi alt st eden bir kullanıcı adı ve bir kelime görüyorum. Ve sonra Banks telefonu çalıyor. Endişeli görünüyordu. Sanırım... Sanırım kötü bir şey gördüm ama o kelimeyi bir kenara itiyorum.

"Love4Sullivan?" Soruyorum. "Dışarıda beni seven biri var."

"Birçok insan seni seviyor," diyor Banks tatlı bir sesle.

"Hâlâ bazı hayranlarım olduğunu biliyorum ama dört yıl önceki gibi değil. Başarılı olmamı isteyenlerin sayısı başarısız olmamı isteyenlerden çok daha fazlaydı."

Hayatım *tam olarak* hayal ettikleri gibi *gitmediğinde* kaç kızın duvarlarından benim posterlerimi sktğn merak ediyorum. İnsanları hayal kırıklığına uğrattığımı bilmek acı veriyor ama Banks ve Akara'sız bir hayatı düşünmek daha çok acı veriyor. Ve onları sevdiğim için özür

dilemeyeceğim.

"Banks ve ben @Love4Sullivan'ız," diye itiraf ediyor Akara aniden. "Ne?"

"Sosyal medyada bir hayran hesabı açtık."

Çenem düşüyor ve arkamdan yüzünü görebilmek için biraz dönüyorum. "Bunu yapamazsın sanıyordum. Yani... güvenlik politikalarına aykırı falan mı?"

Banks bana "Patron o," diye hatırlatıyor. Akara'nın dudaklarında seksi bir gülümseme beliriyor.

Yüzüm kızarıyor ve aniden karyoladan kalkan Banks'e dönüp bakıyorum. Kahretsin, uzun boylu. *Duh, Sulli*. Ama Banks'in sessiz bir özgüvenle odaya hükmetmesi beni büyülüyor. Kibirli ya da gösterişçi değil. Sert bir gençlikten gelen dış görünüşü sert ama içi yumuşak ve tatlı.

Nabzım atarken dizlerimi birbirine vuruyorum. "Peki siz ne gönderiyorsunuz?"

Sessizleştiler.

Keyfim yerine geldi. "Bana söyleyemez misin?"

Banks yüzünü buruşturuyor, moralimin bozuk olmasından hoşlanmıyor. "Bazı şeylere cevap veriyoruz."

"Bir bok..." Başımı sallıyorum ama Akara bir elini kalçamdan çekip tuzağıma masaj yaparken neredeyse düşüncemi kaybediyorum.

Oh lanet olsun, bu *muhteşem* hissettiriyor. Yumuşak bir ses çıkarıyorum ve o da iki eliyle boynumdaki hassas kasları yoğuruyor.

Gözlerim kapanmak üzereyken zorla açıp soruyorum: "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin? Olumsuzluklara cevap vermek?" Akara bana şehvetli, ayak parmaklarımı titreten bir masaj yaptığı için çoğunlukla Banks'e bakıyorum.

Banks telefonunu spor çantasına atıyor. "Tek fikrimiz bu değildi."

Bu beni daha iyi hissettirmiyor.

Hepimiz Wawa'nın önünde hapsirmamın manşet olabileceği kadar yıkıcı bir şöhrete daha yeni kavuştuk. Ama ben onlardan çok daha uzun süredir spot ışıklarının altındayım. "Sosyal medyadaki olumsuz şeyleri görmezden gelmenin alevleri körüklemekten daha iyi olduğunu düşünüyorum."

"Bu anonim bir hesap," diye açıklıyor Akara. "Yanıt verdiğiniz için kimse bize ya da size saldırmayacak."

"Endişelendiğim şey bu değil, Kits. Bu tür şeylere *göz atmanın* bile ruh için kötü olduğunu öğrendim. Zehirlidir ve ikinizin de nefret dolu insanlar yüzünden kalbinizde nefret barındırmanızı istemiyorum."

"Yapmayacağız," diye teminat veriyor Banks. "Bakın, şimdilik bu iş bitti." Telefonun gittiğini göstermek için ellerini kaldırır.

"Şimdilik mi?"

"Hesabı bir daha kullanmayacağıma söz veremem," diyor Banks ciddi bir şekilde. "Sadece içimi dökmeye ihtiyacım var Sulli. Bu benim için hiç kolay değil." Gözlerindeki çığ bir şey, sakladıkları cevabı söylüyor. Sanırım kelimeyi gördüm... telefona baktığımda... sadece tam olarak kabul etmek istemedim.

Tecavüz.

Tecavüz tehdidi.

Beni koruyacaklar. Ben güvendeyim. Bu düşünce biraz endişemi yatıştırıyor ama Banks'in babası Michael Moretti'nin bunun ihtimaller dahilinde olduğunu söylediğini duyduğumdan beri kaçırılmaktan ve daha kötüsünden çok korkuyorum.

Banks'in içini dökmek için bir çıkışa ihtiyacı olduğunu düşünüyorum.

Belki onun için katartik olur. Belki de onu incitir. Bilemiyorum. Bilmiyorum amına koyayım, ben kimim ki ona durmasını söyleyeyim? Akara da açıkça bunu onaylıyor.

"Tamam," diye nefes alıyorum. "Sanırım anladım." Akara'nın okşayan ve yoğuran ellerinde daha da rahatlıyorum ve Banks'in tuvalete gitmeyi düşünmesini izliyorum.

Kal.

Sakın

gitme.

Dokun

bana.

Odayı geçmek üzereydi ve ben kalçalarımı ayırdım. Onları tekrar Akara'nın açılmış bacaklarına doğru kaydırıyorum. Havlu hafifçe açılıyor ve Banks amımı net bir şekilde görebiliyor. Erkek arkadaşlarım için şimdiden sırlıslık hissediyorum.

Akara ve Banks sözsüz, aç bir bakış alışverişinde bulunuyorlar ve sonra Banks bana doğru yürürken Akara dudaklarını çenemin kenarına bastırıyor, sonra kulak mememe yakıcı, tüy kadar hafif öpücükler bırakıyor. Tüylerim diken diken oluyor.

"Kitler," diye törpüledim.

Bacaklarımın arasındaki gücü, dolgunluğu arzuluyorum. Onların şefkatli, sevgi dolu, aç ellerini, her vuruşta, her tutuşta, her öpüşte ve bakışta korumak ve tapmak için onların olduğumu bilmelerini arzuluyorum.

Akara'nın nefesi ensemi ısıtıyor. Avuç içleri uyluklarımdaki havlu boyunca yavaşça kayıyor. Ellerini bacaklarımın arasında daha ileriye götürmeye çalışıyorum ve havluyu daha sıkı kavırıyor. Kulağımın dibine seksi bir şekilde fısıldıyor, "Henüz değil, Sulli." Tanrım, sesi başka bir tüy kadar hafif öpücük, başka bir okşayıcı el, hevesimin ve özlemimin etrafına

sarılmış başka bir aşk ipliği.

Yüzmenin verdiği acı, eriyen bir arzuya dönüşmeye başlıyor.
Banks yavaşça bacaklarımın arasına diz çöküyor. "Banks, dizlerin."
"İyiler." Acı çektiğini gizliyor. Akara'ya yaslanırken gözlerimi
Banks'ten ayırmıyorum. Baldırımı kavıyor, kıvrımlara masaj yapıyor.
"Tanrım... evet, siktir." Dudaklarım aralanıyor ve Banks diğer elini
havlunun altından geçirdiği anda bir inilti çıkıyor. *Aman Tanrım.*
Güvendiğim ve sevdiğim iki adam tarafından mutlu bir cennete doğru masaj
yapılıyorum ve

kendimi onlara atıp, *beni alın* diyeceğim.

Ama zaten beni tamamen ele geçirdiler.

Akara ve Banks yoğurup oynayarak içimdeki ilkel, cinsel arzuyu
yoğunlaştırıyorlar. Titriyorum, ihtiyaç duyuyorum. İstiyorum. Vücutlarını.
İçimde. Bana karşı.

Üstümde. Her
tarafımda.

Banks klitorisimi ovuyor ve kulağıma karşı nefes nefese, derin bir ses
çıkaran Kits'e karşı kıvranıyorum. Kıcıma karşı sertleşiyor ve sürtünme için
ağrıyan geriye doğru kazıyorum.

"Sulli," diye
uyarıyor. Onu
istiyorum.

Onları istiyorum.

Biraz daha sertleşiyor ve acele ediyorlar. Akara havluyu daha da açarak
göğüslerimi ve dikleşmiş meme uçlarımı ortaya çıkarıyor. Başparmağını
birinin üzerinde gezdiriyor ve sonra eğilip diğerini emiyor. Ayak
parmaklarım kıvrılıyor.

Oh lanet olsun.

Titriyorum ve onun kalçasını ve Banks'in pazusunu tutuyorum. Bu
duyguların içine düşüyorum ve onlarla mutlu bir şekilde boğulabilirim.

Banks sinir yumağına masaj yapmayı bırakıyor ve sonra başını
bacaklarımın arasına daldırıyor. "Banks," diye mırıldanıyorum ve keskin bir
nefeste boğuluyorum. Sıcaklığımı öpüyor, yetenekli dili girdap gibi dönüp
emiyor ve bu hassasiyet tüm bedenimi ateşe veriyor.

Lanet olsun.

Sırtımı kamburlaştırdım. "Yapamam... İhtiyacım var..." *Daha fazla.*

Akara köprücük kemiğimi öpüyor, sonra boynumu. "Sikime ihtiyacın var mı?"

Becer beni lütfen. Akara'nın sözleri ve Banks'in dili karşısında nefesim
kesiliyor. Neredeyse Banks'in yüzüne doğru sallanıyordum ama Akara
bacaklarımı kavıyor, onları açık tutuyor. Beni gergin ve zonklayıcı tutuyor.

Akara'ya daha da yaslanıyorum. Banks beni yerken onun beni tutmasına izin veriyorum ve başım dönüyor, gözlerim cinsel coşku içinde dönüyor.

Topuzumu çözüyor, nemli saçlarım çılgınca omuzlarıma dökülüyor. Akara saçlarımı bir tarafa doğru tarıyor, parmak uçları ayak parmaklarıma şok dalgaları gönderiyor.

"Onun sikine mi ihtiyacın var?" Akara kulağıma doğru nefes alıyor.

Becer beni lütfen, tekrar düşünüyorum. Aynı anda, tek seferde içime gir. Doruk noktasına yaklaşırken, henüz boşalmak istemiyorum. Dolgunluğu hissetmek istiyorum. Erkek arkadaşlarıma yakın olmaktan daha yakın olmak istiyorum. Derinden daha derin.

İkisi de içimde.

"...yapabilir miyiz?"

Nefes nefese kaldım.

"Ne yapabiliriz?" Akara fısıldar.

"Hamileyim," diyorum sanki bilinmeyen bir gerçekmiş gibi.

Banks amımdan yukarı bakıyor. İkisi de hareketsiz kaldı. Tüm hareketlerini durdurup beni değerlendiriyorlar. Kızarıyorum, farklı bir sıcaklık beni yıkıyor. Kendimi genç hissediyorum.

Tecrübesiz hissediyorum. Ama neden hissedeyim ki? Daha önce başka bir kızı hamile bırakmış değiller. Bildiğim kadarıyla, ben onların ilkiyim.

Banks karnıma bakıyor ve Akara'nın parmakları göbek deliğimin altındaki yumuşak deriyi sıyrıyor.

Gösterecek kadar ilerlemedim ama fırındaki tarçınlı ruloya göz kamaştırıcı bir spot ışığı getirdim. Üçümüz arasında daha önce var olmayan yeni bir samimiyet bağı oluştu. Bizi birbirimize bağlıyor.

Ancak güvenlik açığı hafif bir panik vakasına neden olur.

Gerçekten ne kadar değişecek? Bana dokunmak isteyecekler mi?

"Hâlâ seks yapmak istiyor musunuz?" Alarmı söndürmeye çalışarak soruyorum. "Hamile olsam bile mi?"

Arkamdaki Akara'yı göremediğim için nasıl bir ifade takındıklarını merak ediyorum. Eğlence mi? Banks biraz gülümsüyor ve Akara'nın elleri şefkatle karnımı okşuyor.

Nabzım sakinleşiyor.

Banks boğuk bir sesle, "Evet, denizkızı. Hala seninle sevişmek istiyoruz. Bütün gece. Bütün gün."

Gülümsüyorum, sonra Akara'ya bakıyorum.

Bana gülümsüyor. "Sadece kabaca değil." Kısa bir ara verdi. "Ve muhtemelen hepimiz bundan nefret edeceğiz ama bence sen hamileyken DP yapmamalıyız." *DP. Çifte Penetrasyon.*

Banks başını sallayarak onaylıyor ve gözleri tekrar karnıma kayıyor.

Hayal kırıklığı gülümsememi deliyor. Akara ve Banks'in birlikte içimde olduğu ana kadar çalışmıştık ve o yakınlığın zirvesine geri dönmenin hayalini kurmuştum. DP'den keyif aldığımı söylemek büyük bir eksiklik olur ve bunun dokuz ay boyunca rafa kaldırılacağını duymak beni hayal kırıklığına uğrattı. "Ya gerçekten dikkatli olursak?"

Banks bana "Test etmek istemiyorum" dedi.

"Sana ya da bebeğe zarar verebilecek hiçbir şey yapmıyoruz," diye ekliyor Akara. "Cumbuckets," diye mırıldanıyorum.

Akara, Banks'e alaycı bir ses tonuyla "Üzgün," diyor.

Yüzünde gülümsemenin gölgesi var. "Siklerimizi istiyor." Doğrudan benimle konuşuyor ve Akara ateşimi söndürüyor.

İçimden garip, mızmız bir çığlık çıkıyor. "Siktir," diye nefes alıyorum, sesim tizleşiyor. Sadece onları istiyorum. Akara'nın elini itiyorum.

Banks izliyor ve dizlerinin üzerindeyken kendini ovuyor.

"Gel... içime gir," diye yalvarıyorum. "Banks." O kadar sert ki.

"Onun içine ihtiyacım var," diyor Banks huysuzca, tutkuyla-ayağa kalkarak. Son derece hızlı hareket ediyorlar. Baş döndürücü. Beni Akara'nın üzerinden kaldırıyor, elleri dikkatli ama sert; Akara ayağa kalkıyor ve Banks'e yol göstererek tek kişilik yatağa gidiyor.

Birden sırtüstü uzandım. Başım bir yastıkla buluşuyor. Bacaklarım açık. Banks soyunuyor. Akara soyunuyor ve ben de hazır olda durarak onların sertleşmiş boylarını yiyorum.

"Sanırım prezervatife ihtiyacınız yok..." Yemin ederim ben konuşur konuşmaz sikleri seğiriyor.

"Kendini kötü hissediyorsan bize söyle," diyor Akara bir emir verir gibi. "Söyleyeceğim," diye söz veriyorum.

Banks'in kaya gibi sert vücudu bedenimin üzerinde geziniyor, kalçalarım onu sarıyor ve yanağımı kavırıyor, yavaşça -çok, çok yavaşça- içime girmeden önce beni güçlü bir şekilde öpüyor. Gözlerim tekrar yuvarlanıyor.

Boğazıma zevk dolu bir ses takılıyor.

"Siktir," diye homurdanıyor, itiyor. Başımı çevirmeden önce bakışlarımız derin bir arzuyla birleşiyor. Akara kızarmış yüzümün yanına çömeliyor ve ellerimi sıkıyor. Dikkatle izliyorum. Şefkatle naylon ipi bileklerime doluyor ve başımın üzerinde birbirine bağlıyor. Bu sırada vücudum Banks'in itişlerinin hipnotize edici ritminde sallanıyor.

Akara, Banks'in benimle sevişmesini izliyor.

Dudaklarımdan bir inilti kopuyor. Akara sesi öpüp uzaklaştırıyor ve Banks adımı duygu ve sıcaklıkla haykırıyor. İçimde yanan milyonlarca Olimpiyat meşalesi gibi canlanıyorum.

Ben gelmeden önce yer değiştiriyorlar. İçimde sırayla yer değiştirirken, bu hapsolmuş, ahenkli duygularla zaman duygumu kaybediyorum. İnlemelerine, homurdanmalarına, *seni* ve *Sulli'yi seviyorum* fısıltılarına. Ve aramızda kaba ve patlayan tutkuya karşı ağlıyorum - *bitmiyor*.

Hiç bitmeyecek.

Sarsıcı zirveye ulaştığımda hem seviyorum hem de nefret ediyorum.

Sıcak, terli ve inişten sonra rahatlamış bir halde Akara ve Banks başlığa yaslanıyor -ki aslında sadece lanet bir duvar- ve ben de çıplak bir şekilde kucaklarına uzanıyorum. Akara diz kırımlarına masaj yaparken ben de vücudumun üst kısmını Banks'in sert göğsüne yaslıyorum.

Yaptığımız seksi tekrar ediyorum. Kolları sıyrıldı mı? *Belki de*. Birbirlerine dokundular mı? *Hiç sanmıyorum*. Şimdi pazıları birleşiyor, tek kişilik yatakta yakın olmaktan çok daha yakın oturuyorlar ve mahrem alanı paylaşmakta her zaman rahat olmuşlardır.

"Siz öpüştünüz mü?" Acaba bir şey mi kaçırdım?

Bakışları *hayır* diyor.

"İstiyor musun?"

Banks, Akara'ya bir omuz kaldırır.

"Şimdi mi?" Akara ona soruyor ve gözlerinin birbirlerinin dudaklarına kaydığını görüyorum.

AKARA KITSUWON

BU ŞİMDİ OLUYOR.

Tamam.

Tamam.

Büyük bilinmeyenin beklentisiyle nabzım hızlanıyor. Daha önce hiç geçmediğim bir kara parçası ama Banks ve ben bir süredir gözlerimizi ufuktaki çimenlere dikmiştik. Kıyıya ne zaman ulaşacağımızı merak ediyorduk.

"Sadece sen istersen," diye ekliyor Sulli hemen. "Size baskı yapmaya falan çalışmıyorum."

"Değilsin Sul." Dürüst olmak gerekirse, kucağımızdaki çıplak vücudu, Banks'i öpme fikrinden daha çok sikime sinyal gönderiyor.

Ama merakımız görmezden gelinemeyecek kadar arttı. İkimiz de cevap istiyoruz.

Banks bana gülümsemeye çalışıyor. "Baskı yok, Nine."

Neredeyse gülecektim. "Evet, hissettiğimiz tek baskı tüm dünyadan geliyor." Başımı kız arkadaşımıza doğru eğiyorum. "Senden değil, çalı fasulyesi."

"Tamam, güzel." Nefes veriyor. "Baskı altında hissetmenle ilgili değil. Ama biliyorsun."

"Biliyor muyuz?" Alay ediyorum.

Daha da doğruluyor ve koluma hafifçe vuruyor.

Yaralı bir yüz ifadesi takındım. "Ben küfür etmedim, Leydi Meadows." "Bu sadece pislik için fazladandı."

Banks gülüyor.

Onu duyunca ve onu görünce gülümsüyorum.

"Bundan emin misiniz?" Sulli kucağımızdan kayıyor. Bir battaniyeye sarındıktan sonra bize bakıyor. "Sadece aranızdaki ilişkinin kötü bir şekilde değişmesini istemiyorum."

Değiştir.

Bu kelime ruhumda bir yuva kuruyor.

Her değişim kötü değildir, bu yüzden Sulli'nin bu kelimeyi eklediğini biliyorum. Bazı değişimler iyi olabilir. Ve bence her iki durumda da hepimiz buna hazırız.

"Eminim," diyorum, kendimden emin bir şekilde.

Banks elini enseme gezdirmeye başladı bile. "Ben hazırım." "Kovboy gibi" gülümsüyor. "Dudakların için hazırım, Kitsuwon."

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum. "Bu konuda ciddi olmalıyız, dostum."

Başını zıplatıyor. "Ben ciddiym." Sesi daha derin bir ton taşıyor. "Seni öpüyorum-"

O sözünü bitiremeden başının arkasını tutuyorum ve dudaklarımız arasındaki mesafeyi kapatan *ben* oluyorum. Garip bir duygu. Fena değil.

Sadece farklı.

Dudaklarımız birleşirken kirli sakalını hissediyorum. Eli Sulli'ninkinden daha büyük ve ensemedeki güçlü, erkeksi kavrayışa aldırmiyorum. Daha önce de orada hissetmişim. Hâlâ tamamen tahrik olup olmadığımı söyleyemiyorum, bu yüzden öpücüğü derinleştiriyorum.

O da karşılık veriyor. Eli çıplak kalçama düşüyor.

Nefesi benimki gibi daha ağır geliyor, sanki açıklığa kavuşturmak için savaşıyormuşuz gibi. Bir cevap için. Bir yerlerden, sisi silecek ve birbirimiz için ne ifade ettiğimizi netleştirecek bir cevap. İçimden duygular fışkırmaya başlıyor ve onun pazusunu kavriyorum. Parmakları boynumun etine saplanıyor. Kalçama.

Öpücüğümüz daha kızgın.

Çaresizliğini ve hayal kırıklığını hissedebiliyor ve tadabiliyorum. Benimkiyle eşleşiyor.

Birbirimizi tırmalıyoruz ve onu duvara doğru itiyorum. Gücü alıyor ama bana bir cankurtaran salı gibi tutunuyor. Ama ben de boğuluyorum.

Dudaklarımız birbirinden ayrıldığında nefesimi tutmakta zorlanıyorum. Göğsü kararsız ritimlerle yükselip alçalıyor ve ikimiz de birbirimize daha sıkı sarılıyoruz. Banks başını omzuma gömüyor. Ben de alnımı onun başının üstüne koyuyorum. Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca böyle kalıyoruz. Nefes almaya çalışıyoruz.

Az önce olanlarla ilgili cinsel bir şey yok. Tahrik olmadım. Ve onun da olmadığını *hissedebiliyorum*.

Sadece tükendim.

"Dokuz," diye fısıldıyor Banks. "İyi misin?" "Sanırım iyiyim." Sertçe yutkunuyorum. "Sen mi?" "Evet, iyiyim."

"Seni hâlâ seviyorum, biliyorsun."

"Ben de seni seviyorum." Banks burnunu çekiyor. "Keşke bundan daha basit olsaydı."

"Biliyorum." Başının üstünü öpüyorum. Herkese aynı kızı becerdiğimizi ve birbirimizi becerdiğimizi söylemek daha kolay olurdu. İnsanların heteroseksüel olduğumu anlaması daha zor (en azından bana doğru gelen etiket bu) ama yine de bir erkeği seviyorum. Peki bu öpücük cinselliklerimiz için yeterince iyi bir test mi? Bilmiyorum. Muhtemelen değildir. Bu denklemin sadece bir kısmı, cinsel kısmı.

Cinsel çekim. Romantik çekim. Duygusal çekim. Bunlar bu kadar kolay tanımlanabilecek şeyler mi? Bu cevaplara kim sahip ki zaten? Belki de mesele belli bir etikete uymak değildir. Belki de sadece olduğuma inandığım şeyle rahat olmaktır.

Sulli'ye bakmak için ikimiz de ayrılıyoruz.

Parmak eklemlerini dudaklarına götürmüş. Gözleri cam gibi, nefesi biraz düzensiz.

"Neden ağlıyorsun, çalı fasulyesi?" Gerçekten gözyaşı akıyor olsa da soruyorum. Ağlamak *üzere* görünüyor. "Bunun fasulye filizi için kötü olduğunu bilmiyor musun?"

Bir ses çıkarıyor ve burnunu kırıltırıyor. "Az önce bebeğimize *Fasulye filizi* mi?" Bana bir yastık fırlattı. Kolayca yakaladım.

Banks gülüyor. "Hoşuma gitti."

"Teşekkür ederim," diyorum ona, tam Sulli bileğini tekmelerken.

Ayağını tutup çekiyorum. Sırtı yatağa çarptı. "Bekle-Kits." Dirseklerinin üzerinde duruyor. "Sadece bilmek istiyorum... ikiniz de iyisiniz, değil mi?"

Sulli'yi çok seviyorum. "Ağlayan biz değiliz." "Ben ağlamıyorum."

"Öyleyse ne olmuş?" Banks bana bunu söylüyor ve ben de araya girdiği için mutlu oluyorum. Sulli'nin ağlayamayacağını düşünmesini istemiyorum.

"Bu kadar çabuk taraf değiştiriyorsun, Banksy," diye takılıyorum ona. Çarpık bir sırıtış takınıyor.

Sulli tamamen doğruluyor, gözlerinde sorular var. "Yani siz ikiniz birbirinizden etkilenmiyor musunuz?"

Banks bana baktı. "Eğer sorduğun buysa, ikimiz de topallıyoruz."

"Cinsel çekiciliği böyle mi belirliyorsunuz?" Sulli merak ediyor. "Bilmiyorum." Banks omuz silkiyor.

"Ben de bilmiyorum ama elimizdeki en iyisi bu," diyorum.

"Evet ve eğer amaç kanımın pompalanmasını sağlamaksa, seni tekrar öpmek için can atmıyorum."

"Aynı." Banks'i öpmek bir kasırganın içinde olmak gibi. Beni tahrik eden bir şey değil ama dünyamı döndürüyor.

Yataktan kalkıyorum ama kıyafetlerimi alırken hepimiz "*yakın durun*" diyen bir bakış paylaşıyoruz. Karyola binlerce mil uzakta gibi geliyor ve konuşmadan hareket ediyoruz. Yastıkları ve battaniyeleri yere atıyoruz. Birkaç dakika içinde hepimiz birbirimize sarıldık.

Sulli, ben onu kendime yaslarken göğsüme kıvrılıyor ve yüzünü Banks'in sıcak bedenine gömüyor. Uyumamız gerekiyor. Atletler yarına hazırlanırken ışıklar kapanıyor ve koridordaki kargaşa azalıyor.

Ama Sulli benden Banks'e, sonra tekrar bana bakıyor. Bakışlarımla buluşmak için boynunu eğmek zorunda kalıyor ve gözleri *bunun bitmesini istemediğimi* söylüyor. Bu an.

Biz.

Birlikte.

Benim de yok. Sonsuza kadar Banks ve Sulli'yle bu odanın huzurunda kalabilirim. Her zaman daha güvenli hissettirmiştir. Sadece üçümüz.

Dört olacak.

Bu düşünce beni neredeyse başka bir boyuta fırlatıyor. İfadem bocalıyor.

"Ne oldu, Kits?" Sulli nefes alıyor.

Başımı sallıyorum. Ondan çocuk sahibi olma konusunda şüphelerim olduğunu düşünmesini istemiyorum. Hiç şüphem yok. Bu sadece... bir değişiklik. *Büyük bir değişiklik.* Yeni bir değişikliğe ayak uydurur uydurmaz, başka bir değişikliğe daha itiliyoruz.

Biz karada yaşamıyoruz. Üçümüz.

Kararsız sular için yaratılmışız. Dalgalar ayaklarımızın altına çarparken dengede durmak için.

SULLIVAN ÇAYIRLARI

400M BİREYSEL KARIŞIK DEVAM EDİYOR.

Beş finalden ilki.

Kelebekte kollar başımın üzerinde güç ve amaçla ilerliyor. IM'de ilk kulaç. Daha güçlü, daha hızlı, daha sert iterken nefes ciğerlerimde kilitleniyor. *İlk 50 metreyi abartmayın.* Gaz veremem ama her saniye önemli.

Suyun şırıltısı, kalbime pompalanan kanın gümbürtüsü ve daralan odağım gürültülü kalabalığı bastırıyor. Ben Dünya'ya güç veren bir yel değirmeniyim.

Ben okyanusta patlayan lanet bir torpidoyum. Benden başka hiçbir şey beni durduramaz.

Odağımı

kaybetme.

Sakın çuvallama.

Duvara dokunup dönüşü yaptığımda tam havamdayım. Suda bu şekilde süzülme benim daimi ikametgahım.

Yüz metrede duvara dokunduğumda sırtüstü yüzmeye başlıyorum.

Liderliği ele geçirdiğimi hissedebiliyorum. Diğer yedi yüzücünün önüne çıkıyorum ama İspanya'dan Gabriela Moreno solumdan yaklaşıyor. Benim kulvarımı kucaklıyor. Elleri havuza dalıyor ve gövdemin etrafındaki su sıçramasını hissediyorum.

Çok yaklaştı.

Odaklan.

Nefes alışımı ve tekniğimi hatırlıyorum. Antrenman için harcadığım onca saat *şimdi* önemli. Dün değil.

Şimdi.

Kusursuz bir dönüşle ayaklarım duvara çarptı.

Bitişe kadar

yüzün.

Onlara doğru

yüzün.

Sırtüstü ve kurbağalamadan sonra serbest stil için ön sürünmeye geçiyorum. En hızlı vuruşum. En rahat olduğum kulaç. Son iki boy burada. Kaslar ve ciğerler çığlık atıyor, yüzüyorum. 100 metre saf adrenalin. Saf güç. Saf kalp.

Gogogogo. Düşünecek zaman yok. Tereddüt için zaman yok. Hiçbir şey için durma. Son iki uzunluk burada.

Sadece

ilerliyorum.

Altın.

Ben altın

istiyorum.

Onun için.

Bebeğim

benim.

Bebeğimiz.

Sahip olduğum *her şeyi* vererek suyu yarıyorum. Oksijenimin, cesaretimin ve metanetimin her zerresini. Durmuyorum. Tekrar duvara çarpıyorum ve bir kez daha başlıyorum. *Son uzunluk.*

50 metre kaldı.

Nabzım kulaklarımda sertçe atıyor. Gözlüklerim sıkıyor ve kulaç atmaya devam etmeden önce derin bir nefes alıyorum. Gevşek ve rahatım, sürüklenmiyorum ve suyu son hızla kesiyorum. Tekme atmaktan bacaklarım yanıyor ve içgüdüsel olarak duvara yaklaştığımı biliyorum.

İşte bu kadar.

Suyun altında son bir kez duvara basıyorum. Yukarı çıktığımda, nefes almak için mücadele ederken hava ince geliyor, ancak skor tablosunu kontrol etmek için hemen havuzda dönüyorum.

Sonuçlar çok açık. *Ne oluyor lan?*

Daha iyi görebilmek için gözlüklerimi çıkarıyorum.

Adım Avustralya'dan Sienna Jones'un altına düşüyor. O nereden geldi ki? Elemelerde yanımda bile değildi.

Saatleri tekrar okudum.

Adımın yanındaki 2nd.

Bağırsaklarıma yumruk

yemiş gibiyim.

Saniyenin onda ikisi kadar bir farkla altın kaybettim.

İki lanet *onda bir*. Birkaç kez göz kırpyorum. Kirpiklerimden su damlacıkları damlıyor ve görüşümü bulanıklaştırıyor. Hayal kırıklığımı gizleyemiyorum ve dünyanın şu anda yüzümdeki her kas seğirmesini gördüğünü umursamakta zorlanıyorum. Basın muhtemelen aşırı yakınlaştırmıştır.

Nefes almak çok zor. O yarışta verdiğim her şey yüzünden nefes almakta zorlanıyorum.

O zaman irkildim.

Her şeyi doğru yaptım. *Harika* yüzdüğümü hissettim. En iyi derecelerimden biriydi ama şimdiye kadarki en iyi *derecem değildi*. Bu da büyük bir fark yaratıyor.

Batırdığım bir yer var mı diye beynimi zorluyorum ama bulduğumu sanıyordum. Ve bunun farkına varmak her şeyden daha kötü. 200m IM'de kalifiye olamamamın suçunu bir gözlük arızasına atabilirim ama 400m IM için hiçbir mazeretim yok.

Gümüş harika bir derece gibi görünebilir ama dünya benim altınları süpürmem gerektiğine inanıyor. Ben de bunu yapabileceğimi düşünmüştüm.

Sikeyim.

Kendimi havuzdan dışarı çekerek bakışlardan kaçıyor ve skor tabelasını kontrol etmeye devam ediyorum. Nefesimi toparlamaya çalışarak bir ciğer dolusu oksijen çekiyorum içime.

Sadece iki kişiyi görmek istiyorum. Akara ve Banks havuz kenarında bir yerdeler ve ben gözyaşlarımı zor tutuyorum. Daha sonra göğüslerine yaslanıp ağlayabilir ve gömleklerini sümkürebilirim.

Kahretsin, şu an gerçekten sarılmak istiyorum.

Yüzme bonemi çıkarıp bir havlu kaparken ciğerlerim acı verici bir şekilde genişleyip daralıyor. Duygular nefes almamı engelliyor ve havuzun fayansları boyunca çıkışa doğru ilerlerken aniden siyah pantolonlu bir muhabir yüzüme mikrofon tutuyor.

Birden durdum.

Oh lanet olsun.

Ellerimi kalçalarımaya koyuyorum, bir çıkış yolu bulamayacak kadar yorgunum. Bir kamera objektifinin önünde kapana kısıldım.

Rozetinde *GBA News* yazıyor. "Sullivan, gümüş madalya kazanmak nasıl bir duygu?" "Siktir..." Nefesim ağırlaştı. Başım dönüyor. "Lanet... korkunç."

Etrafta erkek arkadaşlarımı arıyorum. Yaklaştıklarını gördüm. Nabzım sakinleşmeye çalışır gibi atıyor. Onların kollarına koştüğümü hayal ediyorum. Olmayı tercih ettiğim yere.

Gözleri fal taşı gibi açılmış.

"...Ne?" Nefes nefese kaldım, kafam karıştı. *Çok mu dürüsttüm?*

"Canlı yayındayız," diye fısıldıyor bana.

Oh...

Canlı yayında iki tane f-bombası attım. Tepeden tırnağa ısındım. 400m IM finallerinin içine ettim. Şimdi de bunu batırıyorum. Başka bir şey var mı? Tanrım, burada olmak istemiyorum. Havlumla yüzümü siliyorum, saçlarım milyonlarca yöne dağılıyor.

Hastalık ağzıma kadar yükseliyor. Burada durdukça göğsüm sıkışıyor. "Avustralya'nın gerisinde kalmanıza ne sebep oldu sizce?" diye soruyor muhabir.

bana soruyor.

Ağzımı açıyorum ve sonra kapatıyorum. Bir cevabım yok. Neyin yanlış gittiğini gerçekten bilmiyorum.

Kaşları kalkıyor. "Sence bunun nedeni hayatında dikkatini dağıtacak yeni şeyler olması mı?"

"Hayır," diyorum sertçe, hâlâ nefes nefese. "Ben... öyle düşünmüyorum..." Küfrüme yine bozuldu.

"İzninizle." Muhabirin yanından geçip doğaçlama röportajı hızla terk ediyorum. Daha iki adım atmadan bir el omzuma konuyor. Akara hızla yanıma sokuldu. Banks bir şekilde önden sıvışıyor.

Hava almak daha kolay. Hareket etmesi daha kolay.

Erkek arkadaşlarıma ayak uyduruyorum. Tam bir koruma modunda, yoldan geçenlerden ve daha fazla basından görüşümü engelliyorlar, ancak yine de birkaç meraklı göz yakalıyorum. Yazık. Hayal kırıklığı. Küçümseme. Serinlemek için dinlenme odasına doğru yürürken bu duygular içimden geçiyor ve içeri girdiğimde hemen televizyona yöneliyorum.

Burada sadece birkaç kişi daha var. Antrenörler sanırım. Erkek arkadaşlarım yanımda ve her ne kadar onları kucaklamak istesem de - her ne kadar sarılmak ve ağlamak için bir omuz istesem de - önce bunu izlemem gerekiyor.

"Sulli," diyor Akara yumuşak bir sesle.

"Sadece neyin yanlış gittiğini görmem gerek." Sesim gergin ve titrek. Yüzüşümün tekrarını izliyor ve yorumcuları dinliyorum.

"...kimse bunun olacağını tahmin etmemişti. Meadows için yürek parçalayıcı... Kaybedecek olan kendisiydi ve kaybetti."

Nefes almak acıtıyor.

Gözyaşlarım televizyona, serbest stilimin Sienna Jones hariç herkesi alt ettiğini görmeye odaklanmamı engelliyor.

"Altın madalyasını koruyamadı ve son Yaz Oyunlarındaki gösterisinin tekrarlanamaması mümkün. Çünkü kesin olan bir şey var ki, bu

Meadows için beklediğimiz şey bu değildi. Dört yarışması daha var, bakalım eve altın getirebilecek mi? Takipte kalın..."

Sesim *çıkıyor*.

Ağlıyorum ve Banks'in göğsüne dönüyorum. Beni yaklaştırıyor, başımı rahatlatıcı ve sevgi dolu bir şefkatle kavıyor. Bana sarılıyor ve onun kalp atışları benimkileri yavaşlatmaya çalışıyor.

Akara sırtımı rahatlatıcı daireler çizerek ovarken fısıldıyor, "Onları dinleme Sul. Onlar sadece reyting için drama yaratmaya çalışıyorlar. Yaptıkları şey bu. Tamam mı? En iyi şekilde yüzdün. Ben gördüm. Banks gördü. Herkes gördü."

Nefesim kesildi. *Bu yeterli değildi Kits.*

Banks bana "Harikaydın, denizkızı," diyor. "Gümüş inanılmaz."

Safra yutuyorum. "...buraya bunun için gelmedim." Başımı gömleğinden çıkarıp sümük izlerini silmeye çalışıyorum.

Banks ellerimi tutuyor, gömleğini temizlemek için enerji harcamama izin vermiyor. Yüzünün her yerinde endişe var. Hissettiğim kadar yıpranmış görünüyor olmalıyım. Kahretsin, berbat *hissediyorum*. Lekeli yanağımı ovuyorum ve Akara'ya sarılıyorum.

O da bana sarıldı.

Birkaç rahatlatıcı vuruştan sonra geri çekiliyorum ama yakınımnda duruyorlar, beni yalnız bırakmıyorlar. *İyi, diye düşünüyorum* gözyaşları içinde. *Şu anda gerçekten ama gerçekten yalnız kalmak istemiyorum.*

Akara'nın kahverengi gözleri yıllar öncesinin anlayışını taşıyor. Belki de bir zamanlar bunu görmek zorunda kalacağından korkuyordu. Ama son olimpiyatlarda hiç görmedi. Çünkü o zaman kaybetmemiştim.

"Yıkandım mı?" Onlara soruyorum.

Banks bu imkansızmış gibi başını sallıyor.

Akara bana sert bir bakış attı. "Yirmi iki yaşında tükenmek için fazla yeteneklisin."

Yine de başarısız oldum. "Yeterince iyi değildi," diyerek gözlerimi ovuşturuyorum.

"Yeterince iyiydi," diye karşı çıkıyor Akara, sanki bu ifadeyi kalbine kazımış gibi.

"Birisi daha iyiydi," diyorum vücuduma binlerce bıçak saplanmış gibi hissettiren sözcüklerle. Sienna Jones benden daha iyi ve daha hızlı yüzüyordu.

Belki de farklı yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Belki de bu sadece benim kaybetmem gereken bir şeydi.

Benimki gümüş kazanacak.

Altın kazanmak için.

Peki ya bir daha asla altın madalya kazanamazsam - ya ikincilik ya da üçüncülük için yarışmaya devam edersem ya da hiç podyuma çıkamazsam?

Kendi kuşağımın en iyi yüzücülerinden biriyken en büyük başarısızlıklardan birine dönüşeceğim. Ve buraya geldiğim için pişman olmaktan korkuyorum. Tek seferlik bir mucize olarak mirasımı lekelemekten korkuyorum.

Banks ve Akara beni şaşkın bir şekilde dinlenme koltuğuna uzanırken izliyor. Bir koordinatör odaya sesleniyor, "Madalya törenine beş dakika." Bana bakıyor.

Her finalden sonra madalyaları veriyorlar. Yakında elimde gümüş olacak.

Ona başımı salladım, sonra kayboldu.

Erkek arkadaşlarım yanıma oturduğunda, odayı şöyle bir tarıyorum. Artık yalnız olduğumuzu fark edince derin bir nefes veriyorum. Acı hala göğsümde duruyor. "Bu kadar acıyacağını hiç düşünmemiştim." İkisine de yaslanıyorum. Kolları beni sarıyor. Beni tutuyorlardı.

Başımı ellerimin arasına gömdüm.

Akara, "Kendine karşı sert olduğunu biliyorum. Ama ikinci olmak seni bu kadar kötü etkilememeli Sul. Neler oluyor?"

Çenem titriyor. "I..." Başımı sallıyorum.

Banks elini kalçama sürüyor. "@Love4Sullivan hesabına girmemiz mi gerekiyor? Gümüşün içinde ne kadar güzel görüldüğünden mi bahsedelim? Çünkü şimdi yapacağım." Telefonunu çıkardı. "Kahretsin, ana hesabımda paylaşacağım."

Akara "Hashtag Gümüş Altından Daha Kibar" diye şaka yapıyor.

Yarım yamalak bir kahkaha atıyorum. Kits ve Banks'e gülümsüyorum. Onların esprileri beni biraz daha yukarı kaldırıyor ve kararlılığımı toplayarak daha dik oturuyorum. "Bebeğimiz için altın istedim." Ne kadar başarısız olduğumu düşünmek bile içimi acıtıyor. "Onlara hamile olduğum için ne onun ne de benim başarısız olduğumu düşünmelerini asla istemedim. Sonra muhabir dikkatimi dağıtan bir şey olup olmadığını sordu. Tüm bu hamilelik haberlerinin dikkat dağıtıcı *olmadığından* emin olamıyorum." Yüzümü buruşturuyorum ve dizlerimi göğsümde tutuyorum, sanki parçalanıyormuşum gibi. "Bir hafta önce 400 IM'de bugün yüzdüğümde daha hızlı bir süre yüzüyordum. Ve bundan nefret ediyorum. Bu kadar boğulmaktan nefret ediyorum. Sadece kendim için değil, çocuğumuz için de."

Banks kaşlarını çatar. "Bence kendine çok yükleniyorsun Sulli.

Kimseye bir Şey kanıtlamak zorunda değilsin. Hele de henüz doęmamıő bir bebeğe."

"Çok fazla baskı var," diye ekliyor Akara.

Gözyaşları yükseliyor. "Onu nasıl serbest bırakacağımı bilmiyorum."

"Sadece nefes al, Sul," diye fısıldıyor Akara kulağıma.

Banks yanağıma tatlı, yumuşak bir öpücük konduruyor. Yüzümü okşaması, çenemi tutması ve son gözyaşlarımı silmesi hoşuma gidiyor. Akara'nın başparmağının kalçamın etrafında daireler çizmesini seviyorum. Beni rahatlatıyor. Bunu hak ettiğimden bile emin değilim.

Onların rahatlığı, sevgisi ve desteği.

Muhabir onların benim dikkatimi dağıtan şeyler olduğunu ima etti. Akara ve Banks benim dikkatimi dağıtan ve kaybetmeme neden olan kişilerdi. Keşke onlara yöneltilen nefreti engelleyebilseydim ama nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Dünyanın onlardan nefret etmesini ya da onlar yüzünden hayal kırıklığına uğramasını istemiyorum.

Altın madalya kazanmak için dört şansım daha var. Ve eğer başarısız olursam bu onların suçu değil. Sadece benim suçum.

BANKS MORETTI

OLIMPIYATLARDAN 4 AY ÖNCE

MART

Sabahın üçünde bunaltıcı Aquatic Center'da deniz kızını havuzdan çıkarsam mı diye düşünüyorum. *Saatlerdir* orada. Normalden daha uzun. Ve bu öğleden sonraki "kuru alan" antrenmanında tam bir dayak yemesinden sonra oldu.

Sulli emeklilikten ayrılıp Olimpiyatlara döneceğini açıkladığında, Akara beni sıkı antrenman rejimi konusunda uyardı. Kendimi buna hazırladığımı sanıyordum ama gerçek farklıydı. Sulli bana kız kardeşinin on altıncı yaş gününü antrenman yapmak için kaçıracağını söylediğinde neredeyse şoktan iki büklüm oluyordum.

Bu sabah FaceTime konuşmalarına kulak misafiri oldum. "Olimpiyatlar yüzünden. Anlıyorum, Sulli-Bear," dedi Winona. "Başka doğum günlerim de olacak."

Sulli gülümsemeye zorladı ve başını salladı. Belki de kız kardeşinin eğitimi kaçırmaması için ona yalvaracağını umuyordu ama ailesinin çoğu ona destek ve anlayış yağıdırıyor. Sanki ne yapması *gerektiğini* biliyorlarmış ve bunu onun için kolaylaştırmaya çalışıyorlarmış gibi.

Ama bunun onu bir şekilde etkilediğini görüyorum.

Bütün gün onu izledim. Daha sessiz. Bu gece havuza dalarken her zamankinden daha odaklanmıştı. Şimdi geç saatlere kadar suda kalıyor ve bunun yaptığı fedakarlığa değip değmeyeceğini merak ediyorum.

Telefonum ötüyor.

Buraya. Kapıyı aç. - Akara

Klor kokusu etrafıma yayılıyor. Maximoff'un ekibinde bir yüzücü olarak buna alıştım. Bu Su Merkezi'nde küçük çocuklara yüzmeyi öğrettiği zamanlarda.

Sulli, eğer normal boyutlarda olsaydı çatı katındaki havuzda olurdu. Ama çoğu gece Aquatic Center havuzunu kir alıyor.

Akara karanlıkta dışarıda duruyor, sokak lambaları ve paparazzilerin flaşları tarafından aydınlatılıyor. Elinde bir paket yemek poşeti taşıyor. Onu cam kapıdan görünce midem gurulduyor. Kilidi açıyorum.

"Seni seviyorum," diyorum ona sanki cennetten gönderilmiş gibi.

Bir kahkaha atıyor, ben kapıyı açarken o içeri girerken gülümsemesi yükseliyor. Gözünü paparazzilerden ayırmıyor. "Ne olduğunu bile bilmiyorsun."

"Önemsediğim tek şey yenilebilir olması."

Kapıdan içeri bir adım attı ve "Greer'e göre boya kalemlerini yiyorsun." dedi.

Hay sikeyim. Bunu duydu mu?

Yüz ifadesi bastırılmış bir kızgınlıkla dolu.

Kapıyı arkasından kilitliyorum. "Bu bir ay önceydi, Akara. Ne kadar zamandır bunu düşünüyorsun?"

Sıkı bir nefes alır. "Bir aylığına. Araştırana kadar anlamamıştım." Bana bir bakış fırlattı. "Boya kalemi yiyecek kadar aptal değilsin."

Bu konuda oldukça ciddi. Greer'in bana ulaşmadığından emin olmak istiyor gibi. Bu hakaretin çok derinlere inmesine izin verecek kadar hassas değilim ama Akara'nın endişesini takdir ediyorum.

"Bunu biliyorum. Greer bunu biliyor. O sadece ucuza kaçıyordu." Elinden paket servis poşetini aldım. "Onlarla sorun yaşayacak mıyız?"

Akara tavana bakıyor. Tırmala bunu-tavana bakıyor. "Muhtemelen."

"Hangisi?"

"Üçü de."

İnledim. "İsa'nın Annesi. Price, Wylie ve Greer. Beni bir köprüden aşağı atın."

"Öyle deme," diyor Akara.

"Beni hafifçe it."

Bana daha sert bir bakış attı. "Seni seviyorum Banks, ama yalvarsan bile seni yerden daha yükseğe itmeyeceğim."

Biraz gülüyorum ve bir kap çıkarıp çantayı geri veriyorum. Sonra midemi bulandıran, nabzımı hızlandıran bir anıyla buz gibi bir ürperti omurgamdan aşağı süzülüp yılan gibi kıvrılıyor.

"Banks?" Akara beni inceliyor. "Hey, iyi misin?"

"Evet." Ortaya çıkardığım ürkütücü rahatsızlığı üzerimden atmaya çalışıyorum. "Neden olmayayım ki?"

"Yüzündeki tüm renk uçup gitmiş." Akara tekrar düşünüyor. "Söylediğim bir şey yüzünden mi?"

"Söylediğim bir şey," diye mırıldanıyorum, iştahımın yerine gelmesini umarak. Çünkü şu anda kendimi en yakın tuvalete kusuyor gibi hissediyorum. Hâlâ yüzmekte olan Sulli'ye hızlı bir bakış atarak konteynere odaklanıyorum.

Akara kafası karışmış ve endişeli bir şekilde beynini yokluyor. "Tanıştığımız ilk andan beri boğulmak, uçurumlardan atlamak gibi şakalar yapıyorsun, neler oluyor?"

"Taş ocağında kendini öldürten ağabeyle bir şekilde başa çıkmalıyım," diyorum gönülsüzce, ama ifademın ağırlığı benim ve Akara'nın üzerine çöküyor.

Farkına varmak onu sarstı. "Skylar hakkında mı?"

"Evet. Her zaman öyle değil mi?" İçimdeki acıyı duyuyorum ama kendimi susmamaya zorluyorum. Skylar'ı gömmekten bıktım. Onun hakkında konuşmak, hayal kırıklığı ya da öfke içinde bile olsam, bu duyguları ve acı tabutunu anlamama yardımcı oldu. Bunları taşımak çok ağırdı.

Açmak daha çok acıtıyor, farklı bir şekilde. Ama acıyı önemsememeye başlıyorum.

"Uzun zamandır unuttuğum bir şeyi hatırladım... Sanırım unutmaya çalıştığım bir şeyi." Anısı hala kanımı donduruyor. Bunu nasıl söylerim? *Stromboli'nin* kapağını açıyorum ve neredeyse gülümsüyorum. Tanrım, Akara'yı seviyorum. İki vuruş sonra nihayet ona "Bunun bir kaza olduğundan emin değilim" diyorum.

"Skylar'ın ölümü

mü?" Gergin bir

şekilde başımı
sallıyorum.

"Sence onu biri mi öldürdü?"

"Hayır. Her zaman onun yaptığından korktum..." Boğazıma bir taş kaçtı. Görüşüm duygularla bulanıklaşıyor. Gözlerim yanıyor, bakışlarımı indiriyorum. "Kendisi yaptı." Bunu hiç yüksek sesle söylememiştim. Korkumu hiç dile getirmedim ya da bu düşünceye güç vermedim.

Ama işte
buradayım.

On sekiz yıl sonra.

"Kaza olduğuna karar verilmemiş miydi?" Akara usulca sorar.

"Herkes onun karanlıkta su seviyesini göremediğini ve bu kadar sığ olduğunu bilmediğini düşünüyor."

"Ama öyle
düşünmüyorsun, değil mi?"
Söyleyecek sözüm yok.

Akara rahatlatıcı bir elini gergin omzuma koyuyor. "Hey, sorun yok. Belki de Xander'ı koruduktan ve onun yaşadıklarını yaşadktan sonra geriye dönüp bakıyorsun..." Başımı salladığımı görünce sözünü kesiyor.

"Her zaman Xander gibi birini korumanın, ailemin Sky için yapamadığını onun için yapmak için ikinci şansım olduğunu düşündüm. *Benim* kardeşim için yapamadığımı."

Akara kaşlarını çatıyor. "Yani hep Skylar'ın o gece kendini öldürdüğünü mü düşündün?"

Ona *evet* demek istiyorum. Nedenini söylemek istiyorum. Ama boğazım şişti. Tıkandım, sadece bir kez başımı salladım.

"Bu senin suçun değil, biliyor musun? Skylar'a her ne olduysa, *on iki* yaşındaydın Banks. Daha çocuktun."

"Bunu biliyorum," diyorum sıkıca ve sessizce. "Ama Tanrım, ne kadar aptalmışım." "Değilsin," diye tersledi Akara.

Hikâyenin yarısı onda olsa da, sözlerini dinliyor ve içime işlemelerine izin veriyorum. Gözlerimde minnettarlık, ona başımı sallıyorum.

Akara omuzlarımda güçlü bir kol tutuyor. Boyuma ulaşmak için biraz uzanmak gerekse bile. Su sıçrama sesiyle başlarımız dönüyor. Dikkatler deniz kızına yöneliyor.

Sulli kendini sudan çıkarıyor. Bize doğru bir bakış bile atmadan bloğa geri dönüyor. Onun adanmışlığı etkileyici. Ve çok korkutucu.

"Arayalım mı?" Akara'ya soruyorum.

Endişe kaşlarını çeker. Kız havuza geri atlarken nefesini tutuyor. "Kahretsin," diye küfreder.

Omzuna hafifçe vuruyorum.

Hiç irkilmiyor. Sadece saatini kontrol ediyor. "Kendi zamanında durmak zorunda."

"Çok tatlı bir erik," diyorum bir ısırık peynir ve sucuk yerken. "Ama kendini bu şekilde zorlamasını görmek hoşuma gitm i y o r . "

"Buna alışacaksın," diye nefes alıyor Akara.

"İstemiyorum. " Başka bir düşünce beni çarptı. Neredeyse beni geriye savuracaktı. "Ya kaybederse?"

"Ne?" Akara kaşlarını çatar.

"Ya kaybederse, Akara?" Tekrar soruyorum. "Altın yokmuş gibi." Taş kesildi.

"Kötü mü olurdu?" Soruyorum, içim daralıyor. Stromboli doğru oturmuyor. Kız kardeşinin on altıncı yaş gününü kaçırdı. Doğum günlerini kaçırdı. Aile yardım etkinliklerini kaçırdı. Eğitime başladığından beri *her şeyi* kaçırdı. Onun iyiliği için buna değmesini istiyorum.

Akara bir elini siyah saçlarında gezdirerek telleri biraz çekiştiriyor. "Evet, kötü olurdu. Gerçekten çok kötü." Birbirimize daha ciddi bakıyoruz.

Bunun onun gerçeği olmaması için dua ediyorum.

GBANewYork.com - 26 Temmuz

***Akara Kitsuwon & Banks Moretti 400m IM'de Sullivan Meadows'un
Gümüş Almasına Tepki Gösterdi***

Havuz kenarında duran Sullivan Meadows'un korumaları, Meadows 400 metre IM'de ikinci olurken ve altın madalyasını koruyamazken açık bir endişe ve yıkım sergiliyorlar. Dün geceki ezici üzüntüden bu yana magazin ve spor sayfalarında artık kötü şöhretli bir fotoğraf dolaşıyor. Fotoğrafta Akara Kitsuwon parmaklarını acı içindeki yüzüne götürmüş çömelmiş durumda, Banks Moretti ise bir eli başında, diğer eli de Kitsuwon'un omzunda, tam bir şok halinde ayakta duruyor.

Moretti ve Kitsuwon, Sullivan Meadows'un sadece korumaları değil aynı zamanda *erkek arkadaşları oldukları için*, kayıp karşısında verdikleri anlık tepkileri gösteren daha fazla video trend oldu. Ocak ayı sonlarında çok eşli ilişkilerinin teyit edilmesi tüm yıl boyunca gündemi meşgul eden bir konu oldu. Meadows yarın gece bir başka altın madalyayı korumak için suya dönecek. Bu kez 200 metre serbestte takım arkadaşı ve rakibi Frankie Hansen'e karşı yarışacak.

AKARA KITSUWON

ŞİMDİ

BUNU IZLEMEKTEN NEFRET EDİYORUM.

Banks gömleğimin arkasını sıkıca kavıyor, bir nefes arkamda duruyor ve omzumun üzerinden onu izliyor. Sulli suda doğmuş gibi yüzüyor ama Frankie Hansen'in 200 metre serbestte onu bu kadar yakından takip etmesine dayanamıyorum.

Banks hâlâ tişörtümü tutarak, "Sikeyim, sikeyim," diye küfrediyor. Dişlerini sıkarken çenesi titriyor. Burnundan zor nefes alıyor.

Basın tribünleri sağ tarafımıza doldu ve kameraların yarısı şu anda bizim *üzerimizde*. Sadece kız arkadaşımızı önemsedığımız için tüm önemli haber ve spor sayfalarını süsledik. İlk gümüşünü eve götürürken incineceğini biliyorduk. Dünya dönüp dururken ikinciliği yenilgi sayacağını bildiğimiz için.

Öyle değil.

Olimpiyatlarda *madalya aldı*. Kaç kişi bunu söyleyebilir ki? Banks bu sabah dergileri okuduğunda ve "O bir Olimpiyat fenomeni değilmiş gibi davranan herkesin canı cehenneme" dediğinde haklıydı.

Yine de bu galibiyeti Sulli için istiyoruz.

Frankie, Sulli'nin liderliğine yaklaşırken yüzümü buruşturuyorum. "*Kahretsin*," diye yüksek sesle küfrediyorum. Banks bana vurma zahmetine bile girmiyor.

"Meadows dönüştü," diyor spor yorumcusu en yakınımnda. "Hansen son ellide kazanıyor ve havuz başında Meadows'un erkek arkadaşları dünyanın geri kalanıyla birlikte nefeslerini tutuyor."

Evet, öyleyiz.

Ve kanunlara dönüşebiliriz. Bu konuda tecrübeliyiz. İnadına ve işimize olan bağlılığımızdan dolayı onlara çalışacak neredeyse hiçbir şey vermedik ama sonuçta Banks ve ben, tarih kitaplarına duygusuz korumalar olarak geçmektense kız arkadaşımızı önemsemişimizi yazmayı tercih ettik.

Havuz kenarında yalnız olmamayı seviyorum. Banks'in Sulli'nin altın madalya için yüzmesinin heyecanını yakından ve benimle birlikte yaşamasını seviyorum.

Omzunu tutuyorum, Sulli daha da çekilirken heyecanım artıyor. "Onda bu var."

"Hadi, denizkızı," diye fısıldıyor.

Tribünlerdeki herkes ayağa kalktı. Kükrüyor ve tezahürat yapıyor.

"Son düzlük," diye anons ediyor spiker. "Hansen yaklaşıyor!"

Şu hıza bak!"

Hayır.

Hayır.

Banks pazumu tutuyor. Benim parmaklarım onun omzunu kazarken onun parmakları da etimi kazıyor. *Hayır, hayır, hayır.*

Birini daha kaybedemez.

Kaybedemez.

Bu onu öldürecek.

Beni öldürecek.

"Hansen ve Meadows! Başa baş durumdalar! Son yirmi!"

Tezahüratlar, çığlıklar ve kornalar tribünlerde patlıyor. Ailesinin de aynı coşkuyla destek verenler arasında olduğunu hayal ediyorum. Destek için zıplamak isterdim ama hareket edemiyorum. Sanki tek bir *kıpırdama* yapsam bocalayacak ve odağını kaybedecekmiş gibi.

Banks son bir umutla "Yapacak," diyor. Gözümü

kırpıyorum ve her şey bitiyor.

Bitti artık.

"Hansen altını alıyor!" diye bağırıyor yorumcu şaşkınlıkla. "Kutsal inek! Meadows Los Angeles'ta ikinci kez gümüş madalya alıyor. Bir üzüntü daha. Meadows için Olimpiyatlarda iki gümüş. Sıfır altın."

"Siktir." Banks tutuşunu bırakırken başını omzuma gömdü. "*Lanet olsun...*" Tuzağıma doğru hırılıyor ve ben de bir elimi boynuna koyuyorum.

"Kahretsin," diye nefes alıyorum, göğsüm sıkışıyor.

Birbirimizi bırakıp Frankie'yi izliyoruz. Skor tabelasını görünce eli dudaklarına gidiyor ve hemen gözyaşlarına hakim olamıyor.

Olimpiyat yorumcuları Frankie'ye neredeyse hiç odaklanmıyor. Yakınımdaki biri şöyle diyor: "Herkes Meadows'un bu kaybı nasıl karşılayacağını merak ediyor. İki gece önce 400 metre IM'de gümüş madalya kazandığı için mutlu değildi, şimdi ise iplerin altına saklanıyor gibi görünüyor."

Sulli kulvar iplerinin altından yüzerek iki kulvarı geçiyor ve Frankie'ye ulaşıyor. Kız arkadaşımızın kollarını genç yüzücüye dolmasını ve ona sarılmasını izliyorum. Frankie daha çok ağlıyor, mutluluk gözyaşları.

Kaslarım geriliyor, duygularım kabarıyor. Bunun Sulli için ne kadar zor olduğunu biliyorum.

Banks'in yüz ifadesi yumuşamış, dudakları yavaşça kalkıyor. Bazen Banks'in Sulli'ye ne kadar hayran olduğunu görüyorum ve düşünüyorum, *kahretsin, ondan hoşlandığını ne kadar zamandır biliyordum? Onları ne kadar ayrı tuttum?*

Geçmişini değiştirmek için çok geç, ama aynı zamanda böyle olmamız gerektiğine inanma eğilimindeyim. Biz üçümüz.

"Meadows Hansen'i, Hansen de Meadows'u kucaklıyor - işte Olimpiyat ruhu tam da burada, millet. Takım arkadaşları takım arkadaşlarını destekliyor."

Sulli, Frankie'nin kulağına bir şeyler fısıldar. Frankie kocaman bir kahkaha atar ve ikisi birlikte havuzdan çıkarlar.

Banks kulaklığını düzeltiyor. "O Oscar Mike." *Hareket halinde.*

"Evet." Odaklanmış bir duruşa geçiyoruz. İkimiz Sulli'ye doğru ilerlerken o bir havlu alıyor ve yüzme bonesini çıkarıyor. Muhabirlerin önünü kesebiliyoruz. Basının Sulli'yi geçen seferki gibi köşeye sıkıştırmasını engelliyoruz.

Sulli nefesini tutuyor ve bize *teşekkür eden bir* bakış atıyor.

Banks onun küçük sırtına dokunuyor. "Orada harikaydın, denizkızı."

"Ve neredeyse Banksy'nin kalbinin durmasına neden oluyordun," diye ekliyorum yükselen bir gülümsemeyle. Islak saçlarından bir parçayı parmağımın etrafında döndürüyorum. Daha fazla eğiliyor

Ben.

"Ve Akara, Medusa onu gözleriyle sikmiş gibi görünüyordu." Çok uzaktaymış gibi bakıyorum.

Sırıttırıyor.

Sulli kısa bir kahkaha atıyor, hala nefesini toparlayamıyor. Bu iyi bir şey. Yüzdükten hemen sonra onu yirmi soruyla bombardımana tutmak

istemiyorum.

Havuzdan çıkarken bir muhabirin yüksek sesle "Sullivan Meadows orada size fısıldamış gibi görünüyor" dediğini duyuyoruz.

Hepimiz arkamıza bakıyoruz. Frankie yakınlarda bir GBA Haber kamerasının önünde duruyor.

"Kazandıktan sonra sana ne söyledi?"

Frankie de aynı şekilde soluk soluğa, geniş nefesler alıyor. "Bunu hak ettiğimi söyledi.

Ve teşekkürler... iyi... rekabet için."

Sulli ayaklarına bakıyor ama usulca gülümsüyor. Kafasının içinde bir yerlerde kaybolmuş.

"Gitmeye hazır mısın?" diye sordum.

Başını salladı.

Onu madalya töreninden önce beklediğimiz dinlenme odasına götürüyorum. Biraz deja vu gibi hissediyorum. Başka bir gümüş. Başka bir ikincilik. Ama bu sefer o kadar üzgün değil.

"İyi misin Sulli?" Banks sonunda yoga matlarının üzerinde sessiz ve özel bir köşe bulduğumuzda soruyor.

Sulli havlusunu omuzlarında tutuyor. "Sanırım öyle..." Ağlamamak için kendini zor tutuyor. "Frankie için mutluyum. Söylediğim her şeyde ciddiydim." Bir an sessizleşiyor ve sonra fısıldıyor, "Bu konuda gerçekten konuşmak istemiyorum... eğer sorun olmazsa?"

Güçlü bir şekilde başımı sallıyorum. "Evet, Sul."

Banks onun elini sıkıyor. Parmaklarını onun parmaklarıyla birleştiriyor, sonra boştaki eliyle benim elimi tutuyor.

Kaybettiği için kendini suçladığını söyleyebilirim ve Sulli'ye Fısıldayan Banks'in bu yenilginin üstesinden kolay kolay gelemeyeceğini anlamasına gerek yok. Ama ben ısrarcı değilim.

Bir koordinatör Sulli'ye "seremoniye beş dakika" dediğinde hepimiz ayağa kalkarız ve Sulli kollarının üzerindeki ABD Takımı ceketini çekiştirir.

Statik aniden kulak zarımı tırmalıyor. Birisi iletişimde yanlış düğmeye basıyor olmalı.

Burnumun köprüsünü çimdikliyorum. *Lütfen, Kurbağa olma.*

Tam bunu düşünürken, kabarcıklı sesi boğuk bir şekilde geliyor. "Siz geçici personel deodorant kullanmayı bilmiyor musunuz? Yoksa BO bir tür garip korkutma taktiği mi?"

Banks yüzümdeki dehşet ifadesine hafifçe gülüyor. Sulli kaşlarını çatıyor ve ben mikrofonumu tıklarken başını eğip sessizce ona yetişiyor.

"Akara'dan Frog'a, telsizlerinizi kapatın." "Kahretsin, üzgünüm, Nine."

Yine utandım.

"Ama cidden," diye ekliyor, "geçici personelinize nasıl ter önleyici kullanacaklarını söyleyebilir misiniz?"

Banks ve Sulli usulca gülüyor. Dinleyebilmesi için mikrofonunu açtı.

Kuzenime cevap verirken sakın bir nefes alıyorum: "Bunu dikkate alacağım."

"Burun deliklerim sana teşekkür ediyor."

Uzun bir iç çekerek tavana bakıyorum. Onun ekibe katılmasına izin vererek yanlış bir seçim mi yaptım? *O sadece geçici bir eleman.* Beynim kararımı savunmaya çalışıyor ama gerçek bir kanıt üretmekte zorlanıyorum. Adam kayırma yüzünden burada. Çünkü o aileden.

Umalım da bir hata olmasın.

AKARA KITSUWON

OLIMPIYATLARDAN 4 AY ÖNCE

ERKEN NİSAN

Stüdyo 9'un Kâr-Zarar tablolarına kan damlıyor. Burnunu kontrol eden Banks'e "Hâlâ kanıyor," dedim. "Onu yerine koy ve Farrow'u ara."

Mendili burun deliklerine geri sokuyor. "Bir saat içinde durur. Burun kanaması için Farrow'a koşacak değilim." Mor morluklar gözlerini gölgelemeye başladı bile, ama onun daha çok dizlerini göğsüne çeken Sulli için endişelendiğini görebiliyorum.

Titriyor.

Kahretsin.

Çatı katında gece vakti - keşke Sulli'nin sadece üşüdüğünü söyleyebilseydim. Sert rüzgâr etrafımızda esiyor, ama o havuzdaki şezlongda tüylü bir battaniyeye kıvrılmış, uzaklara bakıyor.

"Hey, çalı fasulyesi." Banks'i ve kanlı P&L sayfalarımı bırakıyorum. "Marşmelov kızartıyor olmamız gerekiyordu, La La Land'e seyahat ediyor olmamız *değil*." Marşmelov torbasını yırtıp bir tanesini yüzüne fırlatıyorum.

Alnına çarpıyor. Yeşil gözleri sonunda bana bakıyor. Hala perili. "...ne...orada ne oldu? Çok hızlı geçti..."

yapamam..." Titriyor ve yüzünü buruşturuyor.

Banks şezlonguna oturdu ve ona sarılmasına izin verdi. Açıklıyorum, "Su Merkezinden ayrılıyorduk. Son."

Gözlerine ısı geri döner. "Bu lanet olası bir son değil."

Evet, ama en azından sen yanımdasın, fasulye. Bu kaotik olayları tekrar tekrar yaşadığını görmek canımı acıtıyor ve ona işkence etmelerini engellemek için her şeyi yaparım. Eve gelip yaz kampındaki çocuklar gibi "lokum kızartma zamanı" ilan etmek bile.

Parmağımı avucuma götürüyorum. "Herkes senin bütün gün Aquatic Center'da olduğunu biliyor Sul, bu yüzden paparazzilerin orada olmasına şaşırmadık. Farrow ve Thatcher da yanımızdaydı." Sulli gece için ayrıldığında SFO'nun bize yardım etmesini sağladım ve ben de orada bulunmak için kendimi Luna'nın detaylarından kurtardım.

"Ama normalden çok daha fazla kamera vardı. Daha agresif görünüyorlardı..." Yine uzaklara bakıyor.

Banks onu daha sıkı tutuyor ve bana endişeli, acılı bir bakış atıyor. Ona kaç el dokundu?

Kaç kamera ona baktı?

Kaç flaş gözüne çarptı ve kız arkadaşımızı şaşırttı?

Bunu düşünmem. O bunu düşünüyor ve paparazziler akbabalar gibi her indiğinde birimizin midesi bulanmamalı. Ve bu ben olmalıyım. Yetki bende.

"Banks yaralandı," diye mırıldanıyor, üzgün. Ona bakıyor. "Sen yaralandın."

"Ben iyiyim," diyor güçlü ve genizden gelen bir sesle. "Zar zor acıyor."

Sertçe yutkunuyorum. "Olimpiyatlar yaklaşıyor. Hepimiz Ocak ayında olduğumuzdan daha fazla haberlerdeyiz. Paparazziler şu anda aşırı hevesli, Banks'in burnuna dirsek yemesinin nedeni de bu."

Su Merkezi'nin dışında Sulli ve Banks için bir yol açtım. Kız arkadaşımızın sırtını göğsüne yaslamıştı. Kollarını tuttu ve neredeyse ayaklarını onun için hareket ettirdi. Ayaklarını tek tek kaldırdı. Kız donup kalmıştı. Kameraların, paparazzilerin, bağırışların ve flaşların çokluğu karşısında şoka girmişti.

Sulli'nin defalarca "Göremiyorum" dediğini belli belirsiz duyabiliyordum.

Ben göremiyorum.

Sulli'nin cipinin sürücü tarafına doğru koştum. Herkese geri çekilmeleri için bağıryordum. *Geri çekilin.*

Banks, Sulli'yi Booger'ın içine itti. Kapıyı kapattı. Zaten cipin içindeydim ve kameraların ötesindeki her şeyi çok az görebiliyordum. Yanıp sönenleri.

Thatcher'ın raporuna göre Banks dönerek Sulli'nin bilmeden düşürdüğü su şişesini almaya gitmiş ve burnuna bir dirsek yemiştir.

Kapısının camına kan sıçradı ve Sulli sanki içi boşaltılmış gibi çığlık attı. O ses hâlâ içimi parçalıyor. Bir an için Banks'in vurulduğunu sandım.

Bir taş daha yutuyorum. "Su Merkezinden ayrıldığında bize yardım edecek daha fazla adamım olacak, Sul. Her şey daha iyi olacak."

Olmak zorunda.

Tamamen mahv o l m a d a n önce kaç kez kargaşa yaşayabilir?

Banks ve Sulli'nin canının yandığını daha kaç kez göreceğim?

Peki ya sen, Nine?

Ben mükemmelim. Ayaktayım.

Kelimenin tam anlamıyla, ayaktayım ve bir çubuğa bir lokum sığdırdım. Elindekini Sulli'ye uzatarak süslü gazlı şöminenin üzerine eğiliyor. Alevler parlak taşları yalıyor ve cam, sıcaklığın etrafında bir masa üstü oluşturuyor. Banks'e doğru kayıyor ve bacaklarının arasına oturuyor, kolları belinde kalıyor, ben de onun soluna oturuyorum, şezlong altımda gıcırdayıyor.

Uzun bir süre sessiz kaldık. Alevleri izliyoruz. Daha fazla çubuk üzerinde daha fazla şekerleme deliyoruz.

Sulli aniden, "Bekâretimi Will Rochester'a kaybettim," dedi.

Kafamdaki kan çekiliyor. "Ne?" Will'le seks mi yapmış?

Yani seks yaptığımız zaman. Bu onun ilk seksi değil miydi?

Banks hareketsiz kaldı, kolları Sulli'nin etrafında kıpırdamadı. "Bu hiç mantıklı değil." Bakışları bana kayıyor ve bahse girerim ben de onun düşündüğünü düşünüyorum.

Benimle ilk seferinde kanamıştı. Üçümüz birlikte küvetteyken.

Onun kirazını patlattım. Yoksa... onu incittim mi? *Dikkatliydim. Banks ve ben dikkatliydik.*

Sulli'yi incittim

mi?

Kendimi hasta

hissediyorum.

Neden bize Will'den bahsetmedi? Neden yalan söylesin ki?

"1 Nisan," diyor Sulli hızla.

"*Siktir*," diye küfrediyorum ve koluma hafifçe vuruyor. Şokun etkisi geçerken nefesimi ciğerlerime çekiyorum. "Bu hiç komik değildi."

Sulli gülmeye çalışır. "Yine de ikinizi de yakaladım." 1 Nisanst.

Banks sonunda derin bir kahkaha atar. "Evet, bizi iyi yakaladın. Akara neredeyse altına sıçtı."

"Neden gülüyorsun?" diye sordum. "Sen de neredeyse altına sıçıyordun." Daha fazla gülüyor, yüz hatları ateş ışığında parlıyor. Dudaklarından çıkan canlı ses beni de güldürüyor ve ardından Sulli de kahkahalarımıza ortak oluyor çok.

Ses kaybolduğunda, aramızda hala bir ciddiyetsizlik var.

"Üçlü bir gün daha hayatta kalacak," diyor Sulli yumuşak bir sesle ama lokumunu kızartırken biraz daha umutla.

Banks morluklarının altından gülümsemeye başlar. "Biz kolay kolay yıkılacak türden değiliz." Gülümsemesi görüldüğü kadar çabuk kaybolur. "Bizi öldürmek zorunda kalacaklar."

Ona bir bakış attım ama pek de haksız sayılmazdı.

Sulli kararlı bir şekilde, "Kimse ölmüyor," diyor. "Bu bir 1 Nisan şakası olsa iyi olur."

"1 Nisan şakası," diye takılır Banks, "biz zaten ölüyüz."

Bir kahkaha attım. "Bu olay örgüsünü değiştirmez miydi? Hayatta kalmak için savaşıyoruz ama çoktan nalları diktik."

Banks başını eğiyor. "Benim cennetimde siz ikiniz de varsınız."

Sulli ölüm şakalarımızda mizah bulamıyor. Alevlere hayalet gibi bakıyor.

"Hey." Kolunu dürtüyorum. "Sul?"

"Beni korurken ölme," diye fısıldıyor. "Söz veriyor musun?" Benden Banks'e, sonra tekrar bana bakıyor. "Söz mü, Kits?"

Yapamam.

Sulli'yle serçe parmağımı birleştirip tutmayı çok istediğim bir söz hakkında şakacı olamamaktan nefret ediyorum. "Ölmemeye çalışacağımıza söz veriyorum."

Sulli kalbi kırık görünüyor. "Ya bu yeterince iyi değilse?"

"Ya sahip olduğum tek şey buysa Sul?" Nabzım boğazımda atıyor.

Marşmelovunu ateşin içinde döndürüyor. "Anlıyorum... Keşke ikiniz de benim yüzümden bu durumlara düşmeseydiniz-"

"Senin yüzünden değil," diye araya giriyor Banks. "Bunu biz seçtik."

"Bu senin için," diye fısıldıyorum.

"Benim için ölme," diye mırıldanıyor.

Banks ve ben gülümsüyoruz ve "Uğruna ölünecek daha iyi bir insan düşünemezdim" diyor o oluyor.

"Leydi Meadows," diye bitiriyorum.

Küçük, yükselen bir gülümsemeyle homurdanıyor ve lokumu alev alıyor. Katı bir şekilde yanmasına izin veriyor.

Banks çikolataları parçalıyor, sonra alevleri görüyor. "Bunu patlatman gerekecek, denizkızı."

Dudaklarım kalkıyor. "Bunu daha önce de duymuştum."

Sulli bana yumuşakça dirsek atıyor. "Çünkü genelde bunu söyleyen sen oluyorsun, Kits." Sonunda başını pazuma yaslıyor. Dudaklarından öpüyorum.

O da nazikçe öpüyor ve lokumuna konsantre oluyor. Sanırım sonunda bu geceki kargaşanın etkisinden kurtuluyor.

Güzel.

Gerçekten

iyi.

Bir nefes veriyorum.

Sulli yanan bir lokumu üfledikten sonra "Cumbuckets," diye mırıldanıyor. Kömürleşmiş. Tanınmaz halde.

"Söylemiştim," diyor Banks ve şekerleme poşetini ona uzatıyor.

"Yine de çıtır çıtır severim." Sulli lokumu değerlendiriyor, sonra taze bir lokumla başka bir çubuk alıyor. "Zor olan, külden bir hokey diski olmadan *mükemmel* gevrekliği elde etmek." Yüzü tam kararlılık moduna geçiyor. "Bu sefer başaracağım."

Gülümsüyorum. Sulli'nin yüzmekten ya da yükselen popülaritemizden başka bir şeye odaklandığını görmek güzel. Bugünlerde bu pek sık olmuyor. Herhangi birimiz için, gerçekten.

Telefonum

çaldı.

İnledim.

"Kim o?" Sulli sorar.

Bakmama bile gerek yok. "Annem. Bütün gün arayıp durdu."

Sulli derin derin kaşlarını çatıyor. "Onun aramalarını görmezden mi geldin?"

"Bütün gün görevdeydim." Luna Penn'de dersteydi ve annemin çağrısına cevap vermek için dersten çıkamadım. Yine de en az bir saattir çatı katında olduğumu fark ettim... belki de iki.

Ve bu süre içinde *görevde* değildim.

Şerefsiz gibi görünmek istemediğim için ekliyorum, "Meşgul olduğumu mesaj attım."

Banks başparmağındaki çikolatayı yalıyor, sonra bana başını sallıyor. "Cevap ver."

Gerçek şu ki, söyleyeceklerini dört gözle beklemiyorum. Gerçek bir konuşma yapmayalı aylar oldu. Ve o konuşma verimli ya da yararlı değildi. Dönüp dolaşıp aynı yere geldik. Çoğunlukla ilişkimi ona daha önce anlatmadığım için beni suçladı. *"Televizyondan öğrenmek istemedim, Nine."*

Benim hatamdı.

Aşk hayatımı önemsemeyeceğini düşünmek benim hatam. Ben on dokuz yaşındayken beni terk eden oydu. Kendini benim hikayemden sildi. Bu kelimeleri düşünmek içime hoşlanmadığım bir acı gönderiyor.

Telefonum çaldı.

Banks ve Sulli yanlış bir seçim yapıyormuşum gibi bana bakmaya devam ediyor. Belki de öyle.

"Peki," diye iç geçirdim. "Hemen geliyorum." Paylaştığımız şezlongdan kalkıyorum ve ateşin sıcaklığından ayrılıyorum. Onların sıcaklığını. Soğuk demir avlu masasına doğru yürüyorum. Takımyıldızlar tepemde parıldıyor, berrak bir gece ve annemin New York'ta aynı yıldızlara bakıp bakmadığını merak ediyorum.

Çok uzakta değil, ama benden daha uzakta hissedemezdi.

Geri aradığımda ilk zil sesinde cevap veriyor. "Dokuz," diyor rahatlayarak. "Bütün gün sana ulaşmaya çalıştım."

Çekiniyorum. "Çalışıyordum anne." Daha çok irkildim. "Özür dilerim." "Her zaman çok çalışıyorsun." Hafif bir New York aksanı var.

Soğuk bir veranda sandalyesine çöküyorum. Havuzun karşısında Banks ve Sulli izlemiyormuş gibi yapıyorlar ama ateş ışığında gözlerinin üzerimde olduğunu açıkça görüyorum.

Daha rahat nefes alıyorum.

Kız arkadaşımın ve metamorumun sevgisiyle rahatladım.

Kollarımı dizlerime dayayarak telefonu kulağıma sımsıkı tutuyorum. Bana iş ahlakımı hatırlatmak için aramadığını biliyorum. "Her şey yolunda mı?" Ağzımdan çıkan ilk şey bu olmadığı için kendimi suçlu hissederek soruyorum. "Nasıl hissediyorsun?" *Beyin anevrizması yok.*

Başka bir tane daha olsaydı, haberim olurdu. *Umarım* anlatırdı.

Ben.

Tıpkı ona ilişkinizden bahsettiğin gibi, Nine.

Suçluluk duygusu daha da ağırlaşır.

"Kendimi iyi hissediyorum." Detay vermiyor. Sanırım endişelenmemi istemiyor.

"Sana ciddi bir şey sormak zorundayım."

Son kelimeyi duyunca başım döndü. *Ciddi*. Babam öldüğünden beri aramızda hiçbir şey ciddi olmadı. İlişkimizin güneş ışığı ve kelebekler gibi olmasını sağladı.

Hemen sandalyeden kalkıp Philly'ye bakan tuğla çıkıntıya doğru ilerliyorum. Rüzgâr büyük bir hışımla beni sürüklüyor. Çatının kenarına yaklaştıkça daha iyi nefes alabiliyorum. "Ne oldu?" diye soruyorum.

"Kuzenin Kurbağa'yı hatırlıyor musun?" "Kurbağa mı?" Yüzümü buruşturuyorum.

"Bu bir takma ad."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Herkes anneme *Naneli der*. Görünüşe göre büyükannem anneme hamileyken canı naneli dondurma çekmiş ve Tayland'da lakapların çoğu doğumda veriliyor. Büyükannemi ellili yaşlarının başında vefat etmeden önce hiç tanımadım.

Kuzenlerimden hiçbirini tanıımıyordum, annem neden bana Frog'u soruyor?

"Ve hayır," diyorum, "Kurbağa'yı hatırlamıyorum." "Kannika Kitsuwon?"

"Hayır. Onunla nerede tanışmış olabilirim?" "Cenazedeydi."

Kaşlarımı daha çok çatıyorum. *Babamın cenazesi*. Sahip olduğum en canlı anılardan biri ama aynı zamanda en büyük bulanıklıklardan biri. O gün tanıştığım ailenin ancak dörtte birini hatırlayabiliyorum.

"O zamanlar sadece yedi yaşındaydı," diye ekliyor annem. Yedi mi?

Zihinsel matematik... Bu Frog'u *on dokuz yaşında* yapar. Ailenin geri kalanıyla birlikte Queens'te olduğunu varsayıyorum.

"Tamam...?" *Bu nereye gidiyor anne?* Beni yavaşça bir yere götürüyor ve varış noktasını sevmeyeceğimi bildiğini hissediyorum.

"O Prin Amca'nın kızı."

Prin Amca.

Babalarımız kardeşti. "Prin Amca'nın kızı mı?" Tekrar ediyorum.

"Evet. Boşandıktan sonra annesiyle yaşamak için Buffalo'ya taşındı."

Ailesi boşanmış mı? Annem böyle söyleyince, sanki bunu zaten bilmem gerekiyormuş gibi geliyor. Sanki eski bir tarihmiş gibi.

Zihnim dönüyor. Ben daha doğmadan önce babam işi için New York'tan taşınmış. Hayatımı Philly'de geçirdim çünkü babam orada yaşıyordu.

büyümemi istedi. Bazen kardeşi Prin'den bahsederdi ama onları pek görmezdim ve her zaman babamın istediği şeyin bu olduğunu düşünürdüm.

Annem devam ediyor, "Frog Buffalo'da zor zamanlar geçiriyordu. Baş her türlü belaya giriyordu, ben de onu Queens'e, buradaki bir ailenin yanında kalması için davet ettim. Ama burası onun için iyi değil, Nine. Yeni bir başlangıca ihtiyacı var. Yapı. Bence *sen* ona bunu verebilirsin."

Ben mi?

Gözlerimi kapatıyorum. "Anne."

"Sadece dinle," diye yalvarıyor ne söyleyeceğimi biliyormuş gibi. "Prin Amca, kendi ayakları üzerinde durmaya başlamadan önce ona kira ve yemek için para gönderecek. Tek ihtiyacı olan bir iş ve aile."

Ben ailedenim.

Ama onu tanımıyorum

bile. "On dokuz yaşında

mı?" "On sekiz."

Lanet olsun.

"Ona verecek işim yok," diye gerçeği söylüyorum. "Spor salonunda tam kadro çalışıyorum." "Peki ya güvenlik?"

"Güvenlik mi?" Şok içinde söyledim. "Anne. Frog'un güvenlikte çalışmak için ne gibi becerileri var?" Acımasızca yargıladığımın farkındayım. Kuzenim hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyorum. Hemen soruyorum, "O da senin gibi Muay Thai dövüşçüsü mü?"

"Şey... hayır," diyor. "Ama onu göndermeden önce bir ay boyunca eğitebilirim. Belki yedek koruma olabilir."

Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Bizim yedek korumamız yok anne."

"Onun doldurabileceği bir pozisyon olmalı," diyor annem, neredeyse nefesi kesilmiş bir halde. Sesinde çaresizlik açıkça görülüyor. "O *aileden biri*, Nine."

Bunun neden bu kadar önemli olduğunu anlamıyorum. Ben sessizim.

Sessizliği kısa bir iç çekişle dolduruyor. "Yıllar boyunca senden hiçbir şey istemedim. İstedim mi?"

"Hayır."

Kalbim sıkışıyor. *Keşke yapsaydın*. Belki o zaman önemseddiğini hissedirdim.

Şimdi soruyor, Nine. Kafamın içinde babamın sesini duyuyorum. Kahretsin.

Şehrin ışıklarına bakıyorum. "Bu 1 Nisan şakası değil mi?"

"Hayır," neredeyse gülüyor. "Bu kesinlikle bir şaka değil." Tamam.

Nefes alıyorum. "Geçici korumalar çoğunlukla etrafta dolanır ve kalabalığı kontrol eder. Bazen masa başı işleri de oluyor. Postaları incelemek gibi." Diğer uçta annemin heyecanını hissedebiliyorum. "İşe yarayabilir. Ama deneme süresi olacak. Ve muhtemelen buraya gelmeden önce onu bir ay boyunca eğitmene ihtiyacım olacak. Ona bazı temel savunma hareketlerini öğret. Teklifin için teşekkürler." Çünkü Frog'un Michael Moretti'nin geçici eğitimini geçmesine imkân yok.

Onun yerine Oscar Oliveira'ya kuzenimi geçici iş için eğitmesini söyleyeceğim.

Kalifiye olmadığı bir iş.

"Teşekkür ederim Nine," diye nefes alıyor annem.

Sadece başımı sallıyorum ama o göremiyor. Boğazım şişiyor. Neyin içine atladığımı bilmiyorum. Frog'un New York'ta ne tür bir belaya bulaştığını sormuyorum bile.

Tek bildiğim bunu yapacağım.

Artık geri dönüş yok.

Philly'e hoş geldin, Kurbağa.

Telefonu kapattıktan sonra ateşe, onlara geri döndüm ve "Buna inanamayacaksınız" dedim.

SULLIVAN ÇAYIRLARI

ŞİMDİ

"Dün 200 metre serbestte gümüş madalya kazandın. Takım arkadaşınız Frankie Hansen'a yenildiniz. Bu sonuçlardan sonra nasıl hissediyorsun?" diye soruyor haber muhabiri kibarca.

Normalde röportajı reddederdim ama ABD Olimpiyat Komitesi'ndeki üst düzey yetkililer en azından GBA News'e *beş* dakika ayırmam için bana adeta yalvardılar. GBA özel hayatımı deşmeyeceğine ve konuları kesinlikle yüzmeyle ilgili tutacağına söz verdi.

Şimdiye kadar çok iyi.

Los Angeles'ta bir otelin çatısında yer alan pop-up stüdyodayım. Gökyüzü açık. Güneş ışıldıyor ama hiçbir şey bana ve muhabire vuran röportaj ışıklarından daha sıcak ve parlak değil. Koltuk altlarımda ter birikmiş durumda ve yönetmen koltuğunu andıran rahatsız koltukta kaymamaya çalışıyorum.

Sandalyelerimizin arasındaki küçük masanın üzerinde birkaç dergi yığılı. En üstteki popüler bir spor dergisi. Kapağında benim yüzüm var. Takım Denemeleri sırasında skor tabelasına bakarken iki parmağımı dudaklarıma götürüyorum. Başlık: *Meadows Olimpiyatlara Yükseliyor*. İnsanlar bu bakışı her zaman benim ikonik konsantrasyon yüzüm olarak adlandırır, ancak genellikle basılı ya da çevrimiçi bir yere gelene kadar bunu yaptığımı bile hatırlayamam.

Gözlerimi dergiden ayırıp muhabire bakıyorum.

"Frankie ile gerçekten gurur duyuyorum." Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum, bu otele doğrudan havuzdan geldiğim için saç telim klor kokuyor. "Harika yüzdü ve kazanmayı hak etti."

Duygularım birbirine karışıyor. Onun için gurur. Benim için hayal kırıklığı. Ayırmak için çok karışık. Midem bulanıyor ve dönüyor.

Muhabir karşı sandalyede bacak bacak üstüne atıyor. Ona aradığı cevabı verdiğimden emin değilim ve ceketimi nasıl incelediğini fark ediyorum - kırmızı bir rüzgarlık.

ABD Takımı kıyafeti giymeyeceğim.

Akara'nın rüzgarlığını giyiyorum, kolları dirseklerime kadar kıvrılmış. Genelde *hiç* kırmızı giymem. İlişkimizi alenen onayladığımızdan beri giymiyorum. Çok fazla dikkat çekiyor - paparazziler kalabalıklar içinde beni çok hızlı fark edebiliyor ama ceketini odamda Akara'nın spor çantasının üzerinde gördüm. Ve çıkmadan önce giydim.

Bir güven katmanı gibi.

Kendime hatırlatmak için, *halka açık olabilirim*. Diğer sporcular gibi röportaj verebilirim. Ben buradayım.

Ama ceketini inceledikçe, kime ait olduğunu sorup sormayacağını merak ediyorum. Diken üstünde oturuyorum ve sonunda notlarına bakıp başka bir soruya geçtiğinde nefes alıyorum.

"Bu akşam Karışık Bayrak Yarışında Tobias Kingly ile birlikte yüzeceksiniz. Twitter'da o finalle ilgili heyecanlı *bir* bekleyiş var. Hiç gergin misin?"

Kingly.

Çocukluk idolümle yarışmayı hiç hayal etmemiştim ve bu yıl onun pis bir tarafını görmüş olsam da, yine de bu etkinliği dört gözle bekliyorum.

Onu hayal kırıklığına uğratmaktan çok korksam *bile*. Kendimi hayal kırıklığına uğratmaktan. Yaz Oyunlarının gidişatına bakılırsa, muhtemelen bir gümüş madalya daha alacağım. Bu sonuçtan mutlu olmak zor. Özellikle de bayrak takımındaki diğer yüzücüler benim zamanıma güvenirken.

Kelimelerimi dikkatle seçiyorum, böylece bir f-bombası atmıyorum. "Biraz gerginim."

Yalan söylemekte berbatım, o yüzden denemedim bile.

"Ama" diye devam ediyorum, "suya girip tekrar yarışacağım için daha heyecanlıyım." *İkinci sırada bitiren biri olmadığımı kanıtlamak için.* Bunu kendime ve bebeğime kanıtlamalıyım.

Bebeğim benim.

Lütfen tarçınlı rulo hakkında soru sormayın. Muhabirin elinde bir şey olduğundan değil. Şimdiye kadar hamileliğim konusunda çok temkinli ve ketum davrandık. Ama henüz haberleri o kadar uzun süre saklamak zorunda kalmadık.

Ayrıca, Akara, Banks ve benim sır tutma konusunda berbat bir sicilimiz var. Genelde birileri öğrenir. Sadece o "birinin" medya ya da daha kötüsü dünya olmasını istemiyorum.

Sağıma bir göz atma riskini göze alıyorum. GBA News ekibi kamera ekipmanlarının etrafında toplanmış, yanlarında da erkek arkadaşlarım beyaz düğmeli önlükleri ve siyah pantolonlarıyla şık görünüyorlar. Kulaklıkları takılı, %100 görevlerinin başındalar ve röportajımın bitmesini beklerken soğukkanlı ve tetikteler.

Akara Banks'e bir şeyler fısıldıyor, Banks ise bana hafifçe başını sallayarak şöyle diyor

Harika gidiyorsun, denizkızı. Daha büyük bir nefes alıyorum.

Ve sonra Akara bana doğru göz kırpmıyor. Gülümsememek için kendimi zor tutuyorum.

Muhabir bana "Geçen Olimpiyatlarda *hiç* sinirlenmemiştiniz" diye hatırlatıyor. "Ben de, 'Bu duyguları içime atamayacak kadar odaklanmış durumdayım' dedim."

Lanet olsun.

On sekiz yaşındaki halimden bir alıntıyı yüzüme fırlatmak için hazır tutuyordu.

Mükemmel kalemle çizilmiş kaşlarındaki ciddiyetle, "O zamandan bugüne ne değişti?" diye soruyor.

Beni yemlediğini biliyorum.

Ben aptal değilim. Erkek arkadaşlarım konusunu açmamı istiyor, böylece ilişkiyi bu görüşmeye getirmek serbest bir oyun haline geliyor.

Bunu düşünmekten nefret ediyorum, ama ilk düşüncem: *Charlie olsa ne yapardı?*

Daha önce de başımın etini yemişti ve köşeye sıkıştırıldığım bir mülakatta bana yardım edebilecek biri varsa o da muhtemelen kuzenim olurdu.

"En büyük değişiklik..." Beklentiyi arttırarak söylüyorum.

Sandalyesinde öne doğru eğiliyor.

Yumuşakça gülümsüyorum. "...muhtemelen Tobias Kingly ile bir rölenin içinde olmaktır." Bu bir yalan değil.

Geriye doğru çöküyor, müstehcen olmayan gerçek karşısında biraz hayal kırıklığına uğruyor. Ama daha bitirmedim. Çok utanç verici bir şeyi itiraf etmek üzereyim ama en azından dikkatleri poli ilişkimden uzaklaştıracak ve ona istediği şeyi, yani *eğlenceyi* vereceğim. "Bunu basına hiç söylemedim. Ama eskiden yatak odamda Kingly'nin bir posterı vardı."

Yüzü aydınlanıyor. "Öyle mi?"

Bahse girerim Akara içten içe inliyordur.

"Gerçekten onun kadar büyük olmak istedim." Bu sözleri yüksek sesle söylerken kalbim acıyor çünkü bir parçam henüz bu unvanı hak etmediğimi düşünüyor ve bu yıl altın madalya alamadığım için hiçbir zaman o kadar büyük olamayabilirim.

Muhabir başını sallar. "O türünün tek örneği." O zaman ben neyim?

Sadece sertçe başımı sallıyorum.

"En çok hangi sorunun yanıtlanmasını istediklerini görmek için izleyicilere anket yaptık." Notlarına bir göz atıyor ve midem biraz bulanıyor. "En popüler konu vücut kılı rejimi." *Hay sikeyim*. Sakin bir yüz ifadesi takınıyorum. "Ağda mı yapıyorsunuz, tıraş mı oluyorsunuz yoksa diğer yüzücüler gibi lazer epilasyon mu yaptırıyorsunuz?"

Sanırım bu yaygın bir soru. Eminim Kingly bunu daha önce cevaplamak zorunda kalmıştır.

"Sürüklenmeyi azaltmak için kollarımı ve bacaklarımı tıraş etmeyi seviyorum."

Tam bir baş belası ama saçlarımı kalıcı olarak lazerle tamamen yok etmek istemiyorum. Kollarımda kıl olduğunda ve bazen bacaklarımda dikenli bir şekilde geri geldiğinde kendimi daha çok kendim gibi hissediyorum. Ağda tam bir israf. Tekrar ağda yapmak için tüylerin belirli bir uzunluğa gelmesini beklemek zorundasınız ve bu süre içinde çok fazla uzama oluyor ve ben tıraş olmayı tercih ediyorum.

Muhabir gülümsüyor. "Gördüğüm kadarıyla Kingly'den notlar alıyorsun." Bana göz kırıyor.

Kingly bu soruya cevap verdi ve görünüşe göre kollarını ve bacaklarını da tıraş ediyor. Ekibe bakmaktan kendimi alıkoyuyorum çünkü Akara'nın bu bölüme çok güldüğünü biliyorum. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

Konuyu babamla yaptığım Ziff Power reklamına çeviriyor ve röportaj bitiyor. Yeterince kolay. Aslında sonunda ona teşekkür ettim. Çok güzeldi.

Düşündüğümünden daha acısız oldu, biraz ham hissetsem de. En önemli bilgi bugün ortaya dökülmedi ve bu en büyük başarı.

Fasulye Filizini Gizli Tutma Operasyonu hâlâ yürürlükte. Akara ve Banks beni çatıdaki merdivenlerden halı kaplı bir koridora götürdüler. Elinde kahve tepsisi olan bir asistan yanımdan hızla geçerek çatıdaki ekibe ve ev sahiplerine içecek dağıtıyor. Kıvrımlı koridor boyunca yürüdükçe *Casablanca* ve *The Philadelphia Story* gibi eski Hollywood klasiklerinin posterlerinin yanından geçiyoruz.

Basın mensupları Olimpiyat Köyü'nün hemen dışındaki bu 5 yıldızlı otelde kalıyor. Buraya gelmek biraz daha sinir bozucu ama umarım bu röportaj Olimpiyatların geri kalanında üst düzey yetkilileri yatıştırmaya yetecek kadar iyi olmuştur.

Banks başka bir salona açılan bir kapıyı destekleyerek açar. "Tanrım, *Labirent'te miyiz?*"

Banks, "Akara David Bowie değilse, hayır" diye şaka yapıyor.

Gülüyorum. "Belki de Kits'i bir silkelemeliyiz. Bakalım hâlâ Kits mi?"

Banks bana gülümsüyor. "Sen sadece onun kışını okşamak istiyorsun."

"Öyleyse ne olmuş? Onun kışını seviyorum."

Banks, Akara'ya "Senin kışını seviyor," diyor.

"Biliyordum," diyor Akara ona, sanki sonsuz *aşkımı* itiraf etmişim gibi.

Alayları beni tepeden tırnağa kızartıyor. Arkadaşlıklarını gerçekten çok seviyorum ve tamamen bozulmamış olmasına çok sevindim.

Banks bana "Önden buyurun," diyor ve ben kapıdan içeri adım atmadığımı fark ediyorum.

Önce bir sonraki koridora giriyorum ama tehdit olup olmadığını kontrol ettiklerini söyleyebilirim. Önümde kimse yok. Bu yüzden onlar tekrar önden gidene kadar biraz ilerledim. Sola döndüler.

Bu otel labirentini nasıl ezberlediklerini asla anlayamayacağım.

Banks arkasına bir bakış attı. "Mülakattan başarıyla çıktın."

"Siktir, gerçekten mi?" Mülakatlarda pek iyi değilimdir. Hiç olmadım. FanCon turu günlerinden beri bile ya tökezleyip çuvallıyor ya da çok sessiz kalıyorum.

Banks başını sallar.

Akara başını sallıyor.

Bön bön bakıyorum.

Akara, "Biraz daha az Kingly kullanabilirdim."

diyor. Neredeyse homurdanacaktım.

Tabii ki bunu söyleyecekti. Ona Kingly konusunu açmanın kuzenim Charlie'nin uydurduğu bir şaşırtmaca olduğunu söylemek istiyorum. Güçlü bir satranç hamlesi gibi. Yine de bir şey söylemiyorum, çünkü Charlie hassas bir konu.

Banks, Yellowstone'da bana şantaj yaptığı için ona kızıyor.

Akara ondan hoşlanmıyor çünkü ona güvenemeyeceğini söylüyor. Charlie'nin her zaman sevdiği insanları inciteceğini düşünüyor. Bunu çok kez yaptı.

Charlie'yi bir pislik olduğu için affetmeye çalışıyorum. Akara ve Banks ondan nefret ettikçe kendimi onu savunurken buluyorum. Sanki aile üyeme karşı *nefret* çok güçlü ve onun köşesinde başka birine ihtiyacı varmış gibi.

İşin ironik yanı, Charlie muhtemelen beni köşesinden kovar ve yalnız kalmak isterdi.

Sonunda asansörlerin görüldüğü *uzun bir* koridora ulaştığımızda midem gurulduyor.

"Aç mısın?" Banks sorar.

"Evet, bundan sonra kesinlikle kafeye gitmeliyiz..." Çatıdan ayrıldığımızdan beri çoğunlukla ıssız olan koridora arkamızdan dört iri yapılı adamın süzülüğünü fark ederek devam ediyorum.

Defterleri ya da "muhabir" havaları yok; Banks'le birlikte izlediğim King of the Ring'den fırlamış gibiler.

Önemli bir şey değil. Varlıklarını görmezden gelmeye çalışıyorum. Eminim sadece sunucuların güvenliğidirler. Ne de olsa bunlar büyük haber muhabirleri.

Akara bir elini sırtımın alt kısmına kaydırıyor. Beni asansöre doğru itiyor. Banks de arkamdan geliyor.

Önemli bir şey değil. "Göğüslerini kapatmıyor musun?" Şaka yapıyorum.

Yürümeye devam ederken Akara hafifçe "Bir saniye," diyor.

Nabzım yükseliyor çünkü o *saniye* hızla bir dakikaya dönüşüyor. Çift kışkı kapsama hakkında bir şaka yapmak istiyorum ama kelimeleri bulamıyorum.

Asansörlere ulaştık.

"Bugün ne yemek istersin?" Akara yeterince rahat bir şekilde soruyor. Sesinde herhangi bir endişe belirtisi algılayamıyorum.

Banks kapalı asansör kapılarının yanındaki düğmeye basıyor. Elini omzumda daha ağır hissediyorum.

"Um... eğer çörek diyebilseydim, derdim," diye cevap veriyorum. "Kahretsin, eve döndüğümüzde en büyük çöreklerden yiyeceğim." Evden kastım *Philly*.

Olimpiyatlardan sonra.

Banks bana, "Seninle bir çift alacağız, denizkızı," diyor, sesi biraz yapmacık.

Rahat davranmakta pek iyi değil. Ya da belki de Akara'dan daha gergin olduğunu söyleyebilirim. Arkamızdaki dört adam için bu kadar endişeleniyorlar mı? Cesurca bir bakış atıyorum.

Adamlar asansör için oyalanıyor. Takım elbise ya da önlük giymiyorlar. Sadece düz tişörtler ve kotlar. Boyunluk yok. Rozet yok.

Adamlar beni bakarken yakalayamadan Banks yanımdan geçip görüşümü engelliyor. Onlar da asansörü bekliyorlar ama muhtemelen bu kattaki tek asansör bu.

Bip.

Asansörün ışığı yanıp söner. Metal kapılar kayarak açılıyor. Sürünün başındayım, içeri ilk adım atan benim. Akara beni takip ediyor ama Banks koridorda kalıyor. Kalp atışlarım hızlanıyor. Neler oluyor? Arkasını döndü ve dört adama yumuşak bir sesle bir şeyler söylüyor.

"Kits," diye nefes alıyorum, sesime çığ bir endişe karışıyor. "Banks'e buraya gelmesini söyle. Söyle ona."

Akara düğme panelindeki P1'e basıyor. Bana dönüyor ve gözlerimiz bir saniyeden kısa bir süre için kilitleniyor ama yüzyıllar gibi geliyor.

"Sizinle aşağıda buluşacağız," diye fısıldıyor.

"Kits." Dehşetimi duyuyorum. Neredeyse eline uzanacaktım ama kendimi durdurdum. Nefesim kesiliyor. Hayır. Hayır.

Gidebiliriz.

Üçümüz.

Birlikte gidebiliriz.

Böyle bir şey

olmayacak. Onlar iyi.

"Seni seviyorum, Sul." Asansörden çıkıp gitti. Boğazım kuruyor ve kendimi bu noktaya sabitliyorum. *Dediğini yap. Ne diyorsa onu yap. İşlerini zorlaştırma.*

Nabzım hızla atarken, kendimi o dört adamın sadece Akara ve Banks ile konuşmak için orada olduklarına ikna ediyorum. Kendimi lobiye gitmek için asansör beklediklerine ve korumalarımın benimle aynı küçük alanı paylaşımlarını istemediklerine ikna ediyorum.

Kendimi tüm bu şeylere ikna ediyorum.

Asansör kapıları kapanmaya başlıyor ve bir anda illüzyonum parçalanıyor.

Dört adam da asansöre hücum ediyor.

Gördüğüm son şey Banks'in saldırıyı geri püskürttüğü ve Akara'nın öne doğru eğildiği.

BANKS MORETTI

ASANSÖRE GİRMEK İSTİYORLAR - Sulli'yi istiyorlar - ve ben asla balyozla geçemeyecekleri bir tuğla duvarım. 1'den 4'e kadar, benden daha ağır olduklarını düşünürsek nakavt savaşı bekliyorum. Şerefsiz, Piç, Bok Çuvalı ve Hıyar.

Dördü birden öne atılınca cehenneme hazırlandım ve ciğerlerimden gelen bir çığlıkla *-Sulli'ye ulaşamıyorsun-* Piç'i yere serdim ve Bok Çuvalı ile Hıyar'ı el darbeleri ve bağırsaklarına indirdiğim bir yumrukla fiziksel olarak zapt ettim.

Dördüncü adam, Piç, onunla ilgilenmiyorum. Çünkü Akara ilgileniyor.

Yanımdaki metamourumu fark ettim. *Sulli'nin yanında değil. Sulli asansörde güvende. Ona kaçması için yeterli zamanı ver.* Bu üç düşünce kafamın içinde torpido gibi dönüyor.

2'ye 4. Her halükarda adil olmayan bir dövüş, ama cüssem ve birleşik yeteneklerimizle, şansımızı çok daha fazla seviyorum.

Ta ki Akara'nın içe doğru çöktüğünü ve kapalı parmaklarının arasında kan biriktiğini görene kadar.

Kaybettim.

Öfkeden kıpkırmızı kesilmiş bir halde, en güçlü dirseğimi Hıyar'ın nefes borusuna fırlatıyorum. Boğuluyor ve dizleri bükülüyor. Bir ciğerini parçaladım.

2'den 3'e kadar.

Akara'ya zarar veren piç kurusuna ulaşmak için iki adamı parçaladım bile.

"Geri çekilin!" Bağırıyorum.

Tam Piç'e ulaştığımda, Akara'nın kaburgalarına tekme atıyor ve ardından çenesine bir aparkat indiriyorum. Homurdanıyor ve duvara *çarparak* tökezliyor. Elinden kanlı bir bıçak düşüyor.

Silahı almaya gidiyorum.

Ve arkamdan bir pazu aniden boğazıma dolandı.

Sikeyim.

Beni geriye doğru sürüklemeye çalışıyor. Geri dönmeye çalışıyorum ve pisliği kafamın üzerinden atıyorum. O çok ağır. Aynı derecede güçlü ve nefes almakta zorlanıyorum. Mikrofon kulağımdan çekiliyor, Sulli'yle buluşmak için destek çağırmaya vaktim olmadı.

Asansörde güvende.

Ona kaçması için daha fazla zaman ver.

Zorlu nefesime, homurdanma ve çırpınma seslerine aşırı odaklandığımda başka bir adamın, Bok Çuvalı'nın asansöre doğru koştuğunu görüyorum.

Hayır.

Kapılar çoktan kapanmıştır ve rakamlar park etmeye doğru ilerlemektedir. Düşmeye ulaşmadan önce, Akara bir elini yarasına götürerek yolunu keser ve alnını Bok Torbası'nın burnuna çarpar. *Çatlak.*

Kan akıyor.

2'ye 2.

Nefes alamıyorum ve dirseğimi Puşt'un kaburgalarına sıkıştırıyorum, sonra ayağımla bacağına kanca atıp onu süpürüyorum. Sırt üstü yere düştü ve beni yere serdi. Nefesindeki çürümüş sarımsak kokusunu alabileceğim kadar yakınımda.

Ben dışarı çıkarken koridordaki bir vazoyu kapıyor ve camını kafama çarpıyor.

Şakağımın ve gözümün etrafında acı patlıyor ama ona doğru dönüyorum ve elmacık kemiğine bir darbe indiriyorum. Gözüne. Kafasına. Işıklar sönene kadar tekrar tekrar. İçgüdülerimin bir kısmı -ayağa kalkıp silahımı kılıfından çıkarma- karşı koyuyor. Glock'umu çıkarmak son çare olmalıydı.

Nabzım hızla atıyor, baygın puştun üzerinden kayıyorum.

Asansörün yanında, Bok Çuvalı inliyor ve kırık burnunu tutuyor. "Fuuuuck." Hala sayım için dışarıda.

Ancak Prick çok daha önce aldığı soluk borusu darbesinden dolayı hırıltılı bir ses çıkarır ve ayağa kalkmaya çalışır.

Piç de kalıyor. Aparkatımın etkisinden kurtuldu bile. Ne kadar süreyle, bilmiyorum. *Bıçak.* Bıçak gitmiş. Yerden kayboldu.

Akara Piç'le güreŐiyor ve Hıyar merdiven boŐluĐunun kapısına doğru hücum ettiğinde Akara'nın yardımına koŐmaya başlıyorum.

Sikey

im.

Sikey

im.

Hızla geri çekilerek onu itiyorum, suratına bir yumruk indiriyorum ve aynı anda tüm ağırlığıyla göğüs kafesime vuruyor. Nefesim kesildi.

 ks r yorum.

Yerdeyiz.

Yerde miyiz? Anasını satayım, tekmeliyor. Tutuyorum.  n kolumu boynuna sabitliyorum.  ırpınıyor ve tek düşündüğüm, *Akara, Akara, Akara, Akara*. D v Ő t Đ  piç silahlı. Sanırım bıçak onda olabilir.

Tek bir hamlede silahımı sıkı bir Şekilde kavrayarak kılıfından çıkarıyorum ve namluyu tam olarak Hıyar'ın gözlerinin arasına doğrultuyorum.

Altımda gevşiyor.

"Sanki bu bir aksiyon filmiymiŐ gibi silahımı almaya kalkarsan beynini dağıtırım." Onu bayıltmayı düşünüyorum.

Tam hamle yapacakken Akara irkilerek "Bekle" diye seslendi. Bakışlarını Prick'ten zar zor ayırıyorum.

Akara'nın güreŐtiĐi adam Şu anda halının üzerinde yüzüstü yatıyor. Sırtının derinliklerinde bir bıçak var. Nabzım kulaklarımda çınlıyor.

 lmemiŐ. Seğirdiğini ve acı içinde inlediğini görüyorum. Akara konuşurken g Ğ s mdaki baskı hafifliyor.

"Seni kim gönderdi?" Akara, ağırlığımın altında sıkıŐan Prick'e doğru eğildi.

Cevap verebilmesi için boğazını sıkıyorum.

Gözlerinden korku akıyor. Arkadaşı gibi silahlı değil. "Kim yapmadı ki?" diyor adam, sesi titreyerek. "Kaç kişinin onun madalya alamayacağına dair bahse girdiğini biliyor musun? Düşük oranlar yüksek kazandırır."

Hastalık içime çöktü ve sonra yumruğumu yüzüne indirdim.

Kan  ks r yor.

Akara bana bir bakış attı. *Ne?* Muhtemelen yapmak istediği Şeyi yaptım. Akara'nın beline baktım. Beyaz gömleği kana bulanmış. Bir eli hâlâ bıçak yarasına bastırıyor. Aceleyle kendi gömleğimi yırtıp ona fırlatıyorum.

"Sana kim para ödüyorsa söyle," diyor Akara, kumaşı beline dolayarak, "eğer ona zarar vermek için başka birini g nderirlerse, bir dahaki sefere onlar için geleceğim. Beni duyuyor musun *lan?*"

Ciyak ciyak bağılıyor, "Sadece kırık bir kol ya da bacak olması gerekiyordu! Onu öldürmeyecektik."

Akara öfkeyle tıslayarak, "Bunu bıçaklı herife söyle," der.

Bana "Şunu bana doğrultmayı keser misin?" gibi bir şeyler mırıldanıyor.

Hamile kız arkadaşına zarar verecektin. Şu anda sadece sana silah doğrulttuğum için şanslısın. Bu pislikle tam bir konuşma yapmayacağım.

Onu bayıltıyorum ve ayağa

kaldırıyorum. "Sulli," diyorum

Akara'ya.

Ve bir nimet gibi, çatıda bulunan GBA News'in güvenliği aniden koridorun diğer ucunda belirir. Akara hemen polis çağırımlarını emrediyor. Geride kalan dört adamı gözaltına almaları için. Onlar da hemen dinliyor. Ve muhabirlerin gelmesini beklemiyoruz.

Polisi beklemeyeceğiz. Gitmek zorundayız.

Sulli'ye yetişmeliyiz. Asansör inmeden önce onunla otoparkta buluşmalıyız. Lobide başka adam var mı?

Otoparkta mı?

Onu mu bekliyorlar?

İkimiz de merdiven boşluğuna doğru koşuyoruz.

"Hey, hey," diye bağıyorum Akara'ya ilk kattan aşağı inerken.

"Yürümen gerek, Nine. Çok fazla kan kaybediyorsun."

Gömleğim kıpkırmızı oldu.

"En iyisi oturun. Sulli'yle birlikte seni almaya geleceğim." Akara başını sallar. "Hayır."

Onu durdurdum. Gerçekten, tam önünde durdum. Göğsüme doğru yürüdü ve ikimiz de neredeyse merdivenlerden aşağı yuvarlanıyorduk, ama korkuluklara tutundum.

Ters ters bakar ve ilerlemeye çalışır. "Banks, bunun için zamanımız yok!"

"Evet, yok!" Ben de bağıyorum, damarlarım adrenaline patlıyor ve kollarını tutuyorum. "Lanet olası yerde durursan ne bana ne de ona yardım edemezsin, o yüzden otur. Seninle dövüşmek zorunda bırakma beni."

Acı yüzünü kaplıyor. Sulli için korkuyor. Sulli'ye kalkan olmak istiyor. Onu kollarının arasına almak istiyor. Bunu biliyorum çünkü fazladan bir kalp atışı gibi ruhuma çarpıyor.

"Sana fazla bir şey yapmanı söylemiyorum, Akara. Sana şimdi söylüyorum; bu merdivende kışına ihtiyacım var. *Lütfen.*"

Onu kaybedemem.

Beyaz gömleği hızla kanla doluyor. Ve oturup yaraya daha fazla baskı yapması gerekiyor.

Akara yavaşça merdivene çöküyor. "Senin için geri döneceğiz," diye söz veriyorum.

"Çıkarın onu buradan," diye boğuluyor Akara. "Sakın geri gelme." Tartışacak zamanım yok. Sadece başımı salladım.

Ve koşuyorum. On kat daha merdiven indim. Akara, Sulli'yi asansörde bırakma çağrısı yaptı. Bana yardım etmek için. Benim yanımda olmak için.

Ve ona yardım etmek için onu terk ediyorum. Onun yanında olmak için.

Kızım yalnız ve kayıpken onun kan kaybından öldüğünü bilmek beni ikiye bölüyor. Aynı anda iki yerde olabilseydim, sağ tarafımı ona, sol tarafımı da ona verirdim ama yapamam.

Seçmek zorundaydım.

Kapalı otoparka ulaştığımda ayaklarımı hissetmiyordum. Asansörlere koşuyorum ve bir düğmeye basıyorum. Kapılar sanki buraya yeni inmiş gibi vınlayarak açılıyor. Boştu.

Asansör boş.

Ben kendi etrafımda dönüp dururken panik ve alarm patlıyor.

Onu arıyorum. Kırmızı rüzgarlıktan iz yok. Koyu renk saçları da yok.

Sulli yok. Amına

koyayım. Biri ona

ulaştı mı? Biri onu

yakaladı mı? Biri onu

aldı mı?

Asansör farklı bir katta durabilirdi. Bu, Akara'nın almaya istekli olduğu bir riskti çünkü açık tehditler önümüzdeki dört adamdı.

Onu seçmeliydi. Beni orada yalnız bırakmalıydı.

Ben olsam dörde karşı bir yapardım.

Cehenneme kadar bıçaklanırdım.

Güvende olacaktı. Önemli olan tek şey bu. Gerisini siktir et. Etrafımda dönüyorum.

Ve etrafta.

Kahretsin.

Siktir. Siktir.

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ve Tesla sırasının yarısına kadar koşuyorum. Adını seslenmek geliyor içimden ama dikkat çekmek istemiyorum. Modaya uygun fötr şapka giyen bir çift otoparkta el ele yürüyor. Bipleyen bir araba kilidinin sesi duyuluyor.

Telefonumu

çıkardım. "Bankalar mı?"

Etrafımda dönüyorum.

Şeker kırmızısı rüzgârlığı, uzun bacakları görünce Sulli saklandığı büyük mavi çöp kutusunun arkasından çıkıyor ve ben de tüm gücümle kız arkadaşıma koşuyorum. Kollarını kendine sarmış, gözleri kan çanağı.

"Tanrı'ya şükür," diye nefes alıyorum ve onu kollarıma çekip sıkıca sarılıyorum.

Titriyor ve bana şoktan çok daha fazlasıyla sarılıyor. "Yüzün..." *Kanıyor olmalıyım.* Panik gözlerini aydınlatıyor. "Akara- Kits nerede?" Sesi yükseliyor. "O...?"

"Gitmemiz gerekiyor." Elini tuttum ve nabzım hızla atarken dışarı çıktık.

AKARA KITSUWON

HIÇBİR ŞEY YAPAMIYORUM. Sadece burada oturuyorum. Zayıf bir şekilde ve belimdeki yakıcı sıcaklıkla telsizleri kullanıyorum ve SFO'yu gözaltına alınan tehdit konusunda uyarıyorum. Thatcher ve Oscar yoldalar. Daha fazla desteğe ihtiyacımız olursa diye.

Saldırıyı yetkililere bildirdim. GBA'nın güvenliği beni dinlemezse diye. Onlar benim adamlarım değil. Triple Shield bile değil. *Kim* oldukları ya da ne yapmak için eğitildikleri hakkında hiçbir fikrim yok. Üç kat yukarıda bayılttığımız adamları zapt etmeye çalışıyor olabilirler.

Bir şekilde kelimeleri çıkarıyorum. Yerimizi. Saldırganlar. Tehlikeyi. Her şeyi baştan.

Bana *çoktan arandığı* söylendi.

Telefonu kapattığımda, polisler neler olduğunu anlatmak için harcayacağım saatleri düşünmüyorum bile. Ya da kendi şirketimin elindeki evrak işlerini.

Sadece onu düşünüyorum.

Banks'in onu güvenli bir yere çektiğini hayal ediyorum. Kollarını onun göğsüne doladığını hayal ediyorum ve bu lanet merdiven boşluğunda sahip olduğum tek teselli bu.

İçinde ölmek istediğim tek huzur bu.

Başım dönüyor, şakağımı duvara dayıyorum. Ve sonra düşünüyorum, *hareket etmek için yeterli gücüm var mı?* Kendi başıma ayağa kalkarsam, bayılır mıyım?

Denemek istiyorum, ama dizlerimi büküğüm anda yıldızlar görüş alanımı kaplıyor ve neredeyse bayılıyorum.

Duruyorum.

Nefes alıyorum.

Ve tam da yalnız ve unutulmuş olarak ölebileceğim gerçeğine boyun eğmek üzereyken ayak sesleri duyuyorum. Bana doğru yükseliyordu.

"Kitler!" diye bağıyor.

Gözlerim yaşıyor. Öfkeli, mutlu gözyaşları - ve kız hızla görüş alanıma girer girmez ve onun iyi olduğunu görür görmez Banks'e ters ters bakıyorum, "*Onu dışarı çıkarın* dedim."

"Seni bırakamazdım."

Cevap vermeyeceğim çünkü ilk defa beni dinlemediği için memnunum.

Ön kolumdan tutup beni ayağa kaldırıyor. Sulli diğer kolumu geniş omuzlarının üzerine çekiyor. Ağırlığımı destekliyorlar.

Ve taşınmama yardım et.

Celebrity Crush - 28 Temmuz

Sullivan Meadows'un Koruması ve Erkek Arkadaşı Akara Kitsuwon Olimpik Yüzücüyü Korurken Bıçaklandı

Akara Kitsuwon & Banks Moretti'nin Los Angeles'taki Haverford Otel'de kimliği belirlenemeyen dört erkekle tartıştığı haberini aldık. Olayın ardından olay yerine polis çağrıldı ve dört erkek de tutuklandı. Kaynaklar, saldırganların yüzücüye saldırarak Sullivan Meadows'un yaklaşan Olimpiyat etkinliklerinde yarışmasını engellemek istediklerini söylüyor. Bacağı kırılarak mı? Bıçak yarasıyla mı? *Celebrity Crush saldırganların* niyetlerini tam olarak doğrulayamıyor ama bu olay kulağa çok tanıdık geliyor. 1994 yılında buz patencisi Tonya Harding ve Nancy Kerrigan arasında yaşanan olayın yankıları var mı? (**Bkz. makale: Buz Patencisi Nancy Kerrigan Saldırıya Uğradı!**) Neyse ki Sullivan Meadows'un korumaları onu korumak için oradaydı! Olimpiyat yıldızımız yara almadan kurtulurken, aynı şey erkek arkadaşları için söylenemez. Kaynaklar Akara Kitsuwon'un bıçaklandığını ve Banks Moretti'nin de kavgada hafif yaralandığını söylüyor.

Akara Kitsuwon'un hastaneye kaldırılıp kaldırılmadığına dair bir bilgi yok.

Nerede olduğundan haberdar olmak için *Celebrity Crush'a* abone olun.

AKARA KITSUWON

Hastaneye gitmedim.

Sulli ve Banks'in ricalarına rağmen kendimi Farrow'un otel süitine park ettim. Hales, Meadows ve Cobalt'ların kaldığı yer saldırıdan sadece birkaç blok ötedeydi. Banks'in Kaliforniya'daki ilk günümüzde havuzun su kaydıracağını ve mağara barını gördükten sonra "lanet olası bir otel değil, bir tatil köyü" dediği yer.

Daha fazla manşet olmaksızın burada olmayı tercih ederim.

Bıçaklanmış.

Ama çoğunlukla, bu acil serviste beklemekten çok daha hızlı. Şu anda Olimpiyat Köyü'nün dışındayız ve Sulli'nin iki saatten kısa bir süre içinde stadyumda olması ve Karışık Bayrak Yarışı için hazırlanması gerekiyor.

Los Angeles trafiğini de hesaba katarsak, kaybedecek zamanımız yok.

Daha kötüye gitmeyeceğimden %100 emin olana kadar Banks'le gitmeyi reddediyor.

Sulli, muhtemelen bakışlarımın yoğunluğundan etkilenerek, "Gitmiyorum," diye tekrar ilan ediyor.

"Bu gece benim yüzümden madalya kaybettiğini hayal *etmek*, karnından bıçaklanmaktan daha çok acı veriyor."

"Ve ben havuzda bir biblo kazanmaya çalışırken senin *kan kaybından ölmen* hayatım boyunca aklımdan çıkmayacak."

"Olimpiyat madalyası bir biblo değildir."

"Benim için çok daha fazla şey ifade ediyorsun, Kits," diye karşı çıkıyor. "O yüzden bana gitmemi söylemeyi bırak."

Sulli'nin başarısız olmasının sebebi olmayı hiç istemedim, Stüdyo 9'u satmamın sebebi olmayı da istemedim. Ama onu seviyorum ve yalvarışlarını dinliyorum.

Hayatımızı daha ilginç ve garip hale getirmek için süit tıka basa dolu.

SFO burada ve Sul ile tartışmamı dinliyorlar. Oscar'ın henüz Snickers bar ve patlamış mısır getirmemesine şaşırdım doğrusu.

Banks kollarını Sulli'ye dolamış, Sulli de süitin yemek masasında benim yanımda duruyor. İlk yardım gazlı bezi ve antiseptik yayılmış. Gömleksizim, yemek sandalyesinde kambur duruyorum, elimde su şişesi var.

Farrow yakın oturuyor. "Kan kaybından ölmeyecek, Meadows." Cerrahi eldivenler giyerek, yaramı dikmek için titizlikle pens ve dikiş ipliği kullanıyor. "Bıçak herhangi bir atardamara, sinire ya da organa isabet etmemiş. Söyleyebileceğim kadarıyla enfeksiyon da yok." Gözleri benimkilere kayıyor. "Şanslı bir herifsin. Yine."

Tekrar.

Geçen sonb a h a r d a k i puma saldırısından bahsettiğini anlamam bir saniye sürdü.

Sandalyede biraz kaydım. Bir irkilmeyi bastırıp Banks'e odaklanıyorum.

Kaşındaki yaranın üzerinde kelebek bant var. Farrow benden sonra dikiş atacağını söyledi. Ama kesik ve birkaç kırık kaburga dışında Banks iyi.

Adam iyi. Kız

iyi.

Herkes iyi olmadığımı biliyor ama puma saldırısında olduğu gibi, ayağa kalkıp Sulli'ye doğru yürüyebildiğim sürece yaralanmanın ciddiyeti umurumda değil.

Banks ve Sulli'nin endişeleri dev dalgalar gibi içime çarpıyor, sonra geri çekilip tekrar çarpıyor. Onlara bakmak zorlaşıyor. Özellikle de beni hastaneye götürmeyi tercih edeceklerini bildiğim zaman.

Kanlı gazlı bez ayaklarımızın yanındaki çöp kutusunu dolduruyor. Böğrümde bir ağrı oluşuyor ama birkaç Vicodin atmıştım bile ve delici sıcaklık donuk bir zonklamaya dönüşmeye başladı. Maximoff'a su için teşekkür ettim.

Şimdi Farrow'un acele etmesi gerekiyor. Ben ne kadar çabuk bitirirsem, Sulli de o kadar çabuk yarışabilir.

Ortamı yumuşatmak için gülümsüyorum. "Hey, bu beceriydi.

Şans değil." Süit hâlâ gergin.

Sanki hepsi içimi görebiliyor.

Krem rengi kanepede sert bir şekilde oturan Oscar ve Donnelly fısıldaşıyor ve sürekli endişe içinde bakıyorlardı.

Quinn burada değil. Philly'de Stüdyo 9'u yönetiyor.

Gabe banyoda kapıyı aralayarak saklanır ve kanı görünce sersemeler.

Thatcher yere kadar uzanan bir pencerenin kapalı perdelerinin yanında metanetle duruyor. Teras kilitli ama arada bir perdelerden dışarı bakıyor, sonra da bana bakıyor.

Zavallı şakacılığımın sonra sessizlik ağır basıyor. Harika.

İnsanların sağlığımla bu kadar yakından ilgilenmesine alışık değilim. Endişelenecek biri olmaktan çok takım için endişelenmeye alışkınım. Ve dürüst olmak gerekirse, bu ilgiden rahatsız olan tek kişi ben değilim.

Çoğumuz bu endişeyi müşterilerimize ya da arkadaşlarımıza atmayı tercih ederiz.

Banks sakatlıkları hakkında *neredeyse hiç* konuşmuyor. Sırt üstü yattığında "Ben iyiyim" diyor.

Farrow'a iki kereden fazla iyi olup olmadığını sorarsanız yüzünü buruşturur. (Kocası değilseniz tabii.)

Donnelly, siz onu üzgün görmeden önce gömleğine gömülür. Oscar'ın *acıyı* bastıran "ciddi bir yüzü" vardır.

Thatcher, Thatcher'dır.

Quinn de sen bırakana kadar "Ben iyiyim!" diyecek.

Bu meslek sadece bu tip insanları mı çekiyor? Yoksa hepimiz birbirimize ihtiyaç duyduğumuz için mi buradayız?

Sanırım onların bana olduğu kadar benim de Omega'ya her zaman ihtiyacım oldu. "Birkaç saatte bir bunu kontrol etmem gerekecek," diyor Farrow katı bir şekilde.

"Geçen seferki gibi benden kaçmak yok,

Akara." "Evet," kabul ediyorum.

Buradan daha hızlı çıkmak için her şeyi yaparım.

Thatcher pencerede sessiz kalır. Onun sessizliği, konuşan herkesten daha gürültülü. Bana iyi olup olmadığımı sordu ve konuşmamız bu kadarla sınırlı kaldı. Ama göz ucuyla bakmaya devam ediyor.

Beni önemsediyini biliyorum.

Kardeşini korumak için Sulli'nin hayatını bir anlığına riske attığının farkında olduğunu biliyorum. Ve eğer çuvallamış olsaydım, eğer kötü bir karar vermiş olsaydım.

Bunu düşünemem.

Bu alternatif bir tarih ve kendime iyi bir koruma, harika bir lider olduğumu hatırlatıyorum. Çünkü o saliselik anlarda hangi kararları vereceğimi biliyorum. Eğer yapmasaydım, bu gece Banks'i kaybedebilirdim.

Donnelly elini kaldırıyor. "Patronun patrona torpil yaptığını düşünen başka kimse var mı?"

Ona bir bakış attım.

Eli yavaşça aşağı iner. "Boş ver. Ben bir şey demedim."

Oscar sonunda bir Pringles kutusunun kapağını açar. "Hayır, kardeşim, kesinlikle iyi bir noktaya değiniyordun. Kitsuwon neden hastaneden bedava izin alıyor? Ayak başparmağımı zar zor incitiyorum ve o beni hastaneye götürüyor."

Abartıyor.

"Ben iyiyim," diye inliyorum yüzüncü kezmiş gibi gelen bir sesle. "Hastaneye ihtiyacım yok çocuklar."

Farrow kaşlarını kaldırdı ve bana kocasına milyonlarca kez attığını gördüğüm bir bakış attı. "*İnatçı bir pislik gibi davranıyorsun*" der gibi. En azından ben öyle anladım.

Kocasından bahsetmişken, Maximoff sanki yirmi bıçaklı defans oyuncusunun kapıdan içeri dalmasına hazırmış gibi kollarını kavuşturmuş. Bebek Ripley yerde resimli bir kitabı karıştırıyor. Kendi kendine gevezelik ediyor.

Ama Farrow bakışlarımı Maximoff'a doğru takip ediyor. "Sakin ol kurt izci. Dünya yanmıyor."

Maximoff kollarını kavuşturur ve parmaklarını çıtlattır. "Dört adam Sulli'ye saldırdı ve sen dünyanın yandığını düşünmüyor musun?"

"Bana saldırmadılar, Mof," diye araya giriyor Sulli. "Akara ve Banks'e saldırdılar."

"*Senin* peşindeydiler, Sul."

Maximoff haksız değil. Banks ve ben hedef değildik ve savaşın ortasında kalmamızın tek nedeni onu korumanın bizim görevimiz olmasıydı. Ve bu sefer başardık.

"Hey, en kötüsünden kaçtık," diyorum ona.

Maximoff yüzünü buruşturur. "*Bıçaklanmışsın* dostum. Bu nasıl kötü bir şey olmaz?" Süitin etrafında dönüyor, adamlarımdan birinin ona destek olmasını bekliyor. "Alacakaranlık Kuşağı'nda mı yaşıyorum ben?"

Farrow'un gülümsemesi genişliyor. "Bir zamanlar ünlü biriydi. Her zaman ünlüdür."

Oscar gülüyor.

Donnelly sırtıyor. "Damga."

Maximoff'un yüzü kızarır ama hayal kırıklığı ve öfkesi hızla kocasına döner. Ağzını açıyor ama Farrow onu dövüyor, "Biz korumayız, kurt izciyiz." Eldivenlerini çıkarır. "Hepimiz iş başında herhangi biriniz için yaralanmaya hazırız, hatta bunu bekliyoruz."

"Bunu anlıyorum," diyor Maximoff sert bir sesle, "ama işler çok tehlikeli bir hal almaya başladı. Sulli'ye bu yıl zaten bir silah çekildi."

Odadaki hava vakumlanıyor.

Banks Sulli'ye daha sıkı sarılır ve Sulli de uçurumdan düşecekmiş gibi Banks'in kollarına tutunur.

Silah olayını düşünmek karnıma bir bıçak daha saplamak demek. Sulli'nin şoka girdiğini görmek *elli bıçak darbesi* daha demek. Ayağa kalkmak üzereyim.

Farrow bileğimi yakalıyor, sessizce "*Henüz değil, Kitsuwon*" diyor.

Kahretsin.

Kız arkadaşımın tepkisini gören Maximoff, "Üzgünüm Sul," diyor. Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sorun değil, Mof. Sadece hatırlamaktan hoşlanmıyorum."

Maximoff'a "Biz daha hazırlıklıyız," diye hatırlatıyorum ve böylece Sulli de bunu hatırlıyor.

Birkaç kez başını sallıyor. "Başka kimsenin zarar görmesini gerçekten istemiyorum." Bir elini gür saçlarında gezdiriyor. "Ve bunu istemenin imkansız olduğunu biliyorum."

Oscar başını sallar, "Ya biz zarar görürüz ya da müşterilerimiz."

Donnelly gülümsemesini yumuşatır. "Eğer başarısak, zarar gören biz oluruz." "Her seferinde," diye bitiriyor Farrow.

Sulli yüzünü buruşturuyor. "Mofa katılıyorum, bu berbat."

Oscar ağzına bir Pringle atar. "İşte bu yüzden korumalarınızla çıkmıyorsunuz."

"*Oscar*," diye bağıyorum.

Farrow arkadaşına gözlerini devirir. Banks Sulli'ye fısıldar.

Donnelly şüpheli bir şekilde sessiz. Ayağa kalktı. Pencereyi kontrol etmek için. "Ne?" Oscar masumca. "Asılamayacağını söylemiyorum, Kitsuwon. Sıcağa dayanamasaydı, koruma mutfağını çoktan terk ederdi."

"Hayır, sadece bir korumayla çıkmasının aptallık olduğunu söylüyorsun." "Teknik olarak iki kişiyle çıkıyor," diyor Farrow kesin bir ifadeyle. "Yardımcı olmuyorsun," diyorum ona.

Dudakları kalkıyor.

Yale çocukları beni öldürüyor.

"*Ya da,*" diyor Oscar, "hepinizin müşterilerinizle çıkacak kadar aptal orospu çocukları olduğunuzu ve benim zeki kığımın aile dışından biriyle çıkacak kadar mantıklı olduğunu söylüyorum."

Donnelly pencereden yavaşça alkışlıyor.

Thatcher sürpriz bir şekilde Farrow'a katılır.

"Teşekkür ederim. Teşekkür ederim." Oscar ayağa kalkar ve alaycı bir şekilde eğilir.

Banks, "Sanırım bu Donnelly'yi senin kadar zeki yapıyor. Hiç ünlü biriyle birlikte olmadığına göre."

Oda sessizleşiyor.

Bir iğne bile

düşebilir.

Herkes gergin.

Ve buradaki *herkesin neler olduğunu* bildiğini hemen fark ettim. Geçmişte Donnelly ve sanırım Luna arasında olanları. Ben hariç. Banks hariç. Takıldılar mı? Çıktılar mı?

Hala birlikteler mi?

Gizlice mi?

Donnelly pencereden dışarı bakıyor. Dışarıdaki kargaşayı izliyormuş gibi yapıyor. Hiçbir şey olmamış gibi "Dondurma isteyen var mı?" diyor.

Banks *devam etmek ister misin* diye omzunu kaldırdı.

Hayır.

Hayır, istemiyorum.

Şimdi olmaz. Biz buradayken olmaz. Karnımda bir yara varken ve Sulli'nin hayatının yarışmasını kaçırmamasına iki saat kalmışken olmaz.

"Rocky Road'u pas geçeceğim," diyorum Donnelly'ye

sıkıca. "Naneli çikolata parçacıklı?"

"Bütün

dondurmalarda."

"Elbette, patron."

Ripley hikâye kitabını kapatır ve herkesin dikkati bir anda bebeğe yönelir. Kitabı eline alır. Ayaklarının üzerinde dengesiz bir şekilde tökezleyerek Sulli'ye doğru gider.

Ne yapacağından emin değilmiş gibi donup kalıyor.

Sulli hamile. Ben unutmadım. SFO'nun geri kalanının da unuttuğundan şüpheliyim ama gerçek on kat daha fazla vurgulandı. *Sulli hamile.* Benim ya da Banks'in bebeğine ve şimdi bir bebek ona doğru sallanıyor.

Sulli. Bir bebek. Sulli ve bir bebek. Bunlar kafamın içinde Bingo topları gibi dönmeye başladı.

"Selam Rip," diye selamlıyor Sulli rahat bir gülümsemeye.

Ripley kitabı onun ayaklarının dibine bırakır, sonra da babasının yanına koşar. Sıkıca sarılır ve Maximoff'un baldırına yapışır.

Maximoff kuzenine, "Sadece utangaç," diyor. "Sorun sen değilsin."

"Oh hey, evet, anladım," diyor Sulli alaycı bir gülümsemeye. İçini kemiren bir şey var.

Banks onun kulağına eğiliyor. Bu sandalyeden kalkmak üzereymişim gibi onlara doğru sarsılıyorum. Halkımla birlikte olma zamanı.

Farrow bacağımı kavlıyor. Beni yine burada tutuyor. "Haydi."

"Daha bitirmedim." Sağlık çantasını karıştırıyor. Belki bir bandaj. Gazlı bez. Bilmiyorum. Ama bunun gerçekten bitmesini istiyorum. Adımlarını hızlandırıyor.

Ripley, Maximoff'tan uzaklaşıyor. Farrow'a doğru koşarken hepimiz onu izliyoruz. "Baba, baba! Bak." Yere bıraktığı kitabı aldı. Üstü açık kırmızı bir arabanın kapağını gösteriyor.

Farrow gülümseyerek sağlık çantasını hızla karıştırıyor. "Bu bir araba mı, küçük adam?"

Ripley *vroom* sesi çıkarmaya çalışıyor.

Bebeğin hala bir korumaya ihtiyacı var. *Bebekler*, bir tane daha doğuruyorlar. Sulli de hamile. Jane hamile. Dağınık.

Çok dağınık.

"Akara'nın telefonu mu çalıyor?" Sulli Banks'e sorar.

Evet, elinde titriyor. Daha önce telefonumu çalmıştı. Ve Sulli dışında telefonumu çalmasına izin verdiğim tek kişi o.

Banks cep telefonunu kontrol eder. "Quinn mesaj attı."

"Küçük kardeş tüm aksiyonu kaçırıyor." Oscar bir Pringle geveliyor. "Muhtemelen şu anda FOMEFT'i vardır."

Sulli, kendi ifadesinin bir başkası tarafından kullanılmasından dolayı biraz neşelenir. Ailesinden başka biri. Gülümsüyorum, moralinin düzeldiğini görmek beni mutlu ediyor.

Banks telefonumu okuyor. "*Sana acil şifalar diliyorum, Akara. Kenarda olmanın ne kadar boktan bir his olduğunu biliyorum.*"

Sidelines.

Kimseye benching yaptığımı söylemedim ama sanırım bunu tahmin etmek kolay. Yine de, üzerimdeki tüm gözlerin sıcaklığını hissediyorum. Sorguluyorlar. Merak ediyorum.

ilk kim soracak.

Sonra banyonun kapısı hafifçe gıcırdayarak açılır. Gabe başını dışarı uzatır. "Görevden izin mi alıyorsun, Akara?"

Sonra Oscar konuşuyor. "Evet, Kitsuwon. Görevde değil misin?" Yemin ederim sırf soruyu geçiştirmeyeyim diye araya giriyor.

Sulli ve Banks'in gözlerinden kaçıyorum. Adamlarımın aynı şeyi yapmasına *asla* izin vermezken, karnımda yeni dikişlerle görevde kalmam ikiyeüzlülük olur.

"Düşünüyorum," diyorum sonunda. Sessizlik. Gerginlik. Yukarıdakilerin hepsi odayı tekrar doldurmaya başlıyor.

Sanırım ben ikiyeüzlüyüm.

Ve verecek hiç sikimim kalmadı.

Sayısız tehlike arz eden bir olay sırasında Sulli ve SFO'yu korumaya yardım etmeyi tercih ederim. Bu işe *karişmayacağımı* söylesem bile, kendimi onlar için kendimi tehlikeye atarken bulurum. Her neyse, Banks benimle.

Yalnız değilim.

AKARA KITSUWON

OLIMPIYATLARDAN 3 AY ÖNCE

NİSAN

Vücudum terden sıırsıklam, eşofman altımı hızla belime kadar çekiyorum. Aciliyet kaslarımı gıcırdatıyor ve bakışlarından kaçmakta zorlanıyorum. Hem Sulli hem de Banks demir çerçeveli yataktan beni izliyor, çarşaf lar çıplak vücutlarına dolanmış. Sulli'nin çatı katındaki yatak odasının zemininde tonlarca yastık var ve ben kek şeklinde kine takılmamaya dikkat ediyorum.

Ya da karanlıkta sık gibi görüneni.

Perdeler sabah ışığını örtüyor ama bunun patlıcan emojili yastık olduğundan neredeyse eminim.

Banks dudaklarının arasında kürdanla, "Ona daha sonra kontrol edeceğini mesaj at," diyor. Adam Sulli'nin dikleşmiş meme ucunu okşuyor, Sulli de ayağını adamın diz kapağına sürüyor, parmakları da adamın karın kaslarında dolaşıp künyesine doğru yükseliyor. Ama yeşil gözleri *benim üzerimde*.

Onlar dışında her şeye odaklanmaya çalışıyorum.

"Yapamam." Kıyafet yığının a doğru eğildim, dağınıklığın içinde gömleğimi arıyordum. Sanki kasırğa yatak odasına girmiş gibi. "Geçen hafta Quinn'i fırçaladım."

"Güvenliğe geri dönüp dönemeyeceği sana bağlı değil," diye yakınıyor Banks. "Seni rahatsız etmeyi bırakması gerekiyor. Ona söylememi ister misin?"

"Hayır."

"Çünkü kötü adam olmak umurumda değil." "Seni seviyorum, ama hayır."

Yüzünde çarpık bir gülümseme var. Banks'in SFO'daki hemen hemen herkesle arası iyi ve Quinn birinden hoşnutsuz olmak istiyorsa bu kişi ben olmalıyım.

Kıyafet yığınına bırakıp şifonyere yöneliyorum. "Ve aslında dönüp dönemeyeceği bana bağlı." *Patron benim.*

Sulli araya giriyor, "Ama Farrow onu henüz aklamadı sanıyordum?" Banks ve ben onun yanında iş hakkında gevezelik ettiğimizden beri güvenlik olaylarını daha iyi biliyor.

"Yapmadı. Ama Quinn bunu tersine çevirebileceğimi biliyor." Oliveira'nın en küçük kardeşi gelişimini kontrol etmem için beni arayıp duruyor. Neye bulaştığımı bilmiyorum, bir boks gösterisine mi? Ama Stüdyo 9'u yönettiğinden beri ona biraz zaman borçluyum.

"Çivileme ve kefaletle bırakma, Nine," diye

tekrarlıyor Banks. "Çivilemiyorum ve kurtarmıyorum," diye karşı çıkıyorum.

"Parçala ve ez," diye şakalaşüyor Sulli.

"Dayak yok."

"Vur ve bırak," diye ekliyor

Banks. "Pes etmek yok, Banksy."

"Zıplayıp duruyorsun ve fikrimi değiştiremezsin, Kits," diyor.

Neredeyse

gülümseyeceğim.

Hayır,

gülümsüyorum.

Banks kürdanını çıkarır. "En azından on dakika sarıl ona."

Şifonyerin üzerinde duruyorum ve uzun bir iç çekiyorum. *Bunu istiyorum.*

"Bırak gitsin," diyor Sulli Banks'e. "Eğer zıplamak ve sıçramak istiyorsa, zıplasın ve sıçasın. Daha sonra kucaklaşırız."

Yavaşça dönüp tekrar onlara bakıyorum ve ahşap şifonyere yaslanıyorum. Sulli'ye odaklanıyorum. "Yatağın bu köşesinden ağır dozda ters psikoloji geldiğini hissediyorum." Ellerimi ona doğru sallıyorum.

Elini kalbinin üzerine koyar. "Berbat bir yalancı manipülatörüm."

"Sadece cinsel imalarda ve 1 Nisan şakalarında harikasin," diye

takılıyorum. Bir kahkaha patlatıyor.

Onun güldüğünü duymak, daha yakın olmak için bir başka acı, bir istek ekliyor. "Ne düşünüyorsun Banks?" Sulli ona sorar.

"Eğer o isterse ve sen de istersen seni daha sonra kucaklayıp becerebileceğini." Elini kadının bacaklarının arasına doğru kaydırır.

Dokunuş karşısında biraz kıvranıyor ve neredeyse daha fazlası için ona doğru dönüyor. Daha derini için.

Dudaklarının ayrıldığını görünce kaslarım geriliyor ve kanım güneye doğru hücum ediyor. Parmakları Sulli'nin içinde kayboluyor ve gözleri bana kilitleniyor. Kıpırdamadan. Birlikte yaptığımız her şey beni tahrik ediyor. Ve ne kadar uzun süre birlikte olursak, birbirimizi nasıl bağlayacağımızı o kadar iyi biliyoruz.

Her sabahın başında ve her gecenin sonunda, onlar benim neşem. Mutluluğumun kaynağı. Onlar buradayken strese girmek daha zor.

Zevkle seğiriyor. Gözleri hala benimkilere yapışık.

Banks benimle Sulli'nin arasına bakıyor, yüzünde bir eğlence ifadesi belirliyor. "Dokuz mu?"

"On dakika," diyorum kısık bir sesle. Hızla eşofman altımı çıkarıp Sulli'nin yanındaki yatağa geri sürünüyorum. Yan dönüyor, Banks'e bakıyor. Banks parmaklarını Sulli'nin içine sokuyor ve ben de kendimi onun sırtına yaslıyorum. Titreyerek nefes alıyor.

Elimi yuvarlak kıcının kıvrımlarında gezdiriyorum ve bir tıkaçın silikonuna dokunuyorum. Kulağına doğru nefes alıp fısıldıyorum, "Bu iyi hissettiriyor mu? Çıkarmamı ister misin?" Bütün sabah seviştik ve bu onun en uzun süre içinde kaldığı an olabilir. Birkaç hafta önce, hepimiz çifte penetrasyonu deneyeceğimiz gün için pratik yapmaya ve hazırlanmaya başlamaya karar verdik.

"Henüz değil," diyor usulca. "Sanırım daha uzun süre dayanabilirim."

"Vücudunuzu dinleyin, Leydi Meadows. Cesaretinizi değil."

O da bana gülümsüyor. "Yapacağım, Kits. Söz veriyorum."

Daha da yaklaştım, kıcını bana yasladı ve Banks onu boşaltırken Sulli'yi atletik vücuduma karşı daha güçlü tuttum. Zevkli bir iç çekiş dudaklarını ayırıyor. Kalçalarını ona doğru sallıyor. Kıcını bana yaslıyor. Ta ki onu vücutlarımızla o kadar güçlü bir şekilde sabitleyene kadar hareket edemiyor.

Onun göğsüne karşı mırıldanıyor, "Bu çok iyi hissettiriyor."

Evet, ben de bu kadar yakın olmayı *seviyorum*. Üçümüz. Samimi ve sınır tanımayan. Dünyayı dışarıya kapattığımızda her şey daha kolay geliyor, ama aynı zamanda bu anlar bir pil şarjı gibi hissettiriyor. Sanki dışarıdaki şeylerle yüzleşmek için birbirimize güç veriyoruz.

Bugün Quinn'le yüzleşeceğim.

"BUZDOLABINI KAPAT," diye mırıldanıyorum şok içinde kendi kendime.

Taytlı ve kaslı tişörtler giyen üniversite çağındaki yirmili yaşlardaki gençler -hepsi kadın- *Studio*'ya giden uzun ve kıvrımlı kuyruğun etrafında yılan gibi kıvrılıyor.

9. *Ellerinde* su ve taze meyve dolu su şişeleri var.

Ben daha çok Hales, Meadows ve Cobalt hayranlarının salonumun önünde dolaşmasına alışkınım. Ünlü bir yüzü ya da ünlü bir Omega korumasını görmek için beklerler.

Gerçekten egzersiz yapmak isteyen insan kalabalığı mı?

Yeni.

Kırmızı beyzbol şapkamı eğerek sıranın önüne doğru ilerliyorum.

Pembe saçlı ve boxer örgülü bir kız "Hey, kesemezsin," diye sızlanıyor.

Onu görmezden geliyorum, içeri doğru ilerliyorum. Sürpriz her sinir ucunu yok ediyor. Spor salonu tıklım tıklımdı. Tipik bir Muay Thai dövüşçüsü ya da boks torbalarına vurmaya hazır kaslı bir spor salonu faresiyle değil. Muhtemelen yogi olarak tanımlayabileceğim kadınlarla dolu. Şehir merkezindeki bir yoga stüdyosuna gitme olasılıkları çok daha yüksek.

Ama buradalar.

Birkaç kafanın üzerinden bakarken Quinn'i resepsiyonda görüyorum. Dört, tekrar ediyorum *dört* kadın masanın üzerine eğilmiş onunla sohbet ediyor. Hepsi aynı tayt, kas tişörtü kıyafetlerini giymiş. Bir sürü renkli spor sütyeni.

Bir anda Sulli ve bol egzersiz kıyafetleri gözümün önüne geliyor ve sonunda gülümsüyorum. Her şeyin içinde bir bebek gibi görünürdü ama hiç değişmemiş olması hoşuma gidiyor.

Özellikle de benim için.

Bir nefes aldıktan sonra elimi kaldırıp "Quinn!" diye bağıryorum. Sanki az önce "*Kim osurdu?*" diye *bağırmışım* gibi oda sessizliğe gömüldü!

Quinn'in yüzü hemen aydınlanıyor ve sandalyesinden kalkıyor. "Akara!"

"Aman Tanrım, bu Akara Kitsuwon!" diye bağıryor dolapların yakınındaki biri. Telefonlar çıkarıldı. Başparmağımla arka odaya doğru ilerliyorum. Quinn'e "Ofis," diyorum.

Başını sallarken hâlâ sırtıyor. "Bir saniye içinde orada olacağım!"

Kadınlardan ayrılıp, Studio 9 ofisinin mabedine giriyorum. Çorak ve kullanılmayan bir toplantı odası masası. Kağıt yok. Kahve lekesi yok. Beyaz tahta silinmiş.

Nefesimi üfleyerek deri koltuğa gömülüyorum. Spor salonunu o kadar mı ihmal ettim ki burada neler olup bittiğini bile bilmiyorum? Elbette, zarar etmediğimizden emin olmak için Kâr-Zarar hesaplarını takip ediyorum - ve normalden daha iyi durumda olduğumuzu gördüm - ama bunun dışında günlük operasyonların ve kararların çoğunu Quinn'e bıraktım.

Yüzümü ovuyorum. *Bu iyi bir şey. Daha fazla spor salonu üyeliği iyidir.* O zaman neden bu kadar garip hissediyorum?

Ofisin kapısı yavaşça açılır ve Quinn içeri süzülür. Artık koltuk değneği kullanmıyor ama gün içinde ara sıra bacağına bir çizme giyiyor. Şu anda kapalı.

Kapıyı kapattı. "Geldiğiniz için teşekkürler."

"Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Güvenlik şirketiyle ilgili her şey çok yoğun." Quinn'i görmüyor değilim. Birlikte yaşıyoruz. Ve evet, Sulli'de kaldığım için etrafta daha az bulunuyorum, ama onu aktif olarak görmezden gelmiyorum.

"Endişelenme, kardeşim." Alnında beklenti çizgileri beliriyor ve gözünün altındaki yara izine bakıyorum. Quinn korkutucu görünebilir ama onu tanıdığınızda kırılgan ve sert yüzünün altında daha yumuşak katmanlar olduğunu görürsünüz. Bir ringde insanların canına okuduğuna inanmak neredeyse zor.

O konuyu değiştiremeden ben kapıyı işaret ediyorum. "Bu da neydi şimdi?"

Parmağımı takip ediyor. "Ne demek istiyorsun?"

Gülüyorum. "Quinn, spor salonumda bu kadar çok kadın görmemiştim... yani, hiç."

"Ohhhh doğru." Quinn ellerini açar. "Bilmiyorum. Sanırım burayı benim işlettiğim söylentisi yayıldı. Sanırım Nessa Tweet atmış olabilir."

Nessa Nolan.

Kız arkadaşı.

Kayak pistinde bir ağaca çarptığında tanıştığı kız. Luna buna "tatlı bir tanışma" diyor ama ben Nessa'nın sosyal medyaya ne kadar bağlı olduğunu hatırlıyorum. Nessa'nın bu yönünün Quinn'i kaçınılmaz olarak zorlayacağından endişeleniyorum. Ama spor salonunun tanıtımına yardımcı olduysa iyi bir şey yaptı sanırım.

"Yani sadece *genç damızlık* için mi buradalar?" Buna inanmakta biraz zorlanıyorum. Elbette, Quinn takımdaki en yakışıklı adam olarak görülüyor, ama o kadar insanı buraya çekemez.

"Ayrıca Bayanlar Gecesi de düzenliyorum. Çarşamba günleri ücretsiz dersler. Çok sayıda yeni üyelik kazandırıyor."

Bu iş görür.

Sanırım böyle bir şey yapmayı hiç düşünmemiştim. Çünkü spor salonu her zaman fitness meraklılarından çok profesyonel dövüşçülere yönelikti. *Değişim kötü değil.*

Bunu biliyorum ve hiç de öyle hissetmiyorum. Midemi bulandıran şey spor salonumun yeni, belki de daha iyi rotası değil.

"Akıllıca," dedim ona.

Yönetim kurulu masasında yanıma oturdu. "Ne diyebilirim ki, işimde iyiyim." Gülümsemesi duraksıyor. "Ama takıma geri dönmeye hazırım. Bacağım *çok* daha iyi, kardeşim. Torbanın üzerinde tekme bile atabiliyorum. Sana göstereceğim." Oturduğu yerden hızla kalkıyor, sonra başparmağını kapıya doğru uzatıyor.

Başımı salladım. "Etkilemeniz gereken kişi ben değilim. Bu konuda Farrow'un tavsiyesine uyacağım."

Quinn'in yüzü düşer. "Akara, kardeşim onun kulağında. Farrow *asla* Biyonik adam olmadığım sürece beni temizle. Tamam, %150 olmamı istiyor." "O zaman %150 olmalısın."

İfadesi daha da bozuldu. "Lanet olsun." Kıçını masaya yaslayıp yere bakıyor.

Çekiniyorum. "Sonsuza kadar değil."

"Evet... evet, her neyse," diye mırıldanır Quinn. "Yeni Quinn ile iyi eğlenceler."

"Gabe değil-" Kelimeleri çıkaramadım. Ofisten hışımla çıktı.

Sinirli bir nefes verdim ve sonra anladım. Neden midemin bulandığını. Quinn. Stüdyo 9'u *iyi* yönetiyor. *Aslında harika*. Bir korumadan daha iyi bir spor salonu yöneticisi bile olabilir. Bu düşünce içimi burkuyor çünkü onu sevmediği belli olan bir pozisyonda tutmak istememeliyim. Bu bana daha çok yarar sağlıyor ama ona zarar veriyor.

Uzun zamandır ilk defa, Stüdyo 9 için endişelenmeme gerek yok. Salonumu satmanın yollarını düşünmek zorunda değilim. Ama ne pahasına?

SULLIVAN ÇAYIRLARI

ŞİMDİ

CelebrityCrushOfficial: Kaynaklarımız Sullivan Meadows'un Karışık Bayrak Yarışından çekildiğini söylüyor.

@apprehensive-spoon321: Yani Sullivan Meadows yarışmayacak mı??? Tanrım, bu Kingly için çok kötü. Onu bir altından daha mahrum ediyor. Ne bencil bir kaltak.

@queenrose_xoxo: @apprehensive-spoon321 omg erkek arkadaşı bıçaklandı! Her şey için Sullivan'ı suçlamayı bırak! #KitsullettiKicksass

Sullivan tüm Olimpiyatlar boyunca tılandı. Onun için tezahürat yapmayı bırakın. O kadar iyi bir yüzücü değil.

@ItssBetty: lol Sullivan Meadows'u seven herkes palyaçodur

@TigerBangarang: Sullivan ve Kingly'yi seven var mı? Sadece ben mi?

Cep telefonumu alnıma vuruyorum, bu lanet tweetlerin çoğundan nefret ediyorum. Yanlış bilgilendirme için Celebrity Crush'ı da *sikeyim*. Karışık Rôle'den çekilmedim.

Sadece trafikte sıkıştım.

Dakikalar geçiyor ve dürüst olmak gerekirse, Twitter'a *sadece* rastgele ölüm tehditleri ve trollerle tweet atan belirli bir kullanıcı adını aramak için girdim.

@Love4Sullivan: @porkipine3 olumsuzluk çok fazla. Bunu Sullivan'ın yüzüne söyler miydin?

@Love4Sullivan: KyleSoccerAce Sullivan Meadows sevgiyi hak ediyor. Neden bu kadar nefret dolusun, Kyle?

Erkek arkadaşımın hayran hesabını takip ediyor olabilirim.

İnternette beni savunduklarını görmek, dünyayı hayal kırıklığına uğratma ihtimalim konusunda kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor. *Onların* önemli olduğunu hatırlıyorum. Benim yanımdalar.

Onlar gerçek.

Tam burada, lanet arabada benimle birlikteler.

İnternetteki trollerin çoğuyla asla tanışmayacağım. Onlar benim hayatım değil. Önemli olan onlar değil.

Ama ne yalan söyleyeyim, tweetlerden biri kalın derimi kesiyor.

"Bu surat da ne Sul?" Akara kiralık arabamızın yolcu koltuğundan soruyor. Siyah deri koltukları ve koyu renkli camları olan şık bir SUV. Direksiyonda Banks var ve son yarım saattir L.A. trafiğiyle boğuşurken İtalyanca küfürler savuruyor.

Arka koltukta telefonumdan bir şeyler okudum. "*Lol, Sullivan Meadows'u seven herkes palyaçodur.*" Ünlülere her zaman *palyaço* denildiğini anlıyorum ama bu nedense çok acıttı.

"Bana kırmızı bir burun ver," diyor Akara.

"Turuncu saç." Gülümsemeye başlıyorum. "Dur."

"Yüz boyası. Şu büyük palyaço ayakkabıları."

Kalbim ve ciğerlerim şişiyor. Hayalimdeki erkeğe bu kadar sert vurulmak. "Ve onları Banks'e vereceğim."

Gülümsemem delindi. "*Kits.*" Eğer yaralı olmasaydı sandalyesinin arkasını tekmelerdim.

Gülüyor, sonra bir kolunu karnına doluyor ve yüzünü buruşturuyor. Ben de irkildim. "Gülme lan."

"Güldürme beni."

Banks mırıldanıyor, "Seni lanet olası sersem." Sesi yükselir. "Ah, hadi ama! Defol git buradan." Los Angeles'ın geri kalanıyla birlikte kornaya basıyor.

Akara dikkatimi dışarıdaki çılgınlıktan çekmeye çalışıyor. Paparazzi minibüsleri bize doğru yaklaşıyor. O konuşurken ben koltuğumda daha da kamburlaşıyorum. "Banks, Sulli için palyaçoluk mu yapıyorsun?"

Banks bu soru karşısında sakinleşir. "Eğer Sulli'den *hoşlanmak beni* palyaço yapıyorsa, o zaman beni toplayıp sirke gönderin. Çünkü şehirdeki en büyük palyaço benim."

Kalbim *çırpınıyor*. Gülümseyerek dudağımın kenarını ısıırıyorum. "Gördün mü," diyor Akara bana. "Banks'in palyaço ayakkabılarına ihtiyacı var." "Ve senin yok mu?"

"Vans'ın içinde daha iyi görünmüyor muyum?" diye dalga geçiyor.

Mırıldanıyorum. "Sen tam bir-"

"Pislik," diye bitiriyor.

"*Palyaço* diyecektim."

Önce gülüyor, sonra inliyor.

"Sulli." "Özür dilerim," diye yaltaklanıyorum.

Akara bir an için ürkütücü bir sessizliğe bürünür.

"O kadar acıyor mu?" Kemerimi çözüp orta konsolun arasına sıkışmak üzereydim.

Bir sonraki hareketimi tahmin etmiş olmalı çünkü "Emniyet kemerini çözme. Ben iyiyim, gerçekten." Bana gülümsemeye çalışıyor. Sessizliğinin bıçak yarısından kaynaklanmadığına dair garip bir his var içimde. Gergin görünüyor. "Biliyorsun, ben de senin için bir palyaçoyum, değil mi?"

"Öyle mi?" Kaşlarımı çattım. "Sadece şaka yaptığını biliyorum." Banks gibi olmak zorunda değil. Tıpkı Banks'in Akara gibi olması gerekmediği gibi. Onların kendileri olmalarına ihtiyacım var. Oldukları gibi, çünkü beni her zaman olduğum gibi sevdiler.

Akara dilini bana doğru uzattığında garip gerginlik sona eriyor.

Ben de kendiminkini ona uzatıyorum.

İkimiz de gülümsüyoruz.

Gösterge panelindeki saati görene kadar. Akara geri dönüp Banks'in agresif bir sedanın etrafından dolaşmasına yardım edene kadar.

Kahretsin, bu kadar yaklaştık.

Banks bizi oraya zamanında götürmek için elinden geleni yapıyor.

Twitter'ı kapatıyorum. Erkek arkadaşlarımın beni savunduğunu görmek = iyi. Tüm nefrete bakmak = gerçekten çok kötü. Bu karmaşaya kapılmamam gerektiğini biliyorum ama keşke daha fazla insan Akara'nın nasıl olduğunu sorsa. İyi olup olmadığını.

O da benim kadar önemli. Ve altından *çok* daha önemli.
Bugün sıradaki madalyayı hatırlamak üç ismi hatırlatıyor.

Kingly.

Frankie.

Dean.

Takım arkadaşlarım. Onlar sadece kullanıcı adları ve profil resimleri değil. Onlar da gerçek ve eğer bayrak yarışına katılamazsam, kararımın ağır etkisini hissedecekler. *Kits'in iyi olduğundan emin olmalıydım.*

Yapmak zorundaydım.

Eğer havuza ulaşamazsak, kimseye kızamam. Kendime bile. Olması gereken buydu ve farklı bir şey yapmazdım.

Ama bir parçam, birinin Olimpiyat hayallerine zarar verdiğimi bilmenin acısını hissedecek. Konumlarımız tersine dönseydi kendimi affedebileceğimden bile emin değilim. Hiçbir zaman affedici bir insan olmadım, ama Tanrım, affetme konusunda daha iyi olmaya çalışıyorum. Her gün deniyorum.

Kingly'nin benden nefret etmeye ya da yüzüme tükürmeye hakkı var. (Tamam, belki yüzüme tükürmez - bunu yapmazdım bile.) Ama bağırarak istiyorsa, bağırmasına izin veririm.

Erkek arkadaşlarım ona izin vermeyebilir. Sikeyim.

Bu işin sonu kötü bitecek, değil mi? Dakikalar giderek daha hızlı tükenirken bir tren kazası hayal ederek stadyuma kadar yol boyunca sınıyorum.

"ÖZÜR DILERIM, ÖZÜR DILERIM! S.KTİR!" Hazırlanma odasına koşarak bağırıyorum. "Ben buradayım!" Yüzücü şapkamı taktım, mayomu giydim, yarışmaya hazırım.

Tüm sporcular ve görevliler dönüp gürültülü girişime bakarken nabzım hızla atıyor. Başarabildim mi? Çok mu geç kaldım?

"Sulli!" Frankie kollarını geniş omuzlarıma dolayarak bana doğru koşuyor. "Ahhh! Seni gördüğüme çok sevindim. Başardın." Omuzlarımı sarsıyor.

Tüm sinirlerim hareketle birlikte sarsılıyor. "Başardım mı?" Şok gözlerimi kamaştırıyor. "Emin misin lan?"

"Evet." Sırıttıyor. "Beş dakika içinde başlıyor."

"Oh şükürler olsun." Hızlanan kalbime dokunuyorum.

"Torpido burada!" Dean telefonunu havaya kaldırarak anons ediyor, böylece çerçeveyi onunla dolduruyorum. Instagram Live'da mı?

Dean'in hangi sosyal medyayı kullandığını bilemiyorum ama rahatlamış gülümsememin bana baktığını görüyorum. Dean'in viral videolarında yer aldığım için bile mutluyum. "Buradayım amına koyayım." Baş parmağımı kaldırıyorum. "Ve Dean de torpido."

"Şimdi nazik davranıyor. Ben su samuruyum." Bir eliyle sırtüstü yüzüyormuş gibi yapıyor.

Gülüyorum, nabzım yavaşlamaya başlıyor.

Bazı insanlar hazırlık odasında tamamen odaklanmaya çalıştıkları için sessizdirler. Bu kesinlikle Dean değil. Kaygısız enerjisiyle rakiplerini korkutmaya meyillidir.

"Yakında görüşürüz," Dean telefonuna göz kırptıyor. "Hoşça kalın." Videoyu kapatıyor, sonra bir kolunu omuzlarıma atıyor. "Bunu halledeceğiz Meadows. Bugün için endişelenme."

Bıçaklamayı kastediyor.

Erkek arkadaşım *saatler* önce saldırıya uğradı.

Dean bu sözlerden kaçınmaya dikkat ediyor. Muhtemelen psikolojisini bozmamak için

Beni dışarı çıkar. Ben onun bayrak yarışındaki takım arkadaşıyım. Rakibi değil.

Nefes vermeye çalışıyorum. "Teşekkürler Dean." Dean beni bir saniye yalnız bırakırken kollarımı sallıyorum ve silkeliyorum. *Kingly nerede?* Onu aramak ya da umurumdaymış gibi davranmak istemedim ama ne düşündüğünü ya da kızgın olup olmadığını merak etmemek mümkün değil.

Sonunda Kingly'yi bankta görüyorum. Kulağında kulaklık, o da benim gibi kollarını sallıyor. Her zamanki rutinim gibi kendi halinde.

Biz aynı değiliz.

Yoksa öyle miyiz?

Ben de geç gelen birine aynı şekilde kızardım.

Belki de bu sporu *yeterince* önemsemediğimi düşünüyordur. Sanki kendimi adamamışım gibi. Erkek arkadaşım dahil her şeyi feda etmediğimi.

Hayatımda herhangi bir iyiliği hak etmek için, sevginin ve ışığın her damlasını akıtmam gerekiyor - buna inanmıyorum. Sadece yüzdüğüm için *harika olduğuma* inanmıyorum.

Bence *harikayım* çünkü daha fazlasıyım.

Başından beri bunu söylüyorlardı. Akara ve Banks.

Erkek arkadaşlarım.

Onlara bakıyorum. Duvardaki yerlerini alıyorlar. Akara biraz Banks'e doğru eğiliyor. Rahat görünüyor, karnındaki ağrıdan dolayı kendini destekliyor gibi değil.

Yüzümü buruşturmamaya çalışıyorum.

Ama yüzüm buruşuyor. Akara'nın merdiven boşluğundaki kanlı görüntüsü beynime üşüşüyor. Burada olmak için pek çok fedakârlık yaptım ve etrafımdakilerin de fedakârlık yaptığını fark ediyorum. Akara ve Banks benim bir hayale ulaşmam için kendilerini sürekli daha fazla riske atıyorlar.

"Meadows."

"Siktir." diye zıplıyorum.

"Seni korkutmak istememiştim evlat." Kingly benden bir adım ötede duruyor, boynunda kulaklıklar. "Oraya gitmeye hazır mısın?"

Kollarımı daha fazla sallıyorum. "Evet. Öyle mi?"

Başını biraz eğiyor. "Bak, şu anda kafan tam olarak *burada değilse* kimse seni suçlamaz." Beni teselli mi ediyor? Kingly böyle mi teselli eder?

Çünkü bu işte berbat.

"Erkek arkadaşın bıçaklandı," dedi açık açık. Ben

de şaşırdım. "Hatırlattığın için teşekkürler."

Bir nefes veriyor, sonra sesini alçaltıyor, böylece başka kimse duyamıyor. "Sana yalan söylemeyeceğim. Endişeliyim. Son birkaç gündür düşük performans gösteriyorsun ve hepimiz birinciliği istiyoruz. Rekor kırmak için bu altına *ihtiyacım var.*"

Kayıtlar.

Erkekler yüzmede en çok Olimpiyat altını. Kingly, Phelps'in şimdiye kadar neredeyse hiç kimsenin ele geçiremediği bir numaralı unvanına çok yaklaşmış durumda.

Çocukluk halim, bunu onun için mahvetmemem için adeta çılgık atıyor.

Ama artık aptalca bir idol aşkı olan bir *çocuk değilim.*

Benim de *hedeflerim* ve kırmak istediğim rekorlar var. Havuzda elimden gelenin en iyisini yaparsam, bu Kingly için olmayacak. Bundan eminim.

"Benim kafam *burada*. Eğer kaybedersek, bu benim yüzümden olmayacak."

İkna olmamış görünüyor ve onu ikna etmeye çalışmak umurumda değil. Nasıl olsa yakında anlayacak. Dean kollarını açmış zıplıyor. "Kral." Kolunu Kingly'nin omzuna doluyor.

Kingly'nin gergin, odaklanmış tavrı daha yumuşak bir şeye dönüşüyor. Dean'e sırtıyor. "Bana böyle demenden nefret ediyorum, Deano."

"Ve bana Deano demene bayılıyorum." Kingly'nin kulağına bir şeyler fısıldıyor ve birlikte gülüyorlar. Bromance tam güçte, sanırım.

Bir grubun dışında olduğumu hissetmeden önce, iki dakikalık bir geri sayım veriliyor. Frankie yanıma yaklaştığında şaşırarak onlardan uzaklaşıyorum.

"Nasılsın?" Frankie merak ediyor.

Omuz silkiyorum, kelimeler boğazımda düğümleniyor. Bu soru bana ailem, teyzelerim, amcalarım ve kuzenlerim tarafından, koçumdan ve diğer takım arkadaşlarımdan gelen mesajlarla soruldu. Herkesin sorması gereken kişi bir metre arkamda dururken ben *iyiyim* cevabını vermekten yoruldum.

Bir Ziff Power yudumluyor. "Sanırım bayrak yarışı için herhangi bir bireysel etkinlikten çok daha gerginim. Bu... çok fazla, anlıyor musun?" Endişesi gözlerimle buluşuyor.

Ve anlıyorum.

Anladım amına koyayım. "Evet. Bir şeyler ters giderse seni, Dean'i ya da Kingly'yi asla suçlamayacağımı bil." Dört yıl önce suçlayabilirdim. Ama dört yıl önce bayrak yarışı yapmaya bile *çalışmıyordum*.

Kendimden başka kimseye güvenmek istemedim. Kimseye yeterince güvenmiyordum.

"Ben de seni suçlamazdım," diye garanti veriyor Frankie. "Bu işte hepimiz beraberiz."

O bana sarılıyor, ben de ona aynı güçle sarılıyorum ve ona "Sen suda tam bir profesyonelsin Frankie. Yaptığın şeyi yapmaya devam et."

Ayrıldığımızda yüzü aydınlanıyor. "Teşekkürler, Sulli."

"Karışık bayrak yarışı için yüzücüler!" diye sesleniyor bir koordinatör. Vakit geldi.

Havuz güvertesine gitmeden önce erkek arkadaşlarıma hızlıca bir göz atıyorum. Akara gülümsüyor. İnatla bunun için burada olmak istiyordu.

Benim için bir anlamı var. Onun varlığının sakinleştirici bir etkisi var. Sanki *eskiyi* hatırlatıyor. Dört yıl öncesini. Başarılı olduğum zamanları.

Banks'in dudaklarında bir gülümsemenin gölgesi oynuyor ve ben onun bakışlarındaki rahatlığa tutunuyorum. "Kalbinle yüz, denizkızı."

"Git kış tekmele," diye

tezahürat yapar Akara.

Yapacağım.

Yapabilir

im.

Ve
gidiyoru
m.

Bir hakem düdük çalarak yüzücülere havuza girmeleri için işaret verir. Sırtüstü suda başlar, başlangıç bloğunda değil.

Dean diğer yedi yüzücüyle birlikte havuza atlar ve kendini hazırlar. Amerika, Japonya, İspanya, Büyük Britanya, İtalya, Çin, Avustralya ve Kanada'ya karşı. Yarı finalde birinci olamadık. Büyük Britanya bizi yendi ve bu bayrak yarışında çok rekabetçi. Evdeki herkes izliyor ve umut ediyor.

"İşaretini al."

Eğer ülkemiz için kazanamazsak... *bunu düşünme Sulli*. Baskılar artıyor ve kollarımı tekrar açıyorum.

Bip.

Dean kollarını mükemmel bir hareketle geriye doğru itiyor.

Kingly tekrar *tekrar*, "Bu sende, Deano," diye mırıldanıyor. Dean'in adını mırıldandığını hiç duymadığım kadar çok. Frankie başlangıç bloğuna en yakın olan, çoktan çömelmiş ve dalmaya hazır. Sırada o var ve en son ben Kingly'nin kaslı sırtının arkasında duruyorum.

Kalabalık kükrer ve tezahürat yapar.

Sesler beni ateşliyor. Adrenalin yükseliyor, kan pompalanıyor. Hepimiz odaklanmaya çalışıyoruz.

Yoldan dışarı bakıyorum.

Dean önde, ama çok değil. Büyük Britanya sadece *parmak farkıyla önde*. Takım arkadaşım ilk elliye ulaştı. Düzgün bir dönüş yapıyor. O başlangıç bloğuna doğru yüzerken, kurbağalama yüzücüleri değişim için hazırlanıyor.

Duvara dokunuyor.

Frankie havuza dalar. Baş kurbağalama için suyu yarıyor ve Dean sırlıklam bir halde havuzdan çıkıyor. Kingly *iyi bir iş çıkararak* kısa bir süreliğine koluna dokunuyor *ama* çoğunlukla hepimiz etkinliğe odaklanmış durumdayız.

En iyi kararına rağmen gözlerim tribünlere kayıyor.

Yüzlerden çok işaretleri seçebiliyorum.

Altın için Kingly!

Kral GOAT

Ve sonra.

Sullivan Meadows benim

idolüm! Yüz, Sulli, yüz!

Kitsulletti Kicksass

Beni en çok bu sonuncusu gülümsetiyor. Daha fazla *Kitsulletti Ruined Everything* işareti bekliyordum ve nefreti aramaya çalışmıyorum.

Gördüğüm sevgiyi içime
çekiyorum. Duyduğum
alkışları.

Bunu yapabiliriz.

Frankie'nin ilk elliye ulaştığını gördüğümde midem bulandı. Liderliğimizi kaybettik. Büyük Britanya dönüşü bizden önce yapıyor.

"Her şey yolunda. Sorun yok," diyor Dean, arkamdan el çırparak. "Bunu telafi edebiliriz. İkiniz de bunu başarabilirsiniz." Omzumu sıkıyor. Kingly zaten blokta.

Hay sikeyim.

Gerçekten gerideyiz.

Üçüncülük geride kaldı ve Frankie oflayıp puflayarak duvara dokundu. Kingly suya dalar, stadyum Tanrı cennetten düşmüş gibi patlar. Frankie ezilmiş bir halde kendini havuzdan çıkarır. Yanakları pancar kırmızısı.

"Sorun yok," diye fısıldıyorum bloğa gitmeden önce. Dean ona teselli edici bir sarılma veriyor.

Kendimi değiş tokuş için hazırlıyorum.

Ve Kingly'nin sudaki en güzel manzarasına sahibim. Muhtemelen hayatımın en güzel manzarası. Kulvarımıza bakan Kingly, kelebeği güç ve hassasiyetle yüzüyor. Ondan önceki en iyiler gibi, o da bir fenomen. Bir mucize.

Yakında efsane olacak.

Avustralya'nın önüne geçiyor. Ve Büyük Britanya ile aramızdaki mesafeyi kısaltıyor. Ama aradaki farkı tamamen kapatmıyor. Onların yüzücüsü

sinek için hala çok önde.

Yorumcuyu şimdiden kafamın içinde duyabiliyorum.

Her şey Meadows'a bağlı. Başarabilecek mi?

Kingly bana doğru yüzüyor. Ve ilk kez bayrak yarışı çalıştığımızda, ayaklarımın dibindeki duvara dokunduğunu görünce neredeyse *bayılıyordum*. Artık onun da benim gibi olduğunu biliyorum.

O sadece bir insan.

İdollerinle asla buluşma, derler.

Seni hep hayal kırıklığına uğratırlar.

Küçük kızları hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum. İnsanların beklediği gibi olmadığımı biliyorum ama belki de Kingly insan olarak benim için daha fazlasını yaptı. O bir tanrı değil.

Dokunulmaz değil.

Ve onun ulaştığı zirveye ben de ulaşabilirim.

Kingly'nin eli duvarla buluşuyor ve ben suya dalıyorum. Etrafımda serinlik, tekme atıyorum ve en sevdiğim kulaçla kollarımı yüzeye batırıyorum. Hiç düşünmeden.

Sadece yüzüyorum.

Sadece güç, yakıt ve mutluluk.

Kahretsin, bu spora *bayılıyorum*.

Nefesimin ciğerlerimde yanmasını seviyorum. Kaslarımın gerilmesini ve güçle yanmasını seviyorum. Bir nefes alıyorum, sonra yüzümü suya dönüyorum.

Süzülüşümü

seviyorum.

Süzülüşümü.

Her yarışta olduğu gibi, hiçbir şeyi saklamıyorum. Depodaki her şeyi dışarı atıyorum. Ve bir elimi duvara çarptığımda, doymak bilmez kükremelerle başımı kaldırıyorum. Kingly bir tezahüratla böğürüyor ve Dean elleri başının üzerinde zıplıyor. Elimi suya daldırıyorum, ciğerlerim ışıkla doluyor.

Altın.

"SULLI!" Ben de onlarla birlikte dışarı çıkıp gözlüklerimi çıkarırken Frankie tezahürat yapıyor. Hepimiz skor tabelasına sanki silinecekmiş gibi bakıyoruz. Sanki bu sadece büyük bir rüya olabilirmiş gibi.

Öyle.

Hayallerimiz gerçek oluyor.

"Sen yaptın!" Frankie çığlık atıyor, ağlıyor.

Ben de ağlıyorum. "Başardık!" Nefes nefese bağıriyorum.

Sonra Kingly omuzlarıma sarıldı, nefesi hala ağır dalgalar halinde geliyordu ve bana "Sen harika bir yüzücüsün Meadows" dedi.

Gülümsedim ve bir kahkaha attım. Uzun zamandır Kingly'nin beni övdüğünü duymayı hayal ediyordum ama komik olan şu ki, ondan bu sözleri duymaya ihtiyacım yok.

Her zaman en önemli olması gerekenler -şu andan itibaren beni her zaman yükseklerden daha yükseğe çıkaracağını bildiklerim- onlardan.

Dönüyorum ve Akara ile Banks'i havuzun güvertesinde buluyorum. Gözlerinde sevgi ve gururla alkışlıyorlar ve ben cam gibi, ağlamaklı bakışlarımın arasından daha büyük bir gülümsemeye boğuluyorum.

Bu son değil.

Burada kendime kanıtlamam gereken daha çok şey var.

Bireysel altın.

Ama en azından bir şeyi biliyorum ki, onların hayranlığını asla hafife almayacağım. Sevmek son derece harika bir şey.

BANKS MORETTI

Altın madalya ellerimde ağırlaşırken, yüce şeyi avuçlarımin üzerinde ileri geri çeviriyorum. Yıl ve şehir, dün gece Sulli'nin boynunda gördüğüm pembe, sarı ve turkuaz çizgili kurdelenin üzerine basılmış. Hatırlayarak neredeyse gülümseyeceğim.

Dünyanın en iyisi.

Haklısın, öyle.

Bu kadar anıtsal, bu kadar nadir bir şey yağ lekeli, yara izli, kaba saba ellerde olmamalıydı. Bir dakika boyunca öylece baktıktan sonra madalyayı Akara'ya uzattım.

Avuçlarını kaldırıyor. "Tutman için *sana* verdi." "Ve hepimiz bunun saçma bir fikir olduğunu biliyoruz-"

"Şimdi de kız arkadaşımızın fikirlerine çöp mü diyorsun?" Akara başını eğiyor, *benimle şakalaşıyor*.

"Dokuz," diyorum ciddiyetle. "*Her şeyi* kaybediyorum. Siz ikiniz bana nereye koyduğumu hatırlatmasanız aklımı kaçıracağım." Keskin bir nefes alıyorum. "Altın madalyasını yanında taşıması gereken son kişi benim."

Kingly, Dean ve Frankie ile birlikte Karışık Bayrak Yarışını kazandıktan sonra madalya töreni hızla geçti ve Sulli altın madalyayı hızla boynundan çıkardı. Madalyayı elime tutuşturduğunda bakmamı istediğini düşündüm.

Ama o dedi ki, "Bunu tutabilir misin, Banks? Bunu görmeye devam edip rehavete kapılmak istemiyorum. Bu yılki tek altınım bu olamaz."

Bireysel bir yarışma kazanmaya kararlı. Ve sadece bir tane kaldı: 400m serbest stil. Yarın gece tek başına altın madalya kazanmak için son şansı olacak.

Haber kaynakları, yüzme etkinliklerinin Super Bowl'u gibi, tüm gün boyunca her yarım saatte bir kadınlar 400 metre serbest yarışını ö n e ç ı k a r d ı l a r .

"*Meadows, Kingly olmadan altın madalya kazanabilir mi? Yarın akşam 8'de izleyin p.m. PST.*"

Eğer bu sloganı bir kez daha görmek zorunda kalırsam, masayı devirebilirim. Sulli, yarı zamanlı Madalya Sahibi işini kabul etmemi bekledi.

Ben de aptal gibi "Sorun değil, denizkızı" dedim.

Belki altını Akara'ya verebilirim diye düşündüm ama o beni oy alıyor.

Ben.

Akara siyah saçlarını geriye doğru itiyor, ardından beyzbol şapkasını takıyor. "O seçti

bir sebebi var."

"Bunun sebebi ne?" Soruyorum. "Madalyanın kaybolmasını mı *istiyor*? Çünkü bu boku bir saniyede Houdini yapabilirim."

Yüzü asıldı. "Onu kaybetmeye *çalışma*."

"Neyi kaybetmek?" Jack Highland-Oliveira otel odasına giriyor. Bu lüks tatil köyünde, *We Are Calloway* prodüksiyon süitindeyiz. Kameralar çoktan Akara ve benim oturduğumuz iki zümrüt rengi pelüş koltuğa yerleştirilmiş.

"Sulli Banks'e tutunması için altın madalya verdi," diye itiraf ediyor Akara, sanki Jack ona doğruluk serumuyla parfüm bombardımanı yapmış gibi.

İki kez baktım.

Tanrım, Akara Jack'in yanında hiç olmadığı kadar gevşek davranıyor. Arkadaş olmalarını anlıyorum ama Akara, arkadaşlığın var olabilmesi için Jack'e *Sullivan Meadows Talk Yok* sözleşmesi imzalattı.

Görünüşe göre bu parçalara ayrılmış.

Ben daha rahatsızım. Kaslarım geriliyor, sandalyede kayıyorum ve rahat bir kamburluktan doğruluyorum.

Eğer Akara hayatını Jack'e anlatmaya daha açıksa, o zaman ben de ketum ve sessiz olan olacağım. Daha önce yaptığımız gibi derin ve kişisel soruları birlikte cevaplayacağımızı düşünmüştüm.

Lanet olsun, Jack'le yaptığımız ilk *We Are Calloway* röportajını hatırlıyorum. Akara rahat olduğundan daha profesyoneldi. Ben de kaygısız olduğumdan daha temkinliydim.

Jack kendimizi *ortaya çıkarmamızı* istiyor. Dünyanın bizi ve ilişkimizi anlayabilmesi için içimizdeki öze ulaşmamızı istiyor. Kardeşimden daha çok konuşuyorum, bunu kabul ediyorum. Ama eskiden kızlarla

tanıştığımda, derinlere dalmak beni aşardı.

Şnorkelde takılıp kalmıştım. Daha derine gitmeye çalıştığım da bile.

Sonra Sulli geldi ve onunla konuşmak çok kolaydı. Profesyonel dalgıçlığa yükseldim ama ne zaman kameraların karşısına geçsem dalış lisansımı teslim etmek istiyorum.

Şimdiye kadar pek çok belgesel röportajı için bir araya gelmedik, ancak Sulli V-triad'ımızı tartışmak istediği için Akara ve ben bu röportajları yapmayı kabul ettik. Hepimiz ilişkimiz hakkında daha fazla konuşacaksak bunun *We Are Calloway aracılığıyla olmasına* karar verdik. Paparazzi ya da medya aracılığıyla değil.

Ve kız arkadaşımızın yanında güçlü sütunlar olmak istiyoruz. Hayalet figürler değil. Bu, bir kamera objektifi ve kırk soruyla yüzleşmek anlamına gelse bile.

Jack bir tepsi kahveyi bir yığın kitabın üzerinde dengeliyor. Tepsiyi benim ve Akara'nın önündeki yuvarlak meşe sehpanın üzerine koyarken bana rahatça "Her şeyini kaybettiğini sanıyordum?" diye sordu.

Tanrı aşkına.

Akara'ya suçlayıcı bir bakış attım. "Hey, Jack'e bunu ben söylemedim."

"Az önce yüksek sesle söylediğimi biliyorum ama bunu sürekli söyleyen sensin."

"Sana." Yüzünde acı ifadesi beliriyor. "Bazen kardeşine, eskiden biz..." Arkadaş demekten kendini alıkoyuyor. Sanki arkadaşlıkları ölmüş gibi.

Hâlâ canlı olup olmadığını göremiyorum. "Konuşuyorum," diye bitiriyorum.

"Evet. O zamanlar." Akara onun kolunu benimkiyle çarpıştırıyor. "Bunu etrafa yaymayacağımı biliyorsun Banks." Hâlâ adımları çamura bulayacağını düşündüğünden endişeleniyor.

Başımı salladım, "Yapmayacağımı biliyorum."

Akara'nın itibarımı zedelediğini düşünemiyorum. Hiçbir zaman dikkatsiz biri olarak tanınmak istemediğimi biliyor -insanlara maddi şeylerden daha iyi bakıyorum- ama bir şekilde bu kötü şöhret beni *We Are Calloway* baş yapımcılığına kadar takip etti.

Jack'e soruyorum: "Tüm üretim kafamdaki kulakları bulamayacağımı mı düşünüyor?"

"Hayır." Daha sinirli görünüyor. Bir eli boynunda geziniyor. Gömleğindeki kahve lekesini fark ediyorum. "Üretim senin Moretti'nin kaygısız kardeşi olduğunu düşünüyor. Nasıl olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyorlar.

Bir şeyleri yanlış yere koymuşsun." Gülümsemeye çalışıyor. "Ama bu en iyilerimizin bile başına gelir."

Acımana ihtiyacım yok.

Akara öne doğru eğilir, kollarını kalçalarına dayar. "O zaman nereden biliyorsun Jack?"

İki elini de siyah saçlarının arasından geçirip başının üzerine koyuyor. Evet, gergin. Jack "Bu konuda" demeden önce Akara ve ben kısa bir bakışmayı paylaşıyoruz.

Akara inliyor, "Oscar."

"Bu onun hatası değil, Akara," diye savunuyor Jack.

"Seninle *takım* hakkında bu kadar derin konuşmamalı."

"Biz evliyiz. İş hakkında konuşuyoruz." Jack'in kaşları çatıldı. "Bu kadar sorun olacağını düşünmemiştim." Özür dilercesine bana baktı.

Bir omzumu kaldırıyorum. "Üretimin geri kalanıyla konuşmadığın sürece-"

"Yapmıyorum. Gösteriye girmeyen *her* şey bende kalır."

"Ve Oscar," diye belirtiyor Akara arkasına yaslanarak.

Jack ellerinin boynuna doğru kaymasına izin verir. Parmaklarını geçirdi ve iç çekti, "Lanet olsun."

Kaşlarımı çattım.

Akara sorar, "İyi misin, dostum?"

Jack daha büyük bir nefes verir. "Stresli." Çabucak ekliyor, "Sorun siz değilsiniz. Tam olarak değil. Kardeşim ekiple birlikte Olimpiyatları çekerken yine neredeyse kovuluyordu. Araya girdiği ve *duvardaki sinek* terimini anlamadığı için *üçüncü* kez. Sadece... her şey yerine oturuyor gibi geliyor. Sorun yok." Bana bir gece kahvesi uzattı.

"Teşekkürler."

Akara Jack'e daha yumuşak bir gülümseme verir. "Hey, Oscar meselesini unut. Sen haklısın. O senin kocan, ona her şeyi söyleyebilmelisin."

Ben de başımı sallıyorum. Evlilik yıkma işinde değilim, bu yüzden Jack'in ne yapıp ne yapamayacağına da karar vermeyeceğim.

"Ben de senin güvenini istiyorum, Akara. Bir arkadaş olarak ve görüşmeler sırasında burada ve benden daha fazlasına ihtiyacınız olursa, bunu gerçekleştirmeye çalışabilirim."

"Jack," der Akara güçlü bir sesle. "Sorun yok. Gerçekten. Oscar'ın bizim hakkımızda bizim Yale'liler hakkında bildiğimizden daha çok şey bilmesine zaman zaman biraz bozuluyor olabilirim ama bu senin suçun değil. Ve bunun bu görüşmeleri etkilemesine izin vermemeye çalışacağım."

Bu, hayatını altın tepside sunacağı anlamına mı geliyor? Daha da sertleşiyorum.

Jack ise rahatlar. Daha da büyük bir nefes verir. "Teşekkürler, Akara."

Kahve tepsisinin altında ne olduğuna bakıyorum. "Bu kitaplar da ne?"

"Bu çekim için bir dekor." Akara'ya bir kahve uzatır.

Akara üst başlığı inceler ve tekrar inler. "Jack." "Ne?"

Gerilir.

Akara hızla kitaba uzanıyor ve sonra onu odanın diğer ucuna fırlatıyor. Kapağına bakacak vaktim bile olmadı ama Kingly'nin yüzünü gördüğüme eminim.

Jack gülerek gülümsüyor. "Burada seçebileceğin çok fazla kitap yok, biliyorsun."

"O adamı her gün görmek zorundayım. Bu lanet röportaj sırasında ona bakmayacağım."

Kahvemi yudumluyorum. Hay *sikeyim*. Dilimi haşlıyor.

Kapı açılır ve Jesse Highland elinde üç farklı saksı bitkisiyle içeri girer. "Lobide bulabildiklerimin hepsi bunlar."

Jack on sekiz yaşındaki kardeşinin yanına gider. "İşe yarayacak. Teşekkürler, Kuya."

Eğilerek Akara'ya fısıldıyorum, "Bunun kötü bir fikir olmadığından emin misin?"

Avuçlarına masaj yapıyor. "Şimdi olması sonra olmasından daha iyi. Bunu iki ay sonra tekrar konuşmak istemiyorum."

"Bu konuyu tekrar konuşmak istemiyorum."

"*Konuşmanın* iyi olduğunu kendin söyledin. Acı verici olsa bile."

Bu ölen kardeşimle ilgiliydi. "Evet, bir süredir baban hakkında konuştuğunu da duymamıştım."

Akara susuyor. Bakışları düşüyor. Ürkütücü bir şekilde hareketsizleşiyor. "Bu konuda beni yakaladın."

"Birbirimize sahibiz."

Zayıf bir kahkaha attı. "Bu konuda iyiyiz."

Birbirimizi anlamakta.

Evet.

Kulağıma telsiz sesi geliyor. "Thatcher'dan SFO'ya, gecenin geri kalanında Jane'le **b i r l i k t e** otelde olacağım."

"Anlaşıldı," diye yanıtıyor Akara.

Sulli'nin hareket halinde olduğuna dair herhangi bir işaret var mı diye dinliyordum.

Bu gece *beş* geçici görevli onu koruyor, babam da onun hizmetinde ve son duyduğuma göre kız hâlâ Beckett Cobalt'ın odasında onunla takılıyormuş. Yarınki büyük yüzmeden önce rahatlamaya çalışıyor.

Güvenli.

Güvende. Tüm ünlü aileler bu tatil otelinde kaldığından, güvenlik her yerde. Ama komşu oteldeki saldırı beni hâlâ tedirgin ediyor.

Daha önce babamla karşılaştım ve bana şunu hatırlattı: "Sen ve Akara doğru olanı yaptınız. Sana yardım etmek için doğru kararı verdi. O iyi."

Söyleyecek pek bir şeyim
yoktu. Sadece başımı
salladım.

Tüm korumaların artık gömleklerimizin altına gizli balistik yelek giymeleri gerekmektedir. Süresiz olarak. Ancak duygusal gençleri müşterilerinin üzerinden soymaya geri dönecek olan adamların bir süre sonra bunlara ihtiyacı kalmayacak.

Akara ve benim için bu yeni normalimiz olabilir. Sulli hayatının geri kalanında yüksek riskli bir müşteri olabilir.

Bununla başa çıkabilir miyiz diye bir soru yok.

Yapmamız gerektiğini hepimiz biliyoruz. Bunu birlikte seçtik.

Ve dolu dolu yaşanmış kısa bir hayatın, boş yaşanmış uzun bir hayattan daha iyi olduğunu biliyorum. Ama hepimizin uzun ve dolu yaşadığından emin olmak için elimden geleni yapacağım.

Jack ve Jesse ekipmanı hazırladıktan sonra Jesse kameranın arkasına geçer. Jack, ergenlik çağındaki oğullarıyla "konuşmak" üzere olan orta yaşlı bir baba gibi tripodun yanındaki sandalyeye oturur.

Neden böyle düşündüğümü
bilmiyorum. Oğullar.

Konuşma.

Çocuklarımıza seks konuşmasını kim yapacak merak ediyorum. Kız olursa Sulli. Ama eğer erkekse.

Üzerime sıcaklık yayılıyor. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyorum. Ben ve Akara aynı çocuğa babalık yapıyoruz. Benim baba olmam.

Balistik yeleğimin altında ter birikiyor ve Jack'in ilk sorusunu kaçırıyorum.

"Hayatta kalacağım. Bu işin bir parçası," diyor Akara, dirseklerini rahatça kolçaklara dayayarak. "Sulli yaralanmadı. Bu benim daha çok önemsedığım şey."

Jack daha rahatlamış görünüyor. "Senin de seni önemseyen pek çok arkadaşın var."

"Gururum okşandı, gerçekten," diyor Akara düz bir sesle.

Gülüyorum. "Bay Popüler olmaya alışık değil," diyorum Jack'e. "Sadece Bay İş Bitirici."

"Ne dediyse o." Akara başparmağıyla beni işaret ediyor, sonra kahvesinden büyük bir yudum alıyor.

Jack aramızda bakışıyor. "Sulli ile ilişkiniz hakkında konuşmaya hazır mısınız?"

Geçmiş röportajlarda Sulli'den bahsetmiştik. Bu ondan daha derin olmalı.

"Yani hamile olduğunu konuşmak istiyor muyuz?" diye sordum. Sulli, *Oscar'a* haberi Jack'e söylemesi için onay verdi. Yani bildiğini biliyorum.

"Bekle, Sulli hamile mi?" Jesse daha dik duruyor ve artık onu daha net görebiliyorum. Çenesi açık kaldı. Gözleri kocaman.

Sikeyim.

Sikeyim.

Oscar'ın bir şeyler dökmesi konusunda endişelenmemize gerek yok çünkü ben, Banks Roscoe Moretti, bunu tek başıma yapıyorum.

Benim koca ağzım.

Jesse'nin odada olduğunu nasıl unuttum?

Kameranın arkasına saklanmış.

Jack gergin bir elini saçlarının arasında gezdirir. "Evet, Sulli hamile."

Akara'dan azar yok, yani Jesse'nin bilmesi umurunda bile değil. Sadece Jesse'ye başını sallar. "Bunu gizli çemberde tutalım." Elleriyle çemberin *burada* olduğunu gösteren bir işaret yapıyor.

Jesse'nin dağınık saçları başını sallarken sallanıyor. "Evet, evet, elbette. Winona biliyor mu?" Cevabı nefesini tutarak bekliyor. Biz cevap veremedikten hızlıca konuşmaya başlıyor. "Arkadaş sayılırız, aslında ne denir bilmiyorum."

Akara kaşlarını çatar. "Neden?"

"Bu hafta bana numarasını verdi. Ama bana gerçekten ne kadar güvendiğini bilmiyorum..." Jesse omuz silkiyor. "Yani bilmiyor mu? Yoksa biliyor mu?"

"Bilmiyor," diyor Akara sert bir şekilde. "Seçkin birkaç kişi biliyor ve Olimpiyatlar sırasında da böyle kalmasını istiyoruz. Yani yine, *gizli çember.*"

"Kimseye söylemeyeceğim," diye söz veriyor Jesse, beni ve Akara'yı bir ileri bir geri süzerek. "Babası kim?"

Jack bir nefes verir. "Kuya-"

"Özür dilerim." Jesse ellerini kaldırır. "Evet, biliyorum, hiç hoş değil. Söylediklerimi unut."

"Babanın kim olduğunu bilmiyoruz," diyor Akara içtenlikle. "Doğuma kadar da bilmek istemiyoruz."

Her şeyi ortaya koyuyoruz.

Pekâlâ. Rahatlamaya
çalışıyorum. Direksiyona
geç, Kitsuwon.

Jesse başını sallar. "Güzel. Harika. Siz üçünüz tanıdığım en hasta üçlüsünüz."

Jack gülümsüyor. "Tanıdığın tek üçlü onlar."

"Evet ve Long Beach'teki tüm arkadaşlarım onları *seviyor*. Şimdi birlikte bir bebeğiniz olacak. Aile içi meseleler falan. Tüm nefret edenlere bir parmak vermek gibi. Ne tatlı bir intikam, değil mi?"

Daha çok, ne tatlı bir *baskı*.

Dünya muhtemelen bizi dikkatle izliyor olacak. Ebeveyn olarak yanlış bir adım atıp atmadığımızı görmek için. Başarısız olup olmadığımızı görecekler. Sonra da üçlü bir aile kurmanın işe yaramayacağını söyleyecekler. *Akara, Banks ve Sulli'ye bakın.*

En iyi babalar

olmalıyız. En iyi anne

olmalıyız.

Şu anda nasıl *iyi* bir baba olunacağını bile bilmiyorum.

Balistik yeleğimi yırtıp atabilseydim, bunu yapardım - şu anda çırılçıplak kalabilirdim. Kalın kumaşın altında bir galon ter birikiyor.

Jack beni gördü. "Hamilelik hakkında konuşmak zorunda değiliz." "Güzel." Tekrar yer değiştiriyorum. "Olimpiyatlara bağlı kalalım."

Akara bana bakışlarını yumuşatıyor, sonra Jack'e başını sallıyor. "Sadece Olimpiyatlar." Röportaj boyunca Akara'nın bakışlarını üzerimde gezdirdiğini hissediyorum. Endişeliydi.

Sanırım iyi bir amca olacağımı ama iyi bir baba olamayacağımı itiraf ettiğimden beri endişeli.

Hiçbir yere gitmiyorum. Bu kısmı doğru. Ama içimde yaşayan korkuyu nasıl yok edebilirim? Michael Moretti'nin oğlu olarak, bana kristal bir küre gösterip, *baba olduğunda asla onun gibi olamayacağını* söylemesini istiyorum. *Sonunda çok daha iyi olacaksın.*

"NASIL GİTTİ?" Sulli bizi görüşme kapısının hemen dışında karşılayarak soruyor. Burada olacağı haberini alır almaz kendimi dışarı atamadım.

Daha hızlı röportaj yapamazsın.

ABD Takımı kıyafetlerini giyen Sulli sadece kot şort, çizgili gömlek ve kot ceket giyiyor. *İşte benim kız arkadaşım.* Onu gördüğümde, onu göğsüme çekmek için çok güçlü bir istek duyuyorum. Ama yapamıyorum.

Neden tereddüt ediyorum ki?

O güvende.

Mülakatın ağırlığının beni hâlâ ezdiğini fark ediyorum. Cevap vermeyişim. Sessizliğim. Hamileliği hakkında konuşmayı reddetmem. Kendimi korkak hissediyorum. Sanki onun için doğru olanı yapmamışım gibi.

Kahverengi saçları geniş yüzücü omuzlarına dökülüyor. Spor ayakkabıyla 1.80 boyunda olmasına rağmen benden 15 santim kısa ve kendimi başımı biraz eğerken buluyorum.

Akara geçici muhafızlarla sohbet ederken hepimiz otelin koridorunda oyalanıyoruz ve Sulli'ye başımı sallayarak "Pekâlâ" diyorum.

Yumruklarımı kotuma sokuşumu izliyor. "Benim için de çok zor olabiliyor."

Bakışlarını tutuyorum.

"Özellikle ilk başlarda," diyor, "kelimeleri çıkarmaya çalışırken çok zorlandım. Sürekli takılıp kalıyordum."

"En azından denedin." Halı kaplı koridora kısa bir bakış attım (her yer temiz), sonra ona döndüm. "*En Kötü Mülakatçı* olarak tarihe geçebilirim."

"Yapamazsın. Orası *benim* yerim."

Gülüyorum. "Sana verirdim ama henüz bundan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum."

Bir kolunu belime doluyor ve ben de hemen ellerimi açıyorum. Sulli'yi özlemini duyduğum sıcak bir kucaklamanın içine çekmek üzereydim.

Ama aniden benden koptu. "Siktir, siktir, *siktir.*" Etrafında dönüyor, saklanıyor.

Benden değil.

Ölüm kalım alarmı içgüdülerimi harekete geçirmiyor.

O güvende.

Çevremde Külkedisi ve karısının asansörden çıktığını görüyorum. Sulli, Thatcher ve Jane'den uzaklaşıyor.

İsa.

İkiz kardeşimin becerdiği şeyi nasıl çözeceğim? Ve Jane-Sulli *Jane*'den kaçıyor. Büyük kuzeninden.

"Sulli!" Janie parlak bir sesle sesleniyor.

Sulli kül gibi görünüyor ve arkası dönük bir şekilde Jane'e doğru utangaç bir tavırla el sallıyor. Asla Jane'in yüzüne bakmaz. "Banks, otelin barına gitmek ister misin? Beckett aşağıda. Sanırım şimdi gidebilirim." Başparmağını Jane'in aksi yönüne doğru uzatır.

Onun içini görebiliyorum. "Asansör diğer tarafta, denizkızı."

"Merdiven mi? Kitler mi? Biz gidiyoruz."

Jane ve Thatcher'ı fark ediyor ve ikisi de kaçıp arkadaşlarımızdan ve ailemizden uzak durmaktan çok mutlu oluyorlar. Bir süredir içinde sıkışıp kaldığımız oyunun adı kendini korumaktı ve ben sevdiğim iki insanı yüzleşmeye hazır olmadıkları bir durumun içine atmayacağım.

Beni bir tanesinin içine atmadılar. Akara az önce o röportajı *benim* için özetledi.

Dürüst olmak gerekirse, Sulli ve Akara'ya eşlik etmek üzereyim. Kalbim onlarla birlikte ama birkaç adım ileride Jane "Banks!" diye bağıyor.

Koridorun yarısında olduğum yerde durdum.

Thatcher benim ikizim. Janie onun karısı, onu içtenlikle seviyorum ve onlara bu kadar kolay soğuk davranmam. Bunu yapmak istemiyorum.

Akara bana bakıyor.

Ona başımı salladım. "Seninle aşağıda buluşuruz."

Başını sallar, sonra bir kolunu Sulli'nin omuzlarına atarak onu merdivenlere doğru yönlendirir. Ekstra güvenliği de peşine takılır ve hep birlikte merdiven boşluğunda gözden kaybolurlar.

Arkamı döndüğümde Jane'in hüzünlü yüzünü görüyorum, mavi gözleri geçici korumaların ve kuzeninin arkasından kapanan ağır kapıya dikilmiş. Daha belirgin olarak, çita desenli bir bluz, bir çeşit tığ işi yelek ve pastel mavi bir eteğin altında beş aylık bebeği belli oluyor. Kıvrıkcık saçları kadife kurdele ile düşük bir midilli şeklinde bağlanmış ve erkek kardeşim sevgi dolu bir kolla vücudunu sarmış.

Onlarla yarı yolda buluşmak zorunda değilim. Onlar zaten bana ulaşıyor. Thatcher yüzünü buruşturuyor. Acı çekiyor.

"Bu benim hatam."

Onu acı çekerken görmek beni incitiyor. "Akara'nın çekip gitmesi seni neden ilgilendiriyor?"

Artık onunla arkadaş olmak istemiyormuş gibi davranıyorsun."

"Onun yerine seni seçtim -her zaman onun yerine seni seçeceğim- ve o böyle bir arkadaşı hak etmiyor, Banks." Bu olaydan dolayı çok üzgün. O kadarını görebiliyorum.

"Evet, öyle değil. Ama taraf yok. Şu andan itibaren ben mezara girene kadar ben, Akara ve Sulli olacağız. Bunu yapmana gerek yok.

Aramızda seçim yapmaya devam et, Thatcher."

İki taraf arasında köprü olabilirim ama Thatcher ya da Akara'nın karşıya geçmesi bana bağlı değil. Jane ya da Sulli'nin geçmesi. Onları ileri bir adım atmaya zorlayamam.

Jane çenesini Thatcher'ın pazusuna dayar. Thatcher'a bakarak neşeli bir sesle konuşur: "Eğer Akara seni affetmeye istekliyse, belki de her şeye rağmen bir umut vardır."

Thatcher ona bakar. "Yapmalı mı bilmiyorum tatlım." "Sen affedilmeye *layıksın*," diye vurguluyor.

Bence Thatcher buna inanmak istiyor. Özellikle de Jane'den geliyorsa. Sertçe yutkunuyor, sertleşmiş gözlerini bana kaldırıyor. "O sana sahip. Bana ihtiyacı yok."

Akara için bir arkadaş olarak *yeterli olabileceğimi* umuyordum - kardeşimin hiç gelmemesi gibi korkunç bir durumda - ama gerçeği biliyorum.

Ben de kardeşime, "Akara ile asla senin gibi arkadaş olamayacağım. Sen ve ben aynı değiliz Thatcher. Senin yerini dolduramam. Asla olamam." Göğsüne bir şaplak attım. "Ve dürüst olmak gerekirse böyle olmasını tercih ederim. Bize hiçbir zaman aynıymışız gibi davranmadı ve bu yüzden onu seviyorum. Senin de sevdiğini biliyorum."

Thatcher bunun kafasına dank etmesine izin verir ve kapalı merdiven boşluğu kapısına bakar. "Hayatımıza devam etmenin ikimiz için de daha kolay olacağını düşündüm."

"Bu senin için nasıl çalışıyor?" Ona sordum. "Cehennem gibi acıyor."

Benim için de öyle.

Hem erkek kardeşimin hem de metamour'umun ayakları siklerinin üzerinde durmayı bırakıp bu konuda bir *şeyler yapmalarını istiyorum*.

"Sullivan'a bir şey söyleyebilir misin?" Thatcher sorar. "Öyle mi?"

Koridoru kontrol ediyor, sonra sesini bir oktav daha düşürüyor. Ayrıca otel odalarından uzakta duruyoruz, böylece kimse gözetleme deliğinden bakıp bizi tanıyamaz. "Sana ve Akara'ya hamile olduğunu söylediğim için hâlâ kızgın olduğunu biliyorum ama ona hatamı Jane'den çıkarmamasını söyler misin? Her şeyi berbat ettim ve bunun karımla kız arkadaşın arasındaki ilişkiyi mahvetmesinden nefret ediyorum."

Aman Tanrım, kardeşim bunu yanlış anladı. Bir elimi ağzıma kapatıyorum, Jane'e verebileceğim acıdan dolayı içimden inliyorum.

Jane beni iyi okuyor. Bu acı dolu saniyeyi saklamıyorum. "Thatcher'a kızgın değil mi?"

Elimi bırakıyorum. "Sulli'nin şu anda ne hissettiğini söylemenin bana düşeceğini sanmıyorum." Cebimi karıştırıyorum. Canım sigara istiyor ama dudaklarımın arasına bir kürdan sıkıştırıyorum.

Jane kaşlarını çatıyor, ellerini kalçalarına koyuyor. "Ne diyebilirsin ki?"

"Bence Sulli Thatcher'ın özrünü kabul etti. Yaptığın şey hakkında iyi hissetmediğini biliyor."

"Peki o zaman neden benden kaçıyor?" Jane merak ediyor. "Bu seninle onun arasında."

"Ben bir şey mi yaptım?" Jane yıkılmış bir halde sorar.

"Çok şey yaşıyor, Janie. Bırak süreç devam etsin..." Kahretsin, çok fazla konuşuyorum. Çenemi kapattım. *Maximoff* bile bunu Jane'e söylemedi. Bugün benim neyim var böyle?

Jane hızlıca düşünür. Birden gözleri dolar. "Merde." Karnına dokunur. "Çünkü ben hamileyim ve o..."

Beklenmedik bir şekilde hamile. İkinizi karşılaştırıyorum.

Evet.

Ben bir şey söylemeden bu farkındalık havada asılı kalıyor.

Thatcher Jane'i biraz daha sıkıyor.

Acısını bir kenara itmeye çalışarak kontrollü bir nefes alıyor.

Bu pisliği halının altına süpürmeye çalışıyorum. "Yeğenim nasıl?"

Göbek hizasına kadar eğildim. "Banks Amca'yla tanışmaya hazır mısın?"

Jane keskin bir nefes çeker. "Thatcher." Onun kolunu yakalıyor.

"Neyin var tatlım?"

Tamamen ayağa kalktım. Doğuma girmesi için çok erken.

"Sanırım tekmeledi. Hareket ediyor." Acısının yerini yavaşça bir gülümseme alıyor.

Thatcher yumruğunun yan tarafına dokunuyor. Soğukkanlı kardeşim duygu kabarmasını engelleyemiyor. "Onu hissediyorum." Sevgi dolu bakışlarını kilitliyorlar, sonra da dokunaklı bir öpücük paylaşıyorlar.

Onlar için nasıl mutlu olmayabilirim?

Gülümsüyorum ve sanırım kısmen kendim için de mutluyum.

Sulli hamile. Onunla bu tatlı anı yaşayacağım. Ben de kardeşimin Jane'le olduğu gibi bir aile istiyorum. Sulli ve Akara ile *Mavi Lagün* hayatı istiyorum. Biz ve çocuklarımız. Fantezi unsuru bir adada olmak. Tüm tehlikeleri ve dış eleştirileri ortadan kaldırmak. Buna asla sahip olamayacağımı biliyorum.

Dünya yaşamamıza izin veremez.

"Hissetmek mi istiyorsun, Banks?" Jane sorar.

Hamile karnına dokunuyorum. Küçük çırpınma hareketlerini hissediyorum. Kürdanı dişlerimin arasına alıp kardeşime gülümsüyorum. "Güçlü bir kız. Yüzde elli Kobalt."

"Yüzde elli Moretti," diye bitiriyor Jane.

Elimi bırakıyorum. "İçlerinde en güçlü kombinasyonun bu olduğunu söyleyebilirim ama yolda bir Meadows-Kitsuwon olabilir."

"Ya da bir Meadows-Moretti," diye belirtiyor Jane.

Omzumu kaldırıyorum. Meadows-Moretti bebeğinden daha mı çok korkuyorum? Diğer kombinasyon, baba yerine "eğlenceli amca" rolüne geçme olasılığım olduğu anlamına geliyor ki bu da Akara'yı korkutmaya devam ediyor. *Beni de* korkutuyor. Bu babalık rolünde birlikte olmamızı istiyor.

Benim de var.

Söylemesi yapmaktan daha kolay.

Kollarımı bağladım. "Bir isim buldun mu?"

"Henüz değil." Jane kayan çantasını düzeltiyor. "Büyükannem Violet ya da Dahlia için bastırıp duruyor."

"Sanırım bunlar kesin *hayırlar*." "Olumlu," diyor

Thatcher.

"Çiçek ismi yok. Gerçi *Rose'u* göbek adı olarak düşünüyoruz.

Belki Gloria."

Gloria. "Annem çıldıracak," diyorum kardeşime. "Şimdiden kocaman sırtıttığını duyabiliyorum. Yapmamalıydın *ama yapmalıydın*."

Thatcher derin bir kahkaha atarak gülümser.

Jane onun mutluluğu karşısında gülümsüyor. "Ayrıca Gloria'yı isim olarak kullanmak isteyebileceğini düşündük." Benimle konuşuyor. "Bebek senden olursa diye."

Bebek isimleri.

Onları hiç konuşmadık. Bebek eşyası almayı düşünmedik bile. Beşik. Çocuk odası. Henüz ailesine hamile olduğunu bile söylemedik.

Kaskatı kesildim.

Ryke Meadows bizi öldürebilir. Tekrar onun kötü tarafında olmak için sabırsızlanıyorum.

"Bunu kullanmalısın," diyorum. "Bebeğimiz erkek olabilir." *Ve ona Michael adını vermemizin imkanı yok.*

SULLIVAN ÇAYIRLARI

Belki de Akara ve ben Banks'le yukarıda kalmalıydık. Sadece Jane, Thatcher ve Banks'in şu anda ne konuşuyor olabilecekleri konusunda acı çekmekle kalmıyorum, otelin barı lanet bir sığınığın tam tersi oluyor.

Düğmeli kanepeye doğru kayıyorum. Gösterişli altın dikişli yastıkların içinde kaybolmak istiyorum. 1920'lerin içki yasağı ile dekore edilmiş barı küçük. Sadece bir salon alanı ve şık barda sadece beş kadar viski fiçisi taburesi var.

Ailem ve ben salon mobilyalarına isimlerimizi ve kıçlarımızı damgaladık. İstenmeyen yüzlerin boş bar taburelerini ele geçirmesini izlemek.

Rochesterlar burada.

Yanımda, Charlie ve Beckett'ın delici sarı-yeşil gözleri hepimizin nefret ettiği aileye "*siktir* git" bakışları fırlatıyor. Sanırım... Sanırım eski erkek arkadaşım yok.

Şuraya hızlıca bir göz attım ve *evet*, sadece Wyatt, Wesley ve Winnifred'i gördüm. Will'le çıktığım süre boyunca ailesiyle hiç takılmadım. Beni Instagram'da takip ettiler ama ayrıldıktan sonra hemen takipten çıktılar.

Will'le ailesinin evinde yüzleştikten sonra beni engelledi.

Tek bildiğim Wyatt'ın otuzlu yaşlarında olduğu ve bir eğlence ve medya holdingi olan Rochester Industries'de çalıştığı.

Eski sevgilim yirmi sekiz yaşıyla bir sonraki en yaşlı kişi.

Wesley yirmi beş yaşında, o da aileleri için çalışıyor.

Winnifred on sekiz yaşında ve Instagram *engelinden* önce son gördüğüm Columbia Üniversitesi'ne kabul edildiği idi.

Eliot, Luna'nın koltuğunun kolçağına oturmuş ve benim gibi saklanmak için hiçbir çaba sarf etmiyor. Rochester'lara dik dik bakıyor. "Burada dört farklı bar var ve onlar bunu seçiyor."

Tom kollarını sandalyesinin üzerine açarak, "Gitmiyorum," diyor. "Kolayca sindirilebileceğimizi düşünüyorlar."

"Ya da kavga istiyorlar," diyor Luna usulca. Benim gibi o da göz temasından kaçınıyor.

Charlie, Beckett, Eliot ve Tom, ben ve Luna gibi Kraliyet Sızıntıları tarafından *yakılmadılar*. Yanık izleri hâlâ acıtıyor ve her ne kadar eski erkek arkadaşım ile yüzleşmek istesem de -sonunda ona gerçekten nasıl hissettiğimi söylemek istesem de- o burada değil.

Ve en çok onun tarafından ihanete uğramış hissediyorum. Kardeşleri tarafından değil.

Akara da salon alanını terk etti. Bu da iki kat berbat. Oscar'a ve bizi bar taburelerinden sessizce ayıran koruma duvarına katılıyor. Kan davasında barışı koruyor.

Dört Kobalt çocuğu da Rochester'lara göz dağı veriyor. Luna telefonuyla meşgul ve ben yastıklara daha da gömülüyorum. Hayatımın en önemli yüzüşü yarın ve benim savaş ya da kaç tepkim tamamen *kaç yönünde*.

Bara hızlı bir bakış daha attım.

Winnifred, Wall Street'te giyinen kardeşleriyle aynı tiki moda tercihlerini sergiliyor. Ekose bir etek giyiyor ve kirli sarı, düz at kuyruğunun etrafına büyük kırmızı bir fiyonk bağlıyor.

Birbirlerinin karbon kopyası olan Rochester'lar aynı J.Crew dergisinin aynı sayfalarını doldurabilir. Oysa ben, Cobalt'lar ve Luna eklektik, dağınık bir aile gibi görünüyoruz.

Charlie buruşuk beyaz bir gömlek giymiş.

Beckett *Sulli Takımı* ev yapımı tişört ve siyah deri ceket giymiş. Ben jean şort ve jean ceketle.

Eliot şık bir düğme ve siyah takım yelek giymiş, sanki çok iyi bir avukat ya da Sherlock Holmes gibi.

Tom kafatası ve çapraz kemikler giymiş.

Ve Luna, taytlı *Ay Çocuk* gömleği giymiş.

Uyumsuz görünebiliriz ama Cobalt'lar tamamen uyumludur ve Luna ile ben de kendimizi koruyabiliriz. Şu anda daha çatışmacı olmayabilirim ama bu beni solan bir çiçek yapmaz.

Charlie sigarasının parmaklarının arasında yanmasına izin veriyor. "Eğer kavga etmek isteselerdi, şimdiye kadar Moffy'yi kışkırtmış olurlardı."

"Her zaman yaptığın gibi," diye mırıldanıyorum, ki bunu sadece *kendimin* duyabileceğini düşünmüştüm.

Beckett benim ve ikiz kardeşinin, yani üç koltuk sakininin ortasında duruyor. Söylediklerimi duymuş olmalı ki, Charlie benimle yüzleşmek için ona doğru eğilirken koruyucu bir kolunu omuzlarıma doluyor.

"Fısıldamakta başarısız olacağına, yüzüme söyle Sulli." Bir hakaret ve meydan okuma. Charlie'nin zihinsel saçmalıklarıyla ilgilenmiyorum - yarınki 400 metre serbest yarışından önce olmaz.

"Ben almayayım."

"Korkak," diyor açıkça.

Charlie'nin beni ezip geçebileceğini düşünmesinden nefret ederek kıllanıyorum. "Ben korkak değilim."

Jane'den kaçtığım ve Charlie'nin *bunu bildiği* gerçeği dışında. Hamile olduğumu biliyor çünkü Maximoff, Beckett ve Luna biliyorsa Jane ve Charlie'nin de bilmesinin doğru olacağını düşündüm.

Korkak olmadığımı kanıtlamak için yüzüne karşı "Ben de *her zaman yaptığın gibi* dedim. Mutlu oldun mu?"

"Hayır." Ses tonu rahatsız edici değil. Sigarayı dudaklarına götürüyor ve dumanı biraz dikkatsizce üflüyor.

Beckett havayı kokluyor, sonra sigarayı kapıyor. "Yarın bir etkinliği var." Sigarayı kül tablasında söndürüyor. En iyi arkadaşım pasif içiciliğimi sınırlamak için elinden geleni yapıyor.

Charlie Beckett'a bakar. "Duman onu yapmaz ya da bozmaz." Ama bir tane daha yakmıyor.

"Dostum, gülüyorlar mı?" Tom şaşkın ve kızgın bir şekilde soruyor. Tekrar bakıyorum.

Wyatt ve Wesley vücutlarını eğmişler ve bizim onları gözlemlediğimiz gibi bizi gözlemliyorlar. Tek fark *sırıttıyor olmaları*. Çirkin, kendinden memnun sırıtışlar ve Wesley buzlu viskisini yudumlarken biraz kıs kıs gülüyor.

Midem aynı anda hem bulanıyor hem de alev alev yanıyor.

Eliot kare şeklindeki çenesini sıkıyor. Bir Zippo çakmağını açıp kapatıyor. "Nasıl saldırmalıyız kardeşlerim?"

"Ön tarafta," diyor Tom. "Yapmadıkları şeyi. Korkaklardan mı bahsetmek istiyorsun? Bu üçü korkaklık konusunda Sulli'nin fersah fersah üstündeler."

Elimi yüzüme götürdüm. Bu işe nasıl bulaştım? Evet, hiç *süzgecim yok*.

"Hiç de korkak değilsin," diye fısıldıyor Beckett.

"Teşekkürler, Beckett."

Eliot öne eğildi. "Lex talionis." "Kim?"

Kafam karışmış bir şekilde soruyorum.

Beckett, "Misilleme Yasası" diye tanımlıyor.

Eliot küçük kardeşine Zippo çakmağını fırlattığı sırada Tom, "Göze göz," diye seslenir. Ayağa kalkmak üzeredir, ancak koruması ile Oscar ve Akara uyarı bakışları göndermektedir.

Eliot'ın kıcı şimdilik Luna'nın kolçağında kalıyor. Ve Wesley'i gözleriyle öldürmeye devam ediyor. "Bir ayak için bir ayak."

"Ciddi olamazlar," diyorum daha çok Luna'ya, çünkü bunlar *onun* en iyi arkadaşları.

"Ciddi *değiller*," diye yanıtlıyor Luna.

Beckett Eliot'a sorar: "Neden yine misilleme yasasına başvuruyoruz?" *Yine mi?* Eliot kaç kez *lex pençeleri* ya da her ne haltsa dedi? Beckett ekliyor, "Bu anlamsız."

"Bu adalet."

Beckett, "Bu bir *intikam*," diye karşı çıkar. Tom, "Bu hak edilmiş bir şey," diye karşı çıkar.

"Bu aptalca," diyor Charlie kesin bir ifadeyle. "Küçük kardeşim." Delici bakışlarını 1 Haziran'da yirmi bir yaşına basan Eliot'a yöneltiyorst. "Gerçekten bir Royal Leaks 2.0 yaratmaya ve Rochester'ların sırlarını ifşa etmeye hazır mısınız? Çünkü bu durumda bir ayağa karşılık bir ayak var."

"Anlatacak sırlarım olsaydı," diyor Eliot, sonra *bana* bakıyor.

Hay sikeyim.

Beckett Charlie'ye bir bakış attı. "Yardımcı olmuyor."

Charlie satranç tahtasında on hamle ilerideymiş gibi, "Yapmayacak," diyor. Kardeşlerini çok iyi tanıyormuş gibi.

Yine de Eliot bana "Eski erkek arkadaşınla ilgili ne gibi bir pisliğin var?" diye sordu.

Will hakkında mı? "Hiçbir şey. Bana iyi davranırdı ve hiç kimse hakkında kötü bir şey söylemezdi... en azından bana."

"Peki ya kardeşleri?" Eliot sorguluyor. "Onlar hakkında hiç konuştu mu?"

Kaşlarımı çatıyorum ve neredeyse hiç konuşmadığını fark ediyorum. Tıpkı benim nadiren ailemden bahsettiğim gibi. "Pek sayılmaz."

"Dostum, o *Ben*'in sınıfında, değil mi?" Tom Eliot'a Winnifred'den bahsettiğini söylüyor. "Dalton'a birlikte gittiler. Ben bir şeyler biliyor olmalı."

Wesley bize bakarken daha yüksek sesle gülüyor.

Beckett ters ters bakıyor. "O tam bir pislik." Sanırım Beckett'ın sessiz sözlerini sadece Charlie ve ben duyabiliyoruz.

Eliot telefonunu dudaklarına götürür. "Ben'e mesaj at: *Winnifred Rochester hakkında ne biliyorsun?* Gönder."

Cobalt kardeşlerin telefonları *ping atıyor* ve Eliot'ın beni ya da Luna'yı içermeyen bir grup sohbeti kullandığını tahmin ediyorum.

"Gerçekten cevap vereceğini düşünüyor musun?" Tom Zippo çakmağını çıkarıyor, sonra Eliot'a geri atıyor. "Bizimle New York yerine Philadelphia'da kalmayı seçti."

"Luna da öyle," diye belirttim. "Ve siz üçünüz hâlâ çok yakınsınız."

Bunun üzerine Eliot, Luna ve Tom baş ve işaret parmaklarını kullanarak bir W harfi yaratır ve her biri bu harfi kendi alınlarına doğru kaldırır.

Rochesterlar aniden sessizleşiyor. Katılaşıyor. Sanki ailemdeki baş belaları onlarla ve isimleriyle alay etmiş gibi.

Kendilerine tuhaf dediklerini düşünüyorum.

Wesley viskisinden sıkı bir yudum alır. Hiçbiri kışkırtıcı sözler söylemiyor. Coğunlukla, sadece bakıyorlar.

Eliot telefonunu kontrol eder. "Hâlâ cevap yok."

Charlie açıkça, "Ben Hell's Kitchen'da bizimle bir gün bile dayanamaz," diyor. "Uzak durmakla akıllılık ediyor."

Cobalt kardeşlerin hiçbiri aynı fikirde değil. Ben muhtemelen ailem Meadows'a Cobalt'lardan daha iyi uyum sağlıyor ve kız kardeşimin en iyi arkadaşı. Liseden yeni mezun oldu ve Nona Dalton Akademisi'nde birinci sınıftayken onun hâlâ Philadelphia'da Pennsylvania Üniversitesi'nde okuyacak olmasına seviniyorum.

Ping.

Ping.

Ping.

Ping.

Dördünün de telefonuna bir mesaj ulaşır. Eliot mesajı kulağının dibinde duymak için sesi kullanır.

Beckett'ın telefonuna bakıyorum. Bana cevabı gösteriyor.

Winnifred pek sık konuşmaz. Seçici olarak dilsiz olabilir. Sanırım sadece ağabeyi Will ile konuşuyor. - Ben

Kaşlarım çatıldı. Bunu bilmediğime şaşırmadım. Ama Will kız kardeşine iyi davranıyorsa, bu *Will'in Kötü Bir Adam Olmadığı* kategorisinde bir çentik mi? O zaman *neden* Kraliyet Sızıntıları'na katıldı?

Neden bana zarar vermeye çalışsın ki?

Kimse konuşmuyor.

Eliot, Winnifred Rochester'ı henüz tam olarak çözemediği bir tiyatro partneri gibi inceliyor. Sanki gerçekten anlamak için on sahne daha, on kez daha prova yapması gerekebilirmiş gibi ve baktıkça bakışları daha da kızarıyor. Kafası mı karışık?

Üzgün müsün?

Keşke bilseydim, ama Beckett'a Eliot'tan çok daha yakıным.

Winnifred tüm bu süre boyunca sırtını bize dönük tuttu ve başı eğik bir şekilde bir deftere bir şeyler yazdı ya da çizdi.

Charlie Eliot'ı inceler. "Peki sen ne diyorsun küçük kardeşim? Kız kardeşlerini ifşa etmeye hazır mısın?"

Eliot başını Charlie'ye doğru eğerek, "Yapamayacağımı biliyorsun," der. Beckett gülümser.

"Neden olmasın?" Charlie devam ediyor. "Luna'ya zarar verdiler, neden kız kardeşlerine de vermesinler?"

"Ben bir canavar değilim," diyor Eliot sıkıca, bakışlarını Winnifred'den ayırmadan. "Ve bu her zaman onlarla sizin aranızdaki fark olacak." Charlie işaretle diyor ki. "Senin bir kalbin var."

"Peki ya sen?" Eliot meydan okuyor. "Senin içini görüyorum Charlie ve kalbin tıpkı bizimki gibi atıyor sevgili kardeşim."

"Keşke bu doğru olsaydı."

Beckett'ın telefonu aniden çaldı. Açıyor ve diğer uçtaki esintili sesi ayırt ettiğimde donup kalıyorum. *Jane onu arıyor.*

"Evet, hâlâ otelin barındayız," diyor Beckett. "Evet..." Belki de Banks hala burada olduğumu bilsin diye soruyordur.

Buraya gelmiyor.

Gelmiyor.

Kanepede kayıyorum.

Tom telefonuna yazıyor. "*Sonunda.*"

"Ne oldu?" Luna sorar.

"Davulcu seçmeleri. Şirket sonunda onları planladı, böylece *sonunda* Summer Fest'ten önce kalıcı bir davulcumuz olacak."

Charlie sıkılmış bir ses tonuyla, "Son on seçmede de böyle demiştin," diyor.

Tom telefonunu cebine koyar. "Bu sefer farklı olmak zorunda. Grup Summer Fest'te davulcu olmadan çalamaz."

"Tamam...evet. Burada olacağız," diyor Beckett telefonda.

Biraz daha geriliyorum, sonra telefonu kapatıyor.

Nefes alıyorum. "Jane miydi o?"

"Evet." Bakışları üzerimde yumuşuyor. "Bizimle takılmak için buraya geliyor." Beckett kaçmak istediğimi biliyor. *Sorun yok der* gibi başını sallıyor. *Gidebilirsin.*

Yanına sarıldım.

Bana daha sıkı sarılıyor ve fısıldıyor, "Eğer seni yarışmadan önce göremezsem, yarın sıkı yüz. Bu galibiyeti hak ediyorsun."

Bu beni etkiliyor. Sonsuz desteği, yarışmaya geç katılmama rağmen bu yılki Olimpiyatlar için harcadığım tüm özveri ve çalışmayı bilmesi. Daha uzun sarılıyorum. "Sen en iyisisin Beckett." Ayrıldığımızda Eliot ve Tom GTFO'ya gitmek üzere olduklarını görüyorlar.

"Kardeşimizden kaçıyor musun?" Eliot aniden sorar.

Yüzümden kan akıyor. Midem bulanıyor. "Hayır... Neden böyle düşündün ki?"

Çünkü bu doğru.

Tom araya giriyor, "Jane buraya geleceğini söylerken senin gidiyor olman biraz garip."

"Tesadüf," diye şarkı söylüyor Luna, tamamen beni koruyor. Bayılıyorum Onu.

Yanlışlıkla Charlie ile göz göze geldim. Kaşlarını çattı ve benim korkunç bir düşünceyle yüzü yanar.

Ya Charlie hamileliğimi ortaya çıkarırsa. Tam burada, şu anda. Rochester'lar göz önündeyken. Eliot ve Tom'un bu işin dışında olduğunu biliyor.

Onları ve diğerlerini kesinlikle bombalayabilirdi. Tıpkı Banks ve Thatcher'ın ikiz anahtarını ifşa ettiği gibi. Onları bir otobüsün altına attı ve iyi bir önlem için destekledi. Bu da kendi kız kardeşine *zarar verdi.*

Dünya hamile olduğumu bilmemeli.

Şu anda bilemez.

Çok fazla risk altındayım.

Hastalık yükseliyor ve boğazımı haşlıyor. Onu yutuyorum.

Barda kahkahalar yükseliyor. Wesley telefonunun ekranını bize doğru tutarak bir gösteri yapıyor. Bir dedikodu sitesi açmış ve okuduğu makalenin başlığını zar zor seçebiliyorum. Ama iki kelime yakalıyorum: *Dokunaç Pornosu*.

Luna ve Kraliyet Sızıntıları'nın erotik bilimkurgu kurguları yazdığını nasıl ortaya çıkardığı hakkında olmalı.

Wesley'i siktir et.

Eliot anında kolçaktan ayağa kalkar. Korumalar etrafını sarar ama Eliot soğuk bir sesle şöyle der: "Ciğeri beş para etmez, *omurgasız* piçlerin kahkahaları ayaklarımızın dibinde çırpınan balıklar gibi geliyor, o yüzden gülmeye devam edin."

Wesley daha zayıf bir kahkaha atar, sonra Wyatt'a bakar. İki adam da kahkahalara boğulur.

Eliot öldürücü bir bakışla onları kazığa oturtuyor. Geri çekilmiyor.

Luna tişörtünü toplar ve ayağa kalkar. "Sonra görüşürüz." Rochester'ları eğlendirmek istemediği için ani bir çıkış yapar.

Tom onun peşinden o kadar aceleyle koşar ki telefonunu unutur. Koruması çıkarken telefonu alır. Ayrırlırlarken Tom bir kolunu Luna'nın omuzlarına atar.

Charlie hamileliğimi ifşa etmedi ve benimle ilgilenmeyi bıraktıkça daha da rahatlıyorum. Sırrımı saklayacağına inanmaya başladım. Ya Rochester'lar ilgisini çektiği için ya da Eliot haklı olduğu için - Charlie'nin içinde bir yerlerde bir kalbi var.

Beckett Charlie'ye "Bize hiçbir şey söylemeyecekler," diyor. "Bu yasal mücadeleyi tehlikeye atabilir."

Bu yüzden Eliot'la sözlü tartışmaya girmiyor olmalılar.

Charlie koltuktan kalktı ve Rochester'lara doğru iki adım attıktan sonra Oscar hemen yolunu kesti. "Bugün olmaz, Charlie."

Doğrudan korumasına bakıyor. Sessiz bir bakışma yarışına giriyorlar ve bir an için Charlie'nin Wesley'e Kraliyet Sızıntıları'nı itiraf ettirebileceğini düşünüp düşünmediğini merak ediyorum. Ama Charlie'nin Wesley'i konuşturmak için ne kadar *alçalması* gerekecek?

Mide bulantısı on kat artar.

Hasta olacağım. Telaşla ayağa fırlıyorum ve Akara çoktan bana doğru itmeye başlıyor. Bileğini yakaladığımda "Sul?" diye fısıldıyor.

Hasta olacağım, Kits.

Kelimeleri çıkaramıyorum.

"Sadece burnundan nefes al," diye fısıldıyor ve beni çıkışa doğru yönlendiriyor. Rochester'ların beni yeşil yanaklı bir hasta emojisine dönüşürken izleyip izlemedikleri şu anda umurumda değil. Akara'nın gömleğinin arkasını yumruklayarak erkek arkadaşımın peşinden gidiyorum.

Onu bırakma.

Üzerine kuma.

Başım dönüyor.

Kapıların açıldığını zar zor görüyor, cesetlerin içeri süzüldüğünü zar zor görüyor, Jane'in "Sulli?" sorusunu zar zor duyuyordu.

Gözlerimi kapattım. Yüksek hızda dönen bir fırlıdağa binmişim gibi midem bulanıyor.

Burun deliklerimden büyük *büyük* nefesler alıyorum.

Kuma.

Kuma.

Kaba ama şefkatli eller ellerimin üst kısmına dokunuyor, sonra pazularıma dayanıyor ve sonra aynı eller beni kaldırıyor. *Banks*. Banks beni kucaklıyor ve Akara bir avucunu yanağıma koyuyor. Kitler ayrıldığında ve ben biraz sarsıldığımda bir gözümü açıyorum.

Koşuyorlar. Koşuyorlar. Akara

önden gidiyor.

Onların bebeğine hamileyim.

Bu hastalığın ne kadarı küçük şampiyon yüzünden? Ellerim karnıma doğru kayıyor. Bu kadar erken bebek şişliği olmaz. Kaçırdığım regl dönemi ve ultrason dışında, kendimden, Banks'ten ya da Akara'dan bir parça taşıdığıma dair büyük bir fiziksel hatırlatma yaşamadım.

Şimdi hamilelik belirtileri dalgalar gibi üzerime geliyor. Bir kenara itilemeyecek kadar gerçek.

Görmezden gelinemeyecek kadar gerçek.

Alnımda bir ter birikiyor ve Banks beni bir tuvaletin önüne koyuyor. Bir otel lobisinde misafir tuvaleti olmalı - midemdekiler porselen kaseyi doldururken tek düşündüğüm bu.

"Bir şeyin yok Sulli," diyor Banks nazıkçe. "Sadece içini dök. Hiçbir yere gitmiyoruz."

Bu duygunun beni saniyeler, sonra da dakikalar boyunca taşımasına izin verdim.

Erkek arkadaşlarım sonraki yarım saat boyunca benimle ilgilendiler - Ankara alnıma nemli kağıt havlular yerleştirdi ve Banks saçlarımı tuttu. Ve mide bulantısı nihayet biraz hafiflediğinde, dikkatlice Akara'nın

Banks'in göğsüne yığıldım. Hepimiz tuvalet kabini içinde iç içe geçmiş bir yığın halinde oturuyorduk.

Neyse ki yerler yeni temizlenmiş gibi kokuyor. Limon ve narenciye, tuvalet suyundan ve midemden yükselenlerden daha güçlü.

Ayrıca Banks'in gömleğinden yayılan misk kokusunu içime çekiyorum. Bu tanıdık koku beni rahatlatıyor. Akara'nın belimdeki elleri de öyle.

Banks beni bir kez daha değerlendiriyor. Sanki şöhretin ötesinde ilgilenmesi gereken biriymişim gibi gözleri üzerimde geziniyor.

"Daha iyi görünüyor," diyor Akara Banks'e.

Kısıp sesle, "Bir siki sürecep kadar iyi" diyorum.

Banks o gölgeli gülümsemelerinden birini takınıyor. "Hangi alete binmeyi planlıyorsun?"

"Senin. Onun. İkisinin de."

Akara alaycı bir yüz ifadesi takınır. "Bırak *iki tane* sürmeyi, bir sik emecek kadar bile iyi görünmüyorsun."

"Dene beni, Kits." Yer değiştirip ona binmeyi hayal ediyorum ama kucagında çok rahatım ve Banks'in göğsüne yaslanıyorum. Kıcıpı zar zor Kits'e sürüyorum.

"Dediğim gibi."

Hepimiz biraz gülüyoruz. Keşke ses daha uzun kalsaydı ama dünya bizi gitmeye çağırıyor. Gerçeğe dönelim. Henüz sığınağımızdan ayrılmak istemiyorum.

Onlar da yapmamalı çünkü hiçbirimiz hareket etmiyoruz.

İlişkimizin *kamuya açık olmasının*, onlarla geçirdiğim bu sessiz anları asla istemeyeceğim anlamına geldiğini sanıyordum. Onlara hiç ihtiyacım olmayacaktı. Ama yine de zaman zaman Banks ve Akara ile yalnız kalmayı arzuluyorum. Kimsenin bizi rahatsız edemeyeceği ya da bize ulaşamayacağı dünyamızda kaybolmak.

"Bir parçam sadece tuvalet kabini içinde yaşamak istiyor," diye mırıldanıyorum onlara. "Ve İnleyen Myrtle mı olacaksın?" Banks soruyor.

"İnleyen Myrtle'ın kim olduğunu biliyor musun?" Banks'in *Harry Potter* okuduğunu hiç sanmadığım için şaşırarak sordum.

Akara araya girer, "İneklerin ineği Xander Hale'i kaç yıl korudu?"

"Altı," diye cevaplıyor Banks. "Ve o tanıdığım en havalı inek. Ondan önce çok şey bildiğimden değil."

Doğru.

Bazen Banks'in yıllardır 7/24 korumam olduğunu hissediyorum, çünkü benim detaylarımda o kadar çok geziniyor ki. Bir buçuktan fazla koruması olduğunu unutmuşum.

On yıl boyunca küçük kuzenimi korudum.

"İnleyen Myrtle olmayacağım," diyorum. "Tuvaletin Leydisi olabilirim." Akara gülüyor. "Şimdi de en sevdiğin diziyi mi yırtıyorsun?"

Onu tersledim.

Orta parmağımı ellerinin arasına alıyor. Sevgiyle tutuyor ve kalbim kabarıyor.

"*Büyük Birader*?" Banks sorar.

"Evet," diyor Akara. "Sadece dizide, Tuvaletin *Efendisi*." Kulağıma doğru fısıldıyor, "Senin lordun olmamızı mı istiyorsun, fasulye?"

Çalı fasulyesi bana fasulye filizini hatırlatıyor.

"Evet, öyle" diyorum, sonra da aynı sessizlikle soruyorum: "Sizce bu sabah bulantısı mıydı?"

Banks başını sallıyor.

Akara Banks'ten bana bakıyor. "Bu mümkün, evet."

"Araştırdık," diye itiraf ediyor Banks.

"Ben kusarken mi?"

Akara kolumu hafifçe dürtüyor. "Sen kafanı dinlerken."

Bu da yanağımı Banks'e doğru daha da gevşetmeme neden oluyor. Kalbinin hipnotik bir ritimle güm, güm, *güm attığını* duyuyorum. "Eğer geceyse bu nasıl sabah bulantısı olabilir?"

Akara sesini fısıltı düzeyinde tutuyor, belki de tuvaletin dışında birilerinin duyma ihtimaline karşı. Orada ekstra güvenlik görevlisi olsa bile. "Görünüşe göre, her an sabah bulantısı yaşayabilirsin, Sul."

Boğazımda bir top düğümleniyor. "Yapamam... *Yarın* yapamam. Buna bir son vermeliyim. Yarışmam gerek." Hamile olduğum için kaybetmek istemediğimi biliyorlar. Başarısızlığımın sebebinin bebek olmasını istemiyorum.

Şimdi olmaz.

Bitiş çizgisine *bu kadar* yaklaşmışken olmaz. Bireysel altın için son şansım.

"Bu gece sadece dinlen, denizkızı," diyor Banks rahatlatıcı bir şekilde.

"Başka hiçbir şey için endişelenme."

Nefes alıyorum.

Akara yanağıma bir öpücük kondurarak, "Yarın yeni bir gün, Tuvaletin Leydisi," diye takılıyor. "Bundan sonrasını biz hallederiz."

Celebrity Crush - 30 Temmuz

Sullivan Meadows Kadınlar 400m Serbest Stil Finallerinden Bir Gece Önce Hava Koşullarının Etkisi Altında

Kaynaklarımız Sullivan Meadows'un dün gece Olimpiyat Köyü dışındaki bir otelin barında "keyifsiz" olduğunu doğruladı. Bir tuvalete sarılmış olabileceğini duyduk. Ailesiyle parti yapıyordu ve birkaç kadeh fazla mı içmişti? İddialara göre, alkolü iyi idare edemediği biliniyor. Armut dibine düşmüş, değil mi? Bu akşamki son bireysel Olimpik yüzme etkinliğinde herkes Sullivan Meadows'un Kingly olmadan altın madalya kazanıp kazanamayacağını merak ediyor. O iğrenç akşamdan kalmalığı bir an önce atsa iyi olur. İhtimaller onun lehine değil gibi görünüyor.

Sonuçları görmek için bu akşam izleyin.

Hales, Cobalts ve Meadows'un Olimpiyatlar sırasında nerede olduklarından haberdar olmak için *Celebrity Crush'a* abone olun.

SULLIVAN ÇAYIRLARI

"Jane ve MK Philly'ye geri mi döndü?" Dün bütün gün Jane'den kaçtıktan sonra gitmesine şaşırılmamalıydım ama sanırım bunun kişisel bir anlaşmazlıkla ilgisi yok. Ve daha çok iki gün önce otelde bana saldırmaya çalışan dört adamla ilgili.

Burası tehlikeli.

Ama düşündüm ki... bu bok bizim gibi insanların başına geliyor, değil mi? Jane paparazzilere ve her şeyin istilasına çok alışkın. Her zamanki gibi dayanır diye düşündüm. Evinin güvenliği için Los Angeles'tan bu kadar çabuk kaçacağını düşünmemiştim.

Akara bana "Sadece daha fazla güvende olmak istiyorlar," diyor.

Banks bu cümleye biraz sinirlenmiş görünüyor. Ona sinirli bir bakış atıyor.

Akara kafası karışmış bir şekilde başını sallar.

Akara ve Banks'in arasında otururken, kendi kendine giden mekik ilerliyor ve kaslarım geriliyor. Gergin. Gergin. Bu gece onları daha uzun süre esnetmem gerekecek.

400 metre serbest stil finali birkaç saat sonra ve biz de stadyuma doğru yola çıktık.

Orada erken olmak, daha büyük kalabalıkların bazılarını kaçırmak anlamına gelir. İzdiham hissi olmadan bir kapıdan içeri girmek her zaman tatlı bir mutluluktur.

Akara'nın sözleri ruhumu delip duruyor.

Sadece ekstra güvende olmak istiyorlar.

Jane'in bebeğini ne *pahasına olursa olsun* korumak istediğini anlıyorum. Farrow, Maximoff ve Millie Kay'in Philly'ye dönmenin hem Hale Bebek hem de MK'nin güvenliği ve sağlığı için en iyisi olduğu konusunda hemfikir olduklarını tahmin ediyorum.

Peki Kaliforniya'da birkaç gün daha kalmak istemem benim hakkımda ne söylüyor? Olimpiyatlar için buradayım. Ama hayalim gerçekten çocuğumun güvenliğini riske atmaya değer mi?

Midem bulanıyor.

Lütfen sabah bulantısı olmasın.

Uyandığımda bir kez kustum ve başka bir dalga üretmemek için vücudumla savaşıyorum.

İki derin nefes aldım ve fiziksel olarak daha iyi hissediyorum. Ama belki zihinsel olarak değil.

Banks, Akara'nın kulağına bir şeyler fısıldıyor. Ben duymuyorum. Dışarıdaki palmye ağaçlarına ve uzakta yükselen çöl tepelerine odaklanmış durumdayım. Havayı bir parça sis bulutu kaplıyor ve ufku görmemi engelliyor. Gözlerimi daha da kısarak Hollywood tabelasının olduğu yöne doğru bakıp bakmadığımı merak ediyorum.

"Sul," diyor Akara hızla, neredeyse acilen. "Bunu ima etmek istememiştim. güvende değilsin."

Kollarımı bacaklarıma doluyorum. "Ama burada kalarak büyük bir risk alıyorum. Ve bu beni kötü bir anne yapmıyor mu?" *Anne*. Anne olacağım. Bu kelime ciğerlerime panik ateşi düşürüyor. "Geleceğin annesi," diye yeniden ifade ediyorum, sanki nabzımı yavaşlatacakmış gibi.

Öyle değil.

Jane kadar iyi bir anne olamayacağım. Kesinlikle benim annem kadar iyi değil. Banks bana *iyi bir anne olmak için Janie olmak zorunda değilsin* dedi.

Bu kelimelerle nefes almaya çalışıyorum. Deniyorum amına koyayım.

Ama belki de dünyanın tıpkı annem ve kız kardeşlerini karşılaştırdığı gibi beni ve Jane'i de karşılaştıracaklarını bildiğim içindir ve bu beni çok korkutuyor. Ya da belki bir anne olarak başarısız olursam, bu başarısızlığın üçlümüzün bir yansıması olacağını bilmektir. Ya da belki de rekabetçi yanım güvensizliğimi besliyordur.

Rakiplerimden daha iyi performans gösterdiğim için kendimle gurur duyuyorum ve bu bana kaybetmeye mahkum olduğum bir yarışma gibi geliyor.

"Hey," diyor Akara, yüzünü bana dönerek. Kolu koltuğumun baş dayanağı boyunca kayıyor. "Babanın halka açılmamızla ilgili söylediklerini hatırlıyor musun? Sadece hayatını yaşamak bile bir gösteri olacak. Yani *her* riskten kaçarsan, hiç yaşayamazsın."

Nabzım daha düzenli bir ritme doğru yavaşlıyor. "Ama tamamen,

tamamen güvenli olduğuna söz veremez misin?"

"Yeterince güvenli." Akara kendinden emin. Banks bakışlarını indirir.

"Bankalar mı?" Soruyorum. "Sence *yeterince* güvenli mi?" "Bu Akara'nın kararı."

"Bir baba olarak, *ebeveynler* olarak, bu sizin de çocuğunuz."

Kahverengi gözlerini benimkilere diyor. Ve ben derinlere, onların rahatlığına dalmak istiyorum. "Hiçbir zaman hiçbirimizin olmasını istediği kadar güvenli olmayacak Sulli. Ama Akara haklı. Yeterince güvenli. Ve bir gün küçük şampiyona şampiyon annelerini anlatacağız. Ve kazandıkları her elli metrede nasıl onunla birlikte olduklarını." Bakışlarımı sıkıca kavıyor. "Hikâye ne olacak? Geri çekilmek mi yoksa ilerlemek mi?"

Hayatlarımızın hikayesi.

Hayatı yaşamaya değer kılan nedir?

Hepimiz ölürsek hayat olmaz.

Temkinli olmak ya da korkusuz olmak, bir üçlünden daha fazlası olarak karar vermemiz gereken şeyler. Biz ebeveyn olacağız.

Dövmeme bakıyorum. "İleri." Şu anda tedbiri siktir et. Hamileliğimin ilerleyen dönemlerinde daha dikkatli olabilirim.

Mekik durmak için yalpalıyor.

Kuru sıcağa çıktığımızda, erkek arkadaşlarım beni stadyuma doğru götürüyor. Güneş vuruyor ve küçük bir rüzgâr tenimi serinletiyor. Adımlarımız tempolu. Nadiren *yürümeyi* öğrendik. Yoksa çok fazla paparazzi bizi yakalayabilir.

Stadyumun dışındaki plazaya yaklaşan bazı katılımcılar dev Olimpiyat halkalarının içinde fotoğraf çektiriyor. Bir fiskiye den su sütunları fışkırıyor ve çocuklar ciyak ciyak zıplayarak spreyn içinden geçiyor.

Çeşmenin etrafında yürümeliyiz.

Şimdiye kadar çok iyiydi.

Henüz kimse beni tanımadı.

Beyzbol şapkamı daha da **d a l d ı r m a k** üzereydim ama çeşmenin yarısında aniden donup kaldım. Gözlerim büyüyor ve Akara ile Banks'in dirseklerini yakalıyorum.

"Dur."

Onlar zaten benim gördüğümü

görüyorlar. Banks nefesinin

altında küfrediyor.

Rochesterlar burada.

Sisin sonunda, Will, Wesley ve Winnifred bir park bankının etrafında toplanırlar. Wesley sigara içmekte, Will ise kardeşiyle sohbet etmektedir.

Bizi fark etmediler.

"Arkayı alalım," diye öneriyor Akara.

"Hayır," diyorum, kendimi şaşırtarak. "Will'le konuşmalıyım."

Banks ve Akara kafalarını bana doğru kırbaçladılar. Kafa karışıklıkları artıyor. Akara kulaklığına dokunuyor, göz temasını sürdürmeye çalışıyor ama başaramıyor. Banks'le birlikte etrafımızı izliyor. "Neden şimdi? Bu işin peşini bıraktığını sanıyordum Sul."

"Geçen sefer konuşmadığım için hala pişmanım ve ona nasıl hissettiğimi söylemeliyim.

Başka bir şansım olmayabilir, Kits."

Kaçırılan fırsatlar en kötüsü. Yakında Philly'ye döneceğim ve Will'le tekrar karşılaşma ihtimalim çok düşük. Özellikle de hamileliğimin çoğunda çatı katında saklanmaya hazırlandığım için.

Hepimize Rochester'larla muhatap *olmamamızın* söylendiğini hatırlıyorum. Özellikle de korumalarla. Ve iş yerinde başlarını belaya sokmak istemiyorum. "Wylie ve Greer'a bunun benim fikrim olduğunu söyleyemez misiniz? Bunu benim *istediğimi söyleyemez misiniz?*"

"Hayatta olmaz," diyor Banks. "Seni otobüsün altına atmayacağız, denizkızı."

"Kitler?"

Düşünüyor.

Kollarımı kavuşturuyorum, sonra Will'in kardeşine nasıl güldüğünü fark ediyorum. İzlediğimin farkında değil ama oraya gidersem, ailenin en çatışmacı üyesi olan *Charlie'nin* otel barında bile yapamadığını yapmış olacağım.

Bir Rochester ile yüz yüze konuşmak.

Sinirden nabzım yükseliyor.

"Korkuyor musun?" Banks nefesimin kesildiğini görerek soruyor.

"Belki de öyleyim," diye itiraf ediyorum. "Ama sesimi hiç kullanmadığımı bilmektense onunla yüzleşmeyi tercih ederim, sinirlerim ve her şeyimle."

Banks her şeyini ortaya koydu.

"Altılınızı alıyorum." Akara, "Altılını alacağız," diye düzeltiyor. Banks gülümsüyor.

Düzelتيyorum, hepsi

içeride. Ben de onlarla

birlikte gülümsüyorum.

"Tam arkadayım," diyor Banks.

"Ben önde olacağım." Akara çoktan önden gitmeye başladı.

"Göğüs ve kık kaptaması geri döndü" diye şaka yapıyorum ve göremesem bile gülümsemelerinin genişlediğini hissedebiliyorum. Ayak parmaklarımda ve topuklarımda ekstra güvenle

İleri yürü.

Rochester'lara yaklaşırken kalbim kulaklarımda güm güm atıyor. Yaklaştığımızı görür görmez, yaklaşan fırtınaymışız gibi sessizleşiyorlar.

İçimdeki öfkeli ateş, sıcak közlere dönüştü. Yakılabilir ama elimde sopa yok. Savurarak gelmiyorum.

Altı ay geçti ve bu akşam hayatımın en büyük yüzme finali var. Şimdi sadece konuşmak için buradayım.

Korumalarımın beni kendilerinden uzak tutan müstahkem bir duvar olmadığını çabucak anlıyorlar. Geçmeme izin veriyorlar ve Rochesterlar Will'i *yere serecekmişim* gibi geriliyorlar.

Şanslılar ki ben hâlâ bir aşık olmak istiyorum, bir dövüşçü değil. Yumruklarımı kullanmak istemiyorum.

"Will," diyorum hızlıca, o daha bir şey söyleyemedi. "Konuşabilir miyiz?"

Önce Wesley söze giriyor, "Size söyleyecek bir şeyimiz yok." Elektronik sigara kaleminden bir nefes duman üflüyor. "Sürtük Sulli."

Akara öne doğru tehditkâr bir adım atıyor. Banks onun kolunu tutuyor. Koruma olarak buradalar ama eminim erkek arkadaşlarım olarak Wesley'nin ışıklarını söndürmeyi tercih ederler.

Gözlerim Will'in üzerinde.

Eski sevgilim.

Biraz yüzünü buruşturdu ve yüzü utançtan kızardı.

Wesley fark etmiyor. Akara ve Banks'e odaklanmış durumda. "Bir saldırı suçlaması bu yasal savaşı lehimize çevirecektir, bu yüzden bana vurmak istiyorsanız, vurun." Kollarını iki yana açıyor.

Will öne doğru yürür. "Konuşabiliriz." Kardeşine onaylamayan bir bakış fırlatır. Wesley kollarını indirir ve gözlerini devirir. Winnifred telefonunda gezinirken ikisini de görmezden gelir.

"Bu taraftan," diyor Will.

Akara, Will'e en yakın olanı takip ediyor ve Banks hâlâ beni izliyor. Wesley ve Winnifred'i parktaki bankta bırakıyoruz ve kısa süre sonra Will beni stadyumun yangın çıkışının yakınındaki terk edilmiş bir kar dondurma arabasına götürüyor.

Kimse gerçekten aylak aylak dolaşmıyor.

Oldukça özel ve Will'in bu konuda her zaman ne kadar iyi olduğunu düşünüyorum. Özel yerler bulmak, hayatımla bu kadar göz önünde olmaktan nefret ettiğimi bilmek.

Nefret yanlış bir duygu olabilir.

Korktuğum kadar nefret etmedim.

Şu anda altında yandığım ilgi, kargaşa ve spot ışıklarından çok korkuyordum ve uzun zamandır ilk kez gurur duymama izin verdim.

Yapamayacağımı düşündüğüm şeyi yaptım.

Hala ayaktayım.

Will bana ne kadar iyi davransa da, dünyaya birlikte göğüs germek isteyeceğim biri değildi.

Finalim bu gece olduğu için hızlı olmak istiyorum. Akara ve Banks görüşümü engelliyor. Bunu tek başıma yapmam gerektiğini bildiğim için sırtımı biraz döndüm.

Boğazım kuruyor ama bu sefer konuşmayı başarıyorum. "Aileme yaptığın şey çok korkunçtu Will."

Konyak mokasenlerine bakıyor. *Hiçbir şey* söylemiyor.

Kalbim kırıldı. "Sen benim ilk erkek arkadaşımydın, hatırlarsın." Ağırlığımı değiştiriyorum.

Bakışlarını zar zor kaldırıyor.

"İlk öpücüğüm," diye devam ediyorum ciğerlerimi yakan acıyla. "Ailem dışında kimseye güvenmezken sana güvenmiştim. Ve daha da kötüsü... sen bunların hepsini *biliyordun*. Mahremiyetime değer verdiğimi biliyordun. Ama yine de bana bunu yaptın. Nedenini anlayamıyorum."

Neden bana zarar versin ki? Onun *iyi biri* olduğunu sanıyordum. Ayrıldıktan sonra bile iyi davranmıştı. O ilk öpücüğe dönüp baktığımda nefret etmiyordum.

Ayakkabısını yere sürüyor. "Yapamam... Bunun hakkında konuşamam..." "Neden?" Acı her yerde çiçek açar. "Sadece cevap istiyorum."

Yenik bir şekilde iç geçiriyor. "Benim ailemle senin ailen arasında gerçekten yoğun bir hukuk savaşı var ve eğer sana bir şey söylersem-"

"Kimseye bir şey söylemeyeceğim," diyerek sözünü kesiyorum. "Bu yüzden burada değilim."

Eski sevgilimle ilk yüzleştiğimde intikam almak istedim.

Ama Beckett haklı. İntikam almak anlamsız ve ben aynaya bakabilmek ve olduğum kişiden memnun olmak istiyorum. Attığım adımların beni değiştireceğini hep biliyordum.

Medya beni hayatım boyunca değiştirecek.

İnsanlar beni değiştirecek.

Banks ve Akara'ya olan aşkım beni değiştirecek.

Bebek sahibi olmak beni değiştirecek.

Ama hiçbir şeyin beni daha kötüye götürmesine izin veremem.

Özellikle de eski bir erkek arkadaşı. Yani bu artık farklı. Kendim için bir kapanış istiyorum. Eski sevgilime güvenerek aptallık etmediğimi

hissetmek istiyorum.

Onu.

Belki bugün bunu başaramayacağım ama denemek zorundayım. "Kimseye söylemeyecek misin?" Will tekrarlıyor. "Söz veriyorum," diye vurguluyorum.

"Bu sadece ikimizin arasında."

Will birkaç kez başını sallıyor. "Kardeşim..." Yüzünü buruşturuyor. "The Royal Leaks fikrini o ortaya attı. Ailemize bir iş teklifi gibi sundu. Hepsi kabul etti."

"Hangi kardeş?" Merak ediyorum.

Gülüyor, ama ekşi bir kahkaha. "Sence hangisi?" Çeşmeye doğru bir bakış atmaktan kaçınıyor ama onun Wesley olduğunu biliyorum. "Başta yapmak istemedim, Sullivan. Durdurmaya çalıştım. Ama bir kez başladı mı..." Kaşlarını çatıyor. "Ve biraz iyi hissettirdi, bunu inkar etmeyeceğim. Beni aldatmadığını her gün söyleyebilirsin. Biz birlikteyken korumana karşı bir şeyler hissetmiyordun." Kısa bir süre Akara'nın sırtına bakar. "Ama ben gördüğümü gördüm. Bir şeyler döndüğünü biliyorum. Bu işte tamamen masum değilsin."

Kalbim ısınıyor. "Yani özel hayatımın dünyaya ifşa edilmesini hak ettim öyle mi?"

Sert bir nefes veriyor. "Belki, evet. Eylemlerin sonuçları vardır." Ters ters baktım.

Bakışlarımızı ilk o kesiyor, gözlerini mokasenlerine dikeyor. "Çok ileri gitmiş olabilirim." Suçluluk duygusu dalga dalga yayılıyor ve acaba bu yüzden mi itiraf ediyor? Suçun bir kısmından kurtulmak için.

Eğer doğruyu söylüyorsa, ki ben öyle olduğuna inanıyorum, o zaman Kraliyet Sızıntıları'nın arkasındaki beyin o değildi. O sadece güçlü bir ailenin oğluydu ve bir satranç hamlesine kapıldı.

O lanet oyunları oynamak istemiyorum. Suda olmayı tercih ederim. Ormanda. Rochester'lardan ve onların pençelerinden kurtulmayı tercih ederim. Bu yüzden bıraktım.

"Bir daha asla konuşmamalıyız," diyorum ona.

Endişe gözlerini fırlatır. "Hiçbir şey söylemeyeceksin-"

"Yapmayacağım. Çünkü senin aksine ben insanların güvenilebileceği türden bir insan olmak istiyorum." Bununla birlikte, erkek arkadaşlarıma döndüm. "Yüzme vakti geldi."

SULLIVAN ÇAYIRLARI

İŞTE BURADA.

Başlangıçtan bitişe
kadar. Gözlükler takıldı.

Yüzücü şapkası tak.

Kollar gerilmiş, kan gevşek kaslarımda dolaşıyor. Zihnim uyanık.
Olimpik havuza odaklanın.

Ben hazırım.

Çıplak ayaklarım blokta, biri diğerinin önünde dizlerimi büküyorum ve platformu kavramak için bekliyorum. Parmaklarım beklentiyle karıncalanıyor. Nabzım tezahürat yapan kalabalığın ritmiyle atıyor. Coşku benim ve rakiplerimin etrafında uğulduyor ve Olimpiyat coşkusunun ruhumu ateşlemesine izin veriyorum.

Lanet umutlarım.

Azmim.

Hayallerim.

Nefesimin altında mırıldandım, "Sen ve ben, küçük şampiyon."

Sol tarafımda, Frankie gözlüklerini ayarlıyor, yorulmak bilmeyen bakışlarını kulvarına dikeyyor.

Onu düşünme.

Bu son bireysel yüzme Frankie'yi yenmekle ilgili değil. Kingly ile ilgili değil. Bu, kendime hala olabileceğim *en iyi* yüzücü olmak için gerekenlere sahip olduğumu kanıtlamakla ilgili. Bu dünyanın en iyisi olduğum anlamına gelir mi, bilmiyorum.

Ama görmek üzereyim.

Panik yükselmeye çalışıyor ama kontrollü bir nefes alıyorum.

Kalabalık kükrüyor,
"MEADOWS!" "HANSEN!"
"JONES!"
"NONAKA!"

İlahiler zihnimde kayboluyor. Gözlerim havuza takılıyor ve sinirlerim yatışmaya başlıyor. Su çoktan dalgalanıyor ve ben yine beş yaşımdayım.

Gözlüklerimi gözlerime geçirip 4 Temmuz'da Hale'lerin arka bahçesindeki havuzun kenarına bakıyordum. "Baba, bak!"

Babam hamburgeri çevirmeyi bırakıp alkışlıyor. "Yürü be Sulli!"
Pasaklı, düşünceli yüz hatları bir gülümsemeyle aydınlanıyor.

Altı yaşımdayım.

"Bu bir zamanlar sendin," diyor annem bana, Nona'ya göl evinde yüzmeyi öğretirken. "Sen daha *ufacık tefecik bir şeyken*."

Selam, bücür.

Yedi yaşımdayım.

Havasız Philly Aquatic Center'da kendimi başlangıç bloğunda konumlandırıyorum. Gürültülü alüminyum tribünlere bakıyorum.

"Haydi, SULLI!" diye
bağırıyor babam. Sekiz
yaşımdayım.

Göl evindeki iskeleden atlamaya hazırlanıyor. Moffy'ye karşı bir yarışta.
Üst verandaya bakıyorum. "Yürü

Sulli!!" diye tezahürat yapıyor
babam. On dört yaşımdayım.

Dünya Şampiyonası'nda gözlüklerimi takarken.
"Hadi, Sulli!"

On sekiz yaşımdayım.

Olimpiyat elemelerinde başlangıç bloğunu
tutuyor. "GO, SULLI!"

Yirmi iki
yaşımdayım.

Ve ben buradayım.

Şimdi.

Onu görmek için tribünlere ya da saha kenarına bakmama gerek yok.
Onu duymak için sesinin yüksek olmasına gerek yok. Orada olduğunu biliyorum.

Babam hep oradaydı.

Hadi, Sulli!!

"İşaretini al."

Platformu

tutuyorum. *Bip.*

Serin suya dalıyorum, süzülüyorum ve tekmeliyorum. Başım su yüzeyine çıkıyor, altı, sekiz, on iki, on beş yaşındaymışım gibi yüzüyorum - hayatımın her *yılı* bedenimde şarkı söylüyor ve durmuyorum. *İçgüdüsel*.

Kas hafızası hareketlerimi bastırıyor ve kendimi uçurumun kenarına itiyorum. Gidebileceğim en son sınıra. Vücudum yanıyor, duvarda bir takla atıyorum

-Başlıyorum, ikinci turdayım.

Toplam sekiz
tur. Yedi tur
kaldı.
400 metre.

Ciğerlerim yanıyor, başımı çevirip bir nefes alıyorum, sonra yüzümü suya dönüyorum. Süzülüyorum. Süzülüyorum. Kimse bana dokunamaz.

Hızlı ve özgürüm.

Bu sporun beni bu kadar mutlu etmesini seviyorum.

Neşe içime işliyor, pompalıyor, tekmeliyor ve kollarımı suya batırıyorum. Her zamanki gibi, sahip olduğum *her şeyi* veriyorum. Ve ya *yeterli olmazsa diye içimi* kemiren düşünceyi ardımda bırakıyorum.

Frankie topuklarımda.

Pazılarımda.

Yaklaşıyor.

Dört tur kaldı.

Ben yüzerim.

Ben yüzerim.

Ben

yüzerim.

Git, Sulli.

Son

dönüş.

Son tur.

Son elli metre, Akara'yı hatırlıyorum. Banks'i hatırlıyorum. Bebeğimizi hatırlıyorum. Ve son düzlükte onlara doğru yüzüyorum.

Elim duvara çarptı.

Çok yorulduğum ve ayağa kalktığımda skor tabelasına bakmak istemeyerek hava almaya çalışıyorum. Zar zor nefes alabiliyordum. Etrafımda ve tribünlerde çığlıklar, tezahüratlar ve bağırışlar patlak veriyor. Ama kimin için olduğunu bilmiyorum.

Gözlüklerimi çıkararak, diğer yüzücüler duvara dokunurken zor nefesler alıyorum. Frankie yanımdaki kulvardaydı.

Gözlükleri çoktan çıktı.

Bunca zamandır burada mıydı? Benden önce mi? Karın kaslarım geriliyor ve son zamanlarımızda gözlerini kısarak bakıyor.

Sonunda dönüp baktım. Ne?
Ağzım şok içinde yavaşça açılıyor.
Tam bir şok.
Gözlerim yaşardı.
Çıglıklar ve tezahüratlar daha
yüksek görünüyor. "Sulli!"
Arkamdan duyuyorum. "SUL!"
Kalbim yerinden fırlıyor ve kendimi hızla havuzdan
çıkarıyorum. Üstesinden geldim.
Yeni duygularla dolup taşıyorum. Ellerim ağzımda, hıçkırı hıçkırı
ağlıyorum ve seslere koşturmak gerek yok. Onlar zaten bana koşuyor.
Banks ve Akara beni sıkıca kucakladılar.
Altın kazandım.
Ve yeni bir dünya rekoru kırdım.

BANKS MORETTI

Üç yüzücü teker teker podyuma çıkarken tribünler sessizleşiyor. Üzerlerindeki havuz skor tabelasında şöyle yazıyor: *Zafer Töreni. Kadınlar 400m serbest stil.*

Kameralar yüzücülere - beyaz ABD Takımı eşofmanları içindeki Sulli ve Frankie - odaklanıyor ve arkalarında Olimpiyat halkalarının bulunduğu büyük mavi duvar fotoğrafa değer bir fon oluşturuyor. Televizyonda törenler bir mekan değişikliği gibi görünüyor. Ancak Olimpiyat havuzu muhabirlerin ve objektiflerin arkasında beliriyor.

Akara ve ben biraz kenarda duruyoruz. Koruma avantajı. Kız arkadaşımıza yakın bir açımız var.

Sullivan'ın madalya töreninde en yüksek platformun arkasında bekleyişini izlerken ağzım açık kalıyor. Zafer havasını içine çekişini izliyorum.

Yirmi iki yaşımda askere alınmam sona erdi ve botlarımın nereye ineceğinden tam olarak emin değildim. Sekiz yıl sonra, Tanrı'ya şükürler olsun ki buraya geldim.

Sulli için duyduğum gurur on bin karaya oturmuş geminin altında kabarabilir ve filoları denize dökebilir. Kazanmak için ne kadar çok şeyin üstesinden geldiğini pek kimse anlayamayacak ama Akara ve ben anlıyoruz ve etrafımızdaki insanlar da anlıyor.

Anne babası Ryke ve Daisy ile kız kardeşi Winona madalya töreni için havuz başında bize katıldılar. Telsizden çağrı geldiğinde neredeyse kış üstü düşüyordum.

Price, "Akara ve Banks, Meadows size doğru geliyor," diye bizi bilgilendirdi.

Ailelerle birlikte seyircilerin arasında kalabilirlerdi. O noktadan tezahürat yapıp fotoğraf çekebilir ve Sulli'nin yanlarına gelmesini bekleyebilirlerdi.

Akara buraya yakın çekim için gelmediklerini söyledi. Dört yıl önce, o görevdeyken aşağı inip yanında durmadılar.

Şu anda buradalar çünkü Sulli için ne ifade ettiğimizi biliyorlar ve ben şu lanet saniyede bir koruma olmadığımı hayal ediyorum. Kulak zarımdaki parazite uyum sağlayamıyorum.

Teyakkuzda değilim. Bakışlarımın ani hareketlere ve yanlış seslere kaymasına izin vermiyorum. Sulli'yi büyük galibiyetinden sonra stadyumdan nasıl güvenli bir şekilde çıkaracağımı düşünmüyorum.

Ben sadece onun erkek arkadaşı olduğumu hayal ediyorum.

Şansı yaver gitmiş ve hayatında nadiren karşısına çıkan türden bir aşkı bulmuş Güney Philly'li bir adam.

Diğer tek erkek arkadaşı Akara ve vahşi, maceracı ailesiyle gururla ayakta duruyor.

Bronz ve gümüş ödüller verilir ve Frankie gümüş madalya kazanarak en yüksek ikinci podyumda yer alır. Bir podyum boş kaldı. Güzel, ışıltılı smokeshow'u bekliyoruz.

Ve sonra spiker "Altın madalyanın sahibi... Sullivan Meadows!" diye seslendi.

Podyuma çıkıyor ve kalabalığa ve bize el sallıyor.

Altı-yedi yaşında, kaslı bir adamım ama kendimi toparlamakta zorlanıyorum. Hepimiz duygu seliyle alkışlıyoruz. Akara'nın elleri başının üzerinde çırpınıyor.

Daisy'nin yanaklarından yaşlar süzülüyor ve gururla gülümsüyor. Kızını eski bir video kameraya kaydediyor ve iki parmağını dudaklarının arasına alarak ıslık çalıyor. Winona uluyor ve annesine sarılıyor, mutluluk gözyaşlarıyla bir aşağı bir yukarı zıplıyor.

Kimse Ryke Meadows kadar sert ve güçlü alkışlayamaz.

Islak gözlerimi yumruğumla ovuyorum.

Akara yüzünü silmek için gömleğini kullanmak zorunda kalmadan önce bir ton göz kırpmıyor. "Bu bizim Sulli!"

Ellerimi ağzıma götürüp "Lanet olsun!" diye bağıyorum.

Sulli daha büyük, daha mutlu, daha bunalmış bir gülümsemeyle güler. Tanrım, devir beni. Bu gülümseme kalbime saplanan bir ok gibi.

İşim bitti.

Telefonum cebimde birkaç kez çalıyor.

Görmezden geliyorum.

Bir ritmi bile kaçırmak istemiyorum.

Şampiyonların üzerindeki Jumbotron seyircilerin görüntülerini gösteriyor. Maximoff, Jane, Luna, Beckett ve daha fazlası -FO, teyzeleri ve amcaları- hepsi alkışlıyor. Salonda neredeyse tek bir kuru göz yok.

Sulli başını eğdiğinde ve bir görevli boynuna altın bir madalya taktığında sertçe kokluyorum. Bir kadın Sulli'ye turuncu Kaliforniya gelinciklerinden oluşan küçük bir buket uzatıyor.

Daha sert alkışlıyoruz. Daisy bir ıslık daha çalıyor.

Sulli kolunu çeker ve madalyayı dudaklarına götürür. Altını ısıırıyor, bu onun tüm altınları için imza niteliğinde bir poz. Ama bileğindeki dövme gün gibi ortada, her kameraya bakıyor.

İleri ve İleriye.

Göğsüm daha derin bir nefesle yükseliyor.

Akara uzanıp omzumu tutuyor. Kararlı ve güçlü bir bakış alışverişinde bulunuyoruz ve ben de onun apış arasına *hafifçe* vuruyorum. Dikişlerine dikkat et.

Üçümüz sadece hayatta kalmıyoruz.

Gelişiyoruz.

Bunun ne kadar süreceğini bilemem ama bu anları geldikleri gibi kabul ediyorum ve Tanrım, bu çok güzel bir an.

Sulli madalyayı göğsünde düzleştirdiğinde, yarışmacılar bakışlarını bayraklara kaldırırken tezahürat azalır. Milli marş çalmaya başlar. Ellerimizi kalbimize koyduğumuzda zaman bir anlığına durur gibi olur.

Kızarmış gözleri yaşlarla doldu.

Duygularını görmeye çalışarak onları çimdikliyor. Kameralar onun aşılımış yüzüne yakınlaşıyor ve kalbim onun için daha güçlü atıyor.

Başardın, Sulli.

Üç bayrak çekildi. İki Amerikan bayrağı ve sonra en sağdaki Japon bayrağı.

Sulli'nin gözyaşlarının arasından kocaman bir gülümseme daha çıkardığını görüyorum. Keşke şişeleyip rafa kaldırabilsem ve sonrası için saklayabilsem dediğim türden bir neşe yaydığını görüyorum. Dünya sevdiğim kıza karşı bu kadar nazik olmayacağı zaman için.

Bu yarın. Bu
başka bir gün.

Sulli gözlerini bayraklardan ayırıp bana ve Akara'ya doğru bakıyor.
Kulağını çekiştiriyor.

Bizimkileri geri çekiyoruz.

Biz de seni seviyoruz, denizkızı.

Tören bittikten sonra Sulli kürsüden inip kameraları ve muhabirleri atlıyor. Doğruca bize yöneldi.

Ryke ve Daisy kızlarına sarılırlar.

Ayrıldıklarında Ryke, Sulli'nin nemli saçlarını karıştırarak, "Lanet olası dünya rekortmeni," diyor.

Gülümsüyor. "Seni duydum, biliyorsun, baba. Bana tezahürat yapıyordun." "Öyle mi?" Ryke nadir görülen nazik bir ifade takınır.

"Ne yapıyordum ben?" *"Git diye* bağırıyordun, *Sulli."*

Daisy parlıyor. "Her şeyin doğruluğu."

Ryke gülüyor - ve tam Sulli bize ve kız kardeşine dönerken, Ryke'ın kahkahası şiddetli bir patlamayla kesiliyor!

Çılgınlıklar havada uçuşuyor. İnsanlar silah sesiyle kıpırdanıyor. İçgüdülerim beni korkudan daha çok itiyor.

Sulli'yi koru.

Kız arkadaşımızı koru.

Bir kolumu Sulli'nin üzerinden hızla geçiriyorum, göz açıp kapayıncaya kadar. Onu aşağı çekiyorum ve o çoktan eğiliyor. Akara içeri dalıyor, ön tarafını koruyor.

Wylie Ryke'ı koruyor.

Price Daisy'yi koruyor ve Greer Winona'da. Meadows'un stadyumdan çıkmasına *saniyeler* kaldı. Harekete geçiyoruz.

Sulli dehşet içinde "*Lanet olsun,*" diye

bağırır. "Baba?" "Ben iyiyim, tatlım."

Ve sonra telsizlerimiz kulaklarımızda çınlıyor.

Farrow yüksek sesle, "Bu bir konfeti patlatıcısı," diyor.

Oscar onaylıyor, "Bir çocuk konfeti patlattı. Bölüm 300, on ikinci sıra civarı."

Şaka yapıyorsun. Gözümü kırpmadan, muhabirlerin çömeliş kamera ekipmanlarının arkasına saklandığı havuzu tarıyorum. Ve insanların koltuklarından fırlayıp en yakın çıkışlara doğru koşuşturduğu tribünleri.

Akara mikrofonunda kısık sesle konuşur. "Tehdit yok, tehdit yok. Herkes müşterilerine yakın dursun."

Tehlike yok çağrısına rağmen adrenalin pompalanıyor ve Meadows ailesini acil bir şekilde arka çıkışa yönlendirerek bir koridora yönlendiriyoruz.

Sessiz ol.

Hepimiz ölüm sessizliğindeyiz ve bakışlarım keskin. Daralmış.

Buz gibiyim.

O güvende.

Onlar güvende.

Boşaltılmış bir soyunma odasına giriyoruz. Klor ve ıslak çorap gibi kokuyor. Ama herkesin önüne geçip hızlı bir tarama yapıyorum.

Akara'ya ve Üçlü Kalkan korumalarına "Her yer temiz," diyorum.

Sulli, Winona ve Daisy bir sıra dolabın arasındaki tahta banka çöktüler. Nefes almaya çalışırken Sulli'nin başına rahatlatıcı bir el koyuyorum. Tekrar tekrar "Siktir" diye mırıldanıyor.

Bu bok için eğitildiğimden, yakından dinliyorum - kendime karşı dürüst olursam muhtemelen çok yakından. Uzaktaki ayak seslerini duyuyorum. Sızdıran bir duş başlığının *damlama sesini* duyuyorum. Eski boruların gıcirtısını duyuyorum. Duyularım lanet olası bir canlı tel üzerinde uğulduyor ve kapatamıyorum.

"Hey, biz buradayız Sul," diye teselli ediyor Akara, kız arkadaşımıza doğru eğilerek. "Sadece aptal bir konfeti patlatıcısıydı. Sesi dev bir osuruk gibiydi." Zayıf bir gülümsemeyle onun kolunu dürtüyor.

Sulli neredeyse homurdanıyor.

Akara daha sert bir şekilde ayağa kalkıyor. Telsizle konuşuyor. Muhtemelen geçici frekanstır çünkü hiçbir şey duymuyorum ve Sulli'yle olan *şakacı* tarafı *dostluktan patronluğa* geçiyor.

Damla damla ve gıcirtılardan daha fazlasına odaklanmaya çalışıyorum. Winona'nın Sulli'nin elini tutuşu gibi.

Ryke karısının yanına çömelir.

"Dais?" diye fısıldar.

Titrek bir avucunu alnına bastırıyor.

"Akara, gidip biraz su getirebilir misin?" Ryke soruyor ve sanırım kızının erkek arkadaşına soruyor. Kızının korumasına değil.

"Evet, tabii ki." En yakın otomatı bulmadan önce sessizce *Sul'a iyi bak* demek için koluna dokunuyor.

Giderken ona başımı salladım.

"Biz yapmalıydım getirdi Goldi," Winona diyor ki
Yumuşakça, Daisy'nin TSSB hizmet köpeği
Goldilocks'tan bahsediyorum.

"Ben iyiyim," diye nefes alıyor Daisy ve Nona'ya gülümsemeye çalışıyor.

"Peki ya Sulli için?" diye soruyor.

"Ben iyiyim, b    r." Midesi bulanmış gibi g  r  n  yor. Sonra kocaman g  zleriyle g  mleğime asılıyor ve "*Hasta olacağım Banks*" diye bağırıyor.

Sadece yakındaki bir hademe kovaşını almak için ellerini   zerimden   ekiyor. Mavi şeyi ağzının altına koyan Sulli kusuyor.

Oda gerilir.

Winona kız kardeşinin saçlarını ellerine topluyor. Sulli için kovayı sabit tutmak   zere eğildim. G  zlerini sıkıca kapattı.

Onu *tekrar* hasta g  r  nce v  cudum d  ğ  mlendi. Daha fazlasını yapmak istiyorum. şu lanet acıyı dindir. Bırak ben kusayım, o kusmak zorunda kalmasın.

Kulağıma telsiz sesi geldi. "  eri geliyorum." *Akara*. Ayak sesleri duyuldu ve Price benden   nce aileyi "Bu Akara" diye uyardı.

Metamour     PuraFons su şişesiyle dolapları dolaşıyor. Sulli'nin kustuğunu g  r  nce neredeyse birini d  ş  yordu.

"Kahretsin," diye k  frediyor.

Ellerim boş olsa bile, şu anda ona yumruk atmazdım. G  revdeyiz. Kız arkadaşımız boynunda altın madalya sallanırken bağırsaklarını kusuyor. Ailesi de silah sesi gibi gelen bir konfeti patlaması y  z  nden sarsılmış durumda.

Sulli g  zlerini a mıyor.

Akara su şişelerini elden ele dolaştırıyor. Sorgulayan, endişeli g  zleri beni delip geçiyor.

"Daha yeni başladı," diyorum ona sessizce.

"Sulli," diye teselli eder Winona. "Sorun y o k . Kimse sana zarar vermeye gelmiyor. Hepimiz buradayız. Artık g  vendesin."

Akara'ya sert bir bakış g  nderiyorum. Bu y  zden hasta olduğunu sanmıyorum. Bu kurşun korkusundan değil.

"Akara ve Banks burada." Winona konuşmaya devam eder. "Seni seviyorlar. Başına k  t   bir şey gelmesine izin vermezler. Değil mi?" Dikkati bize odaklanıyor.

G   l   bir şekilde başımı sallıyorum. "Yemin ederim."

Sulli *hiç   lmemeyi umduğunu* s  yleyemeyecek kadar zayıf.

"Asla k  t   bir şey olmadı, Nona," diyerek kız arkadaşımızın kız kardeşine g  l  ms  yor Akara ama dudakları Sulli'nin   zerinde titriyor. Onun için endişeleniyor ve benim hizama kadar    melip bana fısıldıyor, "Belki de Farrow'u aramalıyım."

Sulli başını bir kez sallar.

Ryke kızına, "Derin derin nefes al tatlım," diye nasihat ediyor.

Daisy daha az sarsılmış bir halde ayağa kalkıyor ve Sulli'nin sırtını sıvazlıyor. "Çok solgun görünüyor, Ryke."

Akara, Farrow'u aramasına bir saniye kala mikrofonuna dokunur.

"Ben iyiyim anne," diye ciyaklar Sulli. "Gerçekten." Yutkunuyor. "Sanırım... kusmam bitti..."

Biraz daha doğrulunca kovayı uzaklaştırıyorum. Bir kenara koyuyorum.

Sulli kalçalarını kavırıyor ve Ryke'ın kızının üzerindeki yoğunluğu odadaki oksijeni emiyor. Babasına omuz silkiyor. "Ben sadece... biraz..." Ona yalan söyleyemez.

Ancak Sulli'nin gerçeği açıklamaya hazır olmadığı açıktır.

Şu anda sabah bulantısı çekiyormuş. Panik atak değil. TSSB değil.

"Ben iyiyim baba," diye nefes alıyor Sulli. "Gerçekten çok iyiyim."

Bak, Sulli'den *onay* almadan hamileliğini duyurmayacağım. Akara da öyle, o hazır değilse biz de değiliz.

Ryke'ın bu haberle nasıl başa çıkacağı konusunda hiçbir fikrimiz yok, özellikle de bu bir

kazara hamilelik. Kazara dede olacak.

Bir de soyunma odasındaki Price, Wylie ve Greer'ı ekleyin. Gerçek bir migreni tetiklemek ister gibi başımın ağrımısını istiyorum.

Ryke rahatlamaya çalışıyor ve başını sallıyor. "Buradan aceleyle çıkmamıza gerek yok.

Biraz su iç." Sulli daha da rahatlar.

Akara kapağı açıyor ve ben de bir anlığına telefonuma bakıyorum.

Cevapsız mesajlar.

Bir demet.

Aileden.

Sadece iki tanesine tıklayacak kadar zamanım var.

O YAPTI! Kız arkadaşına benim için sarıl Banksy. Ona hepimizin gurur duyduğunu söyle. - Anne

Silah mı patladı? Televizyondaki töreni kestiler. Sen iyi misin? O iyi mi? Akara iyi mi? Lütfen müsait olduğunda beni ara. Söyleyemediysen endişeleniyorum. - Anne.

Anne.

Keşke onun endişelerini giderecek zamanım olsaydı. Ama yok. Daha sonra onu arayacağım ama annemi ve oğulları için kaç kez endişelenmiş olabileceğini düşünüyorum.

Ben ve Thatcher, eve tabutla dönüyoruz.

Muvazzaf denizci olarak zamanımız sona erdiğinde ne kadar mutlu olmuştur. Sonra da gidip özel güvenlik için kayıt yaptırdık.

Şimdi ne kadar endişeleniyor olmalı.

Bir ebeveyn olarak hayat, bir hendekten endişe dağlarını kürekle çıkarmak gibi geliyor. Tekrar ve tekrar.

Ve hala, "*Küreği bana ver*" diyecek *kadar* aptalım. Çünkü içten içe ebeveyn olmak istiyorum.

AKARA KITSUWON

@eggzelent3: #LAOlympics'te hepinizin bunun bir GUNSHOT olduğunu düşündüğünüze inanamıyorum. Öyle bir şey değildi. Bir hiç uğruna çıldırmak.

@Vic!WhistlerFan: Lanet olası bir konfeti topu yüzünden kapanış töreninde güvenlik ekstra sıkı mı olacak? lol çok aptalca #LAOlympics

Daha önce de Olimpiyatlarda bomba korkusu **yaşanmıştı**. Bir şey yokmuş gibi davranmayı bırakın!! #LAOlympics

@DeviousBulb12_9: sullivan meadows ölmeyi hak ediyor, git bir binadan atla sürtük kendini öldürsen kimsenin umurunda olmaz #LAOlympics

Banks kürdanı sertçe ısırırken nefesinin altından "S.KTİR ET ONU" diye homurdanıyor. Sulli banyo malzemelerini toplarken biz de birbirimize sokulmuş, trend olan Olimpiyat hashtag'ini okuyorduk. Çantalarımızın fermuarları çoktan kapanmıştı.

"Erkek olmayabilir." Banks gibi ben de sonsuz kaydırmamızda şimdiye kadarki en kötü tweet'e takıldım.

Banks, "Siktir et *onları*," diye tekrarlıyor ve telefonumu kapmak üzereyken bu onuru bana veriyor ve anonim hayran hesabımızı açıyorum.

"DeviousBulb12_9'da," diyorum yüksek sesle, Banks'in yazabileceğinden daha hızlı yazarken. "Ölmesi umurumda." Tweeti gönderiyorum.

Banks daha rahat nefes alıyor ama telefonu cebime koyuşumu izliyor. "Cevap vermelerini beklemiyorsun değil mi?"

"Hayır." Buz gibi bakışlarını kavıyorum. "Verilecek cevabın '*ne olmuş yani*' gibi bir şey olacağını zaten biliyoruz. *Yine de gidip bir köprüden atlamalı.*"

Nefretten dolayı sinirlenmiş bir halde ensesine masaj yapıyor. Sesini alçaltıyor. "Bu isimsiz, işe yaramaz bok çuvallarından nefret ediyorum. Ölüm tehditlerinden, tecavüz tehditlerinden, ölmeyi *hak ettiğini* düşündükleri için, kendi canına kıyması için onu kışkırtmaya çalıştıkları için. O lanet kelimeleri yazacak cesareti buldukları için. Bunu kim yapar, Akara?"

İnanılmaz görünüyor.

Birinin bu saçmalığı yayınlaması, ama yayınlıyorlar. Her zaman.

Güvenlikteki ilk günlerimizden beri bunu görüyoruz. Bu her zaman Hales, Meadows ve Cobalt'ların hayatlarının bir parçası olmuştur.

Ve şimdi bizim bir parçamız.

Hedefte Sulli varken ve konular ölüm, tecavüz ve intiharı içerirken Banks'in bu tür şeylere karşı duyarsızlaştığını düşünemiyorum. Ve bir parçam Banks'i kıskanmaya devam ediyor. Benim kadar bıkkın olmadığı için. Çünkü eninde sonunda tüm bunları görmezden geleceğim.

Ama daha büyük, daha *önemli kısmı*, onun yumuşak kalbinin delinmesi kolay bir yer olduğunu biliyor. Ve sonuçta, sadece Banks'e zarar veriyorlar.

Sulli'ye dokunmadılar ve dokunmayacaklar.

"...Kapanış Töreni sırasında güvenli olacağını söylediler, Beckett." Sulli telefonda kuzeniyle konuşuyor olmalı. Banyo kapısı kırık. "...sen de güvende kal. Pekala... evet, daha iyi hissediyorum. Kesinlikle daha az sabah bulantısı..."

Banks'e odaklanmak için dikkatimi Sulli'den ayırıyorum. Bu işin peşini henüz bırakamam. "Sosyal medya asla değişmiyor," diyorum sessizce ona ve yine Sulli'den çok beni izliyor. "Her zaman böyle olacak Banks."

"Bu lanet şeyi açmanın, isteyerek girdiğim cehenneme açılan bir kapı gibi olduğunu biliyorum."

Ve ona izin veriyorum.

Kahretsin, bu noktada onu *cesaretlendirdim*. "Durmaliyiz."

"*Hayır*. Eğer bu sik kafalıları yere seremezsem, en iyi kurtuluş bu olur." Kasları esnedi.

"Çünkü şu anda *çok* serbest görünüyorsun."

Gergin çenesini ovuşturuyor. "Hiç siklememeye ne oldu?"

"Seni sikime takıyorum."

Banks daha güçlü bir nefes alır. "O zaman ne yapmamı öneriyorsun?" Banyo kapısı gıcırıyor.

Sulli, ABD Takımı eşofmanıyla kapıda belirir. Telefonu kapalıydı. "Bir önerim var." Ona döner. "Sarıl bana. Öp beni. Neyin gerçek olduğunu hatırla. *Ben* gerçeğim, Banks. İnternette okuduğun aptalca şeyler hayali. Önemli olan bu değil ve oraya ulaşmak için pratik yapman gerektiğini biliyorum ama oraya ulaşmalısın. Yoksa senden en iyi parçaları alırlar."

Gözleri kızarır. "Peki o nedir, denizkızı?"

"Senin ışığın."

"Senin ciddiyetsizliğin," diye ekliyorum.

Banks birkaç kez göz kırpmıyor ve sonra Sulli'ye doğru yürümek için yanımdan ayrılıyor. Aralarındaki mesafeyi kapatarak kaslı kollarını Sulli'nin geniş omuzlarına doluyor ve onu göğsüne yaslıyor.

Adam iyi.

Kız iyi.

Ve sonra karar verdim, "Artık sosyal medya güvenlik kontrolleri yok, Banks. Bundan sonrasını ben halledeceğim."

Kabul edeceğini sanıyorum ama kafasını bana çeviriyor. "Hayır, bunu tek başına yapmayacaksın."

"Bir süre sonra beni etkilemeyecek."

"Olmaz diyorsun Akara, ama belki olur." Sulli'den uzaklaşıp yanıma geldi. "Bütün mesele birlikte siperlerde olmaktı. Ve senin tek başına acı çektiğin bir yere gitmektense, ikimizin de bu hesaplar hakkında şaka yapabileceği bir yere gitmeyi tercih ederim."

Sıcak bakışlarımız gergin bir sessizlikte kenetlendi. Sulli diken üstünde duruyor. "Siz ikiniz kavga mı ediyorsunuz?" Banks ve ben hep bir ağızdan "Hayır," diyoruz.

Ağırılığı ya da acıyı tek başıma taşımama izin vermiyor. Nasıl yapacağımı bildiğim şey bu. Babam ölüyor, sonra annem New York'a gidiyor ve ben on dokuz yaşında tek *başıma* yas tutuyorum.

Çok yalnızım.

Çok yalnız.

Bir noktada kendinize *artık acı çekmediğimi* söylersiniz. Diğer insanlara "*Ben iyiyim*" diyorsunuz. Ve sonra kendinize iyi olup olmadığınızı sormayı unutuyorsunuz.

Çünkü o kadar ikna edicisiniz ki kendinizi de ikna etmişsiniz.

Ve kimse sana iyi olup olmadığını sormuyor. İyi hissedip hissetmediğinizi. Üzgün ya da mutlu ya da kızgın ya da incinmiş ya da üzgün olup olmadığınızı... Ve sonra etrafınızı sizi önemseyen insanlarla çevreliyorsunuz.

Ve neden yaptıklarını merak ediyorsunuz. Onları uzaklaştırıyorsun.

Kendini ikna ettiğin şeye onları da ikna etmeye çalışıyorsun. Ama artık seni tanıyorlar. İyi, özverili ve sevgi dolular. Ve seni seviyorlar.

Bırak seni sevsinler, Nine.

Nefes veriyorum ve Banks'e başımı sallıyorum. "O zaman bensiz de acı çekme. Eğer bu saçmalık canını yakıyorsa, *okumayı bırak*. Kapattık. Sen git Sulli'yi öp."

Sulli aramızda beyaz bayrak sallıyormuş gibi, "*İkiniz de beni öpebilirsiniz*," diye vurguluyor.

Ona gülümsüyorum. *Çok tatlı.*

Aramızdaki "eşitliği" korumaya çalışmak konusunda benden daha çok korkuyor. Banks ya da ben Sulli ile daha fazla zamana ihtiyacımız olduğunu hissederek, birbirimizle iletişim kurar ve bunu değerlendiririz. Ve eğer trolleri görmezden gelmek için onu öpmesi gerekiyorsa, o zaman onu öpmesini istiyorum.

Tam olarak onun ihtiyacı olan şeye ihtiyacım olmayacak.

Ama şunu açıklığa kavuşturalım, kız arkadaşımın öpücüğünü *asla* reddetmiyorum. Memnuniyetle, yüz tane alırım.

Banks ve ben sırtıarak birbirimize bakıyoruz ve ikimiz de Sulli'ye doğru eğilip aynı anda yanaklarından öpüyoruz.

Gülümseyerek dudağının kenarını ısıırıyor. "Siz çok fazlasınız." Bizi itiyor ama aynı zamanda bize tutunuyor.

"Hey, gitmeden önce bir fotoğraf çekelim."

"Güvenlik için mi?" Sulli telefonunu çıkararak merak ediyor.

"Hayır. Annen, baban, teyzelerin ve amcaların sosyal medya saptırmasında. Bu gece buna bir yenisini eklememize gerek yok." Çekirdek Altı Instagram'da bir hafta daha Los Angeles'ta kalacaklarını ve Malibu sahiline doğru bir yolculuğa çıkacaklarını yazıyor. Gerçekte, özel jet bu *gece geç saatlerde* Kapanış Töreni'nden sonra ayrılıyor. Herkes Philly'ye dönüyor.

Memleketimize kolay bir giriş yapmayı umuyoruz.

Daha az paparazzi.

Daha az kaos.

Umarım hortum felaketi olmaz. İşimin en zor kısmının ne olacağını kestiremiyorum: Bu gece Kapanış Töreni'nde güvenlik mi yoksa eve dönmeye çalışmak mı?

Sulli telefonu Banks'e uzatıyor. Uzun kolları özçekim için en iyisi ve yanaklarına doğru çömeliyoruz.

Bir tarafta Banks onun yanağını öpüyor, diğer tarafta ben dilimi kulağına sokuyorum. Banks fotoğrafı çektiğinde Sulli kahkahanın ortasındaydı.

"Bunu yayınlayamayız," diye gülüyor Sulli, Banks'ten telefonu çalmaya çalışırken. "Tanrım, çok aptal görünüyorum."

"Sigara içiyor gibi görünüyorsun," diye karşı çıkıyor. "Kimin Instagram'ında paylaşıyoruz?" Biraz kızarıyor, hâlâ internette paylaşmayı isteyip istemediğine karar veremiyor. "Emin misin?

İyi görünüyor muyum?"

Telefonu aldım ve Sulli'yi inceledim. "Dang,

Sulli." "Ne?" Sırıttıyor.

"Sanırım sümüğün var."

Gülümsemesi kesildi ve ben güldüm. Koluma sertçe vurdu. İrkildim - evet, *bunu hak etmiştim*. "Gerçekten çok güzel görünüyorum, Kits." dedi.

"Öyle," diye kabul ediyorum. "Tam

arkamda." Sulli homurdanıyor.

Telefona ve fotoğrafa odaklandığında gülümsemem azalıyor. Bunu neden yaptım ki? Neden onu böyle kızdırdım? *Bizim flört tarzımızı seviyor*.

Bizim işimiz bu.

Ama romantik değil. Külot eritici değil.

Nabzım kalbimin üzerinden bir Mac Truck'la geçiyormuşum gibi atıyor, elimi omzuna koyuyorum, başparmağım boynunun yumuşaklığını sıyrıyor.

Yeşil gözleri bana kayıyor, gözlerinde bir gülümseme var.

Nefes alıyorum, belki de tamamen berbat etmediğimi hissediyorum.

Sulli, "Akara'nın Instagram'ında paylaşalım," diye öneriyor. "Banks'ten daha az takipçisi var." Biz üçlümüzü herkese açık olarak onaylamadan önce ikisi onaylanmış bir çiftti ve Banks'in takipçileri tavan yaptı. Ben hâlâ onları yakalayamadım.

Banks gülümsüyor. "Doğru."

Bu geceden *sonra* hiçbirimiz

bahsetmeyeceğiz. Hamilelik.

Bebekler.

Paparazzi.

Ölüm

tehditleri.

Babalık testleri.

Pek çok şey huzursuzluk içinde sallanıyor ama Sulli için bu anı hiçbir şeyin mahvetmesine izin vermeyeceğiz. O kutlamayı hak ediyor.

Tepede havai fişekler patlarken stadyum tezahüratlarla inliyor.

Gökyüzündeki alevler karanlık arenayı aydınlatıyor. Stadyum zemininde, Sulli'yi iki saniyede bir kontrol ediyorum.

Biraz kaskatı kesilmiş ama sesler karşısında irkilmiyor. Sevinç içinde nefes alıyordu. Kutlama.

Banks ve ben, Sulli'nin o anın tadını çıkardığını görmek için ayırdığımız kısa saniyeler içinde gülümsüyoruz. Boynunda beş madalya asılı.

İki gümüş.

Üç altın.

400 metre serbest stili kazandıktan sonra ertesi gün kadınlar bayrak yarışında bir rekor daha kırdı. Dört yıl önceki madalyalarıyla birlikte yedi altın madalyası var. Toplamda dokuz Olimpiyat madalyası.

Sullivan Meadows şu anda tüm zamanların en çok madalya kazanan kadın yüzücülerinden biri. Sadece birkaç yüzücü onun madalya sayısını geçebiliyor. Onunla gurur duymaktan başka bir şey hissetmek zor. Burada başardıklarından dolayı.

Sulli'nin birkaç adım arkasından yürüyorum.

Japonya'dan gelen yüzücülerle selfie çekmek için duraklıyor.

Kapanış Töreni açılıştan farklı bir havaya sahiptir. Yarışma bitmiştir. Sporcular için sinirler yatışmıştır. Sadece yenilgiyi tatmış olanlar bile beşlik çıkıyor ve kutlama yapıyor.

Ülkeler birbirine karışır ve gelişigüzel bir şekilde arenaya girer. Kimse bayrak taşıyıcılarının arkasında sıraya girmiyor. Birlik sembolü havada hissediliyor. Sulli gibi sporcular da farklı ülkelerden gelen diğer sporcularla fotoğraf çektiriyor.

Sulli fotoğraf çektmek için ne kadar durduysa, diğer sporcular onu on kat daha fazla durdurdu. Neredeyse her adımda, dünyanın dört bir yanından gelen yüzücüler selfie istiyor. Gözlerimi onun çevresine odaklayıp tehditleri izlemek için yoğun bir çaba sarf etmem gerekiyor.

Gerçekten, sadece kız arkadaşımı izlemek istiyorum.

Her adımda, yaramın iyileştiği yerde, karnımda donuk bir ağrı zonkluyor. Olabileceklerin bir hatırlatıcısı. Karşılaştığımız tehlikenin bir hatırlatıcısı

her gün. Bu beni daha keskin kılıyor. Kulaklığımı ayarlıyorum ve Banks omzunun üzerinden ön tarafa bakıyor.

Sulli İsviçreli yüzücülerden uzaklaşarak aramıza yaklaşıyor ve karışan madalyalarını düzeltiyor.

"Gümüşün altının üstüne oturmasına izin mi veriyorsun?" Yüksek sesli kutlama müziğine karşı sesimi yükseltiyorum. "Onları bir yastığın altına gömeceğini sanıyordum."

"Hayır, bunlar yatak odamın tam ortasında sergileniyor."

"Bir dahaki sefere daha iyisini yapabilmen için mi? Motivasyon." Yüzüne bir parça saç fırlatıyorum.

Gülüyor, hafifçe bana doğru eğiliyor. Görevdeyken bile kolumu Sulli'ye doluyorum. Banks kısa bir süre aşağı bakıyor ve Sulli'nin "Gümüşler de benim için çok şey ifade ediyor çünkü alçakgönüllü olmayı ve başkaları için mutlu olmayı hatırlatıyorlar" dediği sırada konuşmayı dinliyor.

Banks ona gülümsüyor.

Benim dudaklarım da daha çok kalkıyor. "Seninle çok gurur duyuyorum, string-" "Meadows!" Dean bağırarak sözümü kesti. Ama o yaklaşırken, Kingly

bir kolunu omzuna atar ve aniden Dean'i ona doğru döndürür.

Bir öpücüğe.

Dean, insanlarla dolu bir arenada öpüşmeyi derinleştirmeden önce sırtıyor. Kingly'nin çenesini tutuyor ve Kingly de onun ensesini kavıyor. Yüzleri *Jumbotron'a* yansıtılıyor. Böylece seyirciler görüyor.

Dünya görüyor.

Görüyoruz.

Tüm ABD'li sporcular dönüp tezahürat yapıyor. Sulli dahil, ve evet, biz bile. Kingly'nin *romantizmini* alkışlıyorum.

Kimin aklına gelirdi ki?

Benim.

Kingly'yi kutluyoruz.

Gülümsüyorum bile. Sanırım ben de Olimpiyatlardan bir şey öğrendim. *Başkaları için mutlu olmak*. Ama kimse benden Rochester'ları alkışlamamı beklemesin. Bu *asla olmayacak*.

Banks'e "Görünüşe göre bir numaralı platonik kankayız." dedim.

"Haklı olarak."

Gülüyorum ve sonra Sulli harekete geçince dikkatimiz keskinleşiyor. Banks önde, ben arkada onu takip ediyoruz ve belki beş dakika sonra Dean ona tekrar yetişiyor.

"Meadows!" diye sesleniyor yine daha önceki gibi.
"Hey, tebrikler," diyor. "İkinizin birlikte olduğunu bilmiyordum."
"Aslında değildik - en azından resmi olarak." Biraz gülüyor. "O
Her şeyi resmileştirmek için yarışma sonrasına kadar beklemek istedik.
Kafamız oyunda kalsın."

Sulli yavaşça başını sallar. "Kulağa Kingly
gibi geliyor." "Ne?" Dean havai fişeklerin
sesini duyamaz. "Kingly'ye benziyor!"
Sırtarak başını sallıyor. "Kesinlikle öyle! Resim?!" Bir çift çekiyorlar,
sonra daha da yaklaşıyor ve ben onu durdurmak için aniden bir kolumu
uzatıyorum.

Yumruğunda ne var?

Dean kızgın görünüyor. "Ben onun takım arkadaşayım, dostum!" Havai
fişekler patlar, patlar, patlar. "Christian Dean... beni hatırladın mı?"
"Kim olduğunu biliyorum!" Dört yıl önce belki de Sulli'yle birlikte
olacağını düşündüğümü kabul etmeyerek bağırıyorum. *Neden bunun için
zorladım ki?* Eğer birlikte olsalardı, kafamı tuğladan bir duvara vurur ve
kendime tekrar tekrar *aptal derdim*.

"O zaman sorun ne?!"

"Elinde ne var?!"

"Oh..." Telaşla avuçlarını açıyor. Avucunda küçük içki şişeleri. "Bir
tane ister misin?! Bir sürü getirdim! Meadows'a da bir tane teklif
edecektim!"

"Ben iyiyim." Omzunu sıvazlıyorum ve geçmesine izin vermek için
yanından geçiyorum. Sulli'nin ona ne söyleyeceğini zaten biliyorum ama
yine de seçimi kendisinin yapmasına izin vereceğim.

Banks, Sulli'ye doğru ilerleyen Dean'e şahin gibi bakıyor.

Telsizden Banks'in "Elinde ne var?" diye sorduğunu
duyuyorum. "Minis," diyorum ona.

Banks başını sallar ve yüzünü öne döner. Benim gibi o da Sulli'nin ne
yapacağını biliyor.

"Meadows!" Dean küçük bir votka şişesi uzatıyor.

Başını sallıyor. "Ben böyle iyiyim. Teşekkürler."

"Emin misin?!" Dean soruyor. "Bu bir
parti!" "Eminim amına koyayım!"

Aylar önce geçirdiği korkunç bir geceden sonra Sulli ayık kalmaya karar verdi.
Banks dayanışma içinde sigarayı bırakma kararı aldı.

Ben de üçümüzü bir arada tutmaya çalıştım. Silah çekme olayının yanı
sıra, o kardeşlik partisi yazımızın en kötü gecelerinden biriydi.

Hepimiz için.

SULLIVAN ÇAYIRLARI

OLIMPIYATLARDAN 2 AY ÖNCE

MAYIS

Telefonuma bağıırken içimi bir panik kaplıyor. "LUNA!" Dikkatini çekmeye çalışarak bağııyorum. Bu bariz bir kış arama. Yanından yüksek sesli bir müzik patlıyor ve boğuk sesler üst üste yığılıyor.

Ama ben ne duyduğumu
biliyorum. Birisi dedi ki: *Seni
lanet sürtük*. Kulağa kötü
geliyordu.

Şimdi onun tarafındaki her şey karmakarışık bir karmaşaya dönüyor.

Alnımdan ter damlıyor, halter rafında. Yatak odamdaki eski ağırlık sehpasının üzerine çıkıyorum ve daha iyi dinleyebilmek için nefesimi tutmaya çalışıyorum.

"Sik... sik... kaltak."

Kalbim çarpıyor. "LUNA!" Beni duymasını umarak tekrar bağııyorum. Sadece her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istiyorum. Özellikle de bu gece kardeşlik partisinde olduğu için. Gitmek isteyip istemediğimi sormak için mesaj atmıştı. Teklifi reddedeceğimi bile bile beni iyi vakit geçirmeye teşvik etmekten çekinmeyen birkaç aile üyesinden biri. Ona antrenman yapmam gerektiğini söylediğim için kendimi biraz kötü hissetsem de davetini takdir ettim.

Akara aylardır Luna'nın korumalığını yapıyor. Kits'i arayıp her şeyin yolunda olup olmadığını sorabilirim ama Akara'yı aramak Luna'yı yüzüstü bırakmayı gerektiriyor. Daha fazla cevap alana kadar yapmakta tereddüt ettiğim bir şey.

"Em...onu." Telefonda yine derin bir ses geliyor.

"LUNA!" Bağırıyorum.

Banyo kapım gürültüyle açıldı. Banks çırılçıplak görünüyor. *Senin için Vahşi Vahşi Batı'yı geçmeye hazır olduğumu* söyleyen kendinden emin, endişesiz duruşunu gerçekten özümseyemeyecek kadar endişeliyim. Paniklemiş yüz ifademi görünce endişesi ikiye katlanıyor.

"Ne oluyor lan?" Hemen yanıma koştu.

"Bilmiyorum amına koyayım." Ağırılık sehpasından kalkıp popo aramasını ve şu ana kadar duyduklarımı anlatıyorum.

İlk aldığı şey bir pantolon değil. Şifonyerin üzerindeki telsizine gidiyor. Hızlıca telsizi açmasını izliyorum. Mikrofona tıklıyor. "Banks'ten Akara'ya, bu gece Luna'nın ekibinde kimler var?"

Midem bulanıyor.

"Akara'nın kendi görevinde olması gerekmiyor muydu?"

Banks eliyle ağzını siler. "Babamla bir toplantısı vardı..."

Sikerim böyle işi. Komodinime dönüp güvenlik cipinin anahtarlarını alıyorum. Luna bir kardeşlik partisinde pislikler ya da daha kötüsü tarafından takip edilirken burada kalamam. *Lütfen daha kötüsü olmasın.*

Lütfen lanet olsun, lütfen.

Banks derin bir şekilde kaşlarını çatıyor ve bir cevap aldığından şüpheleniyorum. "Ne?" Ona soruyorum.

Başını bir kez sallar. "Akara benimle kısa konuştu. Bana sadece birkaç isim verdi." Gözleri benimkilere kayıyor. "Onlardan biri Kurbağa."

Kurbağa.

Akara'nın kuzeni.

Yeşil sıcaklıkların en yeşili! Lanet olsun. "Frog'u Luna'nın yanına mı verdi? Bir kardeşlik partisi için mi?" Kanım buz gibi akıyor. Gözlerim faltaşı gibi açıldı.

"Yanında başka bir geçici var," diye hatırlatıyor Banks bana, sanki her şey yolunda gidecekmiş gibi.

Öyle olmalı.

Ama ben ne duyduğumu biliyorum! "Kulağa iyi gelmiyor Banks."

"Hat hala bağlı mı?" Telefonumu açtı.

"Birçoğu boğuk," diye itiraf ediyorum ama Banks'in bana inandığını biliyorum. Hoparlörü kulağına dayayıp dikkatle dinliyor.

"Luna'yı duyamıyorum."

"Çok sessiz olabilir." O lanet olası bir profesyonel fısıldayıcı. Aciliyet aniden bakışlarını daraltıyor, yüzünü sertleştiriyor. "Ne duydun?"

"Bir adam bağırды, *buraya gel.*" Telefonumu bana uzatıyor, tam o sırada yatağımın üzerinde cep telefonu çalışıyor. Arayan numarayı görüyorum ve Banks cevap vermek için koşuyor. Cep telefonumu kulağıma götürdüm, dernekten gelen konuşmayı duymaya çalışıyordum.

"Fuuuuuck." Hayal kırıklığına uğramış bir tonda derin bir inilti çıkar. "Nereye gidiyorsun?"

Ne olduğunu anlamıyorum. Ama ayak seslerinden sonra hat sessizleşiyor. Telefonumun ekranını kontrol ettim. Arama kesildi.

Kapattı mı?

Telefonu mu öldü?

Hizmetini mi kaybetti?

"Gitmemiz gerek Banks," diyorum ve sonra Luna'nın isteyeceğinden emin olduğum bir şey ekliyorum. Ona, "Moffy'yi uyarma. Henüz değil. Her ne oluyorsa... eğer masum bir şeyse, Luna tamamen gerekli olmadıkça kardeşinin bu işe karışmasını istemeyecektir."

Acil bir durum olsa Moffy'yi arardı.

Bildiğim kadarıyla Maximoff hâlâ uyuyor. Bu da boğazımı bir mengene gibi sıkkan korkuyu azaltıyor. *İyi olmalı. Moffy'yi aramadı. İyi olmak zorunda.*

Ama emin olmak istiyorum.

Banks telefonunu kulağına dayayarak Akara ile konuşuyor ve bana başıyla onay veriyor. "Akara bizimle orada buluşacak. Luna'nın ateşi yükselmiyor."

Roger yapmıyorlar mı?

Ne sikim... Belki de hepsi sinyal kaybetmiştir.

Hiper sürücüyü itildim. "Hadi, hadi, hadi." Banks'i neredeyse kapıdan dışarı itiyordum. Ben koridora çıkarken o hâlâ bir çift jogger'ın içine atlıyor. Banks'in gömlek almaya vakti yok, ön kapıdaki askılıktan mavi bir ceket kapıyor.

Çatı katında herkes uyuduğu için şanslıyız. Moffy, Jane, Thatcher ya da Farrow'un yanından geçmeden ayrılmak kolay. Arabaya ulaştığımızda ellerim hafifçe titriyordu.

"Luna'yla birlikte gitmeliydim," diye mırıldanıyorum kendi kendime. "Kaldırmak yerine orada olmalıydım..." Eliot ve Tom New York'talar ve Philly'deki kardeşlik partisine katılamadılar. Başka birinden onunla gelmesini istediğinden emin değilim.

Sikeyim.

Sikeyim.

Banks güvenlik aracına tırmanıyor, SUV onun ağırlığı altında sallanıyor. Ben yolcu koltuğuna geçerken bana "Bunu kendine dert etme Sulli," diyor. "Muhtemelen iyidir."

Muhtemelen. Belki.

Kesinlik istiyorum.

"Telefonunu ödünç alabilir miyim?" diye sordum.

Bir eliyle bardaklığa uzanıyor, diğer eliyle direksiyonu sıkıca tutuyor. Park yerinden çıktığımızda, paparazzi minibüsleri kayarak dışarı çıkıyor. Karanlıkta bile bizi takip ediyorlardı.

Garip bir şekilde beyaz ışıklara ve tamponlara alıştım. Kalp atışlarım hâlâ hızlanıyor ama artık tehlikeli boyutlara ulaşmıyor.

Donnelly'nin numarasını bulana kadar Banks'in rehberinde hızlıca geziniyorum.

Onu rehberime ekliyorum ve telefonumdan hızlıca bir kısa mesaj oluşturuyorum.

Hey Donnelly, ben Sulli. Numaranı Banks'ten aldım. Bu gece Luna ile konuştun mu?

Mesajımı tekrar okumadan gönder tuşuna bastım.

Banks direksiyonu daha sıkı kavlıyor, kısa bir süre telefonuma bakıyor, sonra tekrar yola bakıyor. "Haydutluk mu yapıyorsun, denizkızı?"

"Luna'ya neler olduğunu bilebilecek biri varsa o da Donnelly'dir."

Banks yüzünü buruşturur. "Bu yine o şey - *bilmek istemiyorum* şey?"

"Evet. Bu o şey." Yine de Luna ve Donnelly'nin o ilk ve tek seferden sonra hiç takılmadıklarından eminim.

En azından hâlâ arkadaşlar ve Luna'nın güvenlikteki en büyük arkadaşı oda arkadaşımız Farrow. Şu anda uyuyor, o yüzden paylaşacak bir haberi olduğundan şüpheliyim.

Donnelly'nin Luna'nın ona Wawa'ya çıkma teklif ettiğini düşündüğü garip kısmı hatırlıyorum, ancak Luna'ya göre Wawa daveti *sadece* arkadaşça bir şeydi. Bana iletişimsizliği giderdiğini söyledi, ama hala

birbirlerini sadece grup ortamlarında görmüşlerdi. Dürüst olmak gerekirse, Luna'nın bu garip pürüzü ne kadar iyi onarabildiğini biraz kıskandım.

Benim için arkadaşlıklarım dağınık ve en küçük bir gariplik çatlağı genellikle dev bir mağaraya dönüşüyor. Belki de Luna hayattaki garip şeyleri fazla analiz etmeme konusunda gerçekten iyidir.

Telefonum hızlıca çalışıyor.

Hayır. Onunla her şey yolunda mı? -

Donnelly Siktir.

Ben de cevap yazdım: *Bilmiyorum. Kardeşlik partisinde. Ona ulaşamıyorum.* Telefonumu cebime koymak üzereydim ama gönder tuşuna bastıktan hemen sonra telefonum çaldı.

Hangi dernek? - Donnelly.

Sadece daha fazla bilgi toplamak için mi yoksa kardeşliğe kendisi gidebilmek için mi soruyor emin değilim. Her iki durumda da, başka bir korumanın daha olması zarar vermez. Değil mi? Kahretsin, güvenlik için bunu mahvetmek istemiyorum.

Banks'e soruyorum, "Donnelly hangi dernek olduğunu bilmek istiyor."

Banks kolayca, "Sadece söyle ona. Aksi takdirde endişelenecektir. Hepimiz endişelenirdik." Herhangi *birimiz*. SFO'yu kastediyor. Güvenlik ekibini. Çünkü hepsi bizi ve güvenliğimizi önemsiyor.

Ben de cevap yazdım: *Omega*

Theta Phi. Teşekkürler -

Donnelly

FRAT HOUSE ucuz bira ve ot kokuyor. Baslar yere vuruyor ve popüler remiksli şarkılar üzerinden yapılan konuşmalar ayırt edilemiyor. Banks elimi sıkıca tutuyor, sanki ayrılacağımızdan endişeleniyormuş gibi.

Kızlar makyajlı yüzlerini, bandajlı elbiselerini ve iki santimlik topuklu ayakkabılarını sanki şehirde bir gece geçireceklermiş gibi süslüyorlar. Pis bir kardeşlik evinde bir gece değil

kırık disko topu, bira pong masaları, şişme kılıçlar ve bebekler. Erkekler tekne ayakkabısı ve polo giyerek kızların *yarısı kadar efor sarf ediyor*.

Hiç çaba göstermedim.

Banks ve ben hâlâ eşofman giyiyoruz. Çıplak göğüslü olmamak için ceketinin fermuarını çekti. Eagles beyzbol şapkamın kenarını yüzüme doğru eğiyorum.

Yaşam alanındaki cesetlerin arasında saklanıyoruz. Bira şişeleri yapışkan döşeme tahtalarını çoktan kirletti.

İnsanlar bizi tanıdıysa bile bir şey söylemiyorlar. Kalabalığı hızlıca tarıyorum ve Luna'yı geri aramayı deniyorum. Telefonu telesekretere düşüyor.

Sikeyim.

Büyük mutfığa doğru ilerliyoruz. Yarı dolu içki şişeleri devasa adayı kaplıyor. Votka, viski, rom ve tekila. Fıçının başında iki öğrenci birliği üyesi var.

"Tayt!" diye bağırıyor yakalı palmiye ağacı tişörtlü olan.

Benimle konuştuğunu anlamam bir saniye sürdü. "Keşif mi?" Banks'e soruyorum.

"Zararı olmaz."

Fıçıya doğru ilerleyen Banks, tehditleri tarıyormuş gibi başını çeviriyor. Luna için değil. Ama ikisini de yapıyor olabilir.

Palmiye Ağacı Adam kırmızı bir Solo fincan dolduruyor. "İkiniz de kupkuru görünüyorsunuz," diyor günahmış gibi, sonra Banks'e başını sallıyor. "Kardeşim... *kocaman olmuşsun.*"

"Altı-yedi," diyor Banks o sormadan önce.

"Siktir."

Banks bardağı doldururken adamların ellerine bakıyor. Ben de bakıyorum. Annem bir keresinde bir partide kafayı bulmuştu ve bu hikâye bir ibret hikâyesi olarak kafama kazındı. Ne yapmamam ve ne yapmam gerektiği konusunda.

Hızlı olanlar çekilmedi.

Palmiye Ağacı Adam bana Solo bardağı uzatıyor. Karıştırmak istiyorum. Ayrıca, bu biraz da olsa sinirlerimi yatıştırabilir. Bardağın ağzını dudaklarıma götürüp bir kez, sonra iki kez yudumluyorum. Biranın boğazımdan aşağı akmasına izin veriyorum.

Nabzımın atmayı kesmesini umuyorum.

O bir tane daha doldurmaya başlarken ben büyük bir yudum alıyorum. "Birini arıyoruz."

Banks ekliyor: "1.75 boylarında, kahverengi saçlı, muhtemelen yüzünde simler olan bir kız?"

Ortaya çıkıp *Luna Hale'i gördünüz mü diye* sormuyor. Çünkü Luna'nın buraya kılık değiştirerek gelmediğini bilmemize imkân yok. Ve ünlü bir kızın burada olabileceği konusunda tüm kardeşlik evini uyarmak akıllıca değil.

Palmiye Ağacı Adam güler. "Dostum, bu evde bu tanıma uyan milyonlarca kız var."

"Bir milyon mu?" Kaşlarım kalktı.

Gözlerini deviriyor. "Ne demek istediğimi biliyorsun." Başını tekrar Banks'e çevirir. Gözlerini ona diker. "Çok tanıdık geliyorsun dostum. Futbol takımında mısın?"

Banks başını sallar. "Yardımanın için teşekkürler." Bir elini sırtıma koyarak beni mutfaktan uzaklaştırıyor.

"Yardım mı?" Banks'e bakıyorum. "Yardımanın tam tersini kastediyorsun." "Kardeşlerle kavgaya tutuşmak Luna'yı bulmamıza yardımcı olmayacak." O

gergin görünüyor. Sanki bunun bir olasılık olduğunu düşünüyor. "Bu benim kalabalığım değil."

"Benim de değil," diye mırıldanıyorum, insanlar koridora geçmek için beni iterken rahatsız oluyorum. Banks beni sırtına yaklaştırıyor, eli daha iyi kavramak için ön koluma doğru kayıyor.

"İyi misin?"

Başımı sallıyorum, biramı bitiriyorum. Açılır kapanır bir masadan açılmamış bir bira kutusu alıyorum ve adisyonu açıyorum. İçiyorum. Banks'in gözlerinde görmezden gelmeye çalıştığım bir şey var.

Endişe mi? Hiç bilmiyorum.

Biliyorsun.

Yapam

am.

Yok.

Oturma odasını, yemek odasını ve çalışma odasını kontrol ediyoruz ama boşuna. Çamaşır odasının önünden geçerken derin homurtular ve aşırı hevesli inlemeler duyuyorum. Yüzüm buruştu. *Hayır.* Bu o olamaz. Banks kulaklığını ayarlıyor ve bana "Akara beş dakika içinde burada olacak" demeden önce uzaklara bakıyor.

Üçüncü bira. Hesabı

patlatıyorum. İçiyorum.

Bankalar stres altında.

Onu strese sokuyorum.

Daha üçüncüyü bitirmeden dördüncü biraya uzanıyorum. Midemdeki düğümler azalmıyor ve gitmiyor. *Git buradan. Luna'yı bul.*

İçiyorum.

"Frog ve Tovin hangi cehennemde?" Banks etrafına bakarak boğuk bir sesle sorar.

Oturma odasına döndük. "Onları geçmeye devam etmeliyiz." Bir yudum alıp bakıyorum. Yudum-

"Aman Tanrım, bu Banks ve Sullivan!"

Oh.

Sikeyim.

Donup kaldım.

Banks beni göğsüne çekti. Saklanıyorum. Yüzümü ceketinin içine gömdüm. Kızlar "Burada ne yapıyorsun?" diye bağırırken nabzım hızla atıyor.

"Aman Tanrım!"

"Bir resim alabilir miyim?!" "Akara nerede?!"

İnsanlar etrafımıza doluşuyor. İttiklerini hissediyorum. Dokunuyorlar. "Banks," diye boğuluyorum.

"Geri çekilin!" Banks alaycı bir şekilde bağırıyor, itiyor. İnsanları geri itiyor.

Yüzümü sola çeviriyorum. Bakıyorum. Vay anasını... Üniversite öğrencileri telefonlarıyla etrafımızda dönüyor, fotoğraf çekip kaydediyorlar. Sanki break dans yapacakmışız gibi.

Onun yerine, taş gibi heykelleriz.

Ve bizi videoya çekmeye devam ediyorlar.

Banks'in başımda koruyucu bir eli var. Onu terk etmekten korkuyorum. Ayrılmaktan. Ama müzik daha da yükseliyor ve sarhoş bağırırları anlaşılmas bir hal alıyor. Bazılarını parçalara ayırıyorum.

"SULLI!"

"O BENİM

KANKAM!" "SIK

BENİ, BANKALAR!"

O benim.

Siktir git.

Eller yine üzerimde. Banks onları yırtıp atıyor ve öfkeli bir kardeşimin "Hey, kızıma dokunma, dostum!" diye bağırdığını duyuyorum.

Ve başka bir adam bağırıyor, "Sadece Sullivan ile fotoğraf çekmemize izin ver!" "Onu becermemize izin ver!"

Gülüşmeler.

Onlar Banks'i ne kadar kızdırıyorsa Banks de onları o kadar kızdırıyor. "Siktir git!" diye bağırıyor erkek arkadaşım, bağırarak

istediğim ama bağırmakta zorlandığım Şeyi. "Birden fazla erkekten
hoşlandığını duyduk! Bu yüzden mi burada?!"
Adamın biri kıcıma uzandı.

Banks onun bileğini yakalar, döndürür ve burnuna vurur.

Kalabalık "Ohhhh!" diye tepki veriyor ve irkiliyor.

Ve sonra, kardeşlik kardeşlerinin hepsi üzerimize çullandı.

"Sulli, git," diye fısıldıyor Banks kulağıma. Elimi kelimenin tam anlamıyla başka bir elin içine sokuyor. Kimin eli bu? *Akara'nın eli gibi hissettirmiyor.* Çok küçük.

Banks'e güvenerek daha sıkı tutunuyorum ve geriye doğru bakma riskini aldığımda Banks'i tam bir *kavganın* içinde görüyorum. Dört kardeşle birlikte. Bira pong masalarına çarpıyordu. Mobilyalara. Yumruk üstüne yumruk atıyor.

"Kitler," diye nefes alıyorum.

Akara kardeşlik evine girdi. Banks'e doğru itiyor, ona yardım etmek için. Çekiliyorum, *sürükleniyorum*, erkek arkadaşlarımdan uzaklaşıyorum.

Ve yüzümü öne döndüğümde - işte o zaman uzun, düz siyah saçları görüyorum.

Merdivenlerde sızıp kalmış sarhoş bir adamdan bir kova şapka çalar. Dönmeden şapkayı bana uzattı.

Eagles şapkamı kova şapkayla değiştiriyorum ve o da tırabzandan terk edilmiş bir deri ceket aşırıyor. Ceketini bana uzattıktan sonra kollarımı geçiriyorum, biraz bira döküyorum ve o da elimi tekrar tutuyor.

"Onu en son bu tarafta görmüştüm." Bir kat daha merdiven çıkıyor. Üçüncü kat.

"Ahhh! Ahhhhh! Becer beni, evet, *tam orada.*"

O odadan geçerken aralık kapıdan baktım. Kızıl saçlı biri. Kesinlikle Luna değil. Dördüncü biramın kalanını içiyorum ve kutuyu buruşturuyorum.

Banks ve Akara kardeş kavgasında.

Luna kayıp.

Nabzım hâlâ çok hızlı atıyor.

"Kurbağa," dedim sonunda.

Etrafında dönüyor. Bu gece ilk kez bakışlarımla buluşuyor. Ne zaman Kurbağa'yı görsem, "*Vay canına, Akara'nın bir ailesi varmış*" diye düşünürüm. Şimdiye kadar annesiyle ya da herhangi bir akrabasıyla tanışmamıştım. Taylandlı olmasının yanı sıra, Kurbağa Akara'ya *benziyor*. Narin ama aynı zamanda güçlü olan aynı fotojenik özelliklere sahipler. Sanki aynı anda hem gülüp hem de yumruk atabiliyorlar.

Kedi göz kalemi kahverengi gözlerini belirginleştiriyor ve kulaklığı saçının arkasına gizlenmiş. Telsizini nereye koymuş? Spagetti askılı kırmızı elbisesi ince bedenini sarıyor ve yalınayak mı?

Kaşlarımla daha da çatıyorum. "Luna'yı nasıl kaybettin?"

Kurbağa iç çeker, "*Kaçtı*. Topuklularımı atmak zorunda kaldım. Bekle, işte buradalar." Koridordaki bir bankın altından 10 santimlik topuklu ayakkabılarını çıkarıyor. Burada daha az üniversite öğrencisi var ve onlar geçerken sarhoş bakışlarından kaçınıyorum.

Kurbağa'yı kapıları çalması için bırakıyorum. "Benim!" Luna'nın sesimi tanıyacağını bilerek bağıyorum.

"Sen de mi? Yavaşla," diye emrediyor

Kurbağa. Yavaşlamıyorum. "Benim!

Benim!"

"Sanırım banyoda saklanıyor olabilir."

Diğer geçici nerede? Ben daha sormayı akıl edemedim, koridora diğer taraftan tanıdık bir yüz giriyor. Yırtık kot pantolon, eski bir Van Halen gömleği, kestane rengi kahverengi saçlar ve dövmeler - Paul Donnelly burada. Kapıları açıyor, benim gibi nezaketen çalmıyor bile.

"Luna Hale'i gördün

mü?" "Luna Hale

burada mı?" Kapıyı

kapatır.

Bir tane daha açar, aynısını yapar.

Tam ortada bulduğumuz sırada Donnelly bir kapı açıyor ve ben de onunla birlikte içeri bakıyorum.

"Hadi, bebeğim. Aç kapıyı," diye küfreder sarhoş bir adam. "Özür dilerim bebeğim. Artık sana kızgın olmayacağım. Bunun bir kaza olduğunu biliyorum."

Kurbağa Donnelly'ye fısıldar, "Bu o. O içeride."

Lanet olası odaya dalıp gitmek üzereydim. Kuzenim her neredeyse onu yakalayacağım ama kapıdan içeri adımımı atar atmaz Frog kollarını bana doluyor.

Üzgünüm, Frog.

Onun elinden

kurtuluyorum. Daha

güçlü.

Çok daha güçlü ve ben ilerlerken küfür ediyor. Ama Donnelly 1.80 boyundaki kahverengi saçlı öğrenci birliğindeki çocuğa çoktan ulaşmıştı. Bira Polo gömleğini lekeliyor ve yüzü alkolün neden olduğu öfkeyle kızarmış. Ya da belki sadece saf öfke.

Donnelly "Luna, içeride misin?" diye seslendiğinde banyo kapısını yumrukluyordu.

"Donnelly?" Luna'nın sesi umutlu geliyor.

Adam Donnelly'yi "Geri çekil, ahbap," diye itmeye çalışınca Donnelly

ona bir, iki kez vurur ve ışıklar söner. Adam gürültüyle yere yığılır.
Banyoya koştum ve kilitli düğmeyi salladım. "Luna? Benim!"

"Sulli?!" Kapıya doğru koştuğunu duydum.

"Donnelly adamı bayılttı." Sözcükleri zar zor bırakıyorum ve Luna kapıyı açıyor. Kollarımı kuzenime doladım.

O sıkıca tutuyor, ben de daha sıkı tutuyorum. "Yaralandın mı, Luna?" Soruyorum, gözlerim doluyor.

"Hayır, o sadece... Ben onun... hiçbir şey için gerçekten kızgın olduğunu düşünmüştüm..." Geri çekiliyor. Kehribar rengi gözlerinin altında maskara bulaşmış. Yanaklarında düzensiz parıltılar var. Balık ağı yırtılmış, ama belki de bilerek. Yıpranmış jean şortu ıslak. *Thrashers* sweatshirt'ü bedenine büyük geliyor. "Dans ediyorduk. Kazayla üzerine bira döktüm." Sesi titriyor. "...Bu konuda konuşmak istemiyorum..."

"Oh hey, zorunda değilsin."

Donnelly'ye bakar. "Kardeşlik partilerinin bana göre olduğunu sanmıyorum." "Değil mi?" Donnelly Luna'yı aşağı yukarı süzdükten sonra başıyla onaylıyor. "Onlar Benim de." Duraksıyor. "İyi misin?"

Kadın omuz silkiyor.

"Buradan gidiyoruz," diyor Donnelly. "Tamam mı?" Kadın şiddetle başını sallıyor.

Elim onunkini yakalıyor ve sıkıyor.

Luna, "Geleceğinizi nereden biliyordunuz?" diye soruyor. Donnelly, "Sulli bana mesaj attı," diyor.

"Ve sen beni kıcımdan aradın," diye ilan ediyorum. Kaşlarını çatı.

"Telefonumun şarjı bitti ama."

"Ondan önce olmalı."

Donnelly mikrofonuna konuşuyor, uzay bebeğini, denizkızını ve kurbağayı bulmakla ilgili bir şeyler söylüyor, sonra bana dönmeden önce uzun bir süre Luna'ya bakıyor. "Kaçmamız gerekiyor. Akara ve Banks dışarıda."

"İyiler mi?"

"Evet." Mavi gözleri kapı aralığına kayıyor. "Ama bir sorunumuz olabilir."

Çabuk öğrenirim.

Dernek üyeleri bütün lastiklerimizi kesmiş. Ayrılmamızın hiçbir yolu yok.

Bu gecenin ben, Frog, Luna, Banks, Akara ve Donnelly'nin amcam Connor'ın limuzininde son bulacağını ASLA düşünmemiştim. Ama Akara bir çekicinin SUV'u ve patlamış lastiklerini eve götürmesini sağladıktan sonra amcamı aradı.

Anlaşılan amcamın o bölgede bir toplantısı olduğunu biliyordu. Connor Amca da bizi alması ve çatı katına götürmesi için hemen şoförünü gönderdi.

Şimdi şehrin sokaklarında ilerliyoruz ve Luna baş aşağı uzanmış, yüzü kazağının içinde saklanırken, Donnelly limuzinde bulduğu kokteyl peçetelerine çizimler yapıyor. Okuma gözlüğü burnuna tünemiş.

Banks ve Akara'nın arasına sıkışmış durumdayım ve buz kovaşından bir poşete buz dolduruyorum. Şampanya şişesi gözüme çarpıyor. Ama torbayı doldurmaya odaklanıyorum, sonra da buzı Banks'in kafasına bastırıyorum. Bir kaz yumurtası oluşmaya başladı bile.

"Topuklu mu giydin?" Akara, Frog'a diyor ki. "*Görevdeyken* mi?" "Bir partiye gidersem ortama uyum *sağlamam* gerektiğini söylemiştin. Giydiğim şey bu partilere, Nine."

"Kimse senin ayaklarına bakmayacak, Kurbağa." Ellerini kızgın ve öfkeli bir şekilde havaya kaldırıyor ve gözleri yumruk, dirsek ya da her ne haltsa yediği için kızarmış durumda. Akara iyi olduğumdan emin olmak için hızlı bakışlarla beni kontrol etmeye devam ediyor.

İyi olduğundan emin olmak için Banks'i kontrol ediyor. Frog'u kontrol ediyor. Luna'ya. Donnelly'de.

"Al, Kits. Gözün için." Limuzindeki çöpler için kullanıldığını düşündüğüm başka bir küçük poşete daha buz koyuyorum. Buz torbasını ona uzattım.

Dikkatini bize verdi. "Ben iyiyim." "*Kitler*."

İsteksizce buzı alıyor, sonra gözüne bastırıyor ve diğer eliyle kuzenine ters ters bakıyor. "Artık topuklu giymek yok."

"Cidden bu geceki hataların en küçüğünün bu olduğunu düşünüyorum ama devam et." "Haklısın. Tovin seni asla terk etmemeliydi. O kovuldu."

Kurbağa biraz rahatlar. Diğer geçici koruma Tovin'in partiye bir saat kala Frog'u ektiğini duydum. Arkadaşları onu yerel bir barda takılmaya çağırmış ve o da bunun daha heyecanlı olduğunu düşünmüş sanırım. Maaş yeterince teşvik edici olmamış olmalı.

Akara başını sallayarak, "Telsiz kullanımı konusunda bir kurs daha

almalısın," diyor.

"Kolay değiller," diye savunuyor Frog. "Daha basit bir sistem olmalı. Metin mesajlaşmasının icat edilmesinin bir nedeni var."

"Yeterince hızlı değil."

"Merhaba, *emoji* diye bir şey var."

Banks gülüyor.

Akara gülümsememeye çalışıyor ve Banks'e başını sallıyor. Neden nabzım hâlâ atıyor? Neden hâlâ panikliyorum?

Şampanya yine gözüme çarptı.

Bu gecenin geçip gitmesine yetecek kadar içeceğim. Eterin içine sürüklenmek için.

Belki uyumama yardımcı olur. Öne uzanıp şampanya şişesini bulanık sudan çıkarıyorum. Donnelly ve Frog limuzinin diğer tarafından beni izliyorlar.

Akara ve Banks'in yanımda gerildiğini hissedebiliyorum. "Şampanya isteyen var mı?"

Kurbağa omuz silkiyor.

"Görev başında içki içmek yasak," diye hatırlatıyor Akara. "*Neredeyse* görevde değilim. Bu sayılmaz mı?" "Hayır ve sen on sekiz yaşındasın."

"Tam bir babasın" diye homurdanıyor. "Değilim," diye tersliyor.

"Öylesin," diye karşılık veriyor.

Ben şampanya boynunun folyosunu açarken Banks bana daha fazla dikkat ediyor. Mantarı patlatıyorum ve şişeyi dudaklarıma götürüyorum.

Yutkunuyor, yutkunuyor ve sonra şişeyi ellerimden çekip alıyor. "Sulli."

Elimin tersiyle ağızımı sildim. "Biraz ister misin?" "Durmanı istiyorum." Banks acı çekmiş görünüyor.

"Önemli bir şey değil." Şişeyi aldım. Bırakmıyor.

Bir çekişme içindeyiz. "*Bankalar*."

"Dur."

"Aşırı tepki veriyorsun!" Bağırıyorum. Neden bağırıyorum ki? Gözleri daha da kızardı. "Buna ihtiyacın yok."

"Ben istiyorum. Tıpkı senin sigara istediğine emin olduğum gibi." Alçak bir darbe. Yüzü buruşuyor. "Sigarayı bırakacağım. Seninle birlikte bırakacağım." Cevap vermedim.

Bu gece şampanya istiyorum.

İhtiyacı

m var.

İhtiyacı

m var.

"Ver onu bana," dedim.

Akara araya giriyor, "Sulli, bırak."

Acı göğsüme vuruyor. Kits de değil. "Hayır, benim bir sorunum yok. Bunu kanıtlayabilirim." Şişeyi Banks'in elinden çekip alıyorum. Şampanya üstümüze dökülüyor ama bu geceki biralar yüzünden başım dönüyor. Ve umurumda değil.

Umurumda değil.

Daha az umursamak istiyorum. Bu yüzden içiyorum. Ve içiyorum.

Kendimden nefret ediyorum.

Şişenin içindekileri kolaylıkla boğazımdan aşağı boşaltmamdan nefret ediyorum. Akara'nın bana bakmasından nefret ediyorum. Sanki hiç tanımadığı biriymişim gibi. Sanki bir yabancıya dönüşmüşüm gibi. Sanki beni sarsmak ve uyandırmak istiyor ama nasıl yapacağını bilemiyor.

Banks'in sabit ve keskin nefes alışından nefret ediyorum. Sanki göğsüne hançer üstüne hançer saplamışım gibi. Elimdeki boş şişeyi nazikçe almasından ve bir elini ıslak, yapışkan bacağıma koymasından nefret ediyorum.

Ne kadar döktüm?

Bilmemekten nefret
ediyorum. Kim

olduğumdan nefret
ediyorum.

Havaya
ihtiyacım

var.

Havaya
ihtiyacım

var. Dışarı

çıkmaq

istiyorum.

Düğmeleri kurcalayarak çatının bir kısmını açan düğmeyi buluyorum. Adımı söylüyorlar ama ne bakıyorum ne de dinliyorum. Yalpalayarak çatıya çıkıyorum, sıcaktan bunalıyorum, büyük hava akımlarını içime çekiyorum. Gece gökyüzü ve Philadelphia'nın şehir ışıkları etrafımda. Çok

hızlı gidiyoruz, paparazziler beni görürse

-Umurumda

değil.

Umursaya

mam.

İstediğim buydu, değil mi?

Gözlerimden yaşlar süzülüyor. Yanaklarımdan aşağı damlıyor. Rüzgâr onları alıyor ve bir an için rüzgârın beni almasını diliyorum.

Ve sonra, Akara ve Banks dışarıda. Benimle birlikte gökyüzü çatısına sığıldılar. Kolları beni sarıyor ve omuzlarında ağlıyorum. Bu gece bu aşkı nasıl hak ettim? Onları nasıl hak ediyorum?

Aralarına bakarken başımı sallıyorum, "Artık içmek istemiyorum." Sesim kesiliyor. Ama duygularımı göğüslerine doğru tekrar tekrar söylüyorum. Kollarına. Omuzlarına. Rüzgar bize karşı kamçı gibi eserken Philly'ye.

Onlara, şehre ve *kendime* söz veriyorum, *artık içmek istemiyorum.*

İçmeyeceğim.

Ayık olacağım. Temelli olarak.

BANKS MORETTI

ŞİMDİ

KARANLIĞIN KAPAĞINDA, Los Angeles'tan ayrılıyoruz.

Özel jette kırmızı göz lanet bir nimettir. Lüks olanaklar pek umurumda değil. Sadece uzun bacaklarımı uzatabileceğim ekstra alana sahip lüks koltuklar. Ticari uçakla uçarken kendimi yüksük içine sıkıştırılmış peygamber devesi gibi hissediyorum. Özel uçakta uyumak daha kolay. Ve çoğu koruma için uyku kolay gelir. İndiğimizde paraya susamış paparazzilerle karşılaşabileceğimizi düşünürsek, şimdi uyumak daha iyi. *Bizi ne tür bir cehennem ateşi bekliyor? Sulli'yi ne tür bir cehennem ateşi bekliyor?*

Bu, Philly'ye varışımızı birilerinin sızdırıp sızdırmadığına bağlı.

Uyandığımda ilk olarak Akara'ya bakıyorum.

Boktan bir fırtınaya doğru gittiğimizi bilirdi.

Ve çoktan telefona sarıldı. Tipik Kitsuwon.

"Herhangi bir sorun var mı?" Sulli hâlâ aramızda uyurken sessizce soruyorum. Akara'nın koluna salyasını akıtıyor ve Akara onu rahatsız etmemeye dikkat ediyor.

"Yok." Telefonunu avucuna vuruyor, kaşları kasılıyor. "Basın hâlâ ailelerin Los Angeles'ta olduğunu düşünüyor."

"O zaman neden telefonunu tuvalete düşürmüş gibi görünüyorsun?"

Başını sallıyor, dudaklarında bir gülümseme belirliyor. "Lanet olsun, Banks. Şimdiden telefonuma ateş etmeye başladı." Sulli'ye hızlı bir bakış attıktan sonra sesini

bir fısıltıya. "Gerçek olamayacak kadar iyi hissettiriyor." "Çok mu kolay?"

"Evet."

"Geldiğinde kolay olanı alacağım." Sertleşmiş bacaklarımı uzatıyorum. "Bir daha gelmeyebilir."

Akara başını sallıyor, güneş ışığı sıramıza vururken uçağın penceresinden dışarı bakıyor. Saat değişikliği yüzünden Philly'de öğleden sonraya sabahın erken saatlerinden daha yakın olmalı. Akara'nın rahatlamaya çalıştığını söyleyebilirim ama bunu ancak Sulli uyandığında iyi bir şekilde yapabilecek.

Aslında biz ayaktaayken o da ayakta olmayı *tercih ederdi*, bu yüzden sağ bacağımı onun boşluğuna doğru uzatıyorum. Baldır ve ayak bileklerine vuruyorum.

Sulli kıpırdanır. "Wah..." Gözlerini kısarak güneş ışığına bakıyor. Akara anında gülümsüyor.

Tanrım, sallanıyorum. Daha da geriye yaslanıyorum, ellerimi başımın arkasına koyup daha derin bir esneme hareketi yapıyorum.

"Hey, salya canavarı," diyor Akara.

Sulli'nin yüzü kızarır. "Ah..." Kaygan dudaklarına dokunuyor, sonra Akara'nın kolundaki ıslak noktayı ovuyor. "Siktir, üzgünüm Kits."

Kolumu omzuna doğru uzatıyorum. "O gömleği asla yıkamıyor." Akara gülümsüyor, "Evet, yatağın üzerindeki teşhir kutusuna gidiyor."

"Hayır, *değil*." Dizlerini dizlerimize vuruyor. "Yıkanacak."

Akara başını bana doğru eğiyor. "Kazınmış bir plaket alalım mı? *Sulli's Twentieth Drool*."

Sulli'nin çenesi düşer. "Senin üzerine *yirmi* kez salya akıtmadım, Kits." Onun koluna vurur.

Uçak nihayet indiğinde hepimiz gülüyor, şakalaşıyor ve gülümsüyoruz. Ve işte buradayım, iyi şeyler düşünüyorum. Mutlu şeyler. Belki de en büyük tehditler Los Angeles'ta kaldı. Olimpiyatların geride kalmasıyla birlikte en büyük korkularım da geride kaldı.

Pistte paparazzi yok.

Philadelphia'da özel jetlere hizmet veren bir sabit üs operatörü olan Emerald Aviation'a indik. Philadelphia Uluslararası Havaalanı'nın karmaşasından uzakta.

Bölgeyi insanlardan çok uçak hangarları dolduruyor.

Bizi fark edecek kimse yok. Hiçbir video ve fotoğraf internete düşmeyecek. Yine de medyanın önündeyiz.

Kendimi iyi hissediyorum.

Ancak kısa merdivenlerden piste inerken Akara'ya bir telefon geliyor. Yüzü ciddileşiyor. Mezar. "Ben Akara Kitsuwon. Evet... tamam mı?" dediğini duyuyorum.

Bavullarımızla meşgul oluyorum.

Sulli'nin valizini ve Akara'nın spor çantasını bir güvenlik cipinin arka koltuğuna atıyorum. Benimkini almaya gittiğimde Akara bagaja yaklaşıp fısıldıyor: "Apartmanın güvenliği."

"Çatı katından mı?"

Sertçe başını sallıyor, hâlâ telefonla konuşuyor.

Sonra Akara bize bakan Loren Hale'i gülümsemeye zorluyor. Ona içten bir el sallıyorum. Bavul yığınının yanında Sulli ile konuşuyordu.

Lo aileler arasında en sevecen kişi olarak kabul edilir ve bu yüzden hep birlikte olduğumuzu duyduğunda bize ve Sulli'ye karşı bir kutup patlaması gibi davrandığını düşündüm. *Bu* ve hemen hemen her konuda kardeşi Ryke'in tarafını tutması.

Ryke bizim yanımızda kendini gergin hissettiğinde Lo da ona karşı daha korumacı davranıyordu.

Benim bir kardeşim var. Anladım.

Ama Lo benim için bir şey ifade ediyor. Onun en küçük oğlunu *Yıllardır*. Her zaman beni ve Thatcher'ı sevdiğini düşünmüştüm. Lo daha az keskin bir gülümsemeyle bana başını salladı. Alacak.

Ryke üçlümüzü daha fazla kabul ettiğinden beri Lo da kabul ediyor ve bu küçük anları hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi bir kenara atmayacağım. Ne kadar kısa ve geçici olurlarsa olsunlar, benim için önemliler. İnsanlardan asla çok fazla şey beklemem. Özellikle de örnek almak istediğim erkeklerden.

Bunu bana babam öğretti.

"Görüntüleri bana gönderebilir misiniz?" Akara gizlilik ve ailelerin görüş alanından çıkmak için cipin kaputuna doğru ilerliyor.

Görüntüler mi?

Çatı katındaki apartman güvenliği mi?

Kaba bir elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. *Hay sikeyim*. Aklım Cinderella reklamı fiyaskosuna ve Janie'nin konağındaki yatağında otuzbir çekmek üzereyken yakaladığım çıplak sapığa gidiyor.

Boktan kafamda güzel zamanların geçmesine izin ver.

Çatı katına biri mi girdi?

Kaslar daha fazla esniyor. Bu gecenin rahatlamakla ilgili olmayacağını hissediyorum. Lanet olası bir yükten kurtulmak. Uzun bir iki hafta oldu ama Akara ve ben Olimpiyatlardan sonra bir tatilden çok savaşa hazırдық. Ve garip bir şekilde, sanırım böyle olmasını tercih ederdik.

İkimiz de çatladık.

Umarım Sulli bunu biliyordur.

Bana doğru gelirken, yumuşak, uzak bir gülümseme ile gülümsüyor.

Açılan bagajın üzerine otururken Sulli'ye "Biraz sohbet etmiş olmalıyız," diyorum. SUV benim ağırlığımla batıyor.

Sulli daha göz hizasında. "Öyleydi. Amcam bana bunu verdi..." Pantolonunun cebini karıştırıyor. "Hiç kullanmadığını söyledi ama madalya peşinde koştuğum için hoşuma gideceğini düşünmüş." Çeyreklikten biraz daha büyük yeşil bir madeni para çıkarıyor. "İki aydır ayık olduğum için." Sulli parayı bana uzatıyor.

Başparmağım *2 Aylık İyileşme yazısının* üzerinde geziniyor ama çoğunlukla bakışlarımı ondan alamıyorum. "Seninle ne kadar gurur duyduğumu biliyor musun?"

Hayatımda gördüğüm en yeşil gözleri yaşlarla doldu. "Ben de seninle gurur duyuyorum Banks."

Kafamda sigarayı bırakmak alkolü bırakmaktan daha kolay görünüyor ama hiçbir şeyi küçümsemeyeceğim. Sulli buna izin vermez.

Ben de ayağa kalktım ve kollarımı onun atletik vücuduna doladım. "Seni çok seviyorum."

Kendini bedenime gömüyor. "Seni bir ton daha fazla seviyorum."

Başını öpüyorum ve ayrıldığımızda başka bir cebini karıştırıyor. Acaba bu da ayık kalma sponsorundan bir hediye mi? Ondan iki tane var.

Babası ve amcası. Ama kardeşlik partisinden sonra ilk Lo'ya gitti. Babasını hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyordu. Hayal kırıklığına uğratmadı.

Yardıma ihtiyacı olduğunu kabul etmesi Ryke'ı da gururlandırdı.

"Ah, unutmışum." İki boş zarfı ortaya çıkardı. "Lo Amca bunların sen ve Kits için olduğunu söyledi."

Kaşlarımı çattım. "Benim için olduğuna emin misin?" Güvenlik için bir çek olmalı diye düşünüyorum. Belki de aileler Kitsuwon Menkul Değerler'in kendilerine hizmet verdiğini düşünmüşlerdir.

"Evet, *erkek arkadaşların Akara ve Banks* dedi." Yanakları kızardı, bir şeyden utandı. "Ayrıca 'yüzük takmak' konusunda benimle dalga geçti... ben de aptalca teklifler gibi bir şey sordum. O da hayır dedi,

Mordor'a gitmeni ve Yüzük'ü yok etmeni istiyorum." Telaşla alnına dokunuyor. "Ve ben bilmiyorum.... bu aptalca değil mi?"

"Mordor mu yoksa teklifler mi?"

"Evlenme teklifleri. Gerçekten hiç evlenemeyecek miyiz?"

Sertleştım ve onu tepeden tırnağa taradım. Evlilik. Uzun zamandır bunu düşünmemiştim. Tanrım, eskiden hep daha azını alırdım. Ama şimdi bana verilebileceğini söylediklerinden daha fazlasını almak istiyorum. Sevecek iki insan.

Bir birlik.

Sonsuza dek sürecek bir bağlılık.

Neden olmasın ki? Bu neden bizim için olmasın?

"Sanırım," diyorum düşünürken, "bu Akara ile konuşmamız gereken bir konu."

"Kits nerede?"

Ben cevap veremedi annesi "Caw-caw!" diye bağırdı.

Sulli başını sallıyor ve "Caw-caw!" diye karşılık veriyor. Sulli hemen bana, "Anneme veda edeceğim. Sonra geri geleceğim."

Başımı sallıyorum ve Sulli giderken ben de cipin ön tarafına doğru ilerliyorum.

Akara kaputa yaslanmış ve burnunun kenarını sıkıyor. Telefon hâlâ kulağında.

Yüce İsa, bu çok kötü.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak zırhımı kuşanmaya başladım.

"Evet, bu benim e-posta adresim... doğru. Sizinle irtibata geçeceğim," diyor Akara, gergin bir şekilde. "Teşekkürler." Telefonu kapatır.

"Nine, konuş benimle."

Telefonunu cebine koyar ve sinirli, perişan bir ses çıkarır. Gözlerini kapatarak, "Cip çalındı." diyor.

Çalındı.

Çalındı.

Başımın arkasında basınç oluşuyor. Panik kaynaklı bir migren gibi gümbürdüyor.

Onu doğru duymuş olamazdım.

"Tekrar söyle."

"O lanet cip gitmiş. Çalındı. Soyuldu. Kaç tane eşanlamlı kelime istiyorsun?"

"*Lanet olsun,*" diye lanet okuyorum, bakışlarımı ailesine dikiyorum. En değerli varlıklarının *gittiğinin* farkında değiller. Booger... o Jeep... *siktir*.

Akara lastiğın yanına çömelmiş, yüzü ellerinin arasında. Çığlık atmasına ramak kalmıştı, yanına çömelip saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdım. Onu sakinleştirmeye çalışıyorum. Bu felaketin yükünü omzunda taşıyacak.

Birazını koparmak istiyorum.

"Belki de iyi bir açıklaması vardır," diye başlıyorum.

Akara ellerini indirir, gözleri kan çanağına dönmüştür. "Jeep'i *neden* aldıklarını biliyoruz. En ünlü, en tanınmış araç o."

"Ama bir hırsız apartman güvenliğini nasıl aşabilir ki? O kapalı otopark Fort Knox gibi." İçeri girebilmeleri için doğru katı bulmaları ve ardından çatı katındaki herkesin araçlarını saklayan şifre korumalı metal kapıyı kırmaları gerekecekti.

"Hiçbir fikrim yok," diye iç geçirdi Akara. "Sulli'ye orada güvende olacağımı söyledim... ama değilmiş." Sıkıntılı bir elini saçlarında gezdiriyor. Elimi omzuna koyup ayağa kalktığımda o da benimle birlikte kalkıyor ve "Binanın güvenliği bana otoparkın kamera görüntülerini gönderiyor. Biri içeri girmiş. Hırsız teşhis edebileceğimizi umuyorlar."

Kaşların çatıldı. "Bunun içeriden birinin işi olmadığını nereden bileceğiz?" Otoparka *erişimi olan* birinin cipi alması daha mantıklı görünüyor.

"Olabilir." Akara parmak eklemlerine masaj yapıyor. "Belki personel ya da başka bir sakin. Görüntülere bakana kadar bilemeyiz."

"Neyin görüntüsü?" Sulli kaputun etrafına bakar.

Price'ın cipi aracımızın yanından geçerken Akara ve ben sessizleştik. Yolcu camı açılıyor ve Ryke dışarıya el sallıyor. "Yakında görüşürüz çocuklar. Sıcak havalar için toparlanın."

Meadows aile gezisine davet edildik. Önce Sulli'nin erkek arkadaşları olarak. İkinci olarak korumalar.

Nereye gittiğimizi bir bilsem.

Ryke ve Daisy hepimize sürpriz yapmaya karar verdiler ve Sulli ile Winona'nın tahminleri Alaska'dan Şili'ye ve Kosta Rika'ya kadar uzanıyor. Birlikte olduğumuz sürece nereye gittiğimiz umurunda değil.

Daha bu seyahatin eşyalarını bile yerleştirmemişken ve bir bok çuvalı Booger'a sahipken toparlanmak yapılacaklar listemde bile değil.

"Yapacağım," Akara bir el sallıyor. Kaba bir şekilde başımı sallıyorum.

Ryke bana tuhaf bir bakış atıyor ama cip yanımdan geçip giderken cevap vermek için zaman kaybetmiş oluyor. Diğer arabalarla birlikte asfalttan ayrılıyor. Geriye sadece Luna, Maximoff, Farrow ve Bebek Ripley kalıyor. Görünüşe göre Farrow Ripley'i araba koltuğuna oturtuyor.

Sulli bize doğru döndü. "Neler oluyor? Ne görüntüsü? Ve neden kurabiye kavanozundan kurabiye çalmış gibi görünüyorsun?" Gözleri benim üzerimde.

O kadar suçlu mu görünüyorum? "Gizli tutmaya çalıştığımız bir istihbaratımız var." diye açıklıyorum.

"Bilmem gerekenler kategorisindeyim ve bilmem gerekmiyor mu?" Akara ve ben birlikte "Bilmen gerekiyor," diyoruz.

Derin bir iç çekiyor ve yorgun bir şekilde gözlerini ovuşturuyor. "Haberler kötü, değil mi?"

Kahretsin, bunu onun üzerine yıkmaktan nefret ediyorum. Fırtına üstüne fırtına yaşıyoruz ve diken üstünde olmayı sevsem bile *bu* felaketi milyon yıl geçse de seçmezdim. Bana aşırı heyecanlı normal bir hayran verin, *geri çekilsin*. Bana biraz ısrarcı olan sinir bozucu bir kameraman verin.

Kahretsin, bana Akara ve benim sevişmemizle ilgili yirmi soru sor (sevişmesek bile) - *bunun* dışında herhangi bir şey.

Sulli'nin Olimpiyat zaferinin tadını çıkarmasını istiyorum ama bu sırrı ondan saklayamayız. Bir gün, bir saat ya da bir dakika bile.

Bunun için bizden
nefret ederdi. Ben
de kendimden nefret
ederdim.

Akara ağzını açıyor ve telefonu çalıyor. Pistten kalkan uçakların sesleri yeri gümbürdetiyor. Akara telefonunu kontrol ederken Sulli cevaplar için bana odaklanıyor.

"Bunu söylemenin iyi bir yolu yok, Sulli." Kötü haber için onu hazırlıyorum. "Booger çalındı."

Hiçbir şey söylemiyor. Yüz ifadesi yok. Açıkça şokta. "Ne?"

"Çalındı," dedim ona. "Jeep. Booger. Kız gitti. Ama onu geri alacağız."

Gözyaşlarıyla savaşıyor. "Ona ait sahip olduğum tek şey o."

Adam Sully. Babasının en iyi arkadaşı. Babasının gözleri önünde dağda ölen bir dağcı. Adını aldığı adam. O Jeep anladığım kadarıyla duygusal. Batıya giderken bozulduğunda Booger için kardeşimin düğününü kaçırmaya razıydım.

Düğününün çoğunu kaçırdım.

O Jeep değer verdiğim insanlar için çok şey ifade ediyor ve onu geri almak için neredeyse her şeyi yaparım. Sulli ve Akara'nın da yapacağını biliyorum.

Akara'nın Booger'ın *ünlü* olduğunu söylediğini hatırlıyorum. O kadar ünlü ki, bir hayranı Jeep'i halk içinde gördüğünü belgelemek için bir Instagram hesabı bile açmış. "Belki de hayran sayfası onu görmüştür."

Umut yeşil gözlerini aydınlatıyor. "Belki."

"Saçmalık. Lanet olası *çöp*," diye tersliyor Akara. Bize doğru bakıyor. "Görüntüleri daha yeni gönderdiler. Dosya indirilemeyecek kadar büyük. Bir bilgisayara ihtiyacım var."

"Atlara binin," dedim ikisine de. "Eve gidiyoruz."

Ancak hepimiz arabaya bindiğimizde ve direksiyonu tutmaya gittiğimde, hala zarfları tuttuğumu fark ediyorum. Lo'nun Sulli'ye bize vermesi için verdiği zarflar.

"O da ne?" Akara görür.

Arkalarında küçük harfler olduğunu fark ettim. *A harfli* olanı ona uzattım. "Lo'dan."

Zarfları açıyoruz ve Sulli kafasını iki ön koltuğun arasına sokup içindekilere bakıyor.

Güvenlik için bir kontrol değil. Güvenlikle hiç alakası yok. Kısa ve öz bir mektup.

Aileye hoş geldin.

Dağınık. Ama sen bunu zaten biliyordun ve yine de istedin. Ya delisin ya da yeğenimi gerçekten seviyor olmalısın. Her iki durumda da, uyum sağlayacaksın.

Ona iyi davranın yoksa cehenneme kadar yolu var. Sarılmalar, öpücükler, sevgi ve ışık ve diğer şeyler.

*Sulli'nin en sevdiği
amcası, Loren
Hale*

Not: Banks, bunca yıl oğluma göz kulak olduğun için teşekkürler. Bunu yeterince söylediğimi sanmıyorum.

Sürpriz beni boğuyor.

Lo'dan daha fazlasını beklemiyordum. Bunu yapmak zorunda değildi.

Beklentilerin üzerine çıkan bir adam, nadiren karşılaştığım bir adamdır. Ve bir saniyeliğine sessizliğe gömüldüm.

Akara'ya baktığımda Lo'nun aynı mektubu farklı bir sonla yazdığını görüyorum.

Not: Akara, ölene kadar çalışma. Sevdiğin insanlar sana bunu benden daha iyi hatırlatacaktır. Lily bana hep hatırlatır.

Dudakları kalkıyor. "Lo'nun el yazısı tam anlamıyla tavuk tırnağı gibi." "Janie'ninki daha kötü," diyorum.

"Kesinlikle," diye nefes alıyor Sulli ve hepimiz sessizleşiyoruz, mektupları son bir kez daha okuyoruz. Ağzımın yukarı kıvrıldığını hissediyorum ve Sulli de hafifçe gülümsüyor, bu gülümseme hızla azalıyor. Ama bu kısa dikkat dağınıklığı için Tanrı'ya şükrediyorum. Belki bu iyi his bizi eve taşıyabilir.

SULLIVAN ÇAYIRLARI

TOZLU ESKİ dizüstü bilgisayarım yatağımın turkuaz yorganının üzerinde duruyor ve ben klavyenin üzerinde kambur duruyorum. Hırsızın yüzünü incelemek için güvenlik görüntülerini maksimum yakınlaştırmayla tekrar izliyorum. Lanet olası bir kar maskesi takıyor. Bir kar maskesi! O kadar komik ki neredeyse gülecektim ama sonra ne çaldığını hatırladım. Tüm mizah kaybolup yerini içi boş bir şeye bırakıyor.

Soğuk bir şey.

Kollarımı vücuduma sarıyorum ve dizüstü bilgisayardan uzaklaşıyorum. "Öylece gitti," diye fısıldıyorum üzüntüyle. "Öylece mi?"

Bunca yıl, o Jeep'i korumaya yemin ettim. Onu güvende tutmaya. Babam için. Başarısızlık beni yerle bir ediyor ve bu başarısızlık olimpiyat altınını kaybetmeye benzemiyor.

Bu başarısızlık çok daha iç boşaltıcıdır.

"Cipi geri alacağız Sul," diye garanti veriyor Akara cep telefonundan başını kaldırmadan. SFO'nun geri kalanına bir e-posta gönderiyor ve görüntüleri ekliyor. Omega'nın tamamı Kayıp Cip davasında olacak.

O sadece bir araba.

Kendimi ikna etmeye çalışıyorum.

Ama işe yaramıyor. Çünkü içten içe biliyorum ki, Jeep *sadece* bir Araba.

Banks güvenlik kamerası görüntülerini geri sarar ve zanlıyı yakından inceler. "Kesinlikle bir erkek. Belki 1.90-1.90 boylarında." Akara'ya bakar.

"Ellerindeki tek görüntü bu mu gerçekten?"

"Evet." Akara gergin bir nefes verdi. Bana döndü. "Babana söylememizi ister misin Sul?"

Midem bulanıyor. *Onu hayal kırıklığına uğrattım.* "Aile gezisi bir hafta içinde..." Ve antrenman yaptığım süre boyunca seyahat davetlerinin çoğunu reddettim. Olimpiyatlar sona erdiğinde macera dolu bir kaçamak yapmayı dört gözle bekliyordum. "Eğer ailem Kosta Rika'yı seçerse, dünyadaki en sevdiğim yerlerden birini gözyaşları ve stresle mahvetmiş olacağım... ve ağaç evi görmenizi gerçekten çok istiyordum."

Kosta Rika ağaç evi. Alışılmışın dışında. Tropikal bitki örtüsü ve vahşi yaşam arasında gözlerden uzak.

Hiçbir koruma gelmedi. Onları en yakın şehirde bırakıyoruz ve yakın ailem dışında sadece Moffy orada kaldı.

Belki ailem Akara ve Banks'in ağaç evi görmesini ister diye düşünüyordum. Gerçekten ailenin bir parçası olmak için, ama bu kadar saf bir şeyi bu kadar kötü bir şeyle lekeleyemem. Şimdi bütün lanet yıldızlara oraya gitmememizi diliyorum.

Onlar konuşmadan ben hızlıca ekliyorum: "Kosta Rika'ya gidersek onlara cipin kaybolduğunu söyleyemeyiz. Ama başka bir yer olursa, belki..." Gözlerimi kırıştırarak babamın tepkisini hayal ediyordum. "Cipi kaybettiğimi bilen babamla bu yolculuktan sağ çıkabilir miyim bilmiyorum."

Banks bakışlarını yumuşatır. "Onu *kaybetmedin.*

Çalındı." "Aynı boktan fark," diye mırıldandım.

"Hey," diyor Akara sert bir sesle. "Bu sadece senin suçun değil. Ve bir şeyi *kaybetmenin* tanımını bilen biri varsa, o da Banksy'dir."

"Kesinlikle," diye içtenlikle başını sallıyor Banks.

Moralimi yükseltmeye çalışmalarını seviyorum. İşe yaramasa bile. "Onu bulmamız gerek." Üzüntümü kararlılıkla değiştirmeye çalışıyorum. "Aile gezisinden *önce*. Philly'yi araştıralım. Sokaklara çıkıp arka yolları taramaya başlayalım."

Banks ve Akara başarısız bir ihtimalmiş gibi bakışlırlar.

"Siz ikiniz benimle gelmek zorunda değilsiniz. Geçici görevle gelebilirsiniz. Siz olmadan da şehirde dolaşabilirim."

"Vay canına," Akara bir elini kaldırdı.

Banks bana başını salladı. "Beni bu kadar çabuk terk etme, denizkızı." Biraz gülümsedim.

Akara bana sarılmak ve saçlarımı yüzüme savurmak için yaklaşıyor. Daha fazla gülümseyerek onu itiyorum.

O da gülümseyerek, "Evde kalmak için gönüllü olduğumu da hatırlamıyorum, Leydi Meadows."

Koluna tutunuyorum, kalbim sevgi ve kederle ağrıyor. "Yine de o bakış..." Bana yardım etmek istemediklerini düşündüm.

"Sadece bulamayacağımızdan endişeleniyoruz," diye açıklıyor Akara. "Gitmeyeceğimizden değil. Yanında olacağız."

"Her zaman." Banks'te zaten cipin anahtarları var.

Planımı kabul ediyorlar. Başarı şansı %5 olan planı. Ama burada oturup parmaklarımızı oynatmaktan iyidir.

Banks kullanıyor. Akara yolcu koltuğunda oturuyor. Ben arka koltuktayım, odaklandım. Her şeyi duymazdan geliyorum, Banks ve Akara'nın ön taraftaki konuşmalarını bile.

Lütfen.

Lütfen.

Araba yol boyunca sarsılıyor ve bebek arabasıyla karşıdan karşıya geçen bir kadın görüyorum. Gözyaşları yükselmeye başladı. Kalbimde, çocuğumun o Jeep'i tanımasını gerçekten istiyordum. Deri koltukları koklamasını ve arka koltuğa Cheerios dökmesini. Bir gün araba kullanmayı öğrenirken direksiyonu tutmalarını. Banks'in Booger'ı daha güvenli hale getirmek için motorla uğraşmak ve parçaları değiştirmek zorunda kalacağı günü hayal ettim. Daha iyisini.

Ailenin Jeep'i olacaktı.

Şimdi başka bir yerde. Sevilmiyor. Önemsenmiyor. Yabancılar ona dokunuyor.

Daha fazla gözyaşıyla savaşıyorum. Aklımdan korkunç bir düşünce geçiyor: Eğer hiç çoklu ilişki yaşamamış olsaydım - eğer bu imkânsız, kullanışsız, taviz verilemez şöhrete hiç başvurmamış olsaydım, Jeep hâlâ bende olur muydu?

Keşkeler beni rahatsız ediyor. Gecenin karanlığında bile benimle kalıyorlar.

Farlar açık, muhtemelen parçaları sökülmüş ya da denizaşırı bir nakliye gemisinde olan Jeep'i arıyorum. İşe yaramaz.

"Çocuklar," diye seslendim onlara.

İkisinin de elinde kahveler, arkalarına bakıyorlar. Banks gözlerini yoldan çok uzun süre ayıramıyor. Bana bakmayı bitirip bitirmediğimi sormadılar. Bir kere bile. Bunun için her zaman minnettar olacağım.

"Belki de bu gecelik bu kadar yeter. Yarın ararız?" Onlara soruyorum.

Akara ve Banks, Banks "Şehirde bir cep daha Sulli. Sonra geri dönebiliriz."

Neredeyse yıkılıyordum. Ama kendimi tutuyorum.

"Emin misin?" "Olumlu," diyor bana.

Akara bana kahvesini uzattı. Benimki saatler önce çoktan boşalmış ve bitmişti. "İç bakalım, fasulye."

AKARA KITSUWON

Akara Kitsuwon'un yazdığı *Bir Çayır Ailesi Gezisine Başlamanın EN KÖTÜ YOLLARI* anı kitabımın başlığıdır. Telif hakkını alıyorum, böylece kimse gerçekliği ihlal edemez.

Bunu iyice düşünseydik, belki de Sulli'nin ailesine bu kadar çok haber vermek için daha iyi bir zaman seçerdik. Öte yandan, farklı bir zaman ertelemek anlamına gelirdi ve tüm bunları ertelemek en acımasız karar gibi görünüyor.

Her neyse, Kosta Rika'da değiliz.

Uçağa bindiğimizde uluslararası bir uçuş yapmayacağımızı hemen anladık. Bu da ailesine kötü haber verme anlaşmamızın geçerli olduğu anlamına geliyor.

Sulli'nin koruması olduğumdan beri Kosta Rika'daki ağaç evi görmek istiyordum ama kayıp cip efsanesini anlatmadan orada olmayı tercih ederdim.

Hala kayıp.

Bir haftadır ilerleme yok.

On iki kişilik büyük minibüs Utah yollarında ilerliyor. Kızıl kayalar geçiyor ve kürek tahtaları çatıda birbirine çarpıyor. Price direksiyonu kavırıyor ve telefonundan GPS'i kontrol ediyor.

Güzel Moab'dayız.

Arches Ulusal Parkı'na ev sahipliği yapıyor. Canyonlands'e yarım saat uzaklıkta.

Ayakların altında kırmızı toprak ve masmavi gökyüzünü kesen kartallar. Meadows'la buraya ilk gelişim olmadığı kesin.

Ama kızlarının erkek arkadaşı olarak buraya ilk kez geliyorum.

Price'ın arkasındaki bank tarzı koltukta Ryke ve Daisy sohbet ediyor *mutlu bir şekilde*. (Bu mutluluk balonunu patlatmak üzereyiz.)

Winona fotoğraf çektikten sonra araba tuttu, o yüzden orta koltuğa yayıldı. Görüş alanında değil. Ama kulaklıklarından hafif bir müzik sesi duyuyorum.

Banks, Sulli ve ben arka koltukta kendi isteğimizle birbirimize sokulduk, omuzlarımız birbirine yapıştı. "Kim söyleyecek?" Banks'in beni duyması için Sulli'ye yaklaşıp fısıltıyla soruyorum. Kafasını arabanın tavanına çarpmamak için öne doğru eğildi.

"Ben olmalıydım," diyor Sulli.

Banks ona "Bu işte yalnız değilsin" der.

Minibüs bir çukura çarpar.

Kemerim bağlı değilken hava alıyorum ve hafifçe öne doğru kayıyorum. İyileşmekte olan karnım rahatsız edici bir şekilde orta koltuğa çarpıyor. İrkildim.

"Bunun için üzgünüm!" Price sesleniyor.

Sözlerimi bastırıyorum. Kötü niyetli olduğundan şüpheliyim. Sadece *boktan* bir sürücü. Ve onun bu minibüsteki varlığı her şeyi daha da zorlaştırıyor. Sulli'nin ailesiyle aynı anda haberlerimizi duyacak. Bundan kaçış yok.

Hepimiz Colorado Nehri'ne çıkmadan önce sırlarımızdan arınmamız gerektiği konusunda hemfikir olduk.

Sulli benim ve onun elini tutuyor. "Onlara lanet tarçınlı ruloyu anlatacağım. Siz ikiniz de Booger'ı anlatırsınız."

"Anlaştık."

Banks sakince, "Doğru," diyor.

Hepimiz ellerimizi uzattık, serçe parmaklarımızı üç yöne bağladık ve sonra Sulli yüksek sesle boğazını temizledi, "Anne... Baba..."

Saçlarımı tekrar tekrar geriye itiyorum ve kendime olabilecek en kötü şeyi hatırlatıyorum: Ryke'ın on altı yaşındaki kızının üzerinden fırlayıp arka koltuktaki Banks'e ya da bana bir yumruk atması.

Bunun olacağını sanmıyorum.

Ryke ve Daisy koltuklarında dönüyorlar. Ellerinden geldiğince bize bakıyorlar. "Çaldınız mı?" Daisy kaşlarını sallıyor.

Sulli endişeyle gülümsüyor. "Evet, paylaşacak bazı haberlerimiz var. Siz ne olduğunu tahmin etmeye başlamadan önce söyleyeyim, hepsi *iyi haberler* değil."

Daisy kaşlarını çattı. "Tamam...?" Ryke'a bakar.

Kaşları sertleşiyor ve önce Banks'e, sonra da bana yoğun ve sorgulayıcı bir bakış fırlatıyor. Saçlarımı geriye itmeyi bırakıp tellerin düşmesine izin veriyorum. Sanırım Sulli'yi tam olarak koruyamadığımızı düşünüyor.

Biz yapmadık.

Onu yanlışlıkla hamile bıraktık. Cip konusuna hiç girmeyeyim... Bu kaybı sonsuza dek taşıyacağım. Tek istediğim Meadows ailesini korumaktı ve onların en sevilen parçalarından biri gitti. Keşke zamanı geri alabilseydim. Kendime başka bir şey yapmamı söylemek için. Daha iyi bir şey.

Daha iyisini yapabilirdim.

"Bunlardan herhangi biri iyi haber mi?" Ryke kızına sorar.

"Evet, sanırım öyle." Dudağını ısırtıyor, sonra bir elini göğsüne götürüyor. "Bence bu en azından iyi bir haber."

"Bu iyi haber," diye teyit ediyor

Banks. "Gerçekten iyi haber,"

diye ekliyorum.

Daisy kemerini çözerek biraz daha döner. "Önce iyi haber. Bulutlardan önceki güneş tamamen daha iyi."

Sulli bacaklarını göğsüne doğru çeker. "Zaten Sürtük Sulli olmaktansa gündeğümü sürtüğü olmayı tercih ederim."

"Sen sürtük falan değilsin," diye kabaca savunuyor Ryke.

"Siktir et onları." Sulli gülümsemeye çalışır.

Ryke onun tedirgin ifadesini araştırır. "Annene katılıyorum. Boş ver kötüyü. İyiye duyalım."

Sulli ellerimizi sıkıyor. "Benim hakkımda ne düşüneceğini bilmiyorum baba. Açıkçası kızacak mısın yoksa sevinecek misin bilmiyorum ama bunun acısını Banks'ten ya da Akara'dan çıkarma. Ben *de* bu işin bir parçasıyım. Tango yapmak için iki kişi gerekir ya da bu durumda *üç kişi*."

Ryke donakalır. "Sulli, sadece söyle bana-"

"Hamileyim," diye araya giriyor.

Daisy'nin elleri ağzına gidiyor, gözyaşları sel olup akıyor. "Gerçekten mi?" Bu *gerçekten* umut verici ve hiç de beklediğim bir tepki değil.

Sulli neredeyse ağlamaya başlıyor. "Gerçekten mi?"

Daisy hemen onun koltuğunun üzerinden sürünerek ortadaki koltuğa geçer.

Winona hızla doğrulup kulaklığını çıkarırken "Vay canına *anne*," diye sızlanıyor. Annesinin ağladığını görünce kızgınlığı yerini şaşkınlığa bırakıyor. "Neler oluyor?"

"Kız kardeşin hamile," diyor Daisy. Ve sonra kollarını hızla Sulli'nin omzuna dolayarak sevgi dolu bir sarılma gerçekleştirir. Sulli sarılmaya karşılık vermek için öne doğru eğilir. Gözyaşları annesinin omzuna dökülür.

Daisy'nin Sulli'ye fısıldadığını duyuyorum, "Senin için kolay olmasına çok sevindim, fıstık ezmeli kekim."

Şimdi anlıyorum.

Daisy'nin onun için neden bu kadar mutlu olduğunu.

Gülümsemeye başladım.

Daisy'nin Sulli'ye sahip olmak için verdiği onca mücadele Sulli'nin endişelenmesi gereken bir şey değil. Çok *kolay*. Acaba tüm ebeveynlerin çocukları için aradığı ve dilediği hedef bu mudur? Dünyada kolay, karmaşık olmayan bir yolculuk.

Hayır, dokuz.

Babam... Onu aklımdan çıkaramıyorum. Çıkaramıyorum işte. Hiçbir zaman gerçekten yapamadım. Bu dünyada geçirdiğim on yedi yıl boyunca bana hiç böyle bir şey söylemediğini hatırlıyorum. Hayatımın *kolay olmasını* hiç dilemedi.

Başarı diledi - bu kelime benim için her ne anlama geliyorsa. Ve mutluluk diledi. Ve benim hayatım -nasıl ortaya çıktıysam- karmaşaların en karmaşasıdır.

Ve ben onunla bu yolculuğun her karmaşık anını, her karmaşık saniyesini sevdim - ve eğer kolaya kaçsaydım, nerede olurum ki?

Tek

başına.

Sefil.

Ne kadar çok sevgi ve ne kadar çok *hayat* kaçıracağımı asla bilemezdim. Bazen en kötü yollar en iyi yollardır ve biliyorum ki çocuğumuz burada olduğunda onlara bunu söyleyeceğim.

Winona ağlıyor. "Hamile misin? *Sulli*. Bir bebeğin olacak." "Evet, bücür." Sulli saçını karıştırıyor. "Bir bebeğim olacak. Ve sen etrafındaki en havalı teyze olacak." Gülüyorlar ve sarılıyorlar, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor.

Banks tıkanıyor ve Daisy ile kızlarının hamilelik haberi üzerine sarılıp ağlamalarını izlerken benim de gözlerim doluyor.

Ryke'ın bakışları kan çanağına dönmüş. Price bakışlarını yola odaklamış durumda. Onun tepkisini göremiyorum ve Ryke'ınkini anlamak için daha çok araştırıyorum.

Boğazımdaki yumağı yutuyorum ve babasına başımı sallıyorum.
"Ryke," diye sesleniyorum ona.

Ağzını açıyor ama sadece boğuk bir ses çıkıyor. Minibüsün tavanına bakıyor ve bir elini yaşlarla dolu gözlerine sürüyor.

Daisy, Sulli ile kucaklaşmasını keser ve kocasına yumuşak bir gülümseme verir. "Bu *harika bir* haber," diyor ona.

Tekrar tekrar başını sallıyor. "Gerçekten öyle,
Dais." Bu beni geri çarptı.

Banks gülümsemeye başlar.

Ryke Meadows Daisy'nin acısını izledi. Travma ve üzüntü boyunca onun yanında durdu. Onun da kızına bunu dilediğinden şüpheliyim.

Kontrollü bir nefes alır ve Sulli'ye odaklanır. "Seni seviyorum Sul. Tüm kalbimle." Nefesini toplamak ve sonraki kelimeleri söylemek için duraklıyor ama sesi titrek ve ağlamaklı çıkıyor: "Bebeğini de aynı şekilde seveceğim."

"Teşekkürler baba." Sulli bir kez daha hıçkırıklara boğulmak üzeredir. Yüzünü ovalıyor.

Ryke onunkini ovuşturuyor, sonra bana ve Banks'e başıyla selam veriyor. "Hanginiz babasısınız?"

Bunu bekliyordum. Soru acı ya da öfke uyandırmıyor. Bu soruya her seferinde gururla ve dürüstçe cevap vereceğim. *İkimiz de babayız.*

Ama Banks beni yenip "Planlı değildi Ryke." dedi.

Sertleşmiş kaşlarını kaldırıyor. "Geçen seferden sonra bunu anlamıştım." *Geçen seferki* gibi bir ders daha vermekten kaçınıyor. "Yani babanın kim olduğunu bilmiyor musun?"

"İkimiz de öyleyiz" dediğimde Banks başını sallıyor. Metamour'uma bir bakış atıyorum.

"*Biyolojik* babasından bahsediyor, Nine."

"Umurumda değil. Bunu %100 açıklığa kavuşturmalıyım, Banks." Onlara diyorum ki, "Biyolojik babası kim olursa olsun, ikimiz de çocuğun ebeveyni olacağız. İkimiz de onu Sulli'yle birlikte büyüteceğiz."

Eğer çocuk biyolojik olarak benden olursa, insanların Banks'i bir kenara itmesinden korkuyorum.

Onlara izin verecek.

Kimsenin bana Banks'in biyolojik çocuğunun ebeveyni olmadığını söylemesine izin vermeyeceğim.

Zorlayıcıyım. Zorlayıcı olabilirim. Burnumu sokarım.

Ryke işliyor. "Yani ikiniz de baba mı olacaksınız?"

"Doğru." Ekliyorum, "DNA önemli değil. Günün sonunda, sizi kimin yetiştirdiği, vücudunuzdaki hücrelerden daha büyük bir baba ya da anne

göstergesidir.

Çocuğumuzun iki babası ve bir annesi olabilir."

Banks kolunu koltuk başlıklarımızın arkasına kıvrıyor, eli omzumun yanına yerleşiyor. "Aksini söyleyen olursa," diyor ailesine, "bir Meadows sloganı kullanacağız."

Sulli gülümsüyor, "Siktir et onları." Ben daha çok gülümsüyorum.

Ryke başını sallıyor, dudakları yükseliyor. "Siktir et onları," diye kabul ediyor.

Winona çenesini arka koltuğa dayamış, bize bakıyor. Gergin görünüyor. "Dünya hanginizin biyolojik babası olduğuna dair bahse girebilir."

Banks bir omuz kaldırdı.

"Bir sürü saçmalık bekliyoruz, Nona," diyorum ona. "Dünyaya karşı bizim için endişelenmene gerek yok."

Banks, "Bu hayat boyu sürececek bir savaş için imza attık," diye söze giriyor, "ve Akara ve ben iyi bir kavgayı severiz."

"Sulli aşıktır." diye takılıyorum.

Yüzünü buruşturuyor. "Hardy fucking har."

Ryke daha sessiz, her şeyi sindirmeye çalışıyor. Ta ki "Baba olmak ya da *olmamak* konusunda ikinizden biri gergin mi?" diye sorana kadar.

Banks ve ben birlikte "Hayır," diyoruz.

Elbette benim de korkularım var ama bunları sadece Banks ve Sulli ile paylaşmayı tercih ediyorum. Diğer herkese karşı kendimden emin görünmeyi umuyorum. Sanki hiçbir şey bizi alt edemezmiş gibi.

Ryke sonunda şöyle diyor: "Benden ne istersen, ister destek ister sadece büyükanne-büyükbaba olmak, ben oradayım. Onun için. İkiniz için de. Üçünüz için de."

"Dört," diye düzeltiyor Winona, bebeğimizi de ekleyerek. "Dört," diyor Ryke güçlü bir sesle.

Daisy'nin gözleri Ryke için gururla doluyor. "Teşekkür ederim," diyor Banks derinden.

Kelimeler boğazımda düğümleniyor. Sadece başımı sallıyorum. Bu noktaya gelmemiz uzun zaman aldı ve Ryke'in desteği, aileden biri olmadığınızı sürece nadiren karşılıksız verilir.

Aile.

Bu kelime beni deliyor. Babam öldükten ve annem taşındıktan sonra aile duygumu kaybettim. Bunca yıldır bunu yeniden yaratmaya çalıştığımı biliyorum. Önce spor salonumla. Sonra güvenlikle. Kendimi önemseyen insanlarla çevreliyorum. Adamlarımla. Müşterilerim. Aileyi o kadar çok

istiyorum ki, bu boşluğu dolduracak herhangi bir parçaya umutsuzca sarılıyorum.

Banks uzanıp omzumu sıktı. Gözlerimi ona kilitledim. Bunu birlikte yapmak için başka birini asla seçmezdim. Kalbimin üçte biri olmak için.

Minibüs bir tümseğe daha çarparken Ryke bir elini koltuğa dayıyor. "Çocuğunuz çok güçlü olacak," diyor Sulli, Banks ve bana. "Öyle olmak zorundalar."

Olacaklar.

Ve eğer değillerse, onlar için savaşacak kadar güçlü olacağız.

Daisy bize bakıyor. "Sulli hamileyken medyanın tüm ilgisine hazır olmanız gerekecek. Bu zor olabilir."

"Bu konuda," diyor Sulli. "Aslında halka söylemeyeceğim. Çatı katında saklanmayı düşünüyorum. Bebek için en iyisi bu. Sıfır risk. Sadece... doğuma kadar saklanacağım."

Daisy'nin yüzü düşer. Kocasına bakar.

Ryke'ın kaşları hem şaşkınlık hem de endişe içinde çatılır.

Ve sonra minibüs gıcırdayarak durur. Price kontağı kapatır. "Geldik."

BANKS MORETTI

Tüm o gözyaşları ve sarılmalar arasında diğer haberden bahsetmeyi unuttuk. *Kötü* haber. Meadows ailesi, Akara, Price ve ben minibüsten iniyoruz. Her bir uzun kürek tahtasını çatıdan indirmek inanılmaz bir zaman alıyor. Altı-yedi dev kıcımla bile, bu şeyler sıkı bağlanmıştı.

Minibüs, Colorado Nehri'nin hemen yanında, yolun dışında küçük bir oyuğa park edilmiş. Devasa kıvılcık kayalıklar her iki tarafı da çevreliyor. Triple Shield'ın güvenlik aracı arkamızda duruyor ve Price, Wylie ve Greer ile gizlice ve sessizce konuşuyor. Tanrıya şükür *bu* konuşmayı duyamıyorum.

Price onları büyük haberlerden haberdar ediyor olmalı. Yarına kadar tüm Üçlü Kalkan Sulli'nin hamile olduğunu öğrenmiş olacak.

Son kürek tahtasını minibüsten kaldırıp nehre yaklaşıyorum. Tahtayı bırakınca yumuşak toprağa *çarptıyor*. Akara can yeleklerini suyun yanına indirmeyi çoktan bitirdi ve Sulli'nin sırtına güneş kremi sürmeye başladı. Winona fotoğraf makinesinin üzerine su geçirmez bir çanta geçiriyor; doğa fotoğrafları çekmeyi seviyor. Hayvan fotoğrafları.

Instagram'da ne zaman paylaşım yapsa, genellikle yakaladığı manzara fotoğraflarını paylaşıyor, bu yüzden kamerasının bu maceraya katıldığını görmek şaşırtıcı değil.

Daisy kürekleri nehre yaklaşıyor. Nehrin kumlu kıyıyla buluştuğu yere yaklaştıklarında Ryke her bir kürek tahtasına kuru çantalar bağlıyor.

Karısı ona gülümsüyor, "Hubba hubba, sen yakışıklı bir aygırsın. Daha önce tanıştığımızı sanmıyorum."

Ryke'in gülümsemesi güneşte daha parlak görünüyor. "Öyle mi Calloway?" Alaycı bir şekilde soluyor. "Ve o benim adımı biliyor!"

Nehre doğru uzanır ve karısına su sıçratır. O da gülerek geri sıçratır.

Yüzündeki suyu siliyor ve karısının ayağa kalkıp Winona'nın kürek kemiklerine güneş kremi sürmesine yardım etmesini izliyor. Daisy diliyle Ryke'a kaba bir jest yapıyor ve ben fark etmemiş gibi yapıyorum.

Ryke, Daisy'nin baş belası olduğu hakkında sevgiyle bir şeyler mırıldanıyor. Hâlâ gülümsüyor.

Tanrım, keşke bu haberi toprağa gömebilseydim. Asla dışarı çıkmasına izin vermemeyi. Ryke sadece mutlu *görünmüyor*. O mutlu ve ruhumun hiçbir parçası bu ışığı söndürmek istemiyor.

Ama yapmak zorundayım.

Kuru çantaları taşımasına yardım etmek için eğildim. "Suya girmeden önce," diyorum, "Akara ve ben sana kötü haberi vermek istiyoruz."

"Bunu unutmuşum amına koyayım," diye homurdanıyor ve bir mataraya doğru başını sallıyor. "Sen-?"

Matarayı aldım ve uzattım. Hızlıca *teşekkür* ediyor. "Ne kötü haberi?" Winona dağınık saç örgüsünü bağlarken soruyor.

Ben takım için bir tane alamadan, Akara kuru bir çantaya biraz güneş kremi attı ve "Jeep çatı katındaki kapalı otoparktan çalındı" dedi.

"Biz Los Angeles'tayken," diye açıklıyorum, işimizi yapmadığımızı düşünürlerse diye. Bu boktan durumdan Akara sorumlu değil.

Ryke saldırgan bir elini saçlarında gezdiriyor. Yüzü iyi tanıdığım bir ifadeyle kıvrılıyor. Kederin saldırısıyla savaşıyor birinin bakışı. "Gitti mi lan?" Başını sallıyor, sertleşmiş yüz hatlarında karanlık bir şaşkınlık belirliyor. "Nasıl? Ne zaman?"

Akara detayları açıklıyor.

Otoparka zorla girilmiş. Bir hafta önce.

Bir adam.

Cipi düz kontak yaptı. Hızla uzaklaşmış. Instagram'da nereye gittiğine dair hiçbir ipucu yok. Paparazziler onu yakalamadı. Basın otoparkı gözetlemiyordu. Olimpiyatlardaydık.

Hırsız bunu *biliyordu*. Bütün dünya biliyordu.

Ryke nehrin kıyısında oturuyor. Sanırım şoktaydı.

Akara ve ben tereddüt ediyoruz. Ryke'ın boşluğa mı yoksa güvenceye mi ihtiyacı olduğundan emin değiliz. Daisy onunla kumda buluşuyor ve ayak parmaklarını suya sokuyor.

Birlikte sessizler ve Winona da biraz kendine zaman ayırıyor. Kürek tahtasıyla nehirde dolaşıyor.

Sulli arkamızda volta atıyor. Ağzımı açıyorum, sorun *yok*.

Gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde anne ve babasının sırtını işaret ediyor. Hâlâ şu lanet olası kuru torbayı bağlıyorum ve Akara Sulli'ye gidip "Sana kızgın değiller Sul" diye fısıldıyor.

Kulağına karşı ona cevap veriyor, sonra da bana, *öyle olmalılar, diyor*. Gözleri kızarıyor, gözyaşlarını tutmaya çalışıyor ve Akara yüzünü gizlerken bir kolunu omuzlarına sarıyor.

Bir sızı kalbimi sıkıyor. Sulli'yi ağlarken görmekten nefret ediyorum. İçgüdüsel olarak gidip onu tutmak istiyorum ama Sulli aniden ellerini bırakıyor. "Baba?" Sesi çatlıyor. "Ben... *çok* üzgünüm."

"Hayır," diyor Ryke kararlı ve hızlı bir şekilde, etrafından dolanarak ve kendini kıyıdan toplayarak. Kızına yaklaşırken ellerindeki kumları fırçalıyor. "Bu senin hatan değil Sul. Beni duyuyor musun?"

Akara onları biraz yalnız bırakıp yanıma geliyor, burnu kabarıyor ve adem elması sallanıyor. Yanıma oturur oturmaz ona sessizce "Bu senin de değil" dedim.

İnanmıyor.

Tıpkı Sulli'nin Ryke'a "Öyle ama. Bana güvendin-" "Üzerinde Mars büyüklüğünde bir hedef tahtası var." Elini ellerini omuzlarına koydu. "Bu senin suçun değil."

Sulli başını sallar.

Akara bana fısıldarken bakışlarımı Sulli'den ayırıyorum: "Onun güvenliği ve eşyaları benim sorumluluğumda."

"Onlar da benim." "Sen benim sorumluluğumdasın."

Her zaman maça ası gibi hiyerarşi kartını ortaya atıyor. Sessizce, "Güvenlikte senden aşağıda olabilirim, ama hayatlarımızda senin yanımdayım ve bu günlerden birinde, seni rahatlatmama izin vereceksin" diyorum.

Akara bakışlarımı arıyor. "Daha fazla sorumluluk mu istiyorsun?" Söylediğim şey bu mu?

Bence öyle.

Ben her zaman güvenilir oldum. Güvenilecek biri. Bana ihtiyacın olursa, oradayım. Ama hiçbir zaman daha fazla sorumluluk istemedim.

Sanırım nasıl bir adam olmak istediğimi biliyorum. Kendinden daha fazlasını bekleyen biri. İnsanların kendisinden daha azını değil, daha fazlasını beklediği kişi.

Sadece işimde değil, hayatımda da. Akara'nın minibüste söylediği şey - birlikte ebeveyn olmak hakkında - boktan bir baba olma korkularına rağmen, reklamını yaptığı şeyi *istediğimi* biliyorum. Beni de yaz.

Ama Akara Kitsuwon düzeyinde bir ebeveyn olmanın sorumluluğunu üstlenebileceğimi *söylemek başka* bir şey. Gerçekten test edilmek başka bir şey.

"Evet," diye başımı sallayarak meydan okumayı kabul ediyorum. "Daha fazlasını istiyorum."

Akara omzumu açıklayamayacağımız bir sevgiyle kavıyor. Saygı, gurur ve daha derin bir şey sonsuz bir ışığa sarılmış. Zamanın en karanlık yerlerinde bile sönmeyen bir meşale gibi.

Gülümsemeye başlar.

Ryke'ın Sulli'ye şöyle dediğini duyuyoruz: "Hayatın artık farklı ve boktan şeyler olacak. Benim engelleyemeyeceğim boktan şeyler. Güvenliğin engelleyemeyeceği şeyler."

Gerilim nehir kıyısı boyunca uzanıyor. Herkes Ryke ve Sulli'yi izliyor. Belli ki boktan şeyler oluyor. Bir evi harçlayan tuğlalar gibi birikiyor.

"Biliyorum," diye nefes alıyor Sulli. "Önlenemeyecek şeyler için hazırım. Sana söyledim, ilişkim için her türlü riski almaya hazırım. Ama Jeep-"

"Sadece lanet bir Jeep." Ryke onun bakışlarını tutmaya çalışıyor ama gözlerinde çığ bir şey belirliyor. Bir an için gözlerini kaçırmasına neden olan bir acı.

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun," diye fısıldıyor Sulli.

Ryke ellerini kızının ellerine doğru kaydırır. Gözleri kızında. "Sen o cipten daha önemlisin. Adam Sully şu anda burada olsaydı benimle aynı fikirde olurdu. Kahretsin, bana *bunun sadece aptal bir cip olduğunu söylerdi*. Hâlâ çalışıyor olmasına çok şaşırdı." Elini kızının omzuna koyar. "Arkadaşım *sadece* o arabada değil. O dağlarda. Gökyüzünde. Sen her tırmandığında. Her tırmandığımda. Ne zaman bir zirveye ulaşsan. O bunu hissedebilir."

Sulli gözyaşlarını siler. "Hâlâ aramaya devam etmek istiyorum baba. Vazgeçmeyeceğim."

"O zaman pes etmeyeceğiz." Ryke ona sarılır.

"Price!" Daisy koşarak korumasının yanına gider, muhtemelen haberi ona bildirmek için.

Triple Shield'ın bu mağlubiyeti yüzümüze vurmaya çalışması beni heyecanlandırmıyor.

Yapabileceğimiz *hiçbir şey* yokken.

Yüzümdeki küçümsemeyi hissediyorum. Ryke kuru torbalara döndüğünde, gözlerini benden ayırmıyor.

"Bu işte iki ekip bir ekipten iyidir," diyor kabaca. "Tabii Triple Shield'ın cipi aramaya yardım etmesiyle ilgili bir sorunun yoksa?"

Akara huzuru korumaya çalışarak, "İstemiyoruz," diyor çabucak. Ryke ve Daisy'yi Price, Greer ve Wylie ile olan sorunlarımıza karıştırmak hiç profesyonelce değil. Ve Price'ın adamlarıyla olan sorunum yüzünden Akara'nın Kitsuwon Menkul Kıymetler'in CEO'su olarak itibarını zedelemeyeceğim.

Çenemi kapattım.

Ekipmanlar güvenli bir şekilde kuru çantalara yerleştirilip kürek tahtalarına bağlandığında, hepimiz nehre doğru yola çıkıyoruz. Burası durgun ama ileride akıntılar kabarıyor ve suyu yuvarlıyor.

Price şişme bir kanoyu nehre indiriyor. Greer ve Wylie minibüslerle birlikte nehrin sonunda bizimle buluşurken o da yanımızda kayacak.

Kulaklığım yok. Telsiz yok.

Sulli'nin erkek arkadaşı olarak buradayım. Aynı Akara gibi.

Ama yine de kendimi etrafı tararken buluyorum. Tetikte olmak duyularımı keskinleştiriyor. Tetikteyim. Görünürde insan yok. Salt Lake City civarında bir yerde paparazzileri atlattık ve gideceğimiz yeri bilmemeleri gerekirdi.

Daha az insan ve paparazzi olmaması, daha uzak yerlere seyahat etmenin birkaç kurtarıcı lütfundan bazılarıdır.

Doğa adeta havada uğulduyor. Açık havayı bu kadar seveceğimi düşünmezdim. Ama gerçekten, sanırım bunun nedeni buradayken paylaştığım arkadaşlık.

Elimle güneşten korunarak Daisy, Ryke ve Winona'nın kürek sörflerinin üzerinde kolayca ayağa kalktıklarını görüyorum. Kaslarım geriliyor, onların suda berrak bir çeviklik ve dengeyle süzölmelerini izliyorum.

Gerçek: Kıçım daha önce hiç kürek tahtasına binmedi.

"Çok kolay," diyor Akara yanımda can yeleğimin kayışlarını düzeltirken. Sanki benden kalan son oksijeni de boğuyormuş gibi sıkıyor.

"Beni öldürmeye mi çalışıyorsun, dostum?"

Gülüyor. "Sıkı olması gerekiyordu."

"Son nefesimi vermek üzereyim," diye karşı çıkıyorum.
Sulli sörf tahtasını suya itiyor. "Öyle söyleme."
Akara sanki ilişkimize ölümü çağırmışım gibi, "Evet, ö y l e deme,"
diye tersliyor.

"Ne olduğumuzu biliyor musun?" Ona söyledim.

"Sıcak," diye cevap veriyor kendinden memnun bir gülümsemeyle.

"Ben de bir grup batıl inançlı ucube diyecektim."

Akara güler.

Başımı eğiyorum. "Ama evet, biz de çok ateşliyiz."

Sulli'nin dudağını ısırıp bizi süzmesini izlerken Akara, "Ve o bunu biliyor," diyor. Mayo giymişiz. Güneş benim zeytin tenime vuruyor ve Akara'nın bıçak yarası bel kemerinden görünüyor. İyileşmiş kesik sıcakta şişiyor.

Sulli'nin can yeleği sportif bikini üstünü örtüyor ve Winona'nın suya dayanıklı kargo şortunun aksine Sulli sadece bikini altı giyiyor. Uzun, *upuzun* bacaklarını tarıyorum, sanki bizi gerçek dışı bir şeymişiz gibi içine almaya devam ediyor. Yolculuğa çıktığımız motelden şu ana kadar hayal ettiği bir şey.

Korumalardan erkek arkadaşlara ve ruh eşlerine kadar. Ağzım daha da kıvrılıyor.

"Ağzının suyu mu akıyor?" Biz kız arkadaşımıza bakarken Akara bana söylüyor. "Sanırım yüzü kızarıyor."

Sulli daha da kızarıyor ve Akara'nın ayak bileklerindeki kırmızımsı kumu tekmeliyor. "Salyalarım akıyorsa, *Banks'in üzerindedir*."

Gülüyorum.

Akara da ilk başta gülüyor, ama arkasını döner dönmez gülümsemesi yavaşça kayboluyor.

"Şaka yapıyor," diye hatırlatıyorum ona.

Bir elini saçlarının arasından geçirir. "Evet, biliyorum..." Öyle mi?

Sulli, Akara'nın bu etkileşimi ikinci kez sorguladığını ancak çoktan kürek tahtasına bindiğinde fark eder. Momentum onu suyun içine doğru kaydırıyor. "Kitler mi? Hay sikeyim. Ne oldu?"

"Hiçbir şey!" Akara uzaklaşırken bağıriyor.

"Ağzının suyunun aktığını düşünmüyor!" diye sesleniyorum.

Akara, kız arkadaşımızın önünde ona pantolon giydirmişim gibi kolumu itiyor. "*Banks*."

"Ne? Bu *doğru*."

"Yarı doğru."

"Yeterince
doğru."

Sulli küreğini suya batırarak kıyıya yaklaşıyor. "Yanılmışım, Kits."

Yüzünü buruşturuyor. "Hayır, hassas davranıyorum."

"Çok hassas olabilirsin," diyor. "Bunda yanlış bir şey yok."

Daha çok yüzünü buruşturuyor. Sanki tüm bu alışveriş
egosuna bir darbe gibi. Gülmemeye çalışıyorum.

Akara fark ediyor ve gülümsüyor, "Kapa
çeneni, Banks." Kahkahalarım engel
olamıyorum.

Sulli aniden, "Kimseye ağzımın suyu akmıyordu. Ne senin, ne Banks'in.
Kimseye. Çünkü ben, Sullivan Minnie Meadows, ağzımın suyu akmaz."

"Mikrofon düştü,"

diyorum. Akara daha
çok gülümsüyor.

"Tamam mı? İyi miyiz?" Sulli onaylamak için sorar.

"Elbette iyiyiz," diyor Akara güçlü bir sesle.

Bence onunla güvensizliği hakkında konuşmalı. Ama üçlümüze şüphe
düşürmek istemiyor. Sanki bu boku ortaya çıkarırsa üçümüzü de
patlatacaktı gibi ve tek istediği üçümüzün birlikte ayakta durması.

Belki de bunu kendi başına atlatacağını düşünüyordur.

Ben bir ilişki uzmanı bile değilim ve her şey yolundaymış gibi
davranmanın içimizi kemiren şeyleri dışa vurmaktan daha iyi olmadığını
biliyorum.

"Bankalar mı?" Sulli
soruyor. "Ben iyiyim,
denizkızı."

Gülümsüyor, sonra nehrin ortasına doğru kürek çekiyor.

Akara can yeleğimle oynamaya devam ediyor.

Ona doğru bakıyorum.

Gergin. "Bana öyle bakma." "Ne gibi?"

"Sanki ben batırmışım gibi."

"Eğer beni kıskanıyorsan-"

BANKS MORETTI

"KISKANÇ DEĞİLİM," diye fısıldıyor sıkıca, bir elini daha saçlarında gezdirerek. "Ayıklanması gereken benim saçmalıklarım."

"Ve bunu onunla halledemezsiniz çünkü...?"

"Bunu seninle birlikte hallediyorum." Koluma hafifçe vuruyor.

Gülümsememi engelledim. "Daha önce de söylediğim gibi, bu konuda konuşman gereken kişi ben değilim. İkinci kez tahmin ettiğin şey *onunla olan* ilişkin."

Bu kelimeyi duyunca yüzünü buruşturdu. "Kendimi ve Sulli'yi ikinci kez sorgulamıyorum. Bir parça bile değil Banks. İşte bu yüzden bu konuyu açmamam gerektiğini düşünüyorum. Sözcükleri kaç farklı şekilde berbat edebileceğimi biliyor musun? Bu basit bir şey değil. Bu bir *duygu*. Kıskançlık değil. Sadece hissediyorum..." Başını sallıyor, içini kaplayan duyguyu ifade edemiyor. "Sonra da gideceğimden ya da sahip olduğumuz şeyi sorgulayacağımdan korkacak - oysa öyle *değil*."

"O zaman bunu ona söyle."

Gergin bir ses çıkarıyor ve Sulli'nin daireler çizerek kürek çekmesini izliyor. Bizi bekliyor. "Yapmam gerektiğini biliyorum... Onunla konuşacağım... Konuşacağım."

"Şimdi."

"Sonra," diye karar verdi. "Daha sonra yapacağım." "Dokuz-"

"Sadece bugünün tadını çıkarmak istiyorum. Bunun." Pekala.

Bunu anlıyorum. Ben de itmeyi bıraktım. Can yeleşimi bitirdi.

"Dengemi bozmaya çalışırsan, suya girersin," diye uyarıyorum onu. "Kanat açıklığım daha uzun ve saniyeler içinde kışına tekme basarım."

"Seninle uğraşmayacağım." Gülümsüyor. "Sıradaki sensin." Sıradaki ben miyim?

Çalkantılı nehri kontrol ediyorum, sonra sağlam zemini. Sonra Akara'ya bakıyorum. "Kıyıda kalacağım mı korkuyorsun?" *Bunu düşünüyorum.*

"Hayır." Bakışlarımı tutuyor. "Sadece seni geride bırakmak istemiyorum."

Bu beni bir anlığına etkiliyor ve duygularımı da yanıma alarak tahtaya çıkıyorum. Ayak bileğimin derinliğindeki serin suda kendimi dizlerimin üzerine kaldırıyor, bir kürek kapıyor ve nehre doğru kürek çekiyorum. *Pekala, Banks Roscoe Moretti, o uzun kışını kaldır.*

Karaya ayak basmışım gibi davranıyorum ve ayağa kalkıyorum.

Lanet olsun.

Dengesiz. Sallanıyor.

Yüzüstü suya düştüm. Soğuk değil, ama çok sıcak da değil. Kendimi tekrar tahtanın üzerine attığımda Ryke küreğini kullanarak tahtayı benim için sabitliyor. "Tekrar dene," diye koçluk yapıyor. "Daha aşağı çömel. Yapabiliyorsan çömel ve kendini sabit hissettiğinde tamamen ayağa kalkabilirsin."

Şakaklarımdan su damlarken, tekrar ayağa kalkmaya çalışıyorum. Söyleneni yapıyorum. Bu sefer daha kolay. Ayaklarım bir tahterevallinin üzerindeymişim gibi sallanıyor ama nehre düşmüyorum.

"İyi iş," diyor Ryke. "Çok uzun olduğun için senin için daha zor olacak. Düşük ağırlık merkezi dengeye yardımcı olur."

Sertçe başımı sallıyorum, dengeme odaklanmaya çalışıyorum ama aklım başka bir yere gidiyor. Ryke sanki onun çocuğuymuşum gibi bana koçluk yapıyor. Sanırım bu onun doğasında var. Yardıma ihtiyacı olan herkes için bunu yapardı, kardeşi için bile.

-Ama bugün farklı hissediyorum.

Belki de torununa babalık yapacağımı bildiği içindir.

Belki de babamdan daha iyi bir baba figürü olduğu içindir.

O küreğini suya daldırırken bu düşüncüyü aklımda tutuyorum. "Böyle yapmaya devam edersen suya düşmezsin," diyor bana. "Ama düşsen de bir şey fark etmez. Dais ve Nona düşmeye çalışıyor-"

Bir su sıçraması ikimizin de dikkatini çekiyor. Daisy tahta üzerinde amuda kalkmaya çalışırken en küçük kızı nehirde. Saniyeler sonra, suya yuvarlanıyor.

Ryke karısına ve kızına doğru kürek çekerken gülümsüyor.

Akara ve Sulli iki yanımda kürek çekiyorlar. Beni ortada sıkıştırıyorlar. Dik durmak için elimden geleni yapıyorum. "Sandviç sipariş etmedim."

Sulli sırtıyor. "Ama sen ekmeğimizin fıstık ezmesisin."

Akara, "Sensiz tatsız oluruz," diye şaka yapıyor.

Gülümsedim. "Saçmalıyorsun."

Gülüyor, sonra Sulli'ye soruyor, "Banks çıtır mı yoksa kremsi mi?" Sulli sanki bu bir yarışma değilmiş gibi "Çıtır" diyor.

Bana başını salladı. "Taşaklarını istiyor."

"Kits!" Sulli küreğiyle ona vuruyor.

O da geri sıçratıyor. Sandviçlerinin ortasında en çok su ile ıslanan ben oluyorum. Eğlenceli ama benim eğilip Akara'yı suyun içine itmeme kadar eğlenceli değil.

Daha gürültülü bir *sıçramayla yere düşer*. Sulli gülümseyerek soluk soluğa kalır. "Sen yapmadın." "Onu uyarmıştım."

Ayrıca Kitsuwon'u kız arkadaşımızın yanında yüzerken görüyorum. O fark etmiyor. Ta ki Kitsuwon onun bileğini yakalayıp nehre çekene kadar. Dalgalar kürek tahtama çarpıyor ve saniyeler içinde kayıyorum.

Daisy, Winona, Ryke ve Price nehrin kıvrıldığı yerde daha da uzağa sürükleniyorlar ve gözden kayboluyorlar. Bir an için sadece üçümüz derin sularda yüzüyoruz. Gülüşmeler. Su sıçratıyoruz.

Güneş suyun üzerinde parlıyor, onun ve onun gözlerinde ışıltıyor. Etrafımızdaki parlak mavi gökyüzüne doğru uzanan kırmızı kayalar ve dünya ne kadar açık ve geniş olsa da, Colorado Nehri ne kadar sonsuz aksa da, burası bizimmiş gibi hissettiriyor. Doğanın ve zamanın içinde gözlerden uzak ve sonsuzluğu burada onlarla geçirebilirim.

Kürek tahtalarına şamandıra gibi tutunuyoruz. Birbirimizle yüzleşirken akıntının bizi aşağıya taşımaya izin veriyoruz. Bacakları bacaklarıma sürtünüyor. Kolu kolumu sıyrıyor ve güneş daha parlak parlarken gözlerimdeki suyu siliyorum.

Birlikte geçirdikleri bu anın sakinliği içinde Sulli, "Hiç evlenmeyi düşündün mü Kits?" diye sorar.

Önce onu, sonra beni süzüyor, "Neden Banks'e bunu da sormuyorsun?"

Yüzünü buruşturuyor. "Kahretsin, ona bundan bahsetmiştim. Ama konuşmak için beklememiz gerektiğini söyledi."

Farkındalık Akara'nın üzerine yıkılır.

Hızlıca ekliyor, "Uzun bir konuşma değildi. Banks'in nasıl hissettiğini bile bilmiyorum."

"Bu doğru," diyorum ona.

"Hey, sorun yok. Bensiz de konuşabilirsiniz. Ama buna dahil edildiğim için minnettarım." Şimdi güvensizliğini dile getirmek için iyi bir zaman ama belki de bunu yalnız yapmayı tercih ediyordur. Koltuk değneği olarak ben olmadan. "Peki ya evlilik?"

"Siz hiç kendinizi evlenirken gördünüz mü? Benden önce? Bizim üçlüden önce?"

"Yani," diye iç çekerek başlıyor Akara, ıslak saçlarını yüzünden uzaklaştırarak. "*Hayır dersem yalan söylemiş olurum.*" Sulli'ye daha yoğun bir şekilde bakıyor. "Eğer işler farklı olsaydı, şimdiye kadar evlenmiş olurduk."

Gözleri büyüyor. "Gerçekten mi? Şimdiden mi?" Ona deli gibi aşık görünüyor. "Evet. Doğru olduğunu hissettiğimde bir hamle yapardım ve sen de

Şok olurdun ve belki de evet derdin - *evet* demeni umardım, ya da çıldırırdın ve *çok erken olduğunu söyledin, Kits*. Ben de "*O zaman bunu sonraya saklayacağım Sul. Beni unutma.*" O kayıp olasılığı hayal ederek birkaç kez başını sallıyor.

Kaşlarını düğümliyor, bu tabloyu berbat eden ben olduğum için nefret ediyorum. "Siz ikiniz hâlâ buna sahip olabilirsiniz," diyorum, onlara bunu vermeye hazırım. Çünkü onları seviyorum ama romantik bir bağlılık da yaşayamayacaksam lanet olsun bana.

"Sensiz olmaz," diyor Akara bana. "Sensiz olmuyor, Banks."

"Ama yasal olarak siz ikiniz-"

"Yasal olarak siktir et," diye araya giriyor Sulli. "Ne fark eder ki? Sadece bir kağıt parçası. Hiçbir şey değil. Ve her zaman birilerini dışarıda bırakacaktır ve biz bunu kitaplara göre yapmıyoruz."

Su etrafımızda akıyor. Tahtalarımızı ve bizi daha yakına itiyor. Ayaklarımız çarpıyor. Bacaklarımız iç içe geçiyor. Ufukta bir kuş alçaktan süzülüyor ve bu anla ilgili her şey, onun tutkusu, bizim üçlümüz ve aşkımız bana *hayatı* takdir ettiriyor. Hâlâ yaşıyor, nefes alıyor ve bu kahrolası dünyada en çok sevdiğim insanlarla *daha fazlasını* deneyimleyebiliyorum.

Başımı salladım, "Bunu anlayabilirim, denizkızı."

Akara gülümsüyor. "Hiç evlenmeyi düşündün mü Banks?" "Pek düşünmedim. Siz ikinizden önce, iyi bir amca olacağımı düşünüyordum. Belki bir ömür boyu bekar."

"Peki ya şimdi?" Sulli soruyor.

"Şimdi tek düşündüğüm bir gelecek. Akara gibi ben de doğru olduğunu hissettiğimde harekete geçeceğim." Bir omzumu kaldırıyorum. "Ne olursa olsun."

Sulli üstesinden geldiği bir gülümsemeyi dizginlemeye çalışır. "Manevi olarak, tüm bu evlilik olayını yapabilir miyiz? Bu bizim için söz konusu değil mi?"

"Bu senin isteyeceğin bir şey mi?" Şimdi ona soruyorum.

"Evet...evet, bağlayıcı bir bağlılık istiyorum. Üçümüzü ömür boyu birleştirecek bir şey. Belki de sadece yüzde yüz Kitsulletti olan bir tören."

Sulli'nin havaya doğru söylediği gemi ismimizin sesiyle hepimiz sırtıtıyoruz.

Gülümsemesi bir düşünceyle kaybolur. "Ama... sırf cinna-bun yüzünden hiçbir şeyi aceleye getirmek istemiyorum. Evlenme teklifin -eğer teklif edersen- yıllar sonra olabilir. Belki de öyle olmalı."

Akara ve ben hızlıca bakıştık. Bekleyebiliriz.

Ona, "Bunu unutacaksın ve geldiğinde şaşıracaksın" der.

Sulli'nin yüzü gülüyor ve bunun benim en sevdiğim gezilerden biri olduğunu söyleyebilirim. Yeterince sürüklendikten sonra tekrar tahtaya tırmanıyor. Akara yine ona sataşmaya başladı.

Gülüyorlar.

Sıçrama.

Tahtasını deviriyor.

Suya çakıldı. Kahkahalar atarak yukarı fırladı ve ben şükürler olsun ki ölü bir fok *balığı* gibi devrilmeden.

Oorah.

Ayağa kalkıyorum.

Sulli ve Akara sikişmeyi bitirmiş, tahtalarına geri dönmüşlerdir. Sulli diz çökmüş, ıslak saçlarını sıkıyor. Akara bir an için ayılır. Gergin bir şekilde ayağa kalkıyor.

Bir sorun var.

Kaşlarını çatarak ona bakıyor.

"Dokuz mu?" Seslendim. "Neyin var?"

"Kits?" Akıntı bizi aşağıya doğru çekmeye devam ederken Sulli elinde kürekle ayağa kalkıyor.

Akara kürek çekiyor ama benim yetişemeyeceğim kadar sert değil. "Muhtemelen bunu yapmamalıydım. *Kahretsin*." Ona yumruk atacak mesafede değiliz.

Sulli, Akara'nın diğ er tarafına doğru kürek çeker, böylece sandvi in ortasında yer alır. "Ne demek istiyorsun?"

Gözleri karnına düşüyor. Can yeleği giymemi  olsa bile, karnının görünmesi için çok erken.

Sulli ona "Tarçınlı ruloyu incitmedin," diyor. "Ben iyiyim amına koyayım." Akara yüzündeki suyu biraz daha siler.

"O iyi, Nine," diye yineliyorum.

"Yine de," diye nefes alıyor. "Sana karşı o kadar sert olamam. Bunu unutmamalıyım."

Sulli suya bakıp düşüncelere dalıyor. "Sanırım ilerlediğimde i ler değişecek."

Hamileliği boyunca onunla çatı katında kalmayı planlıyorum. Önümüzdeki sekiz ay boyunca hiç dışarı  ıkmasak bile onun yanında kalacağım. Akara'nın da öyle yapacağını biliyorum, her ne kadar Stüdyo 9 ve güvenlik ekibiyle ilgili başka sorumlulukları onu uzakla tıracak olsa da.

Daha sert kürek çekiyoruz ve ailesine yeti iyoruz. Hızla yaklaşırken, dik durmaya ve takla atmamaya konsantre oluyorum.

Pekala, bunu öğrenmeye ba lıyorum. Bir hızlı geçiş.

Birkaç tane daha geliyor ve ben birkaç kez daha suya atılıyorum. Ama Ryke da  yle.

"Bu son hızlı!" Daisy    metre ileride bağırıyor. Tanrı'ya   k r.

Kı ımı tekrar tahtanın üzerine kaldırıyorum, diz   kt ğ mde akıntı beni y z d r yor. Sa larımdan su damlıyor ve çıplak göğsümden aşağı süzülüyor.

Sulli ve Akara birkaç metre ileride beni bekliyorlar, akıntıyı çoktan bitirmi ler. Kız kardeşi ve annesi gibi o da can yeleğinin fermuarını tamamen açmış ve çekip çıkartıyor. Güneşin tenini ıslatmasına izin veriyor.

Tam tekrar tahtanın üzerine çıkmak üzereydim ki bankta bir hareket gözüme çarptı.

Bir adam.

Hayvan değil.

Ve bize doğru bir telefoto lens doğrultuyor. *Sulli'ye* doğru.

BANKS MORETTI

SIKTIR.

Sikeyim.

Onu korumak için dişlerimi gıcırdatıyorum ve daha da yaklaşıyorum ve düşünmeye devam ediyorum, *burada mı?*

Moab'da mı?

Paparazzilerin yerimizi öğrenmesine şaşırmamalıyım ama Meadows ailesi için Colorado Nehri'ne kadar kışlarını sürükleyeceklerini tahmin etmemiştim. Hiç yapmadılar demiyorum ama Lily ve Lo'yu takip etmeleri daha olası.

Hales.

Meadows değil.

Bunu Akara'ya bildirecek bir telsiz olmadan, ona doğru daha hızlı kürek çekiyorum.

Bir şaka yapmış olmalı çünkü Sulli o kadar çok gülüyor ki burnundan soluyor. Başını bana çevirmeden önce kaşlarını ona doğru kaldırıyor. "Ona söyledim..." Yüzümdeki ifadeyi görünce sesi soluğu kesiliyor. "Banks?"

"Saat altıda."

Omzumun üzerinden bakıyor ve dudakları bir çizgi oluşturuyor.

Burnu alevlendi. Sulli kaşlarını çatıyor. "Ne oldu?"

"Paparazzi," dedim ona.

Ağzı açık kaldı. "Ne oluyor lan? Buraya kadar mı gelmişler?" Onları görmeye çalışıyor. "Moffy burada bile değil..." Bana şöyle açıklıyor: "Babalık söylentilerini devam ettirmek için Moffy'nin babamın yanındayken çekilmiş fotoğraflarını istiyorlar."

Başımı salladım, bu "eğlenceli gerçeği" zaten biliyordum.

Kameradan uzaklaşıyoruz. Sessiz olun. Akara ve ben gözden kaybolana kadar adamı izliyoruz. Çöl çalıları nehrin yanındaki yolu gizliyor. Ama şimdi bir arabada olduğunu tahmin ediyorum.

Sulli, "Biz her zaman Lily Teyzem ve Lo Amcam kadar ünlü olacağız" diyene kadar derin düşüncelere dalıyor. Bu hassas bir farkındalık.

Aylar önce ağırlığı olan bir şey, ama bilgi bizimle birlikte nehirde yüzüyor. Tek yapabileceğimiz sert akıntılara karşı koymak. Başından beri bununla mücadele edemeyeceğimizi biliyorduk.

"Evet," diye fısıldıyor Akara, rüzgâr etrafımızda kıpırdanıyor. "İşte böyle olacak."

Birkaç kez başımı salladım. "Seni koruyacağız," diyorum kız arkadaşımıza. "Ve biz de tarçınlı rulomuzu koruyacağız."

Kod adını söylediğimi duyunca gülümsemeye çalıştı. "Evet... Biliyorum."

Birbirimizin arkadaşlığını paylaşıyoruz. Sessizce kürek çekiyoruz. Hava hala hafif. Başım dönüyor olsa bile. Su sonsuza kadar devam edecekmiş gibi görünüyor ama inmek için bir yer seçiyoruz.

Kıyıya doğru ilerlerken sığ sulardayım ve sörf tahtamı çamurdan yukarı doğru çekiyorum. Ryke, Daisy, Sulli ve Winona önümde, kuru çantalarının klipslerini açmış ve mataralarından büyük yudumlar alıyorlar.

Akara kendi içkisinden bir yudum aldıktan sonra dikkati Triple Shield patronuna yönelir. "Hey, Price," diye sesleniyor Akara. "Bazı istihbaratlarımız var."

Price kayığını kıyıya çekerken derin bir iç çeker. "Eğer bu paparazzilerle ilgiliyse, Greer ve Wylie zaten bu işin içinde." Gözleri Akara'dan bana kayıyor. "Siz ikiniz erkek arkadaş olarak buradasınız, değil mi?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. *Araya girme. Çeneni kapalı tut, Banks.*

Akara matarasını kapatıyor, kaşları ciddiyetle birbirine yaklaşıyor. "Eğer bir tehdit görürsem, bunu yine de rapor edeceğim. Telsizimi minibüste bırakmış olsam da olmasam da."

Price'ın daha katı özellikleri var. "Senin ne olduğunu söylemek zor, Kitsuwon. Çizgiler *oldukça* bulanıklaştı."

Pekâlâ, Nine'la böyle konuştuğu için onu sikeyim. "Saygılarımla-" diye başladım.

Bir el omzumu sıkıyor. Ryke olduğunu görmek için zar zor arkama bakıyorum. Kahretsin, babasının güvenlik işine girmesini beklemiyordum.

Yine sustum.

Gözleri benim üzerimde değil. Price'a sertçe bakıyor. Birden konuşmamızın Ryke, Daisy, Sulli ve Price'ın duyabileceği kadar yüksek olduğunu fark ettim.

Winona'yı duymak için.

"Price," diye nefes alıyor Ryke. "Yıllar boyunca birlikte çok şey atlattık."

Price başını sallar. "Evet, öyle." Aralarında bir şeyler geçer. Yıllar. Bu kadar uzun süre koruma olmak nasıl bir şey bilmiyorum ama aralarında kırılmaz bir şeyler oluşmuş olmalı.

Ryke, "Bunu hafife alarak söylemiyorum," diyor. "Ama Akara ve Banks'e farklı gözle bakmaya başlamalısın. Onlar Sulli'nin korumaları ama aynı zamanda benim oğullarım."

Oğulları.

Akara ve ben neredeyse beni devirecek bir bakış paylaşıyoruz. Buraya geleceğimizi düşünmemiştim.

Ama lanet olsun, iyi hissettiriyor.

Price'ın ağzı uzun bir nefes vermeden önce aşağı doğru çekilir. "Haklısın..." Tekrar tekrar başını sallıyor. "Haklı olduğunu biliyorum."

Ryke ona "Değişim çok zor," diyor. "Ama hepimiz bu süreçten geçiyoruz. Sadece senin firmanla Akara'nınki arasında gerginlik olmasını istemiyorum. Aksi takdirde, vermemem gereken bir karar vermek zorunda kalacağım." Bu bir tehdit değil. Uyarı bile değil. Sadece gerçek.

Ryke, Triple Shield ve Kitsuwon Securities arasında bir taraf seçmek zorunda kalırsa, ailesini seçecektir. Akara'yı seçecek.

Dudaklarımın kalkmaya başladığını hissediyorum. Yippee-ki-yay orospu çocuğu.

Her ne kadar içten içe seviniyor olsam da bir galibiyeti kimsenin yüzüne vurmayacağım. Genelde arkadaş diyebileceğim, egosu tavan yapmış, pasta küreği yiyen bir pisliğin yanındayım ve bu genelde Yale'li bir çocuk oluyor ve lanet olsun, SFO'nun geri kalanını özlüyorum.

Bu ana bayılırlardı.

Price'ın yanaklarından renk gitmeye başladı bile. Bunun Ryke ya da onun için kolay olduğunu düşünemiyorum. Onların pozisyonlarını kıskanmıyorum ve bu yüzden kararları ben vermediğim için mutluyum.

"İki sik almak acıttı mı?" Rüzgâr dindiğinde Winona'nın fısıltısı garip bir şekilde duyulabilir hale geliyor.

Ryke sanki biri ayağına el bombası atmış gibi hareketsiz kalıyor. Başımın arkasını kaşıyarak yapmamam gereken bir şeyi yapıyorum ve babasıyla göz göze geliyorum.

Kısmen şokta ama çoğunlukla korumacı bir tavırla bakıyor ve yüz ifadesini "*kızıma zarar verdin, öldün sen*" olarak okuyorum.

Kızınızı sikimle incitmedim efendim, bunu söylemiyorum. Çünkü Akara çenemi kapatmam için beni hançerliyor.

Winona ve Sulli kürek tahtalarının yanında sohbet etmeyi bırakır. Sulli pancar gibi kızarır. "Siktir, siktir, *siktir*." Büzülüyor.

Winona Sulli'ye karşı daha korumacı görünüyor. "Büyütülecek bir şey değil baba. Bu onun seks hayatı - ne isterse yapabilir ve isterse iki tane alabilir-"

"Nona," diye araya giriyor Akara, sanki ölüm fermanımızı imzalıyormuş gibi. "Lütfen konuşmayı kes."

"Ben Kitsulletti Takımıyım, Akara," diye hatırlatıyor ona tutkuyla. "Babam da öyle olmalı ve bu yüzden Sulli'nin senin ve Banks'in olmasından hoşlanmasının nesi yanlış anlamıyorum-"

"O destekleyici, bücür," diye araya giriyor Sulli ve ben gülmemeye çalışıyorum. Tanrım, hayatımın bu kadar tuhaf olmasına bayılıyorum.

Winona belirsiz.

"*Tamamen* destekleyici gibi," diye vurguluyor Sulli. "Sadece detaylara ihtiyacı yok."

Ryke başını sallayarak gözlerini ovuşturur. "Ben bir şey duymadım." Geçmişteki konuşmadan kaçabilirmiş gibi aceleyle sokağa doğru yürüyor.

"*Anne*," diye fısıldıyor Sulli.

Daisy ona el sallıyor. "Şimdiden hafızasından siliyor." Onunla konuşmak için hızla peşinden gidiyor ve Sulli bize dönüyor.

"*Üzgünüm*" diyor.

Hala gülüyorum.

Akara da bunu görür ve gülmeye başlar.

Winona Sulli'ye doğru eğilir ve tekrar fısıldar, "Ama acıttı mı? İyi miydi?"

İyi miydi?

Sulli'nin içinde ilk kez beraberdik. O gece hiçbirimizin unutamayacağı bir geceydi, yakın zamanda değil.

SULLIVAN ÇAYIRLARI

OLIMPIYATLARDAN 3 AY ÖNCE

ERKEN MAYIS

"SULLIVAN, BURAYA BAK!"

"SULLI, BURAYA!"

"SULLIVAN!"

"SULLIVAN! HARIKA
GÖRÜNÜYORSUN!" "SULLI, TAM
BURADA!"

Paparazziler feryat ediyor ve aynı alaycı şeyin bir versiyonunu haykırıyor. Taş kesilmiş bakışlarını parlak flaşlarına ve büyük lenslerine hapsetmeye çalışıyorlar. Arı gibi üşüşüyorlar, etrafta vızıldıyorlar. Görünmez kanatlarını çırpıyor ve kameralarını iğneler gibi kullanıyorlar. Kahretsin, gözlerimi elimle kapatıyorum, başımı eğiyorum, böylece ayaklarıma konsantre olabiliyorum.

Bir ayağım diğerinin önünde.

Bir ayağım diğerinin önünde.

Lily Teyze bana sadece hareket etmemi söyledi. Çok uzun süre durma. Annemin *kızı* olarak hareket ve *hız* benim için tanıdık dostlardır.

Akara önden gidiyor. Banks'in elleri arkamdan belimi kavırıyor. Sonra ekstra güvenlik beni her yönden koruyor. Güvenli bir balonun içindeyim, en azından öyleymişim gibi davranıyorum.

Bir saniyeliğine.

Cipe doğru giderken, Su Merkezini arkamda bırakıyorum. Saçlarım hâlâ ıslak ve klor, tenime sinmiş parfüm gibi. Bu akşamki yüzmeden sonra moralim yüksek.

200m IM'de rekorumu kırdım.

Hiçbir şey beni yıkamaz. Sürekli lanet bağırırlar bile. Yaklaşan bedenler. Hepsi içimde kabaran gururun arka planı.

Zamanımı aşmak daha fazla *umut aşıyor*. Bu yıl Olimpiyatlarda başarılı olacağıma dair umut. Cipin yanına geldiğimizde ayaklarım üşümeye başladı.

Hayır, *hayır*.

Yok artık.

Birisi Booger'ı *kirletmiş*.

Yolcu kapısının karşısına birisi kırmızı renkle *SLUT* yazmış.

Midem alt üst oldu. O bir sürtüğ değil. Ben de lanet bir sürtüğ değilim! Çılgılık atmak istiyorum ama destansı bir erime bekliyorlar.

Banks'in sırtı benimkine dayanıyor, ağzı kulağıma doğru eğiliyor. "Sulli, yürümeye devam et." Bedenim yeniden canlanıyor.

"SULLIVAN! Araban hakkında ne hissediyorsun?!" "KIZGIN MISIN?!"

"BURAYA BAKIN!"

Öfkemi ve kırgınlığımı gizleyemiyorum. Basına *tam olarak* istediklerini veriyorum. Lanet olası eğlenceye girin. Dedikodu ve haberleri alevlendirmek için daha fazla fotoğraf.

"GERİ ÇEKİL!" Akara bağırarak daha büyük bir tepki yaratmaya çalışan kameramanları uzaklaştırıyor.

"BANKS, AKARA!" diye bağıırırlar. "KIZ ARKADAŞINIZA SÜRTÜK DENDİĞİNİ BİLMEK NASIL HİSSEDİYORSUNUZ?!"

Akara'dan ısı yayılıyor.

Banks arkamda sağlam bir tuğla gibi duruyor. İkisinin de yüz ifadelerini göremiyorum ama vücut dilleri "*siktir git, siktir git*" diye bağıırıyor.

Daha fazla içe doğru kıvrıldım ve paparazzilere kuşu *ç e v i r i r d i m* - ama güvenli baloncuğumun tadını bir kolumu uzatamayacak kadar çok çıkarıyorum.

Ama lanet olsun, üç uzun aydan sonra ilişkimin hâlâ haber değeri taşımasından *nefret ediyorum*.

Bunun olacağını biliyordum.

Evet, ama Booger'ın bedelini ödeyeceğini düşünmemiştim. Adam Sully'nin cipinin buraya böyle geleceğini hayal ettiğini sanmıyorum.

Nefes alıyorum ve arabanın yanına geldiğimde arka koltuğa tırmanıyorum. Akara sürüyor. Banks yolcu koltuğuna oturdu.

Flaşlar, cesetler ve çığlıklar arasında park alanından çıkmaya konsantre olmalarına izin verdim. Bu zorlu ve panik yaratan süreç on beş dakika kadar sürdü. Yola çıktığımızda Banks sonunda dönüp bana bakıyor. "Sulli-

"Ben iyiyim," diyorum sertçe. "Güzel bir geceyi mahvetmelerine izin vermeyeceğim." Medya son birkaç ayda benden çok şey aldı. Bu lanet duyguyu da alamayacaklar.

"İyi olduğuna emin misin?" Akara dikiz aynasından bana bakarak soruyor. "Çok telaşlıydı."

"Olduğundan daha telaşlı değil, Kits." Spor çantamdan bir su şişesi çıkardım.

"Jeep..." Akara başlıyor.

Omuz silkiyorum, kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Banks bana "Booger'ı yeniden boyayacağım" dedi. "Yeni gibi olacak."

"Teşekkürler," diyorum usulca, bir an için dalmışım. "Bu çok garip, değil mi?"

"Ne oldu?" Banks, Akara apartman kompleksinin otoparkına girerken sorar.

"Sanırım buna alışıyor olabilirim. Tüm bu çılgınlığa." Sudan küçük bir yudum alıyorum ve şişeyi tekrar kapatıyorum.

Banks yavaşça başını sallar. "Yeni normalimiz."

"Bu yeni normalde," diyor Akara, "Booger'ı artık rastgele park yerlerine bırakmamalıyız."

Ona Aquatic Center'ın "rastgele" olmadığını söylemek istiyorum ama ne demek istediğini anlıyorum. Artık otoparkta her zamankinden daha fazla kapalı kalacak. İçimi bir hüznün kaplıyor çünkü Adam Sully'nin cipinin garajda tozlanmasındansa "Sürtük" kelimesiyle kirletilmesini tercih edeceğini düşünüyorum.

Ama bu Jeep'i kaybedemem ve eğer bu onu bir süre daha güvende tutmak anlamına geliyorsa, bunu yapacağım.

Çatı katına çıkan asansörde paparazziler hakkında şakalaşıyorduk.

"Bize karşı çok sertler," diyor Banks, yükselirken kolunu bana doluyor.

"Saplantılı," diye katılıyor Akara.

"Ve biz de onlara mavi balon yapıyoruz," diye sırtıyorum.

Akara gülümsüyor. "Ben mavi top atan paparazziler için

bir fahişeyim." "Yarı tombulsun o zaman?" Kolunu

dürtüyorum.

Gülüyorlar ve Akara, "Sadece bir bebek için tamamen ereksiyon halindeyim." diyor. Akara beni gözleriyle soyuyor ve kendimi en iyi, en baştan çıkarıcı şekilde açıkta hissediyorum. Üzücü olan bunun sona ermek üzere olması. Bana veda edecekler ve bugün yıkanmak ve yarına hazırlanmak için üç kat aşağıya inecekler.

Ben hazır değilim.

Erkek arkadaşlarımla arasında Akara'ya bakıyorum, "O zaman benim için fahişesin?" Bana bakıyor. "En büyük fahişe." Dudaklarını kulağıma değdiriyor,

Ama Banks'e sırtarak baktığını hissediyorum ve bu garip bir şekilde *hoşuma gidiyor*. Üçümüzün her zaman birbirimize bağlı olmamız, Banks'in kolunun hâlâ bana sarılmış olması, Akara'nın bana fısıldarken hâlâ onunla meşgul olması, "Kukun için. Kalbin için." İki parmağıyla çenemi kaldırıyor. "Dudakların için."

Lütfen öp beni, Kits.

Başını eğiyor, daha da yaklaşıyor. Ağzıma doğru fısıldıyor, "Göğüslerin için." Memelerimi sıkıyor ve bacaklarımla arasını titriyor.

Akara'nın kadınlar için nasıl bir seks tanrısı olduğunu anlıyorum. O, hassas yerlerle oynayan ve arzulanan parçaları yakan oyuncu, baskın bir sikiş.

Ve alay ediyor. Daha büyük bir gülümsemeyle geri çekiliyor. "Sen lanet olası bir şeytansın," diye törpülüyorum.

Sırtıyor. "Ön sevişme için bana daha sonra teşekkür edeceksin." "Sonra mı?" Aralarına bakıyorum.

Banks beni öyle bir süzüyor ki, ayak parmaklarım ve damarlarım karıncalanıyor. Sanki tartışmasız *seksiymişim gibi*. Sanki beni becermek istiyor ve ben de bunu yapmalarını çok isterim.

Kemikle beni. Becer

beni. Benimle tatlı bir

aşk yap.

"Yani siz... siz burada mı kalıyorsunuz?" Merak

ediyorum. Akara kaşlarını çatmaya başladı. "Bizi de

istiyorsun, değil mi?"

"Evet, aynen *öyle*." Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Birdenbire sıcak bastı. "Benim duşumu da kullanabilirsin."

Banks'in ağzı yukarı kıvrılıyor ve çatı katına girene kadar hepimiz seksi, azgın şeyler oluyoruz. Oturma odasında kayarak durana kadar.

Etrafta kimse yok, ama oda arkadaşlarımdan biri televizyonu açık bırakmış - TMZ gibi bir gece yarısı eğlence haber programı *benim görüntülerimi* oynuyor.

Ve Akara.

Ve Banks.

Su Merkezinden çıkarken koruma modundalar ve bana baskı yapıyorlar. Bu görüntüler bu *geceden*. *Vay anasını*, paparazziler hızlı çalışıyor.

"...ilişkileri hakkında basına konuşmayacaklar," diyor muhabir, "ama Sullivan Meadows'un erkek arkadaşlarından hangisinden önce ayrılacağı konusunda spekülasyonlar var. Baskı çok yoğun ve Akara, Banks ve Sullivan'ın bu kadar uzun süre birlikte kalmaları mümkün değil."

Donup kalıyorum, öfke beni yine delip geçiyor. Ama bu sefer farklı. Dünyaya *kızgınım*. Sadece paparazzilere değil. "Bok yemeye gidebilirler," diye öfkeyle küfrediyorum.

Banks'in de kafası karışık.

Akara sakın kalmaya çalışıyor ama ateşli gözleri alev alev yanıyor. Özellikle de muhabir diğer korkunç gazeteciye, "Paramı Sullivan'ın Banks'ten ayrılacağına yatırıyorum. Akara ile açık bir ilişkisi var. Muhtemelen Banks ortaya çıkmadan çok önce çıkıyorlardı."

"İddiaya göre," diye belirtiyor muhabir.

Banks'e döndüm. "Senden ayrılmıyorum."

"Bunu biliyorum." Bir elini sertleşmiş çenesinde gezdiriyor. Televizyona yapışmış.

Akara bize, "Onlara mavi bülten gönderiyoruz, unutmayın," diyor. "Ne hakkında olduğumuzu bilmiyorlar ve bilseler bile yine de bu bölünmeyi teşvik edecekler. Bu hepimizin *mutlu olduğunu* söylemekten daha müstehcen."

Muhabirin sesi daha da yükseliyor. "Onlara yıl sonuna kadar süre veriyorum. Her ne yapıyorlarsa, asla işe yaramayacak. Muhtemelen şu anda Sullivan Meadows için kavgı ediyorlardır."

Öyle değiller.

Banks soğuk bir şekilde, "Şaka yapıyorlar," diyor.

Bu aptal muhabirlerin bize attığı iftiraları daha fazla dinleyemeyeceğim. Akara benden önce kumandayı kaptı. Televizyonu kapattı.

Akara ve Banks'in arasında sarmalanmayı hiç bu kadar istememiştim. Dünyaya orta parmağımı gösterircesine *ikisinin de* elini tutuyorum ve sonunda beni yönlendiriyorlar. Önümde yürüyorlar.

Takip ediyorum, ama loş yatak odama girer girmez -kapı kapalı- dönüp Akara'nın kemerine daha şakacı, biraz da umutsuzca dokunuyorum. *Onları* hiç bu kadar cinsel, bu kadar duygusal istememiştim ve şefkatli ellerini, korumalarının ağırlığını, arzulu gözlerini, şehvet ve aşk, tahammül ve azim dolu sıcak sözlerini, her bir zerresini üzerimde ve içimde hissetmek için yanıp tutuşuyorum.

Akara'nın kemerini çekiştiriyorum. "Ne garip bir mekanizma, Kits."

Bileklerimi avucunun içine alıyor. "Leydi Meadows," diye gülümseyerek bana bakıyor. "Kemerin ne olduğunu biliyorsunuzdur." Başını öne eğdi. "Ya da en azından onunla ne yapabileceğimizi."

Zor yutkunuyorum.

Evet.

Banks arkasında duruyor, kollarını kavuşturmuş, beni izliyor. "Arkanı dön, deniz kızı."

Geri dönmek mi?

Birdenbire sadece onlara değil, çevreme de odaklanıyorum. Sanki bir Krispy Kreme fabrikasındaymışım gibi havanın tatlı kokusunu kokluyorum. "Bu... çörek mi?" Etrafımda dönüyorum. Mumlar... yaklaşık yirmi kokulu *mum* şifonyerimi ve ağırlık sehpanı kaplıyor. Işık yatak odamın etrafında romantik bir şekilde titreşiyor. Demir çerçeveli yatağımın turkuaz yorganına gölgeler düşürüyor.

Akara'nın parmakları bileklerimden kayıyor ve onun yanından ayrılmama izin veriyor.

Şifonyerime gidiyorum, kır çiçeklerinden oluşan bir vazo ve bir kutu çikolatalı proteinli çörek buluyorum. Mumların hepsi *çörek* kokulu.

Kalbim sıkışıyor.

Muhabirler onlardan biriyle ayrılacağımı, burada sadece *kavga* ettiğimizi düşünüyorlar. Neredeyse gözlerim yaşaracak. Bazı günlerin zor geçtiğini biliyorum ama *tüm* ilişkiler böyledir, tek eşli olanlar bile.

"Bunu ikiniz mi yaptınız?" Jestin etkisinde kalarak soruyorum.

"Teknik olarak, Akara," diyor Banks. "Bütün gün seninle ilgilendiğim için."

"Bu ikimizin de planıydı," diyor Akara. "Zamanını aştığında beni aradı."

Benim zamanımı kutluyorlar. Bugünkü başarıımı.

Sulanmış gözlerimi siliyorum. "Bu cidden çok tatlı bir şey." Kendilerinden emin duruşlarına bakıyorum. İkisi de uzun, boyun eğmez ve benim. İkisi de bana sanki *seni sonuna kadar koruyacağım der* gibi bakıyor. Ama Banks acısını bedeninde, Akara ise gözlerinde taşıyor.

Banks bana güçlü bir şekilde "Bunu hak ediyorsun" dedi.

Çörek kutusunun üzerindeki bandı karıştırıyorum. Şüphe iğrenç bir canavar. "İkinize cehennemi yaşıyor olsam bile mi?"

Banks başını şiddetle sallar. "Cehennemde değilim."

"Bunu biz seçtik," diyor Akara ateşle. "Seni seçtik; bizi birbirimize düşürmeye çalışan dünyayı seçtik ve bize hiçbir şey yaşatmıyorlar. Gazetecilerin canı cehenneme. Hepsinin canı cehenneme."

Banks benim gülümsememi görünce yüzünde bir gülümseme belirdi. "Beni de mi sikeceksin, Kits?" diye soruyorum, sesim yine hırıltılı.

"Seni aşkla becereceğim," diye nefes alıyor. "Ellerimizle. Kalplerimizle." O yaklaşıyor, Banks de yaklaşıyor ve Akara'nın arkamdan gelişini dikkatle izliyorum. Banks önüme çıkarken.

Uzun, kaslı vücutlarının arasına sıkıştım ve gözleri okşarken, elleri vücudumda dikkatli, yavaş bir şefkatle dolaşırken, artık sadece seksi, azgın şeyler değiliz.

Bizler ödün vermeyen, savunmasız, yakıcı şeyleriz.

Isı tenimde geziniyor, geniş avuç içleri kanımda bir coşku alevlendiriyor. Banks beni öpüyor -yakıcı, kavrayıcı, kabarcıklı öpücükler, yakıcı dudaklarımız arasında değiş tokuş ediyor. Ve Akara sırtıma yapışıyor, elleri göğüslerimden aşağıya, amıma doğru iniyor. Sertliği bana karşı büyüyor.

Giysiler.

Hâlâ giyinik durumdayız. Elleri hareket etmeye devam ederken, Akara'nın dudakları ensemden nefes nefese, sıcak çizgiler çizerken, "Henüz duş almadım," diye mırıldanıyorum.

Ürperiyorum. *Evet.* "Klor gibi kokuyorum."

Banks boğuk bir sesle, "Bu kokuyu seviyorum. Bana seni hatırlatıyor." Saçımdaki bandı çekip çıkarıyor, ıslak teller omuzlarıma dökülüyor.

"Aynı," diye nefes alıyor Akara, dudaklarını hassas bir noktanın üzerine kapatarak.

Benim yüzümden o havasız kimyasal kokuyu seviyorlar. "Şey...siktir," diye neredeyse inliyordum.

İkisi de gülümsüyor. Akara'nın parmakları geniş omuzlarımin hizasında gezinerek atletimin ince askısını kenara itiyor. Kumaş kayıyor.

Onlar yaklařtıķķa Banks'in kemerini kavrıyorum, parmak eklemlerim radyosuna değiyor. Banks eşofmanımın bağlarını ķozerken ben de başımı Akara'nın omzuna yaslıyorum. Akara beni o aķıdan ķopuyor ve ben onun şehvetli dilinin, ikisinin de beni kavrayışının tadını ķıkartıyorum. Beni kavrıyor. Sev beni.

Vucudum daha fazlası iķin uğulduyor.

Beni soyuyorlar ve ben bu anı iķime ķekiyorum. Bir zamanlar beni ķekici bulduklarından bile şuphe ettiğim iki adam, Akara ve Banks arasında sıkışmışken, şimdi gķmleęimi ķıkartıyor, sutyenimi koparıyor, eşofmanımı indiriyorlar. Bakışları ve elleri beni yakıyor.

"Adım," diye nefes alıyor Akara.

İķlerinden ķıkıyorum. Soğuk tenimi zar zor ısırıyor. Ter ķoktan birikti. Sutyenim yok, meme uķları gözle gķrölür şekilde sertleşiyor ve nefesim daralıyor.

Onların aķlıęı sadece herhangi bir ete olan ilkel aķlık değil. *Beni* özlüyorlar, Sullivan Minnie Meadows'u ve ben de kendimi onlara veriyorum. Ne isterlerse yapmaları iķin. Ćünkü biliyorum, gerķekten, arzularımız dayanılmaz bir gerilimle iķ iķe geķmiř durumda. Bir patlama iķin yalvaran bir patlama, coşkulu bir serbest bırakma.

Birbirlerini tüketen Banks elini boynumdan ķeneme doğru kaydırıp bir avuķ nemli saķımı toplarken, Akara ellerini kũlotumun altından kıķıma doğru takip ediyor. Ellerini öne doğru kaydırıyor, parmak uķları klitorisimi okşuyor.

"Siktir," diye bağırıyorum.

Bedenimi ķopuyorlar. Uyarılma, arzu ve daha derin bir şey Ben.

Akara ellerini gķęüslerime gķtürüyor ama meme uķlarımdan sızlamasına neden oluyor. El değmemiş.

"Kits," diye yalvarıyorum.

Banks saķlarımı bırakıyor, dolgun ve iri elini sıcaklığıma bastırıyor. Gķk mavisi kũlot hala üzerimde, sadece baskıyı hissediyorum ve titreyip nabzım atıyor. "Banks," diye haykırıyorum.

Banks o derin ve sert sesiyle, "Denizkızı daha fazlasını istiyor olmalı," diyor. Kits'le konuşuyor.

Akara eğiliyor ve gķęüslerime uzun, *ateşli bir bakış atıyor*. "Meme uķlarını emmemi istiyor." Bu beni de heyecanlandırdı.

"Evet," diye nefes nefese kaldım. "Siktir." Banks

kũlotumu ovarken kıvranıyorum. Aman Tanrım.

Tenimde elektrik kıvılcımları oluşuyor, vücuduma enerji yayılıyor.

Meme uçlarım hala dokunmak için ağrıyor.

Akara başparmağıyla bir tane. Omzumun üzerinden daha da eğiliyor ve dilini hassas, dik meme ucumun üzerinde gezdiriyor. İçimde bir şok dalgası dalgalanıyor ve titriyorum.

Hay sikeyim.

Ayakta durup aralarında erirken, ellerinde neredeyse çırılçıplak kalıyorum. Onları soymalı mıyım? Ellerimi, gömleklerini, vücutlarını nereye koyacağımı şaşıyorum ama onlar bana daha çok hapsolmuş gibiler. Ve ben de onların bana *yaptıklarına* daha çok kapılıyorum. Bana nasıl davrandıklarıyla. Özenle, *tutkuyla*.

Hareketleri hızlanıyor, sanki oynaşmaları ve sataşmaları bir kırılma noktasına ulaşıyor. Öpüşmeler daha sıcak, daha sert. Onların da daha çok sevişmeye ihtiyacı var.

Banks saçlarımı tekrar topluyor ve yüksek dağınık bir topuzla tutamları bağlamaya başlıyor. Koordineli görünüyorlar. Senkronize.

Sanki ikisi de bu gecenin nasıl geçeceğini biliyor ve ben onların planlarının merhametine bırakılıyorum.

Bu beni içten içe uyarıyor ve kalçalarımı birbirine bastırıyorum, bacaklarımın arasında ıslaklık oluşuyor. Külot hala üzerimde, bunun için minnettarım -Ankara pamuğu kavriyor ve yere doğru çekiyor.

Hay sikeyim. Nefesim

ciğerlerimde sıkışıyor. "Adım at,"

diyor Banks bu sefer bana.

Üzerimdeki son giysiyi de çıkardım.

Tam bunu yaparken Banks'in parmakları kalçalarımın yukarı kayıyor. "Tanrım, Sulli," diye fısıldıyor inleyerek. Akara'ya bakıyor. "Sırılsıklam olmuş."

"Lütfen onları içime sok," diye yalvarıyorum. Onun dokunuşunu istiyorum. Onların dokunuşunu. Göğüslerimin sertçe kavranmasını ve sarsılma hissini istiyorum.

Aramızdaki ipin o kadar karmaşık, o kadar güçlü bir şekilde sarılmasını istiyorum ki, hiç kimse -ve hiçbir şey- bağladığımız şeyi çözemesin.

Banks alnını benimkine bastırıyor, "Henüz değil" diye fısıldarken dudaklarımız acıyla birbirine yaklaşıyor.

Henüz değil.

"Onu yatağa yatır," diye nefes alıyor Akara, sesi son derece seksi. Bu sözler ve Banks'in beni omzunun üzerinden çıplak bir patates çuvalı gibi kaldırması beni tüketiyor.

Banks'e "Parmaklarını alacağım," dedim.

"Parmaklarımdan daha fazlasını alacaksın Sulli," diyor boğuk bir sesle.

Lanet olsun. Bu anın içine batmak ve asla çıkmamak istiyorum. Banks beni yumuşak, kadife turkuaz yorganın üzerine attığında, titreyen bir lapa yığınınına dönüşmüştüm.

Bacaklarımı onlar için açtım.

Kasları esniyor, göğüs kafesleri uyarılmış nefeslerle yükselip alçalıyor. Dizlerimi birbirine vuruyorum, sonra tekrar açıyorum.

İkisi de yataktan uzaklaşmak için kendilerini zorluyor gibiler. Sanki onları ölümlerine doğru suya çağıran bir siren gibiyim.

"Gidiyor muyuz...?" Banks'in silahını ve telsizini çıkarmasını izlerken sözümü yarıda kesiyorum. Akara da aynısını yapıyor, silahlarını saklarken dikkatle çalışıyorlar.

Sırada kıyafetleri var.

Banks tişörtünü kafasına geçiriyor. Akara pantolonunu çıkarıyor. Daha net görünen vücutlarını yiyorum. Akara'nın mürekkepli omuzları, göğsünün üst kısmı ve yontulmuş karın kaslarının hatları. Banks'in kaslı yapısı, lacivert boxer-şortuna göre şekillenmiş şişkin paketine kadar uzanan saçları. Ve Akara'nın siyah boxer-şortunun arkasına gizlenmiş sertleşmiş sikini işaret eden V çizgisi.

"Neye gidiyoruz?" Akara boxer-briefini aşağı kaydırarak soruyor. Tamamen çıplak, ereksiyonu hazırda duruyor. Beni doldurduğunu hayal ediyorum.

Nefes alıyorum, "Kemiğe mi gidiyoruz?" Gülümsüyor. "Onun ereksiyonunu mu istiyorsun?"

"Ve seninkiler." Onlara bakıyorum, daha ağır nefes alıyorum. "Gerçekten yakın hissetmek istiyorum. Bana sırtını dönmeni istiyorum. Bana yaslanmanı istiyorum. Seni içimde istiyorum. Beni asla terk etmeni istemiyorum."

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye söz veriyor Banks.

"Buradayım," diye fısıldar Akara. Sanki bunun yeterli olmadığını görüyormuş gibi tekrarlıyor, "Buradayım, *buradayım. Buradayım.*" Sözleri ruhuma üflüyor. Beni kaldırıyor.

Banks son giysisini de çıkarıyor. O çok sert ve ben çok ıslağım. Ne harika bir kombinasyon. *Gidelim.* Prezervatifler çıktı. Prezervatifler takıldı. Birbirlerine bakıyorlar. Aslında birbirlerine fısıldıyorlar.

Bir şeyler planlıyorum.

Yorganın içinde kıvranıyorum, kalçalarım titriyor ve elim karnımdan aşağı inerek klitorisime yaklaşıyor.

Akara ona "Yakala onu," der.

Banks beni kollarına alıyor ve içgüdüsel olarak bacaklarım beline dolanıyor, dudakları dudaklarımda ve yine güçlü bir ihtiyaçla öpüşüyoruz. Ta ki kığım ellerindeyken yatağa daha da tırmandığını hissedene kadar... Nefes almak için ara veriyorum ve nereye gittiğimi görüyorum.

Dizlerinin üzerine çöküyor ve beni göğsüne bastırıyor. Hızla sırtüstü yatıyor, yatağa yaslanıyor ve ben de onun üzerine binerek kaslı vücuduna yaklaşıyorum.

Banks'in eli yanağımı sarıyor, alnımız birbirine yaklaşıyor. "İkimizi de almaya hazır mısın, denizkızı?"

Mutlak arzusun altında şok yatıyor. Akara ve Banks'in içimde birlikte olduklarını düşünerek neredeyse *inliyorum*. Mum ışığı titrerken, bu kırılmalılık ipi kalplerimizi ve ruhlarımızı sararken, hızla başımı sallıyorum. "Ben..."

Hazır. Kısa, demir yatak başlığının üzerinde duran aynaya baktığımda kelime kayboluyor. Akara yatağa tırmanmış. Elinde bir şişe kayganlaştırıcı var.

Banks'in bana attığı aynı duygusal bakışla eriyen bakışlarıma bakıyor. "*Seni seviyorum Sulli*" diyen bir bakış. *Seninle ilgileneceğiz ve iyi hissetmeni sağlayacağız, Sulli. Nefes al, Sulli.*

"Neyi beceriyorsun?" Akara sorar.

"Hazır," diye nefes alıyorum, ereksiyonunu iki vuruşta yağlarken aynadan onu izliyorum. Aman Tanrım. Daha önce hiç çifte penetrasyon yapmamışlar ama kendilerine güveniyor gibiler. Kendilerinden emin olmasalar bunu deneyeceklerinden bile şüpheliyim.

Banks'e biraz sürtünüyorum. Sürtünme, dolgunluk, yakınlık ve *onları* istiyorum.

Biraz doğrulup bana baktı. Kığım avuçlarının arasına aldı. Bakışlarına yapışıyorum. Akara'nın aynadan bakışlarına. Banks'in beni kaldırıp *dikkatlice* sertliğinin üzerine oturtmasını izliyorum.

Nefesim kesildi, başka bir ses yakaladım. "*BanksBanksBanks.*" Ona doğru ilerliyorum. Alnım omzunda, titriyorum.

"Sulli?" diye durakladı, daha ağır nefes alıyordu. "Konuş benimle."

"Lanet olsun." *Çok fazla*. Anlık baskı vücudumu geriyor.

"Sulli." Beni çekip çıkarmak üzereydi ama parmaklarımı pazusuna geçirip "Devam et lan!" diye inledim. Gözlerim artan hassasiyet karşısında yuvarlanıyor. Sürtünmeyi artırmaya, onu daha fazla içime almaya çalışıyorum.

Akara sırtıma masaj yaparak, "O iyi," diye nefes alıyor.

Banks'in etrafında kenetleniyorum ve o alçak bir homurtuyla küfrediyor. Ve Akara'ya, "Sikimin etrafında şişmiş." diyor.

Akara gülümsüyor, bakışları aynada benimkilerle buluşuyor ve şöyle diyor: "İki sikin etrafında şişmiş hissetmek üzere."

Nabzım atıyor.

Banks bir iniltiyi daha bastırır.

"Lütfen, it. Siktiğimin i t i ş i . " Akıllara durgunluk v e r e n orgazmların içimde dalgalanmasını istiyorum. Vücutlarının yakın olmaktan çok daha yakın olmasını istiyorum.

Banks hareket etmiyor.

Sızlanıyorum.

Yanağımdan öpüyor. "İteceğiz. Sadece dayan."

Biz.

O kelimeye yapıştım kaldım.

Banks dirseklerini yatağa doğru indiriyor. Neredeyse göğsüne yapışmıştım. Hareketi takip ediyorum ve kalçalarımı daha da aşağıya çekiyor.

Banks'i bacaklarımın arasına daha çok alıyorum. Nefesim kesiliyor, onun içimde kayboluşunu izliyorum. Bana karşı itmek ya da sallamak yerine, bedenlerimizin arasına uzanıyor ve başparmağıyla klitorisimin üzerinde daireler çiziyor. Titriyorum ve göğsüne doğru ağlıyorum.

"*Sikeyim.*" Yanıyorum ve Akara'yı bekliyorum.

Belini kıcıma doğru bastırdığını hissediyorum. Artık Banks yerine kalçalarımı tutuyor. Mum ışığı üzerimize daha fazla gölge düşürüyor ve çöreklerin baş döndürücü kokusu misk ve kadınsı bir şeyle karışıyor.

Akara sadece beni öpmek için öne eğildi. Dili ağzımın içine kayıyor, elleri vücudumda çizgiler çiziyor. Ayrıldığında, "Benim için bir nefes al." diyor.

Nefes alıyorum ve aynadan onu izliyorum.

Kıçımın arkasında diz çöktü. Banks'e bakıyor, bu kısa bakışmalarla konuşuyorlar, sonra Kits nefes alıyor, "Rahatla, Sul."

"Deniyorum," diye mırıldanıyorum, beklentim içimde kabarıyor. Banks kelimenin tam anlamıyla içimde. Banks'e sürtünmemek için her şeyi yapmam gerekiyor. Daha derine inmemek için.

Akara'nın elini kıcımda gezdirmesini izliyorum. Kayganlaştırıcının serin hissini tenimde hissediyorum.

Koyu kahverengi gözleri benimkilere kilitleniyor ve o güzel gözbebeklerinin içinde kaybolmuş gibi hissediyorum. Siyah saçları biraz kirpiklerine dökülüyor. "Eğer bir şey canını yakarsa

"Ne diyorsun?" diye soruyor.

"Ahtapot," Akara beni daha sık bağlamaya başladığından beri kullandığım güvenli kelimemi söylüyorum. "Ya da *bu gerçekten acıtıyor.*"

"Güzel." Akara bir elini bacağımda gezdiriyor. "Şimdi nefes al." Yumuşak bir nefes alıyorum. Nefes al. Nefes ver.

Akara yavaşça içime kayarken Banks klitorisime dokunmayı bırakıyor. Birden onun alıştırma olarak kullandığım oyuncaktan daha büyük olduğunu fark ediyorum. Dolgunluk bir an için çok fazla ve gözlerim sıkıca kapanıyor. Bir saniye sonra nefes alıyorum ve rahatlamaya çalışıyorum. İçimde yeni hisler oluşuyor. Banks'in boynuna doğru biraz inliyorum ve Akara içimde esnerken o da yüzümdeki saçları okşuyor.

"Sul?" Akara, belki de seğirdiğimi görerek soruyor.

"Kahretsin," diye küfrediyorum, titreyerek. Bu his... hiçbir şeye benzemiyor. Hepimiz birlikte olma şeklimizi iliklerimize kadar hissediyoruz ve boyunları beni daha sert ve daha derine almamak için *her şeyi* yapıyorlarmış gibi geriliyor. Hepimizin arzuladığı şey, ama bahse girerim çok fazla olur - çünkü bu *bir ton*.

Akara risk alıyor ve biraz daha içeri ve dışarı sallanıyor.

Aynadan beni becerdiğini görüyorum ve Banks içime giriyor. Tüm zirvelerin zirvesi Everest'e tırmanıyormuşum gibi nefes alıyorum. "Ben...*siktir*," diye bağıriyorum.

Akara beni içine çekiyor. "*Sulli*." Ellerini yatağa dayayıp biraz daha derine vuruyor. Ve bu hareket beni Banks'e daha da yaklaştırıyor.

"*Lanet olsun*," diye küfrediyor. "Akara."

"Ben iyiyim," diye boğuluyorum. "Durma."

Ben ona yaslanırken Banks başımı tutuyor. Akara sırtıma, bedenime karışıyor ve ben bu duyguyu seviyorum. Zirveye ulaşmak istemediğim için onlara tutunuyorum.

Sonunu görmek istemiyorum.

Aşk ve şehvet, inlemeleri ve homurtularıyla hipnotik bir koro halinde bedenimde çalkalanıyor. Ve çok geçmeden, "*Seni seviyorum*" diye nefes alıp veriyorlar, daha *sert* ve *daha derin* ve beni incitmeden hareketi derinleştiremeseler de - daha derine iniyoruz. Şimdiye kadar olduğumuz en derindeyiz. Ruhum ve ruhum, ikisi de olduğum her şeyin etrafına sarılmış ve kaynaşmış durumda. "*Kits*," diye bağıriyorum. "*Banks*." Sırtım kemerli.

Ayak parmaklarım kıvrılıyor, gözyaşlarım Gözlerim. Adımı söyledikleri anda boşalıyorum.

Dikkatlice, ikisi de çekiliyor. Sersemlemiştim. Başım dönüyor. Başım dönüyor.

"Sen Tamam mı?" Banks Sor, ter caked üzerinde

onun vücut. "Sen Bir yeriniz incindi mi?"

Başımı sallıyorum. Yatağa yığılıyoruz, bacaklarımız birbirine dolanıyor ve ben ayrılmak istemeyerek kısmen onun göğsüne yuvarlanıyorum. Akara bir kolunu kıcıma atıyor. Tüm vücudumu kontrol ediyor. Değerlendiriyor.

"Sağlam mıyım, Kits?"

"Sanırım amın ve götün hayatta kalacak," diye alay ediyor.

Gülümsüyorum, onu tekmelemek için çok az enerjim var. Yine de, üzüntü beni ele geçiriyor. Bu iş bittiği için üzgünüm. Ve soruyorum, "Sence..." Kızardım. *Buraya kadar geldin Sulli*. Şimdi de sorabilirsin. Ama birdenbire çok daha yaşlı göründüler ve az önce yaptığımız şeyi -içimde olduklarını- tekrar hatırlamak beni yeniden ısıttı. "Uyumaya gittiğimizde biriniz içimde olabilir mi?" Şaşkınlıklarını görüyorum ve çok hızlı konuşuyorum, "Sadece sana yakın hissetmek istiyorum... bu yanlış mı?"

Yorganın ve çarşafın altına saklanmaktan kaçınıyorum ama lanet olsun, saklanmak istiyorum.

BANKS MORETTI

Sulli'ye fikrinde sorun olmadığına dair güvence verdik ama daha önce hiç gecenin bir yarısı bir kızın içine girmemiştim. Görünüşe göre Akara da yapmamıştı ama bu fikir sikimi kaldırdı. Biz konuşurken Akara bile sertleşti. Duş aldıktan sonra Sulli ile tekrar yatağa girdik. Biz uyurken kız arkadaşımızın içine kimin gireceğini görmek için olgun sikişme olayını yaptık.

Taş-kağıt-makas oynadık. Ben kaybettim.

Tahmin edilebilir. Ama bunu daha çok seviyorum. Hepimiz yan yatıyoruz, genelde bana dönük uyurdu ama bu gece Sulli'nin sırtı göğsüme yaslanmış. Ben onu tutarken, Sulli'nin bacakları Akara'nın beline doğru uzanıyor ve bir koalanın ağaca sarıldığı gibi ona sarılıyor.

Bana kısa bir bakış attı, sanki *bu zor olacaktı* gibi. Muhtemelen en azından yarı ereksiyon halindedir.

Gülümsemeye başladım. Mücadele istedi.

Akara gözlerini deviriyor ama ikimiz de Sulli'nin rahat bir şekilde aramıza yerleşmesini izliyoruz. Güvende. Ne ona ne de ona hiç bu kadar yakın hissetmemiştim.

Bu geceki aşkımız, bizim bir felaket olduğumuzu söyleyen herkese kocaman bir *siktir git demektir. Bizim* olduğumuz tek şey *tahammüldür*. Bizler trajedilerin içinden sürünerek geçecek, sonunda havaya çıkacak şeyleriz.

Uykuya daldım.

Ne kadar sürdüğünden emin değilim. Birkaç saat. Üç ya da dört, sonra hareket hissettim.

Sulli kalçalarını biraz oynatıyor. Yumuşak nefeslerini duyuyorum. Yatak gıcırıyor. Ve yavaşça gözlerimi açıyorum. Uyanmışlar. Yorganı

kaldırıyorum ve Sulli'yi görüyorum.

onu itiyor, sonra kıcını bana yaslıyordu.

Sertleşiyorum.

Akara fısıldıyor, "Sul." Kızın gıcırdamasını durdurmaya çalışıyor, ama kız ona doğru tırmanıyor ve sonra kız arkadaşımızı bana karşı becerirken özür dileyen bir bakışla gözleri benimkilerle buluşuyor.

Devam edin.

Uyumaya falan çalışmıyorum.

Şaka yapıyorum. Bu sefer mizah kafamın içine giriyor mu emin değilim ama tek izleyici benim. O yüzden siktir et.

Yatak sallanırken ve her ileri itişinde onu bana doğru iterken, Akara'ya bir bakış atıyorum, bunun için üzgün değilim. Kahretsin, onun kadar uzun süre dayanamazdım - ve ikinci raundu bekliyordum, ama gerçek, beynimde pişirdiğim şeyle karşılaştırıldığında kaynayan bir cehennem.

Dirseğimi yastığa dayıyorum ve diğer elimle kalçasını tutuyorum.

Boynuna doğru inliyor.

Burnu alevleniyor ve çarşafların altında sıcaklıklarının arttığını hissediyorum. Kaya gibi sertim, ama bunun kendi kendine inmesine izin vermekten memnunum. Sulli bana doğru uzanıyor - sertleştiğimi hissediyor olmalı - ama elini ona doğru uzatıyorum ve kulağına doğru fısıldıyorum, "İkinizin başladığı şeyi bitir, denizkızı."

"Banks-"

"Benimkini sonra alırım." Başka bir lanet zaman. Her şey o anda mükemmel bir şekilde eşit olmak *zorunda değil*. Tekrar gitmeme gerek yok, bu kadarı yeter de artar bile.

Sadece ona sarılmak istiyorum.

Bana karşı daha fazla kıvrılıyor ve Akara bir teknedeymişiz gibi hissettiren bir ritimle pompalıyor. Birlikte sallanıyoruz ve ben gerçekten de aşklarının sakinleştirici temposuyla uykuya dalıyorum.

Celebrity Crush - 12 Ağustos

Özel Fotoğraflar: Sullivan Meadows Bebek Göbeğiyle mi Yakalandı?!

Vay canına, *Celebrity Crush*'ın sizin için haberleri var mı! Olimpiyat altın madalyalı Sullivan Meadows'un ailesiyle birlikte Canyonlands ve Moab'da çekilmiş *özel fotoğraflarını* elde ettik. En net fotoğraflar erkek arkadaşlarıyla güneşli, terli bir kürek sörfü seansından geliyor. Ve Sullivan biraz... şey, şişmiş diyebilir miyiz? Karnı normalden %100 daha şiş. Gemide bir bebek mi var? Ve eğer öyleyse, babası kim? Akara Kitsuwon mu yoksa Banks Moretti mi? Beklendiği gibi, ailelerin hayranları şimdiden bu fotoğraflarla ilgili teorileri eleştiriyor. Ama biz bir örtbas kokusu alıyoruz. Ne saklıyorlar? Karnındaki şişlik nispeten küçük olduğu için bazı hayranlar bunun doyurucu bir sabah yemeği olabileceğini düşünüyor. Ne de olsa Sullivan altın madalyasını kazandığı için antrenman yapmıyor.

Ne düşünüyorsun? Hamile misiniz, değil misiniz? Kendi kararınızı vermek için aşağıdaki fotoğraflara göz atın!

AKARA KITSUWON

ŞİMDİ

@cobaltempire4ever: Bu çok aptalca. Karnı zar zor büyük. Hepinizin büyümesi gerek. #MeadowsBaby

@ravenhowl: Sanki bedensel tacizin tanımını buymuş gibi. Sulli'yi rahat bırak! #MeadowsBaby

@Lilosupremacy: O hamile değil. Nokta. Kesin şunu. Medyanın bu iğrenç takıntısını körüklemeyi bırakın. #MeadowsBaby

@CoKeisCool: Def food baby. #MeadowsBaby

@raisinsrule21: I Bilmiyorum. Sullivan Meadows olabilir olmak Preg. #MeadowsBaby

Telefonumdaki tweetleri tarıyorum. Kaşlarımı birleştirdim. Hayranları Sul'u gerçekten savunduğu için kendimi on metre yüksekte hissetmeliyim, özellikle de Moab'da gerçekten şov *yapmadığı* için. Ama paparazziler onun fotoğraflarını çektiği için kızgınım.

Vücudunu inceledikleri için kızgın.

Hamile olduğunun artık konuşuluyor olması, gerçeğin ortaya çıkmasını engellemeyi zorlaştırdığı için kızgın.

Sulli bir paket çikolata kaplı, pudra şekerli mısır gevreğini çiğniyor ve omzumun üzerinden bir şeyler okuyor. Dudakları bükülüyor. "Belki de çatı katında beklediğimizden daha erken saklanmak zorunda kalacağım."

Onun için bunu istemiyorum. Bebeğimiz yüzünden inzivaya çekilmesini, ama bunun bir daha olmayacağına söz veremem. Neredeyse sekiz haftalık hamile.

-Yaban mersini büyüklüğünde bir bebek (Sulli buraya gelirken Google'da arattı). Ve göstermeye başladığında basın, medyanın, dünyanın yoğunluğu patlayacak.

Şu anda Sulli ve ben New York'ta eski ama sevilen bir tiyatronun üçüncü sırasında oturuyoruz. Popüler rock grupları sık sık burada çalar ve bugün The Carraways sahnede davulcu seçmeleri yapıyor.

Potansiyel davulcular koridor boyunca uzanan ve çift kapıdan çıkan uzun bir kuyrukta bekliyor. Çoğunun elinde bagetleri ve sinirleri gergin bir şekilde sıranın kendilerine gelmesini bekliyorlar.

The Carraways artık küçük bir punk grubu değil. Şirketleri arenaları dolduran ve uluslararası turneleri kapalı gişe yapan büyük alt-rock gruplarına ev sahipliği yapıyor. Ve şu anda Tom ve arkadaşlarının reklamını yapıyorlar. Buraya gelirken otobüs duraklarında Tom'un kafatası ve çapraz kemiklerinin yarı boyalı yüzünün olduğu *dört* poster gördüm.

Davulculara göz kulak oluyorum. Güvenlik tarafından incelendikten sonra, salonun arka tarafında bir yere oturmalarına izin veriliyor.

Banks, Joe Amca'sının eski bir Mustang'i tamir etmesine yardım etmek zorunda kaldı, bu yüzden Sulli'nin detaylarında yalnızım.

Ve şu anda kuzeninin grup seçmelerini izlemek için burada olduğunu biliyorum, böylece çatı katında "saklanmak" zorunda kalmadan önce Luna ile vakit geçirebilir.

"İyi tarafı," diyorum ona ve çikolatalı gevrek paketine uzanıyorum. "Summer Fest'te The Carraways'in yükselişini ve düşüşünü duymak zorunda kalmayacaksın."

Ben bu sözleri söyler söylemez sahneden korkunç bir *çatışma sesi* geliyor.

Kafası tıraşlı beyaz bir adam zili sabitliyor. "Oops. Üzgünüm, lanet olsun. Tekrar deneyebilir miyim?"

Tom Cobalt ön sırada, iki önümüzde oturuyor. Davulculardan daha gergin görünüyor. "Sorun değil dostum. Sanırım yeterince gördüm."

O Endişeyle taramalar ve Hat, umut biri buluşuyor onun imkansız standartlar.

"Gerçekten mi? Ama-" Tom'un koruması Ian Wreath ona sahneden inerken eşlik etmek için yanına geldiğinde konuşmayı keser.

Sulli yüzünü buruşturuyor, sonra omzuma yaslanıyor. "Şimdiden bir saat oldu, değil mi? Lanet olsun. Neden hepsi bu kadar kötü?"

"Çünkü sırf Tom Cobalt'ı görmek için deniyorlar." Aşırı tatlı mısır gevreğini ağzıma atıyorum. "Muhtemelen hepsi acemi ya da daha kötüsü."

"Berbat bir şey," diye homurdanıyor Sulli.

Burnuna bir parça mısır gevreği fırlatıyorum. Sekerken geriye pudra şekeri kalıyor. Ben gülüyorum, o da kaburgalarımın dirsek atıyor.

"Dikkatli ol, Kits. Benimle yemek kavgasına girersen, savaş başlatırsın." Elini çantanın içine sokuyor.

"Sen Sulli misin yoksa bu Sulli'nin alter egosu mu?" Kafası karışmış bir yüz ifadesi takınır.

Daha fazla gülümseyerek mısır gevreğini ağzıma atıyorum. "Pudra Şekeri Burunlu Prenses Pullivan-" diye homurdanıyorum, sonra bana *sertçe vurunca* nefesim kesiliyor. "Pullivan."

"Adım *Sullivan*." Elimdeki mısır gevreği kutusunu yırtıp içindekileri başımdan aşağı dökmesine ramak kaldı. Buna aldırmazdım ama babamın annemin ayaklarını doğaçlama bir yavaş dansla ve şiir ve boyun öpücükleri gibi tatlı, beklenmedik jestlerle yerden kestiğini hayal ediyorum.

Ben de kız arkadaşımın suratına mısır gevreği atıp ona pudra şekeri prensesi diyorum.

Neredeyse kendime inleyecektim. Ne yapıyorum ben?

Eski kız arkadaşlarımla Sulli'yle alay ettiğim gibi alay etmedim. Bu ölçüde değil. Ama aynı zamanda hiçbir eski sevgilimi Sulli'yi sevdiğim gibi sevmedim. Ayrıca her *arkadaşıma karşı* Sulli'ye davrandığım gibi aşırı şakacı da değilim.

Flört etmek.

Onunla flört ediyorum. Bunu en başından beri nasıl göremedim?!

İnkâr.

Artık inkar etmiyorum. Ne halt ettiğimi biliyorum ve *Neden yaptığımı* bilmiyorum ama o biliyor mu?

Mısır gevreğini daha yavaş çiğniyorum ve tiyatro koltuğuna geri gömülüyorum.

"Kits?" Sulli yumruk attığı pazıma dokunuyor. "Siktir, canını mı yaktım?"

"Hayır." Gülümsemeye çalışıyorum ve bundan da nefret ediyorum. İyi değilim ve iyi olmaya çalışmama da ihtiyacı yok. Banks haklı; Sulli'ye karşı daha açık olmam gerekiyor. "Bu benim için çok zor," diye usulca nefes alıyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Neymiş o?"

Hoppa, hayran çocuk gülümsemesiyle sırık gibi bir davulcu sahneye çıkarken salonu tarıyorum. Belli ki Tom'a abayı yakmış.

Sulli'ye dönerek bildiklerimi anlatmaya çalışıyorum: "İlişkiler konusunda Banks'ten daha iyi olduğumu düşünüyorsun ama değilim. Gerçekten değilim. Ve aslında ne kadar kötü olduğumu her fark ettiğimde kendimi sahtekâr gibi hissediyorum." Mısır gevreği kutusunu biraz sallıyorum.

Sulli daha çok bana doğru dönüyor. "Yani, sen Banks'ten daha iyi değil misin? Onunla benden daha fazla ilişki yaşadın."

Başımı birkaç kez sallıyorum ve bakışlarımı onun üzerinde tutmaya çalışıyorum. "Sahip olduğum her kız arkadaşıma rağmen, kendimi hiç bu kadar savunmasız bıraktığımı sanmıyorum. Kadınları yatakta nasıl iyi hissettireceğimi anlıyorum. Seksi biliyordum ama aşkı bildiğimi hiç sanmıyorum." O bana doğru eğilirken kolumu koltuğunun üzerine uzatıyorum. "Sana kadar. Ve ben seni daha birlikte yatmadan önce sevdim."

Ben sessizleşince Sulli başıyla beni onaylıyor.

"Geçmiş ilişkilerimde beni rahatsız eden bir şey olursa, kendimi bunun önemli bir şey olmadığına ikna eder ve yoluma devam ederdim. Asla hiçbir şeyi kişiselleştirmeyin. Her şey yolunda." Davulcu sertçe vururken bile sesimi çıkarmıyorum. "Bunun beni ilişkilerde en iyi yapan şey olduğunu sanıyordum. Hiçbir zaman büyük sorunlar olmadı. Ama yüzeyin altında da hiçbir şey yoktu."

"Bu geçmişte kaldı, değil mi?" Sulli fısıldamaya çalışır. "Benimle böyle değilsin, Akara." Onun *Kits* değil de *Akara* dediğini duymak garip.

Panik

yapmayın.

O iyi.

Biz iyiyiz.

Nefes alıyorum. "Sen benim kız arkadaşımdan önceki arkadaşımдын Sul ve seninle babam hakkında konuşmak her zaman kolay oldu. Hayatım hakkında. Ama medya ne kadar boktan, çevren ne kadar cehennem gibi olursa, kendimi seni sarmalayıp saçmalıklarımın uzak tutmaya çalışırken buluyorum. Ve *bizi* hak etmediğin o yüzeysel şeylerden birine

dönüştürmekten korkuyorum."

"Ve işler... aramızdaki şeyler yolunda değil mi?" Sulli soruyor.

Onun endişesini görmekten nefret ediyorum ama bu konuşmaların derin bir ilişki içinde olmanın bir parçası olduğunu fark etmeye başlıyorum.

Bu uzun sürer.

"Her şey yolunda," diye çabucak güvence veriyorum, "ama güvensiz olabiliyorum." Kendimi onun yeşil gözlerine bantlamak istediğimde birkaç saniyede bir başka tarafa bakmak zorunda kalıyorum.

Sulli dudağını çiğniyor. "Sana olan lanet aşkım hakkında mı?"

"Hayır," diyorum daha da hızlı. "Hayır, beni sevdiğini *biliyorum* Sul. Sen beni sevdiğini göstermek için harika bir iş çıkarıyorsun ve Banks de sana olan sevgisini göstermek için *harika bir* iş çıkarıyor. O benim etrafımda daireler çiziyor ve ben burada saçlarını suratına fırlatıyorum, sana mısır gevreği atıyorum, seni kürek tahtasından itiyorum-

"Tüm bunları seviyorum," diye kesin bir ifadeyle araya giriyor. "Bunu on altı yaşımdan beri *seviyorum*."

Göğsüm daralıyor ve ellerimiz birbirini buluyor. "Bunu daha önce konuşmuştuk," diye ekliyorum hızlıca, neredeyse *gergin bir şekilde*. Sanki hayatımın seçmeleri için sıraya girmiş panik halindeki davulculardan biriymişim gibi. Ama ben zaten Sulli'nin Erkek Arkadaşı rolü için seçmelere katılmışım ve *buradayım, o halde* neden panikliyorum? "Kızakla gezerken, doğum günümde bana olduğumdan başka türlü romantik olmama gerek olmadığını söylemiştin."

"Bu hâlâ doğru," diyor güçlü bir şekilde. "Bu hiç değişmedi." Kaşlarını çatıyor. "Ama... sende bir şeyler değişti?"

Siyah saçlarımı geriye itiyorum. "Sanırım seninle acımasızca dalga geçtiğimde bunun seni gerçekten sevdiğim için olduğunu *bilmeni* istiyorum. Seni bir arkadaş olarak ya da anaokulu aşkı gibi değil, bir erkeğin bir kadını sevdiği gibi, sonsuza dek derin bir şey gibi *seviyorum*. Sana fasulye dediğimde ya da jelibonlarını çaldığımda bu şekilde hissetmeyebilirsin, bu yüzden eğer durmamı istiyorsan-

"Asla durma, Kits," diye araya giriyor, gözleri cam gibi. "Aşkının derin olduğunu biliyorum. Benim için hiçbir zaman sığ bir şey olmadı." Gözyaşlarını fırçayla siler. "Kahretsin, neden ağladığımı bilmiyorum." Sertçe burnunu çekiyor.

Daha dolgun nefesler alıyorum ve burnunu sümkürmesi için sırt çantamda bir peçete buluyorum.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyor.

Sertçe üflüyor. Hafifçe gülüyoruz.

"Her zaman bizim dayanağımız olmak zorunda değilsin, biliyorsun. Banks'in senin yanında olmasına izin verdin ve ben de senin yanında olmak istiyorum. Ve ne olursa olsun

Dünyada işler ne kadar kötüye giderse gitsin, umarım benimle her zaman konuşabileceğini hissediyorsundur."

Rahatladım ve başımı salladım. "Bu konuda daha iyi olmaya çalışacağım. Olmak istiyorum." Elimi sıkıyor. "Balonlu ambalajı kes, Kits. Beni özgür bırak."

Gülümsüyorum ve eğilip yanağını avuçluyorum. "Ya üçümüzü birlikte baloncuklu ambalaja sararsam?"

"Bana aşk gibi geliyor."

Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum, öpüşmeyi bir saniyeliğine derinleştiriyorum. Vücudu daha da yaklaşıyor ve kimse bizi kaydetmiyor ya da fotoğraf çekmiyor. Seçmelere katılan herkes gizlilik sözleşmesi imzalamak zorundaydı.

Geri çekildiğimizde, birbirimize yakın durup tiz bir müzik dinliyoruz ve Sulli etrafına bakınıyor.

Yüz ifadesini okudum ve bir avuç mısır gevreği yedim. "Banks henüz yola çıkmadı."

Yere yığıldı. "Kendimi suçlu hissediyorum." "Beni öptüğün için mi?"

"Evet ve bütün günü seninle yalnız geçirdiğim için. Sanki ikinizin iyi olması için bu zamanı telafi etmem gerekiyormuş gibi-"

"Biz iyiyiz Sul." Kolumu omuzlarına doğru kıvırıyorum. "Aramızda eşit zaman geçirme ya da birimiz burada değilken bizi öpme konusunda stres yapmana gerek yok."

"Stres yapıyorum," diye itiraf ediyor. "Kötü niyete ya da kötü duygulara neden olmak istemiyorum."

"Her zaman eşit olmayacak ve olması da gerekmiyor." Banks ve ben bu konuyu çoktan konuştuk ve bu gerçeğin farkına vardık.

Kafası karışmış. "Emin misin?"

"Evet, kimin kimi öptüğü ve seninle kaç saat baş başa kaldığımız konusunda paranoyak olma. Eğer bu bizi rahatsız ediyorsa, Banks ve ben bu konuda bir şeyler yaparız," diye fısıldıyorum. "Biz iki farklı insanız. Farklı zamanlarda farklı şeylere ihtiyaç duyarız ve üç ihtiyacımız da karşılandığı sürece mutlu oluruz."

Biraz daha gevşiyor, gülümsüyor.

"Teşekkürler, Kits." İkimiz de daha iyi hissediyoruz.

Dudaklarına yumuşak bir öpücük daha kondurmak için eğiliyorum, tam o sırada odanın içinde bir başka davul sesi yankılanıyor. Ürpererek geri çekiliyorum.

"Hey Hi Heidi Ho," diye fısıldıyor Luna bizim koridora doğru kayarken.
Bugün onun detaylarına inen Gabe de arkamızdaki koridora kayıyor.

Luna bir tepsi buzlu kahve taşıyor. "İçecek bir şeyler getirdim. Sulli için kafeinsiz."

"Sen en iyisisin." Sulli bir kahve alıyor.

Luna'ya "Ben almayayım ama teşekkürler." diyorum.

Sulli kendi omzuyla omzumu dürtüyor. "Bu sabah beş kahve falan içti."

"Üç," diye karşılık veriyorum.

Luna omuz silkerek, "Seninkini Frog'a vereyim o zaman," diyor. "Buzlu kahveye bayılır. Beni de o alıstırdı."

Kuzenimden bahsetmişken, Frog ön kapıya yakın uzun bir masada oturuyor, yanında da başka bir geçici koruma görevlisi var. Bugün, Gizlilik Sözleşmelerinden o sorumlu. Frog'u özellikle buraya kaydurdım ki ona göz kulak olabileyim. Görevde nasıl olduğunu ölçmek için.

Yaklaşık üç aydır geçici koruma olarak çalışıyordu ve gerçekten de bu işi yapmak için hâlâ çok acemiydi, ama kardeşlik partisi hataları benim yüzümdendi. O duruma tek başına sokulamayacak kadar yeniydi. Diğer geçici görevlinin onu ekeceğini düşünmemiştim ama Luna'nın güvenliğini dört katına çıkarmalıydım.

"Kahveyi Frog'a verebilirim," diyorum ve Luna'dan Sulli'ye bakıyorum. "Siz ikiniz bir saniye birlikte kalabilir misiniz?"

Luna başını sallar. "Uh-huh."

"Kıçım dikildi," diye söz veriyor Sulli.

Ayağa kalkıyorum, kulaklığımı düzeltiyorum ve Gabe'e bakıyorum. "Onlarla kal." "Kımıldamıyorum patron."

Patron adam.

Sulli homurdanıyor.

"Hey, bu patronla çıkıyorsun," diye fısıldıyorum ona sıranın dışına kayarken. *Çıkmak* yerine *düzüşmek* diyecektim ama Luna etrafta.

Sulli'nin gülümsemesi daha da büyüyor. Onu şu anda mutlu görmek, özellikle de kalp kalbe konuşmamızdan sonra, iyi hissettiriyor. İlişkimizi ben patlatmadım.

Luna bana buzlu kahveyi uzattıktan sonra koridordan inip uzun masaya yaklaşıyorum. Kurbağa şu anda kısa boylu, çekik gözlü sarışın bir kıza elektronik bir tablet veriyor. Hızlı bir zihinsel tarama yapıyorum.

Düzensiz perçemler, uzun saç telleri koyu kaşlarını gizliyor. Yumuşak yanaklı yüzü *genç olduğunu haykırıyor* ve kulakları yuvarlak yüzü ve küçük çerçevesi için doğal olmayan bir şekilde büyük görünüyor. Bir kâğıttan daha solgun ve siyah bir Metallica tişörtü ile ekose yeşil bir pantolon giymiş. Grunge mı yoksa sadece gösteriş için mi *giyindiğini* anlayamıyorum. Emo-punk gibi görünmek için.

Yaşı tutmuyor olmalı.

Tom, on sekiz yaşından küçük hiç kimsenin seçmelere katılamayacağını açıkça belirtti.

Frog'a buzlu kahveyi uzatırken bile bu kızı incelemeye devam ediyorum. "Bu senin için. Luna'dan."

Kurbağa gülümser. "O benim favorim." Ona bir bakış attım.

"Bir favorim olduğundan değil." *Her şeye* kulak misafiri olan sarışın kıza temkinli bir bakış atıyor. "Favorilerimiz olmaması gerekiyor." Sanki konuşmasını engellemeye çalışıyormuş gibi pipeti hızla ağzına sokuyor.

Kaslarım geriliyor ve kızla konuşmak için kuzenimi görmezden geliyorum. "Kaç yaşındasın sen?"

"Oh, kimliğini çoktan aldım," diyor Frog hızla. "O aklandı." Kuzenim tableti sarışından geri almak için ayağa kalkıyor.

"Bekle." Elimi tablete doğru uzattım.

Kurbağa elini uzatıyor ama duyularım milyonlarca sinyal gönderiyor ve BİR ŞEYLER YANLIŞ diye bağıyor.

AKARA KITSUWON

SARIŞIN AĞIRLIĞINI KAYDIRIYOR, kollarını meydan okurcasına kavuşturuyor. Bir şey emiyor. Şeker mi? Büyük mavi gözlerini yumuşak ya da masum sanmışım.

Sanki itip kakması ve engellemesi gereken bir barikatmışım gibi beni yukarıdan aşağıya doğru süzüyor. Daha da kötüsü: Kurbağa ve bu kız aynı bakışları paylaşıyorlar.

Kurbağa neden bir yabancıyla işbirliği yapıyor?

Alttaki imzayı okudum. Çok dağınık. Okunaksız. "Harry..."

"Harriet," diyor kız sertçe ve Jolly Rancher olabileceğini düşündüğüm bir şeyi çığırdatıyor. "Ama istersen bana Harry diyebilirsin."

"Soyadın?" Ona sordum.

"Fisher." Daha yaşlı ve uzun görünmek için çenesini kaldırıyor. Evet, bu hiç işe yaramıyor.

O kısa.

Başım göğsümde gibi kısa.

"C'siz Fisher," diye ekliyor Frog. "Balık gibi."

"Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" Onlara soruyorum. "Hayır," diyor Harriet açıkça. "Daha yeni tanıştık."

Frog başını sallıyor ve ben kuzenime bir süre daha bakıyorum. Ona inanıyorum ama hâlâ bir şeyler var.

"Kimliğinizi görebilir miyim?" Harriet'e sordum.

Frog kolunu benimkine doluyor ve beni masadan uzaklaştırıyor. "Bize müsaade," diyor ve beni duyamayacağım bir yere ama yine de uzun, geniş koridorun ortasına götürmesine izin veriyorum.

"Ne haltlar dönüyor?" diye sordum.

Kurbağa derin bir nefes verir. "Bak, Harriet bana tüm hikayesini anlattı. *On yedi* yaşında ama davulda *gerçekten* çok iyi-"

"Bunu bilmiyorsun."

Kurbağa ters ters bakar. "Bunu hissedebiliyorum. Biliyorsun, annen sezgilerimin çok güçlü olduğunu söylemişti."

İnlememeye çalışarak başımı arkaya eğiyorum. Birçok kez duygularımdan uzaklaştım. Yüreğimden gelen kararları verdim. İçgüdüler güvenlikte de önemli ama mantıklı yanlarım her şeyle mücadele ediyor.

Harriet ile iki saniye konuştu. Bir hayran Frog'u sahte bir acıklı hikayeye manipüle ederse ve Frog da onları müşterisine yaklaştırırsa ne olur?

"Sen ne hissedersen hisset," diye fısıldıyorum, "Tom reşit olmayan bir davulcu istemiyor."

"Eninde sonunda on sekiz yaşına girecek," diye fısıldıyor Frog. "Tom bir müşteri."

"Triple Shield'a."

"Hayır," diye tersliyorum Frog'u. "O hâlâ ailenin bir parçası ve biz Triple Shield ile düşman değiliz. Birlikte çalışıyoruz."

"Omega bu yüzden mi iki şirket arasındaki kazanç ve kayıpların çetelesini tutuyor?"

Uzun bir süre Frog'a baktım.

Yanılmıyor ve beni yakaladığını bilerek gülümsüyor.

Evet, evet.

Ben cevap veremedim Frog önemli bir bilgiymiş gibi ekliyor: "Ailesinin yüz karası olduğunu söyledi. Buna ihtiyacı var."

Kendimi sadece Tom ve müşterilerimiz için korumacı hissetmiyorum. Frog'a karşı da korumacı hissediyorum. O yeşil, birincisi. Bir diğeri, o benim sorumluluğumda ve beni ne kadar kızdırırsa kızdırın, onun güvenlik alanında *gerçekten* başarılı olmasını istiyorum.

Onun kalmasını istiyorum.

Bir an için farkına vardım.

Parmağımı avucuma götürüyorum. "Şu anda onu kontrol etmenin bir yolu yok, Kurbağa. Onun için işin kolayına kaçmanı sağlamak için yalan söyleyip söylemediğini bilmiyorsun."

"İçerideyim-"

"Sezgisel, evet, anladım." Bir elimi siyah saçlarımda gezdiriyorum.

Kurbağa sesini alçaltıyor. "İnsanlara güvenemiyorsun, ki bu *iyi*. Bir dereceye kadar anlıyorum. Ama ben ona güveniyorum. Sen de *bana güvenemez misin?* Bana çocukmuşum gibi davranacaksan bu işi bana vermenin ne anlamı vardı?"

Sen bir çocuksun.

Bu annem içindi.

Annem burada olsaydı, Frog'un tarafını tutardı. Bunu biliyorum.

Sessiz kalıyorum, kelimelerim üzerinde düşünüyorum. Aklımdan geçen her cevap beni ve Kurbağa'yı yakınlaştırmıyor ve onu uzaklaştırmak istemediğime şaşıyorum.

Daha kolay olurdu. Frog istifa etsin.

İstifa etmesini istemiyorum. Philly'de başarılı olmasını istiyorum.

Sessizliğimde, Frog'un yüzü kırılıyor. "Ben ne bilirim ki, değil mi? Ben sadece Buffalo'dan gelen bir pisliğim. Sen ise kendi spor salonunu ve güvenlik şirketini kuran altın çocuksun."

Ne?

Ailem beni böyle mi görüyor? Altın çocuk mu?

"Yanılıyorsun," diyorum Kurbağa'ya.

Kaşlarını çatıyor.

"Ben eline gümüş tepsi tutuşturulmuş bir altın çocuk değilim. Babam öldü. Annem terk etti. Ve ben sahip olduklarım için *savaştım*. Her gün hala savaşıyormuşum gibi hissediyorum Frog."

Tam cevap verecekti ki elini tuttum ve tek başına dolaşan Harriet'in yanına koştum. Gözleri tiyatronun içinde dolaşıyor ve arka cebinden bagetleri çıkarıyor.

"Her şey hazır mı?" Harriet bize soruyor.

"Seçme başvurusunu internet üzerinden mi doldurdunuz?" Tabletteki bilgilerini kontrol ediyorum.

"Evet." Jolly Rancher'ı ısırıldı. "Orada olmalı." Listeye erişimim var.

Adını aradım. Bütün kimlik bilgilerine baktım. Harriet aramıza baktı.

"Yani siz ikiniz kardeş misiniz?" "Kuzeniz," diye cevap verdim.

"Babalarımız kardeşti."

"Kardeşler," diye düzeltiyor Frog ve bana, "Baban öldü diye bu değişmez," diyor.

Bunu hiç düşünmemiştim. Ve Frog'la tartışmıyorum. Çünkü tek çocuk olmama rağmen kardeşlik bağına ne kadar hayran olduğumu fark ettim. Banks ve Thatcher'ın her *zaman* ikiz olacaklarını düşünmek istiyorum, kim kimden daha uzun yaşarsa yaşasın.

O zaman geldiğinde yaşlı adamlar olsalar iyi olur.

Çünkü Banks'i kaybedemem ve Thatcher'la aramız bozuk olabilir ama onu da kaybedemem.

Harriet'in başvurusuna odaklandığımda, yaşını ve adresini bıraktığını fark ettim. Boş. "Adresiniz nedir?"

Harriet yer değiştiriyor. "125..." Bakışları tiyatro sandalyelerine kayıyor. "Red Robin Lane. New York'un dışında." Daha gergin görünüyor.

Frog koluma dokunuyor ve ben de kuzenimin bakışlarını takip ederek sandalyede oturan üniversite çağındaki bir adama bakıyorum. Batman & Robin tişörtü giyiyordu. Harriet az önce adresi uydurdu.

Bildiğimizi biliyor. "Lütfen, sadece seçmelere katılmama izin verin. Sonrasında Tom'a ne isterse söyleyebilirsiniz. Sadece bana bir şans verin."

Ona çıkmasını söyleyebilirim.

Ama belki de Frog haklıdır. Belki de biraz fazla bıkkın büyüdüm. Herkesin kötü bir planı yok. Bazı insanlar geçinmeye çalışıyor. Tıpkı benim gibi.

"Tamam," dedim Harriet'e. "Seçmelerden sonra kararı Tom'a bırakacağız."

Rahat bir nefes alıyor ve sırasını beklemek üzere yerine oturmadan önce ben daha iyisini yapıyorum. Sahnedeki davulcu çıktıktan sonra Tom'a sıranın Harriet'e gelmesini öneriyorum. Sırayı kesiyor ve neredeyse hopluya zıplaya sahneye doğru ilerliyor.

Kurbağa bana gülümsüyor.

Ben de ona gülümsedim. "Hey, iyi biri olabilirim." "Biliyorum, annen de öyle söyledi."

Bu beni yumuşatıyor. Annemin ona başka neler söylemiş olabileceğini öğrenmek için sabırsızlanıyorum ve Frog da bunu görmeli.

"Çok çalıştığını ve beni korumak için daha da çok çalışacağını söyledi. Bu da bazen öfkeli olabileceğin anlamına geliyor ama her şeyin altında şefkatli ve tatlı bir kalbin var."

Annemi özlüyorum.

Duygularımı geri itmeye çalışıyorum ama gittiğinden beri onu özlüyorum. Harriet The Carraways'in en popüler emo-punk şarkılarından birini çalmaya başladığında anneme kısa bir mesaj atmaya karar veriyorum. *Bugün Sulli'yle birlikte New York'tayım. Bugün bir şey yapacak mısın? Queens'e gidip uğrayabiliriz, belki akşam yemeği ya da kahve içeriz?* Gönder tuşuna basıyorum ve *melodik* davul sesleri duyuyorum.

Yukarı bakıyorum.

Harriet kendini tamamen kaptırmış, bagetleri tam bir ritimle uçuşuyor. Başımı ritme göre zıplatıyorum. Yarı yolda Frog'un da başını salladığını ve parmaklarını kalçasına vurduğunu fark ediyorum. Aynen benim gibi.

Aynı tuhaflığı paylaşıyoruz ve birkaç ay önce olabileceğim gibi korkmak yerine gülümsüyorum.

Harriet, sopaları trampetten tom davula hızla geçerken ritmin içinde. İçime bir özlem çöküyor - o sopaların ellerimde hissettiğim duyguyu ve vücudumda yuvarlanan *gümbürtüyü* hatırlamak için. Babam öldükten sonra davul çalmayı bıraktım.

Hayatım yön değiştirdi ama *buraya* geri döndüm.

Neden buraya geri döndüm, arkamda bıraktığım yola bakıyorum? Güçlü bir şekilde nefes alıyorum.

Harriet sadece iyi oynamakla kalmıyor, çaresizlik içinde oynuyor.

Tom öne doğru eğiliyor, hevesli ve heyecanlı. Bitirdiğinde, tablet bende olduğu için bana "Başvurusu sende mi?" diye soruyor.

Yanına geliyorum. Yakında öğrenecek. Tom onun kimlik bilgilerini gözden geçirdi. "Harriet, değil mi?"

"Evet." Sahnenin kenarına geliyor. "Bazı şeyleri boş bıraktım ama iyiyim. Buradaki herkesten daha iyiyim."

Davulcular arka sıralarda öksürüyor, Harriet'e kızıyorlar.

Yine gergin. "Peki ne diyorsun?"

"Kaç yaşındasın?"

"On yedi."

Tom elini yüzünde gezdirir. Yere yığılır ve "Tabii ki böyle şeyler olur" gibi bir şeyler mırıldanır. Harriet'e, "Bu sadece bana bağlı değil. Şirket şu anda reşit olmayan birini işe almanın yasal sorumluluğunu almak istemiyor. Üzgünüm, yapabileceğim bir şey yok."

Bunu bilmiyordum.

Ayaklarına bakıyor, bagetlerini arka cebine sokuyor ve diğer davulcular onu *yuhalar*ken kapıdan dışarı fırlıyor.

"Kim yuhalıyor?" Tom ayağa kalkar ve seyirciye döner. "Dostum, bunu sen mi yaptın? Dışarı. Çıkarın onu." Korumasıyla konuşuyor.

Ian Wreath gider ve pislikleri yangın çıkışından dışarı çıkarmaya başlar.

Tiyatronun arka tarafındaki çift kapılı girişten heyecanlı ciyaklamalar geliyor. Quinn sıkışık bir şekilde içeri giriyor. Kızlar ceketini çekiştirir.

sanki bir kaya tanrısı ortaya çıkmış gibi.

"Çok ateşli ama... vay canına, her tarafını sarmışlar." Frog film izler gibi kahvesini yudumluyor.

Kapıyı kapatıp onları dışarıda bıraktıktan sonra koridordan sahneye doğru iniyor.

Bana doğru.

Quinn'in elindeki kâğıt parçasını fark ediyorum, yaklaşırken sırtışı gözümü kamaştırıyor. "Akara." O kadar heyecanlı ki ne olduğunu kolayca tahmin edebiliyorum.

"Farrow seni akladı mı?" Ben sordum.

"150%." Kağıdı bana uzattı.

Kurbağa ona bir bilmeceyi çözmeye çalışır gibi bakıyor. "Yatakta ekstra iyi falan mısın?"

Kızardı, hazırlıksız yakalandı.

Limon emmişim gibi bir yüz ifadesi takındım. "*Kurbağa*."

"Ne?" Kaşlarını çatıyor. "Dürüst bir soruydu. Eğer bilmek istiyorsan, ben bakireyim."

"Bilmek istemiyorum." Hayatım

batsın. Quinn ona "Sorun değil." dedi.

Hayır.

Bu hiç hoş değil.

"Kız arkadaşı var," dedim kuzenime.

Frog bana tuhafmışım gibi bakıyor. Doğru, kuzenimin (aynı zamanda ana kadroda *çok* fazla bulunan bir geçici) onlardan biriyle birlikte olmasına ihtiyacım yok. Gerçi çok fazla bekâr erkek de kalmadı.

Quinn (alındı).

Gabe (bekar).

Donnelly... Bunu düşünme.

Donnelly'nin neyin peşinde olduğunu bilmek istemiyorum. Bilmeme gerek yok.

Evet, biliyorsun, Nine.

Bunun Donnelly'nin neden daha fazla dövme yaptırdığıyla *bir* ilgisi olup olmadığını anlamalıyım. Çok fazla kurcalamadım ama eğer başı dertteyse...?

Onu korumak istiyorum.

O daha büyük bir öncelik olmalı. O SFO'dan. Adamlarımdan biri. O bir *dost*. Sulli'nin peşindeyken *bana* destek oldu. Onun için orada olmalıyım.

Tekrar Quinn'e odaklanıyorum ve gülümsüyorum. "Tekrar hoş geldin, Quinn."

Sırıttıyor. "Nereye gidiyorum?"

Bu...

"Hâlâ transferleri çözmem gerekiyor. Yarın hallederim." Kolunu okşuyorum ve sonra Tom gidip Luna ve Sulli ile konuşuyor (güvendeler). Hızlı hızlı konuşuyor ve onlar da bana işaret ediyor.

Tom yaklaşırken kaşlarımı çatıyorum. "Akara?" "Evet?"

Kurbağa kahvesini höpürdetiyor.

"Bugün davulcu bulamama ihtimalim çok yüksek ama Luna ve Sulli senin çalabileceğini söyledi."

"Ben bir korumayım-"

"Sadece Summer Fest için," diye araya giriyor Tom hızla. "Dostum, lütfen. Bu Philly'deki en büyük müzik festivali."

Yıllardır oynamadım.

Onun standartlarına ulaşmamın imkanı yok.

Ama Tom diyor ki, "Sana güveniyorum, kuzenimle çıkıyorsun ve bu zaten herkesten bir adım önde olmak demek. Ne diyorsun peki?" Bir darbeye hazırlanır gibi yüzünü buruşturuyor. Eliot burada olsaydı, eminim daha da dramatik bir şekilde kardeşinin koluna asılırdı.

Davul setine bakıyorum. Babam sevdiğim bir şeyin gitmesine izin vermemi asla istemezdi ama keder geri dönmeme izin vermedi. Ve sanırım sonunda kaybettiğim şeyi tekrar kucaklamaya hazırım.

Başımı salladım. "Önce seçmelere katılmama izin ver." Öyle yaptı.

Ve trampetin arkasındayken, kickstand'e dokunduğumda, ritim içime pompalanıyor ve ritim içime işliyor. Gülümseyerek çalışıyorum. Her davula müzik hiç gitmemiş gibi vuruyorum. Sanki hep oradaymış, bekliyormuş gibi.

Sahneden atladığımda Tom derin bir nefes vererek "Bu işe yarar," diyor.

Sulli gülümsüyor ve ben de yanağını yalamak için şakacı bir şekilde yanına sokulmak üzereydim ki telefonum çaldı.

Telefonumu çıkardım ve mesajı kontrol ettim.

Queens'e gelme konusunda endişelenme. Daha sonra telefonda konuşabiliriz. Sanırım bunu tercih ederim. Sulli'ye selamımı söyle.

Seni seviyorum, Nine. - Anne

Onu görmemi istemiyor.

Hiç şaşırmadım. Philly'den ayrılmasının tek nedeni uzakta olmaktı, bu yüzden endişelenmeme gerek yok. Daha sık ziyaret etmem onun istediğı bir şey değil ve ben de buna saygı duyacağım. Ama denediğimi bildiğim için kendimi daha iyi hissediyorum.

BANKS MORETTI

"GEL PARTİYE KATIL," diye ısrar ediyorum suratsız, stresli metamour'uma . Akara bir kâğıda birkaç satır karalıyor, buruşturulmuş toplar çoktan odanın dört bir yanına dağılmış durumda.

Olimpiyatlardan sonra Sulli'nin odasına resmen taşındığımızda, Sulli ve ben bu beyaz meşe masayı aldık ve pencerenin altına yerleştirdik. Böylece Akara çalışırken en azından odadaki en iyi manzaraya sahip olabiliyor.

Başını salları ve başka bir kâğıdı topları.

"Kıçını bu masaya yapıştıracağını bilseydim, Sulli ve ben bunu sana asla almazdık."

"Bana sadece on dakika ver."

"*Yirmi* dakika önce de böyle demiştin dostum," diye karşı çıkıyorum ve elimi kâğıtlara doğru sallıyorum. "Bütün bu saçmalıklar sabah kendi kendine çözülecek."

Kuru kuru gülüyor. "Öyle olmayacak. Artık Quinn geri dönmeye hazır olduğuna göre, takımdaki geçişleri çözmeme gerekiyor. *Ve* aşırı kalabalık bir spor salonunu idare edecek yeni bir menajer bulmalıyım. *Ve* bebeğin hâlâ bir korumaya ihtiyacı var."

Evet.

Son güvenlik toplantısında bu konuşmayı duydum. Şöyle bir şeydi:

Akara: Bebeğin hala bir korumaya ihtiyacı var.

Oscar: Bebekler. Redford bir tane daha doğuruyor.

Farrow: Tamam, ama Maximoff ve ben burada çocuk sahibi olan tek piçler değiliz ve yine de bize deli gibi baskı yapılıyor.

Thatcher: Bebeğime ateş ölçümü yapıyorum ve tahminimce Akara ve Banks de aynısını yapacaktır.

Ben: *Başını sallayarak*

Akara: Evet. Geçici muhafızları reddeden tek kişi sensin Farrow.

Farrow: Hepiniz çocuklarınızın üzerinde sıcaklıkla rahat hissediyorsunuz ve bu harika. Ama ben Ripley'i korumaya çalışırken bir yabancının ensemde solumasını istemiyorum. Her zaman yoluma çıkıyorlar ve ben güvenliğe bakıcılık yapmıyorum. Yani ya çocuklarımın koruması olacağım ya da SFO'dan biri. Bu kadar.

Akara'ya, "Bu çok fazla," diye katılıyorum. "İşte bu yüzden uzaklaşman gerekiyor." Nefes alıp veriyor. "Sulli nerede?"

"Jane'den saklanabilmek için Orion ve Arkham'a takıntılıymış gibi davranıyor."

Akara yüzünü buruşturur. "Kahretsin."

"Evet, bu gece bokun içinde yüzen tek kişi sen değilsin. İkinizi de çıkarmak için buradayım." Dirseğini tuttum. "O zaman gidelim."

Neyse ki hareketlerimi takip ediyor. Birçok kez Akara geminin batmasını engelleyen kişi olmuştur. Onu ve kızını suyun üstünde tutan kişi olmak iyi hissettiriyor.

"Sence ne yapmalıyım?" Akara buruşturulmuş kâğıdın üzerinden geçerken bana soruyor.

"Biliyorsam ne olayım," diyorum ona. "Kararları veren sensin."

Boynunun arkasını ovuşturuyor, gergin.

Kahretsin. Thatcher ne yapardı? Akara'yla beyin fırtınası yapar, bir ana plan hazırlardı. Hızlı düşündüm ve göğsüne bir şaplak attım. "Quinn'i Bebek Ripley'in yanına ver. Çocuklarla arası iyidir. Bacağını kırmadan önce de bunu yapacaktın zaten."

"O zaman Luna'ya kim gidecek? Onun üzerinde sonsuza kadar sıcaklık tutamam."

Elimi cebime atıp sigaraya uzanıyorum ama onun yerine bir kürdan çıkarıyorum. Üzerimde sigara yok. Sigara içmek *yok*. Kardeşlik partisinden sonra bıraktığımdan beri hâlâ beceremedim. "Yeterince iyi sıcaklık var mı?"

Başını sallıyor.

"Gabe?"

"O zaman şamandıra yok."

"İhtiyacımız var mı?"

"Evet, kadro çok küçük," diyor Akara. "Elimizdeki en iyi yüzücü sendin."

Karnım zil çalıyor. "Tamam, o zaman beni geri gönder." Ters ters bakıyor. "Gndermeyeceğim. Yapamam."

Sulli'nin ekibinden ıkarılmam onun hayatını kolaylaştıracak. Mükemmel olduğum pozisyona geri döndüm. Etrafta dolaşıyorum. Elimden geldiğince yardım ederim. Ama bu onu daha az görmek anlamına gelecek. Onu daha az görmek.

Akara ile tartışmıyorum çünkü içten içe onu istemiyorum. Ben onu istiyorum. Ve lanet olsun, takım için kılıcımın üzerine dşmeyeceğim.

İçinde bulunduğu berbat durumun farkında olarak elimi omzuna koyuyorum. "Bira."

Benimle göz göze geldi. "Bira," diye kabul etti.

Yatak odasından çıktıktan sonra kapının önünde Sulli'yle karşılaşıyoruz ve onu partiye katılmaya ikna etmek için daha az ikna etmek gerekiyor. Hepimiz oturma odasına doğru yürüyoruz.

Sonra kayarak aniden durduk.

Televizyonda Jack & Oscar hakkındaki sınırlı belgesel dizisi *Suddenly Famous*'ın bir bölümü yayınlanıyor. Los Angeles'tayken galayı kaırmıştık, bu yüzden Omega atı katında küçük bir izleme partisi düzenlemek istedi. Ekranda Jack megawatt gücünde bir glmsemeyeyle kameraya konuşuyor ama odanın ortasında patlayan tartışmadan ne dediğini duyamıyorum.

Oscar ve Farrow, Donnelly'nin karşısında duruyor.

Puflar, dökülmüş patlamış mısırlar, kedi oyuncakları ve bebek oyuncakları yerlere saçılır. Mobilyalar ve kaosun arasında Jack, Maximoff, Bebek Ripley, Jane, Thatcher, Gabe ve Quinn de vardır; ev doludur. Ve Yale çocukları hariç herkes çok sessiz.

Donnelly sert bir şekilde, "Bunu çözmeye çalışıyorum," diyor. "İkiniz de bunu olmadığı bir şeye dönüştürüyorsunuz."

"Kardeşim, şu anda yaptığın şeyi yapmaya devam edemezsin," diye cevap veriyor Oscar aynı gle. "Bu sürdürülebilir değil."

"İyi dayanıyorum."

"Değilsin," diyor Farrow hararetle. "Hayalet gibi görünüyorsun dostum. Ne kadar kilo verdin?"

Donnelly elini başının üzerinde bir ileri bir geri gezdirir. "Ben *iyiyim*. Endişelenecek bir şey yok."

Nasıl bağırmıyorlar? Büyüdüğüm evde birinden bira istiyorsun ve desibel kulak zarını patlatacak seviyeye çıkıyor. Gerçek bir kavga mı? Sırtlanlar gibi ses çıkarırız.

Yale çocukları nispeten *sakin* ama gergin.

Farrow, "Görüyorsunuz, endişelenmem gereken *her şey* var," diyor. "Demiryolu raylarının üzerine uzanıp seni çekmememi bekleyemezsin."

Akara nefesinin altında mırıldanıyor: "Ne kaçırdık?" "Görünüşe göre bir ton şey," diye fısıldıyorum.

Sulli parmaklarını dudaklarına götürmüş, gözlerini kocaman açmış.

Donnelly ona "Kendimi kurtaracağım," diye garanti veriyor. "Bana biraz zaman ver, dostum."

"Sana *aylar* verdik," diyor Farrow, gözleri büyüyüp kızararak. "Sadece teklif ettiğim şeyi kabul et."

Donnelly yüzünü buruşturur. "Senin paranı almayacağım Farrow."

Paraya ihtiyacı var. Bir yandan da dövme yaptığını biliyorduk. Ne benim ne de Akara için büyük bir keşif değil.

"Paramı al," diye teklif ediyor Oscar.

"Ben de seninkini almayacağım, *İsa*." Donnelly onlara sırtını dönmek üzereyken öne doğru atılarak, "Siz ikiniz para için evlendiniz.

-Bunun beni ne kadar mutlu ettiğini biliyor musun? Ve bir şey istediğim için değil senden. O yüzden bana bir şeyler teklif etmeyi bırak."

"Benim yüzümden bu durumdasın." Farrow göğsünü işaret eder. "Bırak seni çıkarayım, Donnelly."

"Bunu ben seçtim dostum. Ne yaptığımı biliyordum ve sonunda beni kurtarabilesin diye değil."

Akara'nın omzuna yaslanıyorum. "Az önce büyük bir pisliğin içine girdik." "Evet." Akara bir nefes verdi.

Ben ya da o, birimiz çok yüksek sesle konuştuk ve kafalar bize doğru kırbaçlandı. Farrow, Donnelly ve Oscar's da dahil.

"Bunu patronun önünde mi yapmak istiyorsunuz?" Donnelly arkadaşlarına sorar.

İkisinin de tepki verecek zamanı yok. Akara çoktan konuşmaya başlamıştır. "Hey, bana neler olduğunu anlatabilirsin. Sana yardım edebilirim."

Oscar, "Kimsenin yardımını istemiyor, Kitsuwon." diyor.

"Sorun da bu zaten," diye araya giriyor Farrow.

Donnelly kulağının arkasına bir sigara sıkıştırıyor ve sanki hiçbir şey olmamış gibi her şeyi itiraf ediyor. "Maaş çekimi Scottie'ye veriyorum."

Ne?

"Tüm maaş çekiniz mi?" Akara şaşırır. Donnelly sadece başını sallar.

Sulli'nin çenesi yavaşça çözülür.

Kahretsin, o kadar da kötü olduğunu düşünmemiştim ve Donnelly'nin oda arkadaşydık.

Odadaki şaşkınlığa bakılırsa, bunu en son öğrenenlerin üçümüz olduğunu tahmin ediyorum. Gabe hariç. Gabe Montgomery'nin kafası çok karışık.

"Scottie kim?" Gabe soruyor.

Jane, "Ripley'nin biyolojik babası ve Donnelly'nin amcası." diye cevap verir. "Scottie bir tehdit mi?" Akara sorar.

"Hayır," diyor Donnelly.

"Ya ona ödeme yapmayı bırakırsan?" diye araya girdim.

Farrow Donnelly'ye ters ters bakıyor ve Donnelly omuz silkiyor, "Tamam, belki bir sorun haline gelebilir ama bu *benim sorunum*."

Akara kollarını uzatır. "Neden Scottie'ye maaş çekini vermek zorundasın ki?"

"Çünkü bir süre önce onunla bir anlaşma yaptım. Ebeveynlik haklarını feshedecek ve Farrow ile Maximoff Ripley'i evlat edinebilecekti, *ancak* ona maaş çekimi verirsem - ne kadar kazandığımı biliyor."

Farrow tekrar dener, "Ben ve Maximoff ona ödeme yapalım-" Donnelly geri çekiliyor. "*Hayır*."

Oda gerilir, biri televizyonun sesini kapatmıştır. Oscar ekranda donup kalmış ve Jack'in beyzbol şapkasını şakacı bir şekilde gözlerinin üzerine indirmiştir. Gerçekte ise şu anda çok daha ciddi.

"Hiçbir şey yapmadan yaşayamazsın," diyor Farrow daha sakin bir şekilde. "Maaşını artıracam," diyor Akara sanki o kadar kolaymış gibi.

Ona bir bakış attım. Hangi lanet parayla? Şu anda güvenlikten kâr edemiyor ve kredi kartlarının limitini doldurmuş durumda. Tek kurtarıcı, Sulli'nin tekrar güvenlik için ödeme yapmasına izin vermesi. Çünkü Sulli'nin kendisi için değil, fazladan geçici korumalar için para ödediğini düşünüyor.

Donnelly rahatsız görünüyor. "Hayır." Kulağındaki piercinge dokunur. "Beni yalnız bırak." Son sözleri bitkin bir halde çıkar.

Farrow nefes alır, yüzü kırılmıştır.

Donnelly görüyor. "Seni ya da Maximoff'u bu işe bulaştırmak istemiyorum, zaten böyle olmayacaktı. Eğer sorun bensem, gidebilirim." Bir çitten atlar gibi kanepenin üzerinden fırlayarak kapıya yöneldi.

"Bekle!" Oscar bağırır.

"Donnelly!" Farrow bağırıyor, endişe neredeyse kelimelerini boğuyor.

Bu, tüm dövüşün ilk bağırışıdır. Arkadaşlarını takip ederler, ancak ön kapıya giden koridora en yakın kişi Luna'dır.

Pufundan fırlıyor ve vücuduyla dev bir X işareti yapıyormuş gibi kollarını yukarı kaldırıp bacaklarını açıyor. Arpa geniş koridora barikat

kuruyor.

Donnelly yan adım atmaya çalışıyor ve kız onun önünde sekiyor. Hala X düzeninde.

Sola doğru gidiyor. Sola sıçrıyor. Donnelly

Luna'nın önünde durur.

İkisi de uzun bir süre birbirlerine bakıyorlar. "Hale," diyor.

"Donnelly," diye yanıtlıyor.

Akara aniden, "*Herkesin* maaşını artıracığım," dedi. "SFO'nun tamamı zam alacak. Bu tartışmaya açık değil."

Bunun Akara için ne kadar *kötü bir fikir* olduğunu düşündüğümü gizlemeye çalışarak başımı öne eğiyorum. Ama Donnelly'den gelen tepki her şeye değer. Ve doğru kararı verdiğini biliyorum.

Donnelly sanki aylardır ilk kez nefes alıyormuş gibi nefes alıyor.

"Akara-" "Scottie'ye de aynı miktarı öde. Aradaki farkı sakla."

Oscar arkadaşına "Hepimiz parayı alıyoruz kardeşim,"

der. Donnelly, Akara'ya "Yapmak zorunda değilsin" der.

"Biliyorum," diyor Akara güçlü bir şekilde. "Siz SFO'sunuz. Siz benim ailemsiniz."

Gülümsüyorum. Bir saniye sonra tüm SFO gülümsüyor. Sulli, Jane, Luna, Maximoff ve Jack de bu güzel duyguyu bizimle paylaşmakta gecikmediler.

Donnelly birkaç kez başını sallar. "Pekâlâ." Tekrar nefes alır. "Teşekkürler, patron."

Farrow minnettarlıkla Akara'ya başını sallar.

Hava daha sakin, ta ki Akara "Belki de henüz bana teşekkür etmeyin" diyene kadar. Kollarını sallar, parmağını avucuna götürür, sonra Luna ve Donnelly'yi işaret eder. "Siz ikiniz çıkıyor musunuz?"

BANKS MORETTI

Lanet olsun, AKARA oraya gidiyor.

Yanlışlıkla soran ilk kişi olacağımı düşünmüştüm ve o da beni ağzıma bir parmak bal çalma sendromundan kurtardı.

Tüm başlar Luna ve Donnelly'ye döner. Hala yakın duruyorlar.

Luna Donnelly'ye bakıyor ve Donnelly başını Akara'ya doğru sallıyor.

"Hayır, dostum. Öyle bir şey değil."

"Birlikte mi yatıyorsunuz?" Akara soruyor.

"Pek sayılmaz," diyor Donnelly kayıtsızca, ama Akara ve benden kaçıyor. Kahretsin, burada gerçekten karanlıkta kalan ikimiziz.

"Pek sayılmaz mı?" Akara hiçbir anlam ifade etmiyormuş gibi tekrarlıyor. Bana bakıyor. Omuz silkiyorum.

Biliyorsam ne olayım. Belki de ona sakso çekmiştir.

Luna bir günah keçisi arıyor. "Moffy?" Kardeşi ayağa kalkıyor.

Donnelly yumruğunun içine öksürür ve uzaklaşarak Farrow ve Oscar'a doğru gider.

"Pekâlâ, parti sona erdi," diyor Oscar aniden, patlamış mısır kutularının üzerinden geçerken Jack'le el ele tutuşarak. "*Bunu* kaçırdığım için ne kadar üzgün olsam da, sabah erkenden bir Cobalt'la buluşacağım."

Oscar Akara'yı geçer. "Soruyu sevdim. Tam isabet." Omzunu sıvazlıyor.

Çatı katından ayrılırken Akara bana "Bunu bir Yale'liden duymak hiç de hoş değil" dedi.

"İlk bombayı ben atmadığıma çok şaşırdım."

Sulli kollarımızdan tutuyor, "Hey, muhtemelen boşlukları doldurabilirim." Ve ilk defa bizi uzaklaştırıyor.

Kapı kilitli halde kütüphaneye dönen Sulli, masanın üzerine bir kova patlamış mısır koyar ve eksik parçaları açıklar.

Ben ayağa kalktım, kollarımı kavuşturdum ve Akara en yakın sandalyeye çöktü. Sulli olanları anlatırken başını ellerinin arasına aldı.

Donnelly iki yıl önce Luna'ya gitti. Bir kere. O kadar. Hala arkadaş olduklarına göre sonu kötü bitmemiş.

"Akara," diye nefes alıyor Sulli. "Bunun büyük bir mesele olmasını istemiyor." Hiçbir şey söylemiyor. Sulli yardım için bana bakıyor.

"Dokuz, sadece kafamdı."

Bana sinirli bir bakış fırlattı. "O bir müşteriye kafa verdi on sekiz."

"Bunu ondan o istedi," diye tersliyor Sulli. "Ve hâlâ arkadaşlar."

"Aynen öyle." Omuzlarımı kaldırıyorum. "Bu konuda Sulli'ye katılıyorum. İleriye ve ileriye. Geriye bakmak yok."

"Arkama bakmadan takım için nasıl karar verebilirim?" Akara bana soruyor. "Onun tam zamanlı korumasının kim olacağına karar vermem gerekiyor ve bu durum işleri daha da karmaşık hale getiriyor."

"Neden?" diye sordum. "Donnelly'yi onun yanına vermeyi mi planlıyordun?"

"Hayır, ama bir sonraki genç korumasından kelle istemeyecek mi bilmiyorum-"

"O öyle biri *değil* Akara," diye tersliyor Sulli öfkeyle. "Bunu söylediğine bile inanamıyorum."

"Ne düşünmem gerekiyor?!" diye bağırıyor. "Burada ne yapacağımı bilmiyorum!" İçinde biriken stres onu kırar. İstirabını ellerine gömerken yüzü paramparça oldu. Yarılmış. Gözyaşlarını tutmaya çalışıyor.

"Dokuz." Onun yanına geldim. Onu parçalanmış görünce göğsümde bir acı kabardı.

Sulli diğer tarafına geliyor. İkimiz de eğilip kollarımızı ona doluyoruz.

"Sorun yok," diye nefes alıyorum.

Gerildi. Sulli daha sıkı tutuyor. Bizi itip kakmıyor ve ellerini bırakıyor, gözleri ıslak ve yüzü çarpık. "Price bir avuç kırık oyuncakla bir şirket kurduğumu düşünmekte haklıydı," diyor kabaca. "Bu işi yürütemiyorum. Rakamlar işe yaramıyor."

Güvenlik için her şeyi bir arada tutmaya çalışıyor ama bu sadece transferlerden ibaret değil. Şu anda her taraftan nakit kanaması yaşıyor ve kütüphane kapısının diğer tarafında, Akara'nın içinde bulunduğu batık çukur hakkında hiçbir fikirleri yok - eğer olsaydı, asla zam almazlardı.

En son yaptığı harcamalara ek olarak: şirket için yeni aldığı son derece pahalı bıçak geçirmez yelekler. Bu hafif yelekler kırılan şişelerdeki camlar gibi delinmelere ve bıçaklara karşı koruma sağlayacak ve tehdide bağlı olarak kurşun geçirmez yelekler yerine bunları giymemiz gerekecek. O gün otelde Akara'yı kurtarmış olabileceği için bunun gerekli bir maliyet olduğunu anlıyorum.

Finansal sorunu çözemem. İhtiyacı olanın yanında benim vermem gerekenler üç kuruş.

Sulli aniden, "Kredi kartlarınızı ödeyebilirim," diye teklifte bulunur. "Hayır, Sul-"

"Sadece kredin tekrar iyi olduğunda ve defterlerini gözden geçirdiğimizde - o zaman bana geri ödeme yapman hakkında konuşabiliriz, eğer mecbur kalırsan. Sana yardım etmek istiyorum, bırak yardım edeyim."

Akara son sözleriyle nefes alır. "Sana geri ödeyeceğim."

"Bunu isteyeceğini biliyorum," diye başını sallıyor. "Sadece bunu çok erken yapma."

Nefes verir, sonra başını sallar. "Teşekkür ederim." Başını eğip düşünüyor. "Transferler."

Transfer bulmacasını çözmeye yardım edebilirim. Sonra aklıma geldi.

"Frog'u Luna'nın yanına ver," dedim.

"Ne?" Akara kaşlarını çatır. "Geçici olarak çalışacak kadar bile iyi değil."

Sulli gözlerine bakıyor. "Hayır, Banks haklı, Kits. Kurbağa'nın Luna'yla ilgilenmeyi *sevdiğini* kendin söyledin. Luna da Kurbağa'yı seviyor. Birbirleriyle uyumlular."

Omzunu sıkıyorum. "Daha iyi olacaksa Frog ile bir sıcaklık ekleyin. Gabe'i yüzer olarak tut. Quinn, Bebek Ripley'e gidiyor."

Akara şişmiş gözlerini ovuşturarak yere bakıyor. "İşe yarayabilir. Ama yine de spor salonumu yöneticisiz bırakıyor."

Hepimiz sessizleşiyoruz. Söylenmemiş gerçekler havada sallanıyor. Stüdyo 9, Akara'nın başına herhangi bir koruma transfer kararından daha fazla bela oldu. O satmayacak, Sulli ve ben de ona ailesinin mirasını terk etmesini söylemeyeceğiz.

Sulli, Akara'nın omzunu dürtüyor. "Belki Oliveira'ların bu işle ilgilenecek bir arkadaşı vardır?"

Akara uzaklara bakar. "Bunu ben çözeceğim." Sulli ve benim aramda bir bakış attı. "Gerisi için teşekkürler. İhtiyacım vardı."

"Biz de bunun için buradayız."

diyorum. Sulli ona sıkıca sarılıyor.

Bu görkemli kitaplıkların arasında, sanki Warwick Üniversitesi'nin devasa kütüphanesine geri dönmüşüm gibi, uçümüz kendimizi yerde buluyoruz. O kadar çabuk ayrılmaya hazır değiliz.

Daire şeklinde oturarak bir kova patlamış mısırı elden ele dolaştırıyoruz. "Nemo," diyor Akara.

Neredeyse bir çekirdekte boğuluyordum. "*Kayıp Balık Nemo* gibi mi?"

"Evet." Beyzbol şapkasını ters takmış, yüzü gözyaşlarıyla kurumuş. "Çocukken o filmi çok severdim."

Bir kürdan ısırıyorum. "Bebekken kafanın üstüne mi düştün?"

"Biliyorsun, ben de aynısını senden isterdim, Banksy."

"Çocuğumuza lanet olası bir Japon balığının adını vermeyeceğiz." Sulli gülümseyerek bana dirsek attı.

"O bir palyaço balığıydı."

"Daha da kötüsü," diyorum. "Zavallı küçük adam acımasızca alay konusu olacak."

Akara bana bir patlamış mısır tanesi fırlattı. "Ona *Küçük Denizkızı'ndan* sonra Ariel adını vermek isteyen sensin."

"O bir Disney *prensesi*," diye karşı çıkıyorum. "Palyaço balığı değil."

"Bu kadar erken isim seçmek kötü şans getirir mi?" Akara ona küveti uzatırken Sulli soruyor.

"Bilmiyorum," dedim. "Daha önce hiç çocuğum olmadı."

"Aynı." Akara bacaklarını yere uzatıyor. İkimiz de Sulli'nin endişesinin arttığını görüyoruz. "İsimlerin üzerine bir iğne koyabiliriz, Sul."

Rahatlıyor.

Gerçek: isim seçmek benim için en az stresli şey. Ebeveynlikle birlikte gelen diğer şeyleri düşünmek sinirlerimi zıplattıyor.

Zor seçimler.

Doğru şeyi yapmaları için onlara rehberlik etmek. Hızlı kararlar.

Dua ediyorum ki içimde bu var.

Sulli bir avuç patlamış mısır alır. "*Ne zaman* hamile kaldığımı hiç düşündünüz mü? Ne kadar ilerlediğimi biliyoruz ama hamile kaldığım *zaman* hangisiydi?"

Dişlerimi kürdan üzerinde ileri geri gıcırdatarak düşünüyorum. "Tahminimce Eğitim Kampı civarında bir zaman olmalı."

"Evet," diye başını sallıyor Akara, "zaman çizelgesine göre." Ellerinin üzerinde geriye yaslanıyor. "Prezervatifin kırıldığını fark etmedim, bu yüzden epik bir seks olmuş olmalı."

Sulli gülümsüyor, "En üst seviye."

"Altın statü," diye ekliyor Akara.

Ben de "Her sevişmemizde olduğu gibi." diyorum.

Sulli bir kez daha sırtıyor, ama çok hızlı bir şekilde. Derin düşüncelere dalmış. "Biliyor musun, bunun olabileceği tüm zamanların zihinsel bir listesini yaptım."

"Dinleyelim bakalım," dedim.

Parmaklarını sayıyor. "Sanırım küvette birkaç kez çarpıştık. Ya da yataktaki birçok defadan biri de olabilir. Ya da daha az olası seçenekler. Gece, burada, kütüphanede."

Akara ve ben Sulli'yi becerdiğimiz kütüphane masasına bakıyoruz. Harika bir geceydi.

"Ya da soyunma odası," diye devam ediyor Sulli, "ooooor, belki de yatak odasında yerde seviştiğimiz zaman." Yüzü daha da kızarıyor. "O halıyı atmak zorunda kaldım."

"Çirkin bir halıydı," diyor Akara.

"Kitler" diye hayretle bakıyor. "Kek şeklindeydi." "Aynen öyle."

Yüzüne bir avuç patlamış mısır fırlatıyor.

Gülüyor, çekirdeklerin üzerine yağmasına izin veriyor.

Bir kolumu onun omuzlarına doluyorum. "Liste uzun."

Sulli bedenime doğru eğiliyor. "Ne dersiniz, Hardy Boys? Bu gizemi çözebilir misiniz?"

"Yatak üzerine bahse girerim," diyorum.

"Kütüphane," diye tahmin ediyor Akara. "Ama bunu doğrulamanın bir yolu yok." İç çekiyor. "Muhtemelen asla bilemeyecek olmak beni rahatsız ediyor."

Ona daha sıkı sarılıyorum. "Bazı şeylerin böyle olması gerekir, denizkızı." Bilmediğimiz bir tarih. Zamanın içinde ulaşamayacağımız bir yerde saklı.

AKARA KITSUWON

OLIMPIYATLARDAN 1 AY ÖNCE

HAZİRAN

BU GECE Hawaii'deki Eğitim Kampından önceki son gece ve Sulli havuzdan çıkmayacak.

"Hadi, çalı fasulyesi." Eğildim ve elimi uzattım.

Duvardan uzaklaşıyor. "Bir tur daha."

Banks bir kürdan çiğniyor, yanımda beni izliyor. "Yarın yolculuğa çıkmadan önce biraz uyumak istemiyor musun?"

"Uçakta uyuyabilirim." Sırtüstü yüzmeye çalışmak için sırt üstü dönüyor.

Banks ve ben endişelerimizi paylaşıyoruz. Silah olayı beş gün önce oldu ve o zamandan beri sarsılıyor. Dün gece uyuyana kadar ağladı çünkü fırtına onu sarsarak uyandırdı. Ve *bugün*, *Celebrity Crush* "olay" hakkında muğlak, spekülatif detaylar içeren geçişirici bir makale yayınladı.

Hiçbir şeyin basına ulaşmasına izin vermiyoruz.

Sulli tam da kaosun bazı kısımlarına alışmaya başlamışken *bu olay* oluyor ve kendimi çaresiz hissediyorum. Sanki onu yeterince uzun süre neşelendirememişim gibi. Onun korkusunu ya da Banks'in aşırı dikkatini yok edemiyorum.

Yüzmek dışarıdan büyük bir dikkat dağıtıcıdır. Normal mayosunu çoktan değiştirdi ve sadece turkuaz bir bikini giyiyor. Eve daha erken gitmek istemiş ama son anda fikrini değiştirmiş.

Suya geri
döndük. Her şeye
yeniden.

Son zamanlarda, bir tur genellikle diğerine dönüşüyor. Sonra bir tane daha. İki saat sonra, nihayet bitkin haliyle bu havuzdan çıkmaya hazır olacak. Başka bir gece olsa, bu bağlılıkla eğlenebilirdim ama birkaç saat onun şansını artırmaz ya da azaltmaz.

Ayrıca, Eğitim Kampı bunun için var.

Antrenman yapmak için.

"Onu çıkaralım," dedim.

"Emin misin?" Banks soruyor.

"Evet."

"Doğru."

Sulli turunu bitirir. "Bir mo-" Sözüünü kesip Banks ve benim iç çamaşırlarımıza kadar soyunmamızı izliyor. Sulli ve Banks gibi benim bileğimde de yeni dövme koruyan su geçirmez bir bandaj var.

Çabucak, telefonumdan Aquatic Center'ın güvenlik kameralarını birkaç saatliğine devre dışı bıraktım. Giriş iznim var. Yüzme ipleri olimpik havuzu on kulvara bölüyor ve Sulli bir platforma asılarak kıyafetlerimizi bir kenara attığımızı görüyor.

Gülümsemesi yükseliyor. "Siz çocuklar...?"

"İki kişilik daha yer var mı?" Banks boğuk bir sesle sorar.

"Kahretsin, evet... Yakalayabilerseniz yakalayın beni." Yüzme platformlarından uzaklaşmak için kendini geriye doğru tekmeliyor.

Boxer-brieflerimizi giyeriz, sonra da atlarız. Banks pek becerikli değil. Ben daha iyi değilim ama daha hızlıyım, iplerin altından yüzerek Sul'a ilk ben giriyorum.

Sudan çıktığımda kız arkadaşımızın önündeyim, suya basıyor ve saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyorum. "Hey," dedim.

"Hey," diye nefes alıyor.

Banks arkasından yaklaşıyor. "Denizkızı."

Bizimle birlikte yürüyor, havuz dokuz metre derinliğinde. "Seni almaya geldik," diyorum ona.

Gözleri dudaklarıma düşüyor, benimkiler de onunkilere. Olaydan bu yana kaç kez çiğnediği için dudakları biraz şişmiş. Dudakları kanadı.

Dün gece çok kötüydü ve başparmağımı alttakinin üzerine sürdüm.

Yüzünü

buruşturuyor.

"Hâlâ acıyor

mu?" "Biraz..."

Sul.

Gözleri kızarır. "Beni hâlâ öpebilirsin. Tabii korkmuyorsan." Bana ve Banks'e meydan okuyor.

Bir elini kızın çenesine koyar, onu aceleyle ve hızla öper.

-Göz açıp kapayıncaya kadar birbirlerine çekildiler. Ona yapışıyor, sonra bana pençe atıyor.

Başının arkasını tutuyorum. Dudaklarını benimkilere çeviriyor. Onu vahşice öpüyorum ve vücudu daha da yaklaşıyor, sonra geri çekiliyor. Onun soluk soluğa nefesi ve benim ağrıyan sikimle ayrılıyorum.

Onu bir aşağı bir yukarı süzüyorum, köprücük kemikleri sudan nasıl da dışarı fırlıyor. Güçlü, kare çenesi ve kararlı gözleri. Sulli bir bebek.

Muhteşe

m.

Bizimkile

r.

Boş Su Sporları Merkezi'nin durgunluğu sıcaklığı artırıyor. Banks yüzündeki suyu siliyor ve Sulli onun etrafında yüzmesini izliyor.

"Bir tur daha?" diye nefes alıyor.

"Hayır," diyorum ona. "Başka tur yok."

Yüzü tahrik olmuş gibi kızarıyor. Daha yakın yüzüyorum, göğsüm onunkine değiyor. Banks bir kolunu arkadan beline doluyor. İpleri kaldırıp kenara iterek onları havuzun köşesine yönlendiriyorum. En soldaki kulvara. Banks tek omzuyla vücudunu çıkıntıya dayıyor.

Kollarımı betonun iki yanına koyarak onu aramıza sıkıştırıyorum.

İçgüdüsel olarak bacakları belime dolanıyor.

Bikinisinin altından kalçalarının arasına masaj yapmaya başladım.

Boynuma doğru baş döndürücü bir inilti çıkarıyor. "Kits..." Başını geriye atıyor.

Banks onu bir öpücükle susturmak için eğilir.

Hay sikeyim.

Öpüşmelerini derinleştirmelerini izlerken sertleşiyorum. Dili kızın ağzına kayıyor. O dilin amına girmesini izledim. Sıcaklığına erişebilmem için mayosunun kasık kısmındaki kumaşı çekiyorum. Parmaklarım suyun altında ona girdiğinde dudaklarından kopuyor.

"Amına koyayım..." Kalçaları belimin etrafında sıkılaşıyor. Elleri Banks'in kollarını daha sıkı kavırıyor.

Banks onun aramızda kıvranışını izliyor ve mayosunun arkasını tutarak kayışları kollarından sıyrıp göğüslerini ortaya çıkarıyor.

Göğüslerini yoğuruyor, o da inliyor.

Onu duydukça daha da sertleşiyorum.

"Lütfen... Siklerinizi istiyorum..."

Sulli'yi havuza götürmeyi çok isterdim ama prezervatifler spor çantasında.

Öne eğilip onu derinden öpüyorum. O da sanki ona oksijen veriyormuşum gibi karşılık veriyor, parmaklarını ensemden kenetliyor.

Kırıldığımda parmaklarımı çekiyorum.

"Bekle, hayır," diye nefes alıyor.

Havuzdan çıkarken üzerimden su damlıyor. Yan taraftaki spor çantama doğru adım atıyorum ve prezervatifleri aldığımda Banks ve Sulli de dışarı atlamış oluyor.

Gecenin bu geç saatinde perdeler pencereleri kapatıyor. Burası özel bir yer, ama Banks sanki bir kameraman içeri dalıp camı kıracakmış gibi sürekli o yönü kontrol ediyor.

Yapmazlar. İzinsiz girmekle suçlanmak istemiyorlarsa, ki çoğu o kadar da aptal değil.

Sulli ıslak bikini üstünü ıslak fayansların üzerinde bırakıyor. Memeler hala dışarıda. Meme uçları dik. Attığı her adımda kendine güveni parlıyor. "Henüz gitmek istemiyorum." Nefesi sığlaşıyor ve kızarmış dudağının kenarını ısırıyor. "Hadi şu lanet işi yapalım. İki büyük D ile. Bir V ile."

Banks eliyle gülümsemesini sildi.

Oraya yakınım.

"Siz ikiniz sevişmek istiyorsunuz,

değil mi?" Banks ve ben bakıştık.

Uzun süre kalabilirim der gibi başını eğiyor.

Başımı sallayarak onaylıyorum.

Bakışlarını Sulli'ye çeviren Banks derinden, "Seninle sevişmek istiyorum denizkızı," der.

Gözleri eriyor.

"Uzun," diye ekliyorum. "Sert." Ona bir prezervatif uzattım. "Bunu

Banks'e tak." Nefes nefese kaldı. "Ben mi?" Folyoyu aldı.

Alaycı bir şekilde bilardo salonunun etrafında dönüyorum. "Burada başka çalı fasulyesi var mı?"

Gülümüyor. "Hardy fucking har." Bu gece onu gülümserken görmek benim için her şey demek.

Banks sırlıslıkla olmuş boxer-şortunu çıkarır, tamamen çıplaktır ve ereksiyonu benimki kadar serttir. Sulli dizlerinin üzerine çöküyor ve paketi yırtarak açıyor. Adam başının arkasını tutuyor. Ve yavaşça prezervatifi adamın uzunluğunun üzerinde kaydırıyor. Görüntüyü kafama kazıyorum.

İşi bittiğinde ayağa fırlıyor ve kollarımıza hafifçe vuruyor. "ok iyiyim, işlerinizi elinizden alabileceğimi mi sanıyorsunuz?"

Banks ona "Sikimi istediğin zaman sarabilirsin," diyor.

"Ben o kadar verici değilim," diye takılıyor.

Dilini bana doğru uzattı. Ben de gülüyorum.

Bana tekrar vurdu. "Ve buna bir saniye bile inanmıyorum, Kits. Elinden gelse bana tüm vücudunu verirsin."

"Sana bundan daha fazlasını verdim," diye fısıldıyorum.

Ona tüm ruhumu verdim. Benim en parlak parçaları Sulli'nin tutuşturduğu işıklardır.

Banks ona tüm ruhunu verdi. Onun en derin kısımları Sulli'nin doldurduğu kuyulardır.

Daha yumuşak bir gülümsemeyle gülümsüyor.

Elimi pürüzsüz kollarında gezdiriyorum. Yüzerken sürtünmeyi azaltmak için her gün tıraş oluyor ve Sulli duşta jiletlerini lanetlese de kollarındaki, amındaki ve bacaklarındaki kılları zlyorum.

"Sul," diyorum gülümseyerek, "hadi bir oyun oynayalım."

"Ne oyunu?" Sırıtışı genişliyor. Biliyorum, rekabetçi oyunları seviyor.

Yaklaşıyorum ve parmaklarımı bikinisinin altından geçiriyorum. Yavaşça mayosunu kalçalarından, bacaklarından aşağıya doğru çekiyor; ta ki kumaş ayak bileklerinde toplanana kadar. Artık Banks kadar ıplak. Gözlerimi onun yumuşak, çıplak teninde gezdiriyorum. Kan damarlarımda daha sıcak pompalanıyor.

"Yer lav," diyorum ona. "Ama bağışıklığı olmayan tek kişi sensin." Metamour'uma bakıyorum. "Banks."

Zahmetsiz bir hareketle onu kaldırıyor, bacakları beline dolanıyor. İki de çıplak, kadının ıslak saçları kare şeklindeki çenesine yapışmış. Kadın ağır ağır nefes alıyor. Adamın aleti kadının karnına bastırıyor.

"Hazır mısınız?" diye soruyor Banks, elleri kıının altında.

Kadın başını sallıyor.

"Kelimeler," diyorum ona, Sulli'nin arkasından yaklaşarak. Yanağındaki ve boynundaki ıslak saçları tarıyorum.

"Evet. Sikeyim evet."

Sulli'yi biraz daha yukarı kaldırır ve ardından kız arkadaşımızı tam boyuna doğru yönlendirir. İlk DP gecesinden beri Banks'i gittikçe daha fazla alıyor. Boynuna bir öpücük konduruyorum ve kendimi avuçlayarak Sulli'nin ona gömülmesini izliyorum. Dudaklarını ayırışını, nefesinin sıkışmasını izliyorum. Onun içinde nasıl kaybolduğunu izliyorum ve kaslarım şiddetli bir ihtiyaçla geriliyor. Omzunun çizgisini öpüyorum.

Nefes nefese, tiz bir ses çıkarıyor. Parmakları adamın pazularına saplanıyor. Dayanıyor.

Banks'ten boğuk bir ses çıkıyor. Onu şaftının üzerinde yukarı aşağı hareket ettiriyor. Kahretsin, ona ihtiyacım

var. Onu istiyorum.

"Siktir," diye bağıyor

Sulli.

Banks fısıldar, "İçine girmemden hoşlanıyor musun, denizkızı?"

Başka bir zevk sesiyle başını sallıyor. Boynunu tekrar öpüyorum ve titriyor. Kulağına fısıldıyorum, "İçine girmeme ne dersin?"

"Sikeyim," diye nefes nefese kalıyor.

"Ne diyorsun Banks?" Ben soruyorum. "İkimiz de onu sikelim mi?"

Sulli birbirimizle iletişim kurma şeklimizi içiyor. Banks bana nasıl omuz atıyor. Kurnaz olmaya çalışıyor, Sulli'yi koltuğunun ucunda tutuyor. Ya da kelimenin tam anlamıyla, sikişinin üzerinde.

Başımın soyunma odalarını işaret ediyorum. O da başıyla onaylıyor. Bir dakikadan kısa bir süre içinde, yaklaşık yedi sıra halinde kırmızı alüminyum dolaplar etrafımızı sarıyor. Her sırada unutulmuş su şişeleri ve gözlüklerle birlikte ahşap banklar.

Banks, Sulli'yi bulabildiği ilk dolaba doğru iter ve onun içine girer. Sulli onun sırtını tırmalıyor, adını haykırıyor ve sonra onu sıraya doğru itiyor. Vahşi istekleri, daha *yakın* ve daha derin olmak için duydukları çaresizlik, sikimin etrafındaki bir el gibi - bildiğim ve onlarla paylaştığım bu duygulara katılmak için yalvarıyor.

Banks onu bankta yatırırken, ağır, zevk dolu sesleri soyunma odasında yankılanıyor. Sesler nabzımı hızlandırıyor ve prezervatif paketini yırtıp açarken kendimden geçiyorum. Banks'i Sulli ile sevişirken görmenin bu kadar *hoşuma gideceğini* asla tahmin edemezdim.

Ama katılmak üzere olduğumu bilmek nihai zirve. Başka hiçbir şey paylaştığımız bu samimiyetle kıyaslanamaz. Üçümüz bir aradayız. O onun içinde olsun, ben onun içinde olayım, ikimiz de onun içinde olalım, fark etmez. Sadece burada onlarla birlikte olmak bile bir tutkuyu ateşliyor ve daha büyük bir huzur ve teselliye kucaklıyor.

Boxer-şortumu çıkardığımda Sulli ihtiyacımı görüyor. "Siktir. *Siktir.*" Banks Sulli'ye iki kez daha pompaladıktan sonra çekiliyor, hala taş gibi-Sert.

Benim sıram.

Prezervatifi takıyorum ve Sulli'ye işlem yapması için zaman tanımıyorum. İçine girmek eve dönmek gibi geliyor ve Banks'le aynı vahşi, çılgın tempoyu sürdürüyorum. İçinde o kadar sert sallanıyorum ki Banks kaymasın diye belini bankın üzerinde tutmak zorunda kalıyor. Öpüşüyorlar, baş aşağı.

Sıcaklık soyunma odasını yıkıyor. Aramızda duygular birikiyor. O beni kavıyor, ben onu; gözlerimiz birbirimize güçlü bir yoğunlukla bakıyoruz, sanki hepimiz aynı şeyi vaat ediyormuşuz gibi. Kalmaya, asla ayrılmamaya, *burada* birlikte olmaya. Sonsuza kadar. Tiz çığlıkları ve nefes nefese inlemeleri daha da yükseliyor, ancak ben çekildiğimde susturuluyor. Banks benim yerimi aldı. Tekrar içeri.

Onun olduğu yere diz çöktüm. Onun tarafından dövülürken belini tutuyorum. "Siktir, siktir, siktir," diye bağıyor, gözleri dönüyor.

Dudaklarım boynunun dibine değiyor ve ayak parmakları kıvrılıp Banks'in içine giriyor.

"Değiştir," diyor Banks.

Ayağa kalkıyorum. Onun yerine geçiyorum. O da benimkini.

Sonsuza kadar böyle gidecekmişiz gibi geliyor. Bu anı yaşayabilirim. Onun içinde. Onun dışında. Onu tutarak. Onları izlemek. Bizi hissetmek.

Yarın Philly'den ayrılacağımız gerçeğinin körüklediği dehşet verici bir an. Yarın her şeyin başlangıcı. Hayaline giden yol. Önünde uzanan tehditler.

Bu gece, tanıdık bir aşk ve seks ritmine giriyoruz.

Hepimiz terden yapış yapış olmuşuz ve klor kokusu tenimize sinmiş. Ben bankın yanında diz çöküp Sulli'nin hassas klitorisini ovarken Banks itmeye devam ediyor. "Yapamıyorum. *Yapamıyorum.*"

"Kulağa kazanan gibi gelmiyor," diye nefes alıyorum.

"Yapamam," diye ağlıyor, boşalmak üzereyken sık sık söylediği bir cümle. Ve bu sırada zaten bir kez geldi.

"Onu alabilirsin," diye fısıldıyorum kulağına.

İnliyor.

Bu beni öldürüyor.

"Gelsen iyi olur," diye fısıldadım.

"Henüz değil, henüz değil," diye pantolonunu indirdi. "Devam et. Sakın... durma."

Banks ve ben yer değiştiriyoruz ve Sulli'nin içine girer girmez etrafımda kenetleniyor, "*Kahretsin*," diye inliyorum, ileri doğru iterken boşalıyorum. Görüşümde siyah noktalar dans ediyor.

Sikimin etrafında titreşiyor, neredeyse zirveye ulaşıyor. Ama direniyor. İki kez daha pompalayarak doruğa ulaşmasını sağlıyorum, sonra çekiyorum. Ben kullanılmış prezervatifi atarken, Banks tekrar Sulli'nin içine giriyor. Hareketleri sertleşiyor, derinleşiyor. Kadın titriyor. Titriyor.

Uyarılma vücudumda yılan gibi dolaşıyor ve tekrar sertleşiyorum. Adamın homurtuları, kadının inlemeleri havayı dolduruyor ve Sulli kıvrılırken Banks dönüp bana bakıyor, gözlerinde bir soru.

Ona başımı salladım.

Sulli'yi yukarı kaldırıyor, kendini onun içinde tutuyor ve ben de bir prezervatif daha yırtıyorum. Biraz kayganlaştırıcı alıyorum ve Banks Sulli'yi kavradığı halde ayakta dururken kız arkadaşımızın arkasına geliyorum.

"Kitler," diye mırıldanıyor, bizi önünde ve arkasında görünce -küçük, istekli bir inilti çıkarıyor.

"Siktir," diye inliyor Banks ve tahrik olmuş bakışları bana "*Acele etsen iyi olur, dostum*," der gibi bakıyor.

Elimi belinde gezdiriyorum. "Nefes al, Sul."

Nefes alıyor.

Kıçını okşuyorum ve öne doğru eğilip Banks'in göğsüne daha çok gömülüyor. Ama beni izlemek için boynunu büküyor ve ben yavaşça içine kayıyorum; bu his beni bir mengene gibi sarıyor ve nefesim kesiliyor. "*Sulli*," diye inliyorum, öne doğru esneyerek.

Titriyor. "Siktir, *siktir*." "İyi misin?" Banks sorar.

Başını sallıyor, "Evet, lanet olsun. Vay *anasını*."

İkimiz de kız arkadaşımızın içindeyiz ve Banks bacaklarını daha sıkı, daha sıkı tutuyor. Ben onun belini tutarken, daha da içeri itiyorum ve Banks dikkatlice onun amına giriyor. Yavaş hareketlerle, birlikte hipnotik bir ritim buluyoruz - saf ecstasy ve mutluluk gibi hissettiren - ve Sulli'nin bokunu kaybetmesini izliyoruz.

Gözleri dönüyor, uzuvları titriyor ve biz onun adını derin nefeslerle, derin iniltiyle söylüyoruz.

"BanksKitsfuck..." Sulli'nin sözleri, zirveye yaklaşırken ilkel bir ihtiyaç ve istek sesine dönüşüyor.

Arkadan göğsünü avuçlayıp sıkıyorum, başparmağımla meme ucunu okşuyorum.

Banks daha derine iterken ağlayarak omzuma yaslanıyor.
Hareketi beni onun içine daha çok itiyor.

Gözlerini zar zor açık tutabiliyor. "Yapamam... Yapamam..."

Ben *kendimi* kaybetmenin eşiğindeyim ve Banks'in onunkine ulaşmasına sadece birkaç kilo kaldı.

"Onun için gel," diye fısıldadım.

Patlıyor ve kavurucu bir orgazmın içine giriyor.

"*Siktir. Sulli,*" diye homurdanıyor Banks, o haykırırken içeride kalıyor.

O da boşalırken.

Onları duyuyorum.

Onları hissediyorum.

Beni gönderiyor.

Aynı zihin uyuşturan vücut yüksekliğiyle serbest bırakıyorum. Daha ağır nefesler ve yumuşak zevk iniltileri havayı deliyor. Yavaşça, Banks ve ben çekiliyoruz. Sulli'yi kollarının arasına alacak şekilde dikkatlice kaydırıyor ve aşağı inip kız arkadaşımızı kontrol ettikten sonra hepimiz kendimizi soyunma odasının zeminine yığılmış halde buluyoruz.

Silinmiş. Duygusal olarak tükenmiş.

Göğsümüz ağır bir şekilde inip kalkıyor.

Sulli ikimizin de üstüne yüzüstü yatıyor. Sol kolunu Banks'in göğsüne koydu. Sağ kolu benimkinin üzerinde. Başının arkasını şefkatle kavriyorum. Banks avucunu onun kıkına koyuyor ve sonra benim Sulli'ye dokunduğum şefkatle o da benim başımın tepesine dokunuyor.

"Bu... vay canına," diye nefes alıyor. "Vay

canına," diyor Banks onaylayarak. "Vay

canına," diye ekliyorum.

İkisi de gülüyor.

Hepimiz sessiziz. Huzur, sığınağımızın içinde yatıyor. Sadece üçümüzün olduğu yerde. Bu anı ve duyguyu hatırlamak istiyorum. Zamanda bir enstantane gibi. Dünya bizi tekrar tekrar parçalamaya çalışmadan önce hepimizin uyum içinde ve bir bütün olduğu bir yer. Ve tekrar.

Kaosun içinde sevgi.

Burada uzanırken, zihnim dolaşırken, dudaklarım yavaşça kalkıyor.

Benim açımdan şüphe yok, kararsızlık yok, tereddüt yok, sorgulama yok, geri adım atmak ya da ayrılmak yok. Bizim gücümüze inanıyorum.

SULLIVAN ÇAYIRLARI

ŞİMDİ

KÜTÜPHANEDEN AYRILIYORUZ ve bütün gece Jane'den kaçtığım için biraz bitkin hissediyorum, bu yüzden annem aradığında ekstra minnettar oluyorum. Hafif yanmış bir kekin üzerindeki güzel bir kiraz.

"Merhaba anne." Çatıdaki kova salıncağa kıvrılıyorum. Luna sayesinde yeni bir eklenti. Burada yazmayı seviyor ve verandadaki en rahat şey olduğunu inkar edemem.

Akara ve Banks beni buraya kadar takip ettiler ama şu anda gece geç saatlerde yüzmek için havuza atlıyorlar. FaceTime'a odaklanmak için gözlerimi erkek arkadaşlarımdan ayırıyorum.

Saksıdaki eğretili otları annemin etrafını sarmış, o da pencere kenarına ilişmiş. Goldilocks onun kucağında uyuyor. "Parti nasıl gidiyor? Yemek kavgası oldu mu?" Hınzırca bir gülümsemesi var, sanki kötü bir şey peşindeymiş gibi. Ne kadar yaşlanırsam yaşlanayım, annem hiç yaşlanmıyor. Gençlik onun ruhunun öyle bir parçası ki sonsuza kadar yaşayacağını hayal ediyorum. Bunun doğru olmadığını bilsem bile.

"Ne yazık ki hiç yemek kavgası olmadı. Ve nöbet partisi erken bitti."

"Yazık." Gözleri yumuşar.

Omuz silkiyorum. "Hala Jane'den kaçıyorum, o yüzden..."

"Sen de partiden kaçıyordun," diye fark etti. "Bu sen değilsin."

"Biliyorum," diyorum sessizce. "Jane hakkında gerçekten konuşmak istemiyorum." Anneme duygularımı zaten açmıştım ve o da anlayışlı davrandı, özellikle de üç ablası olan en küçük kardeş olarak - daha önce de karşılaşmalarla uğraşmıştı.

Annem benim için konuları değiştiriyor. "Bu gece pasta var mıydı?" "Keşke."

"Tacos?"

"Hayır."

"Salsa mı?"

Başımı sallıyorum.

Gülümsüyor. "Lo Amcan ve ben buna parti demezdik o zaman. Bu nedenle, senin güzel fıstık ezmesi kekin bir partiden kaçınmadı. Sadece sade bir buluşma."

Gülüyorum. "Bu benim en sevdiğim mantık türü." Telefona beşlik çakma taklidi yapıyor.

Annemi tekrar ekrana yansıttım.

Annemi gerçekten çok seviyorum. Moralim biraz daha yüksek ama sarı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırmasını izliyorum. Ve bir şeylerin yolunda gitmediğini hissediyorum.

"Orada her şey yolunda mı?" Merak ediyorum.

"Her şey harika." Tekrar gülümsüyor, bu gülümseme beni yumuşatıyor. "Bir teorim var..."

Dikkatle dinliyorum.

"...hayattaki en büyük, en beklenmedik anlar genellikle risklerin alındığı anlardır."

Hem Banks'i hem de Akara'yı seçmeyi düşünüyorum. Üçümüzün birbirimizi seçmesini - izleyebileceğimiz en zor, en tehlikeli, en *riskli* yolu - ve onlarla birlikte hayatın ne kadar dolu *hissettirdiğini*.

"Bunu sevdim," diye mırıldandım.

"O zaman hamileliğin boyunca çatı katında saklanmak istediğine *gerçekten* emin misin?"

Vücudum gerildi. "Hayır... Ben... Anne, dışarı çıkmayı *çok* isterim ama bu artık sadece benimle ilgili değil. Bebeği riske atabilir."

"İşte bu yüzden güvenliğin var Sulli. Böylece çok fazla endişelenmene gerek kalmaz ve bu riskleri alabilirsin. Böylece hayatını *yaşayabilir* ve ona mahkum olmazsın."

Gözyaşlarımı geri kırıyorum, gözlerim yanıyor. "Yine de fedakârlık yapmalıyım. Değil mi?" Mantıklı konuştuğumdan bile emin değilim. Bildiklerime geri dönüyorum.

"Sen ve babam, ikiniz de beni ve Nona'yı halkın gözünden uzak tutmak için *çok* fedakârlık yaptınız." Boğazım düğümleniyor, duygularım kabarıyor. Annemin yeşil gözleri, karşılaşmak istemediğim bir teselli. "Farkındayım... Her şeyi berbat ettim, değil mi? Bütün emeklerini çöpe attım."

Spot ışıklarından çıkamıyorum.

Mahremiyetim bir parmak şıklatmasıyla yok edildi.

"Ah tatlım," diyor annem tatlılıkla ama aynı zamanda endişeyle. "Baban ve ben, senin bir seçeneğin olmasını istedik. Halka açık mı yoksa özel mi olacağına karar vermeni istedik. Sana bu seçeneği sunduğum için *her zaman* mutlu *olacağım* ve seçim yapmana izin verebildiğimiz için çok şanslıydık. Kız kardeşim ne yaparsa yapsın çocuklarının göz önünde olacağını biliyordu."

"Lily Teyze?" Gözyaşlarımı tutarak sertçe burnumu çekiyorum.

"Maximoff ve Luna." "Xander, Kinney," diye bitiriyor annem. "Lily ve Lo harika çocuklar yetiştirdiler.

çocuklar, Sulli. Sence de öyle değil mi?"

Başımı sallıyorum, gözyaşlarım akmadan önce burnum akıyor. Yüzümü siliyorum.

Kuzenlerimi seviyorum. Moffy benim ağabeyim ve Luna da en yakın arkadaşlarımdan biri oldu. Ama onların mücadelelerinin benimkinden farklı olduğunu biliyorum. Bazen daha zor.

Annem bacaklarını göğsüne sıkıştırır. Tıpkı benim bacaklarımı kendiminkilere sıkıştırdığım gibi. "Göz önünde bir çocuk yetiştirmenin farklı yolları vardır," diyor bana. "Lily Teyzen ve Rose Teyzen bunu benden farklı yaptılar. Daha iyi değil. Daha kötü de değil. Sadece farklıydı."

Ama her zaman annemi örnek aldım.

Hep onun gibi olmak istedim. Eğer bir bebeğim olsaydı, çocuğumu onun beni ve kız kardeşimi yetiştirdiği gibi yetiştireceğimi hayal ederdim.

Benim için annelik böyle olamaz, değil mi? Çocuklarımı korkusuzca vahşi doğada cesur maceralara çıkaramayacağım. Koruma orduları olmadan.

Acı verici bir şekilde spot ışıkları altında sıkışıp kaldım. Bunu ben seçtim.

Ve

saklanamıyorum

.

Yapmamalıyım.

Bu bilgiyle sessizim.

Ve hatırlıyorum, *Maximoff asla korkmazdı*. Kayak merkezlerine ve sırt çantalı gezilere giderken bizi takip eden kameralardan hiç korkmadı. Çünkü

büyüdüğünde onları benden daha iyi anlıyordu. Ailesi ilgiyi normalleştirmesine yardım etti.

Ama Xander.

Xander ağabeyi gibi değil.

Annem kararsızlığımı görüyor. "Sonsuza kadar içeride kalmak seni yıpratacak. Sen bir Meadows'sun. Kafese kapatılmamalısın."

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı dökülüyor. Fırçayla uzaklaştırıyorum. "Sırf kendim için bebeği riske atmak istemiyorum. Bu bencillik olur. İçeride yedi ay daha bekleyebilirim." Güven bu sözlerden sıyrılıyor.

"Sonra ne olacak?" diye sorar. "Yaşayanların ülkesine mi döneceksin? Bebek doğduğunda da aynı şeyi söyleyeceksin. *İçeride kalmak daha güvenli*. Sullivan Minnie Meadows, yaşamayı seçmelisin. Zor olduğunu biliyorum ama..."

"En zor şeyler genellikle doğru şeylerdir," diyen babamın sözlerini içime çekiyorum.

Yaşamayı seç.

Hayat.

Ölüm.

Sanki ailem her zaman bu ikisi arasında gidip gelmiş gibi hissediyorum. Kayıp. Neredeyse kayıp. Etrafımızda bir bulut gibi asılı duruyor. Depresyon annemi daha önce de sarmıştı ve belki de benim için endişeleniyordur. Ruhumun söneceğinden endişeleniyor. Onun endişelerini yatıştırmak istiyorum. Ona *iyi olacağımı* söylemek. İçimde acı çekmeyeceğim.

Ama yapamam.

Bana olan sevgisi bu anı sımsıkı sarıyor.

Başımı sallıyorum. Tamam. Tamam. Tamam.

Tamam.

"Her zaman Lily var," diyor usulca. "Kız kardeşim her *zaman* neyle karşı karşıya olduğunu anlayacaktır. Onun şöhreti de en az seninki kadar ruhunu eziyordu. Moffy vardı, sonra Luna."

"Xander," diye mırıldanıyorum sonunda, isminin ağırlığı havada asılı kalıyor. "İyileşiyor. Daha iyi olacak."

Gözlerim onunkilere takıldı. Bana yumuşak bir gülümseme veriyor. "Seni seviyorum."

Bu beni vurdu. "Sadece senin gibi olmak istedim," diyorum, kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Gözlerinden yaşlar süzülür. "Kız kardeşimi ölesiye seviyorum. Çocuklarını onun gibi yetiştireceğini bilmek bana *olağanüstü mutluluk* veriyor. O benim perim, biliyorsun. Periler gibi büyülü yaratıkların var olmak için inanca ihtiyaçları vardır. Nefes aldığım her gün ona inanıyorum ve sana her zaman inanacağım. Benim denizde yaşayan güçlü, cesur deniz

kızım."

Islak yanaklarımı ovuşturarak biraz gülüyorum. Bunun onun lütfu olduğunu fark ettim. İlerlemek için. İleriye doğru. Saklanmak yok.

Ben de seni seviyorum anne.

Telefonu kapatmadan önce birkaç kelime daha ediyoruz. Derin bir nefes alıyorum, gece havası etrafımda dönüyor. Akara ve Banks havuzdan beni izliyor. Ayakkabılarımı çıkarıp onlara doğru koşuyorum.

Ben atlıyorum.

Su her yerimi yıkıyor.

Yine evimdeyim.

AKARA KITSUWON

PHILLY'DE YAZ MÜZİK FESTİVALİ. Şehrin parkında beş sahne kuruldu ve ben daha önce bu dolu açık hava festivallerinden birine katılmışım. Çok eskiden.

Popüler bir grubun sahne almasını terli, sarhoş yirmili yaşlardaki gençlerle omuz omuza beklerken güneşin beni kavurmasına izin veren terli bir on altı yaşındaydım. *Birinin* bana su şişesiyle su püskürtmesini beklerken. Gökyüzünün yarılmasını ve yağmurun hepimizi yıkamasını umarak.

Festivalin üçüncü günü yağmur yağdığında arkadaşlarımla birlikte çamur ve sidik içinde debelenmekten nefret ediyordum. Müzik, biranın aydınlattığı zemini döverken kığımız titriyordu. Yine de dışarıda kalırdık. Bir saniye bile kaçırmadık.

Bu deneyimin bizi geçip gitmesine asla izin vermeyin. Ve sahenin diğer tarafında olmama rağmen, aynı coşkulu enerjinin içimden geçtiğini, deneyimi özetleme ihtiyacını ve Sulli'nin burada olmayı seçtiği için ne kadar mutlu olduğumu hissediyorum.

Bizimle birlikte.

Kız arkadaşşıma gülümsüyorum. Sahne arkasındayız, ama "sahne arkası" aslında VIP'nin ve grubun setlerini beklediği yan sahne ve kolayca dışarı bakıp Summer Fest ekibinin The Carraways'in ekipmanlarını kurduğunu görebiliyoruz.

Davul, gitar, bas.

Tom'un grubu için kalabalık toplanmıştı. Sıcak Ağustos güneşinin altında sıkış tıkış, bazıları çoktan yorulmuş, bazıları ise akşam olduğunu düşünerek sarhoş. Güneş nihayet alçalmaya başladı.

Carraways, Nothing Personal adlı ana konserin giriş grubuydu. Bize "açılış grubu" dediğimde Tom neredeyse felç geçiriyordu. Eliot'a sarıldı ve "Su" dedi.

Görünüşe göre Nothing Personal, The Carraways ile aynı plak şirketini paylaşıyor ve davulcuları bir zamanlar Tom'un grubu için seçmelere katılmış.

Tom onu geri çevirdi.

Şimdi Tom'dan daha başarılı ve bu bir şey. İçinden çıkamadığım bir şey. Tom Cobalt'ı bayıltmaya çalışmıyorum.

Hayranları kafamı koparmaya gelirdi.

Ekibin gitar akort ettiğini ve mikrofon testleri yaptığını duyuyorum. Ve kalabalık enerji patlamasıyla "CARRAWAYS! CARRAWAYS!"

Bagetler avuçlarımda terliyor ve Banks VIP yan sahne alanını incelerken Sulli bana bir şişe su uzatıyor. Hales, Meadows ve Cobalt'ların çoğu burada ve ben görevde değilken Banks tamamen görevde. Bugün adamlarıma liderlik edemeyeceğim için daha az sahne korkusu ve daha çok endişe duyuyorum. Direksiyonu Thatcher'a devrediyorum.

Bu aileler ve güvenlik için *büyük* bir olay. Sulli için de büyük. Ona gülümsemeye devam ediyorum, gülümsemesinin tekrar tekrar yükseldiğini görüyorum.

Sulli mutlu olanı dizginleyemez. "Seni davul çalarken izlerken boşalabilirim."

Banks çarpık bir gülümsemeyle, "Ben de," diye şaka yapıyor. Sulli'nin kaşları kalkıyor. "Ben ciddiğim."

Banks ve ben aynı anda "Biliyoruz," diyoruz.

Bize dirsek atıyor.

Hepimiz gülüyoruz.

Bir piroteknik *patlamayla infilak eder*. Sulli irkilir, kahkahası hemen söner. "Siktir. Özür dilerim."

Biraz irkildim. Kahretsin, keşke onun koruması olarak burada olabilseydim. Onu sık sık sarsan endişeden korumak isterdim.

"Üzülme Sulli," diyerek Banks onu uzun boyuna yakın bir şekilde kucaklıyor.

Sahneye doğru bakar. Bir sis makinesini test ederken dumanın yere yayıldığını görüyoruz. "Bu kadar sarsılmamalıydım. Olimpiyatlar beni bu kadar rahatsız etmemiştir."

"Başta öyleydi," diye hatırlatıyorum ona. "Ve sonunda odaklanacak bir şeyin oldu."

Artık evine döndü. Antrenman yapacak bir hedefi yok. Silah olayını hatırlamak daha kolay.

"Bu durumda," diyor Sulli, "*sana* ve senin ateşli davul çalma becerilerine odaklanmayı seçiyorum."

Gözlerini şakacı bir şekilde kaçırıyorum ve Banks'e bakıyorum. "Şuna dikkat et. Gösteri sırasında sırlıslıklam olacak."

Sulli bön bön bakıyor. "Kits!"

Elimi göğsüme koyuyorum. "Bana böyle söylemiştin, Sul."

Yanakları kızarır. "Kahretsin, yaptım... değil mi?" Gözleri sola doğru kaydı. Teyzesine. Siyah topuklu ayakkabıları, siyah elbisesi ve siyah güneş gözlükleriyle Rose, Connor Cobalt ile el ele yürüyor. Bir emo-punk konseri için değil, Fortune 500 iş toplantısı için giyinmiş, ama sanki herkes oraya ait değilmiş gibi bir önem taşıyorlar.

Ve oğullarına göz kulak olmak için buradalar.

Bana iyi şanslar dilemek için yanıma geliyorlar ve birkaç dakika sohbet ediyoruz. Sulli kızlarından kaçtığı için onların gözlerinden de kaçıyor. Onlar daha soru sormadan Luna Sulli'yi sahneye bakan yan balkona çağırıyor. Farrow ve Maximoff Luna'nın yanındalar ve Banks de kız arkadaşımızı takip etmek üzere.

Kolunu tuttum, sonra Thatcher'a telsizle bildirdim. "Akara'dan Thatcher'a, bir saniyeliğine Sulli'ye geç."

Yüzer gezer olarak burada. Jane'in kötü bir sabah bulantısı vardı. Hasta haliyle kardeşine tezahürat yapmaya gelmeyi planlıyordu ama asansörde kustu. Bu da bu yılki Summer Fest'e katılmaması için yeterli oldu.

Çatı katına geri dönmüş, gösteriyi canlı yayından izliyor.

Thatcher, "Anlaşıldı," diye yanıtlıyor.

Banks kaşlarını çatıyor ve ben de Ryke ve Daisy'nin yanına giden Rose ve Connor'a veda ediyorum.

"Neler oluyor?" Banks omzunun üzerinden kontrol ederek sorar. Kardeşinin balkondan Sulli'ye doğru tırmandığından emin oluyor.

Evet.

O iyi.

Öyle mi? "Bu gece Thatcher'a güvenebilir misin?" Ona soruyorum. "Bunun gibi yüksek stresli durumlarda onu koruma *ihtiyacını* anlıyorum ama bu aynı zamanda aşırı duyuşal yüklenme." Ekip şu anda davulları test ediyor. Vuruyorlar. Konuşmalar garip, boğuk bir gürültüye dönüşüyor, önce yükseliyor, sonra hafifliyor. Uzaktan başka bir sahneden müzik sesleri geliyor ve çok geçmeden Carraways onun her *şeyi* duyma yeteneğini bastırarak.

Yüzünü buruşturuyor. "Bu bir emir mi?"

"Kısmen, evet." "Diğer kısmı ne?"

"Metamorumu önemsiyorum. Seni seviyorum Banks, ama her zaman sağlığına dikkat etmiyorsun."

Banks haklı olduğumu bilerek sert bir nefes çekti. "Pekâlâ."

"Başın nasıl?"

"Vidalanmış."

Gülüyoruz ve o da gülümsemeye başlıyor. Kalabalığın grubun adını tekrar söylemesini dinliyor. Bakışları uzaklara bakıyor ve sormama gerek kalmıyor. Bana diyor ki, "Skylar hep bunlardan birine gitmek isterdi. Babam izin vermezdi ama bir keresinde gizlice gittiğine yemin edebilirim." Bakışlarını indiriyor, Banks'in içini kemiren bir şey var.

Ve biraz uzanıp bir saniyeliğine omzunu tutuyorum. Bir süre önce Banks'in Skylar'ın ölmeden önce ona bir şey söylediğinden nasıl bahsettiğini hatırlıyorum. Skylar her ne söylediye, Banks yıllardır onun sözlerinin ağırlığını taşıyor. Onu aşağı çekiyordu.

Bana bakıyor.

Burada olduğumu görüyor ve kelimelerle boğuştuğunu hissediyorum. Ona başımı salladım, "Bana anlatabilirsin Banks. Ne dediğini."

Banks sertçe yutkunur, sonra sessizce, "Dedi ki, *Banksy, buradan nefret ediyorum. Babamı bir gün daha dinlemektense gidip köprüden atlamayı tercih ederim.* Bu ölmeden bir gün önceydi."

"On iki yaşındaydın," diye hatırlatıyorum ona aynı yumuşak sesle. "Ne olacağını bilemezdin ve belki de sadece abartıyordu Banks."

"Ya da ciddi olabilirdi. Benden yardım istiyordu-" "Banks-"

"Daha fazlasını yapabilirdim, Akara, ama *yapmadım.* Onu kurtaramadım ve kendimi hiçbir zaman Thatcher'ın kendini suçladığı gibi suçlamadım. Ailemin yaptığı gibi. Ben hep Sky'ı suçladım. Beni bu duygu karmaşasıyla baş başa bıraktığı için." Önce sahnenin tepesine, sonra yere bakıyor. "Bana ona yardım etme şansım varmış gibi hissettirdiği için, ama etmedim."

"Ne yapabilirdin ki?" Ona alternatif bir yola, var *olamayacak alternatif bir* tarihe uzanıyormuşum gibi söylüyorum.

Başını tekrar tekrar sallıyor, ağır ağır nefes alıyor. "Bir şey."

"Beni dinle" -diğer omzunu tutup onu yaklaşıtıyorum- "sorun yok."

Banks neredeyse yıkılıyordu. Ona sarıldım.

Bana sarıldı ve ben de tekrarladım, "Sorun yok. Skylar onun acısını taşımanı istemezdi, dostum. Sorun yok."

Banks nefes alır ve nefes alır.

Bir süre daha sarılıyoruz ve vücudu daha hafif hissediyor. Ve daha hafif.

Sulli ve Banks'in acı çektiği her kâbusumda, birlikte olduğumuz her saniye, sınırlandırılmamıştık. Engelsiz. Engellenmemiş. Özgürleştik. Sanırım üçümüzün her zaman birbirimizi bulması gerekiyordu. Böylece sonunda ağırlıksız olabilirdik.

SULLIVAN ÇAYIRLARI

KORKU KAFAMI KARIŞTIRIYOR.

Korkunun özü nasıl da bir alev gibi yanıp sönüyor. Bir saniye içinde nasıl da gülümseyebiliyorum. Tüm şakalar, iyi zamanlar ve hoş düşünceler. Bir saniye sonra derim çok ince geliyor. Kalbim çok kırılgan. Vücudum sopa ve kırılgan kemiklerden ibaret.

Konserin beni geriye doğru çarpmasını beklemiyordum. Akara'nın The Carraways ile performansını izlerken rahatsız edici bir şekilde hareketsiz duruyorum. Tom gitarını tıngırdatırken ve ölüm kalım tutkusuyla bir punk rock marşı söylerken etrafında alevler patlıyor. Her kelimesi dudaklarından ateşli bir ihtişamla dökülen şarkı söyleme şekliyle çılgın seyircileri coşturuyor. Sanki her melodiyi ve sözü *hissediyor*.

Sahnenin yan balkonundan baktığımda kalabalık bir aşağı bir yukarı zıplıyor, sahnenin ön tarafında bir mosh pit oluşuyor. Güneş neredeyse kayboldu. Ateş tekrar patlıyor.

Sikeyim.

Birkaç kez göz kırpıyorum. Her *patlama* ve patırtı yüzüme silah dayanmış gibi hissettiriyor. Yükselen bir yumruyu yutuyorum, boynumda biriken ter ateşin sıcaklığından değil.

Banks bileğimi sıkıca tutuyor.

Sanırım nabzımı ölçüyor.

Dudakları kulağıma doğru eğiliyor ve yüksek sesle "Biraz hava alalım" diye fısıldıyor. Başımı sallıyorum. "Onu izlemek istiyorum."

Bakışlarımı sahneye kadar takip ediyor.

Tom gitarı boynuna asıyor ve davulun ritmine göre el çırpıyor. Başçı çalmaya devam ediyor ama ben erkek arkadaşımı izliyorum. Küçük davula, büyük davula ve kick standı şeyine vururken Akara'dan ter damlıyor. Ne olduklarını bilmiyorum ama The Carraways'ın şarkı listesini bu kadar hızlı ezberlemesine ve hiç duraksamadan çalmasına hayret ediyorum.

Bu benim Kits'im.

Tam bir patron.

Saçları alnında biriken tere yapışıyor. Gömleksiz olmayı seçmiş, karın kasları iç çamaşırı görünümünde ve yılan dövmesi çok *seksi*. Alkışların çoğunun onun için olduğunu hayal ediyorum.

Hayalimdeki erkek.

Oynadığı için onunla gerçekten gurur duyuyorum. Sopaları eline almayı özlediğini söyleyebilirim.

Banks omzuma rahatlatıcı bir el koyuyor. Başka bir piroteknik patlıyor ve nefesim kesiliyor.

Banks'e sarılıyorum. Set ilerledikçe, gece karardıkça kalbim daha hızlı çarpıyor. Tom'a önceden sorsaydım, eminim o gece için piroteknikleri iptal ederdi. Ama ondan performansını değiştirmesini asla istemezdim. Eğer bununla başa çıkamayacaksam, eve gitmeliyim.

Bir sonraki piroteknikler üçlü bir dalga halinde ortaya çıkar.

Patlamaların arasında zar zor nefes alıyorum. Artık gözümü bile zor kırpıyorum. "Sulli?" Banks birkaç dakikada bir nasıl olduğumu soruyor. "İyiyim," diye tekrarlıyorum.

Ben

iyiyim.

Ben

iyiyim.

Konserin geri kalanı bulanıktı ama ben yerimde duruyordum. Kaçmıyorum ya da saklanmıyorum. Buradayım, bunu atlatıyorum. Son şarkıdan önce Banks'e döndüm. "Belki de arabaya erken gitmeliyim? Kalabalıktan kaçayım mı?" Olabildiğince yüksek sesle konuşuyorum.

Finaldeki abartılı pirotekniklerden korkuyorum. Eğer bu lanet bir stratejiyse, kaçmak olarak düşünülemez, değil mi?

Ama içimden bir ses *kal* diyor. *Bu*

kadar erken gitme.

Akara için kal.

Kendin için kal.

Olimpiyatlarda her *saniye* kenarda bana tezahürat yapıyordu. Onun için orada olmak istiyorum ama gitmekle kalmak arasında gidip geliyorum.

Çekiştiriyor

Banks konuşmadan önce kulağına sesleniyorum, duyabilmesi için ellerimi kavuşturuyorum, "Sence Akara erken gitmeme kızar mı?!"

"Hiç de değil," diyor Banks kulağıma karşı. "Sadece benim gibi senin de güvende hissetmeni istiyor. Biraz hava sana iyi gelecektir." Sis makineleri çalışıyor ve burası daha da havasız. Gitmek üzere olduğumuzu bildiğim için biraz rahatlıyorum. Thatcher'a telsizle haber vermek yerine soluna dönüp kardeşinin göğsüne vuruyor. Duymak için yaklaşıyorum.

Banks ona "Biz gidiyoruz," diyor.

Banks biraz geri çekilirken Thatcher yüksek sesle konuşur. "Banks! Sen Akara'yı bekle! Ben Sulli'yi arabaya götüreceğim!"

"Sulli'den ayrılmıyorum!" Bağırısam bile, hoparlörlerin gürültüsünden onları zar zor duyabiliyorum. "Bizimle gelebilirsin!"

Birdenbire bakışmaya başladılar. Banks'ten Thatcher'a, sonra tekrar Banks'e baktım. "Neler oluyor?!"

Banks kulağıma ulaşmak için başını eğdi, "Seni arabaya kendisi götürmek istiyor. Sadece kardeşimle iyi olacak mısın? Beş dakika sonra seninle buluşacağım."

"Neden sadece o?" Banks'e sordum.

Omuzlarını kaldırıyor ama kardeşine bakışından Thatcher'ın bana bir şey söylemek istediğini anlıyorum. Jane'den kaçıyordum ve araba eskortumsa ondan kaçamam.

Normalde *hayır* derdim, ama sert, saçma sapan tavrı bu gece daha yumuşak görünüyor. Özür diliyor. Garip bir şekilde boğazını temizliyor, sonra *lütfen bana bir şans ver der* gibi başını sallıyor.

Thatcher ve Jane'e daha fazla özür borçluymuşum gibi hissediyorum. Belki bu *benim* de şansımdır.

"İyi olacak mısın?" Banks tekrar soruyor. Balkona ve çıkışlarımıza şahin gibi bakıyor ve sanırım onun da hava almaya ihtiyacı olabilir. Onun üstün dikkati beni sakinleştirse bile, Akara Banks'in bu kadar tetikte olmasının her zaman iyi bir şey olmadığını söyledi.

"Beş dakika içinde bize katılacak mısın?" Tekrar soruyorum.

"Gittiğimi fark etmeyeceksin bile."

"Tamam." Derin nefes alıyorum. "Sanırım Thatcher haklı!" Daha yüksek sesle konuşmaya çalışıyorum. "Birimiz sonuna kadar kalmalı! Kitler için!"

Banks başını sallıyor, sonra başını kardeşine doğru çeviriyor. Gitmek üzere olduğumu gören Banks daha kararsız görünüyor. Ben giderken burada kalmak istemiyor.

Thatcher mikrofonuna, "Gabe bizimle geliyor," diye sesleniyor. "İyi olacağız Banks." Kardeşine, bahse girerim sadece Banks'in yorumlayabileceği bir bakış atıyor.

Banks çeyrek bir gülümseme attı. "Sen tam bir gabbadostsun." "Her zaman öyle olacağım." Thatcher onun omzunu sıvazladı, sonra elini benim metal balkondan aşağı iniyor.

Kaslı, geniş Gabe Montgomery önde yürüyor.

Sahneyi tamamen terk ettiğimizde daha büyük bir nefes alıyorum. Arka VIP çıkışından sahneden uzaklaştıkça sandaletler yumuşak çimlere çarpıyor. Rock yıldızlarının hayranları tarafından kuşatılmadan nasıl ayrıldıkları.

Kendini lanet bir rock yıldızıyla kıyaslıyorsun. Bu iyiydi.

Kendime güvenimin azaldığını hissediyorum. Nabız hala bir aşağı bir yukarı atıyor. Özellikle Banks ya da Akara olmadan, ama Thatcher elini sırtımda tutuyor. Sanki bu dokunuşun beni sakinleştirdiğini biliyor.

Nefes alıyorum.

Yıldızlar tepede parıldıyor ve havada huni kek yağı ve ot karışımı kokusu var. Sıra sıra dizilmiş büyük kamyonlar çimleri mahvetmiş ve toprağı tekmelemiş. Burada, VIP'de, tüm iç işleyişi görüyorum. Ekipmanların bulunduğu yeri. Gruplar için tur otobüsleri.

Mürettebat aceleyle etrafta dolanıyor, bazıları daha yavaş.

Çimenlerin üzerinde yürümeye devam ederken, Thatcher'la konuşmak için cesaretimi topluyorum. Jane'den neden kaçtığıma dair bir açıklama. Bir zeytin dalı...? "I
."

"Özür dilerim." Önce Thatcher çıkarıyor.

Ona bakıyorum, hızımız yavaşlamaya başlıyor.

Sert gözleri gördüğümde çok daha fazla duygu taşıyor. Belki de Thatcher çok korkutucu olduğu ve onun bakışlarına bakmak bazen güneşe bakmak gibi geldiği içindir. Bu yüzden başka tarafa bakma eğilimindeyim. Şu anda bakmıyorum ve o konuşmaya devam ediyor. "Banks Jane'e anında sıcaklık ve sevgiyle davrandı, ben sana aynı zarafeti gösteremedim ve özür dilerim."

Bu tür bir özür beklemiyordum ve benim şaşkın sessizliğim karşısında daha fazlasını ekledi, "Skylar Banks'in aşk, benim de savaş olduğum şakasını yapardı ve o zamanlar on iki yaşındaydık. Bazı şeyleri aşmak zordur, değiştirmek daha zordur ama..." Bir süre bekler. "Artık sadece savaşmak için yaratılmadığımı biliyorum ve sen benden gelen bu sevgi ve sıcaklığı hak ediyorsun."

Nutkum tutuldu, duygularım boğazımda düğümlendi. "Thatcher..."
Yutkunuyorum, söylemek istediğim lanet kelimeleri söyleyemiyorum.

"Sen benim ailemsin, Sulli." Thatcher sessizliğimi bozmuyor, genelde benimleyken çok sessiz *olduğu için* bu beni yine şaşırtıyor. "Kardeşim sana aşık olduğu anda sen benim ailem oldun ve bunu sana söylemeliydim. Seni, Akara'yı ve Banks'i desteklediğimi söylemeliydim. Bana ihtiyacın olursa burada olduğumu söylemeliydim. Kızımı senin kızının ya da oğlunun yanında büyütebileceğimi umduğumu söylemeliydim - seni sevdiğimi söylemeliydim. Ve şimdiye kadar bunu yapmadığım için çok üzgünüm." Sesi çatlıyor.

Thatcher Moretti'yi ilk kez görüyorum. Onu görmeme izin veriyor ve sanırım sonunda Jane'in bu adama nasıl aşık olduğunu anlıyorum.

Gloria da ona neden "iyi oğlum" diyor - ve ben birdenbire Jane ve Thatcher'dan uzakta değil de daha yakın olmak istiyorum.

Kelimelerle aram iyi değildir ama o bana bunları söylediye ben de ona daha fazlasını söyleyebilirim. "Thatcher-" Anı, şiddetli bir itiş beni ayaklarımın üzerinden itiyor - o kadar güçlü, o kadar şiddetli ki nefesim göğsümde sıkışmış bir şekilde bir anda yerde kalıyorum. Thatcher az önce itti mi-?

Pat!

Sarsıl

ıyoru

m.

POP!

İkinci patlama sesi kulaklarımı çınlattı. Çığlık. Çığlıklar. Korku dolu sesler havayı deliyor, rüzgâr hâlâ içimden çıkmıyor. Kafa karışıklığı, yüksek adrenalin, başımı döndüren bir karmaşa içinde beni şaşırtıyor. Avuçlarım ıslak çimlerin üzerinde.

Gabe'in benden kaçtığını zar zor görebiliyorum. Tüm gücüyle bir şeye doğru koşuyor ve ben arkama bakamadan Thatcher gömleğimin arkasından tutup beni bir duruşa çekiyor. Kolunu omuzlarıma doladı.

Ayaklarım başımdan önce

hareket ediyor. Beni bir tur

otobüsünün arkasına çekti.

İzdiham yaratan insanlardan saklanmak için yere çöküyoruz.

Çoğunlukla mürettebat.

Thatcher bana "Yerde kal" dedi.

Kulaklarım hâlâ çınılıyor, nabzım şakağımda, boğazımda atıyor... *Ne oldu? Az önce ne oldu lan? Lütfen biraz daha konfeti patlatın.*

Bu ses konfeti patlatıcısına benzemiyordu. Lanet bir silah sesi gibiydi. Nefesimi tutamıyorum, panikliyorum ve gözlerim her yöne kayıyor,

Thatcher'ın kolunun omuzlarımda gevşediğini hissedene kadar.

Dönüyorum.

Tur otobüsüne yaslanmış, yüzünün rengi solmuş ama hâlâ etrafımızı inceliyor. Kimsenin bize yaklaşmadığından emin olmak için.

Bir şeyler gerçekten ters gidiyor. "Thatcher?"

Gözlerim vücudunda geziniyor.

Ön kolunu karnına dayamış, elinde bir silah var. Siyah gömleği ıslak görünüyor. Güvenlik rozeti ve kordonu kırmızıya boyanmış...

Kanaması var. Hayır, hayır, hayır, *hayır*. "O patlamalar kurşun muydu?" Sesim kulaklarıma uzak geliyor. Kafamın içinde.

"Önce onun, sonra benim," diyor sığ bir nefesle.

İkinci *patlama* daha yüksek görünüyordu çünkü tetiği Thatcher çekmişti. Ve adam daha ateş etmeden Thatcher beni yere itti.

Beni vurulmaktan kurtarmak için.

Kurşunu yedi. "Kurşun geçirmez yelek mi giyiyorsun?"

Başını sallıyor, yüzünü buruşturuyor ve garip bir şekilde nefes alıyor.

Bıçak geçirmez yelek, hatırlıyorum. SFO'nun bir kısmı bıçak geçirmez yeleklere geçti, ki bunlar kurşunları durdurmaz. *Hayır, hayır, hayır, siktir, siktir*. "Thatcher," diye boğuluyorum. "*Thatcher*."

Eli silahın üzerinde gevşiyor. "Al bunu." Glock'u bana uzatıyor, kolu artık karnına karşı zayıf, kurşun yarasına karşı zayıf. *Kanıyor. Lanet olası kanıyor*.

Silahı tutarken diğer elimle yarasına baskı uyguluyorum.

Sertçe yutkunuyor, burnu alevleniyor. "Sulli..." Kısa nefesler alıyor.

Kanamayı durdurun. Kanamayı durdurun.

"Amına koyayım." Ağzımdan çıkan tek şey bu.

Gözleri dalgalanıyor. Gitmek üzereydi.

Gitme.

Gitme.

"Hayır, *lütfe*," diye yalvarıyorum, gözyaşlarım ve sümüğüm akıyor. "Lütfe gitme. Lütfe gitme. Sana ihtiyacı var. Seni kaybedemez. *Lütfe, lütfe*. Jane-Jane seni kaybedemez... Ben seni kaybedemem." Hıçkırığa ağladım ve sonra kulaklığını kulağından söktüm. Belki çoktan aramıştır ama aramamış olma ihtimaline karşı hızlı hareket ediyorum.

Banks ve Akara'nın binlerce kez bastığını gördüğüm mikrofon düğmesini buluyorum. Kelimeler boğazımda düğümleniyor, "Sulli'den SFO'ya, Thatcher vuruldu. Vuruldu. Bir tur otobüsünün arkasındayız."

Ardından boğuk sesler geliyor ama yaraya baskı uygulamaya devam etmek için mikrofonu bırakıyorum. Thatcher kanlı elini elimin üzerine koyuyor ve boğuk bir sesle "Jane'i ara" diyor. Bilinç savaşı veriyor.

Çok fazla kan var.

Silahı bırakıp telefonumu bulmak için çılgınca ceplerimi karıştırırken titriyorum. *Jane'i ara. Jane'i ara.* Numarayı çevirmek için çabalıyorum, ekrana kan bulaşıyor. Bir elimi de Thatcher'ın yarasının üzerinde tutuyorum, kanamasına izin vermiyorum.

"Jane'i ara," diye tekrarlıyor zayıfça, umutsuzca, sanki zaman kaybettiğini biliyormuş gibi. Sanki her şey bu kadarmış gibi. "Onun sesini duymak istiyorum..." Garip, acı dolu bir sesle boğuluyor.

Jane...*Jane.*

Benim güzel, hayat dolu kuzenim. Thatcher'ın karısı. Hayatının aşkı. Buna dayanamaz.

Bankalar bu durumdan kurtulamaz.

Lütfen.

Morettiler bir oğullarını daha kaybedemezler.

Sonunda Jane'i *aradım.* Ve hiç sinyal yok. *Lanet olası* sinyal yok. "Thatcher," diye bağıryorum. "Sadece benimle kal. Güçlü ol. Dayan."

"SULLI!" Farrow bağıryor.

Tanrı'ya şükür.

"Yardım geliyor," diyorum gözyaşlarımın arasından.

Farrow elinde travma çantasıyla kayarak yere düşer. "Benimle konuşabilir misin, Thatcher?" Eldivenli eliyle nabzını kontrol ediyor ve bana, "Kıpırdama Sulli," diyor.

Çılgınca başımı sallıyorum, tekrar tekrar. Hareket etmiyorum.

Hareket etmiyorum. "Sulli'yi kontrol et," diyor Thatcher, "Onu itmek zorunda kaldım..." Farrow kısa bir süreliğine karnıma bakıyor.

Ben hamileyim.

"Ben iyiyim," diye neredeyse çılgınca bağıryorum. "Dikkatini ona ver. Benim için endişelenme." Farrow'u Thatcher'a doğru itecektim ama o zaten hızlı bir şekilde çalışıyor, bir yandan Thatcher'ı kıyafetlerinin altından incelerken bir yandan da çantadan malzeme alıyor - hareket ettiği hazır olma hali ve yoğun temposuyla ne yaptığını zar zor anlayabiliyorum.

"Çıkış yarası yok, Thatcher," diyor Farrow sakinlikle, ama gözlerinde beni korkutan hissedilir bir aciliyet var. "Seni yatağına yatıracağım.

geri." Thatcher'ı tur otobüsünden uzaklaştırır, böylece sırtüstü yatar. "Harikaydın Sulli. Bu artık bende."

Hareket edemiyorum.

Biri omzuma dokunuyor ve ona baktığımda Moffy olduğunu fark ediyorum. Kuzenim. Benim ağabeyim. "Sul." Sert yeşil gözleri beni yumuşatıyor. "Bırakabilirsin. Sorun yok."

Sendeleyerek nefes veriyorum ve Thatcher'a yer açmak için kıcımın üzerinde geriye doğru kaçıyorum. Ellerim kırmızıya boyandı. Gözlerimi Thatcher'dan tamamen ayıramıyorum. Sanki gözümü kırparsam kaybolacakmış gibi.

Maximoff yanımda diz çöküyor ve ben onun elini sıkıca kavriyorum.

Farrow, Thatcher'ın karnına bir tür özel pansuman ve bandajla baskı uygulayarak görevi çoktan devralmıştır.

Thatcher'ın yanında kalıyorum. Çığ gibi büyüyen gözyaşlarım ve keskin nefesim arasında, "Dayan," diyorum. "Harika gidiyorsun." Farrow'un bana söylediği kelimeleri kullanıyorum. Başka ne yapacağımı bilmiyorum. Tonlarca kan kaybediyor.

Thatcher neredeyse hiç tepki vermiyor. Yavaşça gözlerini kırptırıyor, önce gökyüzüne, sonra Farrow'a bakıyor.

Farrow yaraya çok fazla baskı uygulayarak, "Acil yardım ekipleri yolda," diyor. "Burada bir şansın var, o yüzden bana veda ediyormuş gibi bakmayı kes. Sen koridor nöbetçisisin. Daha sonra çiğnediğim küçük kuralların hakkında beni bilgilendirirsin."

Thatcher'ın göğsü gergin bir kahkahayla yükseliyor. Farrow'a "*arkadaş*" kelimesini söylediğini duyduğuma yemin edebilirim.

Farrow'un gözlerinde acı var.

Sonra Thatcher tekrar yukarı bakar ve boğuk bir sesle "Banks" der.

Dönüyorum ve Moffy'yi bırakıyorum. Ayağa kalktım, Banks ve Akara'yı gördüm. son sürat bize doğru *koşuyordu*. "O geliyor-Banks geliyor."

"THATCHER!" Banks çığlık atıyor.

Thatcher'a dönüp baktığımda, karnıma tekme yemiş gibi sendeliyorum. Gözleri kapalı, artık uyanık değil. Farrow da benim gibi mahvolmuş görünüyor ama nabzını kontrol ediyor. Solunum yolunu.

Banks sanki vurulmuş gibi geriye doğru yalpalar. İkiz kardeşinin kanlı çimlerin üzerinde baygın yattığını görür ve Banks, Thatcher'ın yattığı tur otobüsüne bile ulaşamaz. Bacakları bükülür ve dizlerinin üzerine düşer. Acı içinde kıvranan Akara, Banks'e tutunuyor.

Kalbim parçalanıyor. Ayaklarımın üzerinde dengemi bulmayı başarıyorum. Onlara doğru süzülüyorum ve sonra sevdiğim adamların yanında dizlerimin üzerine çöküyorum.

Banks, Akara'nın göğsüne doğru ağlarken Akara'nın kolları Banks'e sarılıyor. Buradan daha derin bir yerden gırtlaktan gelen hıçkırıklar. Alnımı Banks'in sırtına bastırıyorum, acısını ondan almak istiyorum. Acıyı içime çekmek için.

Akara ona fısıldamaya devam ediyor.

Konuşmaya devam ediyor. "Sadece nefes al....nefes al."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülüyor. Bir karanlık içime işliyor, ışığın içini boşaltıyor.

Thatcher Moretti benim için kurşun

yedi. *Beni* korurken ölecek.

Hepsi konserden erken ayrılmak zorunda kaldığım içindi. Çünkü lanet havai fişeklerden *korkuyordum*.

Çünkü ben bir korkağım.

Zamanı geri sarmak istiyorum. G ö t ü r m e k . Tarihten koparmak. *Lütfen*. Lütfen.

BANKS MORETTI

HASTANELERDEN NEFRET EDİYORUM.

Buraya dönüp kardeşim için endişelenmekten nefret ediyorum. Geçen sefer Tony Ramella için yanan bir binaya dalmıştı. Bu sefer, hayatımın aşkı için bir kurşun yedi.

Gözlerim kan çanağına döndü. Çiğ. Her şey çiğ gibi. Biri bana dokunsa, parçalanıp küle dönüşebilirim. Tek yumurta ikizi olmayı nasıl açıklayabilirim? Birini tüm hayatın boyunca sevmek. Senin parçalarının onun bir parçası olduğunu ve o ölürse senin de öleceğini.

Thatcher ameliyatta yaşam mücadelesi verirken bekleme odası kalabalıktır.

Her sandalye dolu; ayakta durulacak her alan tıka basa dolu. SFO, Triple Shield'den çocuklar, Morettis, Piscitellis, Ramellas ve Cobalt'larla birlikte. Birkaç Hales ve Meadows da gelecekti ama hastane personeli ziyaretçi kapasitesini çoktan aştığımızı söyleyince geri dönüp Jane ve Thatcher'ın kedilerine bakmayı kabul ettiler.

Her iki yanımda oturan Akara ve Sulli, sahip olduğum için minnettar olduğum sessiz teselliler. Sulli'nin elini bacağımda, Akara'nın kolunu omuzlarımda hissetmek bile nefes almayı hatırlamamı sağlıyor.

Annem için hiçbir şey yapamam. Tamamen işlevsel olsam bile.

Dizlerini kavırıyor ve büyükanneme, Joe Amca'ya ve Nicola'ya sesleniyor: "İyi olacak. Atlatacak. Her zaman başarır." Onu teselli etmeye çalışan teyzelerimi itiyor. "Ben iyiyim, Carmela." Acı dolu gözleri bekleme odasının karşısında benimkilerle buluştu. "O iyi olacak, Banksy."

Onun inkarı beni yavaş yavaş öldürüyor.

Janie.

Elleri karnında, bir ileri bir geri volta atıp duruyor. Saçları kıvrıcık ve dağınık, yanakları gözyaşlarıyla dolu. Ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyorum ama söyleyecek sözüm yok. Öyle hissetmiyorum.

Gördüğüm kadarıyla Jane sadece Maximoff'a birkaç kelimedenden fazla bir şey söylüyor. Ailesinin geri kalanı sanki başka bir yerdeymiş gibi başını sallıyor. Kocasıyla birlikte ameliyathaneye gitmiş. Rose arada bir kızının yanına gidip elini sıkıyor.

Jane buna cevap veriyor gibi görünüyor.

Sulli 3 aylık yeni ayıklık parasını avucunda çevirip duruyor. *Özür dilerim diye* mırıldanıyor. Nefesinin altında *çok üzgünüm*. Onu rahatlatmak için elimi başına koyuyorum ama yüzünü buruşturuyor. Sanki teselliye hak etmiyormuş gibi. Ve bu acıyı anlıyorum. Her yerimi yakıyor ama ikimiz de yer değiştirmiyoruz.

Sulli güvende. Beni rahatlatan tek şey onun güvende ve sağlıklı olduğunu bilmek. Bebek iyi. Bir hemşire ultrason yaptı.

"Banks."

Başımı kapıya doğru sallıyorum.

Diğer kafalar da kapıya doğru sallanıyor.

Babam orada duruyor. Soğukkanlı. Gözlerini kırpmadan.

Tek düşündüğüm bir *oğlunu daha kaybetmek üzere* olduğu. Ama bizi yıllar önce kaybetti.

Peki neden umursuyor?

Başıyla koridoru işaret ediyor. Bir *saniye konuşalım, sen ve ben*. Şimdiden hayalet gibi hissediyorum. Sürükleniyorum. Ayağa kalkıyorum. Boş koridorda onu takip ediyorum. Daha ileriye. Otomatlara kadar. Kahve için bir düğmeye basıyor.

Birkaç hemşire geçiyor ve tekrar konuşmak için onlar gidene kadar bekliyor. "İyi misin?" diye soruyor bana.

Boğazım şişerek kapandı. Bu gece bunu binlerce kez sordum. Gerçek: Sanırım sakinleştirilmeliyim. Kendimi iyi hissetmiyorum. Sadece bu bölümde uyutulmak istiyorum. Eğer yaşıyorsa beni uyandırın. Öldüyse öldürün.

Gözlerim bulutlanıyor ve onları durdurmaya çalışarak sertçe yere bakıyorum.

Omzuma dokunmaya çalışıyor. Kollarımı kavuşturarak geri çekiliyorum ve burnumdan sert bir nefes alıyorum. Çenem sıkılıyor.

"Tamam," diyor, beni bir aşağı bir yukarı süzerek. "Akara ile konuştum. Polis raporunun doldurulduğunu söyledi. Her şey halledilmiş."

"Kardeşimin bir ayağı çukurda, hiçbir şeyle ilgilenilmiyor."

Daha metanetli duruyor. "Tehdit etkisiz hale getirildi demek istedim. Thatcher tam olarak yapması gereken şeyi yaptı. Hedef Sulli'yi hedef alıyordu-"

"Biliyorum," diye karşılık veriyorum. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Öfke, içimi kemiren her türlü berbat duygunun önüne geçiyor. "Duyduklarımı tekrarlayıp durduğumu düşünmüyor musun? Kaçık, saplantılı bir adam Sulli'yi bu lanet dünyadan 'yok etmek' istediğini *yazmış*."

Babam çok hareketsiz duruyor.

Bu beni daha da öfkeliyor. "Bunu polisten duydun mu? Kimse fark etmeden VIP'ye gitmek için çitlerden atlamış. Onu bulmayı başarmış." Daha da ateşleniyorum, daha da ateşleniyorum. "Thatcher'ın bu gece telsizde ne dediğini duydun mu? Bu *bok çuvalının* silahını kız arkadaşına doğrulttuğunu nasıl gördüğünü." Gözlerim yanıyor. "Thatcher silahını çekti ve öldürmek için ateş etti. Hedefi öldürdü, ama vücuduna bir kurşun yemeden önce değil, ve o ben olmalıydım." Öfkemin içinden gözyaşları dökülüyor. İçgüdüsel acıya dönüşen öfke.

Göğsümü gösteriyorum. "O ben olmalıydım! Onunla birlikte olmalıydım. -Ameliyat masasında olan ben olmalıydım. Ölen ben olmalıydım, o değil. Ben olmalıydım. *Her zaman ben* olmalıydım." Sesim kesik, o kadar uzaktayım ki zar zor görebiliyorum.

Beni tutuyor. Beni vücuduna çekti. Babam tarafından hiç böyle kucaklandığımı hatırlamıyorum. Ama o bana sarılıyor. "Yanılıyorsun."

Kesik kesik nefes alarak ürperiyorum.

"Sen olmamalıydın," diye saçlarıma doğru nefes alıyor. Başımı omzuna yasladım. "*Asla* sen olmamalıydın. Beni duyuyor musun?"

Ona tutunuyorum, içim ölüyor.

"Burada olman gerekiyordu, tamam mı?" Duygusal sesini çatlatıyor. Daha sıkı tutuyor, sanki yine on iki yaşındaymışım gibi. Sanki hayatımızın en kötü gecesine geri dönmüşüz gibi. Ve yasını tuttuğumuz diğer kardeşimiz. "Bunu atlatacaksın Banks, hepimiz atlatacağız. Acıdığını biliyorum evlat... Acıdığını biliyorum."

Nefes almaya çalışıyorum. Büyük, bitkin nefesler alıyorum. "Seni seviyorum," diye boğuluyor. "Acıttığını biliyorum."

Gözlerimi kapadım. Babama tutunurken nefret beni terk ediyor, sözleri şimdi o zamankinden çok farklı. Soluduğum havaya değer olduğumu söylemesi için her şeyimi verirdim. Ayaklarımın altındaki bu dünyaya değerim. Yaşıyor olmalıydım.

Ölmemiş.

Ben olmamalıydım.

Asla ben olmamalıydım.

Şimdi söylüyor. Bu benim için bir şey ifade ediyor. Ne kadar süre böyle kaldığımızı anlayamıyorum ama geri çekildiğimizde eli omzumda ve bana "Neye ihtiyacın var?" diye soruyor.

"Sakinleştirici," diyorum mantıklı gelen tek şeyi söyleyerek. Arkasını dönüyor ve bir hemşireye el sallıyor.

SULLIVAN ÇAYIRLARI

BANKS, Philly General'ın bekleme odasındaki sandalyede uyuyor, başı Akara'nın omzunda. Avularımın arasından geçirdiğim bozuk paraya bakmaya devam ediyorum.

Beni
sakinleştiriy
or.
Beni
sakinleştirdi

.
Ama ne yapmam gerektiğini biliyorum.
Parayı cebime koyup ayağa kalkıyorum. Akara bileğime uzanıyor,
endişesi içime işliiyor.

"Ben iyiyim," diye
fısıldıyorum ona. O hiçbir şey
söylemiyor.
Banks'e baktım. "Onunla kal." Başını
sallıyor ve bileğimi bırakıyor.

Her adım acıdır. Ama her birini atıyorum. Bunu çok uzun zaman önce yapmalıydım ve şimdiye kadar, bu lanet ana kadar sürmüş olmasından nefret ediyorum. Mavi gözlü, benekli yanaklı kuzenimin önünde duruyorum.

Jane.

Altı aylık hamile, pastel mavi tül eteğinin içinde karnı şişiyor. Tişörtünde *Caturday* yazıyor; Thatcher'ın ona durup dururken aldığını bildiğim bir şey.

Köpüren deniz mavisi bir deniz posterinin yanında duruyor. Sanırım insanları sakınleştirmek için burada ama strafora yarım ay şeklinde

Çentikler açacak kadar endişeyle bir fincan kahveye sarılıyor. Beş erkek kardeşi ve küçük kızı kardeşi sandalyelerden bize bakıyor, sanki bir oyunun orta sahnelerini almışız gibi.

Morettiler bile bizi izliyor.

Jane ve ben kardeşlerle ilişki içindeyiz. Jane'den kaçarak harcadığım bunca zaman boyunca ona daha yakın olabilirdim. Moretti kardeşlerle birlikte olduğumuz gerçeğini paylaşabilirdik. Uçaklarda ne kadar alçaktan uçmaları gerektiği hakkında şakalaşabilirdik. Pizzelles, viski ve porter sevgilerinden sevgiyle bahsederdik. Ne kadar iyi olduklarını, ne kadar tatlı olduklarını, onları gerçekten ne kadar sevdiğimizi anlattık.

Ve artık çok geç.

Şimdi başlasam bile çok geç kaldım, değil mi?

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama kelimeler oluşmuyor.

Kocan benim yüzümden ölebilir. Suçluluk duygusu vücudumdaki her hücreye bulaşmış bir parazit.

Jane elime uzandı. Almasına izin verdim. Kahvesini Audrey'e verdi. Ve beni şaşırtacak şekilde Jane sessizce beni bekleme odasından çıkarıyor. Sanırım koridora gitmemizi istiyor ama yürümeye devam ediyor.

Oscar ve Donnelly'nin arkamızdan nasıl gölge gibi takip ettiklerini fark etmiyorum bile. Bizi korumak için buradalar. Thatcher'ın beni koruduğu gibi.

İlerlemeye devam ediyoruz. Uzun, rastgele bir koridorda durana kadar. Duvarları sanat süslüyor. Her resim klasik bir masaldan bir sahne. Kırmızı Başlıklı Kız. Uyuyan Güzel. *Sindirella*.

Sadece bunlar yüksek sanat eserleri değil. Suluboyalar ve boya kalemleri bulaşmış, lekelenmiş ve bir çocuğun yaptığı gibi kötü çizilmiş. Omzumun üzerinden bakıyorum. Oscar ve Donnelly uzakta bir otomatın yanında durmuş, bizi yalnız bırakıyormuş gibi yapıyorlar.

Jane yumuşak bir sesle, "Farrow geçen sefer bana bunu göstermişti," diyor.

Geçen sefer. "Şehir evi yangınından sonra mı?"

Başını sallıyor. "Yerel bir okuldan çocuklar her yıl onları boyuyor ve daha sonra hastane için düzenlenen bir yardım etkinliğinde açık artırmaya çıkarılıyor. Farrow'a göre bunların hepsi göstermelik çünkü açık artırmayı kazananlar resimleri hastaneye bağışlıyorlar."

Jane ve ben ellerimizi birbirine kenetleyerek çocukların resimlerine bakıyoruz. *Küçük Denizkızı'nın* dağınık çizimine odaklandım. Gözleri ortada değil. Saçları mor. Bayıldım. "Çok güzeller," diye nefes alıyorum.

"İçeriden bir ipucu," diyor Jane. "Burası hastanedeki en özel koridor."

Ona bakıyorum ve yumuşak, soluk bir gülümsemeyi paylaşıyoruz. Elimi ilk o tutmuş olsa da, kuzenimi rahatlatmak için Jane'in elini daha güçlü tutuyorum.

"Jane, ben... ben çok, çok üzgünüm. Bilmiyordum... Aramayı denedim... Ben..." İkimizin de gözlerinde yaşlar birikiyor. "Keşke ben olsaydım."

Jane elimi iki elinin arasına aldı. "Onun olmasını tercih ederdi." İkimiz de ağlıyoruz. Diğer elimi ellerimizin üzerine koyuyorum. Jane'le yüz yüze geldiğimizde gözyaşlarımız parmak eklemlerimize ve parmaklarımıza düşüyor. Sonra kayarak yere ıslak damlacıklar bırakıyor.

Nefes verirken, "Banks de benim için aynısını yapardı. Bunu yanında taşıma Sulli."

"Bu farklı. Sana çok kötü davrandım." Sesim çatlıyor. "Senden kaçtım ve Thatcher seni buzladığımı biliyordu. Ve bana söylediği tüm o nazik şeyler... ve ona söyleyemediğim onca şey..."

"Bana kötü davranmadığımı *biliyordu*," diye ağlıyor Jane, ikimiz de birbirimizi bırakmıyoruz, yanaklarımızı silmek için bile. "Kötü davranmadığımı biliyordum. Sadece zamana ihtiyacın vardı... ve bu biraz acıttı." Neşeli sesi kırıldı.

Tanrım. Daha çok ağlıyorum.

Daha çok ağlıyor. "Sadece daha yakın olacağımızı hayal etmiştim."

"Biliyorum," diye ağlıyorum. "Özür dilerim. Hem de çok üzgünüm. Sen her zaman çok anaç ve tatlı oldun ve etraftaki *en iyi* anne olacaksın, Jane. Kesinlikle en iyisi ve ben dünyanın sürekli bana kıyasla *en kötüsü olduğumu* söylediğini görüyorum. En alt basamakta ve sana bakarken, seninle birlikteyken, bu aptal güvensizlikle yüzleşiyordum-"

"Aptalca değil," diye araya giriyor, başını şiddetle sallayarak. "Ben de annelikten *korkuyorum*. Kiminle kıyaslanacağımı biliyor musun? Annemle. Dünyaca ünlü bir moda şirketinin sahibiyken yedi çocuğunu stilettolarla büyüten *en parlak* anne. Ben o değilim."

Jane'in de aynı güvensizliği paylaşacağını düşünmemiştim. Sessiz gözyaşları akmaya devam ediyor. "Berbat bir şey."

"Gerçekten öyle," diyor Jane kırık bir sesle. "Kedi yetiştirmek beni hiç hazırlamadı. Ben iyi bir disiplinci değilim. Kardeşlerimle kardeş olmayı seviyorum çünkü ailem gibi katı olmam gerekmiyor. Ben çok yumuşağım -" Tekrar hüngür hüngür ağlamaya başladı. "Ve düşündüm ki... Thatcher'ın bizi bir takım olarak, ebeveynler olarak dengeleyeceğini hayal ettim. Benim olmadığım her şekilde sert ama sevgi dolu olacaktı."

Ellerini bırakıyorum ve kollarımı ona doluyorum. Bacakları bükülmek üzereymiş gibi bana sarılıyor. Ama tüm gücümü kullanıp onu ayakta tutuyorum. Onu dik tutuyorum. Onu bana karşı tutuyorum.

Jane omzuma doğru ağlıyor.

Kıvırcık saçlarının arkasına dokunuyorum. "O ölmedi, Jane. O bir savaşçı. Öyle olduğunu biliyorum çünkü Akara ve Banks'in en iyi arkadaşı - üçü de savaşçı ve kolay kolay yenilmezler. Yıkılmazlar işte. Sana ve kızına geri dönecek. İkiniz onu birlikte büyüteceksiniz ve benim kızım ya da oğlumla birlikte büyüyecek."

Tıpkı Thatcher'ın istediği
gibi. Tıpkı benim
istediğim gibi.

Tıpkı Jane'in istediği gibi. Gözyaşları derin nefeslerle yavaşlıyor. Birkaç dakika sonra kendi başına daha fazla ayakta durabiliyor. Yavaşça ayrılıp yanaklarımızı siliyoruz. Ön kolumla burnumu ovuyorum.

Moffy-Jane dostluğunun bir parçası olduğumu hiç hissetmemiştim. Aralarında çok derin bir bağ var. Charlie her zaman onlara daha yakındı, çünkü liseye birlikte gitmişlerdi. Beckett ve ben dördüncü ve beşinci tekerlektik, evde eğitim görenler. Hedef arayanlar.

Ama Moffy ve Jane ile daha büyük bir dostluğa adım atmaktan korkamam. Beckett'tan ayrılma ihtimalinden korkamam. Değişim zordur. Ve ben sadece içine gömülmek istiyorum. Artık savaşmak değil.

Islak yanağımı ovuyorum. "Seni seviyorum," diyorum Jane'e, "ve yakın olacağız. Artık senden saklanmak yok, söz veriyorum."

"Bunun beni ne kadar mutlu ettiğini bilemezsin," diyor Jane gözyaşları içinde, sanki şu anda daha mutlu olmayı diliyormuş gibi.

Oh Jane. Kalbim kırılıyor.

Tekrar sarılmak üzereyiz.

"Jane!" Farrow koridorda koşuyor. İkimiz de döndük, kanım dondu. İyi haber mi, kötü haber mi? Anlayamıyorum. Farrow, Donnelly ve Oscar'a bakmadan geçiyor. Tıbbi önlük giyiyor ve Jane'in elini tutuyor. "Benimle gel."

AKARA KITSUWON

Thatcher Moretti hakkında bildiğim bir şey varsa o da uzun ömürlü olduğudur. Onunla tanıştığımdan beri *İlyada'yı çok* seviyor ve arada sırada Banks ile Yunan mitolojisi hakkında konuştuklarını duyuyorum. Athena ve lanet olası Afrodite - ama çoğunlukla Thatcher savaşçılardan ve mitlerin ardındaki derslerden bahsediyor ve bu gece gibi gecelerde, tıpkı okuduğı antik hikayeler gibi zamanın zorluklarına dayanmış birini görüyorum.

Philly General'daki bir hastane odasının kapısına bir kolumu dayadım.

Thatcher bir yatakta yatıyor, televizyon kumandasına tıklıyor ve sessizde kanallar arasında geziniyor. Bir serum hattı ona ağrı kesici ve sıvı pompalıyor.

Aşınmış Vans'ım hastane fayansında gıcırıyor.

Televizyona bakıyor. "Yeterince uzun sürdü."

Thatcher çevresinde beni görüyor. Beni fark edeceğini bildiğim için gülümsemeye başlıyorum ama onun her *zaman tanıdığım Thatcher olduğunu* düşünüyorum.

O yaşıyor.

Thatcher'ın ziyaretçi kabul etmesinin üzerinden birkaç saat geçti. Son Cobaltlar ve Morettiler yaklaşık on dakika önce ayrıldı. Şimdi her aileden sadece tek bir kişi kaldı.

Jane köşedeki püsküllü şezlongda uyuyor. Banks çift kişilik minderli bir sandalyede sızmış, bacaklarını bir sedirin üzerine uzatmış. Babası ona bir sakinleştirici bulmuş ama ziyaretçiler Thatcher'ı görebilsin diye onu uyandırdım. Banks ve Jane onu ilk görenlerdi.

Banks'in hemen yanında, Sulli kıvrılmış ve göğsüne yaslanmış uyukluyor.

Diğerlerini uyandırmayacak kadar sessiz bir şekilde ona doğru ilerliyorum. "Ailene ziyaret için bir şans vermek istedim."

Kaşları çatıldı, bakışları benimkilerde. "Sen benim ailemsin, Akara."

Sözleri beni zorluyor ve arkadaşlığını kaybetmenin ardındaki gerilim çözülüyor. Sonunda çözülen ve gevşeyen bükülmüş, boğumlu bir düğüm gibi. Aramızda kolay bir şey var. Beni burada istediğini bilmek. Çok uzakta olmadığımızı bilmek, o ve ben. Ben ve o.

Bir geri dönüş yolu olduğunu bilmek.

Her zaman vardı, Nine.

Biraz daha gülümsüyorum ve hastane yatağına giden gidonu tutuyorum. "Kardeşinle üçlü grupta olmanın aile avantajları."

Kendini yatakta daha yükseğe kaldırmaya çalışıyor. "Banks ve Sulli'yle birlikte olmadan önce aile avantajların vardı." Tekrar bana bakıyor. "Onlara hep sahiptin. Ben sadece lanet olası bir pisliğim-"

"Hey, ikimizin arasındaki pislik benim. Bunu benden almaya çalışmayı bırak, dostum."

Thatcher neredeyse gülecek, dudaklarını ayırmadan derin, soluk soluğa bir ses çıkarıyor. Sonra bana başını salladı. "Hoşuna gitse de gitmese de, iyi polis sensin. Ben kötü polisim." Banks'e doğru başını salladı. "Ve kovboyumuz uyuyor."

"Hoşuma gidiyor," diyorum ona. "Özlüyorum." *Arkadaşlığımızı.*

"Ben de." Bakışlarımı tanıdık bir yoğunlukla kavırıyor. "Kâğıt üzerinde kardeşin olmayabilir ama sen benim kardeşimsin Akara ve birlikte girdiğimiz bataklıktan eninde sonunda çıkacağız. Kardeşler böyle yapar."

Keskin, çığ bir nefes alırken gözlerim yanıyor. *Kardeşler.* Kardeşlik. Asla bırakmak istemiyorum. Yapamayacağımı söylüyor.

Güzel.

Başımı sallıyorum ve elini sıkıca kavırıyorum. O da daha güçlü sıktı. Ve ona dedim ki, "Sulli için yaptığın şey-"

"Jane için yapardın. Herhangi birimiz herhangi biri için yapardı."

"Ama bunu yapan *sensin*. Bu pisliğin altından kalkamazsın." Özümden gelen bir vurguyla, *"Teşekkür ederim."* diyorum.

Bana başıyla karşılık veriyor, göğsü daha derin bir nefesle yükseliyor.

Ben de onunla birlikte nefes veriyorum. "Hey," diyorum elini bırakarak.

"Bana bir iyilik yapar mısın?" "Elbette."

"Banks'e küfür ettiğimi söyleme."

Thatcher gülüyor, tam hareket ciğerlerini şişiriyor, vücudunu yükseltiyor - yüzünü buruşturuyor.

"Sakin ol," dedim ona. "Bütün bir organını kaybediyorsun."

Kendini yeniden ayarlıyor, yarı gülerek, yarı gülümseyerek. "Şimdiden daha hafif hissediyorum." Kurşun dalağına isabet etmiş ve dalak yırtılmış. Bu ve büyük kan kaybı Thatcher'ın ölümün kapısını çalmasına neden oldu. Cerrahlar kurşunu ve dalağı başarıyla çıkardılar ve ona kan nakli yaptılar. Yine de pamuk ipliğine bağlıydı.

Kalbinin bir dakikalığına durduğunu söylediler.

Onu uyanık, duyarlı ve iyileşme yolunda görmek herkes için hala bir şok. "Birkaç kilo hafifledi ve bu bir mucize," dedim ona.

"Mucize değil," diyor hâlâ alışmaya çalışırken. "Sadece dokuz canımdan yedisine düştüm."

"Jane bir kediyle evlenirdi."

Gülüyor ama bu sefer çok fazla gülmemeye çalışıyor. Thatcher'ın arada bir karısına sevgi dolu bakışlar attığını ve her seferinde dudaklarının yükseldiğini fark ettim.

Kahkahalar azalınca, kendini yatağa ayarlamaya geri dönüyor. "Tanrım, kığım uyuyup duruyor." O bunları söylerken, Sulli uyanır uyanmaz Banks'in üzerinden kayar.

Dikkatimiz kız arkadaşına yöneliyor.

O iyi. Bizi buraya getiren olaylar dizisini tekrarlayamam. Dürüst olmak gerekirse, tekrar ziyaret etmek acı verici ve bu geceleri ve günleri dört gözle bekliyorum.

"Hey." Sulli fısıldamaya çalışıyor ve sandalyeden kayıyor. Ayağa kalktığı anda yumruğu kapalıydı ve ayıklık parasını tuttuğundan oldukça emindim. "Thatcher..." Yaklaşıyor. "Seninle Jane olmadan konuşmak istiyordum... ya da o uyuduktan sonra." Gözleri kızardı.

Onlara birlikte bir saniye vermek için dışarı çıkmak üzereyim. "Kits, kalabilirsin."

O yüzden kalıyorum.

Thatcher derin bir nefes alıyor, biraz öksürüyor ve ben de gidip tepside suyunu alıyorum. Bardağı ona uzatırken bana minnettar bir bakış atıyor.

Sulli onun bakışlarını tutmak için elinden geleni yapıyor. Başka tarafa bakmamak için. "Daha önce söylediğin şey... yürürken, ben de bunu istiyorum. Çocuklarımızın arkadaş ve yakın olmalarını istiyorum ve yanında olmayı en az sevdiğin kişi olmak istemiyorum-"

"Hiçbir zaman en sevmediğim kişi olmadın, Sulli."

"Gerçekten mi?" Kaşlarını çatıyor. "En az sevdiğin kim?"

Thatcher düşünüyor, sonra bana bakıyor. Birlikte "Charlie" diyoruz. Hepimizi en çok o yaktı ama yine de onun adını söylerken gülümsüyoruz. Güvenlikte çalışan bizler için Charlie'den gerçekten nefret etmek zor. Sadece SFO onu koruduğu için değil, çoğumuz hala onu tam olarak anlayamadığımız için.

Anlamadığınız bir şeyden nefret etmek kolay olsa da, dünyanın bunu müşterilerimize -sevdiğimiz insanlara- her zaman yaptığını görüyoruz.

Dünya bunu bana, Banks'e ve Sulli'ye bile yapıyor. Bu yüzden biz de yapmamak için elimizden geleni yapıyoruz.

Sulli'nin yüzü kıpkırmızı oldu. "Açık konuşacak olursak, etrafımda olmayı en sevmediğim kişi sendin. Sen olmandan nefret ediyorum."

"Sorun değil," diyor Thatcher. "Senin işini kolaylaştırmadım. Pek çok insanın işini kolaylaştırmıyorum."

Islak gözlerini ovuşturuyor. "Ne yaptın... sen... beni korurken vuruldun ve..." Gözleri yaşlarla dolmaya başlıyor. "Teşekkür etmek aptalca bir kelime çünkü hissettiklerimi ancak karşılıyor."

Kolumu omzuna doladım. Bir dakikalığına yanıma gömüldü ve ben de "Ben de ona bunu söyledim" dedim.

Thatcher bize sert bir bakış attı. "Üçünüzden de yeterince *teşekkür* duydum. Ben bittim. Siz ikiniz bana bir iyilik yapın."

"Ne olursa," diyor Sulli.

"Onu sonsuza dek sev. Ne olursa olsun."

"Bu bir soru bile değil," diyor Sulli. "Banks zaten kalbime sahip."

"Ve benimkini de." diyorum.

SULLIVAN ÇAYIRLARI

OLIMPIYATLARDAN 1 AY ÖNCE

HAZİRAN

YENİ BOYA İŞİ, Booger her zamankinden daha güzel görünüyor. Ben başımı camdan dışarı çıkarırken yaz esintisi arabayı dolduruyor. Boş bir arka yolda vahşi ve özgür. Gerçi hala Philly'deyiz. Yani bir çorba kaşığı *vahşi*, beş büyük bardak *özgür*.

Bu, Olimpiyatlardan önce ona binmek için son şansım olabilir ve şimdiden kapalı otoparka kapatıldı. Adam Sully bunu isterdi. Bundan eminim.

"Banks yolcu koltuğundan beni uyarıyor: "Bazı balık pazarlarının önünden geçmek üzereyiz. "Bunları sarmak isteyeceksin."

Başımı tekrar içeri çekiyorum. Akara camları açmak için elini direksiyondan çekti.

"Belki de balık kokusunu seviyorumdur,"
diyorum. "Çünkü sen bir balıksın," diye
takılıyor Akara. "O bir denizkızı," diye karşı
çıkıyor Banks.

"Tekrar ediyorum, öyle bir şey yok."

Alay ediyorum. "Günün birinde mistik varlıklara inanacaksın."

Akara dikiz aynasından bana bakıyor. "Hayallerinde, Sul."

Banks araya giriyor, "Tam burada durabilir misin, Nine? İşemem lazım." Akara arabayı duvar dibindeki bir barın önünde durdurur, ışıklar söner. Paralel park ediyor, sokakta sadece birkaç araba daha park etmiş. Paparazzilerden kaçmak için birkaç saat harcadık, bu yüzden kimsenin bizi takip etmemesine çok şaşırmadım. Çabalarımız boşa gitmedi.

Banks arabadan atladı ve ben de biraz temiz hava almak için onu takip ettim. Aquatic Center'da o kadar çok vakit geçiriyorum ki burun deliklerim sürekli olarak klor ve bunaltıcı nemle dolmuş gibi hissediyorum. Banks bara girdi.

Biraz dikkat çekmeyi göze alarak sürücü tarafındaki cama doğru yürüdüm. "Selam, seksi şey," diyorum.

Akara bana bir bakış attı. Yukarıdan aşağıya. Sanki beni ölçüp biçiyor. "D." Kaşlarımı çattım. "D? Sık gibi mi?"

Gülüyor. "Hayır. Ben senin flörtünü böyle değerlendiriyorum." Çenem düştü. "F," diyorum.

"*Seni becermek için.*"

"Ooh, ama sen zaten yaptın." Alay etti ve cipi kapattı. Anahtarları kontaktan alıyor ve benimle birlikte kaldırıma atlıyor. Sarkan anahtarlığı fark ettim. Bir su samuru. Sevgiyle ona uzanıyorum ve Akara isteyerek anahtarları bana veriyor.

Açıklamaya başladım. "Kız kardeşim bana bunu verdi-"

Anahtarlar elimden alındı. Her şey bir anda oldu. Bir anda. Yoldan geçen biri anahtarları çalıp hızla uzaklaşıyor ve ben Akara'nın anahtarları almaya çalışmak yerine beni yabancından koruduğunu hissediyorum. Beynim yetişmeden ayaklarım tepki veriyor.

Erkek arkadaşımdan ayrıldım.

Ve kaçıyorum.

"SULLI!" Akara'nın çığlıkları benim hızımın yanında hiç kalıyor. Bana ayak uydurmaya çalıştığını hissedebiliyorum.

"SULLI!!" Banks'in sesi havada yankılanıyor. Banks'in bana yetişmeye çalıştığını hissedebiliyorum.

Yapamazlar.

Ben daha hızlıyım.

Her zaman erkek arkadaşlarımdan daha hızlı olmuşumdur. Güvenlikten daha hızlı. Herkesten hızlıydım, Moffy'den bile. Babamdan bile.

Koşuyor

um.

Ve koş.

Adam Sully.

Jeep.

Şu anahtarlar.

Nereye gittiğimi görmüyorum. Sadece hırsız gözümün önünde tutmaya çalışıyorum.

Koyu lacivert bir sweatshirt ve Kartal beyzbol şapkası. *Onu kaybetme.*

Onu kaybetme.

Ayakkabılarım su birikintilerinde kayıyor ve eski bir çöp konteynerini yandan süpürüyorum. Çıkamaz bir sokakta mesafeyi kapatmam dakikalar alıyor. Onu şimdi yakaladım. *Onu yakaladım.* Sweatshirt'ünü avuçluyorum, ancak üzerimde dönerken kumaşı elimden çekip alıyor.

Bir silah doğrultuyor.

Fıçı karanlık ve sonsuz.

Üşüyorum.

Ailemle ilgili görüntüler zihnimi hızlı bir slayt gösterisi gibi dolduruyor.

Annem. Sarı saçları rüzgarda savruluyor. Gülümsemesi yara izini silerdi. Yeşil gözleri dünyayı aydınlatıyor.

Babam. Yanımda koşuyordu. Güçlü adımları. Sarılışı.

Kız kardeşim. Lastik salıncakta birlikte dönüyoruz.

Onlar.

Akara ve Banks.

Benimle

gülüyorsun.

Beni tutuyorsun.

Buzla kaplı ormanda, parlayan ayın altında birlikte

-Benimle gülümsüyor, benimle nefes alıyor, *benimle yaşıyor.*

Burada öleceğim.

Tıklayın.

Havasızlıktan boğuluyorum. *Silahta mermi yok.*

Hırsız şaka yapıyormuş gibi gülüyor. Beyzbol şapkası yüzünü koruyor ve tetiğe tekrar basıyor. Bütün vücudum korkuyla titriyor. Bacaklarımın arasından ıslaklık sızıyor.

Tıkla.

Tıkla.

Tıkla.

Her bastığında. İçimde ölüyormuşum gibi hissediyorum.

Sonra Banks ona çarpıp yere düşürüyor.

Bang!

Bir sonraki atış çöp kutusuna isabet etti ve dizlerimin üzerine çöktüm. *Boş değildi.* Silah boş değildi. Titriyorum. Altıma işedim.

Nefes almaya çalışıyorum.

Titriyorum, titrememi durduramıyorum. Banks silahının kabzasını hırsızın şakağına vururken Akara kollarını bana doluyor. Işıklar söndü.

"Nefes al," diye fısıldıyor Akara kulağıma. "Sadece nefes al."

Neden peşinden koştum? İçgüdüsel. Jeep'e olan aşkımın beynimi bulandırmasına izin verdim. Ama *hiçbir şey* yapmadan duramazdım. Banks o lanet cip için kardeşinin düğününü kaçırdı. Bir hırsıza izin veremezdim.

"Shhh..." Akara fısıldıyor.

Hıçkıra hıçkıra ağlıyorum.

Ne zaman ağlamaya başladım?

Beni tutuyor. Banks bir dizini hırsıza sabitleyerek izliyor. Uzaktan polis sirenleri çalıyor. Akara Banks'e bir şeyler söylüyor ama sesi kulağıma çok uzak geliyor.

"O zaten senin ellerinde. Onu eve götür, Nine," diyor Banks. "Polisle ben ilgilenirim. Bunu medyadan uzak tutabiliriz."

Bu sözler beni kaldırmadan önce duyduğum son şey. Kucaklanmadan. Taşınmadan.

Geri sar. Geri sar.

Kit'lerle şakalaştığım yere geri dön. Vahşi ve özgür olduğum arabaya geri sar. Geri sar, duraklat, oynat ve *kaçmama izin verme. Kaçmama* izin verme.

Bir daha asla koşturama izin verme.

Bu düşünce içime saplanan bir bıçak gibi nefesimi kesiyor ve düşünüyorum, *Geri sarma.* İleri sar. Devam et. Oynat tuşuna bas.

Tekrar iyi olabilecek miyim?

Hiç iyi olacak mıyım?

SULLIVAN ÇAYIRLARI

ŞİMDİ

"SULLIVAN! BURAYA BAK!"

"Vurulduktan sonra nasıl
hissediyorsun?!" "Başka bir konsere
katılacak mısın?!" "Benim için gülümse!"

"SULLIVAN!"

"BANKS!"

"AKARA! BURAYA BAK!"

Hiçbirimiz cevap vermiyoruz -çok şey değişti ama paparazzilere sessizlik ve orta parmak göstermek hep aynı kaldı. Banks ve Akara'nın arasına sıkışmışken kameraları kapatıyorum ve flaşlar patlıyor, bağırışlar artıyor.

Nabzım atarken bile nefes alıyorum ve hatırlıyorum, *ileri. Sadece hareket et.* Akara'nın elma şekeri kırmızısı rüzgarlığını giyerken dikkat çektiğimi biliyorum. Bu sabah ceketini bilerek giydim - kameraları üzerime çekmek için değil - ama fark ettim ki, her şeyden çok Banks ve Akara'nın beni bulmasını istiyorum.

Eğer ayrılırsak. Geriye doğru sürüklenirsem.

Beni göreceklerini bilmek istiyorum.

Beni yakalayacaklar.

Akara mikrofonuna konuşuyor. Birden etrafımızı daha fazla koruma sarıyor ve Cumartesi sabahının erken saatlerinde marinaya doğru dirsek atarak ilerlemeye çalışan kalabalık medyayı bir kenara itiyor. Gerçekten de itişip kakışmayı benim güvenliğim yapıyor. Ben sadece dik durmaya ve tökezlememeye çalışıyorum.

Güneş henüz doğmadı. Sabahın erken saatlerinin açık mavileri bizi gölgeliyor, hava serin ve önümde, Akara arkaya uzandı ve ben onun eline sıkıca yapıştım. Arkamda, Banks'in belimdeki güçlü, koruyucu kavrama hissine yaslanıyorum.

Tanıdık.

Güvenli.

Bana sahipler. Sonsuza kadar ellerindeyim.

"SULLIVAN!" Bağırışlar hiç durmuyor.

Ailemin çoğu çoktan özel marinanın girişine ulaştı. Paparazziler içeri giremez ya da rıhtıma dokunamaz. Lanet olası valizlerimi unutun, ben sadece bu çılgınlıktan kurtulmaya odaklandım ve valizlerimi taşımama yardım edecek asistanım yok. Ama Akara eşyalarımızı almaları için ekstra güvenlik emri verdi.

Teşekkürler, Kits.

Ben sadece süperyata ulaşma konusunda endişeliyim.

Ve kapılara ulaşmak için santim santim savaşılan son kişilerden biri olduğumuzu fark ettim. Babam elinden geldiğince burada kaldı. Sonunda görevi erkek arkadaşlarıma devretti ve onların benimle ilgileneceğine güvendiği için çok mutluyum.

Benim üçlüm dışında, paparazzilerin saldırgan çukurlarında sadece bir çift kaldı.

"LILY! LO!"

Sağıma bakıyorum ve kargaşanın, itiş kakışın ve kamera flaşlarının arasından iri yarı, yeşil gözlü teyzem bana bakıyor. Lily Teyze'nin ifadesi zamanın gelgitleri gibi içimde kabarıyor. "*Bunu yapabilirsin Sulli*" der gibi başını sallıyor. *Her şeyi yapabilirsin.*

Lo Amca kolunu onun gövdesine dolamış.

Ve onlar ilerlerken, etraflarında daha az medya dolaşırken, teyzemin bana bir meşale uzattığını hissediyorum. Sönmesini dilediğini bildiğim bir meşale ama her olimpiyatçı gibi meşaleyi kapıp devam ediyorum.

Müzik festivalinden sonra, bir münzevi olabilirdim. Kendimi çatı katına kilitlerdim. Bebek doğana kadar gün ışığını hiç görmezdim. Belki daha uzun süre. Belki de sonsuza kadar, bir münzevi olurdum.

Ancak Thatcher vurulduktan sonra hissettiğim ezici duyguyu hatırlıyorum. Sinmenin utancını. Pirotekniklerden geri çekilmenin utancını. Dehşete kapıldığımda geri çekilmenin normal olduğunu biliyorum ama cesur olmayı o kadar çok istiyorum ki.

Dünyadaki en korkutucu şey olsa bile ilerlemek için kendime meydan okumak istiyorum. Bu yüzden Rose Teyze ve Connor Amca spontane bir yat gezisi düzenleyeceklerini duyurduklarında hiç tereddüt etmeden "*Ben de geliyorum*" dedim.

Bugün buradayım. Aileme katılıyorum. *Asla* saklanmayacağım.

Dünya her zaman bizi kırmaya çalışacak ama annem haklı, eğer eve kapanırsam bir parçamı kaybedeceğim ve asla iyileşme şansım olmayacak.

Ve bu yolculuk sadece benim için değil, herkes için iyileştirici. Bu, vurulma olayıyla ilgili herkesin peşini bırakmayan basından kaçmak için dört günlük bir tatil. Banks gazetecilerin annesini ve amcalarını bile rahatsız ettiğini söyledi.

Aradan iki hafta bile geçmedi ve Thatcher hâlâ iyileşme sürecinde ama kayınvalidesine gitmeyi ilk o önermişti. Göl evini düşünüyordu ama hava Eylül ayında yat için şaşırtıcı derecede mükemmel çıktı. Böylece gençler liseden ayrıldı ve işini iptal etmesi gereken herkes iptal etti.

Beckett bile bazı bale gösterilerini kaçırıyor.

Thatcher iyileşirken yatta ağır bir iş yapmasına izin verilmiyor. Sadece oturuyor, dinleniyor, Jane ve ailesiyle birlikte oluyor - çünkü büyük İtalyan-Amerikan ailesi de davetli.

Ve Morettilerin zaten Akara'nın ailesi olduğunu bilerek gülümsüyorum - ama ileride bir gün, evlendiğimizde benim de ailem olabilirler. Ya da belki zaman içinde Akara'nın olduğu gibi onlar da sorunsuzca benim olacaklar. Tıpkı benim ailemin zaten onların ailesi olduğunu bildiğim gibi.

Ben, Banks ve Akara, üçümüz, biz de kendi ailemiziz. Yedi ay sonra bebeğimiz bizimle olacak. İlerlemeye devam ederken bile gülümsemem hiç kaybolmuyor. Kameralar yanıp sönerken bile. İsimlerimizi haykırırsalar bile.

GEMİDEKİ İKİNCİ GÜN, Baja Yarımadası'nı dolaşıyoruz ve gece çökmüş, herkesin birbirine karıştığı, dans ettiği ve tatlı yediği ana yat güvertesinin üzerinde parıldayan ışıklar var.

Büyük insan kümelerinden uzaklaştım. Şimdi geminin pruvasında, dolunay suyun üzerinde parıldarken pırıl pırıl okyanusa bakıyorum. Şezlonglar alçak bir jakuziyi çevreliyor ve ayaklarımı ılık suya sokup çikolata serpilmiş bir kek yiyorum.

Bu gecenin tatlı menüsünü kim seçtiyse benden altın madalya alacak. Mandalina ve Oreo parçalı meyve parfeleri, ayrıca çikolatalı kekler ve churros.

Tam bir mükemmellik.

Yay konusunda yalnız
değilim.

Jane ve Millie Kay Miller benimle birlikte ay ışığının altında, ayakları köpüklü jakuzide güneşleniyorlar. "Hiç tuhaf aşermeleriniz oldu mu?" Henüz böyle bir şey yaşamadığım için onlara soruyorum. Hâlâ çikolata ve çörek gibi normal takıntılarıma yapışmış durumdayım.

"Mısır gevreği," diyor Jane, bir kaşığı parfeye batırırken. "Şekerli mısır gevreği olmadan bir sabah bile geçiremiyorum. Lucky Charms. Coco Puffs."

Parmağımdaki kremayı yaladım. "Bu yüzden mi kilerde yedi kutu kadar Fruit Loops vardı?"

Gülümsemesi gözlerini aydınlatıyor. "Thatcher biraz abarttı. Bu yönüyle çok sevimli." Bakışlarında neredeyse kocasını kaybetmekten kaynaklanan kalp kırıklığının kalıntıları yatıyor ve ben uzanıp teselli etmek için eline dokunuyorum. Parmaklarını benimkilere doluyor, sonra Millie Kay'e soruyor: "Canın henüz tatlı bir şey çekmedi, değil mi?"

"Ben mi?" Millie Kay çağrıldığı için hâlâ şaşkın görünüyor.

Jane kobalt rengi çapkın bir gülümsemeyle başını eğiyor. "Evet, sen.

Başka kim olacak?" "Üzgünüm Jane, sadece..." Bana hayattan daha büyükmüşüm gibi bakıyor Sullivan.

sadece Sulli'ye değil, Olimpiyatçılara da bakıyor, sonra Jane'e bakıyor. "Hepinizin arasında o kadar çok grup dinamiği var ki bazen nasıl uyum sağladığımı bilemiyorum."

"Bu benim hatam," diyorum yüzümü buruşturarak ve ayaklarımı sıcak küvetten çıkarıyorum. Bileklerimi çaprazlayıp gevşekçe tutuyorum. "Muhtemelen ilk kez üçümüz birlikte yalnız konuşuyoruz."

İkisi de başını sallıyor ama Jane'in gülümsemesi yüzümde büyüyor.

"Uzun zamandır bekliyordum." Ben de gülümsüyorum.

İki aylık hamileyken göstermiyorum ama Olimpiyatlar bittiği için önümdeki yolla, deneyimlemeye başladıkları şeylerle daha çok ilgileniyorum ve konsantre oluyorum. Ve şimdiye kadar onlara gerçekten soru sormamış olmaktan nefret ediyorum. Ama *şimdi olması hiç* olmamasından iyidir diyenlerdenim.

MK çatı katına defalarca geldi ama bu gezi onu gerçekten ilk kez tanıma fırsatım oldu. Mesela hamilelikten önce Lucky's Diner'da aşçı olarak çalışıyordu.

"Keşke mısır gevreği aşeriyor olsaydım," diyor ayaklarını suda sallayarak. "Tek istediğim *et*. Özellikle de *dağınık*, baharatlı tavuk kanadı. Ve bundan önce tavuk kanadından nefret ederdim." Şeffaf bir örtü ve kırmızı bikinisinin altından görünen koca göbeğine bakıyor.

Beş aylık hamile, Jane'in bir ay gerisinde-Millie Kay ayak bileklerinin şiştiğini ve yanaklarının ilk tanıştığımızdan daha şiş olduğunu söyledi. Dalgalı sarı saçları, mavi gözleri ve kalp şeklindeki yüzüyle tam da aşık olmak için çiftlikten ayrılıp büyük şehre giden bir kadın kahramana benziyor.

Bu yüzden aslen Iowa'nın küçük bir kasabasından olduğunu duyunca şok oldum.

"Mankenlik ajansları önce tüm bu çiftçi kız hikayesini yuttu," dedi bana. "Ama çok az teklif aldım. 'Basit güzel' olduğumu söylediler ki bu da her Instagram Influencer'ına benzediğimi söylemenin başka bir yolu. Akılda kalıcı değil."

Kahretsin, ailesinin dördüncü kuşak çiftçi olduğunu ve mısır yetiştirdiğini bile bilmiyordum. Ona sorana kadar değil, ancak bu sabah kahvaltı burritosunu düşürdükten ve *peynir ve fareler diye* bağırdıktan sonra!

Hiç bu kadar kızaran birini görmemiştim. Annemlere, teyzelerime ve amcalarıma zor bakıyordu, sanki bir dürümü beceremediği için onu yargılayacaklarmış gibi.

Kimse umursamadı ama Millie Kay'e göre onlar sadece Ryke, Daisy, Lily, Lo, Connor ve Rose değil, ünlü "Çekirdek Altı".

Hamile karınlarına bakıyorum. "Etobur ve tahıl düşkünü." Çok iyi arkadaş olacaklar.

Tıpkı Moffy ve Jane gibi. Ve umarım bebeğim de onların yanında güçlü bir şekilde büyür.

"Oh, çok şirin," diye gülüyor MK. "Maximoff ve Farrow'a küçük kızlarının Çakmaktaş gibi tavuk kemiği yiyerek doğacağı şakasını yaptım."

Hale Bebeği (Farrow'un spermi ve Jane'in yumurtası) taşıyan taşıyıcı anne olarak bu deneyimin MK için ne kadar farklı olduğunu merak ediyorum.

"Taşıyıcı anne olmaya nasıl karar verdin?" Çabucak ekliyorum, "Bunu bir ton kez sorduysanız kusura bakmayın."

Jane bana gülümsüyor. Belki de sonunda MK'yı tanımaya başladığım için mutludur.

"Tüm soruları bekliyor gibiyim," diye yanıtlıyor MK. "Ben aslında bir taşıyıcı anne aracılığıyla doğdum. Kardeşim doğduktan sonra annemin doğurganlık sorunları olmuş ve beni doğurmak için tüp bebek yöntemini denemiş. İşe yaramayınca babamla birlikte taşıyıcı annelik yoluna gitmeye karar vermişler ve işte buradayım." El sallıyor. "Kafamda bir gün bunun karşılığını ödeyeceğim vardı. Başka bir çifte ya da üçlüye hayat hediye etmek... ya da her neyse, çok eşliliğe karşı değilim." Yüzü bu sabahki gibi kıpkırmızı.

MK'yı şimdiden çok sevdim. "Karşımda yanlış bir şey söylemekten endişe duymam gereken son kişi benim. Kelimelerimi *her* zaman karıştırıyorum." Duraksıyorum. "En azından öyle hissediyorum." Bazen tüm bunların kafamda olup olmadığını merak ediyorum. Sosyal kusurlarımı ve başarısızlıklarımı etrafımdakilerden daha fazla mı analiz ediyorum diye.

Rahatlıyor. "Bir süredir bekârdım, o yüzden elimi taşın altına koydum ve neden şimdi olmasın diye düşündüm. Taşıyıcı annelik ajansının beni Maximoff ve Farrow ile eşleştireceğini *hiç* düşünmemiştim."

"Kim olduklarını biliyor muydun?"

"Yani..." Yine kızardı. "Evet." Bakışları yataın etrafında geziniyor. "Açıkkçası burada olduğuma hâlâ inanamıyorum. Çok iyi davrandılar..." Gülümsemesi kaybolur, sonra Jane'e temkinli bir bakış atar.

"Neyin var?" Jane bir yandan Oreo parçalarını bebeğinin karnından temizlerken bir yandan da soruyor.

"Farrow ve Maximoff'u gerçekten seviyorum. Bana Philly'de daha fazla arkadaşım olduğunu hissettirmelerini beklemiyordum... ve bu onların bebeği. O doğduktan sonra anne ben olmayacağım, anne olmayı hiç istemiyorum." Nefes alıyor. "Ve sanırım onların arkadaşlığını ne kadar çok seversem, ayrılmak zorunda kaldığımda o kadar zor olacak."

Kaşlarını çattım. "Neden kalamıyorsun?"

Ayaklarını tekrar suyun içinde sallıyor. "Beni doğuran taşıyıcı anne hiç yanımda kalmadı. Hayatımın bir parçası değildi. Maximoff ve Farrow için hiçbir şeyi karmaşık hale getirmek istemiyorum. Bu yüzden gideceğim, gitmek zorundayım."

Rose Teyzem küçük kız kardeşimi taşıyıcı annelik yoluyla dünyaya getirdi, ancak hala hayatımızın bir parçası ve Winona'ya asla yeğeninden başka bir şeymiş gibi davranmadı. Anneme *anne* olarak saygı duyuyordu. Sanırım Rose Teyze de bana karşı adil olmaya çalışıyordu, ben ve Nona arasında kayırmacılık yapmak istemiyordu.

Bunu MK'ye de söyleyebilirim ama kız kardeşimle ilgili özel bilgileri paylaşmakta zorlanıyorum. MK yabancı biri değil -sadece bu yatta misafir olarak bulunmak bile büyük bir güven kazandırıyor- ama yüzde yüz tanıdığım biri de değil. Annemle babamın yanında ne kadar yıldızlaştığını düşününce temkinli davranıyorum.

Kafamda iyi bir yanıt bulamadan, Gabe Montgomery jakuziye doğru yürüyor. "Bir kişilik daha yer var mı?"

Bilerek mi esniyor?

"Göğüslerini mi esnetiyorsun?" diye sordum.

"Öyle miyim?" Önce sol, sonra sağ memesinin zıplamasını izler. Millie Kay daha da kızarır, parmaklarını alnına götürür.

Jane, "Biri gagalarını nasıl izole eder?" diye soruyor.

"Montgomery!" Oscar ana güverteden bağırıyor.

"Görüşürüz, bayanlar ve bebekler." Havuzun etrafında içip yemek yiyen SFO ve Frog'a doğru ay yürüyüşü yapar.

Summer Fest'ten sonra o gecenin tüm ayrıntılarını duydum. Thatcher'ın silahını ateşledikten sonra telsizleri nasıl kullandığını ve Gabe'e "hedefi" kontrol etmesini emrettiğini -Banks'in kelimeleri. Demek Gabe bu yüzden kaçtı. Aslında tetikçiye doğru koşuyordu ve tüm bu çilenin onu çok kötü sarsmadığını görmek güzel.

Akara, Gabe'in işi bırakacağından -çok stresli, çok tehlikeli bir iş- endişe ediyordu ama bırakmadı ve hâlâ Quinn ve Donnelly ile aynı dairede yaşıyor.

Moffy bizim için bir tepsi tatlıyla yaklaşıyor.

"Nereden biliyorsun lan?" Kekimi çoktan bitirmiştım ve kesinlikle bir tane daha istiyordum.

"Duymadın mı? Zihin okuma süper güçlerim *sonunda* devreye giriyor."

"Siktir, umarım değildir."

Hepsi gülüyor.

"O bir kova gazoz mu?" Millie Kay ayağa kalkar, soğutucuya bakar. "Ben bir Fizz Life alacağım."

Moffy, "Senin için getirebilirim," diye teklif ediyor, ama o çoktan hızlı bir çıkış yapıyor. Adam yüzünü buruşturuyor. "Kokuyor muyum?" Tekrar MK'ye bakarak derin, derin düşüncelere dalıyor.

"Seni seviyor, eski dostum," diye garanti veriyor Jane. "Sevilmeyecek ne var ki?" Ben de katılıyorum.

Daha yumuşak bir gülümseme takınıyor, sonra yanıma çöküyor. "İkinci yatın parasını ödemeye çalıştım. Beş dakika boyunca 'alın' dedikten sonra parayı kabul etmediler."

Ailelerimizi kastediyor. Jane, Moffy ve ben, yanımızda seyredecek olan ve uyumak için atlayacağımız 2 numaralı yatın masraflarını karşılamayı planladık. Ailelerimiz her iki yatın da sahibi, ancak onları kiralamanın da bir maliyeti var. (Yakıt, mürettebata ödeme, yemek, vb.) Ve gemideki insan sayısıyla birlikte, iki gemi kiralamak zorunda kaldık.

Ayrıca *tüm* Omega'nın, güvenliğin genellikle yaptığı gibi daha küçük bir gemide değil, teknemizde kalmasını istedik. Bu yüzden 2 numaralı yatta neredeyse otuz beş yaş ve altı herkes kalıyor. Ancak gençler, Senior Citizen Voyager'da -benim değil, onların takma adı- ebeveynlerimizle kalmak zorunda.

Yine de çok komikti.

"Paramız var," diye savunuyorum. "Ve biz yetişkiniz - bir şeyler için ödeme yapmamıza izin vermek zorundalar."

"Evet," diye kabul eder Jane. "Tekrar deneyelim. Birlikte daha iyi bir yürütme yapabiliriz."

"Çoktan halledildiğini öğrendim," diyor Moffy. "Ryke ve Daisy halletmişler."

"Ailem mi?" Bütün bir yatı kaplayıp Lily Teyze ve Lo Amca'yı dahil etmemelerine biraz şaşıyorum ama Moffy başını sallıyor.

Belki onlara borçları falan vardı.

Müziğin sesi yükseliyor ve Maximoff'la ben kocaman bir sırıtış paylaşıyoruz. Ne zaman tanıdık bir İspanyolca şarkı çalsa, sözlerini birlikte söylüyoruz. *Héroes del Silencio*'dan Enrique Iglesias'a, müzik bizi pırıl pırıl ışıkların altındaki ana güverteye doğru çekiyor. Havuzun hemen etrafında Ben ve Winona ile birlikte İspanyolca şarkılar söyleyip dans ediyoruz.

Banks ve Akara SFO'nun geri kalanıyla birlikte izliyorlar ve ben dudağımı ısıırıyorum, bu gece daha önce, tatlıdan önce benimle nasıl dans ettiklerini hatırlıyorum. Bana karşı. Önümde ve arkamda.

Banks'in su şişesini dudaklarına götürmesini izliyorum. Sanki onun da anılardan serinlemeye ihtiyacı varmış gibi.

Akara, Banks'in kulağına fısıldarken gözleri hâlâ benim üzerimde, beni inceliyor ve ben bu lanet anları seviyorum. Mutlu olduğumuz anları. Arzuları etrafımda *derinlere* daldığım bir su gibi birikiyor. Nerede

Sonunda bir araya gelecekler ve ben onların ellerinde ve dudaklarında lanet olası aşklarını hissedeceğim.

Onlara doğru dans edebilirdim ama Beckett'ı yalnız görüyorum.

Normalde seyahatlerde birbirimize bağlıyızdır ama bu sefer neredeyse hiç takılmadık. Ve üzgün görünüyordu. Bu yüzden erkek arkadaşlarımın SFO ile takılmasına izin verdim ve arkadaşşıma gittim.

Beckett'ın yanındaki beyaz kanepelerden birine uzanırken ter içindeyim. Yumuşakça gülümsüyor. "Beni unuttuğunu sanıyordum."

"Asla," diyorum ciddiyetle. "İmkânsız."

Dudakları yavaşça düşüyor ve gözlerini güverteye dikeyor. "Bazı insanlar birbirinden uzaklaşır. Belki de hayat böyledir." Eskiden koruması ve arkadaşşı olan Donnelly'yi izlediğini görüyorum.

"İşlerin değişeceğini biliyorum," diyorum bu gerçeği kabullenerek, "ama ben hâlâ seninleyim. Müsait olduğunda seni aramak için çaba sarf edeceğim ve umarım açarsın-"

"Yapacağım," diye araya girer Beckett. "Yapacağımı biliyorsun."

Sanki *buradayız* demek istercesine yaklaşıyoruz. Biz arkadaşşı. Belki arkadaşşığımız küçükken olduğu gibi değil ama artık küçük değiliz.

Beckett aniden, "Akara'ya şirketinden bir koruma tutup tutamayacağımı sormayı düşündüm," dedi.

"Donnelly'yi geri mi istiyorsun?"

"Onu geri *istedim* ama bunun iyi bir fikir olmadığını biliyorum." Beckett sarı-yeşil gözlerini bana dikeyor. "Xander onu *seviyor*, Sul. Sırf Donnelly'yi özledim diye Xander'a bunu yapamam." Düşünceli bir şekilde başını sallıyor. "O'Malley iyi. Akara'nın zaten yeni bir müşteriyi işe almak için yeterince 7/24 koruması yok."

O'Malley bir Triple Shield koruması.

"Belki Kits eninde sonunda yeni birini işe alır."

"Eninde sonunda," diye başını sallıyor Beckett ve sonraki birkaç dakika içinde kendimizi benim telefonumda buluyoruz. Birlikte sosyal medyada geziniyoruz.

Şu anda sosyal medyası yok. O yüzden sık sık ne paylaştığımı görmek istiyor.

Banks ve Akara ile takıldığım yaklaşık on farklı egzersiz videosu oynuyorum.

"*Omuzlarıma çık. Seni çömelteceğim.*" Stüdyo 9'da Banks'le konuşuyorum.

Bana eliyle işaret etti. "*Senin belini kırmayacağım.*"

Beckett gülüyor, sonra Akara'yla barfikte yarıştığım videoyu oynatıyor (neyse ki kazandı), sonra da Banks'in sınav çekmesi için sırtına oturmama izin verdiği videoyu.

Beckett'a "Birlikte çok çalışıyoruz ve bir şeyler çekmeye başladık," diyorum. "Yorum bölümü buna bayılıyor."

"Gerçekten mi?" Kötü bir şeyle karşılaşsam diye kamuoyuna bakmamaya çalışıyorum.

Beckett, "*Haftanın her günü Kitsulletti ile antrenman yapardım. Sırada mekik var.*"

"Gerçekten mi?" Tekrar söylüyorum, daha çok şok içinde. Onunla birlikte yorumları okuyorum, kaç kişinin daha fazla video istediğini görünce çenem yavaşça düşüyor. Egzersiz dersleri.

Sonra Beckett aniden "Instagram'ımı yeniden etkinleştirmemi istiyorlar." diyor.

"Kim?"

"Şirket."

Bale şirketi. "Pazarlama için sanırım?" "Evet. İyi bir tanıtım." Heyecanlı değil. "Belki de bunu senin için yürütecek birini bulabilirsin." "Kim mesela?"

Yorgun görünüyor. "Kimseye güvenmiyorum."

"Peki ya Joana Oliveira? Hâlâ koridorun sonunda oturuyor." Beckett suratını *asar*. "Joana mı? Benden nefret eden kız mı?" "Fazladan tuvalet kağıdı istemek için kapını çalmadı mı?"

"Sonra da benim bir hayatım olmadığını söylemeye başladı." "Çünkü sen ona hayatı olmadığını söyledin."

Beckett gülümsememeye çalışıyor ama gülümsüyor. "Ona telefonunu kullanıp tuvalet kağıdını Insta-cart'layabileceğini söyledim, tabii aniden telefon kullanmayı unutmadıysa." Duraksıyor. "Pislik miydin?" Bir ses çıkarıyor. "Kaba davrandım. Ama o *kaba*."

"Beckett." Yan tarafını dürtüyorum. "Aşık olmuşsun."

"Eğer aşk şehvet ise, belki." Sanırım kalbi kırılacağına kalp kırmayı tercih ediyor.

Winona, Kinney, Vada ve Audrey aniden birlikte havuza doğru gülle atıyorlar. Güvertede ayaklarımızın dibine su sıçırıyor ve ben bir fikirle Beckett'ın kolunu dürtüklüyorum. "Audrey'e ne dersin? Küçük kardeşin sosyal medyada *harika olur*."

Beckett gülümsemeye başlar. "Ona soracağım."

Audrey'nin yanına gittiğinde, *görüürüz* deyip ayrılıyor. Kendimi parıldayan ışıkların altında ailemin, teyzelerimin, amcalarımın ve Morettilerin arasından geçerken buluyorum. Lily Teyze'yi bir köşede churro yerken görüyorum. Rose Teyze yanından ayrıldıktan sonra yaklaşıyorum.

"Merhaba, Lily Teyze."

"Sulli." Bana sarılıyor, sıcak, sıkı bir sarılma. Benden daha kısa ama sarılışı daha büyük, daha uzun, daha dolgun görünüyor ve ben de bu sevgi dolu kucaklaşmanın içinde nefes alıyorum.

"Churro?" diye soruyor geri çekildiğimizde. Bana bir parça kopardı bile.

Kızarmış hamuru ısıyorum, dilimde tarçın patlıyor. "Daha kolay olmayacağını biliyorum," diyorum, "şöhret ve spot ışıkları altında çocuk yetiştirmek-"

"Bazı günler öyle oluyor," diye araya giriyor. "Her zaman zor değil. Bazı günler gerçekten mutlu oluyorsunuz ve kameraların orada olduğunu ve dünyanın sizi izlediğini bile unutuyorsunuz." Parmaklarındaki tarçın tozuna bakıyor. "O günleri seviyorum çünkü en büyük endişeniz gömleğinizdeki bebek kusuğu ve donmuş nugget'ların pişirilemeyecek kadar yanmış olup olmadığı oluyor."

Kendimi, Akara'yı ve Banks'i kokan bezler ve küçük şampiyonu gece boyunca sakinleştirmek gibi normal bebek sorunlarıyla uğraşırken hayal ettiğimde gözyaşlarım birikiyor. Ve sadece paparazzi sorunları değil, alanımızı işgal eden kameraman kalabalığında bebek arabasının nasıl kullanılacağı gibi. Hala dört gözle beklediğim şeylerden ziyade kaybettiğim şeylere odaklandım.

"Öyle mi?" Gözümden kaçan bir damla yaşı siliyorum.

"Her şeyi yapabilirsin. Sadece her günü geldiği gibi kabul et," diye hatırlatıyor Lily bana. "Her seferinde bir gün, her seferinde bir adım."

Ayık olmak istediğimi ona söylediğimde Lo Amca da bana aynı şeyi söylemişti. *Her seferinde bir gün. Her seferinde bir adım.* Lily Teyze'ye güçlü bir şekilde "Sanırım bunu yapabilirim." diyorum.

"Ama aynı zamanda geleceğe de bakabilirsiniz," diye hızlıca ekliyor. "Çünkü ileride güzel şeyler var." Kararlılıkla başını sallıyor. "Ve bu iyi şeyleri gözden kaçırmamak önemli."

Akara ve Banks'i düşünüyorum. "Gelecekteki güzel şeyleri gözden kaçırmayacağım, söz veriyorum." Son churro lokmamı yiyorum. "Yine de bazen korkuyorum. Her şeyi berbat edebilirim diye. Ebeveynlik olayını."

"Bu korku oldukça normal." Benim için bir parça daha koparıyor, düşünüyor. "Çocuklarımızın da bizim gibi zarar görmesinden hep korktum ama hiçbirinizin bizim gibi rezil olacağını düşünmemiştim."

Ama işte buradayım.

Sözlerini kafamda tekrar ediyorum. "Hasarlı olduğumu düşünmüyor musun?" "Nonono," diye hızlı hızlı konuşuyor. "Lo ve ben - biz daha önce de hasarlıydık

Dünya bizim kim olduğumuzu biliyordu. Şöhret bize gerçekten zarar vermedi. Size de zarar vereceğini sanmıyorum. Sen dirençlisin. *En dayanıklılardan* birisin." Sanki gerçekmiş gibi tekrar başını sallıyor.

Teyzemi o kadar çok seviyorum ki. "Lily teyze, bebekle ilgili bir sorum olursa...?"

"Ben senin kızınım." Lily başparmağıyla göğsünü işaret ediyor.

"Güzel, çünkü çocuklarımı tıpkı senin gibi yetiştireceğim." Bunu gururla, mutlulukla söylüyorum.

"Benim gibi mi?" Teyzem duygusal gözyaşları döküyor çünkü nadiren ilk sıradan seçiliyor ya da dünya için bir rol model olarak görülüyor - ama o benim oldu. Churro'sunu düşürdü.

Islak yanaklarımı silerek başımı sallıyorum. "Tıpkı senin gibi."

Tekrar sarılıyoruz, insanlar bizi izliyor ve Rose Teyze buz gibi bir bakışla onları uzaklaştırıyor. Ayrıldığımızda akan burnumu ovuşturuyorum.

Annemi görüyorum ve kement taklidi yapıyor. Beni belimden yakalıyor ve çekiştiriyor. Gülümsüyorum ve sanki beni isteyerek çekiyormuş gibi davranıyorum.

Anneme doğru zıpladım ve kollarımı omuzlarına attım. Beni kementle kucakladı. Gözleri cam gibi, yanağındaki eski yara izini çeken gülümsemesi parlak. Küçükken yaptığım gibi parmağımı yara izinin üzerinde gezdiriyorum. "Sen tüm denizlerdeki en güzel denizkızısın."

Gözyaşları sel oldu. "Bu sensin, Sul." Daha büyük, daha içten bir gülümsemeyle gülüyor. "Dönüştüğün kadınla *gurur duyuyorum.*"

Hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. Yüzümü kapatıyorum ve burnumu çekmeme neden olan tek şey Winona oluyor. Annemle benim arama girip, "Neden ağlıyoruz? Mendil. Mendil." Nereden bulduysa mendil çıkardı ve yanaklarımızı sildi.

Gülmeden duramıyorum.

"Bu şey açık mı lan?" Babam mikrofona dokunuyor, hoparlörler gıcırıyor.

"Tanrım," diye irkildi Lo Amca.

Connor Amca'nın sırtışı giderek artıyor. "Açık. Tüm yat sizi duyabilir." Havuzun sol tarafındaki beyaz koltuk kümesinin yanında oturuyorlar.

"Siktir," diye küfrediyor mikrofona.

Tekrar gülüyorum, gülümsemem yüzümü acıtıyor.

"Kızım, Sullivan Minnie Meadows," diye sesleniyor babam, adımı söylerken kahkahalarım azalıyor. "Gel, işaretini al."

SULLIVAN ÇAYIRLARI

"İŞARETİMİ ALMAK MI?" Babamın bakışlarını yakaladım.

Havuzun tepesini işaret ediyor. Banks Moretti'nin kot pantolonu ve beyaz tişörtüyle kendinden emin, rahat bir yürüyüşle yükseldiği yeri. Benim kaslı erkeğim.

Yanındaki Akara Kitsuwon'un üzerinde kırmızı bir düğme var ve yüzünde şakacı, seksi bir gülümseme yükseliyor. Çok iyi bildiğim bir gülümseme. Hayallerimin erkeği beni bir yarışmaya davet ediyor.

Belki ikisi de bana meydan okuyorlardır.

Hoparlörden babam "Erkek arkadaşların seninle yarışmak istiyor." dedi.

"Havuzda mı?" Onlara doğru süzülürken soruyorum. İnsanlar Kızıldeniz gibi ikiye ayrılıyor ve ben onlara doğru bu kadar kolay ilerleyebilmeyi seviyorum. Kimse beni itip kakmıyor ya da ikiye bölmüyor, destekleri açık ve sevgi dolu hissettiriyor ve ben özgürce Banks ve Akara'nın kollarına yürüyorum. "Cidden benimle havuzda yarışmak mı istiyorsun?"

"Evet," diyor Akara. "Gidelim Leydi Meadows. Bütün gün bekleyemeyiz." "Tamamdır." Kollarımı sallıyorum. "İkiniz de lanet olası öldürüldü."

Banks başını bana doğru eğiyor. Kalbimi eriten o yumuşak, gölgeli gülümsemeleri var. "Seni severken zaten binlerce kez öldüm. Bir tane daha nedir ki?"

Vay be.

Sevgisi içimde patlıyor, neredeyse gözyaşları yüzeye çıkıyor. "Lanet olsun, eğer bu bir dikkat dağıtma taktiğiye, işe yaramıyor." *Kesinlikle işe yarıyor.* Onlara bakmaktan kendimi alamıyorum.

"Hey, sıraya girin," diyor Akara, ellerini omuzlarıma koyup beni kenara doğru yönlendirerek. Onların ortasındayım, çıplak ayaklarım havuzun kenarında.

"Bu gerçek mi?" Tekrar soruyorum, şüpheyle, çünkü mayo giymediklerini fark ediyorum. Ben de değilim -sadece kot şort ve çizgili tişört- ama kimin umurunda, değil mi? Ben olsam giyinik girerdim. Sanırım onlar da öyle.

Akara koyu kahverengi saçlarımı yüzüme savuruyor. "Ne düşünüyorsun?"

Teller kirpiklerime yapışırken gülüyorum. "Sanırım batıyorsun, Kits."

"En iyi şekilde yüz, Sul."

"Yapacağımı biliyorsun." Kalbim bedenimden dışarı fırlıyor ve kendimi dalışa hazırlıyorum. Aile ve arkadaşlarımızdan oluşan seyircilerimiz tezahürat yapmaya başlıyor.

Banks ve Akara da kendilerini hazırlıyorlar ve ben Banks'ten Akara'ya, oradan tekrar Banks'e bakıyorum. "Kaderini mühürlüyorsun, biliyorsun." Bunun bir patlama olacağını biliyor olmalılar.

"Biliyoruz, denizkızı."

Tamam.

Zaferim beni bekliyor. Tam havamdayım. Gözler havuzda. "Yüzücüler işaretinizi alın" diye sesleniyor babam. Daha içten alkışlar yankılanıyor ve ben sırtıyorum. Babamın "*bip*" demesi yerine *iki* farklı el birden ellerimi kavıyor.

Banks sol elimi tutuyor. Akara sağ elimi tutuyor, ben de irileşmiş gözlerle daha dik duruyorum, "Ne...?" İki yanımda *diz* çökmeye başladılar. Bir dizlerinin üstüne.

Ellerim onların ellerinde diz çöküyorlar ve izleyen herkes -buradaki herkes- tezahürat yapıyor. Sanki yarış bitmiş ve altın madalya kazanılmış gibi.

"Kits, Banks..." Sesim titriyor, göz kırpana kadar gözyaşlarım görüşümü camlaştırıyor.

Bu şimdi mi oluyor? Bu gece mi? Yıllar sürer sanıyordum...?

İçime çekiyorum.

"Sul," diye başlıyor Akara, "vicdanım, kalbim, benim güzel ağzı bozuk bebeğim." Kits'le birlikte gülümsüyorum ve yüzünde saf bir şefkat ifadesi belirliyor: "Seni o kadar uzun zamandır seviyorum ki, seni kaybedeceğimi düşündüğüm her an ölümcül bir yara gibi hissediyorum. Sensiz olamam. Asla olamam. Ve asla olmak istemiyorum." Bakışları kızarıyor, göğsü yükseliyor. "Umarım hiç olmak zorunda kalmam. Böylece bir gün beni denizkızlarına inandırırısın."

Gözyaşlarımın arasından gülüyorum ve etrafımızda kahkahalar ve burun çekmelerini duyuyorum.

"Sonsuza kadar sürebilir," diyor
Akara. "O kadar uzun sürmeyecek."
Gülümsüyor, "Bu bir bahis mi yoksa
söz mü?" "Söz."

Serçe parmağını benimkine takıyor. "Hâlâ sonsuza dek seninle olmak istiyorum."

"Ben de, Kits." dedim.

Elimi tekrar sıkıyor, bakışları Banks'e kayıyor ve Banks daha "Sulli" demeden ben dönüyorum.

O rahatlatıcı kahverengi gözlere bakıyorum. "Banks." Daha fazla gözyaşı birikiyor. *Hay sikeyim*. Yanaklarımı silecek ellerim yok, bu yüzden yüzümden aşağı akıyorlar.

Boştaki eliyle yanaklarımdaki ıslak izleri ovmak için uzandı.

Ben.

Yemin ederim sesli *bayılmalar* ve hayretler var.

Akara gülümsüyor.

Banks gözyaşlarımdan bir kısmını kuruladıktan sonra elimi sıktı, sonra "Sen kalbimin gördüğü, tuttuğu ve sevdiği en güzel kadınsın ve eğer bu dünyada kısa ya da uzun bir süre yürüyeceksem, seninle birlikte yürümek istiyorum. Seni taşıyacağım, seninle sürüneceğim, seninle tökezleyeceğim ve senin için savaşacağım - ve benim zamanım geldiğinde, seni gökyüzünde bekliyor olacağım."

Ağlıyorum amına koyayım.

Banks neredeyse fısıldıyor: "Ne olursa olsun, seni soluduğumuz havadan daha çok seviyorum."

"Bu çok değerli, Banks. Her şeye değer."

Ve sonra Akara elini cebine atar. Tahta bir kutu çıkarır. "Sullivan Meadows."

Banks-Banks de tahta bir kutu çıkarıyor. Hay sikeyim.

Bu oluyor.

Bu gerçekten oluyor.

Ve Akara gülümseyerek "Bizimle evlenir misin?" diye sorar. "Evet, lanet olsun ki evet."

Etrafımda tezahüratlar artıyor ve annemin gülümseyerek kız kardeşlerine sarıldığını görüyorum. Herkesin bizim için *mutlu olduğunu* duymak beni daha çok ağlatıyor.

Kutuları açıyorlar ama içinde ne olduğunu göremiyorum. İkisi de ayakta duruyor ve yüzük parmaklarıma kalın örgülü ip bağlıyorlar.

"Onları Nona yaptı," diye açıklıyor Akara, turkuaz ipliği düğümlerken. Yüzüklerimi kız kardeşim yaptı. "Mükemmel olmuş."

"Seni seviyorum Sul."

"Ben de seni seviyorum,
Kits."

Beni öpüyor ve öpücüğünü derinleştirmeden önce gülümsemesini hissediyorum. "Bow chicka wow wow!" Annemin sesini duyuyorum.

Ayrılırken gülüyorum, sonra Banks'e dönüyorum. Diğer yüzüğü parmağıma takıyor. Gözlerimiz kenetleniyor ve yumuşak gülümsemesi ağzını kıvrıyor. "Sana çok yakışmış, denizkızı. Ama her şey öyle."

Kalbim kabarıyor. "Seni seviyorum, Banks."

Yanağıma kavırıyor ve beni öpüyor, ciğerlerimi soluduğumuz havadan daha büyük şeylerle dolduruyor. Ayrıldığımızda, Akara ve Banks bir gülümsemeden daha fazlasını paylaşıyor. Gözlerindeki sevgi, pek kimsenin anlayamayacağı türden bir sevgi; ama aralarındaki bağ, hepimizi bir arada tutan şeyin temeli ve asla yıkılmayacak.

Bana verdikleri ve onlara her zaman vereceğimi bildiğim sevgi kadar dayanıklı ve istikrarlı.

Örgülü yüzüklerime bakıyorum. Tüm detayları istiyorum. Evlenme teklifinin planlı olup olmadığını. Kim biliyordu? *Kız kardeşim biliyor olmalıydı.* Ama şu anda, bu düşünceleri bir kenara itiyorum. Ve anı yaşıyorum. Bu çılgın dünyada en çok sevdiğim iki adamla mutlu ve engelsiz.

Bir gecede bu kadar çok mutluluk gözyaşı döktüğümü sanmıyorum. Olimpiyatlarda bile.

Bizi kalacağımız 2 numaralı yata götürecek olan küçük tekneye bindiğimizde saat geç olmuştu. Nişanım ve çatı katındaki oda arkadaşlarımız kendimizi geminin pruvasında bulduğumuzda saat daha da geç olmuştu.

Şezlongların üzerine yayılmış, sessizce mehtaplı okyanusa ve uzaktaki Cabo'nun pırıl pırıl ışıklarına bakıyoruz.

Thatcher ve Jane.

Maximoff ve Farrow, ayrıca Farrow'un kollarında uyuyan Bebek Ripley. Ve Luna. Sırt üstü yatan tek kişi o. Yıldız gözlemi.

Hepimiz buradayız, güzel gecenin son parçalarını içimize çekiyoruz. Huzurlu bir

ortam.

"Yani sadece ailem ve kız kardeşim mi biliyordu?" Banks ve Akara teklifin lojistiğini açıkladıktan sonra söylüyorum.

"Ve ben biliyordum." Thatcher elini kaldırdı. "Bu yüzden annemle babamın orada olmasını istedik."

Akara şöyle açıklıyor: "Evlenme teklifi için bu geziyi üçümüz planladık." Banks ve Thatcher'ı işaret ediyor.

Dostlukları gerçekten yeniden canlandı. Bunu görmeye bayılıyorum, onlara beşlik çakabilirdim ama Banks ve Akara'yı yanımda dirseklıyorum. Çok mutluyum. Kollarını bedenime daha çok sarıyorlar.

Farrow'un kaşları kalkıyor. "Lanet olsun."

Moffy, kolunu Farrow'un omuzlarına atarak, "Hiçbir fikrim yoktu," diye ekliyor. "Benim de yoktu," diyor Jane, sonra da kocasına sinsi bir gülümseme gönderiyor. "Ben etkilendim."

Thatcher onun kulağına fısıldıyor. Bu tür mesajlaşmalarına göz attığıma göre, bunun NC-17 dereceli olduğunu tahmin ediyorum. Jane de sifonu çekiyor.

Banks bana "Evlenme teklif etmek için yıllarca beklemek istemedik," diyor.

"Yapmadığına *gerçekten* sevindim." Banks'in omzuna yaslanıyorum, elim Akara'nın kalçasında.

Jane, "Bir düğün planlayıcısına ihtiyacınız varsa, hizmetlerim her zaman mevcuttur" diyor.

Gülümsüyorum. "Teşekkürler, Jane."

Törenin ne kadar büyük olacağından emin değilim. Teknik olarak şu anda sadece evlendiğimizi söyleyebiliriz ve evlenmiş oluruz. Ama sanırım bizi birbirimize bağlayacak daha samimi bir şey istiyoruz.

Yine sessizlik oldu ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde Akara'nın telefonu çaldı. Cep telefonunu cebinden çıkarırken "Lanet olsun," diye mırıldanıyor. "Bu yarını bekleyebilir..." diye mırıldanıyor, arayanın kimliğini görünce.

"Kim o?" Banks sorar.

"Prin Amcam." Salondaki minderin üzerinde ayağa kalkıyor ve tik zemine zıplayarak telefona cevap veriyor. "Ben Akara... evet, benim."

Olduğu yerde durdu. Bir adım bile ileri gidemiyor.

Kitler mi?

Bir sorun var.

Sırtı bize dönük ama kaskatı kesilmiş. "Bana şimdi mi söylüyorsun?" Sesi gergin. "İsteddiği buydu... tamam... tamam... hoşça kal." Telefonu kapattı ve arkasını döndüğünde gözleri kan çanağına dönmüştü. Yüzü kırık.

"Kitler?"

"Annem dün gece öldü" dediğinde Banks ve ben çoktan yanına gitmiştik.

AKARA KITSUWON

Görünüşe göre annem çok konuşmuş. Birkaç gündür hastanedeydi. Bir beyin anevrizması daha geçirmişti ve gerçek bir sona yaklaştığını biliyor olmalıydı. Seyahatimi mahvetmek istemediğini söyledi.

Bana kötü haber vermek için eve gelmemi beklememi söyledi.

Prin Amca evde olduğumu sandı çünkü beni aradığında ilk söylediği şey "Evde misin?" oldu. Yalan söyledim ve "Evet, evdeyim" dedim.

Banks ve Sulli ile evdeymişim gibi hissettim.

Ama tabii ki *fiziksel olarak* Philadelphia'daki evini kastetmişti. Bana bir mektup vermemi söyledi.

Elimde.

Küçük bir cenaze töreni istediğini söyledi. Babamın cenazesi gibi abartılı bir şey değil.

Cenazesi yakıldıktan sonra, New York'ta arkadaşları ve ailesiyle birlikte bir yemek yiyerek hayatını kutladık. Uyuşukluk üzerime yapıştı. Burada gerçekten tanıdığım ya da önemsedığım tek insanlar Sulli, Banks ve Frog.

Diğer herkes annemin yatmadan önce bana okuduğu bir kitaptaki karakterler gibi hissediyor. Gerçek değil. Evim değil. Sürükleniyorum.

Hala sürükleniyorum.

Sabahın üçü gibi tuhaf bir saatte Philly'ye döndüğümde Banks ve Sulli kırmızı vinil kabinin diğer tarafında oturuyorlar. Frog benim yanımda. Banks daha önce Lucky's Diner'ı gecenin geri kalanı için satın almak için aramıştı ama ilk etapta çok fazla insanın burada olduğundan şüpheliyim.

Ama bunu çok sık yapacağız - taraftarların içeriye hücum etmesini ve kalabalıklaşmasını önlemek için restoran, bar ve diğer yerleri satın alacağız.

O kadar da umurumda değil.

Mahremiyet için minnettarım. Cam pencerelerden en uzak kabini seçtik. Paparazziler, kameraları hala yanıp sönerek içeri bakmaya çalışıyor ama büyük bir saksı eğrelti otu ve diğer kabinler görüşümüzü engelliyor.

Mektup masanın üzerinde duruyor. Düz beyaz bir zarfın içinde. Bakıyorum Ben.

Saçımı milyonlarca kez geriye itiyorum. Pastırma ve turta kokusu Mutfak. Tencereler birbirine vuruyor. Dört fincandan kahve tütüyor ve Sulli bir tabak şekerli çöreğe bakıyor.

Orada durdukları üç dakika boyunca kimse çöreklere dokunmadı.

"Yiyebilirsin," diyorum ona.

Sulli kıpırdamıyor ama bakışları endişeyle bana yöneliyor. "Kits... Sanırım bu saatlerdir söylediğin ilk şeydi."

Öyle miydi?

Sorun yok, Nine.

Öyle değil.

Gitmiş ve bana söylemedi. Ve ben çok *kızgınım*.

Veda edemediğim için kızgındım. Bana izin vermediği için kızgınım.

Daha da gerildim. "Ne söylemem gerektiğini bilmiyorum." Sözcüklerimin içi boş ve acı geliyor ve irkiliyorum. "Hayır, ne söylemek *istediğimi* biliyorum ve bu harika olmayacak - bu yüzden çenemi kapalı tutmalıyım."

Banks bir kürdan çiğniyor. "Bu yapman gereken son şey. Çıkınca daha iyi hissediyorsun." Konseri hatırlıyorum, bana Skylar'dan nasıl bahsettiğini ve ne kadar *ağırlıksız görüldüğünü* - ve bu şu anda benim için ulaşılabilir görünüyor.

Öfkeyle sabitlendim.

Kahretsin, *kızgın* olmak istemiyorum. Özellikle de ona. O gitti.

Telefon konuşmasını tekrar hatırlıyorum. Kendimi bunun etkisine hazırlamamıştım ve gafil avlanmak neredeyse... ihanet gibi geliyor. Sıcak gözyaşlarıma karşı koyuyorum. "Arayabilirdi. Bana kötüleştğini söyleyebilirdi. O zaman belki..."

Ne?

Onu ziyaret etmemi istemedi. *Denedim*. Onun için her şeyi bırakacağımı biliyordu. Onun için Olimpiyatları kaçırabilirdim. Onun için evlenme teklifini kaçırabilirdim. Onunla birlikte olmak için hayatımı bırakırdım.

Bunu biliyordu, Nine. Babamın beni rahatlatan sesine tekrar izin verdim.

"Bunu biliyordu," diye yüksek sesle fısıldadım. "Onunla birlikte olmak için hayatımı geride bırakacağımı biliyordu. Bu yüzden onu görmemi istemedi. Daha kötüye gittiğini bilirdim." Gözlerimi tavana diktim. "En azından *veda etmeme* izin verebilirdi."

Sulli elime uzandı. Elimi tutmasına izin verdim, başparmağının parmak eklemlerimin üzerinde usulca kaydığını hissettim. "Belki de bu onun için çok zordu. Ya da belki senin için çok zor olacağını biliyordu."

Kurbağa başını sallayarak onaylar. "Nane Teyze de böyleydi. Her zaman başkalarını kollardı. Hatta... beni bile." Yüzü düşüyor. Parmağını kahve fincanının kenarında gezdiriyor. "Harika bir kadındı. Kelimenin tam anlamıyla. Eğitim sırasında kıcımı defalarca tekmeledi."

Göğsümde bir şey ağrıyor. Keder gibi hissediyorum ama içeri girmesine izin vermek istemiyorum. "Öyle mi?"

Başını sallıyor. "*Kurbağa, tekme atışın çok zayıf.*" Annemi mükemmel bir şekilde taklit ediyor, biraz New York küntlüğü ile.

Susturmaya çalıştığım anılar sel gibi akıyor. "O da bana aynı şeyi söylerdi." "Biliyorum," diyor Frog. "Senden çok bahsederdi. Seni nasıl eğittiğinden

O da. Başardığın her şeyle ne kadar gurur duyduğunu. Senin gibi bir akıl hocasına sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu söyleyip durdu." Tekrar tekrar başını sallıyor. Bakışlarını kahvesine dikerken gözleri camlaşıyor.

Gözlerim yaşarmadığı halde acıyor. Boştaki elimle onları ovuyorum. Diğer elimi Sulli'ninkinde sıkı sıkı tutuyorum. "Başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz?" Nefesimin altında soruyorum.

Banks, Kurbağa'ya başını sallar. "Ben de sana takma adını soracaktım."

Kurbağa bakışlarını kahvesinden ayırdı ve gülümsediğini gördüğüme sevindim. Cenazede kaybolmuş ve yalnız görünen tek kişi ben değildim. Ailesi ve bizim dışımızda kimseyle samimi olmadığını hemen fark ettim. Hatta kuzenlerimiz elbisesinde kırmızı bir harf varmış gibi ona bakıp duruyordu.

"Babam eski geleneksel Tayland batıl inançlarını sever," diyor ona. "Akara'nın babasına çok benziyor." Yumuşak bir gülümsemeyle başını bana doğru eğiyor. "Her neyse, eski bir halk hikâyesine göre kötü ruhlar her zaman yeni doğanların peşindedir, bu yüzden onları kandırmak için alışılmadık lakaplar kullanılır. Hiçbir kötü ruh *kurbağa* istemez. Küçük, sevimli yeşil olanları bile." Bir şeker paketini yırtarak açıyor. "Annem Taylandlı değil ama en çok bu lakabı seviyor." Özlediğini bildiğim annesini düşünerek gülümsüyor, sonra bana bakarak yüzünü buruşturuyor. "Pardon,

bu duyarsızlık mı?"

"Ne? Annenden bahsediyorsun çünkü ben annemi yeni kaybettim." Elimi göğsüme götürdüm. "O kadar hassas değilim, Kurbağa."

İyi olduğunu görüyor. "Tamam, güzel." Nefes verir. "Yani, hassas olabilirsin. Gerekirse ağla."

"Gözyaşları gelmiyor." Göt gibi konuşuyorum. Yüzümü buruşturuyorum. "Sadece kurudular." Ağlayabilseydim ağlardım ama o kadar çok duyguyla boğuşuyorum ki.

Frog şakağını yumruğuna dayamış, bana doğru dönüyor. "Biliyorsun babam takma adın yüzünden babana hep kızardı."

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Evet." Bir şey çalmış gibi gülümsüyor. "Sana Dokuz lakabını takmışlar çünkü dokuz-o-dokuz yaşında doğmuşsun ve babam bunun kötü bir ruhun kafasını karıştırmak için yeterince iyi olmadığını düşünmüş. Dokuz ismini gerçekten sevmiş olmalılar. Babam senin lanetli olduğunu söyledi."

Gülüyorum, sonra başımı sallıyorum. "Belki de haklıydı."

"Kits," diyor Sulli. "Lanetlenmiş falan değilsin. Eğer öyleyseniz, o zaman hepimiz öyleyiz."

"Amin," diye katılıyor Banks.

Eğer kaderimde kötü bir şey varsa, onları da yanımda sürüklemek istememeliydim. -Ama öyle bir yerdeyim ki, eğer gidersek hep birlikte gideceğimizi biliyorum.

"Babam yanıliyordu," diyor Frog bana. "*Ünlü insanları* koruyan bir güvenlik şirketiniz ve bir spor salonunuz var ve Sullivan Meadows ile evlenmek üzeresiniz."

Sulli gülümsüyor.

Gülümsememek elde değil. Banks'e bakıyorum; bana başını sallıyor ve onun burada olmasından memnun olduğumu söylemek yüzyılın en hafif ifadesi olur.

Onların sevgisi bana yol gösteriyor ve masanın üzerindeki mektuba uzanıyorum. Düşünmeden, sadece hissediyorum ve zarfı açarken hepsinin nefesinin kesildiğine yemin edebilirim.

Sadece üçe katlanmış basit beyaz bir kâğıt. Mektubu açıyorum, annemin güzel el yazısı bana bakıyor.

Hiç düşünmeden mektubu yüksek sesle okudum. "*Sevgili Dokuz,*" diyorum, boğazım şişmeye başlamıştı bile. "*Düzenli bir veda edemediğimiz için üzgünüm, ama bunun daha kolay olacağını düşündüm... Sana asla yük olmak istemedim...*" Kahretsin. Burnumu sıkıyorum, gözlerim kapalı. Kaybetmemeye çalışıyorum.

Konuşamıyorum.

Gerisini sessizce okudum. Mektup parmaklarımın arasında sıkıştı.

Sen benim güçlü, kırılmaz oğlunsun. Ve baban her zaman geleceğinin gökyüzündeki yıldızlardan daha parlak olduğunu söylerdi. Ben de biliyordum. Sen bu dünyaya en büyük hediyemisin, Nine. Gitmeden önce, sende olmasını istediğim bir şey vardı.

Ne kadar çok aile kaybettiğini biliyorum. Philly'de büyüdüğün için. Babanın ölümünden. Ve kaçınılmaz olarak benimkinden. Ama senin ona ihtiyacın olduğu kadar onun da sana ihtiyacı var. Frog'a tutun.

Birbirinize tutunun. Ve bilin ki beni kaybetmiş olabilirsiniz ama yalnız değilsiniz. İkinizin de paylaşacak anıları ve anlatacak hikayeleri var. Sevdiklerinizi canlı tutacaksınız.

Ve tıpkı baban gibi, seni sonsuza dek seveceğim. Ben öldükten sonra bile.

Sevgiler, anne.

Şimdi ağlıyorum ve mektubu Kurbağa'nın eline tutuştururken Banks ve Sulli'ye şöyle diyorum: "Kurbağa'yla birbirimize sahip olmamızı istedi. Bu yüzden onu gerçekten buraya gönderdi."

Sulli ağlamaya başlar ve Banks şok içinde küfür eder.

Kurbağa okumayı bıraktığı anda bana sarılıyor. Gözyaşlarının göğsümü ıslattığını hissediyorum. Annem Frog'un ailesiz büyüdüğünü biliyordu. Benim gibi.

"O bir efsane," demeyi başarıyor Frog.

Hiç şüphesiz.

Öfkem bedenimden dağılmaya başladı. Kederim gelip geçecek, eminim, tıpkı babamda olduğu gibi. Ama sanırım farklı da olacak. Belki de beni acıdan korumak için onunla ilgili anılarımın sınırlı olmasını sağladı.

Bu bana vermeye çalıştığı bir hediye. Bunu her zaman hatırlayacağım.

BANKS MORETTI

HAYAT KISA.

Kardeşim öldüğünden beri bunu biliyordum, ama lanet olsun, hepimize çarpmaya devam ediyor. Tekrar ve tekrar. "İnsanları kaybetmekten bıktım" diyorum onlara.

Sabah erkenden, üçümüz de Sulli'nin büyük çorba kasesindeki küvetinde çırılçıplaktık. Sulli'nin bekâretini kaybettiği yerde. Kabarcıklar ılık suyun üzerinde yığılıyor, sedir ve çam kokusu çıplak tenimizi ıslatıyor ve Sulli göğsüme yaslanıyor. Bacakları Akara'nın etrafında açılmıştı.

"Ben de," diyor Akara.

"Ben üç." Sulli parmağını baloncukların arasından geçirerek girdaplar yaratır. Akara ıslak eliyle saçlarını geriye itiyor. "Ama gerçekten bitmiyor.

İnsanlar ölür. İnsanlar ayrılır. Hayatın hikayesi bu, dostum." Cenazeden bu yana birkaç gün geçti ve durumu daha iyiydi. Daha çok konuşuyor. Annesinden gelen mektup yardımcı oldu, Akara'ya bu tür bir öfkeyi içine atmayı bırakması için yeterli bir kapanış sağladı. Benim de bıraktığım türden.

Kollarımı küvetin dudağına uzatmış, bir kürdan ısırarak çarpık bir gülümseme takınıyorum. "The Carraways'e katıldığına göre emo-punk tarafın ortaya çıkmış olmalı."

Bana sert bir bakış attı. "O tek seferlik bir şeydi." Sulli homurdanıyor. "Bayılmıştın."

"Öyle yaptı," diye kabul ediyorum.

Sulli'nin yüzüne baloncuklar üflüyor. "Senin koruman olmayı daha çok seviyorum, S u l . "

Baloncukları silip süpürüyor. "Kitler."

Kollarımı vücuduna doluyor ve suyun altında göğüslerini avuçluyorum.

"Banks." Adım bir iniltiyle çıktı.

Akara daha fazla gülümser. "Hey, bizi aşağı çekmeye çalışmıyorum. Biz Yaşam Tugayıyız, unuttun mu?"

"Hatırlıyorum," diyorum gülümseyerek. *Hayatı* onlardan başka birlikte yaşamayı tercih edeceğim kimse yok. "Öldüğümüzde Ölüm Tugayı olabiliriz, cennette tekmeleyebiliriz" diyorum.

Gülüyorlar ve Sulli tekrar göğsüme gömülüyor. O uzanıp telefonunu alırken ben ona daha sıkı sarılıyorum. Zihnim yat gezisinin başlangıcına gidiyor. Büyükanнем sanki başka bir diyara taşınmış gibi sırtımdan duramıyordu.

"Burası Hollywood gibi," diye gülümsedi, küçük konyak kadehini pembe yanaklarıyla yudumlarırken. Annem ve Nicola ile gece boyunca dans ettik. Akara ve ben evlenme teklif ettikten sonra Sulli'nin yanağını çimdikledi.

Annem bana "Birbirinize evlenme teklif etmeyecek misiniz?" diye sormuştu.

Akara daha biz yata binmeden. "Hayır," dedik birlikte.

"Ben heteroseksüelim anne," dedim ona. "*Biz heteroseksüeliz*," diye açıkladı Akara.

Hayal kırıklığına uğramasına hazırlandım ama o sadece gülümsedi ve "Sen hâlâ ailedensin Akara. Burada hepimiz seni seviyoruz. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Bu ikimizi de etkiledi ve o da başını salladı, "Evet." Birbirlerine sarıldılar ve Akara'yla Sulli'yle evlendiğimiz anlamda gerçekten evlenmemiş olsak da aramızdaki bağ her türlü somut şeyden daha büyük. Onun benim için ifade ettiği anlamı hiçbir kelime karşılayamaz, belki de eskiden yabancı ve tuhaf olan kelime hariç. Metamour.

Hepimiz çok mutluyduk. Hala da öyleyiz, iniş çıkışlar arasında bile -Dalgalanmaya alıştık. Hayatın batan ve yükselen dalgaları ve biz sadece birbirine düğümlemiş, ayrılamayan şamandırız.

"Egzersiz videolarımıza gelen yorumları gördün mü?" Sulli bana yanıtları göstererek soruyor. Tüm olumlu geri bildirimleri. Akara elini bir beze siliyor ve telefonu ona uzatırken telefonunu alıyor.

Kürdanı tekrar ısıyorum. "Yaptığımız *bir şeyi* seviyorlar mı? Tanrı'yı bağla, Akara. Bu lanet bir mucize."

Diğer elinde gerçek bir telefon varken telefonu açıyormuş gibi yapıyor. "Alo, Tanrım. Banks'in üç gün içindeki bininci telefon görüşmesi için çok meşgulsün demek istiyorsun. Ama o senin en büyük hayranın."

Hepimiz gülüyoruz, sonra hayranların daha önce yayınladığımız diğer şeyleri nasıl sevdiklerini konuşmaya başlıyoruz. Bu gerçekten ilk kez olmuyor ama *daha fazla egzersiz videosu istiyoruz* tepkisi çok güçlü.

Akara aniden, "Bunu gerçekten yapabiliriz," der.

Sulli gülümser. "Bir iş olarak mı?"

"Evet, neden olmasın?" diye merak ediyor, bir an derin düşüncelere dalıyor. İşle ilgili beyni dönüyor ve ben de her türlü yolculukta yanımdayım ama bir noktaya değinmek gerekiyor.

"Çünkü zaten güvenlik işleri ve spor salonuyla meşgulsün," diye hatırlatıyorum ona.

Omuz silkiyor. "Bu farklı olacak. Eğlenceli."

Tartışılmayacak kadar heyecanlı ve bu videolara Sulli ve Akara ile devam etme fikri beni fazlasıyla heyecanlandırıyor.

Beni topla ve gönder. Ben de onlarla gidiyorum. Her zaman, sonsuza dek. Akara, "Kitsulletti ile Tekmeleme" diye beyin fırtınası yapıyor.

"Ya da başka bir isim

-Egzersiz videoları yayınlarız, belki uygulama tabanlı oluruz. İnsanlar bizimle birlikte çalışabilir."

Sulli sırtıyor. "Tamamen oyun oynuyorum-" Akara'nın telefonu tezgâhın üzerinde vızıldayınca sözü kesiliyor. Hepimiz sessizliğe gömüldük. Hepimiz uzun bir süre onun telefonuna bakıyoruz. Tereddüt ediyor.

Sulli, "Kurbağa olabilir," diye teori üretiyor.

Akara daha çabuk harekete geçti. Küvetin dışına çırılçıplak tırmanıyor. Telefonu kulağına götürüp cevap verirken fayansa su damlıyor. "Akara Kitsuwon." Kaşları çatılır, şok dudaklarını ayırır. "Emin misin?" Bana ve Sulli'ye dönerken gözlerini sevinç, neşe ve şaşkınlık doldurmaya başlıyor. "Evet, evet. Mümkün olan en kısa sürede orada olacağım. Lütfen gitmeyin."

Telefonu kapattı.

İyi haber olmalı.

Gülümsemesi yüzünü kaplıyor ve Tanrım, daha o kelimeleri söylemeden neşesini hissediyorum.

"Cipi buldular."

Özel dedektifle Poconos'ta, Calloway Kampı'ndan birkaç mil ötede buluştuk. Bir hırsızın cipi bırakabileceği en akıllıca yer değil.

Ama bok çuvalı muhtemelen Daisy Calloway'in kampının bu kadar yakın olduğunu fark etmemişti.

Booger toprakla, dallarla, dallarla kaplıdır - neredeyse tanınmaz haldedir ve bir uçurumun tehlikeli bir şekilde yakınına park edilmiştir. Yeşil ağaçlara ve aşağıda fokurdayan bir dereye bakıyor.

Keçi sakallı ve koyu kahverengi deri ceketli yaşlı bir adam olan Derrick, Akara'yı selamlıyor. Üçümüz Moab gezisinden sonra onu işe almaya karar verdik, çünkü kendi Scooby Doo aramalarımız boş çıkıyordu.

Bizimle birlikte uçuruma kadar yürüdü. "Neredeyse aynı cip olduğunu düşünmeyecektim.

Plakalar değiştirilmiş. Ama yine de durup kontrol ettiğim için memnunum." "Biz de memnunuz," diyor Akara.

Sulli beni kaputa kadar takip ediyor ve ben de içgüdüsel olarak kaputu açıyorum.

"İsa'nın Annesi," diye mırıldanıyorum, bakışlarımı iç işleyişe dikiyorum.

Onu parçalara ayırmışlar. Motor gitmiş.

Sulli'nin yüzü düşer. "Siktir."

"Sorun yok." Öfkemi üzerimden attım. "Yeni bir motor takabilirim. Onu tamir edeceğim." Bir elimi Sulli'nin omzuna koyuyorum. "İçeriye kontrol edelim." Ben daha çok içerisi için endişeleniyorum.

Kapıyı açtığımda -çok şükür ki hâlâ menteşeleri üzerindeydi- gergin bir nefes aldım. Koltukları aldılar. Jeep... eskiden olduğu şeyin bir kabuğu. Bir konteynır.

Azı dişlerim gıcırıyor, çenem kilitleniyor.

Sulli dehşet içinde geri adım atıyor ve Akara'nın göğsüne çarpıyor. Parmaklarını onun kemer halkalarına geçiriyor.

"Booger..." Sulli nefes veriyor.

Akara daha olumlu bir ifadeyle, "Hey, lastikleri almamışlar," diyor.

Tekerleklerle baktım. Yeterince eminim, lastikler takılı. Mükemmel durumda. Güldüm. "Ne tür bir sersemle karşı karşıyayız?"

Hepimiz Derrick'e dönüyoruz. Telefonunda bir şeyler aramakla meşgul. "Bu yoldan gelen kameralardan yüz tanıma özelliği elde edebildim."

Calloway Kampı inanılmaz derecede popülerdir ve teslim gününde girişin dışında kilometrelerce kuyruk oluşur. Yol tıkanıyor ve bir yıl birisi daha iyi sokak lambaları koymayı tercih etti. Kameralar.

Kitsuwon Securities veya Triple Shield güvenlik eğitimlerine dikkat eden her yetkin kişi bu gerçeği bilir. Çünkü hâlâ Calloway Kampı'nı düzenli olarak ziyaret eden müşteriler var.

Derrick, "Polis raporunu benim doldurmamı istiyorsanız, bu hepinize kalmış bir şey," diyor. "Görünüşe göre adam zaten sistemde. Adı... Colin Donnelly."

Dağın oksijenini de emmiş olabilir. Hava durur.

"Tekrar söyle," diye mırıldandım.

"Colin Donnelly." Derrick kaşlarını çatıyor, gözleri üçümüzün arasında geziniyor. "Onu tanıyor musun?"

"Şahsen değil," diyor Akara yorgun bir nefesle. Paul Donnelly'nin kuzeni olabilir. Akrabalık bağından %100 emin değilim.

Yumruğumu sıkıp açıyorum, içimde öfke kabarıyor. "Lanet olası Donnelly'ler."

"Paul bunu bilemez, değil mi?" Sulli dirseklerini tutuyor.

Ben başımı sallıyorum. "Hayatta olmaz."

Akara gergin bir şekilde, "Evet, eğer sorduğun buysa Sul, o bu işin içinde değil," diyor. İkimiz de Donnelly'nin Hales, Meadows ya da Cobalt'lara zarar vermektense ailesini satacağını biliyoruz. Omega'daki herkes bunu biliyor.

Akara daha sert bir nefes veriyor, eli siyah saçlarını agresif bir şekilde geriye itiyor.

Ona başımı salladım. "Ne düşünüyorsun?"

"Bu onu öldürecek," diye fısıldıyor Akara, çoğunlukla bana.

Evet.

"Belki de ona söylememeliyiz?" Ben sorarım.

Sulli duyuyor ve "Evet, onu daha fazla karıştırmamalıyız." diyor. Akara sertçe başını sallar, sonra Derrick'i kenara çeker. "Bir saniye konuşabilir miyiz?"

Derrick."

"Elbette." Uzaklaşıp sessizce sohbet ederken botlarının altında dallar çıkartıyor. Sulli ve ben orman yeşili çamurlu cipi biraz daha yakından incelerken onlar da lojistik işlerini hallediyorlar.

Dalları koparıyorum ve Sulli içeriği tekrar kontrol ediyor. Ön cam silecekleri kayıp. *Düzeltilmesi kolay*. Yakında hazır olacak. Sadece doğru parçaları bulmam gerek.

Dışarı çıkan Sulli parmaklarını kirli camın üzerinde gezdirerek izler bırakıyor. "Sadece bir metal yığını olduğu için kahrolmam gerektiğini biliyorum ama çok rahatladım."

Ona gülümsedim. "Onu her zamankinden daha iyi bir şekilde geri getireceğiz."

"Ölümünden dirildi," Sulli bu düşünceye gülümsüyor. "Lanet bir Anka kuşu gibi." Uzun bir süre ona bakıyorum, Sulli'nin lastiklerdeki dalları temizlemesini izliyorum. Onun dayanıklılığı karşısında hayrete düşüyorum - takip etme gücü ve devam etme yeteneği.

Sadece bu yıl çok fazla düşüş yaşadı ama her zaman bir çeşit cesareti vardı.

Göğsüm yükseliyor, ciğerlerim dudaklarımı yukarı çeken aynı sevgi dolu hisle doluyor. Arabayı ağaç dallarından temizlemeyi bitirdiğimizde, kapalı kaputa yaslanıyoruz, gözlerimiz uçurumun altındaki derede.

Etrafımızdaki dünyayı dinleriz. Akan suyun sesini ve uzakta ciyaklayan bir şahini. Eylül havasına karışan rahat nefeslerimizi.

Sulli'ye bakıyorum. "İlk tanıştığımız günü hatırlıyor musun?" Bir omzumu kaldırıyorum. "Sanırım daha çok ben görevde değilken, yalnızken tanıştığımız ilk gün gibi. Muhtemelen o zamandan önce de karşılaşmıştık ama pek konuşmamıştık."

"Görevde olmadığın gün..." Düşünüyor, sonra dudağını ısıırıyor ve gülümsemeye başlıyor. "Kahretsin, o gün konağın garajındaydın."

Hatırlıyor.

Gözlerimi ondan alamıyorum, hatırlamasına şaşırdım. Hatırlayacağını düşünmemiştim. "Evet, garajdaydım."

Sulli açık gökyüzüne bakıyor ve anıya daha çok gülümsüyor. "Biliyor musun, Moffy, Jane ve Luna'yla birlikte konağa taşındığımda, korumalarımızın yanında nasıl yaşayacağımı pek düşünmemiştim. Ta ki o güne kadar."

"Bu yüzden mi hatırlıyorsun?"

"Evet." Bakışlarımı tutmaya çalışıyor ama utangaç bir şekilde gözlerini kaçırıyor. "Kahretsin, garaja girdiğimde Jane'in mavi Beetle'ının altındaydın. Tek gördüğüm bacaklarındı ve bacaklarından park halindeki cipime, senin bacaklarına, cipime bakıp durdum." Yanındaki kaputu okşuyor. "Ama arabanın kapısını açıp seni korkutmak istemedim. Bu yüzden adını seslendim. Beni duymadın."

"Ve sonra bileğimi tekmeledin."

"Bileğine tekme attım," diye gülerek başını sallıyor. "Beetle'ın altından yuvarlandın. AirPods kulaklarındaydı ve ben çok yüksek sesle bağırdım, 'Ben Sulli! Gitmek üzereyim! Seni korkutmak istemedim! Ve sen...' Uzaklara bakıyor. "Bir gülümsemenin gölgesi vardı sadece bakarken

Her zaman sahip olduğun ve beni tamamen eriten türden." Gözleri bir bana, bir gökyüzüne kayıyor. "Gerçekten çok ateşliydin, kavurucu seviyedeydin - ve anında başımın belada olduğunu anladım, ama muhtemelen beni çekici bulmayacağını düşündüm."

Gülüyorum.

"Ne?" Gülümsüyor. "Banks, sana tam anlamıyla bir aptal gibi bağırdım, sonra yağa bulanmış elini sıkmaya çalıştım. Ben de sana *dirsek attım*." Yüzünü avuçlayarak yüzünü buruşturdu. "Sonra Kit'ler içeri girdi ve siz ikiniz kanka kankaydınız. Benimle dalga geçiyordunuz ve arkadaşlığınızın beni size ne kadar çektiğini fark ettim. Ama ben çok ugh oldum." Yüzünü buruşturuyor. "Beceriksizliğimi milyonlarca kez tekrarladım."

"Garip değildin."

"Gerçekten mi?"

"Sana verdiğim o gülümsemeyi hatırlıyor musun?" "Öyle mi?"

"*Bu dumanlı gösterinin içindeyim* gülümsemesiydi." "*Gerçekten mi?*" Dudakları ayrılıyor. "Ciddi misin?"

Tekrar tekrar başımı sallıyorum. "AirPods'um hâlâ takılıydı ama müzikten bağırdığını duyabiliyordum." O anı ve bugünü hatırlayarak uzaklara, sevgi dolu bir gülümseme takınıyorum. Duygularım gözlerime batıyor ve cebimden AirPods'umu çıkarıyorum. Birini onun kulağına, diğerini kendi kulağıma takıyorum. Ve telefonumdaki şarkıyı buluyorum. "O gün çalan şarkı buydu."

Dinliyor.

Müzik başlar başlamaz başını bana çeviriyor. Yeşil yeşil gözleri doluyor ve bakışlarımın derinliklerine dalıyor. "Banks."

"Bana doğru yüz," diye nefes alıyorum. "Ah kalbim."

Tim Buckley'den *Song to the Siren*. Olimpiyatlarda Sulli'ye kötü söylediğim şarkı.

"I..." Kelimeler boğazında düğümleniyor.

Bunun onun için ne kadar önemli olduğunu görerek başımı sallıyorum ve bir kolumu Sulli'ye doluyorum. Onu yanıma yatırıyorum ve o da ağırlığını bana veriyor.

Şarkıyı dinliyoruz ve fısıldıyor, "Seni gerçekten seviyorum Banks."

"Ben de seni seviyorum, denizkızı."

Dalların çıtırtısını ve bir arabanın uzaklaştığını duyduğumuzda, Akara oraya doğru yürür ve duraklar. "Bölüyor muyum-?"

"Buraya gel." Ayağa kalktım ve AirPod'u kulağına taktım. "Beetle üzerinde çalıştığım ve senin garaja geldiğin zamanı hatırlıyor musun? Bu şarkıyı dinliyordum." Sulli'ye doğru başımı sallıyorum. "Ve görünüşe göre, bizden ve arkadaşlığımızdan hoşlanıyordu."

Sulli ellerini kaldırır. "Lanet olası suçlu." Beni işaret ediyor. "Ama Banks bana aşıktı."

"Evet, biliyorum," diyor Akara sanki her şey çok açıkmiş gibi.

Çünkü öyleydi. Sulli geri üflüyor. "Ne?"

"Akara da senden hoşlanıyordu," diye hatırlatıyorum ona. "Sadece inkâr ediyordu ve direniyordu."

"Ve sen direniyordun çünkü sen iyi bir arkadaşın ve ben bir pisliktim," diyor Akara.

"Sevimli, sık engelleyici bir göt." Başımı sallıyorum, kollarımı gevşekçe kavuşturuyorum ve Akara giderek artan bir gülümsemeyle müziği dinliyor. Hepimiz birbirimize gülümsüyoruz - yolumuzun nasıl örüldüğünü ve bağlandığını seviyoruz.

Üçümüz birlikte.

Şarkı bittiğinde hepimiz uçurumun kenarında bir araya geliyoruz ve ben AirPods'u cebime atıyorum. "Her şey tamam mı?"

Akara başını sallar. "Polis raporunu doldurmayacak. Bir çekici buraya doğru geliyor." Etrafımızda bir sessizlik hakim, ama bu sessizlik bir araba sesiyle aniden bozuluyor.

"Kim var burada?" Sulli soruyor.

Hiçbir fikrim yok, ama Akara'dan gelen kafa karışıklığı eksikliğine bakarak, bildiğini söyleyebilirim.

AKARA KITSUWON

Poconos'a giderken Price'a mesaj attım.

Ryke'ın istediği gibi onu da dahil etmeye karar verdim ama buraya geleceğini düşünmemiştim. Ta ki arayıp birkaç dakika uzaklıkta olduğunu söyleyene kadar. Ve konuşmak istediğini.

Elbett

e.

Tama

m.

Her ne demekse.

Price şimdi cipini park etmiş ve ellerini hafif bir ceketin içine sokarak hızla cipi inceliyor. "İyi iş," diyor bana.

Banks yanımda dimdik duruyor, Price ilk fırsatta bize sözlü saldırıda bulunmaya hazır. Sulli'nin ailesi bu sefer burada değil ve Alfa lideriyle başa baş mücadele etmek kolay olurdu.

"Konuşmak istemiştin," diye hatırlatıyorum ona.

Başını sallıyor ve Banks'ten Sulli'ye dikkatle bakıyor. O benim için savaşmaya hazır bir kale. O da benim için ona meydan okumaya hazır bir şampiyon. Kırmızı rüzgârlığımı giyiyor, saçları rüzgârda dalgalanıyor.

Hayatımın aşkları.

İkisini de.

Avuç içlerimi, parmak eklemlerimi ovuyorum. "Onların önünde konuşabilirsin."

Price kolunu uzatır, boğazını biraz temizler. "Bu sizin işinizle ilgili."

Kaşlarımı çattım. "Spor salonum mu?"

"Güvenlik şirketiniz," diye düzeltiyor Price. Ayaklarına bakıyor. "Ben... ben senin kurmana yardım etmeliydim. Biz rakip değiliz. İş arkadaşınız."

"Gayet iyi çalışıyor," diyorum sertçe.

Savunmacı, tabii. Sakinleşmeye çalışıyorum.

"Akara." Kollarını açıyor. "Ailelerden ne kadar ücret aldığımı bilmiyorsun." "Lily, Lo, Rose, Connor, Daisy ve Ryke. Şirketime ne kadar ödediklerini hiç bilmiyorsun."

Soğukkanlılığımı kaybettim, kafam karıştı. "Güvenlik Gücü Alfa'daki müşterilerden diğer müşterilerle aynı miktarda ücret alınır."

"Hayır, Alfa *korumalarına* diğer korumalarla aynı ücret ödenir, ancak başroller hariç. Şirketin işletme masraflarını karşılamak için ailelerden her zaman çok daha fazla ücret aldım. Eğer Maximoff ve diğer müşterilerinizden Triple Shield aracılığıyla ödediklerinden daha fazla ücret almadıysanız, bu noktada kırmızıda değilseniz çok şaşırıyorum."

Ne...

Gözlerim yanıyor. Donmuş şokta. Kırpmadan.

Sulli Price'a "Akara'nın bizden ne kadar talep ettiğini gerçekten biliyor musun?" diye sorar. Price, "Xander Hale, Kitsuwon Securities'in müşterilerinden biri," diyor. "Kendisi

hala reşit değil. Lily'ye hala eskisi gibi mi ücretlendirildiğini sordum, *evet dedi*. Maximoff, Jane, Charlie, Luna ve Sulli'den daha fazla ücret alıyor olmanız gerektiğini söyledi." Bana baktı. "Yapmıyorsun, değil mi?"

Hayır, değilim.

Saçlarımı geriye itiyorum, sonunda nefes alıyorum. "Bunu bana neden şimdi söylüyorsun?"

Price gözlerini kısarak ağaçların gölgelikleri arasından süzülen güneşe bakıyor. "Ryke sana kendi çocuğuymuşsun gibi bakmamı söyledi. Bu onun çocuğuna vereceğim türden bir tavsiye. O yüzden ben de sana veriyorum." Bakışları tekrar bana döndü. "Bir daha yalnız konuşma şansımız olacağından emin değilim, o yüzden bu fırsatı değerlendirdim." Bana başını sallıyor. "Ama bu tavsiye bugünün ötesine de uzanacak. Kitaplarınızla ya da güvenlikle ilgili herhangi bir konuda yardıma ihtiyacınız olursa bana haber verin. Eğer Kitsuwon Securities batarsa, Triple Shield da batar."

Ondan böyle bir nezaket görmeye alışık değilim. Triple Shield'da başrol olduğumdan beri. Ve firmamın baskın olmasını hayal ettim. Eminim o da aynı şeyi hayal etmiştir. Bu yüzden buraya gelip zeytin dalı uzatması... Ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Fiyat..." Nefes veriyorum. "Bilmiyorum... Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Hiçbir şey söyleme. Onlardan daha fazla ücret almaya başla. Ödeyecekler çünkü güvenliklerinin değeri bu ve onlar da senin başarılı olmanı en az senin kadar istiyorlar, Akara."

"Ne dediyse o," diye
sırıttıyor Sulli. Onun
gülümsemesini görünce
ben de gülümsüyorum.

Price bir çift havacı gözlüğü giyer. "Gidip kamptan bazı belgeler almam gerekiyor. Siz üçünüz güvende kalın." Omzumu okşadı ve arabasına doğru yola çıktı.

Banks göğsüme vuruyor. "Ben de aynı şeyi söylemiyor muydum?"

"Müşterilerden daha fazla ücret almak mı? Evet. Ama müşterilerden para koparmak istemedim.

onları."

"Ama şimdi yapacaksın, değil mi?" Sulli umutla soruyor. "Artık ailelerimizin de aynı ücreti ödediğini biliyorsun."

"Evet." Nefes alıyorum. "Alacağım."

Price'a müşterilerine *tam olarak* ne kadar ödediğini soracağım. Ben de aynı şeyi yapacağım. Sulli'ye beni kurtardığı dağ gibi kredi kartı borcunu geri ödeyeceğim. Belki kolay bir karar gibi görünebilir ama hiçbir zaman fazla ücret alan adam olmak istemedim. Bu, Sulli ve ailesinin yeni bir işte beceriksizce yaptığım hatalar için daha fazla ödeme yapmasına neden olur.

Şimdi biliyorum ki Price, Triple Shield'ı benim yelken açmaya çalıştığım tekneyle ayakta tutamazdı. Ben de araçların başarılı olmasını istiyorum. Başarısız olmak için değil.

Üzerimden bir ağırlık kalktı. Birdenbire. Banks ve Sulli'ye gülümseyerek, "Stüdyo 9'u kapatıyorum" dedim.

"Ne?" Sulli sarsılmış görünüyor. "Neden? Hayır, Kits."

"Evet, Sul." Gülümsüyorum. "Hâlâ var olacak, sadece özel olarak. Sadece güvenlik için ve bizim için."

Banks kaşlarını çatı. "Herhangi bir gelir getirmiyorsa burayı açık tutmaya nasıl gücünüz yeter?"

"Gelir getirecek." Parmağımı avucuma götürüyorum. "Burası bizim egzersiz stüdyomuz olacak. Egzersiz programları için." Arabayla buraya gelirken daha fazla isim üzerinde beyin fırtınası yaptık ama bir sonuca varamadık. "Uygulamaya Studio 9 Fitness by Akara, Banks, & Sullivan adını versek nasıl olur? Artık Studio 9 için bir yöneticiye ihtiyacım olmayacak ve burayı işletmenin maliyeti de minimuma inecek."

"Bu mükemmel," diye gülümsüyor Sulli. "Sloganı da *Kitsulletti ile Kicking It*."

"Aynen öyle." Banks sırtıyor.

Tamamdır o zaman. Philly'deki bir üniversitede egzersiz bilimi dersleri almamız gerektiği konusunda hemfikiriz. Seyircilerimizi daha iyi eğitmek

için. Ve Sulli hamileyken, güvenli doğum öncesi egzersizleri kaydedebiliriz.

Banks gökyüzüne gülümsüyor.

Onun parlaklığının ciğerlerime dolduğunu hissediyorum. Ve ormanda nefes alıyorum. Havayı. Onu ve onu.

"Ne harika bir gün," diyor Sulli. Bir hayvan gibi yukarı doğru uluyor. Banks de ona katılır. Kahretsin. Ben de çığlık atıyorum. Bu başarı duygularıyla aydınlanıyorum. Mutluluk. Ailemin benim için istediği her şey. Benim için diledikleri. Benim için umut ettiler. Onları burada yanımda hissediyorum.

Ağır nefesler alıyoruz, hepimiz gülüyoruz ve oksijen yakalamaya çalışıyoruz. Sulli ikimizin arasına bakarak, "Evlen benimle," diye ağzından kaçırıyor.

"Biz zaten evlenme teklif ettik, fasulye." Saçından bir tutamı yüzüne doğru savuruyorum. "Çok yavaşsın."

Koluma vuruyor. "Yani *şimdi*. Bu gece evlen benimle."

Banks ona bakıyor, tek bir bakışta şefkat. "Doğrudan kalbe."

Kızarıyor ve diyor ki, "O lanet anı hisset."

"Ne olursa olsun," diye ekliyor Banks.

İkisi de bana bakıyor. Aşk bir gelgit dalgası gibi etrafımızda çağlıyor. Ve sonra dedim ki, "İleriye ve ileriye."

AKARA KITSUWON

GECEİNİN ÖLÜMÜNDE özel bir uçağa atladık, aktarmayı atlattık ve beklentiyle dolu avuç dolusu saatten sonra nihayet Güney Pasifik'e ulaştık. Kimseye söylemedik. Sadece üçümüzüz.

Fiji'de özel bir adada.

Sabah -gece hala güçlü- ay ışığı tepemizde parlıyor ve okyanus mercan kumunu yalayarak çıplak ayaklarımızın üzerinden kayıyor. Adada sadece bir ev var, çatısı saman ve palmiye yapraklarından yapılmış ama Banks, Sulli ve ben arkamıza bakmıyoruz.

Birbirimizi kabul ediyoruz. Bu anı, bu yeri. Birkaç şey alıp binlercesini unutacak kadar vaktimiz vardı. Adayı kiraladık. Uçağa atladık.

Buraya bir tekneyle gel.

Uzun bir yolculuktan çıkıyoruz. Yine de kimsenin bunu anlayabileceğinden şüpheliyim.

Tam bir aşk yaşıyoruz. Birbirimize ve bugüne aşığız.

Sulli-Sulli yapışkan rüzgârda uçuşan beyaz elbisesi içinde *muhteşem*. Deniz kabukları gevşek örgüsünde yuvalanıyor.

Ona söylemedim ama deniz kızına benziyor.

Kolları karanlık gökyüzüne kadar uzanıyor, sonra genişçe uzanıyor ve omuzlarımızı okşuyor. Ona aşık oldum. Onunla, Sulli'yi içine çekerken, beyaz düğmeli gömleği göğsüne doğru esiyor. Benimki de aynısını yapıyor ve Banks gülümseyerek beni içine alıyor, sonra başıyla bana doğru işaret ediyor. "Başardık."

"Yapacağımızı biliyordum," diyorum içimden.

Sulli aramızda gülümsüyor. Kendimize olan güvenimiz bizi ileriye çağıran okyanustan daha *güçlü* ve kısa, eğlenceli bakışlarla nereye gittiğimizi biliyoruz.

Suya doğru koşuyoruz. Su sıçratıyor, birbirimizin ellerini sıkıyor ve gülüyoruz. Banks neredeyse düşüyordu ama ben onu arkadan belinden yakaladım. Sulli ona takılmadan önce onu yakalıyor ve çok geçmeden nefes nefese kalıyoruz ve kendimizi okyanusun ilerisinde buluyoruz.

Sakin ol.

Bir çember oluşturup birlikte suya giriyoruz. O parmak uçlarında ama Banks rahatlıkla ayakta durabiliyor. O iki tahta kutuyla oynarken biz de ona tutunuyoruz. "Kitler." Gözlerini benimkilere dikti.

Nefes alıyorum. Birlikte uyandığımız o garip saatlerin anıları gözümün önünden geçiyor. Böylece onunla koşabilirdim. Böylece ormanda, çöllerde ve banliyö sokaklarında peşinden koşabilirdim. Koruması olarak. Ama bugün daha da sağlamlaşıyor.

Bugün, onun kocası oldum.

"Banks." Yeşil gözleri Banks'in gözlerine değiyor ve Banks'in bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor. Adam onun yanağını okşuyor, başları birbirine yaklaşıyor ve sonra kadın bana, ona bakıyor. "Benim ruhum ve benim ruhum. Seni her zaman seveceğime söz veriyorum, önümüzde ne tür bir çılgınlık olursa olsun. Üçümüzüz."

"Üçümüz," diyorum kararlılıkla.

"Üçümüz," diye başını sallıyor

Banks.

Sulli'yi koruyacağımıza söz veriyoruz. Onu her zaman seveceğimize. Asla terk etmeyeceğimize.

Ve kutuları açıyor. En sevdiğimiz renklerle örülmüş iki yüzük daha. Onları da Winona'nın yaptığından şüpheleniyorum. Sulli benimkini düğümlemekte zorlanıyor, Banks de yardım ediyor. Bir gülümsemeyi paylaşıyoruz ve Sulli yüzüğünü düğümlemeye çalışıyor, iplikler suda ıslanmış, ama ben de yardım ediyorum. Böyle olması gerekiyordu.

Sulli'nin yanaklarından öperiz.

Gülüyoruz, kahkahalar atıyoruz, dudaklarını birbiri ardına öpüyoruz ve etrafta sevişiyoruz, su sıçratıyoruz. Bir ara Banks'i suya batırdım. Hepimiz birlikte olduğumuzda zamanın durduğunu söyleriz. 7 Eylül'de bileth, Sullivan Meadows'un eşimiz olduğu gün.

Hiçbir şey moralimizi bozamaz, üstümüzde vızıldayan helikopter bile - evet, ayaklarımız kuma bastığından beri orada. Hiçbir şey moralimizi bozamaz. Helikopterdeki paparazziler düğünümüzün fotoğraflarını çekmiyor. Uzaktaki tekne ya da telefoto lens bile.

Bu bizim hayatımız. Şöhretimiz varlığımızdan besleniyor. Aşkımız.

Bizi hiçbir şey
durduramaz.

Zaman bile.

Güneş doğuyor. Ufukta maviler, turuncular ve sarılar. Ve biz hala
öpüşüyoruz, hala *Blue Lagoon*, adamız hakkında şakalaşıyoruz, hala nefes
alıyor, gülüyor ve seviyoruz.

Celebrity Crush - 15 Aralık

Sullivan Meadows Hamileliği ve Ruhsal Evliliği Doğruladı! Bebeğin Babası Kim?

Ne bomba bir haber! Haftalar süren spekülasyonların ardından Sullivan Meadows *nihayet* bir Instagram paylaşımıyla hamile olduğunu doğruladı. Ve en büyük şoku da Olimpiyatlar *sırasında* hamile olduğunu açıklayarak yaşadı. Bu da demek oluyor ki bu yaz Los Angeles'ta üç altın ve iki gümüş madalyayı karnında bir bebekle kazandı. Tamamen çılgınca!

Ayrıca Sullivan'ın aslında erkek arkadaşlarıyla ruhani bir törenle evlendiğini de öğrendik. Romantik Fiji adası kaçamağından tüm o fotoğrafları hatırlıyor musunuz? Eylül ayında erkek arkadaşlarının örgülü yüzüklerini gördükten sonra bir evlilik olacağını tahmin etmiştik ve haklı çıktık! Başka ne konuda haklı olabiliriz ki? *Celebrity Crush*, Sulli'nin doğum tarihini teorize etti. Biz Mart diye tahmin ediyoruz. Yine de, gerçekten ne kadar ileride olduğunu doğrulamadı. Ayrıca bebeğin babasının kim olduğunu da eski moda tahmin oyununa bıraktı. Babası yakışıklı denizci Banks Moretti mi yoksa seksi Muay Thai dövüşçüsü Akara Kitsuwon mu?

Peki Sullivan şimdi nerede? Kaynaklarımız bebek haberini yayınlamadan önce Philadelphia'dan ayrıldığını söylüyor. Biz cevaplar için salyalarımızı akıtırken o huzur ve sessizlik için mi kaçıyor? Hiç adil değil, Sullivan! Bize daha fazlasını anlat!

Sullivan Meadows ve iki büyüleyici kocasının skandallarla dolu hayatını takip ederken tüm güncellemeler için *Celebrity Crush'a* abone olun.

BANKS MORETTI

HİKAYE ŞÖYLE BAŞLAR: Ryke'ın eski bir arkadaşı birkaç yıl önce vefat eder. Eddie vasiyetinde Ryke'a Kosta Rika yağmur ormanlarında ağaçların arasında gözlerden uzak bir ev bıraktı. Eddie, orayı kendisi kadar sevecek tek kişinin Ryke Meadows olduğunu söyledi.

Evlendiğimden beri buraya ilk gelişim değil bu.

Ama tüm Meadows yavrusu olmadan ilk kez geliyorum. Sadece ben, Akara ve uykulu, hamile bir denizkızı.

"Yorgun falan değilim," diye karşı çıkıyor Sulli, uykuyla ve esnemeyle savaşıyor. Hepimiz gölgelikli bir yatağın altında cırlıçıplağız, etrafımızda cibinlik var. Zar zor uyuyor.

Komik olan şu ki, hepimiz saatlerce konuşabilir, saatlerce hiçbir şey söylemeyebilir, saatlerce sevişebilir ve yine de asla yeterli olmaz. Hâlâ uykuyla savaşıyor.

Benim salak hala uyanık kalmaktan memnun.

Bir dakika daha, bir saat daha olur. Bütün bir gece ve gün olur.

"Yatağımızda bir yalancı var," diyor Akara bana.

Çarpık bir gülümseme takınıyorum. "Onu kovmalı mıyız?"

Sulli böyle bir şey asla olmayacakmış gibi homurdanıyor ama

Akara onu kucağına alıyor. "Kits!"

Onu yavaşça düşürüyor.

Dudaklarından nefes çıkar, "Oha."

Gülüyorum ve elimi karnına koyuyorum. Altı aylık bebek arada bir hareket ediyor ve ben ona bakmıyormuş gibi yapan Akara'ya gülümsüyorum.

Telefonu. Geçen ay Őukran Günü'nden sonra piyasaya sürülen Fitness uygulamamızı kontrol ediyordu.

Egzersiz programlarıyla ilgili tepkiler çoğunlukla olumlu oldu. Nefret edenler nefret edecek ama umurumda değil. Akara, günlük aktivite olarak gidip limon emebileceklerini söyledi.

Ve ona göre, öngörülen abone sayısını açtık ve bir milyon dolarlık bir iş arıyoruz. Belki daha fazla. Hâlâ denizkızının tam zamanlı korumaları olsak da karım ve metamour'umla bir Şeyler yapmak güzel bir duygu.

Ayrıca hâlâ *We Are Calloway'in* bölümlerini birlikte çekiyoruz. Jack'in kelimelerimi tkrmemi beklemesi için çok sabırlı olması gerekti ama tükürdüm. *Bizden* bahsettim. lden. Sulli ve Akara'yı ne kadar çok sevdiğimden. Birlikte geçirdiğimiz hayattan. Geleceğimizden.

Bu da iyi hissettiriyor.

Ne diyebilirim ki? Kendimle gurur duyuyorum. Yapamayacağımı düşündüğüm Şeyleri yaptiğım için.

Sulli, telefonu almaya alıőan Akara'nın elindeki telefonu okşuyor. "*Yatakta telefon yok* kuralını sen koymadın mı?"

Aslında bu evde elektrik ya da akan su yoktu ama Ryke yıllar önce evi temel ihtiyaçlarla donattı. Acil bir durum olursa diye. Uydu anteni sayesinde kesintili bir hizmetimiz var.

Ama yeterince sivilceli değil, yoksa Akara hücreyi atardı.

"Kuralı kaldırıyorum," diyor Akara.

Bn bn bakıyor. "Bunu yapamazsın."

"Patron benim," diyor alaycı bir gülümsemeyle. "Kurallar koyabilir ve onları kaldırabilirim."

Sulli bana döndü. "Banks, Kits'e kuralları koyamayacağını ve sonra da istediği zaman onları ortadan kaldıramayacağını söyle."

Akara bana *yanımda kal, adamım* bakışı gönderiyor. Sulli bana "*yanımda kal*" bakışları gönderiyor.

Doe-eyes beni cennete ve cehenneme götürüyor, ama başımın arkasını kaçıyorum. "Biliyor musun, migrenim tuttu-"

"Siktir, gerçekten mi?" Sulli doğrulmaya çalışıyor, dirseğinden tutuyorum, ani kucaklamayla nefesi kesiliyor. Bakışları göğsümden aşağı kayıyor ve yardım edemiyorum ama vücudunu kafamda canlandırıyorum, gğsleride daha dolgun ve karnı őıőmıő.

Akara meme ucunu okşuyor ve biz ona doğru dönerken Akara'nın dokunuşuyla kıvranıyor, gözleri ondan bana kayıyor. Tanrım, onu tekrar alabilirim.

Ve tekrar.

Ama nefes veriyorum, "Migren yok. Başım bile ağrııyor, Sulli." Benim rahatsızlığım, kalbinize vuran ve ciğerlerinizi dolduran bir şey.

Gülümsüyor, sonra dudaklarına bakıyor. Onu nazıkçe, tatlı tatlı öpüyorum ve sonra fısıldıyorum, "Senin için bir şeyimiz var." Şimdi ona verebilirim.

Yakın zamanda uyumayacak.

"Beni takip edin," diyor Akara, yataktan ilk kalkan olarak. Dışarı çıplak çıkabilirdik ama yürüyüşümüz sırasında birinin bizi takip etmiş olabileceği düşüncesi bile bizi duraksatıyor ve temkinli davranmamıza neden oluyor. Boxer-şortunu giyiyor.

Ben de benimkini çekiyorum.

Sulli vücuduna bol, beyaz ipek bir elbise bağlıyor. Ayak seslerimizi takip ederek yere kadar uzanan pencerelere gidiyor. Sürgülü cam kapı zaten ardına kadar açık. Sabah meltemi esiyor - ağaçların arasındaki ev palmiye yapraklarının altında koza gibi.

Kuşlar durmaksızın cıvıldıyor, yağmur ormanı sesleri canlanıyor ve etrafı saran verandaya ulaştığımızda döşeme tahtaları çıplak ayaklarımızın altında gıcırıyor.

Çiy parmaklıkları kaplıyor ve Sulli uzanıp ağaca bağlı bir ipe tutunuyor. Halatta sallanamadığı için üzgün, bu kadar hamileyken bunu riske atamaz, ama her zaman bir *gün, bebek doğduğunda. Geri geleceğiz.*

Hamileliği doğrulamadan önce Kosta Rika'ya çekildik ve göl evi gibi, dünyadan ve onun sürekli histerisinden uzakta bir huzur.

Akara ve ben hediye dışarıda bir battaniyenin altına bıraktık. O ustalıklarla paketlenmiş şeyi almaya giderken, ben de elinin üstündeki ipi kavradım.

Yüzük parmağıma bakıyor.

Örgülü iplik gitmiş. Düştü ve ne yazık ki alyansımı bir anlığına kaybettim. Akara lavaboda sıkışmış bir şey buldu.

Onunki yıpranıyordu. Biz de bizimkini çıkardık ve onun yerine biraz daha kalıcı bir şey tercih ettik. Parmağımdaki *mürekkebe* bakıyor.

Asla kaybedemeyeceğim bir şey. Parmağımın etrafında üç çizgi dövmesi var- çizgiler su gibi dalgalanıyor.

"Dövme yaptırmaya hazır mısınız?" Sulli'ye sordum. Örgülü yüzüklerimizi hatıra olarak sakladık ve o da aynısını yapmayı planlıyor. Ama son dakikaya kadar.

İki yüzüğü kirli ve çok yıpranmış. İplikler çözülmüş ve Akara neredeyse her gün onları yeniden düğümlüyor.

"Hâlâ hayattalar," diyor Sulli. "Henüz zamanı gelmedi."

Onu daha da yakınlaştıran bir gülümsemeyle ona bakıyorum. Onu göğsüme bastırıp yanağından öpüyorum. "Ne zaman hazır olursan, Sulli."

Akara dövmeceğinin geldiğini duyuyor. Hediye veriyor, sonra da sol elindeki yüzüğü yeniden takıyor. Kız ona yükselen bir gülümseme fırlatıyor ve adam kızın kulağına bir şeyler fısıldıyor. Onu itiyor ama kızarıyor, ben de içeri giriyorum, onlara bir saniye veriyorum ve Sulli için bir şeyler atıştırıyorum.

Geri döndüğümde ona önce çikolatalı kek veriyorum.

"Aklımı okudun," diye inliyor Sulli neredeyse. Dişleriyle büyük bir parça koparıyor, sonra yarısı ısırlanmış çöreği bana uzatıyor. "Kekimi yemek ister misin?"

"İşte şimdi aklımı okudun." Elindeki kekten kocaman bir ısırık alıyorum. Çiğniyorum ve yutuyorum. "Bacaklarının arasındakinin tadı daha güzel."

İkimiz de gülümsüyoruz ve ben onun dudaklarındaki ve çenesindeki kırıntıları temizliyorum. O da benim tıraşsız çenemdeki kırıntıları temizliyor.

Akara bize gülüyor. "Buradan sonsuzluğa kadar hep birbirimizi besleyeceğiz."

"Ve ölüm hepimizi *asla ayırmasın*," diye buyuruyor Sulli, ben ona kare şeklindeki hediye vermeden önce. Sessizleşiyor, paket kağıdının tadını çıkarıyor.

Bu profesyonel bir iş. Akara hediye verirken kırıntıların olan spor dergisi kapaklarına sardı. Altın madalyayı ısırıldığı kapaklar. Bu yaz kazandığı son altın madalyadan sonra Sulli'yi omuzlarımıza aldığımız yer. İkonik konsantrasyon yüz ifadesine sahip olduğu yer: skor tablosunu kontrol ederken parmaklarını dudaklarına götürdüğü yer.

Sulli yumuşak bir gülümseme takınıyor, ardından kağıdı dikkatlice yırtıyor. "Bu bir resim çerçevesi mi?" Önce arka kısmını açtı.

Karımıza başımı salladım. "Çocuk odasına asabiliriz diye düşünüyorduk." Bebek küçükken yatak odamızı bebeğin alanı olarak ayırıyoruz. Sonunda, üçümüz çatı katının bir alt katında bir daire satın almayı düşünüyoruz.

Ama şu anda olduğumuz yere yerleşmiş durumdayız.

Akara şimdi bana gülümsüyor ve *ağlayacağını söylüyor*.

Başımı sallıyorum,
şüpheleniyorum. Ağzını

açıyor, *izle*.

Resim çerçevesini kâğıttan çıkarıyor. Sonra elinde ters çeviriyor. Ağzı yavaşça düşüyor, gözleri aniden doluyor. "Bekle... Banks." Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. "Onu sakladın mı?" Sesi çatlıyor.

"Sana söylemiştim," diye gülümsüyor Akara önce bana, sonra ona.

"Bunca zamandır mı?" Sulli bana soruyor, sonra Akara'ya bakıyor. "Yoksa elinde tutman için sana mı verdi?"

"Hayır." Akara bana baktı. "Hepsi Banks Moretti Meadows'du."

İkimiz de Sulli'nin soyadını Fiji'den sonra aldık, böylece hepimiz çocuğumuzla aynı soyadına sahip olacaktık. Ama Akara ve ben Moretti ve Kitsuwon'u göbek adı olarak aldık. Yalan söyleyemem, Meadows olmak çok garip. Çok gerçeküstü görünüyor ama eminim zamanla bu ismi benimseyeceğim ve daha çok kendi ismim gibi hissedeceğim.

Bunu Sulli ve Akara ile paylaşmak hoşuma gidiyor. Bir isim.

Fark edeceğini düşünmemiştim. Ama kendimi onlara daha bağlı hissediyorum.

Sulli gözlerinin ıslak kırılganlıklarını ovuşturuyor. "Onu saklamana şaşırmamalıyım."

"Sorun değil," diyorum. "Kendimi şaşırttım."

Umarım bunu yapmaya devam edebilirim. Kendimi şaşırtırım. Kendime meydan okuyarak. Dünden daha büyük bir adam olmak için. Kendimden daha fazlasını beklemek. Sorumluluklarını yerine getiren ve büyük bir smaç vuran bir adam olmak.

Çerçevelemiş mektuba daha uzun süre bakıyor. Turkuaz jel kalemle yazılmış bir mektup. Şöyle yazıyor:

Sevgili Bankalar. Sevgili Kitler.

Ben hamileyim. Ve bu küçük şampiyon bende kalacak.

Mektubu hiç kaybetmedim. Olimpiyatlardan bugüne kadar.

"Ahşap çerçeveyi dokuz kişi seçti ve paketledi," diyorum ona.

"Teşekkür ederim." Çerçevesi mektubu göğsüne sıkıştırıyor. "Bunu çok seviyorum." Bu sözleri söylediğinde, bir kuş sürüsü ötmeye başlıyor. Palmiye yapraklarının arasından uçuyorlar. Dönüp izliyoruz. Sessiz, durgun bir an.

Bir kolumu onun geniş omuzlarına uzatıyorum, Akara da bir kolunu onun beline doluyor. Bize doğru eğiliyor. Bu dünyada en çok sevdiğim iki insanla yaşadığım anın tadını çıkarıyorum. Şu anda herhangi bir yerde olabilirdim.

Kıyıda binlerce mil uzakta, hayatın içinde yüzüyorum. Ama ben burada onlarla birlikteyim.

Mutlu ve evde.

Gülümsemeye başlıyorum ve palmiye yapraklarına ve gökyüzüne bakıyorum. Kadına ve adama bakıyorum ve fısıldıyorum, "Tanrım ruhuma merhamet et."

EPILOG

SULLIVAN ÇAYIRLARI

Ter boncukları alnımda toplanıyor, koyu kahverengi saçlarımın parçalarını kare çeneme yapıştırıyor. Akara ellerinden biriyle bu parçaları koparıyor, diğerini ise ölesiye sıkıyorum ve bırakmayı reddediyorum.

Üzgünüm, Kits.

Banks sol elimi rahatlatıcı bir şekilde tutuyor. Hastanelerden nefret eder ama cipte suyum geldiğinde ve üç saat boyunca paparazzilerin neden olduğu trafikte sıkışıp kaldığımızda cidden buraya tampon-araba ile geleceğimizi düşünmüştüm. Yaklaşık beş kırmızı ışıktı geçti.

Booger tek parça.

Ama bir an için cipin içinde bir bebeği dışarı iteceğimden korktum. Adam Sully buna bayılırdı sanırım. Kocalarım o kadar da değil.

Akara beni tekerlekli sandalyeyle hastaneye götürdü ve Banks otomatik olmayan her kapıyı sanki lanet bir kameramanmış gibi iterek açıyordu.

Şimdi buradayım. Güvende ve dayanılmaz bir acı içinde. Kontrollü nefes almaya çalışıyorum, oksijen ciğerlerime doluyor. *Bunu yapabilirim. Her şeyi yapabilirim.*

Görünüşe göre epidural için çok fazla açılmışım. "Emin misin lan?" benim ağzımdan, Banks'in ağzından, Akara'nın ağzından yaklaşık yüz kere çıktı.

"Olumlu," dedi Dr. Wescott, buz gibi gözleri olan kısa boylu bir kadın. Boyu dışında bana Rose teyzemi hatırlatıyor. Bebeği Farrow'a da doğurtabilirdim ama onu daha çok Moffy'nin kocası ve çok yakın bir arkadaşı olarak görüyorum. Ve vajinamı görmesini istemedim.

Tamamen anladı.

"Hey, harika gidiyorsun Sul." Akara alnımdaki terli saçları siliyor. Pazusundaki dövmeyle bir an gözüm takılıyor. Turkuaz pulları ve kahverengi saçlarında deniz kabukları olan mürekkepli bir denizkızı. Bacaklarım açıkken üzengideki ayağımı gıdıklıyor.

İnleyerek biraz gülüyorum. *Siktir, acıyor.*

"Bu iş sende, denizkızı." Banks parmak eklemlerimi öpüyor -hassiktir, elini parmak eklemlerimle kavıyorum ama umurunda değil. Dudaklarını yüzük parmağımdaki dövmeyle bastırıldığını görüyorum. Üç siyah çizgi, dalgalar gibi mürekkeplenmiş. Tıpkı sonsuzluk yüzükleri gibi. Kalıcı.

Sonsuza dek sürecek.

Bu biziz. Bu biziz.

Tekrar hedefime odaklanarak üç büyük nefes daha alıyorum. Tanrım, doğum *berbat bir şey*. Ama en iyi kısmın geldiğini biliyorum ve bu yüzden doktor ıkınmamı söylediğinde ıkınmaya devam ediyorum.

Dişlerimi sıkıp çığlık atıyorum. Kocamın ellerini avuçlarımın içinde sıkıyorum.

"Bir büyük itiş daha Sulli," diyor Dr. Wescott. "Neredeyse vardın."

Neredeyse geldik.

Neredeyse vardık.

İçimdeki her şeyle, şimdiye kadar hissettiğim tüm cesaret, kararlılık ve metanetle şimdi çağırıyorum. İkiniyorum, ikiniyorum ve nefes almadan çığlık atıyorum. Bebeğim nefes alana kadar nefes alamıyorum ve Kits ile Banks'in beni cesaretlendirdiklerini, teselli ettiklerini, yanımda olduklarını duyuyorum. Onlar hep buradaydı.

Ve sonra bir bebek ağlaması havaya karışır. Dünyadaki en güzel ses. Rahatlıyorum ve yeni doğan bebeğimizi doktorun ellerinde görüyorum.

Akara'nın gülen gözlerinde yaşlar var. Banks omzumu sıkıyor, göğsü derin bir nefesle yükseliyor ve ben ter içinde geriye doğru çöküyorum. Bunalmış göz yaşları sızıyor. Henüz kocalarımı bırakmıyorum.

"Bebek iyi mi?" Yeni doğan bebeğimizi temizlerken göremediğim için mırıldanıyorum.

Dr. Wescott ağlayan bebeği nazikçe göğsüme yatırıyor. "Tamamen sağlıklı. Oğlunuz için tebrikler." Hepimizle konuşuyor.

Akara ve Banks birbirlerine sevgi dolu bir bakış atarlar.

Bebeğimiz küçük parmaklarını uzatıp terli göğsüme yapışmaya çalışırken daha çok ağlıyorum. Onu kendime doğru tutuyorum. "Senin saçlarını almış bile," diye ağlayarak Banks'e gülüyorum. Küçük narin kafasındaki kahverengi saç tutamları Banks'in renk tonuna uyuyor. Seni çok yumuşak.

"Düşündüğümden daha küçükmüş," diye şaka yapmaya çalışıyor Banks ama gözlerinden yaşlar süzülüyor. Akara, "Altı-yedi yaşında çıkarsa ciddi sorunlarımız olur," derken o da kırıksıklıkları ovuşturuyor.

Hepimiz gözyaşları içinde gülüyoruz. Banks onun küçük eline dokunuyor ve oğlumuz onun parmağını sıkmaya çalışıyor. Ona anında aşık oluyor. Akara da öyle, onun küçük saç tutamlarını tarıyor ve bebeğimiz sakinleşiyor, ağlamaları yumuşuyor - küçük dudaklarından küçük nefesler çıkıyor.

Tüm kalbim bir sürü çocuğa ait.

Akara kendi ıslak yanaklarını siler. "O mükemmel, Sul."

"Gerçekten de öyle, Kits," diye nefes alıyorum, Akara'ya bakarak.

Bana doğru eğiliyor ve çenemi kararlı, güçlü bir elle kavırıyor. Öpücüğe küçük bir kızın yastığa gömüldüğü gibi gömülüyorum. Bir rüyanın onu tüketmesine izin veriyorum.

Banks'e döndüğümde, eli güçlü ve nasırlı, yanağımı sarıyor ve dudaklarımla buluşmak için başını eğiyor. Kalbim onun sevgisinin ağırlığı altında her saniye daha da kabarıyor.

Dudaklarımız ayrılrsa bile bakışlarımız ayrılmıyor ve ben "Onu ilk kim tutmak ister?" diye soruyorum.

"Bırak Banks'i," diyor Akara.

Banks başını sallıyor ve ben de bebeğimizi ona uzatıyorum. Onu kolaylıkla kucağına alıyor, zaten tonlarca pratiği var. Akara gülümsüyor, "Tıpkı sana benziyor."

Banks başını sallıyor, oğlumuzla birlikte biraz sallanıyor. "Annesinin güzelliğine sahip."

Terli, iğrenç ve bitkin olduğumda, Banks beni bir tanrıça gibi hissettirmeyi başarıyor. Aşka ve Akara'nın terli saçlarımı yüzümden fırçalamaya devam etmesine yeniden alışıyorum. İnme ve ritim her parçamı rahatlatıyor ve Banks bebeği Akara'ya veriyor.

Kits gülümsemeden duramıyor - gözlerine ulaşan ve gözlerini on kat parlatan bir gülümseme.

Doktor ve hemşireler yeni doğan bebeğimizle daha fazla yalnız kalabilmemiz için ayrıldılar. Ama ben kapalı kapıya bakıyorum. "Biri gidip onu getirebilir mi?"

Tam bu sözleri söylerken odanın dışından yüksek sesle "Büyükanne Daisy, Büyükbaba Rykie-şimdi annemi görebilir miyim?" diye seslendiğini duyuyorum.

Banks sesleniyor, "Onu içeri alabilirsiniz!"

Kapı gıcırdayarak açılır ve siyah saçlı, kocaman bir gülümsemeyle gözleri *parlayan* küçük bir çocuk, fren yapmadan saatte yüz elli mil hızla hastane odasına dalar. "Baba!"

Doğruca Banks'e gidiyor.

Oğlumuz şakacı bir şekilde Banks'in bacaklarının arkasına saklanırken hepimiz gülümsüyoruz. Banks başını kaşıyor. "Küçük bir şampiyon gören var mı?"

Kıkırdıyor.

Akara oğlumuzla işbirliği içinde. Parmağını dudaklarına götürüyor, "Şşşt." Oğlumuz da "Şşşt" diye karşılık veriyor. "Baba, ben bir fare gibi sessizim." O çok

şimdi daha sessiz, ve sonra Banks etrafında dönüyor. Ciyak ciyak çocuk kahkahası atıyor.

Banks onu omuzlarına kaldırıyor.

Beş yıl önce 7 Nisanth tarihinde doğan Seven Kitsuwon Meadows, iki babasını sevdiği kadar yükseklerde olmayı da *seviyor*. Banks'in hayatının bir parçası olmadığı ve onun bugünlere gelmesinde etkili olmadığı bir an, bir gün bile olmadı. Banks, babalığı ne kadar iyi benimsediğine kendisinin de şaşırdığını söylüyor.

Akara hiç şaşırmadı. Ben de şaşırmadım.

Akara'nın babasını hiç tanımamış olsam da, Akara'nın bir baba olarak geliştiğini görmekten gurur duyacağını biliyorum. Seven'a snowboard yapmayı, küçük çocuk davulu çalmayı ve düştükten sonra kendini kaldırmayı öğretti. Yeni miraslar yaratan ve eskilerini yaşatan türden bir baba.

Ve ben, anne olmayı seviyorum. Düşündüğümünden çok daha fazla. Bazen halk benim dünyadaki en iyi anne olmadığımı düşünebilir ama Seven'a göre ben gelmiş geçmiş en iyi anneyim.

"Anne, neden bu kadar yorgun görünüyorsun?" Seven endişeyle bana soruyor.

"Baba?"

Babacığım?" O korkuyor ve ben kendimi yatağa daha çok yaslıyorum.

Akara ona "Daha yeni kardeşini dünyaya getirdi" der. Banks, "O iyi

şampiyon," diyor.

"Onu görmek mi istiyorsun?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor, sonra bebeği Akara'nın ellerinde görünce daha da sessizleşiyor. Yeni doğan bebeğimizi tekrar göğsüme yerleştiriyor. Banks beş yaşındaki çocuğumuzu bırakıyor.

Seven yanımdaki yatağa sürünüyor ve ben Akara'nın pencereye gidişini izliyorum. Panjurlardan dışarı bakıyor ve Banks'e temkinli bir bakış atıyor. Silahları bellerinde, telsizlerinin hemen yanında kılıflı. Boyunlarının arkasından bir mikrofon kablosu geçiyor, kulaklıklar içeride.

Paparazziler hastaneye üşüşmüş olmalı. Nasıl gideceğimiz konusunda endişelenmelerine izin veriyorum.

"Nazik ol," diye nefes alıyorum beş yaşındaki çocuğumuza. "O çok kırılgan. Daha ilk nefesini alalı çok olmadı, tamam mı?"

Önce Seven bana sarıldı. "Yaralanmadın, değil mi anne?"

Lanet olası kalbim. "Ben iyiyim." Başının üstünü öpüyorum.

Seven benim göz rengime sahip. O yeşil havuzlar biraz daha çekingen görünüyor, ki bu onun için garip. Meadows'un heyecan arayan, korkusuz genine sahip.

Merakla, elini uzatıp esneyen yeni doğana bakıyor.

"Bu Blue Meadows," diyorum ona, "senin küçük kardeşin." Seven'ın gözleri yaşardı. "O çok küçük."

"Ne dedim ben?" Banks, Akara'nın göğsünü tokatlıyor ve hepimiz gülüyoruz.

Bu tesadüfi bir hamilelik değildi. Blue Moretti Meadows planlanmıştı. Geçen yıl Atina'daki Yaz Oyunlarından eve döndükten kısa bir süre sonra hamile kaldık.

Olimpiyatlara üçüncü kez katılım.

Banks ve Akara yatağa dönüyorlar. Avuçlarını omzuma, ellerime koyuyorlar ve Seven'ın yeni doğan bebeğimize yaklaşmasını izliyoruz.

Mavi'nin küçük elini tutuyor ve sessizce fısıldıyor, "Ben senin ağabeyim, Mavi. Sana her zaman göz kulak olacağım." Blue'ya oyuncak arabalarını göstermekten, kuzenleriyle oynamaktan ve birlikte ne kadar eğleneceklerinden bahsediyor ve üçümüzün de gözleri hiç kurumuyor.

Hepimiz ağlıyoruz.

Kardeşlik güçlü bir şeydir. Bunu iyi biliyorlar. Banks ve Akara, bazıları zaman ve görevle, bazıları da kan bağıyla oluşmuş kardeşlerin sevgisini anlıyor.

Yüzümü siliyorum ve Banks ile Akara ıslak yanaklarımı öpüyorlar. Oğullarımızın buluşmasını izlerken, içimizde kabaran derin duygu gelgitinin içinden giderek daha fazla gülümsüyorum. Bu bizi ileriye taşıyor. İleriye.

Sonsuza kadar.

Ve çok güçlü bir şekilde, "Meadows çocuklarım" diye nefes alıyorum.

GBANewYork.com - 3 Mayıs

Sullivan Meadows ve Kocası İkinci Çocuklarına Hoş Geldin Dedi

Yirmi yedi yaşındaki Olimpik yüzücü Sullivan Meadows, bugün erken saatlerde Blue Moretti Meadows adında sağlıklı bir erkek bebek dünyaya getirdi. Kocaları Akara Meadows & Banks Meadows da sevgiyle onun yanındaydı. Yeni doğan bebeklerini yakında Philadelphia'daki evlerine getirmeleri bekleniyor. Blue, üçlünün ikinci çocuğu; zira Sullivan Meadows beş yıl önce kamuoyunda büyük yankı uyandıran bir hamilelik sürecinde bir erkek çocuk dünyaya getirmişti.

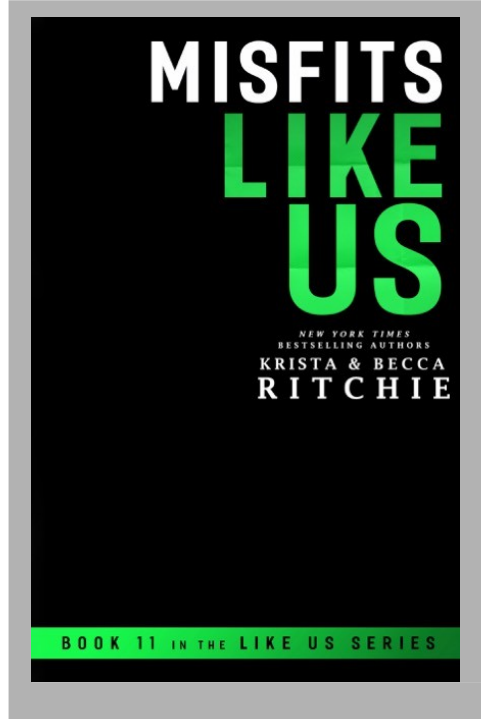
Blue'nun doğumu, Sullivan Meadows'un Atina'daki Yaz Olimpiyatlarını domine etmesinden bir yıl sonra gerçekleşti. Kadınlar yüzmede altı altın madalyayı evine götürdü. Üç Olimpiyat'ı geride bırakan Meadows'un toplam on üç altın, iki gümüş ve toplam on beş madalyası bulunuyor. Şu anda tarihin en çok madalya kazanan kadın yüzücüsüdür. Bir sonraki Yaz Oyunlarına katılıp katılmayacağı sorulduğunda Meadows GBA News'e şu yanıtı verdi: "Eğer yüzebiliyorsam, yüzerim. Mecbur kalana kadar durmayacağım."

Sullivan Meadows evrensel olarak tüm zamanların en iyi yüzücülerinden biri olarak kabul edilmektedir.

Teşekkür ederim!

Infamous Like Us' okuduğunuz için çok teşekkür ederiz!

Umarız Sulli, Akara ve Banks'in romantizminin son bölümünü beğenmişsinizdir. Bu üçlünün kalbimizde yer ettiğini söylemek hafif kalır. Ama endişelenmeyin! Bizim Gibi serisinin devamı yolda. Üçlü, 11. Kitapta serideki tüm favorilerinizle birlikte yan karakterler olarak geri dönecek!

BİZİM GİBİ UYUMSUZLAR - KİTAP 11

Luna Hale & Paul Donnelly

Bizim Gibi serisini tamamladınız ama hala Maximoff & Farrow, Jane & Thatcher, Oscar & Jack ve Sulli, Akara & Banks'ten daha fazlasını mı arzuluyorsunuz? En sevdiğiniz karakterleri tekrar ziyaret etmek ve nerede olduklarından haberdar olmak isteyen türden bir okuyucuysanız, Patreon'umuz tam size göre! Tüm favori karakterlerinizi (yan karakterler de dahil!) içeren Like Us serisinin tamamından bonus sahneler, podcastler ve sahne arkası parçacıkları var. Ve her yeni içerik yayınlanıyor... Her. Bekar. Ay! Hepsi [Patreon](#)'umuzda mevcut!

Patreon'umuza kaydolmak, geçmişteki tüm bonus sahnelere (300.000 kelimeden fazla materyal - 3 kitap boyutunda!), Podcast'lere ve ekstralara ve ayrıca ayın yeni içeriğine erişmenizi sağlar.

Bu Bizim Gibi serisi yolculuğuna bizimle devam ettiğiniz için çok teşekkür ederiz. 10. kitaptayız. 11. kitaba geçmek üzereyiz! Şimdiye kadar çılgın bir yolculuk oldu, ama bu destan henüz bitmedi. Bu karakterlere ve dünyaya gösterdiğiniz ilgi için çok minnettarız. Uzun seriler yazıyoruz çünkü onları seviyoruz ve onları seven okuyucular bulmaktan da çok mutluyuz.

Sevgilerimle,
xoxo Krista & Becca

Ayrıca Krista & Becca tarafından

BAĞIMLI SERİSİ

Sana Bağımlıyım

Ricochet

Şimdilik Bağımlı

Her

Şeye Rağmen

Thrive Bağımlısı

Bağımlı Serisi Kutu Seti

KÖTÜ ŞÖHRET DÜETİ

Nerede Olursanız

Olun Ne

Gerekirse

CALLOWAY KARDEŞLER SERİSİ

Gökyüzünü

Öp Sera Çiçeği

Yakıtı Ateş Uzun

Yol Aşağı

Bir Çeşit Mükemmel

SİRK AİLE SERİSİDİR

Başarısız Seçmeler

Gizli Eski Sevgili

BİZİM GİBİ SERİSİ

Bizim Gibi

Hasarlı Bizim

Gibi Aşıklar

Bizim Gibi

Alfalar Bizim

Gibi Karışık

Bizim Gibi

Günahkâr

Bizim Gibi Dik
Başlı Bizim Gibi
Büyüleyici

Wild Like Us

Fearless Like Us

Infamous Like Us

Misfits Like Us

Bizim Gibi

Şanssız Kimse

Bizim Gibi

Değil

Kitaplarımızın en güncel listesi için lütfen web sitemizi ziyaret edin: www.kbritchie.com

Yazarlar Hakkında

Krista & Becca Ritchie, *New York Times* ve *USA Today*'in çok satan yazarları ve tek yumurta ikizleridir - biri bilim ineği, diğeri çizgi roman ineği - ancak ortak yazma tutkularıyla, çocukken zihinsel güçlerini birleştirdiler ve hikaye anlatmayı asla bırakmadılar. Süper kahramanları, kusurlu karakterleri ve ruh eşi aşkını seviyorlar.

Bizim Gibi serisi için her ay Ekstralar, Bonus İçerik ve Podcast'ler:
[Krista & Becca'nın Patreon'una Katılın](#)

KRISTA & BECCA'NIN KİTAPLARININ HAYRANLARI

Diğerk okurlarla etkileşime geçmek, kitaplar hakkında sohbet etmek ve özel [Fizzle Force](#) çekilişlerine katılmak için Fizzle [Force Facebook Grubuna](#) katılın.

KRISTA & BECCA İLE BAĞLANTI KURUN

www.kbritchie.com
www.kbritchie.com/newsletter
www.facebook.com/KBRitchie
www.instagram.com/kbmritchie
www.pinterest.com/kbmritchie

Telaffuz Sözlüğü

Bu kitapta kullanılan İtalyanca, İtalyan göçmenler tarafından geliştirilmiş bir İtalyan-Amerikan dilidir. Tamamlanmamış bir dildir ve İtalyanca, İngilizce veya her ikisini de kullanır. Farklı İtalyanlar belirli bölgelerde farklı lehçeler konuşmaktadır ve Bizim Gibi serisinde kullanılanlar Doğu Yakası'nda öne çıkmaktadır. Kelimeler farklı topluluklarda telaffuz ve yazım açısından değişiklik gösterebilir.

gabbadost': gaa-baa-dahst olarak telaffuz edilir (Köken: capa dura/capa tosta)

stunad: stoo-NAAD olarak telaffuz edilir (Kökeni: stonato)

Teşekkür

Eğer bunu okuyorsanız, Bizim Gibi serisinin 10. Kitabını tamamlamışsınız demektir. Hales, Meadows, Cobaltlar ve onların korumalarıyla on kitap geçirdiniz - on kitap, bizimle geçirdiniz. *Teşekkür ederim*. Günlerinizi, haftalarınızı, dakikalarınızı ve saatlerinizi bu ailelerle ve bu dünyayla geçirdiğiniz için teşekkür ederiz. Çoğu gün etrafımıza bakıyoruz ve yazdıklarımızı okuyanların olduğuna inanmakta güçlük çekiyoruz - çoğu gün yeniden on iki yaşındaymışız gibi hissediyoruz, hararetle yazıyoruz ve birilerinin hikâyelerimizden keyif alıp almayacağını merak ediyoruz.

Bizim Gibi serisini seven başka insanların da olduğunu bilmek -bu kitapların bize verdiği mutluluğu size de verdiğini bilmek- bizim hayalimiz. Yaşadığımız için her gün minnettar olduğumuz bir rüya. Bir sonrakine ve bir sonrakine geldiğiniz için teşekkür ederiz. Uzun seriler bir bağlılıktır ve *her* evrende size değer veriyoruz. Sizler sayesinde devam edebiliyoruz ve Sullivan Meadows gibi biz de pes etmiyoruz.

Eğer bunu okuyorsanız, Sulli, Banks ve Akara'nın beş yıl sonraki yolculuklarının nasıl bağlandığını da görmüşsünüz demektir. Umarız onların aşkı sizi de bizi mutlu ettiği kadar mutlu etmiştir. Onlara bir şans verdiğiniz ve hayatlarının dalgaları boyunca yanlarında olduğunuz için teşekkür ederiz.

Güzel annemize, Rose Calloway tanrıçasına teşekkür ederim - tüm bu seri, tüm bu karakterler dünyası sensiz bir hiç olurdu. Teşekkürler

Yoğun teslim tarihlerimizde her zaman yanımızda olduğunuz için. Eğer altın madalya dağıtabilseydik, hepsini sana verirdik. Seni çok seviyoruz.

Temsilcimiz Kimberly Brower'a teşekkür ederiz, siz bizim şampiyonumuzsunuz. Köşemizde olduğun için çok minnettarız. Kitaplarımızı ve bu karakterleri her zaman desteklediğiniz için teşekkür ederiz.

Lanie, Jenn ve Shea'ya, arkadaşlarımıza ve Fizzle Force yöneticilerine teşekkür ederiz -Sevginiz ve desteğiniz her yıl bizim için dünyalara bedel oldu. Fizzle Force'un gelişmesini sağladınız ve söylemeye gerek yok ama siz güçlü ve nadir bir türsünüz.

Arkadaşlarımız Haley, Andressa ve Margot'ya teşekkür ederiz; Like Us serisinden yola çıkarak yarattığınız muhteşem sanat eserleri her zaman gözlerimizi yaşartacak. Bize ilham verdiniz. En mavi günlerimizde bize mutluluk patlamaları yaşattınız ve üçünüze de arkadaşımız dediğimiz için çok mutluyuz.

Fizzle Force'a, okurlarımıza, bu romanı elinize aldığınız için teşekkür ederiz. Çalışmamıza bir şans verdiğiniz için çok teşekkür ederiz. Desteğiniz bizim için her şey demek.

Ve Patreon'umuzdaki destekçilerimize sonsuz teşekkürler - hepiniz sayesinde yazılarımız daha dolu, daha parlak ve daha güçlü. İlhamınız, desteğiniz ve sevginiz için teşekkür ederiz. Bizi her zaman yazmaya yeniden aşık ediyorsunuz.

Bu 10. Kitap olmasına rağmen, son değil. Sırada, Luna Hale ve Paul Donnelly arasındaki dünya dışı romantizmi nihayet göreceğiniz Bizim *Gibi Uyumsuzlar var. Infamous Like Us*'ın epilogu bir zaman atlaması olabilir, ancak *Misfits Like Us*, Kitsulletti'nin ada töreni sırasında başlıyor.

Hiçbir şeyi

kaçırmayacaksınız ;)

xoxo Krista & Becca